

Giới thiệu Độc Sủng Thánh Tâm

Độc sủng thánh tâm – đang tiến hành – Thịnh Thế Thanh Ca

Giới thiệu truyện ngôn tình hài hước này:

Tần gia là một gia tộc vô cùng phồn thịnh. Các đời trước luôn được hoàng đế sủng ái. Đặc biệt, Tần gia âm thịnh dương suy, nên nữ nhi thường hay được đề cử tiến cung, thậm chí có vài người đã lên làm hoàng hậu.

Đời này của Tần gia thế nhưng mà dám đắc tội với vị đương triều hoàng đế. Đưa con gái thứ hai lại dám cho thiên tử đội một cái nón xanh !

Ai mà ngờ được con rể của mình vậy có thể trở thành cửu ngũ chí tôn chứ ?

Tần Gia lúc này vô cùng hối hận và lo lắng cho hơn trăm cái mạng, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ rớt đầu xuống đất.

Ngay khi cả nhà chó gà lợn xộn thì có vị nữ nhi, con gái thứ năm tên Tần Phiên Phiên. Tên cũng như người, thiết tha, xinh đẹp và duyên dáng, nhưng bên trong chính là vô cùng tinh ranh và lạnh lẽo, bình tĩnh và điềm đạm.

Lúc Tần lão gia vào diện kiến Tiêu Nghiêu xin được tha ân thì đối phương lại muốn mình đưa một nữ tử trong nhà vào cung.

Trừ Nhi cô nương đang lo nấp sợ hãi vì bản thân là kẻ đội nón xanh cho tiêu Nghiêu, các vị cô nương còn lại đều không ai muốn đề cử mình.

Đùa sao ? Vô đày chắc chắn sẽ bị hành hạ, đánh đập hoặc tra tấn nữa. Thế nhưng chỉ mỗi Phiên Phiên là tình nguyện thôi.

Sau đó Phiên Phiên vào cung, đối mặt với hoàng đế Tiêu Nghiêu mà từng giờ từng khắc có thể lấy cái mạng của nàng sẽ như thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tần Gia Có Nữ

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Hy Thái phi

Tần phu nhân đang răn dạy thứ nữ.

"Áo váy cổ xếp tầng, tay áo rộng màu hồng đào, đai eo màu hồng cánh sen, lại còn thêm hoa tử đằng. Tam cô nương thật là muốn thuận gió bay lên, mọc cánh thành tiên, người cũng không sợ gió lớn thổi tung ngược tay áo, mất hết mặt mũi sao."

Tam cô nương lập tức cúi đầu, quần bách dị thường.

"Tứ cô nương mặc thì rất thuần tịnh, dù gì cũng là áo váy thường ngày." Tầm mắt Tần phu nhân giống một cây đao, quét qua toàn thân Tứ cô nương, sau đó nhíu mày: "Chỉ là trên đầu ngươi, cây trâm hồ điệp chắp cánh trên chuỗi sừng này, hơi bị điểm tục."

"Lục cô nương, về mặt ủ rũ này là diễn cho ai xem, ta còn sống rất mạnh khỏe, không cần ngươi chát mặt trắng bệch đến khóc tang."

Tần phu nhân liên tiếp răn dạy, miệng đều không ngừng một chút, khiến cho vài vị cô nương thứ xuất đều không còn chỗ dung thân, sắc mặt trắng bệch thì bà mới hơi nghỉ ngơi.

"Nương, uống trà đi."

Người duy nhất chưa bị xía xối - thứ Ngũ cô nương, hai tay dâng trà.

Tần phu nhân tiếp nhận trà, độ ấm vừa vặn, nước trà ấm áp, hương khí bốn phía, gãi đúng chỗ ngứa, tức khắc cơn tức của bà liền tiêu tan hai phần.

"Phải chi các ngươi đều ngoan ngoãn nghe lời như Phiên Phiên, ta cũng chẳng phải hao phí nhiều tâm tư. Hiện giờ là cái thế đạo gì, trong lòng các ngươi không rõ ràng sao? Ta đã nhiều lần nhắc nhở và giảng giải qua, tần hoàng đăng cơ, cả nước vui mừng, đúng là thời điểm quan trọng, các ngươi đều kẹp chặt cái đuôi làm người cho ta. Nếu như bị lỗi ra cái sai lầm gì, liên lụy toàn bộ Tần gia, xem ta khiến các ngươi đẹp mặt!"

Tần phu nhân "cạch" một tiếng dãn chung trà, mấy thứ nữ đều run lên, không dám cãi lại một câu.

"Phu nhân, lão gia đã trở lại." Tiểu nha hoàn nín thở mà tiến đến thông báo.

Vừa dứt lời, Tần Trí liền mang theo vẻ mặt u sầu mà đi đến, trên cằm râu ria đều trở nên hỗn độn, nhìn tiều tụy dị thường.

"Lão gia, vài vị đại nhân nói như thế nào?" Tần phu nhân lập tức nghênh đón.

Tần Trí xua xua tay, bí hiểm mà nói: "Đừng nói tới người, ngay cả cửa phủ ta cũng chưa đi vào, không một ai gặp ta. Mấy cái lão gia hỏa này, lúc trước Tần gia phồn thịnh, một đám thấy ta thì như sói nhìn thấy thịt mà nhào tới, hiện tại lại vứt bỏ như giấy rách. Đều chờ xem kết cục của Tần gia ta a."

Một đại lão gia có cả đoàn nữ nhi, nói nói đến sắp khóc, bị ai đẩy trong lòng.

"Cha, ngài uống trà nhuận nhuận hầu, giọng nói đều khàn cả rồi."

Ngũ cô nương đúng lúc đưa lên một ly trà, Tần Trí thích trà nhạt, nước này là phao lần thứ ba, vừa vặn hợp khẩu vị của ông.

"Vẫn là Phiên Phiên ngoan." Tần Trí nhấp một ngụm, nuốt xuống uất ức nghẹn ở yết hầu.

"Này phải làm sao cho phải? Không được, ta đi tìm phu nhân của bọn họ, nếu là không cho ta tiến vào, ta liền ăn vạ ngoài cửa không đi. Xem ai có thể lì hơn ai!"

Tần phu nhân đột nhiên đập bàn một cái, hiển nhiên là tức giận đến không nhẹ, tính tình nóng nảy, bà vừa nói vừa đứng dậy đi ra bên ngoài ngay.

"Phu nhân, phu nhân!" Tần Trí vội giữ chặt bà: "Tội gì chứ, Tần gia chúng ta không phải phạm lỗi nhỏ đâu, mà là —"

Hắn nói tới đây lại đột nhiên dừng lại, thật sự là ngượng ngùng nói ra, mặt mặt a.

"Đếm ngày trôi qua đi, có thể sống lâu một ngày là một ngày. Nhân sinh trên đời, tận hưởng lạc thú trước mắt."

Tần Trí thở dài một hơi, biểu tình bất đắc dĩ lại tiêu điều, thậm chí còn giống đắc đạo cao tăng mà an ủi chính mình.

"Vậy sao được, lão gia ngoại nói được là nói cái gì, Tần gia trên dưới một trăm hai mươi lăm mạng người, nếu thật sự thiên tử giận dữ, làm sao nói năng cùng liệt tổ liệt tông đây a. Ta —"

Tần phu nhân luôn có nhiều chủ ý, giờ phút này cũng là không có biện pháp gì, bà suy sụp mà tựa lưng vào ghế ngồi, lần đầu trong đời có loại cảm giác mờ mịt bối rối.

"Ta không muốn chết. Cha, nương, các ngoại ngắm lại biện pháp, ta không muốn chết a..."

Lục cô nương lá gan nhỏ nhất nhìn không được, trực tiếp nước nở mà khóc thành tiếng, nguyên bản sắc mặt trắng bệch nhìn càng thêm thêm đậm đáng yêu.

"Hỗn trướng, ta đã bảo ngoại không cần khóc tang, ngoại khóc cái gì mà khóc! Ngôi sao chổi đầu thai à?"

Tần phu nhân nhăn mày lại, thuận tay liền quăng chung trà.

Đang lúc bà bức bối, Lục cô nương còn tới khóc, quả thực là đậu đỗ bìm leo.

"Ô ô ô, nữ nhi không muốn khóc, nhưng là nhìn không nổi." Lục cô nương khóc đến mức sắp ngất, hoàn toàn chính là mỹ nhân làm bằng nước mắt: "Ta thật sự không muốn chết, nương, ta mới mười bốn a. Thật nhiều đồ ăn ngon còn chưa có ăn hết liền chết, thật đáng tiếc a..."

Tần phu nhân trừng đôi mắt, trông trắng đều sắp nhảy ra ngoài, nhìn thấy liền biết sắp phát hỏa.

Vẫn là Tần Trí ngăn bà: "Phu nhân, ngoại phát hỏa với một tiểu cô nương như nó làm gì, đều là hài tử nhà mình. Phía trước còn nói đến việc hôn sự của Lục nha đầu, không bằng ngoại chọn lựa một nhà dòng dõi thấp, nhanh chóng gả nó đi ra ngoài, họa không tới nữ nhi xuất giá, có thể bảo hộ một đứa cũng là một đứa."

"A." Tần phu nhân cười lạnh một tiếng: "Ngoại cũng nói đó là phía trước, hiện giờ quang cảnh này, ta thấy ngoại bên ngoài bốn ba vát vát, không tiện nói cho ngoại. Vài vị cô nương này đều cùng Tần gia tôn vong rồi, ngách cửa đều bị người tới từ hôn người đập vỡ kia kia."

Tần phu nhân vừa dứt lời, trong nhà bốn vị cô nương, tất cả đều chấn động.

"Nương, không bằng chúng ta tìm Nhị tỷ —" Tứ cô nương thử nói.

Sắc mặt Tần phu nhân biến đổi đột ngột, khóe mắt hiện vết rạn: "Câm mồm, thu hồi những tiểu tâm tư của ngoại đi, nếu không ta là người đầu tiên khiến ngoại đẹp mặt!"

"Chớ có nhắc lại Nhị nha đầu, các người đều đi xuống trước đi. Đã nhiều ngày muốn ăn cái gì liền nhanh đi mua, muốn mặc cái gì cũng đừng luyến tiếc, tiền tài giữ lại vô dụng, tranh thủ lúc còn có mạng sống đều dùng cả đi."

Tần Trí vẫy vẫy tay, trong thanh âm tràn ngập mỗi một.

Nha đầu canh giữ ở ngoài cửa nhìn thấy vài vị cô nương ra tới, trong lòng đều thẳng thốt, cũng không biết lão gia cùng phu nhân nói cái gì, bốn vị cô nương thì tới ba người khóc.

Chỉ có Ngũ cô nương vẫn là một bộ dáng tự nhiên bình đạm.

Từ cô nương không chịu nổi loại bộ dáng này của Ngũ cô nương, nhẹ hừ một tiếng: "Ngũ muội muội cũng đừng ra vẻ cao thâm, việc hôn sự tự mình chọn còn không phải bị từ hôn? Đừng tỏ ra hơn người, đến lúc đó cả nhà bị sao trăm cũng không thể thiếu người."

Nói đến chuyện này, Từ cô nương liền tức giận, rõ ràng trong bốn vị thứ xuất cô nương nàng thông minh nhất, nhưng là cha mẹ đều thiên sủng Ngũ cô nương.

Tần Phiên Phiên chậm rì rì mà liếc mắt đánh giá nàng ta một cái, trầm giọng nói: "Câm miệng đi."

"Tần Phiên Phiên, người là chó sao? Ở trước mặt cha mẹ ngoan như cái gì. Sao vừa đến trước mặt ta, liền nhe răng trợn mắt, chỉ chớp mắt liền trở mặt!" Từ cô nương lập tức dậm chân.

"Từ tỷ, kỳ thật ta chính là mặt gương. Cha mẹ hiền lành, chiếu ra tới tất nhiên là hiền lành. Nếu người là chó, vậy chiếu ra tới cũng thành không được thứ thú vị gì khác nha." Tần Phiên Phiên chớp mắt, biểu tình biến thành nười phân vô tội, thờ dài mà nói.

Từ cô nương tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, cao giọng kêu gào ở phía sau nàng. Tần Phiên Phiên đã uốn éo vòng eo đi rồi, ánh mắt cũng chẳng lưu lại.

Tỷ muội bốn người tan rã trong không vui, Tần phủ to như vậy bị mây đen bao phủ, giống như tùy thời đều sẽ bị đẩy lên đoạn đầu đài, chặt đứt mạng sống.

Thời điểm Tần Phiên Phiên trở lại sân, nhũ mẫu của nàng đã đợi từ lâu.

"Cô nương, phu nhân có nói cái gì không? Ta nghe nói vài bà tử nghe ngóng được chút gì, đã lấy ra vốn ban đầu để chuẩn bị chuộc thân. Bọn họ đều nói Tần gia sắp suy sụp, không muốn cuối cùng rơi vào số mệnh bị chém đầu tuần táng." Lý ma ma đẩy mắt u sầu.

Tần Phiên Phiên nhún mày đẹp: "Đừng đi con đường này, phu nhân nhất định là không đồng ý. Trước mắt tình thế không rõ, tốt nhất đừng có hành động đường đột, nếu không chân long (Hoàng đế) còn chưa có phát hỏa, quý phủ cũng đã tức giận. Nếu thật sự tới lúc vạn bất đắc dĩ, ta chắc chắn sẽ tìm tự do cho ma ma, đỡ phải bị liên lụy."

Lấy tính tình nói một không hai của Tần phu nhân, nếu là biết có hạ nhân vào loại thời điểm này muốn bỏ chủ mà đi, phỏng chừng không chỉ không tha người, còn sẽ tự mình đưa bọn họ về trời.

Lý ma ma liền nói không phải: "Lão nô tuổi lớn, liền tính đi ra ngoài cũng chẳng biết sống thế nào, không bằng ở cạnh cô nương. Sợ nhất loại thời điểm nay nhân tâm không ổn, những kẻ dưới càn dễ dàng gây ra sai lầm, chuyện trộm cắp đều có thể làm ra."

"Ma ma xem kỹ sân viện, lúc này cũng không thể để có sơ sót gì. Còn có thu hồi hết những áo váy lụa tay áo rộng của ta lại, gần đây mẫu thân nhìn cái gì cũng đều không vừa mắt, nếu không phải ta đã hỏi thăm trước, hôm nay nhất định cũng sẽ bị mắng." Tần Phiên Phiên thấp giọng phân phó.

Lý ma ma sùng sốt, ngược lại vỗ vỗ đùi: "Phu nhân thật là, một hồi này một hồi kia, phía trước nơi nơi khen xiêm y tay áo rộng đẹp, nói là mặc lên như tiên nữ. Ngài mới đặt làm hai tháng trước, kết quả mấy bộ này một lần còn chưa có mặc liền phải thu vào, mất trắng bạc."

Tần Phiên Phiên nói ẩn ý: "Trước khác nay khác."

Tần gia nổi danh toàn bộ Đại Diệp Triều, cũng chỉ là chuyện một tháng trước, hiện giờ tân hoàng đăng cơ, toàn kinh đô đều chờ xem nhà hần bị chê cười.

Cho lui hết người bên cạnh, Tần Phiên Phiên ngồi một mình ở phía trước cửa sổ, thờ dài liên tục.

Đương kim thiên tử là Nhị tỷ phu trước của nàng, sở dĩ là trước, bởi vì hiện tại Nhị tỷ phu đã thay đổi người khác.

Có điều nói vậy vào giờ phút này, Nhị tỷ hần là hồi hận muốn chết rồi.

Nàng ta không chỉ lỡ mất vị trí Hoàng hậu, còn mang đến tai họa ngập đầu cho Tần gia.

"Ánh mắt không tốt là bệnh, trị không hết liền táng mệnh. Nhị tỷ a Nhị tỷ, người thật đúng là ném đi chân long, tuyền cái con rệp. Còn muốn muội muội cũng theo người, buộc đầu ở lưng quần a."

Thật lâu sau, nàng ai thán ra tiếng, vừa nói vừa lắc đầu, hết sức buồn rầu.

Bảng phân vị.

Cực phẩm: Hoàng Hậu

Chính nhất phẩm: Hoàng quý phi

Tòng nhất phẩm: Quý phi

Chính nhị phẩm: Hiền phi, Lương phi, Thục phi, Đức phi

Tòng nhị phẩm: Phi

Từ tòng nhị phẩm trở lên tự xưng với kẻ dưới là bốn cung, đối với người trên là thần thiếp.

Chính tam phẩm: Chiêu nghi, chiêu viện, chiêu dung, thực nghi, thực viện, thực dung, tu nghi, tu viện, tu dung

Tòng tam phẩm: Tiệp dư

Chính tứ phẩm: Dung hoa

Tòng tứ phẩm: Uyển nghi, phương nghi, phân nghi, đức nghi, thuận nghi

Chính ngũ phẩm: Tầm

Tòng ngũ phẩm: Tiểu nghi, tiểu viện, lương viện, lương đệ

Từ tòng ngũ phẩm trở lên tự xưng với kẻ dưới là bốn tằm, đối với người trên là tằm thiếp

Chính lục phẩm: Quý nhân

Tòng lục phẩm: Tài nhân, mỹ nhân

Chính thất phẩm: Thường tại, nương tử

Tòng thất phẩm: Tuyền thị

Chính bát phẩm: Thái nữ

Tòng bát phẩm: Canh y

Đối với người trên tự xưng nô thiếp

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 2: Cơn Giận Của Đế Vương

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Hy Thái phi

Trong đại điện kim bích huy hoàng là một khoảng không yên tĩnh, thậm chí châm roi cũng có thể nghe được.

Trên bảo tọa kim loan có một nam nhân mặc long bào đang ngồi, tay hắn cầm bút son, thỉnh thoảng lại viết lời phê lên tấu chương.

Tần Trí quý trên mặt đất, đầu dập sát, hai đùi run rẩy.

Hắn quý gối nơi này một hồi lâu, ngời cửu ngũ lại như là không nghe thấy, không cho hắn dậy thì hắn phải tiếp tục quý.

"Trương Hiến Năng, hôm nay thứ tử của Ngụy Quốc Công phóng ngựa trên đường, hậu quả ra sao?"

Cuối cùng ngôi cửu ngũ cũng mở miệng, có điều lại là hỏi đến nội giám tổng quản ở bên cạnh.

Trương Hiến Năng tất cung tất kính mà đáp: "Hồi bẩm Hoàng thượng, làm chết một lão ông bảy mươi tuổi, bắt một vài thiếu nữ, làm bị thương hai người."

"Con mắt dạy, lỗi của cha. Trời lạnh, Ngự Quốc Công cũng nên nghỉ ngơi đi."

Nghe câu nói này, Tần Trí cảm thấy chính mình cũng nên nghỉ ngơi.

Khiến cho đương kim thánh thượng đội nón xanh chính là Nhị nữ nhi của hắn, "con mắt dạy, lỗi của cha", thân thể hắn đều lạnh buốt.

"Đi truyền khẩu dụ của trẫm đi."

"Vâng." Trương đại tổng quản đáp lời, thời điểm đi qua bên người Tần Trí, cho hắn một cái ánh mắt: tự cầu phúc đi.

Thân thể Tần Trí mềm ra, nếu không phải sợ hãi ngự tiền thất nghị, nói không chừng hắn lập tức liền tiểu ra quần.

"Ái khanh, người đã đến rồi." Hoàng thượng ngừng đầu, tựa hồ mới thấy hắn.

Tần Trí lập tức cung kính mà dập đầu: "Thần tội đáng chết vạn lần."

"Ái khanh có tội gì?" Ngôi cửu ngũ nói với ngữ khí lạnh nhạt.

Tần Trí miệng cũng không dám hé, cái loại lời nói khiến Hoàng thượng đội nón xanh này, làm thế nào hắn cũng không dám nói ra.

"Thế nhân đều nói Tần gia người biết dạy nữ nhi, tổ tiên đã có vài vị Hoàng hậu?" Hoàng thượng tiếp tục dò hỏi.

Tần Trí không chế không được mà run lên, sau ót đều là mồ hôi, nhỏ giọt xuống nền gạch của Long Càn cung, "tạch" vang lên, nghe như là thanh âm đầu hắn bị vận gãy.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, có ba vị." Giọng Tần Trí khàn đến dọa người.

"Đúng rồi, ba vị. Năm đó khi Tần gia cường thịnh, thế nhân đều gọi nhà người là nhà Hoàng hậu. Trẫm đối với thần tử có công đều là phá lệ ưu đãi, người lại đưa một nữ nhi tiến cung đi, để trẫm nhìn một cái xem, đến tột cùng nàng có năng lực gì để gánh Hậu vị." Hoàng thượng trầm ngâm một lát, khoan thai mở miệng, nói cứ như là gọi một con hát tiến cung để hát tuồng cho hắn nghe.

Tần Trí đương nhiên có thể nghe ra ý trêu chọc của ngôi cửu ngũ, thân thể run rẩy như ốc vỏ trấu trên sàng.

Tần gia bọn họ làm sao mà là nhà Hoàng hậu, rõ ràng là bị người ta chê cười âm thịnh dương suy (ít nam nhiều nữ), thế gia duy nhất không phải dựa vào công huân, mà là dựa vào cái bụng của nữ nhân gây dựng nên.

"Thần, tuân chỉ." Tần Trí lại dập đầu lần nữa.

"Lui ra đi. Ái khanh không cần lại đưa kẻ ngu xuẩn đến bên người trẫm, nếu không trên dưới Tần gia, nam nữ già trẻ đều giành để khao thưởng tam quân đi."

Đối với những lời cuối cùng này của chân long thiên tử, Tần Trí sợ tới mức trực tiếp lão đảo một chút, lập tức ngã xuống đất, hết sức khó coi.

Khao thưởng tam quân có thể có cái gì tốt, còn không phải là muốn bọn họ đi làm quân kỹ, còn có mặt mũi để sống sao?

Cuối cùng vẫn là Trương Hiến Năng sai hai thái giám đi hầu hắn đi xuống.

"Hừ, lão thất phu này dám làm dơ sàn của trẫm? Sau khi nữ nhi hắn tiến cung, trước hết cho nàng ta tới lau sàn." Hoàng thượng liếc mắt một cái liền thấy được mồ hôi trên mặt đất, lập tức ghét bỏ vô cùng.

Ở trong lòng Trương Hiến Năng bị ai thay cho vị Tần gia cô nương sắp tiến cung kia, thiên tử giận dữ, há có thể bình ổn dễ dàng, đặc biệt là vị trước mắt này.

Trên dưới Tần gia lo lắng sốt ruột, sau khi tân đế đăng cơ, Tần Trí liền nhân rồi ở nhà, nhưng hôm nay trời còn chưa sáng, trong cung liền truyền ra khẩu dụ kêu hắn tiến cung.

Đã đến tận trưa, vẫn chưa nhìn thấy người về.

Tần phu nhân vẫn luôn cau mày, mấy vị thứ nữ trong lòng run sợ mà ở cạnh bà, bọn họ đều sợ chờ tới sẽ là một đạo thánh chỉ sao trảm cả nhà.

"Nương, ngài không cần quá sốt ruột. Hoàng thượng phải hạ triều, rồi mới có thể nói chuyện với cha. Nếu là có vài vị triều thần lưu lại thương nghị quốc

sự, chỉ sợ phải chậm trễ một hồi."

Trên mặt Tàn Phiên Phiên nỗ lực kéo ra một nụ cười, trên thực tế khóe miệng giật tung tung.

Tàn phu nhân khần trương đến cầm tay nàng, dùng lực rất lớn, phồng chùng chút da chỗ đó đã bị bầm tím.

"Ta làm sao có thể không vội? Nay đến tận cùng sống hay chết, một câu chuyện này, cứ treo như vậy, quả thực khiến tâm can ta như đặt trên chảo lửa, thánh chỉ còn chưa ban xuống, ta đã chết vì lo âu mất thôi." Tàn phu nhân nói lời này mà nghiêng răng nghiêng lợi.

Tàn Phiên Phiên như sương mù, hiển nhiên người ở trên cao kia muốn chính là cái hiệu quả này. Ta không nói giết người, chính là muốn người chết vì lo âu.

"Hắn là Hoàng thượng không có tức giận, nếu không nào còn để thời gian lâu như vậy. Không có tin tức xấu truyền đến, đó chính là tin tức tốt."

Tàn phu nhân thấy nàng một cô nương chưa lấy chồng còn trấn định như thế, cảm xúc cũng hơi an ổn hơn chút, lại vừa chuyển đầu nhìn thấy mấy cái thứ nữ không tiền đồ khác, trong mắt chỉ còn lại ghét bỏ, càng thêm yêu quý Ngũ cô nương này.

"Vẫn là Phiên Phiên có thể làm đại sự." Tàn phu nhân vừa lòng gật gật đầu.

Tứ cô nương vừa nghe Tàn Phiên Phiên được nổi bật, tức khắc tâm lạnh một chút, cho dù trong lòng sợ hãi đến không thôi, cũng ngồi thẳng sống lưng muốn căng ra một bộ dáng đạm nhiên, đáng tiếc hai chân phát run vẫn tiết lộ nàng sợ hãi.

"Lão gia đã trở lại."

Bên ngoài tiểu nha hoàn gấp giọng bẩm báo, Tàn phu nhân lập tức đứng dậy, vội vàng vàng đi ra bên ngoài.

Tàn Trí là bị người nâng trở về, sắc mặt hần tái nhợt, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, đều đã trở lại nhà của mình, vẫn là một bộ dáng kinh hồn táng đờm chưa trấn định lại.

"Lão gia, người làm sao vậy? Hoàng thượng đánh người? Tàn gia..." Tàn phu nhân kinh hô, môi bà không ngừng run, có chút nói không được nữa.

Bộ dáng này của Tàn Trí bộ rất giống là bị lột một tầng da, thê thảm dị thường.

"Ta không muốn chết a!"

Nào ngờ Tàn Trí còn chưa kịp mở miệng, Lục cô nương ở sau chỉ nghe thấy Tàn phu nhân nói, đã cất giọng khóc lóc, có điều còn chưa có gào xong đôi mắt đã lật trắng, liền ngất đi rồi.

Trước khi Tàn phu nhân thất thố, Tàn Trí bắt lấy tay bà, cuối cùng là mở miệng: "Phu nhân đừng vội, Tàn gia vẫn sống."

Chỉ một câu này, làm một đám người xung quanh đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, thậm chí còn có mấy lão ma ma vui quá mà khóc.

Ai có thể nghĩ đến Tàn gia khiến Hoàng thượng đeo nón xanh, thế nhưng còn có thể giữ được mạng, kia thật là trời xanh phù hộ.

Tàn Trí nói xong câu đó liền ngất đi rồi, Tàn gia lại là một mảnh bình hoàng mã loạn. Tàn phu nhân càng cho rằng là Hoàng thượng bắt hần chịu tội gì, lúc ấy liền luống cuống tay chân. Cũng may mansion đại phu tới cũng nhanh, thì ra chính là quý hơi lâu một chút, cộng thêm tim đập quá nhanh bị dọa ngất đi mà thôi.

Sau nửa canh giờ, Tàn Trí thanh tỉnh, cho người mời Tàn gia lão phu nhân đến, vài vị thứ nữ cũng đều tới sảnh ngoài.

Đại phòng Tàn gia tề tụ trong sảnh đường, khi nhìn thấy lão phu nhân cũng tới, mảy Tàn Phiên Phiên nhăn lại, đáy lòng ả ả trào ra vài phần dự cảm bất an.

"Hoàng thượng nhân từ, cũng không có truy cứu chuyện phía trước của Tàn gia, chỉ là muốn Tàn gia chúng ta chọn lựa một nữ tử đưa vào cung."

Tàn Trí dựa vào ghế trên, đầu gối còn đắp chăn lông dày, trong tay ôm ly trà nóng nhưng vẫn áp không nổi sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên còn chưa bình tĩnh hoàn toàn.

Tàn phu nhân thờ phào nhẹ nhõm, tầm mắt đảo qua trên người bốn vị thứ nữ, hiển nhiên là đang cân nhắc người được chọn.

Vài vị cô nương đều là cả người rùng mình, nếu là ngày thường Tàn gia tuyển nữ tử vào cung, nhất định sẽ tranh đến đầu rơi máu chảy, tiền cung liền có thể bay lên đầu cánh biến thành phượng hoàng.

Chính là hiện giờ ai cũng biết, Hoàng thượng chọn lựa nữ tử Tàn gia vào cung, nhất định là có muôn vàn làm khó dễ đang chờ đón: nhục nhã, tra tấn, thậm chí là trực tiếp giết chết đều có khả năng, con giận của đế vương há có thể dễ bình ổn.

Bão táp ở phía trước, càng là yên lặng thì càng đáng sợ.

"Cha..." Lục cô nương vẫn là một hơi còn chưa có gào ra tới, đã hai mắt lật trắng ngất đi rồi.

"Cha, nương, ta, ta khẳng định không được, ta rất đại đột, tiến cung sẽ càng thêm liên lụy đến nhà." Tam cô nương lập tức cãi lại.

Nhìn thấy lập tức đã loại trừ hết hai vị cô nương, Tứ cô nương liền sốt ruột: "Ta cũng không thể tiến cung. Nữ nhi sớm đã có người trong lòng, nếu cha nương bức ta tiến cung, ta chỉ có thể ba thước lụa trắng, một ly rượu độc."

Chỉ có Ngũ cô nương lặng yên không tiếng động, chẳng sợ ba vị tỷ muội đều đã liều mạng liều chết, nàng vẫn từ từ ôm ly trà, một bộ dáng chuyện không liên quan mình.

"Ngũ nha đầu, ngươi có bằng lòng vào cung không?" Lão phu nhân không có trách cứ các cô nương khác, ngược lại trực tiếp đặt câu hỏi.

Tần Phiến Phiến gật đầu, nhìn ba vị trưởng bối ở ghế trên, nghiêm túc nói: "Nếu Hoàng thượng đã hạ ý chỉ cho cha, Tần gia chúng ta nào có thể kháng chỉ bất tuân. Ba vị tỷ muội đều có nguyên nhân không thể vào cung, cũng chỉ còn Phiến Phiến không có việc gì. Nếu tổ mẫu cùng cha mẹ không chê Phiến Phiến vụng về, có thể thử một lần."

Khi nàng nói những lời này, rất có vài phần ý vị hiển ngang lẫm liệt, trên mặt tất cả đều là biểu tình nghiêm túc.

"Tốt, tốt, tốt!"

Liên tiếp ba từ tốt, đại biểu giờ phút này tâm tình lão phu nhân rất tốt.

"Tần gia dường như nhiều cô nương như vậy, chỉ ngươi là có cốt khí nhất. Từ đây vinh nhục Tần gia liền gắn chặt cùng ngươi, còn các nha đầu khác." Lão phu nhân nhìn thoáng qua ba vị cô nương khác, ngữ khí rất là âm trầm: "Tức phụ, còn lại đó là chuyện của ngươi. Hoàng thượng vừa không truy cứu Tần gia, nữ tử Tần gia là có thể xuất giá, không quan tâm dòng dõi cao thấp, chỉ cần gả đi ra ngoài liền thành. Còn đưa lấy chết ép người kia, cũng đừng nghĩ được thoải mái."

Tần phu nhân lập tức gật đầu nhận lời, Tần Phiến Phiến nguyện ý tiến cung, chuyện này đã định, khiến cho tảng đá lớn trong lòng bà được hạ xuống, sửa trị mấy thứ nữ khác, đó là việc dễ như trở bàn tay.

"Nương, ngài yên tâm, con hiểu. Không thể cùng gia tộc gánh chung vinh nhục, cũng chỉ có bị vứt bỏ." Nàng gần từng câu từng chữ.

Ở đây ai cũng biết là bà đang uy hiếp thứ nữ, ba vị kia lại không một ai hé răng đối ý.

Tình nguyện bị đích mẫu sửa trị, cũng không muốn tiến cung chịu nhục.

Tần Phiến Phiến nghe được Tần phu nhân nói lời này, dưới đáy lòng lại nhẹ nhàng thở một hơi dài.

Cùng Tần gia lên xuống.

Những lời này là Tần phu nhân thường treo ở bên miệng, Tần Phiến Phiến cũng là làm như vậy.

Vị đích mẫu này cơ trí quyết đoán, thủ đoạn còn muốn lợi hại vài phần so với Tần Trí, Tần Phiến Phiến luôn luôn hiểu biết bà, cho nên khi Tần gia ở vào tình huống cần thiết có một thứ nữ tiến cung thế này, thay vì lo sợ vạn bất đắc dĩ bản thân bị lựa chọn, không bằng anh dũng hy sinh mà làm chúa cứu thế.

Nàng vẫn luôn tin tưởng, sự thành do người.

Tiến cung là một con đường chưa biết rõ, đến tột cùng Hoàng đế muốn làm gì nữ tử Tần gia, ai cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng không tiến cung chính là một cái đường chết, Tần phu nhân sẽ làm vài vị thứ nữ hiểu rõ, cái gì gọi là người bị gia tộc vứt bỏ.

"Haizz, Tần gia thật là nuôi không các người. Phu nhân, theo ta thấy vẫn là để Phiến Phiến ghi tạc dưới danh nghĩa người, lấy thân phận đích nữ vào cung mới tốt. Có thể cho nàng một ít thể diện thì một ít, chung quy là Tần gia thiếu nợ nàng."

Tần Trí thở dài một hơi, đối với các thứ nữ khác là thật đau buồn, đối với Tần Phiến Phiến thì vừa áy náy lại thương tiếc.

Tần phu nhân trừng mắt liếc hần một cái, loại lời nói này ngẫm nói thì tốt rồi, ở trước mặt Tần Phiến Phiến nói cái gì.

"Lão gia, ngài nói gì vậy, nương đều đã nói, từ đây Tần gia và Phiến Phiến cùng chung vinh nhục, không có thua thiệt như vừa nói. Còn chuyện đích nữ, hôm nay ta sẽ gọi lão tộc trưởng lại đây, sửa lại danh phận trên gia phả, từ đây trên danh nghĩa của ta chỉ có một khuê nữ thân sinh, đó chính là Ngũ cô nương Tần Phiến Phiến."

Tần phu nhân vừa nói ra lời này, tức khắc trong nhà một mảnh yên tĩnh.

Đây là bà đang bài trừ cả Nhị cô nương.

Tần Phiến Phiến cúi đầu nói lời cảm tạ, che lấp độ cong của khóe môi: "Cám ơn nương, từ nhỏ Phiến Phiến đã lớn lên ở bên cạnh ngài, đã sớm xem ngài là thân mẫu mà đối đãi."

"Hào hải tử. Thừa dịp này, xương cốt già nua của ta còn có thể động, dạy ngươi mấy ngày quy củ, đỡ phải tiến cung lại phạm lỗi. Sắp xếp tất cả đồ vật của Ngũ cô nương đến trong viện của ta đi, cũng để nương ngươi rảnh tay hơn, an tâm chăm lo cho mấy tỷ muội khác của ngươi."

Lão phu nhân nhìn nàng, càng nhìn càng thích, lập tức liền ra quyết định.

Bốn vị cô nương từng người rời đi, chỉ còn lại ba vị gia trưởng còn ở trong nhà thở ngắn than dài.

"Cũng không biết Hoàng thượng làm thế này là ý gì, đến tột cùng còn muốn Tần gia chôn cùng thể diện của hần hay không?" Tần Trí vẫn là thật sâu ưu sầu.

"Ngũ nha đầu khẳng định không thành vấn đề, nàng yêu kiều đáng yêu, như một đóa giải ngữ hoa vậy." Lão phu nhân an ủi nói.

"Phiên Phiên ở trước mặt con thật ra chưa bao giờ nói giỡn, nghe lời hiểu chuyện, tiến cung rồi cũng dễ dàng không chế." Tần phu nhân nhướn mày.

Tần Trí chớp chớp mắt: "Nhìn nàng cũng biết là một hải tử thông minh, bát diện linh lung[1], trường tụ thiện vũ[2], dù sao tiến cung sẽ không có hại."

[1] bát diện linh lung: thành ngữ dùng để tả người con gái đẹp và có thể đối phó với mọi người ở mọi khía cạnh.

[2] trường tụ thiện vũ: thành ngữ, ngày nay mang nghĩa ẩn dụ chỉ người có đủ khả năng để thành công.

Tần Phiên Phiên còn không biết bị ba vị trưởng bối tổng kết ra ba loại tính cách, giờ phút này đang chậm rì rì mà đi về sân viện của mình.

Phía sau ba vị tỷ muội cách nàng ba bước, đang nhẹ giọng bàn luận gì đó, hoàn toàn bài trừ nàng ra bên ngoài.

Khoảng cách ba bước, từ đây phân chia, vận mệnh trên trời dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3: Nửa Đêm Tiến Cung

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Mấy ngày kế tiếp, Tần gia hoàn toàn giống như khai trương từ lâu, toàn bộ ba vị cô nương kết thân, hơn nữa cùng với trạng thái vừa bá đạo vừa đe dọa vừa dụ dỗ này cũng có thể kết thân.

Kinh đô một mảnh gà bay chó sủa, ai nấy đều sợ Tần gia sắp chết còn kéo đệm lưng, nhưng cũng sợ thái độ không chút sợ hãi của Tần gia.

Lão thái thái đang dạy dỗ Ngũ Cô nương, thấy bên ngoài loạn đến lợi hại, không khỏi nhíu mày.

"Bên ngoài là thanh âm gì vậy?" Bà mơ hồ nghe thấy tiếng khóc.

"Thưa tổ mẫu, là tiếng khóc của Tam tỷ tỷ." Tần Phiên Phiên đáp.

"Đi tìm người đuổi Tam cô nương đi đi, nàng ta thích biểu ca của nàng ta như vậy, phu nhân thành toàn nàng ta, nàng ta hẳn nên cảm ơn trong lòng mới phải, khóc cái gì." Lão thái thái cau mày bất mãn mà phân phó.

Tiếng khóc bên ngoài dần dần biến mất.

Lão thái thái nghiêm mặt nhìn nàng: "Phiên Phiên, ta biết ngươi thông minh nhất, trong nhà trưởng bối muốn nhìn cái gì, ngươi sẽ cho họ nhìn cái đó. Nhưng chung quy người một nhà đều là tranh chấp nhỏ nhất, tới trong cung, cũng chỉ có một mình ngươi chiến đấu. Tuy rằng Tần gia ta bại, nhưng lúc trước thời điểm Nhị tỷ ngươi gả cho hần, cũng từng lưu nhân thủ ở đó, hiện giờ còn có mấy người sống trong cung, ta giao hết cho ngươi, về sau bọn họ đều nghe lệnh ngươi."

Lão thái thái đưa cho nàng một phần danh sách, vài người này phần lớn là chức vụ thấp, dù sao có chút ít còn hơn không.

"Lão thái thái." Một lão ma ma vội vã chạy tới, nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, trên mặt có chút do dự.

"Hiện tại Phiên Phiên chính là tất cả hy vọng của Tần gia chúng ta, có cái gì không thể nói, nói." Mặt lão thái thái lộ vẻ không ngờ.

"Nhị tiểu thư đã trở lại."

Lão ma ma vừa dứt lời, chung trà trong tay lão thái thái liền rơi xuống mặt đất, vỡ nát.

"Nàng ta còn dám trở về! Là đưa đầu tiến vào sao?" Lão thái thái trầm giọng hỏi một câu.

"Không, không phải."

"Đuổi ra đi, bảo nàng ta đem đầu tới gặp ta, Tần gia chúng ta không có nữ nhi ngu ngốc như vậy!" Lão thái thái tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Lão ma ma bị bà làm hoảng sợ, Nhị tiểu thư là đích nữ, lúc trước chưa xuất giá chính là cháu gái lão thái thái cưng nhất, hiện giờ lại muốn nàng ta đem đầu tới gặp, đủ thấy mức độ buồn bực của lão thái thái.

Thời điểm Tần Phiên Phiên nhìn thấy Tần Kiều, trên mặt nàng ta có hai dấu bàn tay, lại không chịu cúi đầu, hiển nhiên là bị Tần phu nhân đánh.

"Người cũng dám trở về, lúc trước ta bảo người không cần chọn Cảnh vương, người nói tiên hoàng cố ý lập hần làm Thái tử, chuyện này vẫn là vấn đề đã đóng thuyền. Kết quả thế nào? Tất cả người Tần gia đem đầu buộc ở lưng quần cùng với người." Tần phu nhân vừa mắng lại vừa giơ tay lên vung qua.

Lần này Tần Kiều cúi tay cầm lấy tay bà, thần sắc trên mặt có chút khó coi.

"Nương, dù cho ta đã chọn sai người, ta cũng là Cảnh Vương phi cao quý. Hần làm Hoàng đế lại như thế nào, còn không phải không thể giết ta? Tất cả mọi người chờ đợi xá thiên hạ, nếu hần dám mới vừa lên ngôi liền giết thế tử của đệ đệ, ngôn quan không có khả năng sẽ buông tha hần!"

Thời điểm Tần Kiều nói lời này, có lẽ là nghiêng răng nghiêng lợi.

"Được, nếu người là Cảnh Vương phi tôn quý, vì sao phải tiến vào cửa Tần gia ta? Người tới, tiễn khách!" Lão phu nhân trầm giọng nói.

Lập tức hai bà tử nhảy ra, làm động tác "mời" với Tần Kiều, hiển nhiên là muốn kéo nàng ta đi ra ngoài.

"Tổ mẫu, ta biết sai rồi, ngài muốn đuổi ta đi cũng chờ nói xong sự tình lại quyết định. Lúc trước cha bị mời vào cung, nghe nói là muốn tìm một vị muội muội tiến cung, các người đã chọn được người chưa?" Tần Kiều nhìn thấy lão phu nhân tới, sắc mặt biến đổi, lập tức nói chính sự.

Tầm mắt nàng ta đảo qua người bên cạnh lão phu nhân Tần Phiên Phiên, mí mắt giựt giựt.

"Cảnh Vương phi cũng đã không phải người Tần gia, không thể quản chuyện của Tần gia." Lão phu nhân không dao động.

Tần Kiều nhíu chặt mày, trong lòng bực bội, gấp giọng nói: "Hoàng thượng muốn chọn nữ nhi Tần gia vào cung, nói câu một khoe khoang, trong đó nhất định có nguyên nhân là ta. Ta không biết các người lựa chọn ai, ta đề cử Tứ muội muội, bộ dáng nàng ấy giống ta nhất, cũng thông minh nhất, tuy rằng nhiều điểm tiểu tâm tư, nhưng dạy dỗ một phen là có thể dùng."

"Ta phi, người nói thêm một câu nữa, ta liền xé miệng người!" Tần phu nhân cực kỳ bất nhẫn mà phun nước miếng về phía nàng ta.

Lúc sau dẹp yên trái phải, bà mới lên tiếng nắn: "Cả nhà tiểu tâm tư đều không theo kịp người. Nàng ấy bộ dáng giống người nhất có cái gì hay, đưa vào để khiến Hoàng thượng nhớ tới người cho hần đội nón xanh như thế nào sao? Với ánh mắt chọn nam nhân của người, còn không biết xấu hổ há mồm chọn người cho Tần gia chúng ta, thôi đi, ta đã sai một lần rồi, sẽ không lại sai lần thứ hai. Ai cũng không bằng Phiên Phiên, nàng ấy là cô nương xuất sắc nhất Tần gia chúng ta dạy dỗ ra..."

Tần phu nhân lửa giận ngập trời, Tần Kiều do bà thân sinh, không nghĩ tới lúc trước không nghe khuyên bảo như vậy, loại phản bội và cảm giác hận thù sâu sắc không thành thép này gần như thiêu cháy cả người bà.

Trước khi Tần Kiều bị đuổi đi, nàng ta vẫn nghĩ biện pháp nói vài câu với Tần Phiên Phiên.

"Ngũ muội muội, người luôn luôn không thông minh lại dối trá, đúng là loại nữ nhân hần ghét nhất. Sau khi người tiến cung, tốt nhất an phận thủ thường, không cần vọng tưởng đi đến trước mặt hần, nếu không thời điểm chết, Tần gia cũng sẽ chẳng vì người cảm nén hương." Lời này của Tần Kiều thật sự độc ác.

Tần Phiên Phiên nhíu mày, biết đây là Tần Kiều hùng hổ dọa người, phô bày thực lực với nàng.

Rõ ràng đã là người bị Tần gia vứt bỏ, nhưng thời điểm nàng ta trở về, vẫn như cũ có thể mua được nha hoàn, đến trước mặt Tần Phiên Phiên nói vài câu khiêu khích, trái lại Tần Phiên Phiên dù tiến cung, lại vẫn bị Tần Kiều áp chế như cũ.

"Nhị tỷ, ta vẫn luôn muốn nói, người mới không thông minh lại dối trá. Nếu không người sẽ không chọn sai người, dù càn rỡ thế nào người cũng chỉ là một Vương phi. Ta nghèo túng thế này, tiến cung nhưng cũng là đi làm Hoàng phi, một chữ khác nhau, khác nhau như trời với đất." Tần Phiên Phiên trả lời lại một cách mỉa mai.

Sắc mặt Tần Kiều đột biến, há mồm muốn nói cái gì, lại thấy Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, nói với bà tử bị nàng ta thu mua: "Có phải người không muốn sống nữa hay không, nương sai người tiễn Cảnh Vương phi, người đưa đến chỗ ta làm chi? Nhìn có vẻ gần đây hạ nhân bị phạt trọng vẫn là chưa

đủ, bằng không sao người lại ngứa da đây?"

"Cảnh Vương phi, mời ngài đi bên này, lão nô già cả mắt mờ." Bà từ kia lập tức lôi kéo Tần Kiều đi.

Trên mặt Tần Phiến Phiến đều là chế nhạo, dù cho có thể mua được hạ nhân Tần gia, cuối cùng vẫn là nghe lời nàng, Tần Kiều ở Tần gia trên cơ bản là bị ghê lạnh.

"Tần Phiến Phiến, người đừng đắc ý. Hắn chính là kẻ biến thái, người sẽ hối hận vì tiến cung."

Lúc ấy Tần Phiến Phiến khịt mũi coi thường lời này, chờ lúc sau nàng chân chính tiến cung, mới ý thức được trên thực tế lúc trước câu nói kia của Tần Kiều còn tính là khách khí.

...

Bên trong toàn bộ Tần gia còn đang ngủ say, cổng lớn an tĩnh bỗng nhiên có một hàng thị vệ đi tới, đi đầu chính là thái giám đại nội, trong tay cầm phát trần.

"Bang bang bang ——" một trận âm thanh đồng la[1] bị gõ vang.

[1] thanh la bằng đồng

Chối tai còn không ngừng nghỉ.

Toàn bộ Tần gia đều sôi trào, hơn phân nửa hạ nhân bị bừng tỉnh, thủ vệ vừa mở cửa ra nhìn thấy quan sai, lúc đó sợ tới mức chân mềm nhũn, lập tức bảm bảo chủ tử.

Tần Phiến Phiến đang ngủ mơ màng, gần đây cả ngày lẫn đêm nàng học quy củ, hy vọng chờ đến ngày mai tiến cung có thể không cần chịu tội.

Lão phu nhân cũng đau lòng nàng, bảo nàng ngủ ngon một giấc, nào biết được mới vừa chìm vào mộng tưởng đã bị lay tỉnh.

"Cô nương, người trong cung tới, ngài mau thu thập rửa mặt đi." Lý ma ma vội vã nói.

Trong lúc nửa mộng nửa tỉnh, Tần Phiến Phiến còn tưởng rằng chính mình nằm mơ, cho đến khi bị lay lần thứ hai mới bò dậy.

"Cái gì? Ma ma có lầm hay không, giờ bên ngoài trời cũng chưa sáng."

"Không lầm, ngài mau sửa soạn đi, công công trong cung dẫn đầu đã tới rồi, Hoàng thượng thúc giục vội vã."

Tần Phiến Phiến lập tức đi chân trần xuống giường, dùng nước lạnh hắt lên mặt, mới miễn cưỡng làm mình tỉnh táo lại.

Xiêm y đã đặt ở bên giường, mấy nha hoàn tay chân lanh lẹ mặc y phục rửa mặt chải đầu cho nàng, nhưng tóc còn chưa vấn xong, bên kia công công dẫn đầu đã mang theo hai tiểu thái giám vọt tiến vào.

"Công công, thế này cũng quá nóng vội rồi, tốt xấu cũng để Tiểu Ngũ nhà ta vấn tóc xong chứ. Nếu không thời điểm diện thánh, dáng vẻ không tốt, trách tội xuống dưới cũng khó coi."

Tần Phiến Phiến ngủ ở Tây phòng của lão phu nhân, động tĩnh lớn như vậy tất nhiên kinh động lão nhân gia bà.

Lão phu nhân cũng là một thân ăn mặc chưa thoả đáng, nhưng thái giám đã đi vào trong phòng đoạt người, thế nào bà cũng phải đến giằng co một chút.

"Lão phu nhân, xin lỗi ngài, Hoàng thượng phân phó chính là hôm nay. Giờ phút này đã là giờ Tý, tất nhiên là hôm nay tới rồi, gia đình ngài không chuẩn bị tốt, Hoàng Thượng cũng sẽ không chờ."

Lão thái giám kia ngoài cười nhưng trong không cười mà nói một câu, quay đầu nhìn về phía Tần Phiến Phiến, âm dương quái khí[2] nói: "Tần gia cô nương, mời lên kiệu, không cần lão nô động thủ hầu hạ ngài chứ?"

[2] 陰陽怪氣 âm dương quái khí: tính tình cổ quái, làm người ta không biết đầu mà đoán định

Nhưng thật ra Tần Phiến Phiến trấn định, choàng áo choàng lên người, mang mũ choàng lên, lại cười: "Không cần làm phiền công công."

Nàng đi qua bên người lão phu nhân, hành cái đại lễ: "Tổ mẫu, ta đi. Chỗ cha, nương còn làm phiền ngài từ biệt thay Phiến Phiến."

Nữ nhân Tần gia vào cung, không được mang bất cứ người hầu nào, một mình lên kiệu.

Cho đến khi ra cửa, Tần Trí và Tần phu nhân mới đuổi kịp, nhìn tòa kiệu nhỏ màu xanh kia xuyên qua hành lang gấp khúc, đi hướng cửa lớn.

Hốc mắt Tần Trí trực tiếp đỏ lên: "Phiến Phiến, người ở trong cung sống thật tốt nhé."

Tần phu nhân lập tức đuổi theo, lấy ra ngân phiếu từ ống tay áo đưa cho vị công công này.

"Công công, Tiểu Ngũ nhà ta nhất gan, Hoàng thượng lại thúc giục vội vã, trên đường ngài chỉ điểm nàng ấy vài câu, một nhà Tần gia chúng ta đều cảm tạ ngài."

Tần Phiên Phiên đi lần này liên quan đến vận mệnh già trẻ Tần, dù ngao khí như Tần phu nhân, giờ phút này cũng phải khom lưng.

Trước mắt lão thái giám này đại biểu cho ý tứ của ngôi cửu ngũ, Hoàng thượng muốn nàng đi giờ Tý, Tần gia không thể kéo dài đến giờ Sửu.

Lúc sau lên kiệu, Tần Phiên Phiên thừa dịp không ai thấy, lập tức trợn trắng mắt hướng lên trời.

Trời biết giờ này hơn nửa đêm, bên ngoài lạnh bao nhiêu.

Bình thường vào cung, đều là ban ngày ban mặt, hơn nữa là thần tử tự chuẩn bị ngựa xe đưa nữ nhi vào cung, nào có hành sự thô lỗ như vậy.

Quả nhiên Tần Kiều cho ngôi cửu ngũ đội nón xanh, báo ứng này sẽ phải rơi xuống trên đầu nàng.

...

Trong Long Càn cung, nam nhân mặc long bào màu đen đang phê duyệt tấu chương, mảy kiếm gắt gao nhãn lại, rõ ràng tâm tình không tốt.

"Nữ nhân Tần gia là bò tới sao? Vì sao chậm như thế?" Hần trầm giọng hỏi.

Trương Hiến Năng kinh hồn táng đảm mà đáp: "Còn đang ở trên đường, rất nhanh sẽ đến."

Hần sai tiểu cung nữ châm trà cho Hoàng thượng, không nghĩ tới Hoàng thượng giương mắt vừa thấy cung nữ này, sắc mặt đột biến, chỉ vào nàng ta nói: "Trẫm không muốn thấy màu hồng nhạt, cho nàng ta quỳ ngoài điện."

Tiếng nói trầm thấp của nam nhân vừa ra, tiểu cung nữ mặc y phục màu hồng phấn liền "thịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất, lời nói xin tha cũng không dám ra khỏi miệng, đã bị người kéo ra ngoài.

Trương Hiến Năng lặng lẽ lau mồ hôi lạnh ở thái dương, đáy lòng cầu nguyện cô nương Tần gia mau tới, nếu không cung nhân khác trong điện này đều biến thành nơi trút giận.

Thời điểm tâm tình Hoàng thượng không tốt sẽ thích bộc phát tính tình, ai biết tại sao màu hồng nhạt lại đắc tội hần!

Chương 4: Chương 4: Cơn Giận Của Thiên Tử

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Loan Sung viện

Beta: Giang Hiền tần

Sau khi vào đến hoàng cung, cổ kiệu nhanh chóng dừng lại.

Vệ công công dẫn nàng chạy thật nhanh, vừa đi vừa dùng giọng nói the thé thúc giục nàng: "Ngũ cô nương, cô hãy mau lên, Hoàng thượng không có thời gian chờ cô nương chậm chạp đi đến đâu."

Về sau gần như là vị công công này kéo nàng chạy thẳng đến Long Càn cung.

Đây là tẩm cung của vị cửu ngũ chí tôn, mỗi góc ngách đều lộ ra sự trang trọng, nghiêm ngặt, thị vệ thủ hộ và tuần tra thì không bàn cãi nữa, cung nữ và thái giám đứng bên ngoài cũng không hề ít.

Nhưng mà ngay lúc này lại có một vị tiểu cung nữ đang quỳ trước cửa cung, quỳ rạp trên mặt đất run rẩy không ngừng, đến một câu xin tha cũng không thốt ra lời.

Vệ công công nhìn thấy nàng ta thế nhưng mảy cũng không động dù chỉ một chút, chỉ phân phó nàng: "Ngũ cô nương, cô thay giày rồi mau vào trong đi. Không được nói gì, chỉ được phép im lặng vào trong. Không được đảo mắt nhìn loạn khắp nơi, Hoàng thượng thích yên tĩnh, ngài hãy lưu ý cẩn thận."

Tần Phiên Phiên ngậy người, nàng bị nhét một chiếc khăn trắng vào tay, lập tức có tiểu cung nữ bên cạnh thay giày cho nàng.

Giày thêu ngũ sắc trên chân bị đổi thành đôi giày thêu đế mềm màu tím. Áo choàng trên người nàng cũng bị cởi ra, cung nữ đó nhìn quần áo trên người nàng một chút liền nhủ mảy.

"Vệ công công, gần đây Hoàng thượng không thích màu hồng nhạt, nhìn thấy lập tức tức giận. Nha đầu này cũng vì vậy mà bị đuổi ra ngoài, Ngũ cô nương mặc thế này sợ là sẽ bị liên lụy."

Tần Phiên Phiên xác định tiến cung sẽ chịu khổ, tất nhiên không thể mặc đồ xanh đỏ lòe loẹt. Không nghĩ tới chọn một thân hồng nhạt khó tìm ra khuyết điểm này cũng sẽ xúc phạm đến thánh thượng.

"Ai da, hay là đem cô ấy đi thay quần áo?" Vệ công công vô cùng sầu muộn.

"Lẽ mề gì vậy, mau dẫn người vào, lúc này Hoàng thượng còn nhắc đến đấy." Một vị công công bước ra từ đại điện, đề thấp giọng thúc giục.

"Trương công công, ngài mang người vào đi. Ngài lưu ý xiêm y của cô nương này một chút." Vệ công công đẩy Tần Phiên Phiên về phía trước, còn hảo tâm nhắc nhở một câu.

Trương Hiền Năng liếc nhìn nàng một chút liền ném cho nàng một ánh mắt "tự giải quyết cho tốt".

Tần Phiên Phiên cầm chiếc khăn trắng lúc này bước vào Long Càn cung, bước dọc đường, giày đế mềm đi trên sàn không vang lên bất kỳ âm thanh nào.

Trong điện tất nhiên là vô cùng huy hoàng, khí phái, vật phẩm trang hoàng nếu không phải vàng thì cũng là ngọc, hiển lộ phong thái rồng cuộn hổ nằm một cách triệt để. Nàng cũng không rảnh chú ý, ngay lúc Trương Hiền Năng ra hiệu, nàng liền ngồi xổm xuống, bắt đầu lau sàn.

Từng phiến đá xám trên sàn vẫn sáng bóng, không hề dính bụi, không cần phải lau, nhưng Hoàng thượng đã mở kim khâu, nàng cũng đành làm theo.

"Bẩm Hoàng thượng, cô nương của Tần gia đến rồi." Trương Hiền Năng tiến lên, nhẹ giọng nói.

Trên long án chất đầy tấu chương, Hoàng thượng đang chăm chú phê duyệt. Trong mắt tràn ngập tơ máu, lộ vẻ mệt mỏi rõ ràng.

"Ngũ cô nương cũng thật khoan thai, trăm đặc biệt phái người đến đón người cũng vì để người lau sàn suốt đêm bồi tẩm. Nếu người tới chậm chút nữa, trời cũng sáng rồi, phòng chừng tiến vào cũng không gặp được tẩm."

Vị cửu ngũ chí tôn cười lạnh, giọng nói tràn ngập khinh thường.

Tần Phiên Phiên ngay cả đầu cũng không dám nâng, con giận của thiên tử thật như nước Trường Giang cuộn cuộn không dứt.

"Ồ, người cũng thật biết chọn, mặc một bộ phấn hồng. Có biết màu phấn hồng đối với trẫm có nghĩa gì không?" Hấn sâu kín nói, giọng nói mang từ khi âm trầm như tang thi vương ngàn năm vậy.

"Thần nữ ngu dốt, không biết ạ." Nàng hồi bẩm.

"Trẫm nhớ tới một câu, sông nhỏ vừa xuất hiện một mòm đá, đã sớm thấy chuồn chuồn đậu trên đó. Phấn hà đối với lá xanh, người đây là ám chỉ kim quan trên đầu trẫm đối là màu xanh lá sao?"

Bị đội nón xanh khiến lòng tự trọng của đàn ông bị đá kích nghiêm trọng, cho dù là nam nhân tôn quý nhất thiên hạ cũng không ngoại lệ.

Trương Hiến Năng thở hắt ra, cuối cùng cũng minh bạch tại sao hoàng thượng đột nhiên ghét màu hồng phấn, giải quyết được vấn đề này, cuối cùng thì tới nay hấn có thể kê cao gối mà ngủ rồi.

Tần Phiên Phiên vẫn im lặng này giờ, không biết phải nói gì, cứ có cảm giác dù nói gì đều phải chết.

"Trang điểm, kiểu tóc, không ra gì. Lau tốt thì lưu lại, không tốt thì tìm nơi nào nghỉ đi." Hoàng thượng lạnh giọng nói.

Hấn nhìn thoáng qua nữ tử đang lau sàn bên dưới, một đầu tóc đen chỉ dùng một chiếc dây buộc lại, nhìn qua có vẻ quá mức tùy ý.

Nhưng đôi tay thoát nhìn có vẻ còn trắng hơn cả chiếc khăn cầm trong tay, chọc cho người ta chú ý.

Tần Phiên Phiên run cầm cập, nàng không cảm thấy hai từ nghỉ ngơi này thật sự có ý cho nàng nghỉ ngơi.

Nàng cau mày, thầm cân nhắc ý tứ của vị cửu ngũ chí tôn trên kia.

Nàng vén váy, tách hai chân thành hình chữ mã[1], may là thân thể nàng mềm dẻo, đối với động tác yêu cầu cao về cơ thể vẫn thực hiện được

[1] Hình chữ Mã:

Trương Hiến Năng thân là tổng quản đại nội, tự nhận bản thân kiến thức rộng rãi nhưng nhìn thấy động tác này cũng ngỡ người.

"Người đang làm gì vậy?" Tiêu Nghiêu nhìn thấy hành động kỳ quái của nàng liền hỏi.

"Thần nữ đang chuyên tâm lau sàn. Ân chuyên...âm." Nàng vừa nói vừa thay đổi tư thế, quỳ rạp xuống đất rồi hai tay nắm lấy cổ chân, vẫn nắm chặt chiếc khăn trắng trong tay, chậm rãi xoa.

Nam nhân ngồi trên long ý khẽ neho mắt lại, nữ tử đứng trong điện này thực sự rất gầy, vòng eo kia chỉ cần một vòng tay là có thể ôm gọn, lúc làm những động tác khó này lại phô bày ra hết những đường nét quyến rũ.

Vừa cúi đi tầm mắt của hấn vừa khiến thân thể hấn ngứa ngáy.

Nếu đem nàng ấn trên mặt đất, xé nát xiêm y trên người nàng, tháo dây cột tóc.

Làn da trắng đến trong suốt của nàng, đối lập với nền gạch màu xám, nhất định là vô cùng xinh đẹp.

"Thần nữ trước kia học cách kéo giãn gân cốt, nghe nói làm thế này có thể trường thọ. Thần nữ thường xuyên tập luyện ở nhà, cho dù là đang đọc sách hay chơi cờ cũng sẽ vừa kéo giãn chân. Hoàng thượng trăm công nghìn việc, thần nữ làm vậy không phiền đến Hoàng thượng. Hoặc là hoàng thượng thích tư thế gì, thần nữ có thể vận cho ngài xem." Thực hiển nhiên, Tần Phiên Phiên đang dùng một bộ mặt nghiêm túc mà nói hươu nói vượn.

Nàng biết mình xuất sư bất lợi, sao biết được Hoàng thượng từ một thân hồng y của nàng lại liên tưởng đến bản thân bị đội nón xanh cơ chứ.

Không có biện pháp khác, chỉ có thể tìm cách tự cứu bản thân, để hấn cảm thấy nàng xinh đẹp ôn nhu, luyện tiết giết nàng.

Thời điểm nói lời này, không biết có ý không mà đầu nàng cúi sát xuống đất, vênh mông lên cao, cả người tiến về phía trước, cả thân thể dường như áp sát mặt đất, thoáng ngẩng đầu rồi lại áp sát như cũ.

Từng động tác nối tiếp nhau, đẹp đẽ mà lưu luyến, không phải loại mềm yếu không xương mà lộ ra vài phần mềm mại, dẻo dai.

Tay đang phê tấu chương của Tiêu Nghiêu khẽ run lên, một giọt mực trên đầu bút lông nhỏ lên tấu chương đang mở, lưu lại tí vết bên cạnh dòng chữ chú giải rồng bay phượng múa.

Hấn nhíu mày, loại sai lầm cấp thấp này lẽ ra hấn sẽ không phạm phải, trong lòng bỗng xuất hiện chút lo âu không lý do.

"Đây là thái độ chuyên tâm của người?" Vị cửu ngũ chí tôn không biểu hiện gì, bỏ bút nói.

Tần Phiên Phiên vẫn giữ tư thế chữ mã, nghiêm túc trả lời: "Thần nữ còn có thể chuyên tâm hơn, nhưng mà gạch ở đây quá cứng, tiểu nữ sợ ngã. Thêm

nữa, một số động tác khác càng khó hơn thì một người không thể thực hiện được."

Lúc nàng nói những lời này vẫn luôn cúi đầu, ngữ khí không chút phập phồng, không hề có chút tình ý miên man nào.

Nhưng trong đại điện lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy, Ngũ cô nương này là tiểu yêu tinh dụ người.

Động tác gì mà một người làm không được? Chỉ có động tác trên giường đi, vậy thì đúng là phải có vị cửu ngũ chí tôn này xuất lực.

Tiêu Nghiêu nhìn chằm chằm nàng một lúc, trong lòng đã nhận định là nàng có ý câu dẫn, nhưng sắc mặt nàng lại trầm tĩnh, vẫn luôn rũ mi mắt, không hề liếc mắt đưa tình, không nhìn ra nàng có ý câu dẫn.

Nếu bây giờ hấn phạt nàng, nàng liền có cơ hội kêu oan, huống hồ ngôi cửu ngũ chí tôn sẽ không làm loại chuyện mất mặt này, nhớ như hấn hiểu sai thì sao?

Trong đại điện nhất thời vô cùng yên tĩnh, Hoàng thượng vô cùng nghiêm túc mà phê duyệt tấu chương, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn nữ nhân đang không ngừng thay đổi tư thế.

Tần suất ngẩng đầu tăng dần khi động tác của Tần Phiên Phiên ngày càng xuất sắc.

Đến cuối cùng, hấn đơn giản ném bút, đẩy chồng tấu chương sang một bên, chăm chú nhìn nàng.

Trương Hiến Năng trông mắt dựng thẳng, trong lòng kinh ngạc, Tần gia vậy mà bồi dưỡng ra được một cô nương như vậy, từ lúc nàng tiến vào Long Càn cung, động tác thể nhưng chưa từng lặp lại, mỗi tư thế đều làm người ta sợ hãi, cảm thán thân thể nàng thật quá mềm dẻo.

Đừng nói Hoàng thượng là một nam nhân bình thường, ngay cả hấn là một thái giám cũng muốn sờ thử thân thể của Ngũ cô nương, nhất định là vô cùng mềm mại.

"Ha..." Tần Phiên Phiên thật sự rất mệt, những động tác đó nhìn vậy chứ thật ra rất tốn sức, trán nàng đã tích một lớp mồ hôi mỏng.

"Trương Hiến Năng, pha cho nàng một ly trà."

Lúc Tiêu Nghiêu phản ứng lại, nghe bản thân phát ra những lời này, khuôn mặt chậm rãi biến đen.

Rõ ràng nghĩ là chờ cô nương Tần gia vào cung, hấn phải dày vò một trận nên thân, kết quả là chưa dày vò, hấn đã đau lòng rồi.

"Ngũ cô nương, mời ngài dùng trà."

Tần Phiên Phiên nhanh chóng uống xong ly trà, lại quỳ xuống đất, cả khuôn mặt và ngực đều ép xuống sàn, mông vênh lên.

"Thần nữ tạ ơn Hoàng thượng thưởng trà." Nàng vẫn duy trì động tác tạ ơn lúc này, toàn bộ đường cong thân thể đều hiển lộ ra ngoài.

Hô hấp của hấn thoáng dừng lại, hấn còn thấy rõ ràng khuôn mặt đỏ bừng của nàng, thậm chí mồ hôi của nàng còn mang theo một hương thơm tươi mát, nhưng nàng vẫn rũ mắt như trước, nhìn như ni cô vô dục vô cầu.

Hoàng đế thầm cảm thấy, nữ nhân này thật biết cách lạt mềm buộc chặt.

"Hoàng thượng, đã đến giờ lâm triều rồi." Trương Hiến Năng làm gián đoạn việc thưởng thức biểu diễn của Hoàng thượng.

Tiêu Nghiêu cả kinh, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, xác thực mặt trời đã lộ dạng, đã đến lúc lên triều.

Lúc trước cảm thấy phê tấu chương nhằm chán vô vị, lúc này lại bất tri bất giác mà phê xong rồi, chính tề mà chất đống bên cạnh. Hấn cũng không thấy bức bối gì, toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên nghe thấy, lập tức thu hồi động tác, vô cùng quy củ mà quỳ ở đó.

Chiếc khăn trắng vẫn lẳng lẳng nằm trong tay nàng, căn bản không dám làm ra động tác dư thừa, sợ vị hoàng đế bị đội nón xanh này mất hứng.

Tiêu Nghiêu gật đầu, trầm tư nhìn nàng, hấn là đang suy nghĩ bố trí cho nàng thế nào.

"Thần phận của nàng lúc này an bày ở cung điện nào thì phù hợp?" Hấn hỏi.

Trương Hiến Năng chần chừ đáp: "Ngũ cô nương không phải tú nữ dự tuyển mà tiến cung, không thể đến Trữ Tú cung. Dựa theo lệ thường, người gọi nàng ấy vào cung sủng hạnh xong thì ban phân thưởng sắc phong, tuy nhiên chưa sủng hạnh thì bố trí cô ấy ở đâu đều dựa vào ý của người."

"Vậy trước mắt cứ để nàng ấy ở thiên điện của Long Càn cung đi, đợi trầm về bàn bạc kĩ hơn." Tiêu Nghiêu nói xong, cất bước chuẩn bị đi.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên căng thẳng, lập tức quỳ gối, lộ ra cần cổ trắng nõn, vô cùng xinh đẹp.

Xinh đẹp như vậy, khiến người ta muốn niết một chút, Tiêu Nghiêu cũng thật sự làm vậy.

Cảm giác mềm mại, hết như bánh gạo nếp ngọt ngào, ấm nóng mà Ngự Thiện phòng mới làm.

"Không tồi, vậy phong vị cho nàng ấy làm chính bát phẩm Thái nữ đi."

Nam nhân sờ một đường từ cổ xuống đến yết hầu của nàng, hiển nhiên thực vừa lòng cảm giác trên da nàng.

"Chúc mừng Tần Thái nữ." Trương Hiến Năng lập tức tiến đến chúc mừng nàng.

Cho đến lúc hắt rời đi, cả người Tần Phiên Phiên mới thả lỏng, nàng nhìn lòng bàn tay mình, đều là mồ hôi lạnh.

Suốt nửa đêm nay nàng làm toàn những động tác khó, thân thể nàng bây giờ như một vũng nước rồi.

May mà cuối cùng mọi nỗ lực đều không uổng phí, có được phân vị, bất luận là cao hay thấp, cũng đều chứng minh cuộc sống hậu cung của nàng đã bắt đầu rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang: Ta muốn xem ngươi chuyên tâm

Phiên Phiên: Ta làm rồi nha, bảo bối của ngươi thức dậy rồi đi.

Hoàng tang cúi đầu nhìn chiếc quần biến hình của mình

馮

(Hoàng tang: cách gọi lái của dân mạng Trung Quốc với Hoàng Thượng)

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 5: Diễn Tinh[1] Đến Đây

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

[1] Diễn tinh: chỉ người giỏi diễn trò, kỹ thuật diễn tinh túy

Tần Phiên Phiên vừa đến thiên điện liền ngủ đến trời đất tối tăm. Đáng thương cho nàng hơn nửa đêm bị túm dậy, biểu diễn lên trời xuống đất cho Hoàng thượng. Toàn bộ xương cốt đều mỏi nhừ, hiện giờ không còn nguy cơ mất mạng, trái tim đều rơi trở lại lồng ngực, tất nhiên là một hồi mộng đẹp.

"Tần Thái nữ, ngài mau dậy đi, Cao Thái hậu bên kia phái người gọi ngài đến thỉnh an."

Tần Phiên Phiên bị cung nữ lay tỉnh, nghe nói phải thỉnh an không khỏi sửng sốt một chút: "Hoàng thượng ban thưởng xuống rồi à?"

"Hoàng thượng còn chưa hạ chiếu, chỉ là hôm nay Trương Tổng quản đã phân phó người đi thượng phục cục định chế xiêm y cho ngài, đây là trước tiên chuẩn bị một chút."

Tiểu cung nữ nói kỹ càng tỉ mỉ như vậy, trên thực tế là bán cho nàng cái nhân tình, báo cho nàng Cao Thái hậu có thể biết được phong vị của nàng, hẳn là bên Thượng phục cục tiết lộ tin tức.

Tần Phiên Phiên nhếch môi cười cười: "Tin mừng lớn như vậy, chờ đến thời điểm ban thưởng, đừng quên đến chỗ ta lấy tiền thưởng."

Trên mặt tiểu cung nữ lập tức xuất hiện mảnh đỏ ửng, hiển nhiên vị Tần Thái nữ trước mắt này cực kỳ thông minh, thấy được ý muốn của người khác.

"Tạ Thái nữ ban thưởng."

Động tác của Thượng phục cực kỳ nhanh, đã chuẩn bị xong trang phục và trang sức bát phẩm Thái nữ có thể mang, lấy màu lục và màu lam làm chủ đạo, thế nhưng đến một chút màu sắc tươi sáng đều không có, hơn nữa kiểu dáng cũng thường thường theo quy củ, không có chút xuất sắc nào.

Tiểu cung nữ thấy nàng nhìn chằm chằm xiêm y một lát, vô cùng có ánh mắt nói: "Quy củ trong cung chính là như vậy, phân vị càng cao xiêm y trang sức càng hoa lệ. Ngài nhìn một chút, chờ đến phân vị chính lục phẩm Quý nhân, màu sắc gì cũng đầy đủ hết."

Tần Phiến Phiến gật đầu, chính là nói phân vị thấp không có nhân quyền, theo nàng biết phân vị này của nàng phải tự xưng nô thiếp với phi tần địa vị cao, nữ nhân của Hoàng thượng thì như thế nào chứ, chẳng qua cũng chỉ là kẻ nô tài.

Hậu cung có hai vị Thái hậu, một vị là Hoàng hậu của Tiên hoàng, hiện giờ là Hoàng Thái hậu. Còn một vị là mẫu thân thân sinh của Hoàng thượng, từ Quý phi thăng cấp thành Thái hậu, bởi vì nhà mẹ đẻ họ Cao, vì thế được xưng là Cao Thái hậu.

Hai vị Thái hậu quan hệ cực kém, thường xuyên đấu đá. Hoàng Thái hậu vào ở Vĩnh Thọ cung, Cao Thái hậu liền chọn Duyên Thọ cung, ý tứ chính là muốn chết sau Hoàng Thái hậu vài năm.

Lần này mời Tần Phiến Phiến qua đó là Cao Thái hậu, nàng nghe danh vị Cao Thái hậu này đã lâu, lúc trước thời điểm Nhị tỷ gả cho Nhị tỷ phu trước, mỗi lần về nhà mẹ đẻ đều mắng bà ta.

Lão yêu bà, lão bất tử, suốt ngày bệnh điên quần thân...

"Nô thiếp gặp qua Thái hậu."

Tần Phiến Phiến đi vào Duyên Thọ cung, cung kính hành lễ, bộ dáng cụp mi rũ mắt thực sự ngoan ngoãn.

"Người chính là muội muội của Cảnh Vương phi, ngẩng đầu lên cho ai gia nhìn một cái." Cao Thái hậu ngồi ở ghế phượng, thịnh khí lăng nhân[2] mà nói một câu.

[2] thịnh khí lăng nhân (盛气凌人): khí thế ngang ngược kiêu ngạo bức người.

Tần Phiến Phiến vừa nghe khẩu khí này của bà ta liền biết không phải lời hay, nhờ phúc của Nhị tỷ, quan hệ mẹ chồng nàng dâu của các nàng như nước với lửa. Cao Thái hậu từng nói chờ khi nhĩ tử của bà đăng cơ, bà sẽ tự mình giết chết á tước phụ kia.

Nàng e lệ ngưng ngưng ngẩng đầu, vẫn buông mi mắt như cũ.

"A, quả nhiên bộ dáng làm người ta chán ghét giống như nàng ta, vừa thấy chính là bộ dáng bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa." Cao Thái hậu không chút khách khí mà ngắt lời.

"Lời này của cô mẫu không giả, ta cũng nhìn bộ dáng Tần Thái nữ và Cảnh Vương phi giống nhau, chớ lại cô phụ yêu thương của Hoàng thượng mới phải."

Ngồi ngay bên dưới chính là thứ nữ Cao gia Cao Tinh, nàng ta cũng coi như là một cảnh tượng kỳ quan ở trong cung, rõ ràng không phải phi tần của Hoàng thượng, nhưng mỗi ngày đều ăn vạ ở hậu cung. Cao gia cảm thấy mất mặt, rất nhiều lần kéo nàng ta trở về, nàng ta sống chết bám lấy Cao Thái hậu, thế nhưng cuối cùng được lưu lại.

"Tinh Tinh a, nàng ta không bằng người, người có thể yên tâm. Chờ Nghiêu nhi lại đến, ta nhất định bắt hắn thu người, người chớ có đau buồn." Cao Thái hậu lập tức quay đầu trấn an Cao Tinh.

Khỏe miệng Tần Phiến Phiến co rút, thật không phải người một nhà không vào cùng một cửa, người có tính cách như Cao Tinh thật đúng là hợp khẩu vị Cao Thái hậu.

"Thái hậu, ngài thật sự là Cao Thái hậu sao?" Tần Phiến Phiến bỗng nhiên đánh bạo ngẩng đầu, ngữ âm giương cao mà nói một câu.

Cao Thái hậu nhíu mày, bất mãn nói: "Lớn mặt, mắt người bị mù sao? Ai gia ngồi ở ghế phượng không phải Thái Hậu, còn có thể là ai!"

Tần Phiến Phiến vỗ ngực, vẻ mặt vui mừng nói: "Ai da, dọa hòng nô thiếp. Vừa rồi nô thiếp bị tư thái như người trời của Thái hậu hấp dẫn đến ngây dại, còn tưởng rằng là vị thượng tiên trên trời nào hạ phàm, tới phổ độ chúng sinh chứ. Nô thiếp tức khắc tự biết xấu hổ, cũng không dám nói chuyện! Còn xin Thái hậu tha thứ cho cái miệng vụng về của nô thiếp, nói không nên lời về đẹp của ngài."

Nàng đoán đo nói, cười duyên động lòng người, thanh âm này giống như xướng hí khúc, thanh thúy êm tai.

Biểu tình tức giận của Cao Thái hậu lập tức đông cứng ở trên mặt, bà đã chuẩn bị cho người tiến vào kéo tiểu tiện nhân này xuống phạt hai mươi trượng, không nghĩ tới nàng khen như vậy, tức khắc toàn thân thoải mái, thần thanh khí爽.

Ngữ khí của bà lập tức xoay chuyển một trăm tám mươi độ: "Tiểu nha đầu tuổi không lớn, nhưng thật ra ánh mắt khá tốt đó."

Tần Phiên Phiên nhếch miệng cười nói: "Đa tạ thượng tiên khích lệ."

Giọng nói của nàng chợt ngừng lại, tựa như phản ứng lại chính mình đây nói sai rồi, che miệng bồi tội: "Tư sắc tiên nhân của Thái hậu ngài quá mức mãnh liệt, nô thiếp luôn không thể sánh kịp. Thời điểm nô thiếp ở nhà đã nghe thấy tiên danh của Cao Thái hậu ngài, luôn muốn chiêm ngưỡng phong tư của ngài. Hiện giờ nhìn thấy quả nhiên so với miêu tả của mẫu thân nô thiếp, còn muốn hơn ba phần. Trái tim này của nô thiếp gào thét, vẫn luôn đập tháy thòm bất an, vừa nhớ tới là nói chuyện với ngài liền vừa sợ hãi vừa vui sướng, thật sự mâu thuẫn!"

Lời nói này của Tần Phiên Phiên quả thực có khí phách, tuy rằng trong điện không ít phi tần tới thỉnh an đang ngồi, hiện giờ lại đều bị nàng khiến cho sợ hãi, không khí an tĩnh thật sự.

Vị Ngũ cô nương Tần gia này thật con mẹ nó không biết xấu hổ!

Cao Tĩnh càng là bật lộ ra vẻ xem thường, nàng ta vào cung nhiều ngày như vậy, luận vô sỉ nàng ta xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được đối thủ.

"Mẫu thân ngài là Tần phu nhân, Tần phu nhân tính tình rất cao ngạo, ngài nói thật, bà ta nói về ai gia như thế nào?" Cao Thái hậu rõ ràng sinh ra vài phần hứng thú.

Ý cười trên mặt Tần Phiên Phiên càng sâu, cả người đều lộ ra một biểu hiện mong chờ nồng đậm.

"Bà nói với nô thiếp đã từng may mắn tiến cung gặp qua ngài vài lần, cảm thấy ngài đẹp giống như nguyệt thần nương nương. Đáng tiếc sau Cảnh Vương phi lại làm sai chuyện, trong lòng mẫu thân sinh áy náy, cũng không dám lại tới bên người ngài, thẹn trong lòng." Tần Phiên Phiên vừa nói vừa đỏ hốc mắt.

"Đáng thương mẫu thân giáo dưỡng Nhị tỷ mười mấy năm, nàng ấy làm ra loại chuyện này, trái tim mẫu thân thật sự nôn nóng, đến mức tránh ở trong nhà không dám ra cửa, hơn nữa bệnh nặng một hồi. Sau đó Hoàng thượng săn sóc nữ nhi Tần gia, cho nô thiếp tiến cung hầu hạ, mẫu thân hô to Thái hậu và Hoàng thượng cao thượng, đại ân đại đức không có gì báo đáp, chỉ có để nô thiếp tận tâm hầu hạ mới có thể xóa bỏ tội lỗi của Tần gia..."

Tần Phiên Phiên nói đến chỗ xúc động lại nhỏ giọng nức nở lên.

Trong điện toàn bộ im lặng đến kim rơi cũng có thể nghe, hô hấp của những phi tần khác đều ngừng lại rồi, chỉ xem một người nàng ở đó rơi lệ.

"Đứa bé ngoan, mau ban ghế ngồi. Các ngài đều là người chết ả, không thấy Tần Thái nữ đã đứng không nổi sao?"

Trong điện chỉ có Cao Thái hậu sinh ra đồng cảm với nàng, lại là mặt lộ vẻ không đành lòng, thật sự đau lòng.

Mấy cung nữ bị Cao Thái hậu cao giọng quát mắng cũng lập tức tiến lên, đỡ Tần Phiên Phiên ngồi xuống. Trong đáy lòng đều có ý kiến, rõ ràng là lúc trước Cao Thái hậu dặn dò các nàng dùng chút thủ đoạn nhỏ vị Tần Thái nữ này.

Không nghĩ tới còn chưa kịp làm gì, nhưng thật ra Thái hậu lại bị người đỡ trước rồi.

Sau khi ngồi xuống, Tần Phiên Phiên lén lút thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trước khi nàng tiến cung đã biết vị Cao Thái hậu này tuyệt đối là một người ngang ngược, bởi vì chính như Nhị tỷ quát mắng, Cao Thái hậu là nữ nhân điên.

Ngang ngược vô lý, thành kiến bệnh vực người mình, ánh mắt thiên cận.

Ba cái từ này chính là đặc biệt dành cho Cao Thái hậu, hiện tại bà ta đã là Thái hậu, lại cố tình muốn ganh đua cao thấp với phi tần của chính con trai mình, dù tuổi già sắc suy bà ta cũng muốn làm người đẹp nhất.

Suy từ điểm này đủ để nhìn ra Cao Thái hậu không thể nói lý nhượng nào.

Trong điện này, ngay cả Cao Tĩnh đều ăn mặc quy củ, chưa từng có bất luận cái trang sức gì có thể điểm lệ áp hoa thom cỏ lạ.

"Cô mẫu, ngài chớ có bị nàng ta lừa, nữ nhân Tần gia đều luôn luôn xảo ngôn lệnh sắc[3]. Nhị cô nương Tần gia chính là dựa vào cái miệng cùng khuôn mặt kia của nàng ta, biến thành Cảnh Vương phi."

[3] xảo ngôn lệnh sắc (巧言令色): ngoài mặt tốt lành nhưng nói lời giả dối.

Cao Tĩnh nhìn bộ dáng vui mừng phấn chấn kia của Cao Thái hậu, tức khắc trong lòng vang lên hồi chuông cảnh báo.

Tần Phiên Phiên này rất có thể sẽ phân sủng của nàng, cân nhắc tính tình của Cao Thái hậu đến mười phần mười, vừa thấy mặt liền dâng bốc Cao Thái hậu tận mây xanh, chính là khen tới tận tâm khảm của Cao Thái hậu rồi.

Đối với khiêu khích của Cao Tĩnh, may Tần Phiên Phiên nhấn lại.

Đồ được Cao Thái hậu rồi, nàng đang chuẩn bị làm phong nền, không nghĩ tới có người không cho nàng yên ổn, tất nhiên nàng cũng sẽ không để người kia được dễ chịu.

"Hừ, vị này chính là nha hoàn bên người Thái hậu sao?" Tần Phiên Phiên tựa như mới thấy Cao Tĩnh, thoáng nhìn về phía nàng ta, thần sắc trên mặt tràn đầy khiếp sợ.

Đáy lòng Cao Tĩnh trào ra vô số bức bối, chẳng qua chỉ là một chính bát phẩm Thái nữ cũng dám nói chuyện với nàng ta như vậy!

"Ta là nữ nhi Cao gia, là chất nữ của Thái hậu, biểu muội của đương kim Hoàng thượng. Ngươi thật là to gan lớn mật, cũng dám đặt điều cô nương Cao gia như thế!" Cao Tĩnh đột nhiên vỗ mặt bàn, sắc mặt đột biến, tức giận đến dậm chân.

Tần Phiên Phiên lập tức bày ra biểu tình hoảng sợ đầy mặt, nhẹ giọng tạ lỗi nói: "Xin lỗi, nô thiếp nhìn Thái hậu lại nhìn vị cô nương Cao gia này liền có chút nhìn lầm. Thái hậu, còn xin ngài tha thứ cho nô thiếp, nô thiếp tuyệt đối không có ý gì với Cao gia, chỉ là khí chất của ngài quá mức xuất chúng, làm vị cô nương này so không bằng. Thời điểm nô thiếp ở nhà, mẫu thân thường xuyên răn dạy nô thiếp miệng lưỡi vụng về, nói cái lời gì cũng đều đắc tội với người. Ngài xem, lần đầu tới thỉnh an ngài đã đắc tội chất nữ của ngài, nhưng ngài hãy giúp nô thiếp đỡ dành vị tỷ tỷ này. Nàng ấy không phải nha hoàn của ngài, chỉ là bộ dáng giống mà thôi ——"

Sau khi nàng nói xong, lại lập tức phát tay, mặt xấu hổ đến đỏ bừng: "Không đúng không đúng, nàng ấy cũng không giống nha hoàn của ngài, chỉ là khí chất và phong tư này kém hơn rất nhiều, nhìn rất không giống chất nữ của ngài. Cũng không phải, nô thiếp nói nhiều sai nhiều, vẫn là câm miệng đi."

Cao Tĩnh nói nàng là xảo ngôn lệnh sắc, nàng liền biểu hiện miệng lưỡi vụng về này cho Cao Tĩnh nhìn một chút.

Ngươi dám đắc tội ta, ta liền mắng ngươi, hung hăng mà mắng ngươi!

Màn diễn xướng này của Tần Phiên Phiên phải nói là thật đẹp mắt!

Hoàn toàn là tiểu cô nương e thẹn miệng lưỡi vụng về, bởi vì ngưỡng mộ Thái hậu mà bị che mờ hai mắt, nhìn ai cũng đều giống tiện tì.

Ví dụ như vị thứ nữ Cao gia Cao Tĩnh này, đó là đại nha hoàn hạng nhất bên người Cao Thái hậu.

Tác giả có lời muốn nói:

Phiên Phiên: Hoàng Thượng, ngài muốn xem diễn sao?

Hoàng thượng: Muốn, cái loại yêu tinh đánh nhau đó.

Phiên Phiên: Đến đây, ngày mai liền diễn!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 6: Thái Hậu Hiểu Nhầm

Edit: Nhã Cô cô

Beta: Huệ Hoàng hậu

"Tần Thái nữ, ngươi dám...!"

Cao Tĩnh tức giận đến nổi thất khiếu [1] bốc khói. Nàng ta mặt dày ăn vạ ở hậu cung, còn muốn Cao Thái hậu bức bách Hoàng thượng phải thu nhận mình.

[1] Thất khiếu 七窍: là bảy lỗ trên mặt: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.

Nhưng nàng ta vốn không sợ những vị nương nương khác ở sau lưng coi thường mình, dù sao ở trước mặt, ai ai cũng không dám bày ra vẻ mặt khó coi với nàng.

Hiện giờ nàng ta chính là tâm phúc bên người Cao Thái hậu, đắc tội nàng ta chẳng khác nào đắc tội Cao Thái hậu.

Chỉ không ngờ Tần Phiên Phiên lại dám đứng trước nhiều người như vậy, nói một cách rõ ràng rành mạch, khí chất và dung mạo của Cao Tĩnh chỉ bằng một nha hoàn thứ đẳng.

Cái tát này vào mặt mũi của nàng quả thực rất đau.

"Cô nương Tần gia các người đều là kẻ tiện nhân vô liêm sỉ!"

Cao Tinh cảm nhận được ánh mắt trào phúng xung quanh, hổ thẹn trong lòng càng thêm sâu, lập tức xông lên muốn đánh nàng.

Mấy cung nữ sùng sốt một chút, sau đó lập tức có phản ứng ngăn nàng ta.

"A..." Tần Phiên Phiên thấy nàng ta tiến đến, giả vờ ngã khụy xuống mặt đất, nước mắt tuôn rơi, bày ra bộ dáng vô cùng đáng thương.

Các phi tần xung quanh xem một loạt động tác của nàng, biểu tình trên mặt rất khó nói.

Tần Thái nữ, người không thể chờ Cao Tinh đến sát một chút rồi hãy ăn vạ được hay sao? Diễn trò như vậy dù là mắt nhắm mắt mở bỏ qua thì cũng quá là gât!

"Làm sao vậy?"

Thái hậu ngồi trên cao, xung quanh Tần Phiên Phiên lại có nhiều người vừa vắn che mắt, thật không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Cao Tinh bị người khác ngăn lại, cơn giận cũng tan dần đi. Nếu nàng ta thật sự đánh nữ nhân của Hoàng thượng ở Duyên Thọ cung, thì dù nữ nhân kia chỉ là chính bát phẩm Thái nữ, nàng ta cũng sẽ bị Tiều Nghiêu tìm cơ đuổi khỏi cung.

Nàng ta cần phải nhẫn nhịn!

Việc nhỏ mà không nhịn được sẽ gây ra chuyện lớn!

"Không phải cô nương của Cao gia đẩy nô thiếp, là nô thiếp tự té ngã, không liên quan đến nàng ấy!"

Tần Phiên Phiên vội vàng giải thích, kéo tay của cung nữ muốn đứng lên, nhưng sau đó lại lao đảo té ngã xuống đất.

Những phi tần ngồi xem đều muốn vỗ tay cho kỹ thuật diễn xuất quá thật này của nàng.

"Tần Thái nữ, ta đã chạm vào người đâu? Ta còn chưa chạm vào người thì người ngã cái gì!" Cao Tinh nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ hét lên.

"Đứng đứng, không phải cô nương Cao gia đẩy, nàng ấy thật sự không đứng đến nô thiếp. Hôm nay thân thể nô thiếp không được tốt, tối qua một đêm chưa ngủ, Hoàng thượng còn muốn nô thiếp chuyên tâm một chút, eo và lưng lại càng thêm đau. Thật sự không phải do cô nương Cao gia..." Tần Phiên Phiên liên tục gật đầu, biểu tình trên mặt cực kỳ chân thành khiến người khác tin tưởng.

Mọi người đều tâm phục!

Cao Tinh chỉ cảm thấy cổ họng mình muốn trào máu! Tần Phiên Phiên này thà đừng giải thích, càng nói lại càng tệ. Hơn nữa nữ nhân không biết xấu hổ này lại còn khoe cả chuyện Hoàng thượng sủng hạnh mình.

"Người... Đồ vô sỉ hạ lưu, không biết xấu hổ!"

Cao Tinh tức giận đến nỗi muốn nổ tung, trong lòng như bị đè nặng, đôi mắt cay cay, không khống chế được phải rơi lệ.

"Cô mẫu, người phải làm chủ thay ta. Ta không chạm vào nàng ấy, nàng ấy vu hại ta, còn khinh thường ta. Chuyện thị tẩm còn có thể nói được, quả thực không ra thể thống gì. Cô mẫu..."

Van nước mắt một khi đã mở thì có thể nào cũng không thể kiềm chế.

Cao Tinh khóc nức lên, nước mắt nước mũi đều chảy, quả thật rất đáng thương.

Nàng ta thực sự tức giận đến nỗi không quan tâm đến bộ dạng của mình, tâm tình thế nào thì khóc thế đấy.

Hai ba cung nữ xung quanh khó khăn lắm mới đỡ được Tần Phiên Phiên đứng lên.

Nàng nhìn ngó xung quanh, sau đó lén lút xoa bóp eo của mình, biểu thị tối qua "làm việc" thực sự quá vất vả.

Động tác này của nàng có vẻ là trộm xoa eo không để người khác thấy, nhưng ở trong mắt mọi người, điều này nghĩa là nàng rất muốn biểu hiện ra ngoài: "Các người mau nhìn ta, eo của lão nương đau nhức, tối hôm qua Hoàng thượng "làm việc" rất tốt a~"

Khó trách Cao Tinh tức giận đến nỗi khóc nức, mấy người phi tần các nàng cũng không chịu nổi.

"Cao gia cô nương, người... người đừng khóc. Đây là lỗi của ta... Ta cũng rất muốn khóc." Nàng nói xong liền đưa khăn giấy chấm nước mắt, lại cố gắng trấn định nói: "Nhưng nô thiếp nhìn thấy Thái hậu lại không muốn khóc nữa. Thái hậu nương nương thật sự quá đẹp, khí chất lại cao quý khiến

người khác vừa thấy đã sinh ra cảm tình."

Cao Thái hậu nhìn cảnh tượng rối loạn trước mắt, lại còn chẳng liên quan gì đến bản thân, lập tức muốn phát giận.

Kết quả, trong nháy mắt Tần Thái nữ kia đã chuyển đề tài về mình, còn cường điệu khen ngợi khiến tâm tình bà trở nên vui vẻ rất nhiều.

"Được rồi, chớ khóc. Tần Thái nữ cũng chưa vu hại điều gì, chỉ nói không phải nguoi đấy. Bản thân nàng ấy ngã xuống như vậy cũng không khóc, nguoi thì khóc cái gì."

Cao Thái hậu thấy Cao Tinh khóc đến mức xấu như vậy, tức khắc đáy lòng nổi lên vài phần ý tứ ghét bỏ.

Lúc đầu khi Tần Phiến Phiến chưa nói gì, Cao Thái hậu còn cảm thấy Cao Tinh là một tiểu cô nương rất xinh đẹp, tính tình tuy có chút lỗ mãng nhưng là lỗ mãng một cách thú vị. Chỉ có điều sau khi bị Tần Phiến Phiến nói qua mấy câu, Cao Thái hậu lập tức cảm thấy nữ nhân như Cao Tinh không xứng với Hoàng thượng.

Dù sao Hoàng thượng cũng là nhi tử ruột thịt của mình, nhi tử của Nguyệt thần nương nương sao có thể ngủ với một nữ nhân lỗ mãng?

Nhất định không thể!

Cao Tinh thấy ngữ khí của Cao Thái hậu không vui, lập tức hít sâu để hồi phục tâm tình.

Nàng có thể lưu lại trong cung, sống chết đều là dựa vào Cao Thái hậu, nếu đắc tội với "cái đuôi vàng" này, nàng cũng phải thu dọn đồ đạc cút đi thôi.

Nàng nhất quyết không muốn trở lại Cao gia! Một thứ nữ thì có thể gả cho mối nào tốt? Không bằng ở lại trong cung, sau khi ngủ với Hoàng thượng thì có thể thăng chức rất nhanh.

Sau khi Tần Phiến Phiến ngồi vào ghế, bộ dạng có chút ủ rũ cụp đuôi, rõ ràng là bị sự việc vừa rồi tác động đến.

Cao Thái hậu cảm thấy nàng cực kỳ đáng thương, lập tức dỗ dành: "Tần Thái nữ không cần ủ rũ, hôm qua Hoàng thượng sung hạnh nguoi, còn chưa kịp phong thưởng. Trước hết ai gia liền thưởng cho nguoi vài món đồ, nguoi giữ lấy mà dùng."

Tần Phiến Phiến ngẩng đầu, ánh mắt lúc nhìn Thái hậu lập tức trở nên lấp lánh, bày tỏ sự ngưỡng mộ hoàn toàn, điều này làm cho Cao Thái hậu rất hài lòng.

"Nô thiếp tạ Thái hậu ban thưởng. Buổi tối hôm qua ngủ không tốt, thân thể nô thiếp có chút không khoẻ. Nhưng nghỉ ngơi ở nơi này của Thái hậu một thời gian đã cảm thấy rất tốt. Thái hậu quả nhiên là Nguyệt thần nương nương hạ phàm!"

"Tốt, tốt lắm! Tiểu Khôn Tử, ai gia nhớ trước đây trong số lễ vật mà ngoại bang dâng tặng có một viên thạch lựu làm từ hồng ngọc, đợi lát nữa nguoi nhớ đem ra cho Tần Thái nữ mang về. Phải thừa dịp Hoàng Thượng sung hạnh để biểu hiện thật tốt." Cao Thái hậu đã vung tay thì chính là báu vật.

Trong điện rõ ràng có người hít vào một hơi, lễ vật mà ngoại bang đem tới đều là đồ cực kỳ trân quý, cho dù là một món đồ nhỏ cũng không thể khinh thường.

Huống chi lại là thạch lựu, ngụ ý nhiều con nhiều phúc.

Đương kim Hoàng thượng tuy rằng trẻ trung khoẻ mạnh, nhưng đến nay vẫn không có con. Cho dù Thái hậu có tặng một quả lựu tươi chứ không phải phải đá quý đi nữa, thì những người này cũng sẽ vui vẻ nhận lấy.

Thứ họ muốn chính là ngụ ý kia, không ai lại để tâm một viên đá.

Chỉ là... Tần Phiến Phiến để tâm! Một quả thạch lựu làm từ đá quý, quả là không uống công nàng lừa gạt lương tâm nói dối như vậy, đáng giá!

Cao Thái hậu nhận một lượt khen ngợi, cuối cùng là để các phi tần rời đi.

Cao Tinh biết điều, không lập tức xông đến chỗ Thái hậu, ngược lại đi theo đám người cùng nhau ra ngoài. Nàng muốn tìm Tần Phiến Phiến tính sổ!

Chỉ không ngờ trước khi Tần Phiến Phiến ra khỏi cửa bộ dạng yếu đuối mong manh, nhưng lúc ra khỏi điện, thấy Cao Tinh hùng hổ bước đến, nàng lại lập tức nhấc lên váy, một đường chạy trốn.

"Tần Thái nữ, nguoi đứng lại đó cho ta!" Cao Tinh vừa đuổi theo vừa hét lớn.

Tần Phiến Phiến vẫn tiếp tục chạy như vậy, còn quay đầu lại hỏi: "Nguoi nói cái gì, gió quá lớn ta không nghe thấy. Hoàng thượng nói ta trở lại Long Càn Cung, ta không thể trì hoãn giờ giấc, một kẻ như nguoi thì không hiểu cảm giác này đâu."

Cao Tinh càng bị tức giận đến mức muốn học máu, giận giữ chạy như điên, càng chạy tốc độ càng nhanh, hoàn toàn bị những lời nói kia của Tần Phiến Phiến kích thích.

Nàng ta còn giám trào phúng nàng không bỏ nổi lên giường Hoàng đế? Mẹ kiếp, bắt được tiểu tiện nhân nhà nguoi thì phải cào mặt đến chảy máu.

"Tiểu tiện nhân" họ Tần cũng cần chặt răng mà chạy, tất cả năng lượng ăn từ nhỏ đến lớn đều dùng hết, tiểu cung nữ phía sau cũng bị kéo theo.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên trượt lọt vọt vào Long Càn cung, Cao Tĩnh lại bị chặn bên ngoài.

"Lớn mật, mắt chó các ngươi mù à, ta là biểu muội của Hoàng thượng, dựa vào cái gì mà nàng ta có thể vào còn ta thì không thể?" Cao Tĩnh kêu gào với bọn thị vệ.

Dẫn đầu là một thị vệ dừng mảnh lưng hùm vai gấu, không hiểu một chút nào là thương hoa tiếc ngọc, đồng đặc nói: "Hoàng thượng để Tần Thái nữ vào, không để ngài vào. Cao cô nương, xin thông cảm, đừng làm cho tiểu nhân khó xử."

Tần Phiên Phiên mệt đến nỗi thở hổn hển, vừa vào đến nơi liền ngã xuống giường trong thiên điện. Trong điện tràn ngập một mùi Long Tuyền hương. Hương khí này và tên của nó rất giống nhau, cực kỳ bá đạo, kích thích giác quan của người khác.

Nàng há miệng cười không lên tiếng, nhớ tới tình cảnh chật vật thảm hại của Cao Tĩnh liền vui vẻ không thôi.

Giờ phút này Tần Thái nữ vênh vào đắc ý, chưa từng nghĩ tới những lời nói kích thích Cao Tĩnh của mình đã gây ra đại họa, hơn nữa sẽ còn phải trả một cái giá cực kỳ khủng khiếp.

Sau khi Hoàng thượng hạ triều liền triệu tập vài vị đại thần thương lượng chuyện đại sự ở thư phòng. Lúc chuẩn bị trở về lại có người đến ngăn, truyền lời Cao Thái hậu cho mời.

"Mẫu hậu." Hần hành lễ với Cao thái hậu, lập tức có lão ma ma đi hầu đứng lên.

"Nghe Nhi, hôm nay ai gia đã gặp Tần gia cô nương." Cao thái hậu bình thản mở miệng.

Tiêu Nghiêu nhớ tới việc thê tử trước đây của mình và mẹ ruột tranh đấu, không khỏi có chút đau đầu. Hần cho rằng vị nữ nhân Tần gia này cũng làm Cao Thái hậu buồn bực, lập tức nói: "Mẫu hậu, có phải nàng ta làm sai điều gì rồi hay không? Nhi từ vốn chỉ muốn cho nàng ta một cái phong vị Thái nữ, hiện giờ xem ra cũng không cần."

"Nói bậy! Tiểu cô nương rất hiểu chuyện nghe lời, sao có thể làm sai được? Ai gia còn ngại một phân vị Thái nữ là quá thấp! Ngươi làm nàng ấy một mối muốn chết, sáng nay lúc ai gia gọi nàng ấy tới thỉnh an cũng mệt đến nỗi nói không ra lời. Đây là lần đầu nàng ấy thừa hoan [2], ngươi kiểm chế lại một chút! Thật không hiểu cái tính xấu này của nam nhân các ngươi, phụ hoàng của ngươi cũng..."

[2] thừa hoan 承歡: chiều theo thú vui, sở thích của người khác, ở đây là làm vua vui lòng. (Mà thắng thần hơn là chuyện XXOO đó)

Cao Thái hậu luôn bày ra thái độ ương ngạnh đối với người khác, đối với con trai của mình thì lại càng không có giới hạn.

Tiêu Nghiêu vừa thấy Cao Thái hậu có ý muốn kể chuyện bà và phụ hoàng, lập tức lên tiếng ngăn cản: "Mẫu hậu, nàng ấy nói buổi tối thừa hoan đến nỗi mệt mỏi?"

"Không phải thừa hoan mệt thì là thế nào nữa? Tiểu cô nương kia còn đứng không vững! Ngươi đừng sa vào nữ sắc, phải lấy giang sơn xã tắc làm trọng..."

Hoàng thượng nghe xong những lời ngôn luận "một vừa hai phải", sắc mặt trở nên đen như đáy nồi, lúc ra khỏi Duyên Thọ cung liền trực tiếp ngồi long liên trở về Long Càn cung.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7: Làn Đầu Ngủ Cùng

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Nga Quý tần

"Tần Thái nữ."

Tần Phiên Phiên mới vừa ăn xong bữa tối liền nhìn thấy Trương Hiến Năng tiến vào, nàng lập tức đứng dậy.

"Trương tổng quản, có gì phân phó?" Nàng buông chén đĩa, trong lòng nghĩ nhất định là Hoàng thượng nhớ phải phong thưởng cho nàng.

Sắp hết một ngày rồi mà vẫn chưa thấy có phong thưởng, nàng đều hứa ban thưởng cho cung nữ, kết quả mạnh miệng nói ra mà chưa thấy cái rắm gì.

"Phân phó thì không dám nhận, là Hoàng thượng cho lão nô tới thăm hỏi vài câu. Hôm nay Tàn Thái nữ đã ngủ đủ chưa?"

Đối với loại vấn đề này của Trương Hiến Năng, Tàn Phiên Phiên có chút không thể hiểu được, ngôi cửu ngũ trăm công ngàn việc, như thế nào sẽ nhàn rỗi quan tâm nàng ăn uống ngủ nghỉ.

"Ngủ đủ. Long Càn cung của Hoàng thượng là địa phương tôn quý nhất, đương nhiên ngủ rất ngon." Tàn Phiên Phiên cẩn thận trả lời.

Trương Hiến Năng gật gật đầu, tiếp tục hỏi: "Vậy ngài ăn no sao?"

"Rất no, ngự thiện đương nhiên ăn ngon." Tàn Phiên Phiên càng nghi hoặc, Hoàng thượng đến tột cùng là muốn làm cái gì.

Nàng luôn có một loại cảm giác ăn uống no đủ mới dễ lên đường, trong lòng tức khắc liền không vững chắc.

"Ăn đến no ngủ ngon liền tốt, thỉnh ngài dựa theo động tác đêm hôm qua làm một canh giờ, lão nô tự mình nhìn ngài, Hoàng thượng nói không được dừng." Biểu tình của Trương Hiến Năng trước sau như một đều là cười tủm tỉm, nhìn vô cùng hiền lành từ thiện, nhưng mà lời hắn nói ra lại làm hai chân Tàn Phiên Phiên hai chân mềm nhũn.

Đây rõ ràng là muốn mạng của nàng mà!

Buổi tối hôm qua ngẫu nhiên nàng còn có thể lười biếng nghỉ ngơi một chút, lần này Trương Đại Tổng quản tự mình nhìn nàng làm, nàng lại không thể lười biếng được.

Tàn Phiên Phiên bình tĩnh một chút, chuẩn bị liền làm động tác chữ mã, loại động tác này đơn giản dễ dàng hơn một chút.

"Tàn Thái nữ, Hoàng thượng nói ngài phải làm cái động tác chống mông ngực sát mặt đất." Trương Hiến Năng giống như nhìn ra ý đồ của nàng lập tức mở miệng nói.

Tàn Phiên Phiên mở to hai mắt nhìn: "Hoàng thượng nói như vậy?"

Trương Hiến Năng cười đến xuất hiện cả nếp nhăn trên mặt, nói: "Nguyên văn lời Hoàng thượng nói là: bảo nàng chống mông lên ngực sát mặt đất cho trẫm, đến khi nào nàng ấy không thể chống được nữa thì thôi."

Tàn Phiên Phiên không biết chính mình tại sao lại đắc tội Hoàng thượng, rõ ràng sáng hôm nay còn rất tốt, cuối cùng nàng giãy giụa nói: "Công công, kỳ thật thân thể ta còn có chút mệt, buổi tối hôm qua làm quá nhiều động tác, eo rất đau!"

"Hoàng thượng còn nói, ngài làm cái động tác kia bao nhiêu lần thì có thể sống bấy nhiêu ngày. Tàn Thái nữ, lão nô ngóng trông ngài sống lâu trăm tuổi a."

Tàn Phiên Phiên run run rẩy rẩy mà ngồi dưới đất, bắt đầu chống mông lên trời ngực sát mặt đất.

Tối hôm qua vì cái gì nàng phải làm cái động tác câu dẫn này, làm Cầu Hoàng để nhớ khắc cốt minh tâm, sau đó lòi ra hành hạ nàng?

"Một canh giờ đã hết..." Trương Hiến Năng liền ở đây nhìn Tàn Phiên Phiên từ ý chí chiến đấu sục sôi đến run run thành cầu. Nhưng mà trên mặt Đại Tổng quản giống như là đeo mặt nạ vậy, độ cong của khóe miệng chưa từng thay đổi.

Hắn vừa nói ra, Tàn Phiên Phiên liền xụi lơ trên mặt đất, không thể bò dậy.

"Hầu hạ Tàn Thái nữ tắm gội thay quần áo." Trương Hiến Năng vung phát trần, lập tức có mấy lão ma ma tiến vào, hai người túm cánh tay, hai người nhắc chân trực tiếp nhắc bổng nàng từ trên mặt đất lên.

"Trương tổng quản, đây là ý gì?" Trong lòng Tàn Phiên Phiên lộp bộp một chút.

Tươi cười trên mặt Trương Hiến Năng càng rõ thêm một chút: "Tàn Thái nữ, đại hỉ a, Hoàng thượng nói đêm nay "thu dùng" ngài."

Tàn Phiên Phiên còn muốn hỏi cái gì, nàng cũng đã bị người nâng đi tắm.

Suốt một canh giờ làm cái động tác trời đánh kia, ngay cả một ngón tay Tàn Phiên Phiên cũng không nhắc lên nổi, nàng hoàn toàn không biết đến tột cùng Hoàng thượng có ý gì, hành hạ nàng mệt gần chết giờ còn muốn sùng hạnh nàng.

Chỉ một mình hắn nhúc nhích, nàng rất nghi ngờ hắn có thể hưng phấn sao?

Bể tắm hình vuông có nước nóng rải đầy cánh hoa, nhân nhật mùi hoa quanh quần chớp mũi, nước ấm bao bọc lấy thân thể của nàng, mệt mỏi dần dần tan đi.

Ma ma hầu hạ nàng tắm rửa đều là tay già đời, lúc nàng tắm gội liền có hai cái ma ma ở bên cạnh bóc vỏ trứng gà luộc, trứng gà bóc vỏ xong bóng loáng

dị thường, vẫn còn nóng liên lẫn lên mặt của nàng.

Nàng ra khỏi bể tắm, lau khô thân thể thì lại dán cánh hoa lên đầy người, xong lại bóc từng cánh hoa ra.

"Thái nữ làn da thật non mịn, mặt như hoa đào, sẽ đạt được thánh tâm." Một ma ma có khuôn mặt hiền lành khẽ cười nói.

Chờ tất cả thu thập thỏa đáng, cung nữ của Thượng Phục cục dâng áo lụa mặc khi thị tắm lên, áo lụa may bằng lụa mỏng, thêu hình ở ba điểm nhạy cảm.

Phi tần phân vị cao có thể lựa chọn đồ án thêu, còn những người phân vị giống Tàn Phiên Phiên thì đồ án thêu chỉ có hình hoa hồng.

"Chậm đã, Hoàng thượng có phân phó, Tàn Thái nữ cần phải vẽ lưng." Một ma ma sắc mặt nghiêm túc lạnh giọng mở miệng.

Bà vừa nói vừa xắn ống tay áo lên, trên cái ghế bên cạnh bà là rất nhiều màu nước, màu bột và các loại bút lông lớn bé.

"Thái nữ, làm phiền ngài nằm lên trên bàn."

Tàn Phiên Phiên nhìn tư thế của vị ma ma này, run run rẩy rẩy mà nằm lên trên bàn. Cả người nàng lúc này còn trơn bóng, trước ngực tiếp xúc đến mặt bàn lạnh băng, cả người co rụt lại. Ngòi bút chấm thuốc màu, múa bút như rồng rắn, cái cảm giác này thực sự rất quý dị.

Lần thị tắm đầu tiên còn không có bắt đầu, nàng liền cảm thấy chính mình cách cái chết rất gần.

Hoàng thượng, người quả thật rất biết cách "chơi đùa"!

"Đã lâu không được nhìn thấy chiêu thức này của Hình ma ma a." Ma ma có gương mặt hiền lành mở miệng.

"Không được, có chút mới lạ, kể từ lúc Hoàng thượng đăng cơ đến giờ, đây là lần đầu tiên ta nhận được phân phó." Hình ma ma mặt ủ mày chau, bà nhìn bức họa mình vẽ luôn có chút không hài lòng, bà cúi đầu nói với Tàn Phiên Phiên: "Tàn Thái nữ, đến lúc gặp Hoàng thượng, mong ngài giúp lão nô nói mấy lời tốt. Ngài là phi tần đầu tiên Hoàng thượng yêu cầu vẽ lưng, có thể thấy Hoàng thượng rất coi trọng ngài."

"Ma... ma ma, xin hỏi Hoàng thượng yêu cầu vẽ cái gì?" Cả người Tàn Phiên Phiên run run, mở miệng nói chuyện cũng không rõ ràng.

Khoe miệng của Hình ma ma cong nhẹ lên, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười trấn an: "Cái này chính Hoàng thượng sẽ nói cho ngài, từ lúc tiến cung lão nô đã học cái này, chính là làm việc thay cho Hoàng thượng, đây là quy củ. Cái hình vẽ này ngài chắc chắn sẽ thích."

Tàn Phiên Phiên càng run run hơn, nàng cảm thấy cái đặc thù đãi ngộ này cũng không phải là chuyện tốt, nếu tốt tại sao các phi tần khác lại không có, chỉ có một mình nàng bị "hành hạ".

Khó trách nam nhân cả thiên hạ đều muốn làm Hoàng đế, vẽ tranh trợ hứng trên lưng của nữ nhân, hành động xa hoa dâm dật như vậy cũng chỉ có Cẩu Hoàng đế dám nghĩ dám làm.

"Bức họa này nếu không dùng nước thuốc đặc biệt để rửa thì có thể giữ được nửa tháng không phai. Lần sau Tàn Thái nữ tắm rửa nếu rửa không sạch cũng đừng kinh hoàng." Hình ma ma vừa nói vừa thu thập dụng cụ vẽ tranh, lùi lại đứng sang bên cạnh.

Ngay lập tức có cung nữ giúp nàng xuyên áo lụa và giầy thêu để mềm, chùi thêm áo choàng thật dày rồi bị đưa đến chính điện.

Trong tâm điện của Long Càn cung đèn đuốc sáng trưng, Trương Hiến Năng cầm phát trần trong tay đứng đợi ở ngoài điện, nhìn giống như đã đợi rất lâu rồi.

"Tàn Thái nữ, Hoàng thượng đang chờ ngài!" Hắn mở cửa điện giúp nàng.

Tàn Phiên Phiên nhìn thấy hắn cười khiến mặt đầy nếp gấp, cả người lại run run, hai chân nặng như chì cố gắng bước vào trong điện.

Trong điện không giữ lại cung nhân hầu hạ, Tiêu Nghiêu không thích lúc chính mình đang tận hứng còn có người ở bên cạnh nhìn.

Bởi vậy cả tâm điện rộng lớn chỉ có một mình hắn.

Lúc này Hoàng thượng đang mặc trung y màu vàng sáng, tóc rối tung, nhìn liền biết là vừa mới tắm gội xong. Tiêu Nghiêu ười biếng mà nằm lệch ra trên giường, mắt khép hờ, giống như một con mèo lười biếng nằm nghỉ.

"Nô thiếp thỉnh an Hoàng thượng." Nàng giả vờ ho nhẹ một tiếng rồi ngoan ngoãn hành lễ.

Ngay lúc nàng đứng dậy, áo choàng bọc kín mít trên người chậm rãi rơi xuống đất, lộ ra ngọc thể yếu điệu trắng nõn ẩn hiện dưới lớp áo lụa mỏng manh.

Tàn Phiên Phiên hoàn toàn không làm thất vọng tên của nàng, Phiên Phiên giai nhân, nhiều vẻ thướt tha.

Hầu kết của Tiêu Nghiêu lên xuống một chút, quả nhiên nữ nhân này là vưu vật.

Không có quần áo che đậy, dáng người hoàn hảo của nàng hiển lộ rõ ràng, tất cả những tưởng tượng còn sót lại trong đầu hắn tối hôm qua chưa kịp làm,

tôi nay đều có thể làm.

"Lại đây." Âm thanh của nam nhân có chút khàn khàn, âm cuối mơ hồ như có thêm mớ câu khiến giọng nói thêm phần gọi cảm.

Tần Phiên Phiên điều chỉnh lại biểu tình trên mặt của mình, gót sen nhẹ nhàng cất bước đi đến trước mặt hắn, vươn cánh tay ra muốn ôm lấy cổ của người nam nhân này.

Loài mèo mà, trước tiên phải vuốt lông đồ dành nó, thì nó mới ngoan được.

Không ngờ đột biến lập tức phát sinh, nam nhân trực tiếp cầm lấy cổ tay của nàng rồi kéo nàng lên trên giường, áo lụa mỏng trên người nàng chỉ cần hai ba động tác là đã bị xé nát. Một con mèo ngoan ngoãn lập tức biến thân thành liệt báo hung mãnh.

Tần Phiên Phiên còn chưa kịp cảm nhận độ thoải mái của long sàng, tất cả chỉ có xóc nảy, nàng giống như một con thuyền nhỏ trôi trên dòng nước xiết, dưới động tác của nam nhân mà phập phồng phồng phồng.

Sau một lần tận hứng, hắn lật người nàng lại, duỗi tay sờ lên lưng nàng.

"A, đau, Hoàng thượng ngài đừng cần." Nàng hoảng sợ hét lên.

Không biết Hình ma ma vẽ cái gì trên lưng nàng, Hoàng thượng đang giống như một con liệt báo hung mãnh lập tức tiến vào thời kỳ động dục.

"Sau khi trầm phê xong tấu chương liền đi ngủ một giấc rồi mới sùng hạnh người, đêm nay "thức" trắng đêm. Nếu không những lời người nói trước mặt mẫu hậu, nếu trầm không làm thật, thì người sẽ thành kẻ "nói dối"?" Hắn ghé vào tai nàng cười lạnh, hé miệng cắn vành tai của nàng rồi mút nhẹ một cái. Một cái mút này giống như mút đi cả linh hồn của Tần Phiên Phiên vậy.

Tần Phiên Phiên khóc lóc xin tha: "Nô thiếp biết sai rồi, nô thiếp chỉ nói đau eo đau lưng, không nói..."

Nàng còn chưa nói hết lời đã khóc đến nỗi nói không ra câu rồi.

Ngồi cừu ngũ chăm chỉ nỗ lực như vậy, nàng làm gì còn sức mà nói nên lời.

"Cái động tác lần trước người cố ý làm để câu dẫn trẫm, bây giờ mau làm." Hắn giơ tay vỗ vỗ nhẹ lên khuôn mặt của nàng.

Tần Phiên Phiên thừa cừu động eo, thực sự là đau nhức đến không thể động đậy được, vội vàng xin tha: "Nô thiếp không còn sức lực, lúc này đã làm một canh giờ, đã không còn sức cử động rồi. Lần sau, lần sau có được không?"

Tiêu Nghiêu nhìn nàng bị bản thân mình "lấn lộn" đến mặt đỏ tai hồng, mồ hôi thơm đầm đìa thì không nhìn được mà nhếch lên khóe miệng, trong mắt đều là hài hước, hắn tự mình ôm nàng rồi ấn nàng nằm sấp xuống.

"Không được! Người không có sức, trẫm có là được, vẫn là sức lực mãi không cạn kiệt."

Tần Phiên Phiên khóc to hơn, nàng rốt cuộc đã hiểu câu "Quân vô hí ngôn".

Hoàng thượng nói hắn có sức lực dùng mãi không cạn kiệt, rõ ràng đó chính là "lấn lộn" khiến nàng bốc khói thất khiếu, chỉ biết liên tục cầu xin tha thứ.

Tần tiểu tiện nhân lần đầu tiên thị tẩm liền nhận được hậu quả khi nàng "diễn trò". Ví dụ, đêm còn dài, Hoàng thượng nói không được ngủ liền không thể nhắm mắt.

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang: Diễn võ yêu tinh đánh nhau rất tốt, lần sau tiếp tục!

Diễn tinh:.....

Âm thanh thét lên khàn khàn, nói không ra lời.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 8: Móng Vuốt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhã cô cô

Beta: Huệ Hoàng hậu

Xong việc, Tần Phiên Phiên mệt mỏi nằm trên long sàng, thân thể vẫn không ngừng run.

Lúc dục vọng kéo đến, nàng không biết nên khóc hay nên kêu, tóm lại là hoàn toàn đắm chìm dưới sự khống chế của Tiêu Nghiêu, bị hắn cướp đi toàn bộ lí trí, giống như lọt vào một tầng sương mù của thế giới tu tiên.

Bàn tay của Hoàng thượng vẫn luôn vuốt ve sau lưng nàng, thỉnh thoảng lại cắn hai cái như một đứa trẻ.

Tần Phiên Phiên miễn cưỡng quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy biểu tình hưng phấn trên mặt hắn, thân thể lập tức run như rây trâu [1].

[1] rây trâu: vô trâu được lác trên sàng hoặc rây để lọc.

Nàng thấy được vẻ mặt "thèm ăn" trên mặt Hoàng thượng, hắn tuyệt đối là muốn ăn sạch nàng!

"Người đang mời gọi trẫm sao? Tần Thái nữ có lẽ không biết, thân thể người run lên làm trẫm cảm thấy thật sự sung sướng, dường như muốn nói trẫm đừng đi, ở lại chơi cùng người thêm chút lát." Hắn cười khế, vẻ mặt hớn hở, hiển nhiên tâm tình của ngôi cửu ngũ [2] hiện tại rất tốt.

[2] ngôi cửu ngũ 九五: ý chỉ thiên tử (Hoàng đế, nhà vua)

Tần Phiên Phiên cố gắng để bản thân không run lên, nhưng nàng thật sự không chịu nổi.

Nàng vẫn luôn cho rằng bản thân mình là một tiểu tiện nhân, không ngờ rằng nếu so với vị cửu ngũ này, nàng quả thật quá ngây thơ.

Cầu Hoàng đế bị đội nón xanh [3] tuyệt đối là một đại tiện nhân.

[3] nón xanh: nghĩa là bị cấm sùng, bị phản bội.

Hắn ra lệnh cho Trương Tổng quản giám sát nàng làm động tác "ngực lau sàn" quý quái kia trong một giờ, một đến nỗi tứ chi bủn rủn, còn Hoàng thượng thì lại nghỉ ngơi dưỡng sức lâu như vậy.

Sau đó lên giường, đương nhiên hắn sẽ vô cùng mạnh mẽ oai phong, mà nàng thì lại giống một bãi bùn, mặc kệ người khác nhào nặn thành hình dạng gì cũng không được đứng lại.

"Nói trẫm nghe, cái miệng lợi hại này của người lừa gạt Thái hậu, Thái hậu thường cho người cái gì?"

Hoàng thượng vô tình hỏi một câu.

"Thạch lựu, thạch lựu làm từ đá quý, Thái hậu nói thường cho nô thiếp. Thái hậu thật là tốt nhất thiên hạ... A, đau!"

Lời này của Tần Phiên Phiên còn chưa nói xong, sau lưng đã bị người khác dùng sức đánh một cái, đau đến nỗi không nói ra lời.

Nàng quay đầu lại mới phát hiện sắc mặt nam nhân đằng sau thay đổi, hoàn toàn trở nên lạnh lẽo giống như vụn băng vào trời đông giá rét, lạnh đến nỗi hoảng hốt.

"Thạch lựu cầu nhiều con nhiều cháu?" Tiêu Nghiêu nhướng mày hỏi lại một câu, còn không đợi nàng trả lời đã cười lạnh ra tiếng, châm chọc: "Người xứng đáng sao?"

Tần Phiên Phiên không biết vì sao một nam nhân gây trước còn nhẹ nhàng, vẻ mặt thoải mái, giây sau đã đột nhiên trở mặt.

Nàng nhìn chằm chằm Hoàng thượng vài lần, sau đó lập tức dời tầm mắt, đáy lòng tự hiểu rõ.

Nam nhân này là tôn quý nhất thiên hạ, cũng chính là nam nhân khó hầu nhất thiên hạ.

Mọi nơi trong Long Càn cung đều được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, ngay cả khi phê duyệt tấu chương, hắn cũng thuận tay bày biện một cách chỉnh tề. Điều này chứng minh hắn là người có chứng cưỡng bách [4], không dễ dàng thay đổi việc gì.

[4] chứng cưỡng bách (强迫症): chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD)

Hắn đối với sự việc nào cũng rất cố chấp, cực đoan, dễ nổi giận, cũng bởi vì hắn là người khống chế toàn bộ hướng đi của vương triều Đại Diệp. Hắn không phải hôn quân nên không thể tùy ý nổi giận, những điều nhỏ nhặt khiến hắn không thoải mái đều bị thu lại dưới đáy lòng.

Sau đó phát tiết lên người nữ nhân trong hậu cung, tiêu biểu là Tần tiểu đáng thương đang nằm trên giường lúc này.

"Nô thiếp đương nhiên không dám cầu nhiều con nhiều cháu, chỉ có điều đây là tâm ý của Thái hậu..." Nàng thử mở miệng, chẳng ngờ sắc mặt của Hoàng thượng càng khó xem.

Tần Phiên Phiên liền biết, Cầu hoàng đế này ngay cả tâm ý của mẹ ruột mình cũng không nghe theo.

"Sở dĩ nô thiếp cao hứng là bởi vì đá quý dùng để làm thạch lựu kia thực sự rất đáng giá. Thật ra có tặng thạch lựu hay không đều không quan trọng, chủ yếu là đáng giá thì mặt mũi nô thiếp được hãnh diện." Nàng lập tức sửa lời.

Quả nhiên sắc mặt Tiêu Nghiêu hòa hoãn không ít, thứ còn lại trong đáy lòng Tần Phiên Phiên là một nghi vấn thật lớn. Hoàng gia chú trọng nhất là con nối dõi, vì sao đương kim cửu ngũ mỗi khi nhắc tới hài tử liền biến sắc, hẳn không muốn nữ nhân sinh hài tử cho mình sao?

"Cuối cùng Tần gia cũng dạy được một nữ nhân thông minh! Ngoan, thạch lựu không phải thứ gì tốt đẹp, chờ lát nữa nói Trương Hiến Năng trả về cho Thái hậu. Trẫm đưa người hoa quả đáng giá khác."

Hoàng thượng vừa nói vừa vỗ vỗ lên mặt nàng.

"Cũng có thể làm mặt mũi nô thiếp hãnh diện đúng không?" Nàng nghiêng đầu hỏi.

Hoàng thượng không biết nhớ đến cái gì, lại cong môi cười, lực xoa làn da phía sau lưng nàng có chút mạnh, khẽ nói: "Không chỉ làm mặt mũi người hãnh diện mà còn khiến người hãnh diện toàn thân."

Hắn nói xong lại đè nàng ở dưới thân, không ngừng cắn sau lưng nàng.

"Tươi mới căng mọng, ngọt thanh ngon miệng. Hàm răng trầm chìm vào tường chùng có thể làm trầy da..."

Tần Phiên Phiên cảm giác sau lưng ướt đầm thì biết Cầu Hoàng đế cực kỳ yêu thích da thịt của mình.

Ai da, cha mẹ sinh tốt, không còn cách nào khác ~.

Nàng sinh ra đã có da dẻ trắng trẻo mịn màng tựa thiên tiên, nhìn chân long thiên tử áp vào trên lưng nàng kia, cũng trở thành một đại thi nhân. Đường như hắn so sánh nàng với một quả đào tươi là rất chính xác, hết nhai nhai rồi lại mút mút.

Hắn thêm ăn đến nổi chảy nước miếng.

Hoàng thượng lẫn lộn "rồng cuộn hồ chòm" một lúc lâu, đến tận khi Trương Hiến Năng tiến vào nhắc nhở phải đi thượng triều, hắn vẫn còn áp vào gặm nhấm đằng sau lưng nàng.

Phi tần phân vị thấp không đủ tư cách hầu hạ Hoàng thượng mặc long bào ngũ trảo [5], nghĩ đến đây Tần Phiên Phiên cảm thấy thật thanh nhàn. Nàng nằm trên long sàng, mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, đến tận giờ phút này mới cảm nhận được sự tuyệt vời của chiếc giường.

[5] Long Bào Ngũ Trảo

"Tần Thái nữ, giúp trẫm thay quần áo."

Trước khi Tiêu Nghiêu đứng dậy, hắn vỗ vỗ mặt nàng.

Tần Phiên Phiên đương nhiên là không dám cãi lời, nhưng hiện tại nàng trần trụi, áo lụa duy nhất ở mép giường đã bị xé nát.

"Tần Thái nữ, áo choàng của ngài." Trương Hiến Năng quả nhiên là đại đội trưởng chân chó, hai tay dâng áo choàng lên trước mặt nàng.

Hoàng thượng giữ thẳng áo choàng, kéo nàng từ trên giường tới, tự tay giúp nàng mặc vào.

"Hoàng thượng, ngài mặc ngược rồi." Tần Phiên Phiên có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng sau khi cúi đầu thì thấy mũ nằm phía trước, dây cột thì ở phía sau. Phía trước được che kín mít, phía sau lưng lại lộ ra hoàn toàn.

"Mặc ngược mới đẹp." Hắn vừa nói lại vừa vuốt ve sau lưng nàng, đối với kiệt tác của chính mình thì vô cùng hài lòng.

Hoàng thượng lại tìm cho nàng một cái chăn rồi quấn lại quanh eo, cực khổ như vậy khiến Tần Phiên Phiên cuối cùng cũng hiểu ý tứ của Hoàng thượng: hẳn muốn để lộ phần lưng của nàng cho người khác xem!

Thật không biết Hình ma ma vẽ bảo bối gì làm Hoàng thượng vui mừng như vậy.

Tần Phiên Phiên đau chân mỏi eo, vừa đi vừa run, cắn răng mặc đai lưng cho hắn xong liền ngồi nghỉ trên giường.

Trương Hiến Năng vẫn luôn đứng ở bên cạnh, bởi vì Hoàng thượng tặng riêng cho Tần Thái nữ "tạo hình" này, cho nên rất dễ có thể nhìn thấy lưng nàng.

Lúc hắn nhìn rõ hình vẽ trên lưng thì không khỏi ngẩn ra, sau đó lại thấy những vết đỏ loang lổ kia liền hiểu đến tột cùng tối hôm qua có bao nhiêu kịch liệt.

"Tần Thái nữ cần phải rèn luyện thân thể cho thật tốt, nếu làm trể không hài lòng thì trể sẽ nhớ đến một vài việc không vui, ví dụ như những việc sai mà Tần gia các người làm ra. Ngoan." Hắn vừa nói vừa vỗ vỗ mặt nàng, để Trương Hiến Năng nhanh chóng sửa soạn, xoay người rời đi.

Tần Phiên Phiên một lần nữa nằm xuống long sàng, nhớ tới sự uy hiếp của Hoàng thượng, người không khỏi run cầm cập.

Người ta thường nói: Không có cây nát đồng, chỉ có một chết trâu. Dù sao Tần Thái nữ cũng không tin những lời này, ví như nàng hiện tại là một đám ruộng cần mau chóng nghỉ ngơi để lấy lại sức.

Chỉ là với phân vị ti tiện của mình, nàng không có tư cách ngủ một mình trên long sàng, trước khi Hoàng thượng đi cũng không mở miệng cho nàng lưu lại. Vậy nên trừ khi nàng thật sự bị Hoàng thượng làm đến chết, nếu không vẫn phải bò tới trức điện để ngủ.

"Ai da, Tần Thái nữ, quả đào sau lưng này thật là đẹp, hai trái cũng rất giống nhau. Nô tỳ nhìn đến hoa mắt, còn tưởng rằng sau lưng ngài thật sự có hai trái đào đó."

Tiểu cung nữ đỡ nàng đứng dậy, đúng là người hôm qua mách bảo cho nàng, tên là Liễu Âm.

Tần Phiên Phiên sững sờ một chút, sau đó hỏi lại một cách khó tin: "Người nói trên lưng ta vẽ cái gì?"

"Hai quả đào lớn phiếm hồng, hẳn là đào trong vườn của Vương Mẫu nương nương, nhìn đã biết ăn rất ngon miệng." Liễu Âm vừa nói vừa nuốt nước miếng, hiển nhiên là thèm.

Tần Phiên Phiên có chút muốn mắng người, gương mặt thẹn đến nổi đỏ bừng. Hóa ra lúc Hoàng thượng cắn sau lưng nàng có nói "tươi mới nhiều nước" không phải khen làn da của nàng đẹp, mà là đang khen quả đào.

Nàng hoàn toàn tự mình đa tình!

Cầu hoàng đế vô nhân tính, ăn nàng xong lại còn khen đào.

Nàng gắng gượng trở lại thiên điện, chỉ lưu lại Liễu Âm. Có một số chuyện không thể nói ra trước mặt nhiều người, ví dụ như sở thích của ngôi cửu ngũ.

"Hoàng thượng thích ăn đào?"

Liễu Âm nhìn xung quanh, xác định không có ai nghe lén mới gật gật đầu: "Đã từng có một lần, Văn Nam dâng lên mấy quả tuyết đào. Một mình Hoàng thượng ăn liền ba quả, nói là tươi mới nhiều nước, ngọt thanh ngon miệng..."

Tần Phiên Phiên thuận miệng tiếp một câu: "...hàm răng chạm vào tưởng chừng làm trầy da?"

"Đúng vậy, lại còn mộng nước, thơm ngon ngọt miệng. Đây là nguyên văn lời Hoàng thượng nói, ngài cũng biết việc này, có vẻ là Hoàng thượng kể với ngài đúng không? Thái nữ, Hoàng thượng thật sủng ái ngài!" Liễu Âm cười cười chúc mừng nàng.

Tần Phiên Phiên không còn gì luyến tiếc, nằm dài trên giường. Đúng vậy, quả thực là sủng ái nàng, coi nàng như trái đào mà gặm!

Tối hôm qua Hoàng thượng kích động như vậy, nàng còn tưởng rằng trên lưng mình là hình vẽ mỹ nhân khó coi nào đó, có thể kích thích nam nhân, không nghĩ tới lại là trái đào.

Không đúng, là hai trái đào!

Cầu hoàng đế thật không phải người, đối với hai trái đào sinh ra thú tính!

Tần Phiên Phiên ngủ đến lúc trời tối, sau đó bị người khác lay tỉnh.

Trên mặt Liễu Âm tràn đầy sự sốt ruột lo lắng, gấp gáp nói: "Tần Thái nữ, Cao Thái hậu gọi ngài qua bên đó!"

"Không phải ta đã bảo các người đi truyền lời rồi hay sao, hôm nay ta không thể đứng dậy nổi?"

"Nô tỳ đã truyền lời, nhân tiện cũng trả lại thạch lựu. Lúc ấy Cao Tĩnh cô nương cũng ở đó, nàng ta nói vài câu khiến Cao Thái hậu tức giận rồi."

Liễu Âm vừa nói như vậy, Tần Phiên Phiên mới nhớ tới việc quả thạch lựu của mình bị lừa đi mất. Cầu hoàng đế nói sẽ cho nàng hoa quả khác quý giá hơn, hóa ra là hai trái đào sau lưng!

Tần Phiên Phiên biết nếu mình đến Duyên Thọ cung nói thẳng ra như vậy, khẳng định sẽ gặp xui xẻo, Cao Thái hậu sẽ không bỏ qua nàng. Cho nên nàng cần phải chuẩn bị trước một chút.

Tần diễn tình[6] tưởng tượng một vài việc, sau đó có tính toán trong lòng.

[6] diễn tình: người ưa diễn kịch và giỏi diễn kịch

"Tìm cho ta đồ vật có liên quan đến quả đào, trang sức cũng được, đều đem đến cho ta." Tần Phiên Phiên quyết định diễn một vở kịch cho những kẻ chưa hiểu việc đòi xem một phen, để bọn họ biết cái gì gọi là năng lực của diễn tinh.

"Cô mẫu, lúc này ngài ngàn vạn lần không thể bị nàng ta lừa. Cái gì mà không thể xuống giường nổi, rõ ràng là lấy cớ! Lần trước nàng ta còn nói ngài là thượng tiên, nhìn thấy ngài thì mọi ưu phiền cũng biến mất. Tại sao bây giờ thân thể mệt mỏi lại không tới thăm ngài để mệt mỏi tiêu tan. Còn có quả thạch lựu này, Hoàng thượng đã cho người trả lại, nhất định là Hoàng thượng biết nàng ta lừa ngài đó. Chỉ là Hoàng thượng không nỡ nói cho ngài, sợ ngài thương tâm. Chờ lát nữa nàng ta tới, ngài cần phải trừng phạt nàng ta!"

Tần Phiên Phiên còn chưa tiến vào đại điện đã nghe thấy Cao Tinh mạch léo với Cao Thái hậu, thậm chí thấy bóng dáng của nàng, Cao Tinh cũng không hề thu liễm, ngược lại càng nói lớn, rõ ràng là muốn gây rắc rối cho nàng.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên lạnh lùng, tiểu tiện nhân, lão nương không ra uy thì người coi ta là một con mèo bệnh sao.

Chờ coi đi!

"Nô thiếp gặp qua Thái hậu. Nô thiếp có tội, thỉnh Thái hậu ban cho nô thiếp ba thước lụa trắng, một ly rượu độc, cứ như vậy mà ra đi."

Tần Phiên Phiên thốt tha quỹ xuống mặt đất, làn váy xanh biếc lướt qua màu xanh lá của gạch giống như một dòng suối trong mát thuần khiết.

Tần-Phiên-Phiên-tự-nhận-là-diễn-tinh-đẹp-nhất, giờ phút này đang đưa tay áo lên lau mặt, vừa khóc nức nở vừa chuyển ba tông giọng khác nhau, tiếng khóc còn dễ nghe hơn so với hoa đán hài kịch nổi tiếng nhất kinh đô.

Một câu này của nàng làm tiếng quát mắng đã tới miệng của Cao Thái hậu phải thu hồi về.

Đây là lần đầu tiên có người lúc thỉnh tội nói thẳng muốn ba thước lụa trắng cùng một ly rượu độc, tâm ý muốn chết quả thực rất kiên định.

"Người biết sai rồi? Có phải đúng như lời Tinh Tinh không? Tất cả những lời người nói hôm qua đều là lừa ai gia?" Cao Thái hậu ho nhẹ một tiếng, lạnh giọng hỏi.

"Nô thiếp nói ngài là thượng tiên, lời này vô cùng chính xác. Trong mắt nô thiếp, ngài chính là thượng tiên, chỉ là thân phận còn cao quý hơn. Ngài là Tây Vương Mẫu quản các vị tiên nữ! Sở dĩ nô thiếp mới gặp ngài liền cảm thấy thân thiết, mới gặp liền thấy mọi việc tốt đẹp là do nô thiếp chính là Tuyết Đào tiên nữ mà ngài thương yêu nhất." Tần Phiên Phiên ngẩng đầu lên, nói một cách tha thiết chân thành, ánh mắt hoàn toàn sáng lấp lánh.

"Phụt..." Một phi tần đang uống trà, kiềm chế không tốt lập tức phun ra.

Tiểu tiện nhân này lại còn dám nói dối sao? Ngay cả Tây Vương Mẫu và Tuyết Đào tiên nữ đều nói ra, nàng ta sắp không xong rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang thích ăn đào, sau khi có Tần diễn tinh, hẳn lại càng thích ăn.

Diễn tinh: A, Hoàng thượng, nô thiếp không cần ăn đào, ăn ba cái thì miệng đều sưng lên.

Hoàng tang cắn một miếng thịt đào, rồi lại áp lên môi nàng, nhai nhai cắn cắn, liếm liếm khước môi đến nỗi nước đào tràn ra.

Hoàng tang: Người lại nói dối, còn có thể nói chuyện thì miệng sao có thể sưng được, tiếp tục!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 9: Tuyệt Đào Tiên Tử

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Minh Phi."

Phun trà chính là chính nhị phẩm phi, phong hào là Minh, khá được Hoàng thượng thích.

Minh Phi này là từ vương phủ theo tới, tất nhiên hiểu biết Cao Thái hậu. Thấy Cao Thái hậu tức giận nhìn mình, nàng ta lập tức tìm khăn chấm chấm miệng, cười duyên nói: "Lời nói của Tần Thái nữ thật thú vị, thần thiếp vẫn là lần đầu tiên nghe đây, so với tiên sinh thuyết thư còn cao minh hơn rất nhiều. Mẫu hậu ngài cũng cần thận nghe một chút, chớ lát nữa thần thiếp còn muốn ban thưởng cho nàng ấy đây." Nàng chướng mắt Cao Tĩnh, cũng không thấy Tần Phiên Phiên lọt mắt.

Trái lại bởi vì Tần Phiên Phiên đã là Thái nữ, buổi tối hôm qua xác thật còn được Hoàng thượng thu dùng, uy hiếp lớn hơn so với Cao Tĩnh.

Một phen lời nói này của Minh Phi nghe như nói chuyện thay Tần Phiên Phiên, trên thực tế là chèn ép nàng không lên được mặt bàn.

So sánh nàng biên soạn chuyện xưa giống tiên sinh thuyết thư, rõ ràng chính là cười nhạo lời nàng nói đều là lời nói dối.

Trên mặt Tần Phiên Phiên lại lần nữa lộ ra tươi cười hiền lành, nhìn so với ai khác đều thân thiết hơn, dịu dàng nói: "Vị tỷ tỷ này nô thiếp cũng gặp qua, đúng là Minh Châu tiên tử bên người Vương Mẫu nương nương. Hôm qua nô thiếp nhất gan không dám nhìn loạn, hôm nay nhìn lên, Minh Phi nương nương quả nhiên là tiên nữ đích thực, tiên khí mười phần. Nô thiếp nói đều là nói thật, không lừa ngài."

Minh Phi một bụng táo bạo muốn nói, nhưng đều nhịn xuống.

Bởi vì nữ nhân ngọc Cao Thái hậu kia cười đến đầy mặt đều là nếp nhăn, thật đúng là cho rằng mình chính là Tây Vương mẫu thống lĩnh hậu cung.

Phi, lão bà không biết xấu hổ!

"Đứa nhỏ này thật biết nói lời dễ nghe." Cao Thái hậu cười tủm tỉm, đôi mắt đều cười đến không thấy đau.

"Cô mẫu, sao ngài lại bị nàng ta dễ rồi, nàng ta chính là kẻ chuyên nói dối, giống nhĩ tử của nàng ta không biết xấu hổ phản bội Hoàng thượng!" Cao Tĩnh tức giận đến dậm chân.

Sắc mặt nàng ta đều tím lại, ngày thường thời điểm nàng ta lừa gạt Cao Thái hậu như vậy, trong lòng chỉ có dào dạt đắc ý.

Nhưng hiện giờ chỉ nghe lời Tần Phiên Phiên nói, bấp cái già đã sớm bị heo tinh khác phá nát rồi[1], còn con mẹ nó không quay đầu được, nàng ta thật sự bị tức giận đến ngũ Phật thăng thiên.

[1] Ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý chỉ một sự vật vốn tốt đẹp bị kẻ khác phá hư.

"Thái Hậu nương nương, kỳ thật hôm qua nô thiếp đích thực có chỗ lừa ngài. Vì cô nương Cao gia này thật sự là nha hoàn bên người Tây Vương mẫu, nàng ấy không giống với những tiên nữ chúng ta. Ngài nhìn một cái, hiện giờ nàng ấy đi theo chư vị tỷ muội ở đây, thân phận cũng không giống nhau. Hôm qua nô thiếp nghe nàng ấy nói là cô nương Cao gia, liền e sợ va chạm Cao gia cho nên mới không dám nói lời nói thật."

Nàng nói xong, âm thầm đáng thương mà cúi đầu, tựa như là vì chính mình nhút nhát mà cảm thấy cảm thấy thẹn.

Thậm chí cả vai cũng run rẩy, hiển nhiên là cảm xúc kích động muốn khóc.

Trong lòng Tần Phiên Phiên thờ dài, mẹ, nhìn cười thật khổ sở a, nàng thật sự cười đến đau bụng.

Cộng thêm tối hôm qua cầu Hoàng đế như cối đá giã hạt mè, giã đến cả người nàng đều mỏi nhừ, hiện giờ dùng một chút lực để cười đã cảm thấy cả người đau nhức, chính mình đều thành vụn hạt mè, còn phải tới diễn kịch.

Cầu Hoàng đế, vô nhân tính, làm xong nàng, còn lừa bịp nương.

"Ngươi, Tần Thái nữ ngươi khinh người quá đáng, cô mẫu, nàng lại mắng chất nữ là nha hoàn! Chất nữ là nữ nhi Cao gia, xuất thân từ cùng một thế gia với ngài, nàng mắng ta chính là mắng ngài!"

Cao Tĩnh tức giận đến quả thực muốn ngắt, tiểu tiện nhân này còn dám nhắc lại chuyện cũ, lại còn nói rõ ràng nàng thật sự là nha hoàn.

Tìm chết!

"Không có, nô thiếp không dám. Tiên nữ sao có thể mắng Tây Vương mẫu, ở trong mắt nô thiếp ngài tồn tại giống như ánh sáng mặt trời. Sáng ngời, thanh khiết, nhìn một cái cũng sợ sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt cho ngài. Nô thiếp không xứng nhìn ngài, chỉ là nô thiếp nghĩ Vương Mẫu nương nương không ngại, rốt cuộc ngài có một nha hoàn như vậy tồn tại, tiên nữ như nô thiếp hẳn là không tạo thành thương tổn với ngài."

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu lên, lại lần nữa thổ lộ chân tình, một hàng nước mắt trong suốt từ trên má chảy xuống.

Con mẹ nó, tiểu tiện nhân này tự nói rồi tự khóc!

"Tần Phiên Phiên! Hôm nay ta nhất định phải xé rách cái miệng thối này của ngươi! Xem ngươi còn dám gạt người thế nào!"

Rốt cuộc Cao Tĩnh nhìn không được, hai mắt đỏ đậm, phóng vọt đi, tư thế vung tay áo lên thế kia rõ ràng là muốn xé nàng thành mảnh nhỏ.

Các phi tần ngồi ở chung quanh xem kịch vui, tất cả đều ngồi nghiêm chỉnh, ngẩng đầu ưỡn ngực mà xem kịch vui.

Xé xé xé, không chỉ muốn xé rách miệng nàng, còn muốn xé hư mặt nàng, tiểu tiện nhân này eo liễu mỏng vênh, đứng ở nơi đó cũng mang theo một hơi thờ phong tao, khẳng định hôm qua đã hút khô Hoàng thượng rồi!

Tần Phiên Phiên đã sớm đề phòng chiêu thức ấy của nàng ta, vừa thấy Cao Tĩnh xông tới giống như bà điên, lập tức phi đến hướng các phi tần.

Còn chọn phân vị cao.

Tần Phiên Phiên không chỉ không sợ hãi, thậm chí nàng còn dâng lên cảm giác hưng phấn kì lạ, cảm thấy vô cùng chờ mong đối với Cao Tĩnh đang lao đến kia.

Tới xé, xé nhanh lên, tốt nhất nàng ta đuổi đến quơ loạn cái mặt tiểu bích tri[2] của Minh Phi luôn đi!

[2] mặt bích tri: mặt hồ xanh, đồng âm với từ bitch, ngôn ngữ mạng dùng để chửi người

"Thái hậu nương nương, cứu cứu nô thiếp, nô thiếp nói thật, nàng ấy liên thẹn quá hóa giận!"

Tần Phiên Phiên trốn đến phía sau Minh Phi liền bắt đầu gân cổ lên gào, đương nhiên lúc này nàng vẫn như cũ không quên dùng khả năng diễn xuất có thể so với hoa đán của nàng, vừa nói vài câu.

"Người tránh ra! Các người qua bên kia đánh!" Cả người Minh Phi hồng mắt.

Toàn bộ Duyên Thọ cung đều hỗn loạn, bởi vì Tần Phiên Phiên không ngừng khiêu khích, chiến sự thăng cấp, sức chiến đấu của Cao Tinh càng tăng lên, Minh Phi rất nhiều lần thét chói tai ra tiếng, nàng ta cảm giác có người véo nàng, hung hăng mà véo.

"Còn ra thể thống gì! Đều dừng tay cho ai gia, còn dám động thủ, tất cả rút đi!"

Sắc mặt Cao Thái hậu đột biến, lạnh giọng hô một câu.

Lập tức rất nhiều người dừng tay, Cao Thái hậu nói ra loại lời nói tàn nhẫn này, bà ta tuyệt đối nói được thì làm được, không ai muốn chấp nhận với một nữ nhân làm ra vẻ, bởi vì các nàng phát điên tới đánh chính bản thân mình, huống chi là người khác.

Tần Phiên Phiên lập tức lui về phía sau vài bước, nước mắt lưng tròng, búi tóc cũng không biết từ khi nào trở nên tán loạn, nhìn thật đáng thương.

Đương nhiên còn có Minh phi càng đáng thương hơn nàng, lúc trước không biết nàng ta bị ai đẩy sau lưng, trực tiếp nhào vào lòng Cao Tinh, hai người này cũng có ân oán cũ.

Cao Tinh đã tức giận đến phát điên, cũng không rảnh lo cái khác, chỉ nghĩ phát tiết lửa giận trong lòng, đánh đến Minh Phi kêu thảm thiết.

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn đã bị đánh chảy máu.

"Mẫu hậu, mẫu hậu..." Minh Phi vừa mất mặt lại ủy khuất, trực tiếp bụm mặt khóc.

Tần Phiên Phiên bĩu môi, tức khắc cảm thấy Minh Phi một chút lễ phép cũng đều không hiểu, không hiểu thứ tự trước sau.

Rõ ràng nàng bắt đầu diễn kịch trước, trận này thương vong chính là nàng, một vở diễn cũng chưa diễn xong, Minh Phi đã đoạt tầm mắt của mọi người rồi, thật là quá không đạo đức.

"Cô mẫu, chất nữ không có ý, chất nữ chỉ là muốn tóm lấy Tần Thái nữ. Ngài nhất định phải trị tội nàng ta, nói dối hết bài này đến bài khác ——"

Cao Tinh còn chưa nói xong, đã bị Cao Thái hậu cao giọng quát bảo ngưng lại: "Người đủ rồi, nhìn một cái hình dáng mới vừa rồi của người như bà điên, đến làm nha hoàn trước mặt ai gia cũng chê người chân tay vụng về."

Cao Thái hậu kiều căng ngạo mạn như vậy mà nói một câu, Cao Tinh lập tức ngậm miệng lại, đáy lòng càng căm hận.

Cao Thái hậu đã nói ra lời nói này, khẳng định vẫn thiên vị Tần Phiên Phiên.

"Mẫu hậu, trò khôi hài ngày hôm nay, nếu là ngày thường cũng thôi đi. Nhưng hiện giờ kéo cả thần thiếp cũng liên lụy vào, thần thiếp sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Mẫu hậu là Vương Mẫu nương nương, lời này thần thiếp tán đồng, nhưng Tần Thái nữ cũng thật biết dát vàng lên mặt mình. Trong điện này nhiều tỷ muội như vậy, dù phân vị cao, cũng không ai dám tự nhận là tiên tử mẫu hậu thương yêu nhất. Tần Thái nữ, người lấy chứng cứ ra đây, đừng làm cho tất cả mọi người đều chỉ nghe người dè miệng nói lời vô căn cứ!"

Hiển nhiên Minh Phi cũng vô cùng tức giận, mới vừa có phi tần không sợ lớn chuyện ghé sát vào Minh Phi thì thăm thì thăm, vừa nói chuyện còn liên tiếp nhìn về phía Tần Phiên Phiên.

Khẳng định là nói chuyện Tần Phiên Phiên trộm đẩy Minh Phi cho nàng ta, người này trong nhà khẳng định là làm mật thám

Tần Phiên Phiên đã phát huy trí nhớ siêu phẩm của nàng, ở trong não nàng ghi nhớ lại, về sau mật thám này xui xẻo rồi!

Minh Phi cường thế như vậy mà muốn chứng cứ, thật đúng là đưa tới không ít người đồng tình.

Phải biết rằng Tần Phiên Phiên diễn xướng, diễn hay như thế nào nhưng chung quy là giả, lừa hài tử ba bốn tuổi còn có thể, lừa Cao Thái hậu ba bốn mươi tuổi...cũng được nhưng lừa những người các nàng, đó là trăm triệu lần không có khả năng!

"Mẫu hậu, thần thiếp cũng muốn nghe xem Tần Thái nữ có thể lấy ra chứng cứ gì, nếu không nàng ta mở miệng nói cái gì liền tin cái đó thì trong cung còn có quy củ gì nữa. Chẳng lẽ nàng ta nói nàng ta làm Quý phi, thần thiếp liền nhường vị trí cho nàng ta?"

Lại có người mở miệng, cũng là phân vị cao chính nhị phẩm phi.

Quả nhiên Cửu Hoàng đế xem trọng nữ nhân khôn ngoan, đều là nhanh mồm dẻo miệng.

Cao Thái hậu bị ồn ào đến đau đầu, nhìn về phía Tần Phiên Phiên, còn chưa há mồm, Tần Phiên Phiên đã chủ động đi ra nửa bước, lại lần nữa cung kính mà cúi người hành lễ.

"Mới vừa rồi bị Cao Tinh hù dọa, nô thiếp còn chưa kịp nói. Nô thiếp thật sự có chứng cứ, còn may mà Hoàng thượng..."

Tần Phiên Phiên lại lần nữa biến thành một bộ dáng yếu kiều yếu đuối, lúc nàng nhìn về phía Cao Thái hậu, ánh mắt chân thành lấp lánh như hai ngôi sao.

"Hả? Hoàng thượng cũng cho rằng ai gia là Tây Vương mẫu?" Về mặt của Cao Thái hậu hưng phấn, đến ghế phượng cũng ngồi không yên.

Lúc này đừng nói những phi tần khác, ngay cả diễn viên họ Tần nàng cũng ngại ngùng cả người.

Đối với Cao Thái hậu mặt dày vô sỉ, nàng, cam bái hạ phong, vị trí đứng đầu nàng từ bỏ!

"Chứng cứ có hai cái, một cái là vòng tay hạt đào trên tay nô thiếp, được thần long khai quang[3]."

[3] khai quang: khai quang cho đồ vật phong thủy (vòng tay, tượng...) là thủ tục để linh vật nhận chủ nhân, phù trợ cho người đó.

Tần Phiên Phiên nghiêm trang nói hươu nói vượn, vừa nói còn vừa nâng tay lên, quả nhiên có một chuỗi hạt đeo tay, là dùng một sợi dây màu lam kết thành, xuyên qua lỗ ở giữa hạt đào.

"Phi, chuyện tiên nữ này của ngươi còn chưa giải thích rõ ràng đâu, lúc này lại nhắc đến thần long, sao ngươi không nói tới Na Tra Tam Thái tử luôn đi!" Cao Tĩnh lập tức phi nhỏ.

Về mặt Tần Phiên Phiên nghiêm túc nói: "Na Tra Tam Thái tử không thể tới, hán không thích mặc quần áo, ta hoảng sợ."

Ngực Cao Tĩnh lại ghen một búng máu, đòi trước Tần tiểu tiện nhân này tuyệt đối là kẻ thù của nàng ta, loại kẻ thù không chết không ngừng!

"Chứng cứ thứ hai ở trên người nô thiếp, đúng là Hoàng thượng thích, buổi tối hôm qua ——" nàng nói tới đây, tựa như là nhớ tới những chuyện mắc cỡ trên long sàng, cả mặt đỏ bừng, lập tức nâng đôi tay lên che mặt.

Những phi tần có mặt tại đây toàn bộ về mặt lạnh nhạt, thật con mẹ nó không biết xấu hổ!

Nàng ho nhẹ một tiếng, lại nói: "Chứng cứ kia ở chỗ không thể để người nhìn, khụ. Cho nên Thái hậu ngài nếu muốn xem, có thể tìm ma ma tin tưởng được, mang nô thiếp vào nội điện xem."

Tần Phiên Phiên nói, lại đỏ mặt, e thẹn mà cúi đầu, cả người quanh thân đều tản ra một hơi thở của hồ ly!

"Ngươi mang theo Tần Thái nữ đi nhìn một cái." Cao Thái hậu tùy tay chỉ một ma ma bên người, thật sự dẫn Tần Phiên Phiên đi rồi.

Về mặt Cao Tĩnh là biểu tình kinh hoàng, nàng ta thấy Tần Phiên Phiên tự tin như vậy liền biết nhất định tiểu tiện nhân này có chuẩn bị mà đến, không khỏi kêu lên: "Cô mẫu, người lại đi tin chuyện ma quỷ của nàng ta!"

Cao Thái hậu lạnh lùng mà liếc nàng ta một cái, mười phần tự luyện mà vén mấy sợi tóc lòa xòa ra sau tai, bà cảm thấy chính mình là bông hoa đẹp nhất hậu cung, nếu tiền đề còn trên đời, bà còn có thể lại sủng quan lục cung hai mươi năm nữa.

Ở chỗ có mặt lão nương, nhóm nha đầu thói miệng còn hôi sữa các ngươi trước sau đều là tiện tì!

"Nàng ta nói cũng không sai, mới vừa rồi ngươi bày trò hề, đích xác rất giống cung nữ hầu hạ ai gia. Nhưng tính tình ngươi không tốt như vậy, ai gia khẳng định sẽ không trọng dụng ngươi!" Cao Thái hậu khê hừ một tiếng.

Cao Tĩnh tròn trắng mắt, đến nỗi ngất xỉu, may mắn tiểu cung nữ bên cạnh đỡ lấy, bằng không nàng ta thật sự muốn chết!

Ma ma thực mau liền ra tới, ghé vào bên tai Cao Thái hậu thấp giọng nói vài câu, về mặt Cao Thái hậu hưng phấn, sau đó bỏ lại toàn bộ phi tần trong điện, chính mình nhắc lần váy lộc cộc mà chạy vào nội điện nhìn.

Được Tần Phiên Phiên chứng thực là Tây Vương mẫu Cao thái hậu, đến tư thế chạy bộ đều không thích hợp, một dáng vẻ kệnh cớm, thiếu chút nữa khiến Cao Tĩnh đã tỉnh táo lại hôn mê.

Đều đã bao nhiêu tuổi rồi, còn già vờ yếu điệu thiếu nữ!

Sau một lát, Cao Thái hậu cuối cùng đi ra, bà là tay cầm tay Tần Phiên Phiên đi ra, vừa đi còn vừa ôn hòa nói chuyện với nàng, bộ dáng thân thiết đến con gái ruột cũng bỏ qua một bên.

"Ai gia vừa mới nhìn qua, Tần Thái nữ đúng là Tuyết Dào tiên tử, ai gia cũng đúng là Tây Vương mẫu! Các ngươi cũng đừng lo lắng, nếu cảm thấy nàng nói dối, cùng lắm thì ai gia không cần những tiên nữ các ngươi nữa, dù sao đã có Tuyết Đào tiên tử. Nếu hoài nghi nàng ấy thì nhân lúc còn sớm nói ra, trong cung này thật ra có chút chen chúc, giao vị trí ấy ra để lại cho người bị tổn thương là tiên tử, cũng là chuyện tốt!"

Thái Hậu một lần nữa ngồi trở lại ghế phượng, về mặt nghiêm túc.

Toàn trường yên tĩnh.

Diễn tình thắng lợi!

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tinh: Ta thật sự thành tiên tử ha ha ha ha!

Hoàng tang: Ngoan, Tuyệt Đào tiên tử, mau cho trẫm ăn đào.

Môi đỏ của diễn tinh càng sưng lên! (nói tiếp màn kịch chương trước ㄟ (???) ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10: Ngọc Hoàng Đại Đế

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Cao Tinh bị lời nói này của Thái hậu làm cho nghẹn đến mức trợn trắng mắt lên, còn thật sự coi mình là Tây Vương Mẫu chắc, có bản lĩnh thì người phi thăng một cái xem nào.

Nhưng mà bởi vì bị mấy câu uy hiếp kia của Cao Thái hậu, cho nên các phi tần cũng không dám nói chuyện, ai dám nghi ngờ người đầy liền nhường chỗ.

Một đám khổ đại cừu thâm [1] mà nhìn Tàn Phiên Phiên, hận không thể kéo tiểu tiện nhân này từ bên cạnh Thái hậu xuống dưới, ở tại chỗ dùng sức mà tát.

[1] 苦大仇深: mang thù sâu đậm, tựa như câu thâm thù đại hận ý.

"Cô mẫu, ngài không ngại nói cho chúng ta nghe một chút, nhiều người tham tòng [2] cho ngài một chút, miễn cho ngài bị nàng ——"

[2] 参详: xem xét cân nhắc rõ ràng

Cao Tinh lập tức nói tiếp, nhưng mà nhớ tới lời nói trước của Cao Thái hậu, lại nuốt chữ "lừa" xuống, trừng lớn đôi mắt, hiển nhiên không có ý buông tha cho Tàn Phiên Phiên.

Cao Thái hậu còn chưa kịp nói, Tàn Phiên Phiên đã đi tới nắm lấy tay Cao Thái hậu, làm nũng: "Vương Mẫu nương nương, ngài nghe xem nàng ấy vẫn không chịu tin đâu. Tuy tối hôm qua nô thiếp làm lụng quá mức vất vả, Hoàng thượng làm eo của nô thiếp thiếu chút nữa thì gãy mất, nhưng mà nô thiếp thật sự là Tuyệt Đào Tiên tử mà. Huống hồ vừa thấy Thái hậu nương nương ngài là thấy ngay ngài Tây Vương Mẫu, nếu nàng ấy không tin liền không nói cho nàng ấy nữa!"

Thanh âm làm nũng của Tàn Phiên Phiên, quả thực làm người nổi lên một tảng da gà.

Trên thực tế, sau khi nói xong lời này, chính nàng cũng đều run lập cập, hoàn toàn là bị chính mình nỏ đến phát sợ, nhưng mà nàng kiên quyết không buông tay.

Tàn Phiên Phiên tin tưởng, so với thứ mình phải chịu đựng, những người khác càng phải chịu thương tổn gấp trăm lần mình.

"Đúng vậy, người không tin, ai gia sẽ không nói nữa. Người cần phải nghỉ ngơi thật tốt, Hoàng thượng đúng là hấp tấp quá....."

Cao Thái hậu vỗ vỗ tay Tàn Phiên Phiên, lại làm trò trước mặt mọi người mặt nhăn tới Hoàng thượng, Tàn Phiên Phiên bị gãi đúng chỗ ngứa mà cúi đầu, xấu hổ đến mặt đỏ bừng, thỉnh thoảng còn e lệ ngượng ngùng gật gật đầu.

Làm lừa gạt của một đám người ở phía dưới lại tăng thêm vài phần, tiện nhân này cũng thật biết giả bộ, cứ như chưa được Hoàng thượng sủng hạnh qua vậy.

Minh Phi giận nhướng mày lên, nàng rất muốn phát hỏa, nhưng lại phải cố gắng nhịn xuống, nếu chỉ có một mình Tàn Phiên Phiên diễn, nàng cũng sẽ phát hỏa.

"Mẫu hậu đúng là Vương Mẫu nương nương, thần thiếp chưa bao giờ hoài nghi. Chẳng qua hiện giờ các tỷ tỷ muội muội trong cung cũng nhiều, cũng không biết ai với ai cả. Các tiên tử ở đây đều là hài tử của ngài, không thể để được cái này mất cái khác, vậy ngài nói cho thần thiếp biết, vị Tàn Thái nữ này sao lại trở thành Tuyệt Đào Tiên tử? Có bằng chứng gì sao ạ?"

Trên mặt Minh Phi tràn ra vài phần tươi cười chân thành, hiển nhiên nàng cũng thường xuyên nhìn Cao Thái hậu, bản lĩnh trợn mắt nói dối này đúng là hạ bút thành văn [3]

[3] Làm việc gì đó một cách quen thuộc, không tốn công sức.

Tần Phiên Phiên nhướn mày, tiếp tục ở trong đầu ghi thêm một bút.

Minh Phi, đồ không biết xấu hổ.

Quả nhiên Cao Thái hậu bị Minh Phi dỗ đến vui vẻ, chỉ chỉ Tần Phiên Phiên, cao hứng nói: "Sau lưng nàng có hai hình trái đào, vừa hồng vừa lớn, nhìn liền biết là ăn ngon, là bàn đào của Tây Vương Mẫu."

"Thái hậu." Tần Phiên Phiên kéo kéo ống tay áo bà, ý không cho Thái hậu nói nữa.

"Nói nhiều như vậy là được rồi, ai gia cũng không phải là hài tử ba tuổi, tất nhiên không có khả năng bị lừa gạt cho qua. Các người tin cũng được, không tin cũng thế, tóm lại Tần Thái nữ là người tốt, về sau các người cũng không thể khi dễ nàng nữa, ai gia đều nhìn đấy."

Cao Thái hậu vừa nói ra, liền có không ít người khước miệng giật giật.

Cao Thái hậu vậy mà lại cho rằng bà sẽ không bị lừa gạt, vậy vì sao bà lại che chở Tần Phiên Phiên như thế, lại còn không hỏi nguyên do nữa.

"Ai da." Lúc Tần Phiên Phiên đứng dịch sang bên cạnh, bước chân lảo đảo một chút, duỗi tay đỡ eo, biểu tình trên mặt thoát nhìn cực kỳ thống khổ.

Cao Thái hậu lập tức liền hiểu rõ, ôn nhu nói: "Hài tử ngoan, người cũng mệt rồi, mau đi nghỉ ngơi đi. Ai gia vốn không muốn để người tới thỉnh an, lần đầu thì tâm thân mình cũng không chịu nổi đâu, để Ngự Thiện phòng nấu cho người chén trứng gà đường ăn đi."

Cao Thái hậu đứng là ôn nhu nha, nhắc nhở tha thiết từng tiếng, đúng là làm không ít người đều đỏ hốc mắt lên.

Các nàng những phi tần này đều quay chung quanh Cao Thái hậu lâu nay, mỗi ngày nhìn bà xoay xung quanh bà, kết quả còn không bằng tiểu tiện nhân mới gặp qua có hai lần.

Chỉ có thể nói Tần Thái nữ khen đúng chỗ ngứa của Thái hậu.

Sau khi ra khỏi Duyên Thọ cung, Tần Phiên Phiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, nàng chậm rì rì đi trở về, nghĩ xem còn bao nhiêu thời gian để ngủ bù.

Chẳng qua nàng còn chưa đi đến thiên điện Long Càn cung, đã thấy một tiểu thái giám chờ ở chỗ xa xa.

"Tần Thái nữ, Hoàng thượng mời ngài đi qua đây."

Trong lòng Tần Phiên Phiên "lộp bộp" một chút, không nghĩ tới Cửu Hoàng đế trở về nhanh như vậy, cũng không biết chuyện lúc trước phát sinh ở Duyên Thọ cung, có truyền đến tai hần hay không.

Nàng ôm loại tâm tình thấp thỏm này, tiến vào chủ điện, lập tức cung kính mà hành lễ với Hoàng thượng.

"Nô thiếp gặp qua Hoàng thượng."

Thanh âm thuận theo của nàng vang vọng trong đại điện, lại chậm chạp không nghe thấy Hoàng thượng kêu nàng đứng dậy.

Ngồi cửu ngũ không cho đứng, nàng cũng chỉ có thể duy trì động tác khom lưng cúi người, này so với quỳ trên mặt đất còn muốn mệt hơn, không quá một lát, hai chân nàng liền bắt đầu run lên, eo cũng mỏi đến không chịu được.

Di chứng tới hôm qua cối đá xay hạt mè đều hiện lên, khối thân thể yếu đuối mong manh này, là lần đầu gặp một trận va chạm thiên chuy bách luyện như vậy, nên còn chưa thích ứng được.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên tái nhợt, cái trán cũng chảy ra mồ hôi lạnh, hiển nhiên là không chống đỡ được nữa.

Nàng liền đơn giản trực tiếp quỳ rạp xuống đất, hành đại lễ với Hoàng thượng.

Lúc nghe được tiếng "thình thịch" vang lên, cổ tay Tiêu Nghiêu cũng run lên một chút, hần lập tức ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tần Phiên Phiên một cái, cũng may Tần Thái nữ này không phải là té xiù.

Chờ lúc hần cúi đầu xem tấu chương, mới phát hiện ở trên đó lại rơi xuống một giọt mực, này kiếm lập tức nhú lại.

"Nô thiếp có tội."

Hoàng Thượng đặt bút son ở trong tay lên trên bàn, không chút để ý nói: "Người có tội gì chứ?"

"Nô thiếp nói Thái hậu nương nương là Tây Vương Mẫu, xưng hô mình là Tuyết Đào Tiên tử." Tần Phiên Phiên rất thông minh mà nhận tội, nàng cũng không cho rằng Hoàng thượng không biết được việc này.

Trong cung này không có gì có thể giấu được Hoàng thượng.

"Còn gì nữa không?"

Tần Phiên Phiên dừng một chút, chém đinh chặt sắt nói: "Không có."

Nam nhân ngồi ở trên Long ý cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Này liền không có? Ngươi tránh ở nội điện, khóc với Mẫu hậu như thế nào, còn không nói một chút? Trẫm còn muốn nghe xem, trẫm làm thế nào lại lên làm Ngọc Hoàng Đại đế đây."

Tần Phiên Phiên nghe được hắn nói lời này, lúc nuốt nước miếng thiếu chút nữa thì làm chính mình nghẹn đến trợn trắng mắt.

Tin tức của Cửu Hoàng đế lại nhanh nhạy như vậy? Ngay cả lời nàng nói riêng với Thái hậu cũng biết! Thái hậu rõ ràng đã đáp ứng nàng, đây là bí mật nhỏ giữa hai người các nàng rồi mà!

"Ở trước mặt Mẫu hậu lưỡi xán hoa sen [4], sao tới chỗ trẫm liền trở thành người câm rồi? Nói, thiếu một chữ trẫm gọi người rút đầu lưỡi người!"

[4] Lưỡi xán hoa sen: hình dung người giỏi ăn nói, mồm mép lanh lợi, mỹ diệu như hoa sen.

Hoàng thượng khép tấu chương lại, tư thế kia chính là phải sửa trị nàng một trận thật tốt mà.

"Nô, nô thiếp nói ngài là Ngọc Hoàng đại đế, hậu cung này ——"

Nàng vừa nói được câu mở đầu, Hoàng thượng trên long ý liền nắm ống đũa bút trên bàn lên ném xuống dưới.

"Lời trẫm nói ngươi đều bỏ ngoài tai có phải hay không? Ngươi nói với Thái hậu như thế nào, liền nói với trẫm như thế."

Trong ống đũa bút còn có hai cây bút, toàn bộ đều bay ra ngoài, ngòi bút còn có chút mực nước, vẩy ra cả nền gạch.

Tần Phiên Phiên không rảnh lo cái khác, lập tức làm cho mình tiến vào bên trong cảm xúc, lấy một cái khăn găm ở ống tay áo ra để chuẩn bị khóc một trận.

"Thái hậu nương nương, nô thiếp cuối cùng cũng được nhìn thấy ngài rồi. Tây Vương Mẫu chính là sự tồn tại giống như mẫu thân thân sinh của các tiên nữ vậy, tận đến lúc nô thiếp thấy ngài, mới giống như tìm được người thân thiết nhất. Hậu cung này chính là Bàn Đào viên của ngài, Hoàng thượng là Ngọc Hoàng đại đế, phi tần chính là một đám tiên nữ, mỗi buổi tối Hoàng thượng nhìn trúng ai, liền làm hạnh người đấy. Nô, nô, nô thiếp ——"

Cho dù Tần Phiên Phiên là diễn tình, thì lúc này đối mặt với Hoàng thượng, cũng ngại ngùng khi phải vừa khóc vừa nói.

Bởi vì thật sự quá không biết xấu hổ mà, nàng có thể ở trước mặt Thái hậu khen chính mình, nhưng đối với ngôi cửu ngũ, nàng không khen được, sợ bị chém đầu.

Tiêu Nghiêu không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt lạnh băng đã nói ra tất cả.

Tần Phiên Phiên run rẩy, cắn răng tiếp tục nói: "Ngọc Hoàng đại đế thương yêu Tuyết Đào Tiên tử nhất, bởi vậy nên Hoàng thượng mới sai người vẽ hai trái tuyết đào ở sau lưng nô thiếp."

Lúc Tần Phiên Phiên lừa gạt Cao Thái hậu, còn đúng lý hợp tình mà nghĩ: Cửu Hoàng đế có thể sinh ra thú tính với hai trái đào sau lưng nàng, tự nhiên nàng cũng có thể lợi dụng hai trái đào này để trở thành Tuyết Đào Tiên tử, ai sợ ai chứ.

Bây giờ thật sự làm trò ở trước mặt Cửu Hoàng đế, nàng hối hận đến xanh cả ruột.

Bởi vì nàng sợ hấn nha!

"Ồ." Tiêu Nghiêu bị trận nói hươu nói vượn này của nàng làm cho tức quá hoá cười, chỉ vào nàng nói: "Trẫm cho người vẽ cho ngươi hai trái đào, vừa quay đầu ngươi liền nói chính mình là Tuyết Đào tiên tử, bản lĩnh trợn mắt nói dối của Tần Thái nữ, trẫm cuối cùng cũng được kiến thức rồi. Ngươi có hai thứ để chứng minh thân phận, còn một thứ nữa là cái gì, lấy ra đây cho trẫm nhìn một cái."

Tần Phiên Phiên nghe thấy hắn nhắc tới còn một thứ khác, cả người liền run rẩy hơn nữa, nuốt nuốt nước miếng miễn cưỡng bản thân trấn định lại, mới vươn tay để lộ ra vòng tay hạt đào trên cổ tay.

"Món đồ chơi này lấy từ đâu ra?" Tiêu Nghiêu không chút để ý hỏi.

"Ngài gặm."

Cả điện yên tĩnh.

Tiêu Nghiêu cảm thấy mình nghe không rõ, lại hỏi một lần nữa: "Cái gì?"

"Đây là hột đào lúc trước ngài ăn tuyết đào còn thừa lại."

Cả điện yên tĩnh giống như chết.

Gân xanh trên trán Tiêu Nghiêu nổi lên: "Cái thứ này ai đưa cho ngươi? Hột đào trăm ăn còn thừa lại còn có người lấy?"

Hắn thật sự nổi trận lôi đình, trong lòng lại ần ần có một loại cảm giác xấu hổ.

"Cây đào tất cả đều là bảo, gỗ đào có thể làm thành kiếm gỗ đào trừ tà, hột đào chế thành vòng tay cũng có công hiệu như vậy, cộng thêm đây là ngài gặm xong, có chân long thiên tử che chở, nhất định sẽ có hiệu quả thần kỳ. Bởi vậy hột đào được lấy tới xâu thành vòng tay, chính là ngàn vàng khó cầu, tất cả các cung nhân trong điện của ngài cũng đều có thân thể khoẻ mạnh, nô thiếp cũng được ngài che chở, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Tần Phiên Phiên vòng một vòng lớn, cuối cùng là vòng tới trên người Hoàng thượng, còn lấy cách thức vạn năng đó là về rỗng điếm mất [5].

[5] Hành động đúng hướng, nắm bắt được trọng tâm của sự vật, sự việc.

Ngàn xuyên vạn xuyên, mộng ngựa không thể mặc [6] nàng cảm thấy mình phải bảo vệ cái mạng nhỏ này.

[6]: xuyên tạc thể nào cũng được, nhưng không thể không vượt mộng ngựa.

Biểu tình của Hoàng thượng thay đổi mấy lần, cuối cùng hơi trầm tĩnh lại, cũng không có ai dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen kịt kia.

"Người của Long Càn cung đi theo trăm mấy năm, thân thể bọn họ khoẻ mạnh là do trăm phủ hộ còn nói được. Nhưng Tần Thái nữ ngươi chẳng qua mới vào cung được hai ngày, trăm lại che chở ngươi như thế nào?" Hắn lạnh giọng dò hỏi.

Tần Phiên Phiên lập tức thẳng eo, ngẩng đầu lên, giọng nói kiên định: "Hoàng thượng che chở cho nô thiếp càng nhiều hơn, là bởi vì tôi hôm qua. Ngài _____"

Nàng vừa nói liền đỏ mặt, đôi mắt sáng nước nhện nhạo, dường như muốn rót nước mắt ra.

Thấy dáng vẻ này của nàng, trong lòng Hoàng thượng lập tức có dự cảm không tốt, da đầu tê dại.

Nữ nhân này sắp phát bệnh.

...

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tình: Các ngươi đoán xem tôi qua Hoàng tang cho ta gì, uy lực vô cùng, đoán đúng có thưởng nha ~

Hoàng tang: Ha ha, ha ha, ha ha, ngươi đang tìm chết!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 11: Long Tinh Phù Hộ

Edit: Mẫn Lương Nghi

Beta: Giang Hiền tần

Bầu không khí trong điện cực kỳ quỷ dị, Trương Hiến Năng cố gắng bày ra một khuôn mặt cung kính, nghiêm nghị thể mà vị Tần Thái nữ này lại không biết xấu hổ mà bói móc ra.

Nàng biểu hiện e thẹn như vậy thì bất kỳ ai cũng có thể đoán được tôi hôm qua Hoàng thượng và nàng đã làm những gì.

Hai người không biết xấu hổ mà lăn đi lăn lại trên giường đến hơn nửa đêm, thật đúng là phúc trạch thâm hậu.

"Tần Thái nữ, ngươi hãy nghĩ kỹ rồi nói. Tôi qua trăm làm sao?" Tiêu Nghiêu căng da đầu, lạnh giọng mở miệng.

Nội tâm hắn vô cùng rối rắm, biết là nữ nhân này không biết xấu hổ nhưng mà hắn lại tò mò.

Đến tột cùng có phải giống như hắn nghĩ hay không?

"Ngài cho nô thiếp long tinh nóng bóng đến nỗi cả người thiếp đều run."

Tần Thái nữ còn không biết xấu hổ hơn so với tướng tượng của hân, sau khi e lệ, ngượng ngùng nói ra những lời này Tần Thái nữ đã làm cho vị cửu ngũ chí tôn gặp qua không biết bao nhiêu chuyện đời bị ngạc nhiên.

Trương Đại Tổng quản thở dài trong lòng, nhìn bóng lưng tang thương của Hoàng thượng, chắc là ngài cũng bị tổn thọ mười năm tuổi thọ rồi.

Hân chỉ muốn nói: Tần Thái Nữ, người ức hiếp ta! Khụ khụ!

"Tần thị Phiên Phiên!" Tiêu Nghiêu híp mắt, giọng nói tức giận giương cao.

"Nô thiếp xin nghe." Nàng cũng cao giọng trả lời, cúi đầu thật sâu, lại làm lễ thêm một lần nữa.

Nhìn nữ nhân đang nằm bò trên mặt đất kia đã không còn sót lại một chút nào gọi là biểu tình ngượng ngùng lập tức trở nên tự nhiên, giống như người mới vừa nảy không biết xấu hổ không phải là nàng vậy.

Nhận lệnh của cửu ngũ chí tôn, Tần gia thật sự đưa vào cung một diễn tình lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Có lẽ bản thân Tần gia cũng chưa ý thức được vị ngũ cô nương này là diễn tình đầu thai thành.

"Lau khô cho trẫm!" Tiêu Nghiêu mặt lạnh phân phó một câu.

Tần Phiên Phiên âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, tiếp nhận khăn trắng trong tay tiểu cung nữ, một bên lau nét mực trên gạch, một bên bày ra một động tác chống ngược yêu cầu độ khó cao.

Mặt của Tiêu Nghiêu vì quá tức giận mà tái đi, cười lạnh nói: "Trẫm bảo người lau sàn thật sạch, nhưng cũng không cần "chuyên tâm" như vậy, người còn phải giữ sức đến tối. Đến lúc đó nếu Tần Thái nữ nói không còn chút sức lực nào, vậy thì trẫm sẽ trở mặt."

Tần Phiên Phiên lập tức quỳ một cách đoan trang, thuận tay sửa sang lại làn váy một chút, thấp giọng cáo tội: "Đó là thói quen của nô thiếp, thỉnh Hoàng thượng thứ tội."

Tiêu Nghiêu khoe miệng giật giật, nếu nàng đã nói vậy thì hân còn có thể nói cái gì?

Chính hân là người tạo thành thói quen này cho nàng mà.

"Nhìn dáng vẻ của Tần Thái nữ hình như chịu chưa đủ hình phạt, động tác một canh giờ kia xem như thiếu, lần tới sẽ tăng thêm." Hân cười lạnh một tiếng, nhìn viên gạch dần dần được lau khô, chỉ Tần Phiên Phiên, nói: "Quý ở một bên, đỉnh đầu đặt ống đựng bút, Trương Hiến Năng, người đi tới giám sát một chút, nếu nàng dám động dấy thì người hãy dùng phát trần dạy dỗ nàng."

Hiển nhiên là Hoàng thượng đang rất tức giận, ai ngồi trên chiếc ghế kia thì đó chính là người lớn nhất, cho dù là diễn tình cũng phải sợ, nàng ngoan ngoãn đặt ống đựng bút lên đỉnh đầu rồi quỳ xuống một bên, không dám động.

Trương Hiến Năng đứng ở đối diện nàng, trên mặt vẫn treo lên một nụ cười tủm tỉm, chẳng qua trên tay lại có thêm phát trần, Tần Phiên Phiên thật sự rất sợ thứ đồ kia sẽ quét xuống người nàng.

"Hoàng thượng, ngự dược phòng trình tránh tử canh[1] lên cho Tần Thái nữ." Một tiểu thái giám từ bên ngoài đi vào, cung kính nói một câu.

[1] Thuốc tránh thai.

"Cho nàng uống."

Tiêu Nghiêu không ngẩng đầu mà chỉ vừa phê tấu chương vừa nói.

Tiểu cung nữ bưng cái khay tới gần, bát sứ màu trắng chứa đầy nước canh đen nhánh, mùi thuốc nồng đậm lan tràn trong điện.

Tần Phiên Phiên bưng chén thuốc lên rồi kê sát vào miệng, bát thuốc này mới sắc nên vẫn còn rất nóng, mùi thuốc xông thẳng vào chóp mũi làm cho đôi mắt nàng cũng đỏ hết lên.

Trương Hiến Năng cẩn thận quan sát ở một bên, trong lòng không khỏi kinh ngạc: Chẳng lẽ Tần Thái nữ không muốn uống tránh tử canh này? Muốn hoài thai long chủng?

Nhưng mà từ lúc Hoàng thượng chạm vào nữ nhân đầu tiên, ngài cũng không lưu lại long chủng cho ai hết, kể cả đối với Vương phi cũ cũng vậy cho nên đến nay Hoàng thượng vẫn chưa hề có hài tử.

Tần Phiên Phiên đưa thuốc đến bên miệng, giờ lên cổ "Ừng ực, ừng ực" bắt đầu uống rất có hào khí.

Chẳng qua mới vừa nuốt xuống cổ họng, nàng bỗng "Oa ——" một tiếng phun ra hết thứ thuốc màu đen lên gạch.

Bàn tay của Tần Phiên Phiên run rẩy, bát thuốc trong tay suýt nữa rơi xuống.

"Tần thị Phiên Phiên!" Hoàng thượng tức giận ném một quyển tấu chương!

Nữ nhân này quả thực vô cùng khó hiểu, lúc uống thuốc đều kinh hãi rống lên.

"Hoàng thượng, thật đáng. Thuốc này thật đáng, nô thiếp —— oa ——" Nàng vừa khóc vừa phun, loại cảm giác này chính là đáng đến tận xương tủy, làm cả người nàng đều đắm chìm trong trạng thái ghê tởm, nôn khan không ngừng.

Trương Đại Tổng quản giật giật khóe miệng, hẩn tay mắt lạnh lẽo tránh né, nhưng mà trên góc áo vẫn dính phải vài giọt nước thuốc.

Hầu hạ bên người Hoàng thượng bao nhiêu năm, hẩn cũng bị lây bệnh ưa sạch sẽ, có cảm giác như mấy giọt nước thuốc kia biến thành vật sống bò trên đùi hẩn, rất là khó chịu.

Tiêu Nghiêu cảm thấy đau đầu bất đắc dĩ khép lại tấu chương, cũng không còn tâm tình đi phê duyệt.

Bị làm phiền đến nỗi chẳng có tâm trạng làm gì, bây giờ hẩn cực kỳ muốn giết nữ nhân chỉ vì một chén thuốc đáng mà khóc rống lên kia.

"Hoàng thượng, nô thiếp không cố ý, nô thiếp cũng không ngờ sẽ như vậy. Nô thiếp từ nhỏ đã không thể chịu đựng, chỉ hơi đáng một chút cũng có thể hành hạ nô thiếp đến chết. Trước kia sinh bệnh, nô thiếp cũng chỉ gồng mình chịu đựng chứ không muốn uống thuốc, sau khi ngất đi bị đại phu cho uống một chén thuốc, sau khi tỉnh lại thì nhổ ra nửa chén, còn nửa chén còn lại đã bị tiêu hóa, nô thiếp ——"

Tần Phiên Phiên lại muốn nôn ra cả một bụng chứa đầy thuốc đáng khi nhắc lại chuyện này.

Lúc này nàng đúng là không phải diễn kịch, hoàn toàn là biểu lộ chân thật.

Từ nhỏ đã không thể chịu khổ, chỉ cần đáng một chút thôi nàng đã không chịu được rồi cho nên không dám sinh bệnh, bởi vì cả đời bệnh chỉ có cố gồng mình chống đỡ, lúc uống thuốc, dường như là sinh lý bài xích, nàng sẽ nôn đến khi hết thuốc mới thôi.

Nàng vừa nói vừa cảm thấy oan ức, thấy chén thuốc đặt ở một bên, nội tâm bi ai.

"Nô thiếp phải làm sao bây giờ? Không uống được tránh tử canh thì sẽ bị trừng phạt những gì? Có thể không chết được không?"

"Không thể." Tiêu Nghiêu rất nhanh đã trả lời nàng.

Tần Phiên Phiên đang chuẩn bị dùng hết sức lực để khóc nhưng vừa nghe xong thì suýt nữa nôn thêm lần nữa.

Mẹ nó, không thể? Vậy bây giờ nàng phải làm sao?

Nàng ngừng gào khản giọng một cách miễn cưỡng, ngược khuôn mặt tèm lem nước mắt lên nhìn người nam nhân phía trên kia, toàn thân đều tản ra một loại trạng thái đáng thương vô cùng, hy vọng có thể khiến hẩn thương hại mình.

Nhưng mà kết quả nàng thu được chỉ có sự lạnh nhạt.

"Tần thị Phiên Phiên, ngươi hãy chọn một cái hoặc là uống thuốc hoặc là chết, trẫm không lưu chúng."

Hoàng thượng lạnh giọng mở miệng.

Đế vương tuổi trẻ tuấn mỹ, lần đầu tiên toát ra sát khí của mình.

Tần Phiên Phiên biết Hoàng thượng nói thật, hơn nữa cũng không có một con đường nào có thể cứu vãn.

"Nô thiếp biết, nô thiếp sẽ uống. Có thể là long tinh của Hoàng thượng quá muốn "bảo vệ" nô thiếp, nô thiếp tạ chủ long ân."

Nàng nói, tâm lại bi ai.

Tĩnh à, ngươi còn đáng tin cậy hơn chủ tử ngươi nhiều, có thể hiểu rõ đến nỗi đau lòng thay cho ta.

Tiêu Nghiêu bị nàng làm cho dở khóc dở cười, vốn đang ở trạng thái bạo nộ thì nghe được những lời này của nàng làm tâm tình hẩn bình tĩnh lại.

Chỉ là trong chuyện này hẩn chưa từng có một ngoại lệ nào.

"Ngươi để nó ở trong bụng mình nhiều thêm vài canh giờ nữa thì sẽ trở thành một thi hai mệnh đấy." Hẩn cười lạnh.

Tần Phiên Phiên chột nhận ra, Hoàng thượng sẽ không lạnh nhạt ở bất kì thời điểm nào khác trong chuyện long chủng.

Haiz, tuổi còn trẻ, "chỗ kia" bị thương, còn muốn cho nữ nhân uống tránh tử canh để che dấu, thật là đáng thương.

Trên thực tế, lưu long tinh lại trong cơ thể nàng cũng không nhất thiết là sẽ thành thai, ai cho Cửu Hoàng đế này này tự tin vậy?

"Thỉnh Hoàng thượng kê thái y tới, nô thiếp nhất định sẽ uống xong tránh tử canh, hơn nữa nhất lao vĩnh dật[2], chỉ là sẽ phải phí một chút công phu." Tàn Phiên Phiên không biết xấu hổ mà đặt yêu cầu.

Tiêu Nghiêu cúi đầu, nhìn lên khuôn mặt nàng còn lem nước mắt, cũng không phải do nàng cố ý không uống được tránh tử canh cho nên liền cho phép.

"Trương Hiến Năng, ngươi tới giúp Tàn Thái nữ."

Để phòng ngừa nữ nhân này không làm thêm vài chuyện quái dị nữa, cửu ngũ chí tôn tình nguyện phái người mình tín nhiệm nhất là Trương Đại Tổng quản đi theo.

Tàn Phiên Phiên lập tức nâng làn váy nhỏ lên lui xuống, tốc độ còn nhanh như bị ma đuổi vậy.

Tiêu Nghiêu nhìn đáng vẻ hoang mang rối loạn của nàng, trong lòng hơi buồn cười: Cũng có lúc nàng biết sợ cơ đấy.

Kết quả, tầm mắt vừa chuyển đã nhìn thấy một bãi nước thuốc bên trên gạch, lập tức gân xanh nổi đầy người.

Nữ nhân kia là đang trốn tránh việc bị phạt lau sàn phải không?

Cửu ngũ chí tôn trong lòng tức giận, người của Tàn gia và gạch trong Long Càn cung của hần hình như có thù, đầu tiên là cha làm dơ, nữ nhi tới thì lại phun ra đầy đất.

Cung nhân hầu hạ ở bên người Hoàng thượng đương nhiên biết vị cửu ngũ chí tôn này ưa sạch sẽ, lập tức có cung nữ tiến tới định lau sàn.

"Đừng lau, cứ để ở đó, đợi người phun lên tự mình tới đây lau cho thật sạch!"

Để đầy dọa Tàn Phiên Phiên, cửu ngũ chí tôn quyết định nhẫn nhịn.

Tiểu cung nữ lặng lẽ lui xuống không khỏi thở dài, Tàn Thái nữ không hổ là chân ái của Hoàng thượng, ngay cả chuyện này cũng có thể nhẫn nhịn vì nàng.

Rất lâu sau đó Trương Hiến Năng mới quay lại, lúc hần tiến vào, trong tay còn cầm một chiếc khăn màu trắng để lau mồ hôi, như là đã phí rất nhiều sức lực vậy.

Tiêu Nghiêu đã sớm đợi tới nỗi không còn kiên nhẫn, một bãi nước thuốc kia tạo thành thương tổn rất lớn đối với tinh thần của hần, làm cho hần một quyền tấu chương cũng chưa xem xong.

"Nàng đâu?"

"Ngủ rồi..." Trương Hiến Năng dường như vừa thở hồng hộc vừa trả lời.

Lửa giận trên mặt Tiêu Nghiêu rất rõ ràng: "Trẫm cho nàng ngủ sao? Nàng làm gì người mà người lại thở hồng hộc như vậy?"

Trương Đại Tổng quản lập tức nhận thấy tâm tình Hoàng Thượng không tốt, cẩn thận trả lời: "Hồi Hoàng thượng, nếu Tàn Thái nữ không ngủ nàng sẽ không uống hết thuốc đắng. Nàng bảo Thái y cho nàng uống thuốc ngủ, còn nói tốt nhất là phải ngủ đến hừng đông nếu không ngủ sẽ bị thuốc quá đắng làm cho tỉnh. Đợi nàng ngủ được, lão nô và y nữ cho nàng uống thuốc nhưng mà nàng lại không há mồm ra, khó khăn lắm mới uống hết được."

Làm cho hần muốn ôm đùi Hoàng thượng mà khóc rống lên, chưa thấy qua chủ tử nào khó hầu hạ như vậy.

Tiêu Nghiêu nhíu mày: "Về sau, mỗi lần cho nàng uống thuốc đều phiền phức như vậy?"

"Không cần, Tàn Thái nữ bảo Thái y phân cho nàng một chén tránh tử canh, một chén có hiệu quả tới ba năm."

Trương Hiến Năng xua tay, Tàn Thái nữ rất thông minh, nếu mỗi lần uống thuốc đều cực khổ như vậy thì nàng sẽ không cần cần thị tẩm.

Nữ nhân không được Hoàng thượng sủng hạnh thì cơ bản trong hậu cung sống cũng không lâu, hưởng hờ không ở bên phục vụ Hoàng thượng ngủ, vậy thì phân địa vị cao thấp từ đâu, Tàn Phiên Phiên hiểu điều này.

Tiêu Nghiêu không mừng không giận mà "Àn" một tiếng, cười lạnh nói: "Những điều nàng hiểu cũng thật nhiều."

Ngược lại, khi hần nghiêng đầu nhìn xuống bãi nước thuốc còn trên gạch, tức khắc tâm tình càng thêm hậm hực, nữ nhân kia thật đáng giận!

"Trương Hiến Năng!"

"Nô tài xin nghe!" Trương Đại Tổng quản bị Hoàng thượng đột nhiên cao giọng gọi dọa cho hoảng sợ, lập tức đề cao tinh thần lên mười tám phần.

"Lau khô gạch cho trẫm."

"Nô... nô tài tuân mệnh." Trương Hiến Năng bởi vì quá mức kinh ngạc mà suýt nữa miệng mở to thành cái gáo.

Hoàng thượng mà tức giận thì cũng đừng trút lên đầu hần chứ.

Lấy sổ ghi ra, nhớ món nợ Tần Thái nữ này, về sau báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 12: Chân Long Tể Tể[1]

[1]: nhãi con

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Diêu Thọ cung, Cao Thái Hậu lại đắc chí một phen mới thả nhóm phi tần rời đi.

Minh Phi vô cùng tức giận đứng đứng chạy ra ngoài, cái địa phương quý quái kia, quả nhiên một khắc cũng đừng nghĩ tới việc ở lâu trong đó, hoàn toàn không nghĩ tới Cao Thái hậu lại có thể vụng về đến vậy.

Thời điểm trước đó Cao Tĩnh dỗ Cao Thái hậu, nàng ta vẫn không cảm thấy có gì, dù sao Cao Tĩnh cũng không phải là nữ nhân của Hoàng thượng, lại ăn và ở trong cung như thế nào chẳng qua cũng chỉ là chuyện cười mà thôi, nhưng Tần Phiến Phiến thì không giống như vậy.

Tiền nhân này không thể khinh thường, có thể bày ra sắc mặt như vậy, giữa một đám phi tần xuất thân từ khuê các ra, tuyệt đối không giống người thường.

Nói không chừng Hoàng thượng cũng đã thích nàng ta rồi.

Minh Phi càng nghĩ càng tức, nàng thâm hận cắn răng, lại thêm hôm nay bị tiền nhân kia đẩy một cái, càng thêm mang thù, nhất định phải phát tiết lửa giận trong lòng ra ngoài mới được.

Nàng cắn môi, hung hăng nắm một cái, lập tức trở nên nước mắt rung rung, biết diễn kịch cũng không chỉ có mình Tần Phiến Phiến không thôi.

"Nương nương, Minh Phi tới." Tiểu cung nữ nhẹ nói một câu.

Nữ nhân đang nằm nghiêng người trên ghế ngay cả mí mắt một chút cũng không mở lên, Minh Phi vừa tiến đến liền ghé vào trên đùi nàng khóc lóc.

"Tỷ tỷ, người phải thay ta làm chủ đi. Nữ nhân Tần gia đều là đồ đệ tiền, Tần Thái nữ mới vào cung này so với Tần Kiều còn có mấy phần bản lĩnh, đồ Cao Thái hậu vui vẻ. Hoàng thượng cũng đặc biệt sủng nàng ta, liên muốn đắm lên trên đầu của ta đây này..." Minh Phi nức nở, thoát nhìn rất đáng thương.

Mỹ nhân đang nhắm mắt bỗng chớp mắt, cuối cùng cũng nhìn nàng ta một cái, đáy mắt hiện lên mấy phần khinh thường cùng mỉa mai, rất nhanh thu liễm lại.

Nàng ta và Minh Phi cùng họ, chính là đường tỷ của Minh Phi, từ nhất phẩm Quý phi, phong hào Nguyệt.

"Chẳng qua chỉ là một chính bát phẩm Thái nữ, đã khiến người gấp như này, có một chút tiền đồ hay không? Tần Kiều là đích nữ của Tần gia, mà còn có thể bị hai tỷ muội chúng ta hợp mưu thiết kế loại bỏ, huống chi chỉ là một thứ nữ không lên được mặt bàn. Người nhìn đi, Hoàng thượng sủng ái nàng ta chẳng qua chỉ là chơi đùa mà thôi, nữ nhân Tần gia cho hần đội nón xanh, trong lòng hần không có khả năng không có cái gai được. Tất nhiên vị Tần Thái nữ này sẽ bị nâng lên thật cao sau đó sẽ bị rơi xuống một cách thảm hại."

Nguyệt Quý phi cũng không để Tần Phiến Phiến vào mắt, thậm chí nhắc đến nàng ta khiến cho nàng cảm thấy có vẻ khiến miệng của mình ô uế thêm.

Minh Phi nhất thời nhìn nàng ta đến xuất thần, cho dù từ nhỏ lớn lên với nhau, Nguyệt Quý phi vẫn xinh đẹp đến động lòng đến vậy, chưa từng suy giảm.

Giống như sự tồn tại của Nguyệt Thần vậy, thánh khiết mỹ lệ[2], toàn thân đều tản ra một loại quý khí.

[2]: Thánh khiết: chỉ sự cao quý - Mỹ lệ: đẹp một cách trang trọng.

"Nhưng mà Cao Thái hậu chỉ kém chút nữa là coi nàng ta như con gái ruột, Cao Thái hậu kia người cũng hiểu được, đã nhớ thì nhớ rất kỹ. Đến lúc đó nếu trước mặt Hoàng thượng bóng gió, nói muốn thỉnh phong vị cao cho vị Tần Thái nữ này, Hoàng thượng vì tránh phiền phức đoán chừng chắc chắn

đáp ứng." Minh Phi lo lắng không thôi nói.

Nguyệt Quý phi cười nhạo một tiếng: "Người nghĩ gì vậy, Hoàng Thái hậu còn sống, Cao Thái hậu cũng đừng nghĩ tới vừa lòng đẹp ý. Vị Tàn Thái nữ có thể hợp khẩu vị với Cao Thái hậu, điều này chứng minh hai người đó là loại người giống nhau, tôm tép nhai nhép. Người không cần nhường nhịn, người vốn dĩ là nhị phẩm Phi, giáo huấn một chính bát phẩm Thái nữ mà còn muốn ta dạy cho người sao?"

Nói đến phần sau, ngữ khí của nàng ta rõ ràng có chút không được tốt.

Minh Phi lập tức đáp, lau khô nước mắt thối lui ra khỏi Lãm Nguyệt điện.

Hai tỷ muội vừa chia tay, sắc mặt của cả hai đều có chút không tốt, từng người đều có sự tính toán ở trong lòng của mình.

Tần Phiên Phiên mơ một giấc mơ.

Trong mơ có một con rồng cứ một mực quấn lấy nàng, giống như muốn chơi đùa cùng nàng.

Nhưng Tần Phiên Phiên là một nữ nhân cao lãnh [3], nên không thích sức sinh ánh vàng lấp lánh này, nhìn kỹ chút.

[3]: vừa tôn quý vừa lạnh lùng

Ồ, sức sinh này vẫn là ngũ thảo kim long [4], vậy thì càng không chào đón.

[4]: Long tộc có Kim Long, Kim Long có ngũ thảo, xưng là ngũ thảo Kim Long, chính là long hoàng! Long tộc khổng lồ, sau khi thiên địa sinh ra đã xuất hiện trong trời đất, cường đại tôn quý mà bá đạo. Long tộc dùng huyết mạch luận tôn quý, mà huyết mạch tinh thuần hay không, trực tiếp nhìn vào long tộc là thể hiện rõ. Hồng Long, Hắc Long, Ngân Long, Kim Long... Thần Dạ trong Hắc Long Sơn gặp được Hắc Long, kỳ thật trong long tộc huyết mạch cũng không phải rất thuần khiết, bởi vậy địa vị không cao lắm. Kim Long mới là tồn tại tôn quý trong long tộc. Mà ngũ thảo Kim Long... Chân long bình thường chỉ có ba thảo, Kim Long bình thường cũng là như thế, chỉ có huyết thống thuần chính của long hoàng mới có thể dẫn sinh ra ngũ thảo Kim Long. (nguồn: Đế Quân)

Nàng quay đầu muốn đi nhưng sức sinh kia lại không đọc hiểu được ý nghĩ trong nội tâm của nàng, trực tiếp đem thân thể dài của mình trườn tới, quấn quanh lấy nàng, giống như dây leo vậy, chỉ là so với dây leo thì thô hơn nhiều.

"Lăn ra chỗ khác!" Nàng hô to, nhưng lại không có tác dụng gì, hiển nhiên là bản lĩnh của con rồng này rất lớn, hơn nữa có rất nhiều chiêu trò.

Giấy dựa cuốn nhắc nàng lên trên, để cho nàng có cảm giác như đang cười mây, thậm chí chơi đến mức cao hứng, không biết còn cho nàng bảo bối gì nữa.

Thời điểm Tiêu Nghiêu tiến vào thiên điện, chỉ thấy nữ nhân này ngủ trên giường có vẻ như không được an ổn, đôi lông mày thanh tú nhíu chặt lại nhưng miệng lại khẽ nhếch lên, như đang gặp chuyện gì đó rất vui vẻ.

Sau một lát, nàng lại bắt đầu riu rít khóc.

Thân là Cửu ngũ chí tôn cũng chưa từng quan sát tỉ mỉ một người đang ngủ, Tần Phiêu Phiêu tuyệt đối không giống người thường.

Quả nhiên trong giấc mơ diễn tình cũng không quên diễn tuồng một phen.

Hắn nhìn sóng mũi có vẻ hơi cao của nàng rất có ý tứ, liền đưa tay ra bóp lại, Tần Phiêu Phiêu cũng không tỉnh, chỉ lập tức mở môi đỏ ra thở.

Chỉ là trong nháy mắt lúc nàng hé miệng, trong cổ họng phát ra một tiếng ưm.

Cửu ngũ chí tôn sững sờ, vô ý thức buông tay ra rồi bóp lại lần nữa.

"Hừ ---"

Lúc này hắn nghe được rất rõ ràng, tuyệt đối là thời điểm triển miên, nàng phát ra thanh âm này.

Tối hôm qua lúc hai người phiên vân phúc vũ, nàng dán ở bên tai của hắn, kêu nghe rất dễ nghe chính là âm thanh này, mềm mềm mại mại, giống như lúc thỏa mãn ăn miếng bánh ngọt cuối cùng.

Tiêu Nghiêu không tin, trái lại bóp cái mũi của hắn.

Cuối cùng hắn lắng nghe bản thân mình.

Ngược lại đẩy lòng lại dâng lên cảm giác xấu hổ vô cùng, nữ nhân này vậy mà ngay Long Càn cung của hắn "mộng xuân", cũng không biết đối tượng trong mộng là ai?

Thời điểm Hoàng thượng tức giận, tất nhiên hậu quả rất nghiêm trọng, ví như nói hiện tại hân đang bóp vuốt cái mũi của nàng mà không chịu nói lòng tay, thấy nàng lại há miệng ra thì trực tiếp dùng một tay khác che lại, không cho nàng thở.

Cuối cùng Tần Phiêu Phiêu bị nghiền tỉnh lại, trong mộng con rồng kia một mực quấn lấy nàng, càng quấn càng chặt, cho bảo bối càng ngày càng nhiều, cuối cùng trực tiếp che phủ hết nàng, kém chút là bị chết ngạt rồi.

Vừa mở mắt ra là đã nhìn thấy rõ khuôn mặt góc cạnh tuấn tú của Hoàng thượng, hân là hân vừa phê duyệt xong tấu chương, đầu đội kim quan, người mặc long bào, sắc mặt nghiêm túc.

"Long tể tể, ngươi lại đến cho ta bảo bối hả? Ta không muốn long tinh (tinh trong tinh khí nha 精之精)." Tần Phiêu Phiêu vẫn không biết đây là hiện thực mà vẫn là ở trong mộng, chỉ cảm thấy ngũ trảo kim long trên người hân, trực tiếp cho là mộng cảnh, hỏi ra miệng.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu biến mấy lần, hân vừa định chất vấn Tần Phiêu Phiêu, nam nhân trong "mộng xuân" đến tốt cùng là ai.

Tần Phiêu Phiêu liền trả lời hân, giống như chính là hân.

Nhưng mà cái xưng hô "Long tể tể này từ đâu mà đến, còn nói không muốn long tinh, không ít người muốn hân còn không cho đấy!

"Tần Thái nữ nói cái gì vậy?" Hoàng thượng một mặt lạnh lùng chất vấn.

Nghe được âm thanh trầm thấp băng lãnh của nam nhân này, Tần Phiêu Phiêu lập tức thanh tỉnh ngay, trong nháy mắt những cảnh tượng kiều diễm trong mộng toàn bộ điều biến mất không thấy.

Không lẽ nàng liền nói là vì nàng chán ghét hết thảy rồng và súc sinh, bao gồm cả người trước mắt này.

"Nô thiếp nói, ban ngày nghĩ cái gì thì ban đêm mơ cái đó, trong mộng nô thiếp gặp chân long, nhưng vẫn còn nhỏ." Nàng tròn tròn mắt nói lời bịa đặt.

Tiêu Nghiêu cười lạnh nói: "Vẫn còn nhỏ mà hân có thể cho người long tinh?"

"Hoàng thượng nghe lầm rồi ta nói là địa tinh, những thứ nhân sâm hà thủ ô này mà." Tần Phiêu Phiêu quỳ gối trên giường, cố gắng để cho biểu tình của mình thoát nhìn nghiêm túc mà vô tội.

Nàng xuất thân là đại gia khuê phòng, làm sao có thể thường xuyên treo hai chữ "Long tinh" bên miệng, một ngày nói hai ba hồi là đủ rồi, nói nhiều cũng có chút chán rồi.

Tiêu Nghiêu cười lạnh, một tay bóp lấy cổ của nàng, đề nàng lên trên giường.

Tần Phiêu Phiêu nằm ở trên giường, không dám động chút nào, cả người yếu ớt nhất là nơi bị người khống chế.

Mấy đời cầu Hoàng đế gần đây nhất của triều Đại Diệp đều là cần trọng, văn võ song toàn.

Nàng hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần nam nhân trước mắt này dùng thêm chút sức, cổ của nàng có thể bị vặn gãy ngay, đời này coi như xong.

Bởi vì nàng thuận theo cho nên tay nam nhân này cũng không có bóp chặt, nhưng mà lòng bàn tay lại dán lên cái cổ mảnh khảnh của nàng, cũng đã làm cho Tần Phiêu Phiêu không ngừng nuốt nước miếng rồi.

Nàng sợ nha.

Hoàng thượng đề ở trên người nàng, quanh thân đều tản ra khí lạnh bức người.

"Không sao, long tể tể không cho người được đồ thì trăm cho người!" Hân câu môi cười lạnh, nhìn thấy nụ cười kia mà lạnh cả người.

Về sau giống như cảnh tượng trùng điệp trong mộng cũng chỉ là con rồng tể tể tiểu súc sinh kia lại biến thành bị đeo nón xanh cầu Hoàng đế.

Rõ ràng Tần Phiêu Phiêu không muốn chơi cùng hân, còn hân thì không ngừng quấn lại, sau đó một mực cho nàng bảo bối, khiến nàng tức giận.

Lúc tạm nghỉ ngơi, hai người còn ôm chặt nhau, còn chút dư vị của trò chơi vừa rồi.

Đột nhiên Tần Phiêu Phiêu nảy ra ý nghĩ, nàng cảm thấy Hoàng thượng hù dọa nàng thôi là không được, nàng cũng phải hù lại chứ.

"Hoàng thượng." Nàng uyển chuyển mềm mại mở miệng.

Cửu ngũ chí tôn vừa được hầu hạ dễ chịu tâm tình rất tốt, hiếm khi ôn nhu nói: "Nói."

"Ngài cảm thấy thuốc của Thái y có tác dụng sao? Sẽ có cá lọt lưới hay không nhỉ? Vạn nhất lão thiên gia nhìn nô thiếp có thể sinh con, liền để hài tử đầu thai ở trong bụng nô thiếp thì làm sao bây giờ?"

Tần Phiêu Phiêu chớp đôi mắt to, vừa nói còn thuận miệng thổi một hơi, vỗ một cái lên bụng của mình.

Cửu ngũ chí tôn đang sinh long hoạt hổ chuẩn bị chiến thêm trận nữa, vậy mà rụt trở về, quả thật là bị hù dọa.

Tần Phiên Phiên làm bộ không nhìn thấy, ho nhẹ một tiếng nói: "Hoàng thượng, ngày mai ngài còn phải vào triều đấy, nên đi ngủ sớm thôi."

Nói xong cũng nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, Tiêu Nghiêu có một xúc động muốn bóp chết nàng đi.

Nữ nhân này cái gì cũng tốt, chính là điểm thích tìm đường chết này không có lúc nào là không thể hiện, ngay cả ở trên giường cũng không buông tha.

Đêm đó đổi thành Hoàng thượng ngủ không ngon giấc, hắn cũng mơ một giấc mộng.

Tần Phiên Phiên giống như ngoài hiện thực, da trắng mỹ mạo, đôi chân dài, hắn ngủ đến muốn ngừng mà không ngừng được.

Chỉ là về sau giống như bị nguyên rửa, chỉ cần hắn đụng vào Tần Phiên Phiên thì ngày hôm sau bụng của nàng liền phồng to lên, như bị thổi bóng hơi trong một đêm vậy.

Sau đó trong chớp mắt, liền có đứa bé oa oa rơi xuống đất.

Mà chính hắn ở trong mơ, còn không đụng chạm nữ nhân khác, cả nữ nhân trong toàn bộ hậu cung không ngủ, hết lần này đến lần khác chỉ ngủ với một mình nàng.

Một lần ngủ là trứng bụng sinh tiểu đậu đĩnh, cuối cùng thời điểm hắn phê tẩu chương, một tay cầm bút, một tay còn lại ôm một tiểu đậu đĩnh đang ngủ say.

Nếu hắn không ôm một cái, ban đêm Tần Phiên Phiên sẽ không cho hắn đụng vào, hắn cảm thấy mình phát bệnh.

Cuối cùng cửu ngũ chí tôn bị đánh thức, hắn mà còn không tỉnh thì phải tự mình cởi dây lưng áo cho con bú.

Bên ngoài sắc trời còn đen hơn, Trương Hiến Năng cũng chưa tiến đến kêu hắn, hiển nhiên vẫn chưa tới thời gian vào triều.

Hắn giận từ trong tâm, trong mộng mình lại sợ một nữ nhân hèn nhát!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 13: Lục Phẩm Quý Nhân

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Hoàng Thượng lập tức kinh hãi ngồi dậy, trong lòng bàn tay đều thấm đầy mồ hôi, nam nhân Tiêu gia bọn họ không có kẻ nào biết sợ là gì.

Nếu liệt tử liệt tông biết hắn không có tiền đồ như thế, ước chừng sau khi chết, tiến vào hoàng lăng rồi cũng sẽ bị dọa sợ.

Hắn quay đầu liền thấy nữ nhân bên cạnh đang ngủ ngon lành, cái miệng nhỏ đang mở ra, lắng nghe cẩn thận còn có tiếng ngáy nhỏ, càng làm hắn tức giận đến chết khiếp.

Nếu không phải do nữ nhân này không biết xui xẻo sao lại nói được của Thái y không có hiệu quả, ông trời muốn nàng hoài long chủng, hắn có thể mơ như thế này sao?

"Nữ nhân vô sỉ, ngồi dậy!" Hắn có chút thô lỗ vỗ vỗ mặt của nàng.

Làn da Tần Phiên Phiên mềm mại, sau khi vỗ xong lập tức hắn lên vết hồng, nàng mơ mơ màng màng mà tròn mắt.

"Hoàng Thượng bị dọa sao, đừng sợ, có ta ở đây. Ngoan ngoan~ mau ngủ đi." Nàng mơ hồ kéo dài ngữ điệu, chính là loại âm thanh khi dỗ trẻ con.

Tiêu Nghiêu bị nàng dỗ đến da gà đều nổi lên, nữ nhân này cả ngày cả đêm đều làm trò tinh ranh, ngay cả thời điểm nửa tỉnh nửa mê cũng không buông tha hắn.

"Trẫm phải khiến ngươi tỉnh dậy." Hắn lập tức bóp lấy lỗ mũi của nàng, không cho nàng ngủ.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên cũng bị hần trêu chọc đến tỉnh, nhả khuôn mặt ngáp một cái, đôi mắt mơ màng còn ẩn hiện một tầng lệ quang, trông thật tội

nghiệp.

"Người muốn uống thuốc sao?" Tiêu Nghiêu hung hăng hỏi nàng.

Nghe được chữ "thuốc" này, theo bản năng Tần Phiên Phiên cảm thấy trong miệng đầy vị đắng, lập tức run run mà lắc đầu.

"Vậy người cảm thấy hôm qua Thái y cho người dùng canh tránh thai có hiệu quả không?" Hắn tiếp tục hỏi.

Tần Phiên Phiên gật đầu liên tục: "Hiệu quả, rất hiệu quả, nếu có vấn đề gì, nô thiếp sẽ đi đến Thái y viện, một khúc hai nháo ba treo cổ, nhất định phải cho bệ hạ một lời giải thích."

Tiêu Nghiêu nhú mày: "Tại sao lại là cho trăm lời giải thích, không phải là cho chính người sao?"

"Đương nhiên không phải, nếu như nô thiếp có long chủng, ngay lập tức sẽ vui vẻ đến tận trời, đi đường nhất định đều sẽ xoa eo. Nhưng ngài lại mất hứng, nô thiếp chỉ có thể thay ngài đi đòi một lời giải thích. Dù sao mang long chủng của ngài thì cũng nên chịu trách nhiệm với ngài, có phải không?"

Nàng vừa nói vừa e thẹn cúi đầu, gợn tay vuốt bụng, giống như bên trong dường như thật sự có tiểu bảo bảo.

Hoàng Thượng lạnh nhạt chống đỡ, hiện tại hắn đã không nói nên lời, cảm thấy nếu chính mình tiếp tục mở miệng nữa, sẽ bị nữ nhân trước mắt làm tức chết.

Thời điểm Trương Hiến Năng vào gọi Hoàng Thượng rời giường, phát hiện hai người bên trong đều đã tỉnh, chẳng qua nằm song song với nhau, trừng mắt nhìn nhau mà không nói lời nào.

Lúc hắn thay long bào cho Hoàng Thượng, vậy mà phát hiện ra tiểu long ở giữa hai chân Hoàng Thượng không có ngẩng đầu, ngược lại mềm nhũn.

Phải biết rằng Trương Hiến Năng hầu hạ Hoàng Thượng lâu như vậy, đối với vị cửu ngũ trần đầy tình lực này hắn đã quá hiểu rõ. Từ khi Hoàng Thượng thành niên, mỗi buổi sáng lúc rời giường, tiểu long kia đều ngẩng đầu, đây là phản ứng bình thường của nam nhân vào buổi sáng.

Thế nhưng mấy ngày gần đây lại thay đổi so với mọi khi.

Trương Hiến Năng không kìm được nhìn thoáng qua Tần Thái nữ trên giường, tiểu nữ tử cực kỳ xinh đẹp, sắc mặt hồng hào, mặt mày lộ ra xuân sắc, hiển nhiên tối hôm qua được dễ chịu nên mới như vậy.

Hắn không nhịn được mà dành một lời khen cho Tần Thái nữ, thật là một báu vật nha, đem tinh khí của Hoàng Thượng hút khô hết, một ngày không xa sẽ dành được tâm của Đế vương.

Nếu như Hoàng Thượng biết Đại tổng quản - phụ tá đắc lực của hắn nghĩ như vậy, không chừng lại bị một phen tức giận.

Hắn mà dễ dàng bị hút khô như vậy sao? Chẳng qua là bị giấc mơ kia của chính mình dọa cho héo thôi.

Chờ sau khi Hoàng Thượng bãi giá rồi đi, Tần Phiên Phiên mới nhìn lên nóc màn trướng, kín đáo thở dài một hơi.

Đúng lúc Liễu Âm tới hầu hạ nàng, nghe được một tiếng thở dài, khó tránh được hiếu kỳ nên thuận miệng hỏi: "Tần Thái nữ làm sao vậy? Hoàng Thượng thượng triều xong sẽ trở lại ngay mà."

Tần Phiên Phiên lập tức ngồi dậy, hướng về phía nàng ta vẫy vẫy tay, thấp giọng nói: "Ta nói cho người một bí mật nhưng người không được kể cho người khác."

Liễu Âm thận trọng gật đầu.

"Kỳ thật Hoàng Thượng lá gan rất nhỏ, nửa đêm hôm qua mơ ác mộng nên bị sợ đến tỉnh lại, sau đó cũng không dám ngủ tiếp, hắn liền túm ta dậy, bắt ta cùng hắn mở mắt đến hừng đông." Tần Phiên Phiên thật cẩn thận mà nói.

Sau khi Liễu Âm nghe xong, sắc mặt bị dọa đến tái đi. Nàng hoàn toàn không nghĩ tới Tần Thái nữ lại nói bí mật của Hoàng Thượng cho nàng, nếu sớm biết như vậy thì nàng đã không nghe.

"Thái nữ, loại sự việc này về sau ngài đừng nói với nô tỳ, nô tỳ nhất gan."

Tần Phiên Phiên vỗ vỗ bả vai của nàng, đáng vẻ xem trọng: "Đừng sợ, người biết bí mật càng nhiều sẽ chết càng nhanh, muốn chết thì cùng chết. Người nghe lời một chút, đi theo ta thì không chết được đâu."

Liễu Âm gật đầu như giả vờ, ngoan vô cùng.

"Tốt, giúp ta một chuyện, chờ ta thắng phân vị, được ban thưởng vàng ròng, ta chia một nửa cho người." Tần Thái nữ được một tác lại muốn tiến một bước.

"Dạ?" Liễu Âm có chút không phản ứng kịp, lần trước hứa cho nàng vàng còn chưa cho đâu, hiện tại miệng lại bắt đầu hứa hẹn. Phân vị Thái nữ còn

chưa có thánh chỉ ban xuống, Tàn Phiên Phiên lại vọng tưởng được thăng phân vị tiếp, đây chẳng phải là mơ mộng hão huyền sao?

Tàn Phiên Phiên tựa như nhìn thấu ý của nàng, hướng về phía nàng nhún mày.

"Phân vị này có thể lên hay không, phải xem người chuẩn bị đồ như thế nào. Mang cho ta mười tờ giấy cứng hình vuông, không được lấy giấy mềm."

Liễu Âm vừa nghe yêu cầu này, thở dài một hơi, giấy vuông này cũng rất dễ tìm

Sau khi nàng vội vã ra khỏi thiên điện mới kịp phản ứng, Tàn Thái nữ đây là tay không bắt sói trắng [1], không muốn bỏ ra cái gì, liền đem nàng túm lên trên cùng một con thuyền, còn theo thói quen mà sai bảo nàng.

Nhưng mà ít nhất về sau có cái bí mật Hoàng Thượng nhất gan này, nàng cũng sẽ giúp đỡ Tàn Thái nữ một ít.

[1] Tay không bắt sói trắng (空手套白狼): là một cụm từ ngữ mang ý nghĩa xúc phạm, có nghĩa là lừa dối người khác mà không cần bỏ ra cái gì. Trong kinh doanh, cụm từ này ý chỉ một người có được chiến thắng tuyệt vời mà không cần nỗ lực nhiều. Nó còn có ý nghĩa ẩn dụ khác là sử dụng sự giàu có của người khác để tạo ra sự giàu có của mình, bản thân lại không có đầu tư vào.

Sau khi Tiêu Nghiêu hạ triều, tâm tình không quá vui vẻ.

Tân hoàng đăng cơ, qua nửa năm giữ đạo hiếu với Tiên hoàng, hần chỉ nghĩ rằng đem nữ nhân Tân gia tiến cung để báo mối thù bị đội nón xanh, lại quên rằng thời điểm tuyển tú cũng tới rồi.

Đám triều thần cả ngày đều nhìn chăm chăm lưng quần hần. Nữ nhi Tân gia đã tiến cung trước, còn được đến phân vị Thái nữ, bọn họ đương nhiên phải nỗ lực nhiều hơn.

Tuy nói hậu cung không được can thiệp vào chính sự, thế nhưng ai cũng biết, có biết bao nhiêu kẻ bởi vì trong nhà có nữ nhi ở hậu cung được sủng ái mà may mắn thoát chết.

Nữ nhân thổi gió bên gối, từ trước đến nay đều có thể khiến cho thép đã luyện cứng hóa thành đoạn chi mềm.

"Tuyển tú tuyển tú, đưa nhiều nữ nhân vào cung như vậy, cũng chỉ là một đám oanh oanh yến yến, ồn ào phiền phức. Trong cung đã có nhiều nữ nhân, trăm còn chưa ngủ hết với bọn họ đấy, còn muốn đưa thêm vào? Người có nhìn thấy sắc mặt hấp tấp của tên Hộ Bộ Thị Lang kia không, còn nói trước tiên chọn vài vị cô nương tiến cung để theo hầu hai vị Thái Hậu. Nếu muốn theo hầu Thái Hậu sao không xuất gia xong lại vào cung hầu, nói đến cuối cùng không phải đều là hầu trăm trên giường sao?"

Hoàng Thượng vừa đi nhanh về hướng chủ điện Long Càn cung, vừa dùng sức mà đập gạch trên mặt đất, dường như muốn đem chúng nó đá bay.

Khóe miệng Trương Hiến Năng giật một cái, thực ra Hoàng Thượng cũng không phải ghét bỏ nhiều nữ nhân, dù sao hậu cung nhiều đến mấy hần vẫn nuôi được. Chỉ vì trên triều đình không được thuận lợi, hần đề xuất cải cách mới nhưng bị đám cựu thần kịch liệt phản đối. Cho nên hần mới lấy chuyện tuyển tú, trào phúng vài vị triều thần.

Vị Hộ Bộ Thị Lang kia càng thâm hơn, bị Hoàng Thượng ngồi tại chỗ mỉm cười nói: "Cửa hàng bánh nướng của nhà Thị Lang sắp khai trương, chuẩn bị bán cho trăm mấy khối bánh nướng, trăm không muốn có rồi nhiều."

Triều đình ngay lúc đó liền trở nên yên lặng, lời nói đùa này của Hoàng Thượng lập tức chọc trúng các vị ngôn quan [2], bọn họ can gián thẳng thắn, yêu cầu Hoàng Thượng nói năng cẩn thận, không thể ở trên triều đình nói những lời bất nhã như thế.

[2] Ngôn quan: Chức quan chuyên khuyên can vua khi vua có quyết định hoặc hành động mà theo họ là sai trái.

Hoàng Thượng cười lạnh, đổi: "Cái gì mà lời nói bất nhã, chuyện hậu cung của trăm, các người đều muốn quản, ngủ cùng với nữ nhân nào cũng phải quy định sao? Các người có thể công khai mà đàm luận loại chuyện bất nhã này, trăm vì sao không thể lựa chọn ăn bánh nướng có nhiều rồi hay không? Thái đại nhân, người nghe cho kỹ, người nếu như đưa bánh nướng tiến cung, trăm không cần bánh rồi nhiều, bằng không thì đem về!"

Nói xong hần liền phát tay áo rồi đi, không cho ngôn quan có cơ hội tiếp tục chỉ trích, vì vậy mới có một màn mắng mỏ vừa rồi.

"Còn có đám ngôn quan kia, đều là bị Tiên hoàng chiều hư, trăm nói một câu liền dám cười lên đầu trăm. Thời điểm bảo bọn họ quan sát quan lại tham ô thì mắt đều mù cả, vậy mà lại có hứng thú với hai lượng, hai cân [3] thịt trong quần trăm."

[3] Lượng, cân: đơn vị đo khối lượng của Trung Quốc xưa. 1 lượng = 50g; 1 cân = 0.5kg

Hoàng thượng đang trong cơn giận dữ, lời nói càng ngày càng thô bỉ.

Sau đó hần mới phản ứng kịp, lập tức sửa miệng. Nói trong quần hần không chỉ nặng hai lượng, hai cân, đây là cách nói khiêm tốn mà thôi.

Trương Hiến Năng mặt không biểu lộ cảm xúc gì, trong lòng lại chửi mạt nó.

Lời này của Hoàng Thượng chắc chắn không phải cố ý trào phúng trong quần hần không có cục thịt ấy, hần tin tưởng vững chắc!

"Hoàng Thượng, Tần Thái nữ phải người tới đưa đồ cho ngài, cung nữ kia đang ở bên ngoài chờ." Tiêu Nghiêu còn chưa ngồi nóng mông, bên ngoài liền có một tiểu thái giám đến bẩm báo. Hần phát tay, một tiểu cung nữ lập tức đi tới.

Hần nhíu nhíu mày, cung nữ này trông cực kỳ quen mắt: "Người là người hầu của nơi nào?"

Liễu Âm ôm một cái rô nhỏ, chuẩn bị dâng đồ lên rồi rời khỏi, nào biết Hoàng Thượng hỏi nhiều như vậy, đứng tại chỗ sợ đến run run một cái.

"Nô tỳ là người hầu ở Long Càn cung."

Hoàng Thượng nhíu mày một cái, cười như không cười nói: "Tần Thái nữ này thật đúng là có bản lĩnh lớn bằng trời, người trong cung của trẫm, trẫm còn chưa có sai bảo bao nhiêu lần đâu, nàng liền dám dùng tới."

Liễu Âm "Phịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất, nằm sấp trên mặt đất, hai tay đem rô gior qua đỉnh đầu, kiên trì đem lời nói Tần Phiên Phiên dạy nàng nói ra: "Đây là một vài thứ lật vặt Tần Thái nữ xếp, ngài ấy nói mấy con hạc giấy này có thể giúp ước muốn của Hoàng Thượng thành sự thật, vận rủi đều sẽ bị chúng mang đi hết, mười con ý nghĩa là thập toàn thập mỹ."

"Trình lên đi." Tiêu Nghiêu phát tay một cái.

Trương Hiến Năng tự mình cầm rô đưa lên, trong rô nhỏ có mười con hạc giấy xếp giống nhau như đúc, mỗi một con có hai cái cánh nhỏ, dường như chuẩn bị gương cánh bay cao bất cứ lúc nào, mang theo vận rủi của hần bay đi.

"Tâm tư không tồi, sao không dùng giấy vàng xếp?" Hần sờ sờ giấy trong tay, vẫn còn tương đối thô ráp, so với giấy Tuyên Thành hần hay dùng còn kém hơn nhiều.

Lúc này không cần Liễu Âm đáp, Trương Hiến Năng đã trả lời: "Bẩm Hoàng Thượng, Tần Thái nữ không được ban thưởng, thời điểm vào cung cũng không mang theo cái gì, đoán chừng không có giấy vàng."

Hoàng Thượng lúc này chợt nhớ lại, Tần Phiên Phiên bây giờ chính là một kẻ nghèo, mỗi ngày ở Long Càn cung của hần ăn chực uống chực, tống tiền, ngay cả cung điện của mình cũng không có.

"Trẫm quên, Trương Hiến Năng giúp trẫm hạ chỉ."

Liễu Âm nhân cơ hội khom người cáo lui, vừa ra tới bên ngoài, toàn thân đều là mồ hôi lạnh, bước chân cũng lao đảo.

Hoàng Thượng nói câu kia với nàng tuyết đổ là đang trào phúng, Tần Thái nữ suýt chút nữa hại chết nàng.

Trương Hiến Năng rất nhanh liền mang ý chỉ đi thiên điện, Tần Phiên Phiên đã sớm rửa mặt chải đầu thỏa đáng ngồi chờ từ lâu. Trương tổng quản tự mình đến tuyên đọc ý chỉ, lại cười cười khách sáo với nàng.

Trong lòng Tần Phiên Phiên vui vẻ, nàng nhất định có thể cầu gì được nấy.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: Nữ nhân Tần thị Phiên Phiên, từ lúc vào cung tới nay hoạt bát hân hoan, thường hóa trang thành quả đào khiến cho trẫm thoải mái. Đặc biệt phong thành chính Lục phẩm Quý nhân, phong hào Đào, ban thưởng Thường Đào các. Khâm thử."

Tác giả có lời muốn nói:

Ta lúc trước lầm, Thái nữ là chính bát phẩm, nói một chút về phẩm cấp nha.

Cục phẩm: Hoàng Hậu

Chính nhất phẩm: Hoàng quý phi

Tòng nhất phẩm: Quý phi

Chính nhị phẩm: Hiền phi, Lương phi, Thục phi, Đức phi

Tòng nhị phẩm: Phi

Từ tòng nhị phẩm trở lên tự xưng với kẻ dưới là bổn cung, đối với người trên xưng là thần thiếp.

Chính tam phẩm: Chiêu nghi, Chiêu viện, Chiêu dung, Thục nghi, Thục viện, Thục dung, Tu nghi, Tu viện, Tu dung

Tòng tam phẩm: Tiệp dư

Chính tứ phẩm: Dung hoa

Tòng tứ phẩm: Uyển nghi, Phương nghi, Phân nghi, Đức nghi, Thuận nghi

Chính ngũ phẩm: Tần

Tòng ngũ phẩm: Tiểu nghi, Tiểu viện, Lương viện, Lương đệ

Từ tòng ngũ phẩm trở lên tự xưng với kẻ dưới là bôn tần, đối với người trên xưng là tần thiếp.

Chính lục phẩm: Quý nhân

Tòng lục phẩm: Tài nhân, Mỹ nhân

Chính thất phẩm: Thường tại, Nương tử

Tòng thất phẩm: Tuyền thị

Chính bát phẩm: Thái nữ

Tòng bát phẩm: Canh y

Đối với người trên tự xưng nô thiếp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 14: Có Đào Không Thưởng

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Giang Hiền tần

Sau một lúc lâu, Tần Phiên Phiên vẫn quỳ trên mặt đất chưa có phản ứng lại.

Nàng thật sự là được thăng phân vị từ chính bát phẩm Thái nữ lên chính lục phẩm Quý nhân, trong lúc này có thể nói là một hồng câu[1] chứng minh cảm giác của Hoàng thượng đối với nàng cũng không tệ.

[1] hồng câu: khoảng cách, thời xưa ví với ranh giới rõ ràng

Nhưng ai có thể giải thích cho nàng, phong hào "Đào" của nàng là có ý gì?

Vừa nghe Đào Quý nhân là tràn ngập vẻ quê mùa, rõ ràng là chỉ tùy tiện tìm một chữ miễn cưỡng ban cho, lại còn thời thời khắc khắc (luôn luôn) nhắc nhở nàng, lúc trước nàng nói dối (chuyện nàng là Đào tiên tử được Cao Thái hậu là Vương mẫu nương nương sủng ái nhất).

"Đào Quý nhân mời tiếp chi." Trương Hiền Năng nhẹ giọng nhắc nhở nàng, trên mặt còn mang theo ý cười.

Tần Phiên Phiên run run rẩy rẩy đứng dậy, không bằng trực tiếp gọi nàng là Tần Quý nhân còn hơn là gọi bằng phong hào này, nàng căn bản là không cần phong hào.

"Nô thiếp tạ Hoàng thượng ban thưởng."

Trong lòng Tần Phiên Phiên thắc mắc, lập tức hỏi trực tiếp: "Trương tổng quản, trong cung còn có Thưởng Đào các sao?"

Ở trong nhận thức của nàng, địa vị cung điện trong hậu cung có hai loại, một là khí thế rộng rãi, hai là dịu dàng tú lệ (thanh tú đẹp đẽ), dù sao trong cung đều là những người có tri thức đạt lễ.

Loại giống Thưởng Đào các này, vừa nghe là thấy không đứng đắn, hơn nữa nàng lại là người đầu tiên ở nơi này thì càng không đứng đắn.

Trương tổng quản cười với nàng, nhẹ giọng nói: "Trước đây thì không có, sau khi Quý nhân đến thì là có. Sau giờ Ngọ (11 - 13 giờ) ngài có thể chuyển vào, phải đổi biển hiệu, đồ ban thưởng cũng đều được đưa vào kho Thưởng Đào các. Hoàng thượng cũng đã ban thưởng cho ngài cung nữ Liễu Âm mà lúc trước ngài sai sử. Nô tài xin chúc mừng ngài thăng vị."

Trương tổng quản cười với nàng càng nhiệt tình thì trong lòng Tần Phiên Phiên càng thêm lạnh lẽo.

Hoàng thượng có ý gì? Lúc đầu trong cung không có Thường Đào các nhưng về sau là vì nàng đến nên Hoàng thượng mới đặc biệt đối đãi, qua lần này nàng cảm nhận được sự yêu mến sâu sắc của Hoàng thượng với mình.

"Ôi, nô thiếp thật hạnh phúc, Hoàng thượng sủng ái nô thiếp như vậy quả thực xấu hổ. Nô thiếp xin nhờ Trương tổng quản thay nô thiếp chuyển lời tới Hoàng thượng."

Nội tâm Tần Phiên Phiên xoay chuyển không ngừng nhưng nàng tuyệt đối không phải một nữ nhân dễ dàng chịu thua, vì vậy nàng e lệ, ngượng ngùng nhờ Trương tổng quản trợ giúp.

Khỏe miệng Trương Hiến Năng gật gù, từ trước đến nay vị chủ tử này đều không biết nhìn ánh mắt người khác, rõ ràng là Hoàng thượng trào phúng nàng, nàng lại luôn coi đó là ban thưởng, như vậy cũng không còn cách giải quyết.

Thời điểm hần về đến Long Càn cung, tay của bậc cửu ngũ đang chống cằm, nét mặt có chút thờ ơ.

Lúc nhìn thấy hần, đôi mắt của Hoàng thượng sáng ngời, rõ ràng là đang chờ hần: "Sau khi người tuyên chỉ xong, nàng có phản ứng gì?"

Đáy lòng Trương Hiến Năng thay Hoàng thượng bị ai ba giây, mới cung kính nói: "Đào Quý nhân nhờ nô tài chuyển cho Hoàng thượng một câu nói."

"Câu nói gì?"

Hoàng thượng có vẻ tràn đầy hứng thú, nữ nhân kia nếu dám tức giận đến giậm chân, hần sẽ lôi nàng ra ngoài chém đầu trước mặt dân chúng.

"Thường Đào các ơi Thường Đào các, hy vọng Hoàng thượng có thể đi ngắm nhiều một chút, nếu không trái đào nhỏ Đào Quý nhân sẽ hỏng mắt, có câu nói thật hay, có đào để thưởng thì nên thưởng, đừng để không đào lại hận không."

Trương tổng quản không hổ là nhân tài bên cạnh Hoàng đế, hần ta thuật lại còn bắt chước theo giọng điệu và thần thái của Tần Phiên Phiên, học giống được đến mười phần.

Đang sáng khoái Tiêu Nghiêu chợt sững sốt, một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt dữ tợn, muốn tức giận lại nhịn xuống. Cuối cùng hần khó chịu đến không chịu nổi, chỉ vào Trương tổng quản: "Học giọng điệu quái lạ, lát nữa tự đi lãnh phạt, cơm tối cũng không cần ăn."

Trương Hiến Năng lập tức tuân lệnh, đi theo bên cạnh Hoàng thượng, quan trọng nhất là phải học hiểu ý bề trên, ví dụ như hiện tại, ngài chỉ nói không cho hần ta ăn cơm tối, chưa nói không cho hần ta ăn điểm tâm.

Nhưng trong sổ con hần đặt bút viết một câu: Hôm nay thay Đào Quý nhân bị phạt một lần.

Sau khi Tần Phiên Phiên đến Thường Đào các, phát hiện chỗ tắm biển thật sự là dấu vết bị đổi mới.

Phân vị của nàng không tính là cao, vì vậy khoảng cách giữa Thường Đào các và Long Càn cung cũng khá xa, nội thất bên trong đương nhiên không xa hoa bằng Long Càn cung. Đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy cũng có nét đặc sắc khác hẳn.

"Nô tài Lý Đức/ nô tỳ Vọng Lan thỉnh an Đào Quý nhân."

Nếu là chủ của một điện, đương nhiên phải có thái giám tổng quản và cô cô trưởng sự, hiện tại hai người bọn họ dẫn mấy cung nhân đến thỉnh an nàng.

Chính lục phẩm Quý nhân vẫn chưa tính là phân vị trung giai, quy định hậu cung là chủ tử ngũ phẩm trở lên mới có thể có cung điện của mình, nhưng hiển nhiên là vị trước mặt này được Hoàng thượng coi trọng, những thái giám cung nữ này lại không phải kẻ ngốc, vì vậy thời điểm hành lễ thái độ cực kỳ cung kính.

"Ta là người tính tình hiền hòa, đối xử với người bên cạnh cũng rất khoan dung, các người cứ làm việc theo quy củ là được. Chỉ là ta có một tính xấu, nếu Thường Đào các này là địa bàn của ta thì ở đây Hoàng thượng lớn nhất thì ta lớn thứ hai, mong các người có thể ghi nhớ những lời này ở trong lòng."

Thời điểm Tần Phiên Phiên nói những lời này, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng mềm mại như cũ, chỉ là nàng nhú mày một cái, nụ cười đã mang theo vài phần khí thế.

Nếu dáng vẻ này của nàng bị Tần Phu nhân nhìn thấy, tuyệt đối sẽ kinh ngạc cảm thán nhìn thấy được dáng vẻ của chính bà.

Chỉ là dáng vẻ nàng nói chuyện càng thêm một chút âm dương quái khí (kì lạ. quái gở), Tần Phiên Phiên học được hết khí thế của Tần Phu nhân, lại cộng thêm chút xảo quyết của bản thân nàng. Ở trong cung này nàng chỉ có hai bàn tay trắng. Đầu tiên phải khiến cung nhân hầu hạ bên cạnh tin phục nàng, sau đó họ mới có thể bán mạng vì nàng.

"Lấy toàn bộ thời vàng Hoàng thượng ban thưởng ra, chia một nửa cho Liễu Âm. Những người còn lại, mỗi người lấy một thời. Liễu Âm là người Hoàng thượng ban thưởng cho ta, lúc trước khi ta ở Long Càn cung đã đáp ứng nàng ấy, chỗ vàng thời Hoàng thượng ban thưởng lần này sẽ thưởng cho nàng ấy một nửa vì công hầu hạ tốt. Sau này nếu các người cũng như nàng ấy vì ta ra sức, mọi việc đều suy tính thay ta, ta cũng sẽ ban thưởng cho các người

không ít."

Tần Phiên Phiên mở miệng ngay lập tức đã ban thưởng vàng, nàng vô cùng hào phóng, tiếc bỏ ra cái nhỏ sao thu được cái lớn, hơn nữa đây đều là vàng của Hoàng thượng.

Nếu là bạc của nàng không đủ chi, nàng sẽ đi Long Càn cung một khúc hai nháo ba thất cổ, dù sao người mất mặt không phải là nàng.

Các cung nhân phía dưới thấy chủ tử mới hào phóng như vậy, lập tức đều vui vẻ ra mặt.

Dù sao bọn họ vào cung đều là để hầu hạ người khác, hơn nữa tính mạng vinh nhục đều buộc trên người chủ tử, hầu hạ người hào phóng so với người keo kiệt tốt hơn nhiều.

Liễu Âm đứng một bên, nhìn tâm trạng thoải mái của những người đó không khỏi thở dài trong lòng một hơi.

Chắc chắn, nhìn một đám ngu xuẩn này giống hệt như là chính nàng trước đây. Muốn lấy vàng của loại người như Đào Quý nhân mà dễ sao? Nàng được hứa hẹn hai lần, mơ mơ hồ hồ thay Đào Quý nhân làm việc hai lần, đã bị đẩy tới nơi này.

May mắn là không phải Hoàng thượng thực sự muốn truy cứu trách nhiệm của nàng, nếu không hiện tại nàng có khả năng đã đầu thân hai nơi (chết).

Được phong thưởng, Tần Phiên Phiên lại được thăng vị lên Chính lục phẩm Quý nhân, một đêm trôi qua trong sự mỹ mãn.

Hoàng thượng cũng thật hào phóng, ban cho nàng hai thanh ngọc như ý, trang sức vải dệt và vàng chiêm đa số, có lẽ là sợ nàng không có tiền.

Sáng hôm sau, khi Tần Phiên Phiên còn đang đắm chìm trong giấc mộng, Liễu Âm đã kêu to gọi nàng rời giường.

"Đào Quý nhân người nên thức dậy, đến giờ đi thỉnh an Thái hậu rồi."

Tần Phiên Phiên cau mày, trên mặt đều là đáng về không vui, nàng bĩu môi lầm bầm: "Tối qua ta hầu hạ Hoàng thượng mệt mỏi, nhức eo đau lưng không đứng dậy nổi. Cao Thái hậu yêu thương nhất chính là Tuyết Đào tiên tử, xin bà tha lỗi cho ta."

Liễu Âm nghe nàng nói hươu nói vượn (nói linh tinh) xong thì trong lòng bàn tay đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh, lại đẩy hai cái, nói: "Chủ tử, ngài đừng nói đùa, căn bản là tối hôm qua Hoàng thượng không tới."

Tần Phiên Phiên mơ mơ màng màng mở mắt ra: "Không tới? Sao ta lại nhớ rõ ràng là hắn có tới, nếu không sao ngực ta lại đau, chắc chắn là hắn xoa."

"Thật sự là không đến, hiện tại ngài đã dọn ra khỏi Long Càn cung, có phải nhớ sai rồi không?"

Lúc này, Tần Phiên Phiên mới bò dậy từ trên giường, đứng lên để Liễu Âm thay nàng mặc quần áo, lại lắc đầu thở dài.

"Ôi Thượng Đào các không hổ là cung điện của ta, đồ vật nơi này đều thích ta, ngay cả cái giường cũng không muốn để ta đi, người nghe đi nó muốn khóc rồi."

Liễu Âm không trả lời nàng, trong lòng đều là khinh thường.

Từ sáng sớm Diễn tinh này đã không yên phận, đối với một cái giường vô chi vô giác cũng có thể cao trào (ý nói nữ chính diễn xuất bất chấp ý) lên.

"Thần thiếp/ tần thiếp/ nô thiếp thỉnh an Thái hậu, Thái hậu vạn phúc kim an."

Toàn bộ nhóm phi tần cúi người hành lễ, từ trang phục đến trang điểm mỗi người đều lộng lẫy đến lóa loẹt, tựa như thợ trồng hoa đang bán hoa vậy.

Đã nhiều ngày hứng thú của Cao Thái hậu vẫn rất cao, từ sau khi biết bản thân là Tây Vương Mẫu, cả người đều có cảm giác thăng hoa.

"Vì sao hôm nay chỉ có một nửa người đến thỉnh an?" Cao Thái hậu ngồi xuống ghế phượng, tầm mắt đảo qua thấy cảnh tượng phía dưới, mày nhíu lại, giọng điệu cũng không vui vẻ.

Không khí trong điện trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, tất cả mọi người đều nhìn bốn phía, người nên tới đều đã tới, so với những người thường lui tới không hề khác biệt, sao có thể thiếu một nửa người.

"Ai gia là Tây Vương Mẫu, ai gia mới là chính thống, sao một nửa người kia còn đi thỉnh an Hoàng Thái hậu?" Bà sờ kim hộ giáp trên ngón tay, trong giọng nói đều là về khinh thường.

Phía dưới vẫn là không khí yên tĩnh, không ít người nhìn về phía Tần Phiên Phiên bằng ánh mắt khinh bỉ và oán trách.

Nếu không phải nàng "lừa" Thái hậu thì cũng không đến mức Cao Thái hậu lại muốn gở trò.

Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu luôn không hợp nhau từ thời Tiên đế, hai người đã bắt đầu đấu nhau, ai cũng không thể đấu chết đối phương.

Mỗi lần đấu đều có thắng bại, cuối cùng chỉ còn tồn tại cảm giác chán ghét đối phương.

Tiên đế không còn, sau khi tân hoàng đăng cơ, Cao Thái hậu cũng giờ trò, không muốn Hoàng thượng cho Hoàng Thái hậu phong vị, tuy nhiên đây cũng không phải chuyện mà Hoàng thượng có thể tự quyết định.

Thái hậu nhìn một vòng, tất cả mọi người đều cúi đầu, không dám đối diện với bà, chỉ có Tần Phiên Phiên mỉm cười với bà.

"Hôm nay Đào Quý nhân thật xinh đẹp, cây trâm đang cài trên đầu trông thật là độc đáo." Cao Thái hậu là người "có qua có lại", nàng đã từng khen bà vô số lần, hôm nay bà cũng phải khen nàng vài câu.

Tần Phiên Phiên gio tay sờ lên búi tóc, nụ cười kia cần bao nhiêu ngọt có bấy nhiêu: "Đây là Hoàng thượng ban thưởng cho nô thiếp."

"Từ nhỏ ánh mắt của Hoàng đế đã luôn tốt cho nên rất thương người."

Cao Thái hậu được nàng khen một lần đã bị mê hoặc rồi.

Tần Phiên Phiên then thùng cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng là do Thái hậu sinh, đương nhiên ánh mắt tốt cũng là giống người. Đương nhiên những tiên nữ đi theo bên cạnh ngài, ánh mắt cũng không kém, những người không đến kia, Thái hậu nương nương cần gì phải để ý."

Dù sao đều là một đám mắt bị mù.

Cao Thái hậu hơi sững sốt, ngược lại vỗ tay cười to, thoải mái: "Ai da, cái miệng này của Đào Quý nhân ai gia rất thích. Mấy ngày trước ngươi chịu ảm ức, hôm nay có cung điện của mình, ai gia nên thưởng cho ngươi một chút, coi như là quà tân gia cho ngươi."

Bà nói xong, thật sự cho một danh sách dài các loại lễ vật, để cho cung nữ bên cạnh đi chuẩn bị để Tần Phiên Phiên mang về.

Sự hào phóng của Cao Thái hậu khiến người ta lú lẫm, trong điện không ít người ghen tị đến đỏ cả mắt.

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tinh: Hoàng tang, thơ của nô thiếp làm có hay không?

Hoàng tang: Cũng được, nhưng so với công phu trên giường của ta còn kém một bậc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Minh Phi Gây Khó Dễ

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

Cao Thái hậu đối với phi tần các nàng, có tiếng vắt cổ chảy ra nước, nhưng đối với Tần Phiên Phiên đúng là mắt cũng không nháy, một chuỗi danh mục quà tặng toàn bộ đều là thứ tốt.

Nặng bên này nhẹ bên kia như thế, các phi tần phía dưới tất nhiên đều không cao hứng, thậm chí có mấy người còn trực tiếp tỏ ra mặt.

Dù sao nếu Cao Thái hậu thật sự truy cứu các nàng, các nàng cũng đã nghĩ kĩ đối sách, trong lòng sớm đã có nhiều khó chịu.

Cao Thái Hậu không kiên nhẫn nhất chính là nghe những điều khoản cung quy, vừa nhìn chính là không đọc quá nhiều sách nữ nhân, đến lúc đó các nàng chỉ cần đưa mấy lý do này áp chế nàng, Cao Thái hậu cũng sẽ thỏa hiệp.

"Nếu các người đều không kiên nhẫn nhìn ai gia, vậy giải tán đi. Tuyết Đào tiên tử lưu lại là được".

Cao Thái hậu cũng không nhìn những vẻ mặt đưa đám của các phi tần phía dưới, liền đuổi các nàng đi, chỉ để lại Tần Phiên Phiên.

Mặt khác các phi tần hầu như đều kinh ngạc mà nhìn các nàng tay cầm tay tốt như tỷ muội ruột thịt đi vào nội điện, cơ hồ trong lòng mỗi người đều mắng Tần Phiên Phiên là hồ ly tinh.

Không chỉ muốn câu đi Hoàng thượng, ngay cả lão bà Cao Thái hậu cũng không tha.

"Ngồi đi, trà nơi này của ai gia đều là trà tốt do phiên quốc cống nạp, ngươi nếm thử xem".

Cao Thái hậu thấy nàng biểu tình tràn trề vui vẻ, trong lòng liền yêu thích.

"Trà ngon, đúng là giống tiên trà đều lộ ra một cỗ tiên khí, nô thiếp uống một ngụm, liền có một loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên".

"Nhân lực thật tốt, đây là ai gia sai người làm riêng dùng nước tuyết sớm mai từ năm trước nấu lên, nấu được mấy bình. Chờ lát nữa lấy nước này nấu với trà, ngươi mang đi một ít về chiêu đãi khách nhân, đều có thể lấy ra được". Cao Thái hậu kêu lên cao hứng.

Tần Phiến Phiến liên tục nói lời cảm tạ.

"Nô thiếp cảm thấy mới vừa rồi Thái hậu không cao hứng, vì chuyện gì vậy ạ?". Nàng thấy Cao Thái hậu trước sau bộ dáng buồn bực không vui, nên hỏi ra.

Mây Cao Thái hậu nhăn lại, không cao hứng nói: "Ngươi cũng đã nhìn ra, mới vừa rồi những nữ nhân đó đều coi thường ai gia. Ai gia biết, bề ngoài các nàng tràn trề vui mừng thỉnh an ai gia, còn muốn dâng bồng ai gia, trên thực tế sau lưng đều xem thường ta, cảm thấy ta chỉ biết làm hồ thẹn Hoàng gia".

Rõ ràng Cao Thái hậu đã ghen đến mức tàn nhẫn, nàng ta cùng Hoàng Thái hậu so chiều, làm cho hậu cung một phân thành hai, một bộ phận phi tần đi theo Hoàng Thái hậu, những người còn lại đi theo Cao Thái hậu.

Vì tránh cho Hoàng thượng không cao hứng, cảm thấy các nàng khất khe với mẹ đẻ của Hoàng thượng, chẳng sợ đại bộ phận phi tần hậu cung đều đi theo Hoàng Thái hậu, vẫn như cũ đến phục tòng an bài, tới nịnh nọt dưới chân Cao Thái hậu.

"Vi sao Thái hậu lại không nói?". Tần Phiến Phiến nghiêng nghiêng đầu.

"Nói cái gì?".

"Nói các nàng một loại khuôn mặt cứng ngắt, làm ngài không cao hứng".

Cao Thái hậu nhủ mảy, nghĩ nghĩ một lúc lại lắc đầu: "Không được, ai gia chỉ biết là lối khóc lóc, sẽ không giảng đạo lý. Nếu ta nói các nàng xụ mặt, các nàng liền nói là vì kính sợ ai gia, hơn nữa ở trước mặt ai gia, không thể cợt nhả, nếu không sẽ không đúng với bốn phận".

Cao Thái hậu nói nói còn rất oan ức, hiển nhiên nàng thường xuyên bị áp chế như vậy.

"Các nàng giảng đạo lý với ai gia, ai gia liền là lối khóc lóc với các nàng. Nháo lớn tới trước mặt Hoàng thượng, chân ai gia cũng không đứng vững được. Chỉ là các nàng cũng không dám nháo lắm, nhiều nhất làm ai gia buồn bực, ai bảo cái bụng của ai gia biết tranh đua, Hoàng thượng là từ nơi này chui ra, các nàng phải nịnh nọt ai gia".

Tần Phiến Phiến nghe thế khóe miệng càng thêm gật gật, khó trách ban đầu Nhị tỷ thường xuyên mắng vị bà bà này.

Nghe một chút lời này của Cao Thái hậu, nàng ta sẽ không giảng đạo lý, chỉ biết là lối khóc lóc, giống loại người tính tình cao ngạo như Nhị tỷ, gặp phải kiểu người không nói lý lẽ này, phỏng chừng có thể bị tra tấn đến cùng.

Chỉ là kiểu người này, phù hợp nhất với khẩu vị Tần Phiến Phiến, ai bảo nàng là diễn tình chứ.

"Thái hậu, ngài chính là quá nhân từ mềm lòng, đối với các nàng cũng quá mức dung túng". Tần Phiến Phiến nhấp một ngụm trà, một đường nghiêm trang.

Nàng nói lời này quá mức nghiêm túc, làm cho Cao Thái hậu mê mang.

"Ai gia nhân từ mềm lòng sao?".

Nói thật đây là lần đầu tiên từ khi Cao Thái hậu ra đời cho tới nay nghe được lời nói này.

"Đương nhiên, ngài không cao hứng, còn phải thu liễm tính tình không phát hỏa lên các nàng, còn thương hương tiếc ngọc hơn cả Hoàng thượng. Nếu ngài muốn, ngài là trưởng bối, lại còn là Thái hậu chí cao vô thượng, Hoàng thượng còn không dám làm cho ngài tức giận, chẳng lẽ các nàng còn cao quý hơn Hoàng thượng ư?". Tần Phiến Phiến một lòng đầy cảm phẫn.

Cao Thái hậu bị nàng nói, tức khắc liền cảm thấy có một cỗ hỏa khí trong lòng cọ cọ bùng lên.

Đúng vậy, nhĩ tử của nàng là cứu ngũ chí tôn, còn đến làm nàng vui, những tiểu tiện nhân đó tính là cái gì?

"Ngươi nói đúng, ai gia đúng là tức giận! Hung hăng mà tức giận!". Cao Thái hậu đập bàn một cái, ngược lại lại luôn cảm thấy không thích hợp, hỏa khí khó khăn bùng lên tức khắc tiêu tan ba phần: "Nhưng nếu các nàng giảng đạo lý với ta thì phải làm sao bây giờ?".

Cao Thái hậu mê mang đến "Ai gia" cũng quên nói, chỉ dùng "ngươi, ta" để nói chuyện, hiển nhiên coi Tần Phiến Phiến như quân sư của nàng.

Tần Phiên Phiên cũng bị nàng ấy chọc cười, khó trách Cao Thái hậu giằng co với Hoàng Thái hậu đều liên tục thất bại, nàng ấy cũng nhờ có sự sủng ái của Tiên đế, mẹ đẻ của Hoàng thượng mới sống lâu như vậy.

"Vậy ngài cũng giảng đạo lý với các nàng. Cái loại đạo lý này, vốn dĩ có mặt tốt mặt xấu, ngài giảng nguy hiểm là được. Các nàng nói đưa ra một khuôn mặt là vì giữ gìn uy nghi hoàng gia, ngài liền nói về mặt các nàng đưa đám như thế giống như vội về chịu tang. Các nàng nếu còn càn quấy, ngài liền nói ngày khác muốn đi hỏi Hoàng thượng một chút, phi tần này đó đứng trước mặt Hoàng thượng có phải cũng duy trì uy nghi Hoàng gia, cả ngày và mặt đưa đám, nếu ai dám có hành vi khác, thì nói ở trước mặt ngài lạnh như băng sương, trước mặt Hoàng thượng lại tươi cười như hoa, giống như xé rách mặt các nàng. Ngài xem xem, đến lúc đó còn ai không dám cười với ngài!"

Tần Phiên Phiên nói lời này cực kì trôi chảy, hơn nữa ngữ khí dâng trào, làm tâm người nghe cũng sinh ra ý chí chiến đấu.

Hai mắt Cao Thái hậu tỏa sáng, tựa hồ nhìn thấy lúc mình đại phát thần uy, lời kéo cánh tay Tần Phiên Phiên vỗ một lúc: "Đúng vậy, người nói rất đúng, lần sau ai gia sẽ làm như vậy!"

"Thái hậu nương nương, thật ra chuyện giảng đạo lý từ trình độ nào đó mà nói chính là la lối khóc lóc. Đây chính là Duyên Thọ cung của ngài, ngài nói cái gì thì chính là cái đó, còn có người dám nói gì làm cho ngài không cao hứng, liền trực tiếp phạt. Phạt nhiều lần thì sẽ ngoan. Chủ yếu chính là, thời điểm nhân gia giảng đạo lý, nếu ngài phát hiện không thể nói gì về nàng ta, cũng vạn sự đừng hoảng hốt, dù sao ngài là Thái hậu cao quý nhất, ngài không cần phản ứng với đề tài đó, chỉ ra những sai lầm khác của nàng ta. Tỷ như hôm nay Minh phi nương nương mặc áo lụa hoa hồng ngài không thích, ngài có thể nói đã nhiều ngày nay đôi mắt ai gia không thoải mái, nhìn màu sắc tươi sáng sẽ thấy khó sở, Minh Phi người trước vẫn nên lui đi, đừng lung lay trước mặt ai gia".

Tần Phiên Phiên một bên nói một bên còn dẫn đo ngữ khí của Thái hậu, lời nói và hành động đều mẫu mực.

Cao Thái hậu càng nghe càng hưng phấn, chỉ kém vỗ tay reo hò cho nàng.

"Biện pháp này tốt, ai gia bắt nàng lui ra, dù Minh Phi kia sẽ bị ghen một bụng đạo lý, nàng ta cũng sẽ ngoan ngoãn phải cúi đầu. Ha ha ha..."

Sau khi Cao Thái hậu nói xong, liền tính toán ngày mai muốn trừng trị các nàng như thế nào.

"Cuối cùng nếu ngài thật sự không có cách, ngài có thể gọi nô thiếp tới giúp ngài. Nô thiếp chính là Tuyết Đào tiên tử được yêu thích nhất của Tây Vương Mẫu, nô thiếp đối với ngài trung tâm như một, nhất định vì ngài vượt lửa qua sông, không chối từ". Cuối cùng Tần Phiên Phiên thổ lộ một câu chân thành.

Thẳng đến khi Cao Thái hậu không nói được rõ ràng, lời kéo tay nàng không chịu buông ra.

"Luu ma ma đâu, lấy trang sức trầm đầu lúc trẻ của ai gia ra đây, để Đào Quý nhân chọn". Nàng vừa nói vừa phân phó một câu, hiển nhiên là muốn có qua có lại.

Tuyết Đào tiên tử vì nàng không tiếc cả mạng sống như vậy, thấy chết không sờn, nàng nhất định cũng phải đối đãi thật tốt với Tần Phiên Phiên, xem nàng như nữ nhi ruột thịt của mình.

Luu ma ma đứng một bên nghe toàn bộ cuộc trò chuyện, khoe miệng giật giật, tuy rằng nội tâm không tán đồng, nhưng động tác vẫn nhanh nhẹn mang hộp trang sức tới.

Hộp trang sức rất lớn, vừa mở ra đã sáng rực bắt mắt, có vô số đá quý cùng vàng bạc, kiểu dáng lại càng làm người hoa mắt.

"Thời điểm ai gia còn trẻ thích đẹp, lớn lên cũng tốt, nên Tiên đế thường thích ban thưởng này đó cho ai gia, rất nhiều thứ đều là đồ mới chưa từng mang qua. Người chọn ra thứ đẹp, dù sao hiện giờ ai gia cũng không mang được, nếu không lại bị những người đó công kích, nói ai gia không trang trọng. Các nàng không cho ai gia mang, ai gia cũng không cho các nàng mang, hừ, đều biến thành trang điểm như am ni cô mới tốt".

Ở những mặt khác Cao Thái hậu còn có thể nhẫn, nhưng nếu không cho nàng xinh đẹp, đó là trăm triệu lần không được, bởi vậy chuyện nhỏ như trang điểm, nàng đặc biệt tích cực.

Tần Phiên Phiên nhìn thoáng qua hộp trang sức, lập tức nói: "Nô thiếp không mang được những trang sức quý trọng như vậy. Nếu Thái hậu không chê, ngày mai nô thiếp lại đây sớm chải đầu cho ngài, đảm bảo có thể làm cho ngài mang những cây trâm này một lần nữa".

"Lời này là thật sao?". Trong ánh mắt Cao Thái hậu chứa đầy ngôi sao.

"Tất nhiên rồi ạ, nô thiếp làm sao dám lừa thái hậu. Trước kia ở trong nhà nô thiếp thường xuyên chải đầu cho các tiền bối. Mẫu thân và tổ mẫu của nô thiếp rất thích để nô thiếp búi đầu". Tần Phiên Phiên bảo đảm.

Cuối cùng Cao Thái hậu vẫn nhét cho nàng hai châu thoa, hơn nửa ngàn dặn dò vạn dặn dò, sáng ngày mai nàng nhất định không thể ngủ muộn.

Tần Phiên Phiên hát một khúc nhỏ bước ra Duyên Thọ cung, trước nay nàng đều là người thức thời.

Nàng biết bởi vì Nhị tỷ là nguyên nhân, nữ nhân Tần gia ở hậu cung không được người nào hoan nghênh, quân tâm khó lường nhất, nàng nhất định phải tìm chỗ dựa cho mình.

Hoàng Thái hậu là cái nhân tinh[1], đại bộ phận nữ nhân trong cung đều đi ôm đùi nàng ta, Cao Thái hậu là người trái ngược, bởi vì nguyên nhân là tính cách, ngược lại trí khôn chính lại có ít người.

[1] nhân tinh là chỉ người tinh ý hiểu lòng người, dạng thành tinh rồi ấy.

Cộng thêm tính cách của Cao Thái hậu rất thích hợp với Tần Phiên Phiên, nên ôm liền ôm, ai ngăn ngại ai ngốc nghếch.

Liễu Âm ở bên ngoài chờ nàng, lập tức chạy đến trước mặt, nhìn thấy nàng bình yên không có việc gì mới nhẹ nhõm thở ra một hơi: "Cao Thái hậu không làm khó ngài chứ ạ?".

Tần Phiên Phiên lại nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng ấy, thấp giọng hỏi: "Mặt với mắt của người đến cùng bị làm sao vậy?".

Liễu Âm không dám ngắt đầu, lập tức nói: "Không có việc gì, nô tì vừa mới đắm vào cây".

"Rốt cuộc làm sao vậy? Người ở Long Càn cung hẳn đã học qua, không thể lừa gạt chủ tử". Tần Phiên Phiên nhũn mày, ngữ khí cao hơn hai phần.

"Thời điểm Minh Phi nương nương đi ra, nô tỳ liếc nhìn vấy nàng ta một cái, nàng ta nói nô tỳ đi hạ phạm thượng, va chạm nàng ta, nên sai người tát nô tỳ hai cái".

Sắc mặt Tần Phiên Phiên trầm trầm, tâm tình tốt vừa rồi lập tức biến mất.

"Đi". Một chữ của nàng phun ra từ kẽ răng, đi về phía Thường Đào các.

Không nghĩ tới nửa đường lại gặp được một nhóm người, dẫn đầu vừa đúng chính là Minh Phi, hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, đang chờ nàng.

"Ôi chào, Đào Quý nhân đi ra từ Duyên Thọ cung a, bốn phi còn tưởng rằng...". Trên mặt Minh Phi treo nụ cười lạnh, âm dương quái khí mở miệng.

Chỉ là lời nàng ta còn chưa nói xong, Tần Phiên Phiên đã muốn chạy tới trước mặt, mắt thấy nàng ngoan ngoãn cúi người hành lễ, Minh Phi còn muốn đắc ý một lát, Tần Phiên Phiên đã bỗng nhiên đứng lên, trực tiếp cho cung nữ bên người Minh Phi hai cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Uy Hiếp Hoàng Thượng

"Chát chát" - tiếng bàn tay vang lên thanh thúy, xung quanh lâm vào yên tĩnh như cõi chết.

Ai cũng không nghĩ rằng Tần Phiên Phiên bỗng nhiên sẽ làm khó dễ, hơn nữa âm thanh kia nghe đã thấy đau, hiển nhiên lực xuống tay của nàng không nhẹ.

Phản ứng đầu tiên của Minh Phi là vung tay lên định đánh, nhưng lại chỉ vung vào không khí.

Bởi vì Tần Phiên Phiên đã nhanh nhẹn lui về phía sau hai bước, hành lễ với nàng ta xong liền đứng dậy, mềm mại nói: "Thỉnh Minh Phi nương nương thứ lỗi, vừa rồi nha đầu này của ngài mới liếc mắt khinh thường nô thiếp. Tuy nô thiếp phân vị thấp nhưng cũng là đích thân Hoàng thượng phong làm chính lục phẩm Quý nhân, không cho phép bất kỳ kẻ nào làm nhục, nếu không chính là coi rẻ hoàng quyền. Nô thiếp nhất thời nóng vội, sợ rằng nàng ta sẽ làm liên lụy đến ngài, cho nên liền phạt tát nàng ta hai cái, như vậy sẽ không ai có thể nói ra nói vào."

Ngữ khí của Tần Phiên Phiên tuy rằng ôn nhu đến cực điểm, nhưng trong lời nói không có vẻ kiêu ngạo siểm nịnh, ngược lại biểu hiện ra rằng tất cả mọi thứ đều là suy nghĩ vì Minh Phi.

Minh Phi tức giận đến đỏ mặt, lạnh giọng trào phúng: "Đào Quý nhân thật đúng là một kẻ khéo mồm khéo miệng, dám trợn mắt nói dối, dối trắng thay đen. Rõ ràng là người muốn khiêu khích bốn phi, không coi trọng bốn phi cao hơn người mấy cấp bậc, còn dám dạy dỗ người của bốn phi. Đánh chó phải nê mặt chủ, Đào Quý nhân, hôm nay người phải trả cho ta một lời công đạo!"

Hai tay nàng ta đã nắm chặt lại, nếu phía sau không có người giữ vạt áo để nàng ta không kích động, nói không chừng Minh Phi đã tự mình bước tới giáo huấn nàng.

Tần Phiên Phiên đưa tay vén tóc phía trước trán, bộ dáng phong tình vạn chủng càng làm cho Minh Phi tức giận đến cắn răng.

"Hồi bẩm Minh Phi nương nương, nô thiếp mới vừa nói lời công đạo. Nếu ngài nghe không rõ, nô thiếp lặp lại lần nữa. Là nha đầu này của ngài xem thường nô thiếp, nô thiếp mới giáo huấn nàng ta, để nàng ta khỏi làm ngài lâm vào phiền phức."

Càng nói đến cuối câu, tốc độ nói càng chậm, những chữ cuối giống như gấn từng tiếng một, rõ ràng là vì chọc tức Minh Phi.

Nhìn dáng vẻ này của Tần Phiên Phiên, Minh Phi thật sự giận sôi máu, những kẻ đứng sau cũng không ngăn được, nàng ta trực tiếp xông lên đánh người.

Tần Phiên Phiên lập tức lui về sau, không cho nàng ta đánh trúng mình.

"Đào Quý nhân, bản phi muốn phạt ngươi, ngươi dám trốn?" Minh Phi liên tục giơ tay rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng đều bị nàng tránh đi, hỏa khí trong lòng đột nhiên lại dâng lên vài phần.

"Các ngươi đều là người chết sao? Bắt lấy nàng ta, hôm nay bản phi chắc chắn phải giáo huấn nàng ta một phen."

Minh Phi ra lệnh một tiếng, nàng và mấy cung nữ của các phi tần vội vàng tiến đến muốn bắt lấy Tần Phiên Phiên.

"Ta xem ai dám động đến ta!"

Nhìn những cung nữ đang bắt đầu chen lên trước, Tần Phiên Phiên cũng không lui về phía sau mà chỉ quát lớn.

"Minh Phi nương nương, hậu cung có quy định rõ ràng, trừ người chấp quản lục cung, những phi tần còn lại dù là phân vị cao hay thấp đều không được dùng tư hình với những phi tần khác. Cho dù ngài cao hơn nô thiếp vài cấp bậc thì vẫn không thể động đến nô thiếp. Nếu ngài có bất kỳ bất mãn gì với nô thiếp, thỉnh ngài báo với Thái hậu hai cung định đoạt, nếu không tội ngài phải chịu cũng rất lớn."

Thừa dịp những cung nữ kia ngây người, Tần Phiên Phiên dùng lời lẽ chính đáng để nói chuyện điều lệ với Minh Phi.

Tần Phiên Phiên chưa bao giờ đánh mà không có chuẩn bị, bởi vì lịch sử văn hóa của Tần gia là dựa vào cái bụng của nữ nhân để làm giàu. Nàng phòng ngừa trường hợp vạn nhất nên đã trộm nghiên cứu vô số điển phạm của hậu cung.

Từ quy củ khi tổ tiên Đại Diệp triều khai quốc cho đến quy định do tần hoàng đưa ra, nàng đều nghiên cứu một cách nghiêm túc, hiện tại chính là thời điểm phát ra tác dụng.

"Ngươi nói vậy, bản phi từ khi bắt đầu vào cung đã biết phân vị cao thì áp chế phân vị thấp. Bản phi nói ngươi sai rồi thì chính là ngươi sai rồi, huống hồ có nhiều người như vậy làm chứng, chẳng lẽ báo cáo với hai vị Thái hậu xong là có thể thay đổi kết quả sao?" Minh Phi vung tay lên, ánh mắt thúc giục mấy cung nữ kia hành sự.

Tần Phiên Phiên lộ ra vẻ mặt lạnh băng, mảy liễu dựng ngược, dáng vẻ nàng như hung tướng kiểu người sống chó đến gần, hoàn toàn học được khí thế siêu cường từ Tần phu nhân.

Những cung nữ kia quả thật có chút do dự.

"Minh Phi nương nương dựa vào cái gì mà dám xúc phạm điều lệ hậu cung, cho rằng có thể ra lệnh thay hai vị Thái hậu? Đám cung nữ các ngươi cũng như vậy sao? Cho rằng mình có thể ra quyết định thay Thái hậu?"

Tần Phiên Phiên chính là "sấn người bệnh, đòi mạng người" [1], nàng lập tức đem lưỡi giáo đối hướng sang phía mấy cung nữ.

[1] sấn người bệnh, đòi mạng người - 趁你病要你命的人: "nhân lúc người bệnh, lấy mạng người" – lợi dụng lúc người khác khó khăn để ra tay với họ.

Tuy rằng các cung nữ xung quanh đều là cung nữ của những phi tần phân vị cao, những chủ tử đó đều đã quen ương ngạnh kiêu ngạo, các nàng cũng "cáo mượn oai hùm", thật đúng là không để một chính lục phẩm Quý nhân Tần Phiên Phiên vào mắt. Nhưng hiện tại Đào Quý nhân lại nói đến Thái hậu hai cung, chụp mũ từ đỉnh đầu xuống, vấn đề bây giờ không chỉ là coi thường Quý nhân mà là coi rẻ Thái hậu.

Các nàng có bao nhiêu cái đầu cũng không đủ chém.

"Các ngươi lại còn nghe lời nàng ta? Nàng ta nói hươu nói vượn, ba hoa chích choè mấy câu, các ngươi cũng tin? Bản phi đã theo Hoàng thượng từ vương phủ, trong ngoài hậu cung trước nay đều không nghe nói có điều lệ này. Ai có thể bắt được nàng ta, bản phi sẽ thưởng thật lớn. Nếu có ai dám rút lui, lập tức kéo ra ngoài lãnh năm mươi trượng. Điều lệ hậu cung chắc không có chuyện phi tần xử tội cung nhân cũng phải được Thái hậu hai cung đồng ý đúng không?"

Minh Phi nói rồi đi sẽ bị ăn đánh, vừa đe dọa vừa dụ dỗ mấy cung nữ, vốn cũng biết các nàng sẽ lựa chọn thế nào.

Nàng ta cũng nghĩ rằng Tần Phiên Phiên thay vì nói mấy cái điều lệ hậu cung không biết từ đâu ra kia, thì tốt nhất giữ mạng sống trước đã.

Mấy cung nữ vội vàng vây kín, dường như muốn giam Tần Phiên Phiên lại.

Còn có một vị Uyển nghi nào đó mở miệng nói: "Đào Quý nhân, vốn là ngươi sai rồi, một hai phải tranh luận với Minh Phi tỷ tỷ nhiều như vậy. Không bằng ngươi tự vả miệng rồi dập đầu nhận sai. Minh Phi tỷ tỷ từ trước đến nay dịu dàng, hiền lành, nói không chừng sẽ tha thứ cho ngươi."

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu, nghiêm túc đánh giá vị Tô Uyển nghi này. Quả nhiên là nữ tử vùng sông nước Giang Nam, nói chuyện mềm mại dịu dàng, cuối mỗi câu đều mang theo sự êm ái ngọt ngào.

Dáng người như liễu trước gió, nhìn thấy đã khiến người khác vui vẻ.

Nếu ngày thường gặp một cô nương xinh đẹp dịu dàng như vậy, Tần Phiên Phiên nhất định phải thương thức, nhưng hôm nay nàng ta lại phải vào sổ đen của nàng rồi.

"Tô Uyển nghi, từ trước đến nay nô thiếp luôn lòng dạ hẹp hòi, lại còn thù dai. Những lời này nô thiếp nhớ rõ, ngày mai nhất định sẽ trả lại cho ngài. Lúc này ngài muốn nô thiếp tự vả miệng, bây giờ nô thiếp thành toàn cho ngài."

Nàng cười lạnh nói, vừa dứt lời, nâng tay như thật tự vả vào miệng mình.

Chỉ là chưa nghe được tiếng vang đã thấy một dấu hồng dọa người, gương mặt đỏ bừng giống như bị mười ngón tay tát vào.

"Lại tiếp tục và đi!" Minh Phi đảo dặt dắc ý nở nụ cười.

Chỉ là tiếng cười của nàng ta còn chưa phát ra thì bỗng nhiên thấy Tần Phiên Phiên đẩy một cung nữ ra, nhanh chân chạy đi.

"Cứu mạng, Minh Phi nương nương khinh rẻ Thái hậu hai cung, muốn giết người diệt khẩu!"

Nàng chạy trốn nhanh như thỏ, tiếng thét chói tai cùng tiếng khóc la cách hai dặm cũng có thể nghe thấy.

Đám phi tần cùng cung nữ bị nàng bỏ lại, về mặt trở nên ngu muội.

Mẹ kiếp!

Liễu Âm vẫn luôn lo lắng sợ hãi, phản ứng đầu tiên là lập tức đuổi theo chủ tử nhà mình.

Ông trời ơi, lần đầu tiên nàng cảm thấy vô cùng may mắn khi chủ tử nhà mình là một diễn tinh. Vở kịch này lên xuống như mười tám đường cong trên núi, mỗi lúc nàng cảm thấy "trần ai lạc định" [2], Tần diễn tinh vẫn có thể vòng ngược lên lại.

[2] Trần ai lạc định 尘埃落定: nghĩa là bụi trần lắng đọng, ý nói đã đến hồi kết thúc.

Tần Phiên Phiên diễn vở kịch này trước mặt Liễu Âm đủ để cho nàng hoàn toàn tâm phục, tự dùng tay mình dâng tính mạng cho Đào Quý nhân.

Thỉnh cầu Đào Quý nhân đưa mình theo để làm giàu!

"Minh Phi tỷ tỷ, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Tô Uyển nghi sợ tới mức thiếu chút nữa ngất đi, nàng chưa bao giờ gặp một người thô tục như thế.

Tại hậu cung mà lại nhắc chân chạy như điên, nếu bị Hoàng thượng bắt gặp sẽ phạm tội thất nghi.

"Cái gì mà làm sao bây giờ? Đuổi theo, hôm nay bốn phi nhất định phải giết chết nàng ta, tiểu tiện nhân này, cho nàng một chút nhan sắc, nàng còn héch mễ lên mặt chuẩn bị khai phường nhuộm!"

Minh Phi dường như bị chọc giận, toàn bộ dặt dắc ý vừa rồi biến mất không còn.

Một tiện nhân cũng dám chơi nàng!

"Ai da, ta chạy không nổi, tỷ tỷ ngài đi một mình thôi." Tô Uyển nghi vừa chạy được hai bước đã đến dựa vào một cái cây thở hổn hển, giống như có thể chết bất kỳ lúc nào.

Vì đuổi theo một nữ nhân điên mà phải chạy nhanh thô tục như vậy, so với cái chết còn khiến Tô Uyển nghi khó chịu hơn.

Khóe miệng Minh Phi co rút, giọng căm hận nói: "Thật không có tiền đồ! Người đợi đó, phần trăm châu đặc chế của nhà ta không bao giờ cho người nữa!"

Nàng ta ném ra một câu tàn nhẫn, sau đó lập tức mang theo những người khác tiếp tục truy đuổi.

Tô Uyển nghi nũng nịu lạnh một tiếng: "Hừ, người ta còn không thấy thứ đó hiếm lạ đâu. Làn da của người ta không cần phần trăm châu cũng khiến Hoàng thượng ưa thích rồi!"

Tần Phiên Phiên vừa chạy vừa nói với Liễu Âm "Người đến Duyên Thọ cung tìm Cao Thái hậu, cầu bà ấy cứu ta, nhớ nói sao cho khó nghe nhất, ta đến Long Càn cung thử vận may."

Nàng nói xong liền chạy về hướng Long Càn cung. Liễu Âm đưa tay muốn níu nàng lại, hai người còn chưa nói rõ ràng nha! Nếu nàng không thể lý giải màn kịch đầy tình hoa của chủ tử, đến lúc đó diễn sai thì phải làm thế nào?

Nhưng để lại cho Liễu Âm chỉ còn là bóng dáng mạnh mẽ của Đào Quý nhân. Liễu Âm dậm chân, sau đó chạy về một hướng khác.

"Các cung nữ đuổi theo tiện tì kia, những muội muội khác thì đi cùng ta, bốn phi nhất định phải tự mình giáo huấn nàng ta!"

Các nàng cũng chia làm hai đường.

May mắn nơi này là hậu cung, không có nhiều thị vệ, nếu không lại xem các nàng là thích khách mà bắt lại, lúc đó thì có trò hay để xem.

Chỉ là dọc đường đi gặp nhiều cung nhân, bọn họ cũng đều không hiểu chuyện gì xảy ra.

Minh Phi còn sai những cung nhân đi ngang cùng chạy bắt Đào Quý nhân.

Ông trời vẫn rất hậu đãi Tần Phiến Phiến, vừa lúc Hoàng thượng đi ra từ Long Càn cung chuẩn bị đến chỗ hai vị Thái hậu thỉnh an thì đụng phải tiết mục xuất sắc này.

Đào Quý nhân chạy phía trước, mấy phi tần đuổi theo phía sau, thật sự có thể nói là cảnh ngộ trăm năm khó gặp.

Khỏe miệng Tiêu Nghiêu co rút, giữa mày nhăn thành hình chữ "Xuyên" [3], đáy lòng nổi lên sự bất an.

[3] Hình chữ "xuyên" 川 ý nói nhăn mày

Diễn tình vào cung, chỉ sợ sẽ làm nhóm người này nghiêng ngã.

"Hoàng thượng cứu mạng, Minh Phi nương nương cùng các nương nương khác coi rẻ uy nghiêm của hai vị Thái hậu, cho rằng nàng ấy nói cái gì thì chính là cái đó. Lòng lang dạ thú, tâm tính này đáng bị trừng phạt!"

Tần Phiến Phiến thấy ngôi cửu ngũ ngồi trên long liễn, quả thực giống như gặp được người thân, lập tức quỳ rạp xuống đất, mở miệng đôi trắng thay đen, chụp mũi [4] về phía Minh Phi.

[4] Chụp mũi: nghĩa là quỳ chụp, quỳ khuyết điểm về phía người khác một cách chủ quan, không có căn cứ.

Mặt không hồng, hơi không đứt.

"Hoàng thượng, không phải như thế, Đào Quý nhân nói hươu nói vượn. Thần thiếp..."

Minh Phi tới sau, nghe được lời nàng nói thì thiếu chút nữa tức giận đến ngắt xiu. Nàng ta cũng lập tức quỳ xuống, bắt đầu biện giải cho bản thân, chỉ là tình trạng thờ hờn hờn có ảnh hưởng đôi chút đến sự thể hiện của nàng ta.

"Dừng lại làm gì, tiếp tục đi! Trẫm muốn đi đến thỉnh an mẫu hậu."

Hoàng thượng vốn không đợi Minh Phi nói xong đã trực tiếp phản phó thái gi khiêng long liễn.

"Hoàng thượng, ngài không nhớ nô thiếp và ngài đã nói gì sao? Có đào để hưởng thì nên hưởng, đừng để không đào lại hận không. Hoàng thượng, ngài nhất định phải cứu nô thiếp, nếu không nô thiếp sẽ rất đau lòng, hận không thể đập đầu chết trước long liễn!"

Diễn tình nói ngài không thể đi, thì ngài nhất định không thể đi!

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang: Tới đây, đập đầu vào nơi này, đập hông rồi hăng tít!

Diễn tình: Chắc là ngài nghe lầm rồi, nô thiếp nói rằng muốn cùng ngài chết trên long liễn.

Long liễn: mmp! Hai người đều biến đi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Nữ Nhân Chiến Đấu

Edit: Nhã Thực dung

Beta: Huệ Hoàng hậu

"Đến đây, đập đầu vào đây, đập hông long liền thì tỉnh cho trẫm." Tiêu Nghiêu cười lạnh, chưa từng có người nào dám uy hiếp hắn như vậy.

Tần Phiên Phiên đang ấp ủ hi vọng, vừa nghe lời này xong, đáy lòng thăm mắng Cửu Hoàng đế thật sự quá vô tình vô nghĩa, nhưng trên mặt lại lập tức lộ ra thần sắc bi thương, đôi mắt chớp chớp, hai hàng lệ trong tròng liền chảy xuống dưới theo khóe mắt, nhìn cực kỳ điềm đậm đáng yêu.

"Khi máu tươi của thần thiếp chảy ra đây, khẳng định là máu sẽ rất lạnh, bởi vì trái tim cũng đã sớm lạnh thấu! Hoàng thượng, lúc nô thiếp hóa thành oan hồn chắc chắn sẽ không để quý sai kéo đi, bởi vì nô thiếp không yên lòng về ngài... Nô thiếp luyện tiếu Thương Đào các, ngài còn chưa đi ngắm đào được mấy lần nữa mà... Nô thiếp nhất định sẽ ở Thương Đào các ngày đêm chờ đợi ngài....."

Nàng khóc đến mức mê đắm xúc động, chiêu thức vừa khóc vừa đôi ba tông giọng này, người bình thường thật sự không dám trêu chọc.

Nghe thấy tiếng khóc của nàng thì biết nữ nhân này vốn là một người ương ngạnh.

Khóe miệng Tiêu Nghiêu giật giật, bởi vì cảnh tượng mà nàng miêu tả quá mức kỳ cang ti mỉ, trong đầu hắn lập tức hiện ra hình ảnh.

"Đến lúc đó nô thiếp mặc một thân đồ trắng, cả phòng lạnh lẽo, mong rằng Hoàng thượng đừng ghét bỏ nô..."

"Đủ rồi, câm miệng! Nếu chuyện này có liên quan đến Thái hậu, vậy thì cùng đi đi." Chân mày Tiêu Nghiêu không giãn ra nổi, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

Hắn nhớ tới cái cảnh tượng kia liền run lập cập, thậm chí còn thấy trên cổ lạnh lẽo, ngay lập tức đưa tay lên sờ, sợ có nữ quỷ ôm lấy mình.

Nữ nhân này, thật sự là sao chổi đầu thai.

Đoàn người còn chưa tới Duyên Thọ cung đã thấy Cao Thái hậu ngồi trên xe liền đi đến, sắc mặt của bà nôn nóng, hiển nhiên là lo lắng không thôi.

Đến tận lúc nhìn thấy Tần Phiên Phiên bình an không bị gì, bà mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức gọi thái giám dừng xe liền, nhanh chóng để cung nhân đỡ rồi đi nhanh đến.

"Người có bị thương hay không? Ai da, tại sao mặt lại đỏ như vậy, ai đánh? Đau không?"

Tiêu Nghiêu thấy Cao Thái hậu tới đây, vừa định hành lễ với bà, kết quả Cao Thái hậu không cho hắn bất kỳ ánh mắt nào, trực tiếp tiến đến cầm tay Tần Phiên Phiên, hỏi han một cách nôn nóng.

Hoàng thượng nhường mảy nhìn mẹ ruột của mình, ai không biết còn tưởng rằng hắn là đứa con nhặt được, Tần Phiên Phiên mới là đích thân sinh ra.

"Thái hậu, nô thiếp đau quá đi." Tần Phiên Phiên dùng ánh mắt trông mong nhìn bà, âm thanh làm nũng nhõ nhẹ này thật sự là oan ức đến tận xương cốt.

"Thái hậu, có đau cũng không liên quan đến thần thiếp, đó là do nàng ta tự làm." Minh Phi này giờ vẫn luôn đứng im lặng phía sau, rốt cuộc cũng có được cơ hội mở miệng.

Cao Thái hậu nhường mảy, tức giận nói: "Ta hỏi ngươi sao?"

Tần Phiên Phiên kéo ống tay áo của bà, Cao Thái hậu lập tức nhớ tới lời nói lúc nãy của Tần Phiên Phiên, ho nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: "Minh Phi là từ nhị phẩm phải không? Ai gia nhớ trước kia ngươi học quy củ cũng không tệ, nhưng tại sao phân vị càng cao thì lại càng thích ngắt lời người khác. Nếu có lần sau thì đi tìm mẹ mà giáo dưỡng học lại quy củ một lần đi."

Cao Thái hậu nhẹ nhàng hất cằm lên, biểu tình trên mặt kia thật sự là mười phần ngao khí, cảm giác bề ngễ thiên hạ.

Mấy câu của bà đều là nói có sách sách có chứng đến nỗi Minh Phi không cách nào đáp lại.

"Hoàng đế, chuyện này ngươi xem phải giải quyết ở đâu? Cũng gọi vị ở Vĩnh Thọ cung bên kia tới đi, tùy ngươi quyết định địa điểm."

Cao Thái hậu như thế này rõ ràng là muốn điều tra kỹ càng, lúc nhắc tới Hoàng Thái hậu thậm chí còn không xưng hô, coi như là muốn khai chiến.

Hoàng thượng cảm thấy đầu bắt đầu vang lên ầm ầm, hắn suy nghĩ một lát, thừa nói: "Mẫu hậu, đây chỉ là một việc nhỏ, là chuyện đùa giỡn của mấy nữ nhân. Chắc cũng không cần kinh động đến hai vị Thái hậu đúng không?"

Hắn còn nhớ rõ lần trước Thái hậu hai cung ở cùng nhau, gây chiến ầm ĩ, thậm chí hắn còn gặp ác mộng, vốn không muốn sẽ lặp lại lần nữa.

"Cái gì mà việc nhỏ, Đào Quý nhân là Tuyệt Đào tiên tử mà ai gia sủng ái nhất, ai dám bắt nạt nàng chính là bắt nạt ai gia! Tiên đế à, lúc ngươi ra đi tại sao không mang theo ta luôn đi, để ta một mình ở lại trên đời chịu khổ. Ta muốn bảo hộ ai thì bảo hộ người đấy, đâu cần phải nhìn sắc mặt người khác thế nào..."

Cao Thái hậu gào thét, lúc bắt đầu nhắc đến tiên đế, tức khắc trở nên cực kỳ bi thương, trong mắt lấp lánh có nước.

Hoàng thượng càng thêm đau đầu.

Tần Phiên Phiên có chút kinh ngạc mà nhìn về phía Thái hậu. Cao Thái hậu quả nhiên vượt xa người thường, lại còn đem tiền để ra để áp chế Hoàng thượng.

"Được rồi, quyết định ở Vĩnh Hòa cung đi. Mẫu hậu, chờ lát nữa gặp Hoàng Thái hậu, ngài cũng đừng quá ương bướng."

Tiêu Nghiêu đầu đầu đến mức muốn rên rĩ ra tiếng, hẳn thật sự cảm thấy ác mộng sắp xảy ra.

Mà người đầu sỏ gây tội thúc đẩy con ác mộng lần này là Đào Quý nhân, đương nhiên nhận được vô số ánh nhìn quét qua từ phía Hoàng thượng.

"Đi đi, Hoàng đế đi trước đón bà ta đi. Ai gia trở về rửa mặt chải đầu một phen, lúc này phải đi gấp nên trang điểm không ra gì. Tuyết Đào tiên tử, người đi cùng ai gia đi." Cao Thái hậu đưa tay sờ sờ búi tóc, tức khắc cảm thấy không hài lòng, kéo tay Tần Phiên Phiên rồi đi.

"Mẫu hậu..." Tiêu Nghiêu dường như muốn đuổi theo.

Tiền hoàng đã cười hặc về trời, Cao Thái hậu trang điểm cho ai xem?

Huống hồ Cao Thái hậu này luôn ăn mặc tinh tế, nhìn thế nào cũng không giống mặc đồ một cách tùy tiện. Một Cao Thái hậu chú trọng vẻ đẹp như vậy thì có lúc nào là xấu xí?

Tần Phiên Phiên trực tiếp bị kéo lên xe liễn của Thái hậu, nàng giả vờ từ chối một phen, nhưng Cao Thái hậu lại kiên trì một cách lạ thường. Lúc này nàng mới thoải mái để chịu ngồi xuống, còn xê dịch qua lại để tìm vị trí mềm mại nhất.

Minh Phi thấy sắc mặt Hoàng thượng không tốt, lập tức biết nguyên nhân từ đâu, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, ngài thấy đó, Đào Quý nhân này cũng quá vô pháp vô thiên [1], trước mặt ngài còn dám giữ trò, lại ngồi chung xe liễn với Cao Thái hậu, rõ ràng chính là coi rẻ..."

[1] Vô pháp vô thiên: không có luật lệ, không có đạo lý.

Tiêu Nghiêu nghiêng đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng ta một cái, Minh Phi tức khắc ngậm miệng lại.

Trong ánh mắt Hoàng thượng mang theo mùi phẫn lạnh giá, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể xông tới giết chết nàng.

"Lời vừa nãy của người sao không dám nói trước mặt Thái hậu đi?"

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng: "Ái phi, người hẳn phải biết trăm sợ nhất là phiền toái. Người và Đào Quý nhân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người hiểu rõ. Đem theo nhiều người như vậy mà không trừng trị nổi một Đào Quý nhân, còn làm sự tình âm ỉ đến vậy. Nhân lúc còn sớm thì dừng lại đi, trăm không có một nữ nhân vừa ngu xuẩn lại vừa không biết nhận sai."

Hắn vừa nói xong liền phát tay, long liễn một lần nữa được nâng lên, lúc này là đến Vĩnh Thọ cung thỉnh an Hoàng Thái hậu. Đám nữ nhân đứng đằng sau đương nhiên sẽ không dám nhìn theo Hoàng thượng vào lúc này.

Nhìn mấy vị phi tần đứng sau bị dọa đến run người, đáy lòng Trương Tổng quản âm thầm thở dài.

Những chủ tử trong cung này, số người có thể giữ được Hoàng đế đã ít lại càng ít. Nhưng tương lai của Đào Quý nhân lại rất hứa hẹn, dù sao cũng chỉ có một mình nàng ta có thể phản ứng nhanh nhẹn trước mặt Hoàng thượng.

Chỉ nhìn nàng hát cũng có thể an ủi Hoàng thượng vốn đang tức giận, thậm chí Hoàng thượng còn không nhớ nổi lý do vì sao hắn tức giận.

"Minh Phi tỷ tỷ, bây giờ phải làm sao cho phải đây? Sự tình âm ỉ rồi, rõ ràng là Đào Quý nhân sai, hiện giờ Hoàng thượng đã hết lên đầu chúng ta. Tính tình Hoàng thượng hẳn là ngài hiểu rõ, chúng ta chắc chắn sẽ bị phạt." Một người trong đám phi tần hồi hận đến "xanh ruột".

Sớm biết như vậy, các nàng cũng học theo Tô Uyển nghi, thà đắc tội Minh Phi thì cũng không bằng chạy đến đây đắc tội ngôi cửu ngũ.

"Hiện tại ra kết luận là quá sớm, nàng ta có Cao Thái hậu giúp đỡ thì thế nào, Hoàng Thái hậu chắc chắn sẽ không để bọn họ vừa ý. Đi, chúng ta cũng đi xem thử thế nào!" Tất cả biểu tình trên mặt Minh Phi đều là không phục. Nàng chưa bao giờ cho rằng mình sẽ thua bởi một kẻ như vậy.

"Muội muội không đi, sáng nay ta còn chưa dùng bữa."

"Ta choáng đầu, cũng không đi được!"

Tốp năm tốp ba phi tần lần lượt lấy cớ rồi đi, ai lại muốn chảy theo dòng nước đục, điều đó thật ngu ngốc.

"A, các người cứ việc rời đi, vừa lúc đúng ý nàng ta. Đến lúc đó tiểu tiện nhân kia thuận miệng bịa chuyện, các người đều không có ở đó, tùy ý để người khác hắt nước bẩn lên người!" Minh Phi cười lạnh một tiếng, đi về hướng Vĩnh Hòa cung.

Những phi tần khác nhìn nhau vài lần, cuối cùng vẫn phải đi theo. Đã từng lĩnh giáo qua tài năng mở miệng là nói hươu nói vượn của Đào Quý nhân, các nàng đương nhiên không dám khinh thường.

"Tóc của Thái hậu thật đẹp, vừa đen lại vừa khỏe, cầm trong tay giống hệt như tơ lụa, thật là thoải mái."

"Vậy sao? Mỗi ngày ai gia đều dùng dầu mè bôi lên một lần, sau đó rửa sạch. Nữ nhân nếu muốn xinh đẹp thì phải tốn công sức vào những chuyện này một chút."

Tần Phiên Phiên lập tức nói: "Còn không phải sao, làn da này của Thái hậu cũng thật tốt, vừa trắng vừa mềm, giống như da của một tiểu cô nương."

"Lúc tiền đế còn sống thích nhất là làn da này của ta. Hắn đi rồi, cũng không còn ai khen ai gia nữa." Lúc Thái hậu nói câu này có chút khổ tâm, trang điểm đẹp thì thế nào, cũng không còn ai thương thức.

"Không ai khen thì sao, bản thân ngài vui vẻ là được, những người khác đều không đẹp bằng ngài là được."

Tần Phiên Phiên chỉ nói mấy câu đã làm cho mặt mày Cao Thái hậu trở nên hớn hờ. Tay nàng khéo léo, chỉ quay mấy đường đã giúp Thái hậu búi tóc thật đẹp, sau đó chọn lựa cẩn thận trong hộp trang sức mới lấy ra được một cây trâm khắc hình hoa mẫu đơn ở đình.

"Đây là cây trâm ai gia mang lúc phong phi, bây giờ già rồi còn mang được sao?"

Đình trâm phát ra kim quang lấp lánh, tạo hình tinh mỹ, hoàn toàn khiến Cao Thái hậu yêu thích đến nỗi không buông tay. Nhưng bây giờ tuổi bà không còn nhỏ, cài lên chỉ sợ không hợp.

"Đều được, những lời nô thiếp nói lúc trước đều là sự thật. Thái hậu nương nương nhìn trẻ như vậy, sao lại không thể cài!"

Nàng nói xong liền cài lên cho bà, lại đeo thêm ít phụ kiện, đến lúc sửa sang búi tóc thật đẹp xong, Tần Phiên Phiên mới đưa gương đồng đến trước mặt bà.

Cuối cùng sau khi sửa soạn, Thái hậu lại kéo nàng lên xe liễn của mình, còn vỗ nhẹ tay Tần Phiên Phiên, nói: "Về sau, lúc không có người ngoài, người gọi ta là mẫu hậu cũng được. Tuyết Đào tiên tử chính là tiên nữ mà Tây Vương Mẫu yêu thương nhất, đương nhiên sẽ gọi mẫu hậu, sao có thể xưng hô xa cách được."

"Vâng, mẫu hậu." Tần Phiên Phiên ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ.

Bọn họ diễn cảnh "mẫu từ nữ hiếu" [2] thập phần xuất sắc! Lúc đến Vĩnh Hòa cung, hai người đều giữ bộ dáng thẳng lưng, giống như muốn ra chiến trường.

[2] Mẫu từ nữ hiếu: mẹ hiền từ, con hiếu thảo.

"Vĩnh Hòa cung này vốn không gọi là Vĩnh Hòa cung, là tiên đế muốn ta và vị kia ở chung một cách hòa bình nên đặc biệt đổi biến tên. Thời trẻ, ta và bà ấy bất hòa, thường xuyên âm ỉ, mỗi khi muốn tiên đế quyết định, ba người bọn ta liền đến Vĩnh Hòa cung này. Mỗi lần đều là đến trong trạng thái nổi giận đùng đùng, lúc tan rã cũng rời đi mà không vui vẻ, không có lúc nào là hòa bình."

Thái hậu giới thiệu lai lịch của Vĩnh Hòa cung với nàng, Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, hóa ra chuyện Hoàng thượng đổi tám biển kia, còn là do di truyền nha.

"Cao Thái hậu giá lâm..." Âm thanh lạnh lạnh của thái giám truyền đến.

Tần Phiên Phiên đỡ bà bước vào, đã thấy Hoàng thượng ngồi ở vị trí chủ vị bên trong, bên trái là một vị phụ nhân cao quý ung dung, thần sắc lúc này không tốt lắm, hẳn đây chính là Hoàng Thái hậu.

Vị trí trống bên phải đương nhiên là của Cao Thái hậu. Bà vỗ nhẹ tay Tần Phiên Phiên, sau đó mới khoan thai đi qua, bộ dạng sinh động thanh thoát như một thiếu nữ yêu kiều.

Hoàng Thái hậu quen biết bà suốt hai ba mươi năm, đến tận bây giờ vẫn không chấp nhận nổi bộ dạng này, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Đều đã lớn tuổi còn ông ọ tạo dáng ở nơi này, nếu tiên hoàng còn sống cũng phải lên tiếng.

Nghĩ đến đây, Hoàng Thái hậu lại nhìn Tần Phiên Phiên đứng bên dưới, Đào Quý nhân này cúi đầu, bộ dạng thật ra nhìn rất ngoan ngoãn. Chỉ có điều chắc chắn nàng ta giả bộ, dù sao cũng cùng một loại người với Cao Thái hậu.

"Hôm nay để hai vị Thái hậu đến đây..."

Tiêu Nghiêu phát tay, Trương Hiến Năng lập tức bước lên tuyên bố, chỉ là hắn nói còn chưa nói xong, Cao Thái hậu đã ngắt lời: "Hoàng đế, người cảm thấy búi tóc của ai gia hôm nay thế nào?"

Hoàng thượng đã cố gắng chuẩn bị tốt tâm lý chịu khổ, trăm triệu lần không nghĩ rằng hôm nay so với bình thường còn thêm chút gian nan.

Hắn lạnh mặt, coi như không nghe thấy, ngay cả đầu cũng không di chuyển.

Cao Thái hậu hừ lạnh một tiếng: "Đều đã lớn như vậy còn không hiểu chuyện chút nào, nếu tiên hoàng còn sống..." Những từ sau đó bà nói nghe không rõ, thanh âm bị ép rất nhỏ, hiển nhiên lại là thăm trách hấn không bằng tiên đế, Hoàng thượng cũng đã thật sự mệt.

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tinh: Các người đoán cuối cùng ai bị phạt? Kịch bản ta đã viết rất hay rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vác Nồi[1] Thê Thảm

Edit: Nhã Thục dung

Beta: Huệ Hoàng hậu

[1] Vác nồi - 背锅: ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, chỉ một việc gì đó rõ ràng là lỗi của người khác nhưng lại đổ cho bạn, bắt bạn chịu trách nhiệm.

"Ai gia đã nghe Minh Phi kể qua sự tình. Quy củ của hậu cung Đại Diệp triều vốn là người trên áp kẻ dưới, không có chuyện không xin chỉ thị của Thái hậu hai bên thì không thể trừng phạt. Rốt cuộc đạo lý bây giờ là thế nào, quá nhiều người không có mắt, cho rằng mình có chút xinh đẹp là có thể muốn làm gì thì làm. Nếu mỗi một người làm sai đều phải báo lại với ai gia, thì có phải chuyện gì ai gia cũng không cần làm, suốt ngày xử lý mấy việc này sao?"

Hoàng Thái hậu lạnh giọng mở miệng, vừa nói vừa nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, câu "Muốn làm gì thì làm" thật đúng là có ý ám chỉ.

Tần Phiên Phiên không khỏi ưỡn ưỡn ngực, Hoàng Thái hậu khen nàng xinh đẹp trước mặt mọi người nha, vui vẻ đến nỗi muốn bay lên luôn.

"Cho nên chuyện hôm nay rất đơn giản, nếu lúc này Đào Quý nhân thật sự chống đối Minh Phi, đó chính là dĩ hạ phạm thượng, không phải chỉ tát hai cái thì có thể giải quyết." Hoàng Thái hậu thấy động tác ưỡn ngực của nàng, mày càng thêm nhăn, đúng là hồ ly tinh!

Minh Phi thấy Hoàng Thái hậu hoàn toàn về phía mình, khóe môi lập tức cong lên. Nếu không phải còn có nhiều người ở đây, có lẽ nàng đã đắc ý cười ra tiếng.

"Ồi chào, trước giờ tỷ tỷ thích nhất là lấy lý lẽ thuần phục người khác, nói chuyện hay làm việc đều thẳng thắn chính trực. Chuyện hôm nay nghe thế nào cũng đều thấy trái tim người thiên vị. Nếu thật sự đúng như người nói, vậy thì người có phân vị lớn nhất hoàn toàn có thể đại khai sát giới, giết sạch những đối thủ khác. Lúc đó hậu cung chỉ còn lại một người, Hoàng đế chỉ nhìn thấy duy nhất nữ nhân này, những nữ nhân khác đều phải thua cuộc. Tỷ tỷ, may mắn hiện giờ người là Thái hậu chứ không phải Hoàng Hậu, nếu không chắc ta phải tìm miệng giếng để nhảy xuống, bằng không cũng bị tra tấn đến chết. Kêu trời, trời không nghe; kêu đất, đất không thấu!"

Cao Thái hậu liếc mắt nhìn Hoàng Thái hậu mà không hề có kỵ điều gì, bà vốn luôn dùng loại phương thức thể hiện này.

Tuy rằng bà dựa theo lời Tần Phiên Phiên mà nói, nhưng cách giảng giải nguy hiểm lại thể hiện một phong cách và khí thế buru hăn [2] dạt dào, mấy chữ khai sát hay chết chóc đối với bà đều không phải điều gì cấm kỵ, chỉ cần làm cho Hoàng Thái hậu ngọt ngào, dù ai nói gì bà cũng không cự tuyệt.

[2] Buru hăn - 彪悍: ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, nghĩa là mạnh mẽ, phóng khoáng, lưu loát, kiêu ngạo.

"Sao người có thể nói như vậy, tự hỏi lại lương tâm mình đi. Lúc ai gia vẫn còn là Hoàng Hậu có từng động tới một đầu ngón tay của người chưa!" Hoàng Thái hậu giống như sắp nổ tung, cũng không tiếp tục duy trì phong thái đoan trang cao quý nữa.

So với trước kia, Cao Thái hậu càng khiến người khác chán ghét. Trước kia lúc nàng ta giả trò lưu manh nhưng đều rất thẳng thắn, bây giờ cùng lúc nói ra toàn những lời trào phúng mỉa mai lại làm bà tức giận vô cùng.

Cao Thái hậu cười lạnh một tiếng: "Thật ra người cũng muốn động đó thôi, nhưng động được sao? Tiên đế luôn sợ ta chịu khổ..."

Bà vừa nói vừa đưa tay sờ búi tóc trên đầu. Cao Thái hậu búi kiểu tùy vân kế [3], búi tóc xoay chuyển hình cung giống như một đám mây. Đóa mẫu đơn ở đỉnh trâm cài trên đầu càng thêm rực rỡ lấp lánh, mỗi sự thay đổi trên khuôn mặt đều mang hơi thở hoạt bát sinh động.

[3] Tùy Vân kế:

Bà giống như chỉ mới hai mươi tuổi, giống hệt thời điểm đang còn ân ái triền miên với tiên hoàng.

Ánh mắt Hoàng Thái hậu tối đi, thu lại sự tức giận, chỉ cười lạnh mà không nói lời nào.

Bà sợ mình vừa mở miệng thì nữ nhân xấu xí không biết xấu hổ này sẽ nhanh chóng chạy tới địa phủ tìm tiền hoàng, đúng là dâm phụ!

"Minh Phi đã nói rồi, Đào Quý nhân còn điều gì muốn nói?"

Hoàng thượng cảm thấy đầu càng thêm đau, ba nữ nhân trên một đài diễn, còn có những nữ nhân khác tụ tập, hơn nữa hai người đi đầu lớn tuổi nhất còn không chịu yên phận.

"Hoàng thượng hỏi thì nô thiếp cả gan nói một câu. Từ trước đến nay nô thiếp là một người ăn nói có chứng cứ, tuyệt đối sẽ không lừa gạt Minh Phi nương nương về mặt cung quy. Quy củ hậu cung luôn do chủ nhân lục cung quyết định, nếu như Hoàng Hậu đương triều còn chưa định thì có thể sử dụng quy củ của đời trước. Thời kỳ Cao Tổ, cung quy quả thật là "phân vị cao áp chế phân vị thấp", nhưng tới đời Hưng Tông, bởi vì lạm dụng tư hình quá nhiều nên quy định: nếu muốn trừng phạt phi tần thì phải để cung nhân ở Trượng Ty đến chấp hành, nếu có chỗ nào không hợp lý thì thỉnh chủ nhân lục cung quyết định. Điều luật này vẫn luôn được sử dụng cho đến nay, chưa có điều gì thay đổi."

Tần Phiên Phiên nói một cách nghiêm trang, hơn nữa lời nói rất có khí phách.

Thật ra Hoàng thượng có chút xem trọng nàng, nữ nhân này tuy không ngừng la lối khóc lóc ba hoa, nhưng vẫn là có đầu óc.

Cao Thái hậu cười nhạo ra tiếng: "Tỷ tỷ vốn đã làm Hoàng Hậu, bây giờ lại làm Thái hậu, bản thân mình tiếp tục sử dụng cung quy mà lại không nhớ rõ. Còn nói Đào Quý nhân người ta nói dối! Về sau người đừng lúc nào cũng nói về cung quy, hóa ra người khinh thường ta không hiểu biết nhiều cho nên mới nói bừa để lừa gạt. Bây giờ gặp phải một người rõ ràng minh bạch, quy củ tổ tông không thể phá bỏ."

Bà đúng là nắm hết mọi cơ hội để cười nhạo Hoàng Thái hậu, trên mặt dào dạt biểu tình đắc ý, dường như muốn tràn ra toàn bộ đại điện. Có thể biết giờ phút này Hoàng Thái hậu có bao nhiêu ghen ghét.

Hoàng thượng đã đoán trước tiếp theo đây sẽ là thời gian nữ nhân đầu vô mồm, cũng là lúc tốt nhất để hấn rời đi. Dù sao nghe cái một hai hiệp thì không ảnh hưởng gì, nhưng sự tình này kéo dài, các nàng có thể kéo ra tới toàn bộ mấy đời gia phả.

Tính sát thương là tuyệt đối!

"Hoàng thượng, Hộ Bộ Thượng thư cầu kiến." Một tiểu thái giám vội vàng đi vào, thấp giọng bẩm báo một câu.

"Mẫu hậu, hai người tự định đoạt, trẫm còn có việc phải làm." Tiêu Nghiêu nâng cằm, hành lễ với hai Thái hậu rồi xoay người rời đi.

Những việc sau đó không phải là việc mà Tần Phiên Phiên có thể không chế, bởi vì toàn bộ quá trình nàng chỉ làm nền. Cao Thái hậu và Hoàng Thái hậu đầu đá với nhau vô cùng kịch liệt, vốn không có chỗ để nàng có thể phát huy.

Chờ Hoàng thượng phê duyệt xong một đồng tấu chương, lúc tân bộ ở chính điện Long Càn cung, đột nhiên nhớ tới sự tình khôi hài xảy ra hôm nay, liền thuận miệng hỏi một câu: "Chuyện của Đào Quý nhân và Minh Phi có định đoạt gì không?"

"Bẩm có, cuối cùng Tô Uyển nghi bị phạt đóng cửa ăn năn một tháng." Trương Hiến Năng là đại tổng quản toàn năng, những việc này đương nhiên phải hiểu biết.

Hoàng thượng có chút sững sờ: "Chuyện này liên quan gì đến Tô Uyển nghi?"

"Vốn dĩ Tô Uyển nghi đi theo Minh Phi nương nương tìm Đào Quý nhân, sau đó lại một mình rời đi. Bởi vì Thái hậu hai bên ồn ào náo loạn, lại không ai chịu từ bỏ, một hai phải tìm được kẻ gánh vác trách nhiệm. Đào Quý nhân liền nhảy vào nói, thật ra Minh Phi nương nương và mình đều làm đúng bốn phận, chỉ có Tô Uyển nghi... Lời của nàng ấy còn chưa nói xong, Minh Phi nương nương đã tiếp tục nói vào." Trương Hiến Năng tận lực giúp Hoàng thượng hình dung cảnh tượng lúc đó.

Ngồi cừ ngu thật đúng là dở khóc dở cười.

"Đúng là một chuỗi trò cười, kết quả cũng không hề ngoại lệ." Hấn bắt đầu đi lắc đầu.

Đào Quý nhân thật đúng là một kẻ thức thời, mục tiêu không thành thì ngay lập tức khai đao khiến người khác chịu tội. Nhưng vì sao lại là Tô Uyển nghi, ai bảo chỉ có mình nàng ta không ở đó.

Khi làm chuyện xấu không ai vạch nôi, người cam chịu chắc chắn không bao giờ là kẻ đứng trên - đây là phép tắc mà Tần Phiên Phiên học được từ nhỏ. Huống hồ Tô Uyển nghi và nàng có thù oán, Tô Uyển nghi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục nữa.

Chờ Thái hậu hai cung hạ quyết định, những phi tần âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn là cùng đi tới với Minh Phi, nếu không kết cục của Tô Uyển nghi cũng chính là kết cục của các nàng.

Đào Quý nhân cũng thật là một kẻ tiểu nhân!

Lúc này Tô Uyển nghi đang tô son điểm phấn. Nàng là một người thích trang điểm sửa soạn, mỗi ngày trừ thời gian dùng bữa và thỉnh an, trên cơ bản đều mê mẩn son phấn cùng trang sức.

Còn thường xuyên thích dùng các loại hoa bỏ vào túi thơm, hoặc là đồ làm móng tay.

"Ôi, phấn mặt lần này lại thất bại, có chút đỏ quá." Nàng dùng hoa hồng tươi làm bột phấn, cố ý chọn toàn hoa hồng đỏ đỏ, phấn hồng rực hai bên má, vừa xấu vừa quê mùa.

Nàng liếc mắt một cái thì không muốn nhìn nữa, đang chuẩn bị lau đi thì bên ngoài có một đại thái giám cùng mấy cung nhân viên tiến vào.

"Hoàng Thái hậu có chỉ, Tô Uyển nghi nhanh chóng tới tiếp chỉ." Tô Uyển nghi sợ tới mức run run, lập tức móc khăn gắm ra vội vàng lau mặt.

Muốn nàng để hai đồng má đỏ đi gặp người khác, không bằng nói nàng đi chết đi.

Nàng đã từng gặp qua nhân sĩ ngoại bang phía Tây Bắc Đại Diệp, nơi đó rất cao, khí hậu vô cùng khắc nghiệt.

Lúc sứ giả yết kiến, tuy rằng mặc áo quần chỉnh tề, nhưng trên mặt có hai đồng đỏ ửng trông thật xấu, sau này nàng mới biết cái đó được gọi là cao nguyên hồng.

"Tô Uyển nghi, Tô Uyển nghi!" Đại thái giám tới tuyên chỉ kêu hai tiếng vẫn không thấy nàng xuất hiện, cuối cùng lúc cung nhân viên nâng nàng ra, Tô Uyển nghi dùng tay che mặt, nhìn có vẻ rất sợ gặp người khác.

Đến lúc nàng nghe xong ý chỉ của cả hai người Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu, cả người đều rơi vào một trạng thái hoảng hốt.

"Công công, ý chỉ này thật sự là cho ta sao? Đào Quý nhân và Minh Phi nương nương xảy ra tranh chấp, sao cuối cùng lại là ta chịu phạt?"

Công công truyền chỉ về mặt tươi cười: "Không sai, chắc chắn là ngài."

"Hai nàng ấy cũng bị phạt đúng không? Bọn tỷ muội hôm nay đều bị phạt đúng không?"

"Không, chỉ có một mình ngài." Công công sửa ống tay áo, mặt mày hớn hờ nói: "Đúng rồi, có vị chủ tử phân phó nô tài nói với người một câu: Nhất thời lấm miệng, phân (nước) giải trát thân. Ngài nha, lần tới đừng trộn lẫn vào những chuyện ngài không liên quan đến, bằng không, phân vị của người ấy đâu không lại Minh Phi, chỉ có thể lấy ngài ra mà làm bữa ăn ngon (trút giận) mà thôi."

Công công nói xong mấy câu đó, lúc đứng lên, vẻ mặt lại trở nên nghiêm túc.

"Các người đều là những người đắc lực bên cạnh hai vị Thái hậu, nếu hai vị chủ tử có dặn dò gì thì nhớ chấp hành cho tốt. Tô Uyển nghi bị cấm túc suốt một tháng tới, hầu hạ nàng ấy ăn ngon uống tốt, trừ việc không thể ra cửa thì không hạn chế điều gì."

Hắn nói xong thì vung tay rời đi, chỉ để lại bốn lão ma ma xụ mặt đứng trước cửa.

Cuộc sống bị cấm túc của Tô Uyển nghi chính thức bắt đầu, mà nàng ta cũng không còn chỗ nào để khóc, vốn là khóc không nổi.

Nàng ta biết mấy lời nói hỗn trướng mà công công nói lúc nãy, trừ Đào Quý nhân thì không ai có thể nói ra được, tiểu tiện nhân, đồ mặt dày!

Tần Phiến Phiến tinh thần sáng khoái trở về Thường Đào các, kết quả hôm nay dù sao cũng không phải nàng thua.

"Chủ tử, nô tỳ nhận hai cái tát là được rồi, hà tất gì ngài phải gây sự với Minh Phi nương nương. Ngài đừng cho rằng Minh Phi nương nương hầu hạ Cao Thái hậu, kỳ thật nàng ta cùng một bề với Hoàng Thái hậu, đến hầu hạ chẳng qua là dò la mật thám, thuận tiện gây ồn ào để làm Cao Thái hậu ngọt ngào." Liễu Âm là một cô nương tốt, trận đấu này của Tần Phiến Phiến vốn là vì nàng ấy mà ra, cho nên nàng ấy lập tức có qua có lại, quyết định nói những gì mình biết cho nàng.

"Hai cái tát này của người là vì ta. Nếu người còn hầu hạ ở Long Càn cung, Minh Phi nương nương sao có thể động đến người? Cũng do chủ tử của người chỉ mới ở chính lục phẩm, nếu ta lên đến tứ nhĩ phẩm rồi, người chịu hai cái tát này phải là nàng ta."

Khiêu chiến vượt cấp vẫn quá sức khó khăn, ví dụ như hôm nay, đến cuối cùng phải lôi một vị tứ phẩm làm tấm bia đỡ.

"Nhưng cả mặt ngài đều đỏ, lúc tự đánh mình tại sao ngài lại dùng sức nhiều như vậy?" Liễu Âm nhìn trên mặt nàng, đến bây giờ vẫn còn dấu bàn tay ửng đỏ, lập tức cảm thấy đau lòng.

Tần Phiến Phiến vẫy vẫy tay: "Không có việc gì cả, lúc ta đánh không dùng lực, vốn là lòng bàn tay có bột phấn. Bây giờ về dùng nước tẩy đi là hết."

Liễu Âm ngăn cả người: "Hà? Ngài đem theo phấn mặt bên người?"

"Đúng vậy, ta còn giấu mang theo ít chu sa lỏng, nếu ai bức ta, ta có thể lập tức phun lên mặt nàng ta. Hôm nay ta nói đến việc đập đầu chảy máu trước long liễn cũng không phải là đùa giỡn, đã có chuẩn bị từ trước." Tần Phiến Phiến vừa nói vừa lấy một bình sứ nhỏ từ trong người, từ từ đổ thứ bên trong bình ra thì thấy bãi chất lỏng màu đỏ như máu, giống hệt vừa dứt tay.

"Ngài, ngài chế ra thứ này... làm... làm gì?" Liễu Âm kinh ngạc đến mức bắt đầu cà lăm.

"Rất nhiều tác dụng, ví dụ như học máu, viết huyết thư, còn dùng được lúc đùa giỡn cùng Hoàng thượng..."

Liễu Âm gật đầu, trong mắt đều là sùng bái, chủ tử quá thông minh nha.

Từ từ, công dụng cuối cùng là cái quý gì, đùa giỡn cái gì với Hoàng thượng?

Tác giả có lời muốn nói:

Tô Uyển nghi: Ta chỉ là một nữ nhân yêu trang điểm, vì sao các người cứ phải làm khó ta? Ta chỉ yêu trang điểm, không yêu hoàng tang mà! Ah Ah Ahh~

Diễn tinh: Người đắc tội ta.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cái Gọi Là bồi Tội

Tiêu Nghiêu trực tiếp đi đến trước mặt nàng, một đôi giày màu đen của nam nhân thêu kim long ngũ trảo bằng chỉ vàng quanh bề mặt xuất hiện, nổi bật là cặp mắt rồng đỏ vô cùng uy nghiêm.

Tần Phiên Phiên dường như bị dọa sợ, không khỏi co rút thân thể như một con thỏ con bị kinh sợ.

Hoàng thượng trực tiếp đưa tay sờ phía sau cổ nàng, quả nhiên mượt mà như trong tưởng tượng, giống như sữa dê mà khi nhỏ hần vẫn thích uống. Nếu vậy ăn vào miệng cũng sẽ có tư vị ngon như thế.

Ngón tay hần nhéo nhéo vùng da chỗ yết hầu của nàng, nghe nàng kêu lên một tiếng, cũng không biết là vì sợ hãi hay là vì ngứa.

"A." Rõ ràng là ngôi cửu ngũ đã bị nàng lấy lòng, ánh mắt trở nên bất thường, chưa rõ là cao hứng hay còn cảm xúc nào khác đang dâng lên.

Chờ lúc Trương Tổng quản chú ý đến, Đào Quý nhân đã nằm trong lòng ngực của Hoàng thượng, hai cánh tay hữu lực của Hoàng thượng trực tiếp bế bổng nàng lên.

Vải lụa trên người nàng được may thành những cánh hoa đào, chập chòn theo từng động tác trông rất đẹp mắt.

Giống như chân long ôm lấy yêu tinh hoa đào.

Hần ôm nàng đi nhanh về phía nội điện, Đào Quý nhân đã nâng tay ôm lấy cổ của nam nhân trước mặt.

Tay áo thật dài chậm rãi trượt xuống theo cánh tay nàng, lộ ra hai cánh tay trắng nõn như tuyết chạm vào nhau, cảnh đẹp ý vui đến nỗi khiến người khác không thể rời mắt.

Trương Tổng quản ngẩng đầu liếc nhìn một cái, vừa lúc chạm phải tầm mắt của Đào Quý nhân đang gục đầu trên vai Hoàng thượng.

Mặt mày của yêu tinh hoa đào này đẹp như vẽ, vẻ sợ hãi khủng hoảng lúc này đã trở thành hư không, bây giờ biến thành tươi cười cùng vài phần đắc ý.

Trương Hiến Năng lập tức cúi đầu, yên lặng khinh bỉ chính mình, dường như tâm tư của hần đã bị yêu tinh hoa đào này đoán được một cách chính xác. Chỉ mong Đào Quý nhân đại nhân đừng nhớ đến kẻ tiểu nhân như hần, có thể cho hần một con đường sống.

"Hoàng thượng muốn phạt nô thiếp sao?" Lúc nàng bị ném lên long sàng, đôi mắt to nhấp nháy, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ vô tội.

Tiêu Nghiêu nhướng mày, duỗi tay gõ gõ cái trán của nàng: "Đào Quý nhân có vẻ rất chờ mong?"

"Nô thiếp đã vì ngài mà chuẩn bị dụng cụ." Nàng không đáp mình có "chờ mong" hay không, ngược lại đi thẳng vào vấn đề.

Vừa dứt lời, nàng liền bắt đầu cởi áo, gỡ đai lưng từ trên eo xuống, bên trong đai lưng được thêu nhiều đóa hoa đào lại cất giấu một cây bảo bối.

Đào Quý nhân nghiêm túc rút ra một cây roi thon dài màu đỏ, nhét vào trong tay ngôi cửu ngũ, vừa nhanh nhẹn thoát y vừa nhẹ giọng nói: "Vừa nãy Trương Tổng quản nói phải lột sạch quần áo quất roi. Thỉnh Hoàng thượng trách phạt."

Âm thanh yêu kiều mềm mại của nàng càng nói càng nên điềm đạm đáng yêu, một thân váy sam hồng đào nhạt, lại nhìn đến đôi môi hồng và hàm răng trắng của nàng, thật giống như hương vị của một thiếu nữ.

Rõ ràng là một nụ hoa chuẩn bị nở rộ.

Ngôi cửu ngũ cảm roi dài trong tay, chớp chớp mắt, hần vẫn còn có chút thất thần.

Nữ nhân này đã chuẩn bị sẵn là vì có ý này? Rõ ràng là có chuẩn bị rồi mới đến! Chỉ sợ rằng dù không đâm phải tẩu chương, cái roi này cũng sẽ có cách nhét vào trong tay hần.

"Đào Quý nhân tới thỉnh tội vì việc gì?" Hần nheo mắt hỏi.

Tần Phiên Phiên không đáp.

"Đề bẩm đoán xem, là bởi vì trò khôi hài hôm qua của nàng và Minh Phi?"

"Không phải, chuyện Minh Phi thì nô thiếp vô tội, tội muốn thỉnh cũng không phải vụ việc cùng Minh Phi và Tô Uyển nghi... Nô thiếp..." Nàng chần chẫn sẽ không lấy Minh Phi làm cái cớ, vụ việc kia vốn là những kẻ biểu tạp kia sai, quả thực nàng vô tội đệ nhất thiên hạ.

Nói đến nguyên nhân thực sự để đi thỉnh tội, nàng lại cúi đầu, có chút ngượng ngùng: "Nô thiếp ngày đêm tư tưởng Hoàng thượng, thể cho nên không nhin được, muốn tới gần Long Càn cung. Mặc dù biết rõ đó là tội lớn nhưng vẫn không thể khống chế được chính mình. Hoàng thượng như bầu trời nhật nguyệt, là chân long thiên tử, một nô thiếp yêu tình hoa đào há có thể si tâm vọng tưởng, nô thiếp..."

Đào Quý nhân còn chưa kịp phát huy một nửa công lực của mình thì đột nhiên bị Hoàng thượng ôm lấy, dùng môi lưỡi chặn lời của nàng.

Tiểu yêu tinh này nói quá nhiều, vừa nói liền khiến người khác chịu không được.

Như thế này làm sao có thể gọi là thỉnh tội, rõ ràng là nói chính mình có tâm ý cầu dẫn, Hoàng thượng thấy nàng cũng muốn ở ngay lập tức lên giường trách phạt nàng.

"Ngươi thật lớn gan, còn dám tính kế trẫm, trẫm..."

Một nụ hôn đáp xuống xong, ngôi cửu ngũ nhú mảy, ánh mắt cảnh giác nhìn nàng chăm chăm, lạnh giọng nói. Chỉ có điều hần còn chưa nói xong, yêu tinh đào hoa đã ôm cô hần, dùng miệng chặn đứng lời nói của hần.

Dùng môi lưỡi lấp kín miệng, ai chẳng biết, ngôi cửu ngũ cũng thật phí lời!

"Đào Quý nhân, ngươi..."

Hoàng thượng lại mở miệng, Tần Phiên Phiên thấy sắc mặt hần vẫn không tốt, lại lần nữa nhướn người lên hôn hần.

"Tần Phiên Phiên!" Hoàng thượng đã thực sự tức giận rồi, sắc mặt càng ngày càng đen.

Tần Phiên Phiên thở hổn hển, một lần nữa nâng miệng hôn đến.

Trong lòng nàng mắng thầm, nàng đã gần như tắt thở, sao Hoàng thượng còn không cao hứng? Rốt cuộc là vì cái gì, nàng đã thật sự bỏ công bỏ sức, hơn nữa vẫn là học hần mà làm, lúc nàng nói chuyện khó nghe, Hoàng thượng cũng lấp kín miệng nàng đó thôi.

Bây giờ Hoàng thượng nói chuyện khó nghe, đương nhiên nàng cũng muốn lấp kín miệng hần. Không phải Cửu Hoàng đế thường nói vương tử và thứ dân phạm pháp thì đều xử tội sao? Việc nhỏ này mà cũng muốn phân biệt?

Thấy nàng bấu môi, một lần nữa muốn hôn đến, Tiểu Nghiêu nâng tay, dùng lực nắm lấy cằm nàng.

Cái miệng đang dầu lên của nàng cũng bị niết chặt đến nỗi biến dạng.

"Có phải ngươi không cần dùng miệng nữa hay không? Ai cho ngươi lá gan làm loại chuyện này với trẫm?" Hần nheo mắt, rõ ràng rất bức bối.

Nàng há miệng muốn nói chuyện, nhưng càng cố gắng di chuyển cằm, lực ngón tay của Hoàng thượng càng thêm mạnh, siết chặt nàng đến mức đau đớn.

Cửu Hoàng đế không biết thương hương tiếc ngọc dù chỉ một chút.

Tần diễn tình tự hào nhất là cái miệng nhỏ của mình thì lại bị khống chế, thật sự là kêu trời không thấu.

Chỉ có điều nàng sẽ không dễ dàng nhận thua.

Bởi vì Tần Phiên Phiên vốn luôn là là một nữ nhân giỏi diễn kịch, lại còn là một nữ nhân xinh đẹp. Cho dù miệng không thể nói, ít nhất khuôn mặt này vẫn đáng để xem

Chỉ trong nháy mắt, hốc mắt của nàng bỗng đỏ ửng, khuôn mày xinh đẹp hơi chau lại, kia phó ai ai nhất thiết bộ dáng, điềm đạm đáng yêu.

Tiêu Nghiêu sùng sốt một chút, sau đó giảm nhẹ lực tay của mình.

Nhưng nữ nhân đối diện này không ngừng rơi nước mắt, ngược lại còn rơi một cách mãnh liệt.

Những giọt nước mắt ngay lập tức tràn mi, cứ như vậy mà lăn qua ngón tay của hắn, nóng đến dọa người.

Ngồi cúi ngửa nhìn không được liền thấy run, lập tức lùi tay.

"Đào Quý nhân, ngươi lại bày trò gì với trẫm?" Tâm tình ngồi cúi ngửa thật sự không tốt.

Hắn ghét nhất là phải nhìn nữ nhân khóc sụt sùi, vừa xấu lại vừa phiền. Nhưng hiện tại tâm tình của hắn thật ra không quá phiền chán, chỉ là có chút buồn bực.

Hắn cũng chỉ nhẹ nhàng nheo cằm nàng, sao nàng có thể oan ức đến mức như vậy được?

Nhưng rốt cuộc vẫn là do yêu tinh hoa đào này khóc tương đối đẹp.

Tiêu Nghiêu lại nhìn nàng một cái, đúng vậy, khóc cực kỳ đẹp.

"Đầu lăm, nô thiếp ở nhà vốn rất được cung chiều. Tuy nói nô thiếp là thứ nữ, nhưng mẹ cả rất tốt, xem nô thiếp như nữ nhi do chính mình sinh ra, trước khi tiến cung, bà còn nhận nô thiếp là đích nữ." Nàng yêu kiều một cách đáng thương.

Ngồi cúi ngửa như sương, cười lạnh một tiếng: "A, hóa ra ngươi lại sợ khổ sợ đau, lần trước lúc trẫm sùng hạnh ngươi, sao lại không thấy ngươi kêu đau? Sau đó còn cực kỳ hưởng thụ nữa?"

Hoàng thượng vĩnh viễn nhớ rõ, lần trước nữ nhân này thị tẩm, lúc đầu thì kiều ngạo không cho hắn chạm vào, sau đó lại phóng đảng không cho hắn rời đi, báo hại hắn nghe được âm thanh của nàng liên tục chịu đựng không nổi.

Tần Phiến Phiến sùng sốt một chút, đáy lòng có chút ảo não.

Mẹ nó, bị lật mặt.

Nàng thực sự không đau đến mức như thế, nhưng không dùng đến nước mắt thì làm sao có thể khiến Cầu Hoàng để mềm lòng. Nàng đã từng vì tìm kiếm bộ dáng khóc đẹp nhất của mình mà nhìn gương luyện tập hơn nửa tháng, đôi mắt khóc đến mức sưng lên.

Đạt được sự sùng ái của thiên tử, trước nay vốn không hề dễ dàng.

"Không trả lời được? Ngươi có biết tội khi quân là phải bị chém đầu không?"

Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, duỗi tay nắm sau cổ của nàng, bắt buộc nàng phải đối diện với chính mình.

Nam nhân nhẹ nhàng nheo mắt, mang theo vài phần sát khí, nữ nhân trước mắt này đã rất nhiều lần đùa giỡn với hắn.

Sắc mặt Tần Phiến Phiến nhìn hắn chăm chú, nàng trở nên e lệ không thôi, đỏ hồng từ gò má đến lỗ tai.

"Bởi vì nô thiếp....." Nàng mở miệng, âm thanh nhỏ như muỗi kêu.

"Ngươi nói cái gì, nói lớn lên, trẫm không nghe thấy."

Tần Phiến Phiến ho nhẹ một tiếng, lớn tiếng nói: "Bởi vì nô thiếp có một tật bẩm sinh do trời phú, những chỗ khác chạm vào liền đau, cũng chỉ có lên giường thì thế nào cũng không đau!"

Nàng vừa dứt lời, vẻ mặt Hoàng thượng liền trở nên ngu ngốc, bàn tay giữ cổ nàng cũng rụt về, cả người có chút run.

Hắn vẫn còn quá non trẻ! Mỗi khi hắn cảm thấy nữ nhân trước mắt thực không biết xấu hổ, Tần Phiến Phiến sẽ càng thêm không biết xấu hổ, khiến hắn một lần nữa bị đánh gục.

"Ý ngươi là gì?" Bởi vì quá mức khiếp sợ, hắn lại hỏi một lần.

Tần Phiến Phiến ngưng ngừng cúi đầu nói: "Rõ ràng là ngài nghe được."

Rất lâu sau Tiêu Nghiêu mới có phản ứng, hắn là trấn an lại tâm lý của chính mình.

Hắn ném roi dài lên long sàng, lần lượt cởi bỏ ba lớp xiêm y, chỉ có phần eo còn đắp một ít, sau đó dùng roi dài cột hai người trong tư thế mặt đối mặt, cũng may trên eo còn có quần áo cách trở, nếu không thì thế nào nàng cũng bị ngượng mà chết.

"Hoàng thượng không trừng phạt nô thiếp?" Lúc này nàng lại phát ngốc.

Không phải nói sẽ quát roi sao? Cột vào với nhau như vậy cũng không cách nào lấy roi đánh nàng được.

"A, thật vất vả Đào Quý nhân mang dụng cụ trừng phạt đến cho trẫm, sao trẫm có thể vứt bỏ không cần được? Nhưng loại roi để quát người lần này không đau không ngứa, không bằng đem một cái còn cao cấp hơn đến. Chính người nói những chỗ khác chạm vào liền đau, chỉ có trên giường là không đau. Trẫm chỉ muốn xem một chút, đến cuối cùng thì thiên phú dị bẩm của yêu tinh hoa đào nhà người là thế nào?"

Âm thanh của nam nhân càng nói càng thấp, gần như là tiều tỵ đến ní non bên tai Tần Phiên Phiên.

Âm thanh của hần trần ngập ý khiêu khích, nhận thấy trên eo bị trói lại bởi một vòng roi dài, Tần Phiên Phiên lập tức cảm thấy bần rần, trong lòng dâng lên một sự bất an mãnh liệt.

"Hoàng thượng, nô thiếp có chút sợ hãi."

Nàng bỗng nhiên lại thấy bất an, ngữ khí cũng mang theo vài phần yếu thế.

Tiêu Nghiêu lại không muốn nghe nàng nói, lập tức dùng biện pháp cũ chặn miệng nàng. Lúc này đầu lưỡi của hần tiến vào, quấy loạn bên trong nàng.

Tần Phiên Phiên hoàn toàn không chống đỡ được tư thế này của hần, bị động đến nỗi liên tục thất bại, đầu lưỡi cũng bị kéo vào trong miệng hần.

"A..." Đầu lưỡi của nàng bỗng nhiên bị cắn một cái, chờ đến lúc Hoàng thượng buông nàng ra, hốc mắt nàng lại trở về trạng thái đỏ ửng.

Cầu Hoàng đế không hổ danh, thật là một gã miệng chó, mấy cái răng chó đặc biệt sắc nhọn, cắn nàng đến nỗi nước miếng cũng chảy xuống.

"Làm sao vậy?" Tiêu Nghiêu thấy nàng đau đến nỗi sắc mặt nhợt nhạt, tâm tình không vui lúc này bỗng nhiên trở nên rất tốt, còn nhẹ nhàng nường mảy, hứng thú dạt dào nhìn nàng.

Tần Phiên Phiên dùng tay che miệng, nàng biết Cầu Hoàng đế trước mắt không phải là người mà nàng có thể đắc tội, lập tức thấp giọng nói: "Hoàng thượng, nô thiếp biết sai rồi."

Ngoan ngoãn nhận sai luôn là điều tốt.

Tiêu Nghiêu giơ tay vuốt mặt nàng, da Tần Phiên Phiên trắng như ngọc, trơn mềm như đậu hũ, đúng là lúc đẹp nhất, sờ thế nào cũng thích đến nỗi không muốn buông tay.

"Yêu tinh hoa đào của trẫm nói gì cơ? Từ từ, đêm dài, sự trừng phạt còn chưa bắt đầu, người nhận sai rồi chẳng phải là quá sớm sao? Chờ lát nữa người cần phải phát huy thật tốt thiên phú dị bẩm của mình, nếu người khóc, trẫm cũng sẽ trị người tội khi quân!"

Động tác của hần cực kỳ ôn nhu, âm thanh cũng ôn nhu như nước, nhưng ý tứ trong lời nói lại như một cây chủy thủ có độc luôn khoa tay múa chân bên cổ nàng.

Dường như chỉ cần nàng làm việc gì khiến hần không hài lòng, hần sẽ lập tức một đao đâm vỡ nàng.

"Nô thiếp thật sự biết sai rồi." Tần Phiên Phiên khóc không ra nước mắt, nàng mở miệng định nói một bài dài xin tha thứ, tay của Hoàng thượng lại một lần nữa đặt lên roi dài sau eo nàng. Cả người nàng gần như vô lực, chỉ có đôi tay ôm lấy cổ hần, miễn cưỡng duy trì tư thế của mình.

"Nếu trẫm mà còn không phạt người, người luôn không biết mình đã làm sai."

Sau khi Hoàng thượng nói xong câu này liền vô cùng ra sức hoan hảo cùng nàng.

Eo hai người buộc lại cùng nhau, hần đi chỗ nào, nàng liền theo chỗ đó.

Lúc ý thức mờ mờ ảo ảo, Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy mình bị chân long [1] mang lên trời xuống đất, sông cuộn biển gầm.

[1] chân long: ý chỉ Hoàng thượng

Hai cái đùi bị bẻ cong đến nỗi có cảm giác chặt đứt, eo liên tục va vào nhau bần rần không chịu được, cả người nàng nằm liệt như than bùn lầy.

Nàng xin tha bao nhiêu lần, chính nàng cũng không nhớ rõ, giọng nói cũng trở nên bức bách.

Tiêu Nghiêu thấy bộ dạng suy yếu của nàng, không khỏi cong môi cười khê, nhớ tới những lời nói mạnh mẽ lúc này thì càng cảm thấy thú vị.

"Haha, yêu tinh hoa đào, đêm nay trẫm phạt người 'như bóng với hình', người nhớ cho kỹ."

Tần Phiên Phiên còn đang nghĩ sao Hoàng thượng lại nói như thế, bỗng cảm giác nam nhân kia ngồi dậy, nàng bị roi dài buộc bên hần nên chính nàng cũng phải theo đó mà đứng dậy.

Nàng um một tiếng, cảm thấy eo mình như muốn chặt đứt.

Hóa ra "như bóng với hình" chính là như vậy, Cửu Hoàng đế thật biết chơi đùa!

Tần Phiên Phiên đối với ký ức của nửa đêm sau gần như không còn, trong ý thức của nàng chỉ cảm thấy mình đang ngồi trên một con thuyền nhỏ xóc nảy dị thường. Hoàng thượng dùng động tác nhanh nhẹn đại khai đại hợp [2], hẳn muốn đến chỗ nào, nàng bị buộc bên hẳn cũng phải đi theo đến chỗ đó.

[2] đại khai đại hợp: từ đầu tới cuối đều phóng khoáng, hoành tráng.

Chờ đến lúc sắp kết thúc, Hoàng thượng còn vỗ vỗ nàng mặt, hỏi một câu: "Đào Quý nhân, người thấy cảm giác "như bóng với hình" này thế nào?"

Tần Phiên Phiên đã sớm rơi vào giấc ngủ, nhớ tới việc mình bị tra tấn đùa giỡn hơn nửa đêm, tức khắc lá gan lớn lên, hung tợn nói: "Nô thiếp cuối cùng cũng biết tư vị bị buộc chặt trên lưng quân!"

Vì thế nàng liền tiếp tục bị dày vò đến tận buổi sáng, tới lúc ngủ say, Hoàng thượng cũng chưa buông tha cho nàng.

"Hoàng thượng, đã tới giờ rồi, nên thượng triều."

Lúc Trương Hiến Năng đến gọi, liên tục hô ba lần, những người trên long sàng dường như vẫn ngủ cực kỳ say giấc.

Trong lòng hẳn nói thầm: Cửu Hoàng đế sẽ không bị tiểu yêu tinh hút khô máu đầu phải không? Nhưng nếu không, ngày thường hẳn kêu một tiếng là có thể tỉnh, ngồi cửu ngũ chính là một kẻ cực kỳ cảnh giác.

Cũng không thể cứ như vậy mà lui xuống được, dưới đáy lòng hẳn khẽ thở dài một hơi, vẫn phải đánh bạo tiến lên hai bước, ghé mắt nhìn vào long sàng nhất thời cảm thấy sững sờ.

Hai người này làm cho long sàng rối tinh rối mù, chần cũng bị đá khắp nơi, chỉ có một sợi roi dài màu đỏ trên eo buộc chặt hai người lại với nhau. Còn thấy được không khí mờ ám, cũng không biết tới hôm qua đến tận cùng có bao nhiêu kịch liệt.

Hắn lập tức run lập cập.

Khẩu vị đùa giỡn của Cửu Hoàng đế thật mới lạ đa dạng! Không hổ là tiểu yêu tinh, hai người thuận tiện kết hợp với nhau.

Hắn lại ghé mắt nhìn Hoàng thượng một cái, quả nhiên bình thường thì ngủ như tảng đá, bây giờ khóa miệng lại mang nét cười, khuôn mặt thả lỏng, rõ ràng là tới qua bùng phát thú tính xong, cả người đều trở nên thoải mái tươi trẻ không ít.

Đương nhiên chân long thiên tử cũng không đến nỗi đáng khinh như tưởng tượng của Trương Đại Tổng quản, hẳn chỉ đang nằm mơ mà thôi.

Hắn mơ thấy một con rồng đen uy phong凛凛, quần người thành vòng nằm phơi nắng, vẩy rồng lấp lánh, cứng rắn như thiết.

Đầu rồng đè trên hai quả đào lớn, hắc long dùng miệng ngậm một quả vào trong, nhai nhai nuốt nuốt, thanh thúy ngon miệng, ngọt đến nỗi khiến nó nheo mắt.

Chờ ăn xong một quả lại đi tìm quả thứ hai, vừa nhắc đầu lại phát hiện phía dưới rồng tuếch, không còn bóng dáng của quả đào.

Nó lập tức ngửa đầu thét một tiếng, bay lên không trung, lại thấy quả đào kia cười mây vượt gió bay thật nhanh, nó lập tức đuổi theo muốn ăn đào.

Quả đào xin hẳn tha mạng.

Trương Hiến Năng không thể chờ được nữa, có chờ cũng không có động tĩnh gì, chỉ còn cách lấy đòn sát thủ của bản thân ra.

"Hoàng thượng, nhà Thái Đại nhân khai trương cửa hàng bánh nướng, ngài muốn mấy cái bánh nướng mặt rồng?" Hắn nâng cao giọng gọi một câu.

Ngồi cửu ngũ vốn đang ngủ rất sâu, bỗng nhiên run run một chút.

Thời điểm hắc long ngậm quả đào thứ hai chuẩn bị cắn vào, bỗng nhiên đào biến mất không thấy đâu, biến thành một khối bánh nướng vừa xấu lại vừa đáng ghét, còn khoe ra bản mặt rỗ của nó.

Lúc Hoàng thượng mở to mắt, trong đầu vẫn còn có chút mơ hồ.

"Trương Hiến Năng, giờ nào rồi?"

"Hồi Hoàng thượng, giờ dần vừa đến, ngài nên dậy thôi."

"Sao trẫm lại nghe thấy "bánh nướng"?"

Sắc mặt Trương Đại Tổng quản mặt không đổi: "Ngài nghe lầm rồi, không ai nói đến bánh nướng cả. Nếu ngài muốn ăn, chờ lát nữa lão nô đi phân phó

Ngự Thiện phòng một tiếng."

"Không cần, Long Càn Cung vĩnh viễn không cần bánh nướng."

Tiêu Nghiêu vừa nói vừa dùng sức đứng dậy, kết quả hần mới vừa động dậy thì nghe thấy một âm thanh kêu rên, vòng eo cũng bị một lực nào đó giữ lấy, lúc này mới phát hiện trên eo hần còn cột roi dài.

Hần vừa quay đầu đã thấy hình ảnh Tần Phiên Phiên an tĩnh ngủ say, lúc bình thường luôn miệng nói chuyện gian xảo, giờ phút này cũng ngoan ngoãn mà nhắm mắt lại, thậm chí còn rất dịu dàng, giống như một kẻ hiền lành vô hại.

Hoàng thượng nghĩ như vậy, cúi đầu hôn lên môi nàng một cái, dường như cảm thấy không đủ nên lại cắn một cái nữa.

Cặp chân mây đẹp của Tần Phiên Phiên lập tức chau lại, bất mãn lầu bầu một tiếng, thân thể dường như muốn xoay người.

Kết quả nàng mới vừa vừa động dậy, roi dài trên eo càng giữ chặt lại, nàng chỉ còn cách ngoan ngoãn tiếp tục ngủ như cũ.

Tiêu Nghiêu không quấy rầy nàng, tự mình tháo roi dài.

Tối hôm qua đùa giỡn thật vui, nhưng bây giờ roi dài kia cuốn lấy rất chặt, thậm chí thử kéo cũng không được, hần thử mở vài lần cũng đều không được.

Nhưng hần lại không yêu cầu người khác giúp mình, cực kỳ kiên nhẫn tự mình xử lý. Lúc dây roi dài bị ném qua một bên, cánh tay của Hoàng thượng cũng duỗi ra kéo chần găm lại gần, đắp từ đầu đến chân của Đào Quý nhân.

Nhìn những động tác liên tục này của Hoàng thượng, sự kinh ngạc của Trương Đại Tổng quản dường như muốn tràn ra ngoài.

Cầu Hoàng đế máu lạnh vô tình mà cũng có một ngày quan tâm người khác sao?

Hần vốn luôn là người làm xong một phát thì thôi, thậm chí đến lúc ngủ rồi cũng không cao hứng, nửa đêm còn muốn phi tẩn cút về, nói trở mặt liền trở mặt.

Trương Đại Tổng quản không thể nghĩ ra được, một Hoàng thượng luôn khó hầu hạ như thế, tại sao trước mặt Đào Quý nhân lại thay đổi thành bộ dáng thế này.

Đến tận lúc hần hầu hạ Hoàng thượng rồi đi, khoe mất lại lần nữa liếc tới thanh roi dài, lập tức nhú mày.

Cái roi lớn như vậy, hoàn toàn có thể xem là hung khí, nếu roi vào trong tay thích khách, rất có thể hần sẽ dùng roi dài siết Hoàng thượng đến chết.

Nhưng Cầu Hoàng đế không chỉ không bị siết chết, mà còn dùng nó để đùa giỡn qua đêm xuân, rõ ràng thứ đồ đó là do chính Đào Quý nhân chuẩn bị.

Nữ nhân này không hổ là yêu tinh, có thể tránh khỏi đông đảo tai mất mà mang roi tiến vào, còn làm cho Hoàng thượng nguyện ý đùa giỡn với mình.

Hậu cung thật sự có thay đổi lớn.

Chờ đến lúc Tần Phiên Phiên tỉnh dậy, nàng cảm thấy toàn bộ thân thể đều rã rời, không có chút cảm giác gì.

Liễu Âm nghe được động tĩnh bên trong, lập tức đi vào: "Chủ tử, ngài tỉnh rồi?"

Tần Phiên Phiên mang vẻ mặt xúc động, nôn nóng hỏi: "Mau xem xem, có phải ta bị Hoàng thượng đùa giỡn đến nổi nằm liệt rồi hay không? Thân thể ta không còn tri giác gì."

Liễu Âm thấy nàng sắp khóc đến nơi, lập tức sợ hãi, nhanh tay nhanh chân chạy đến. Liễu Âm xóc chần găm lên, hai mắt nhìn thật kỹ, nhất thời có chút cạn lời.

"Chủ tử, chân của ngài hần là đã tê rần."

"Còn eo ta thì sao? Sao lại không có cảm giác gì?"

"Trên eo ngài có vết đỏ, khả năng là..." Liễu Âm nhìn thoáng qua, trên eo Tần Phiên Phiên có dấu vết bị buộc chặt rất rõ ràng, đương nhiên tình hình chiến đấu tới qua của bọn họ rất kịch liệt. Khuôn mặt Liễu Âm trắng bệch: "Khả năng ngài thật sự bị Hoàng thượng đùa giỡn đến nổi liệt rồi."

Về mặt Tần Phiên Phiên đầy sự khó tin, đôi mắt sáng dần dần trầm xuống. Nàng duỗi tay sờ eo mình, lập tức có cảm giác đau đớn như thể bị bánh xe lăn qua lăn lại, đau đến nỗi nàng phải nhe răng trợn mắt.

"Nói bậy, eo ta đau như vậy, sao có thể liệt được!"

Một tay nàng nâng eo, một tay được Liễu Âm đỡ, chậm rãi ngồi dậy. Nàng cúi đầu, đúng lúc nhìn thấy mớ dấu vết hỗn độn trên người mình, biết vậy

hôm qua không làm!

Nàng vốn định đùa giỡn hấn bằng "trò chơi trừng phạt", còn tự chuẩn bị dụng cụ, kết quả là mình bị đùa giỡn?

"Chủ tử, ngài có đi thỉnh an bên Duyên Thọ cung không?"

"Không đi, đã canh giờ này rồi, sao còn kịp." Nàng nhìn sắc trời bên ngoài, tìm đại cái cớ: "Đi bẩm báo, tối hôm qua ta và Hoàng thượng "như hình với bóng" suốt một đêm, hôm nay mệt mỏi."

Liễu Âm ho nhẹ một tiếng, lỗ tai có chút hồng lên.

Chủ tử nhà nàng vĩnh viễn có thể đem chuyện thị tẩm nói một cách thoải mái thoát tục như thế, còn cái gì mà "như hình với bóng" nữa chứ!

Tần Phiên Phiên lần lộn hồi lâu mới trở về, gần như là bị nâng trở về. Bộ dạng đi đường hai chân run run của nàng khắc sâu vào ký ức của những thị vệ tuần tra bên ngoài điện.

Một đám nam hán tử đang tuổi nhiệt huyết đều dâng cho Hoàng đế một ngón tay cái tận đáy lòng.

Không hổ là chân long thiên tử, quả thực dũng mãnh!

Lúc Hoàng thượng thượng triều vô cùng vui vẻ, nhưng lúc hạ triều lại nặng nề tới tăm. Cho dù là thái giám tuần tra vô tình đi ngang hay là cung nhân hầu hạ ở Long Càn cung, tất cả những người trên đường đi đều có thể nhận thấy sát khí phát ra từ trên người ngôi cửu ngũ.

Quả thực không gì đáng sợ bằng, giống như một thanh kiếm đã bị rút khỏi vỏ, chỉ chờ tới lúc đại sát bốn phương.

Trương Đại Tổng quản cũng không cười, giữ nguyên một khuôn mặt, theo sát bên cạnh Hoàng thượng, hấn không muốn là kẻ đầu tiên bị Hoàng thượng bắt được cảnh xì hơi. (*)

(ý nói là người đầu tiên bị Hoàng thượng bắt phạt, "giận cá chém thớt")

Hiển nhiên là hôm nay trên triều đình lại tan rã bằng việc đại sự không mấy vui vẻ.

Hấn ngồi trước long án, tấu chương vẫn cứ chồng chất như núi, nhưng hấn lại không lao vào phê duyệt như bình thường, ngược lại một tay chống cằm, một tay khác gõ nhẹ mặt bàn, lông mày nhíu chặt, cũng không biết đang suy nghĩ việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lấy Chết Tạ Tội

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Đào Quý nhân, Hoàng thượng có chỉ ——"

Trương Hiến Năng tự mình tới tuyên chỉ cho Tần Phiên Phiên, liền thấy cánh tay trái của Đào Quý nhân được Liễu Âm đỡ, cánh tay phải được Vọng Lan diu, còn Đào Quý nhân chính mình chống eo, một bước ba người lay động mà đi tới, rõ ràng chính là bị Hoàng thượng sinh long hoạt hổ làm cho không thể đứng thẳng đi lại.

Khóe miệng Trương Hiến Năng co rút, tiểu yêu tinh này thật là không có lúc nào là không diễn: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Tần thị có nữ nhi Phiên Phiên dung mạo hoa đào, huệ chất lan tâm. Nhìn khắp hậu cung, riêng một ngọn cỏ, tấn làm tòng tử phẩm Uyển nghi. Khâm thờ."

Từ khi hấn bắt đầu đọc chữ đầu tiên, nội tâm Tần Phiên Phiên vẫn luôn khẩn trương, cho đến cuối cùng trần ai lạc định[1], không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

[1] trần ai lạc định (尘埃落定): bụi trần đã rơi xuống, chỉ sự việc đã kết thúc.

Nàng không nghĩ tới chính mình thật sự có thể thắng vị, lại còn liên tiếp từ chính lục phẩm nhảy đến tòng tử phẩm, ở giữa chính là cách ba bậc, nhìn đáng vẻ tới qua của Hoàng thượng thật là thoải mái.

Quả nhiên nàng để riêng lại mười con hạc giấy chơi tròng phạt, vẫn là vô cùng sáng suốt, lần sau muốn thắng vị liền có ý phạm sai rồi đi tìm Hoàng thượng tròng phạt chính mình.

"Chúc mừng Đào Uyển nghi tấn vị." Trương Hiến Năng cung cung kính kính giao thánh chỉ cho nàng, rồi mới nhẹ giọng chúc mừng.

Một bên Vọng Lan lập tức dâng lên một túi tiền thật nặng, bên trong đầy ăm ắp, hẳn là đầy bạc.

"Ít nhiều có đại tổng quản hỗ trợ, ngày sau nếu ta lại đi Long Càn cung, còn nhờ đại tổng quản đến thông truyền cho ta." Tần Phiên Phiên duỗi tay vén tóc rũ xuống ra sau tai, bộ dáng như liễu mềm trước gió kia muốn được nhiều người thích sẽ được nhiều người thích, chẳng qua biểu tình cười như không cười trên mặt nàng nhìn không giống như là chân tình thật ý.

Trương Hiến Năng làm như không phát hiện, tuy rằng vị chủ tử này thích diễn kịch, nhưng cũng là mục đích tốt, dù cho lâm vào tuyệt cảnh cũng sẽ không làm ra sự tình lấy tròng chọi đá, luôn có thể tìm được phương pháp ứng đối tốt nhất.

"Đại tổng quản tới tuyên chỉ cho ta, vậy ý chỉ của ba vị Quý phi nương nương..."

"Hoàng thượng chỉ phân phó ta tới tuyên đọc ý chỉ của ngài, còn ba vị nương nương khác ta không được rõ lắm."

Tần Phiên Phiên vừa nghe, trên mặt càng vui vẻ ra mặt: "Làm phiền đại tổng quản đi một chuyến này, để ta tự mình tiễn ngài ra ngoài, mời."

Nàng cực kỳ khách sáo, vừa nói vừa nhắc lần váy đi phía trước.

Đào Uyển nghi xuất thân Tần gia, Tần gia tuyệt đối là danh môn, cho nên cô nương được giáo dưỡng ra, cho dù là thứ nữ cũng cực kỳ xuất sắc.

Thời điểm nàng đi đường ngẩng đầu ưỡn ngực, rõ ràng là tư thế thẳng tắp, nay trở thành tông tử phẩm Uyển nghi, dù sao cũng phải có cái khí độ của Uyển nghi.

Trương Hiến Năng nhú lại, cười khẽ nhắc nhở nói: "Thân thể Đào Uyển nghi rất tốt sao?"

Dường như nháy mắt sau khi hắn nói xong, vòng eo mềm mại của Tần Phiên Phiên lại muốn ngã xuống, một bên Liễu Âm và Vọng Lan cực kỳ có ánh mắt, lại là một trái một phải đỡ lấy nàng.

"Nhất thời vui sướng nên lún át đau đớn thân thể, về sau đại tổng quản gặp Hoàng thượng nhất định phải truyền lời thay tần thiếp." Tần Phiên Phiên tình ý chân thành mà nói, biểu tình trên mặt đều đã áp ủ đúng chỗ, rõ ràng lại muốn phát biểu thao thao bất tuyệt.

Trương Tổng quản nhớ tới lần truyền lời ác mộng lúc trước, ý cười trên mặt đều đông cứng.

Thời điểm Trương Hiến Năng trở lại Long Càn cung lại trống không, Hoàng thượng bị Hoàng Thái hậu thỉnh đi Vĩnh Thọ cung.

"Hoàng đế a, lần này thắng vị lập tức nâng lên tới ba Quý phi, trong cung bốn vị Quý phi, có phải có chút quá nhiều hay không?" Lời của Hoàng Thái hậu thăm thía mà mở ra đề tài.

Tiêu Nghiêu ngồi ở trên ghế, không chút để ý nói: "Nhiều sao? Hậu cung ba ngàn giai lệ, bốn vị Quý phi so sánh với tổng nhân số đã là ít ỏi không đáng mấy rồi."

Hoàng Thái hậu nhú mày, tiếp tục nói: "Nhưng Quý phi chính là tông nhất phẩm, năm đó Tiên hoàng đến một vị Quý phi cũng không có, chỉ có một vị Hoàng Quý phi là Cao Thái hậu. Nói một câu tục ngữ, Quý phi quá nhiều lại thành ra không đáng giá."

Hoàng thượng sùng sốt một chút, ngược lại thấp giọng cười, cười tùm tùm mà nhìn về phía Hoàng Thái hậu nói: "Trẫm còn tưởng rằng Thái hậu sẽ nói ngoại trừ vị trí Hoàng hậu, phân vị còn lại đều không đáng giá chứ. Lúc trước phụ hoàng chỉ có một vị Hoàng Quý phi là mẫu hậu, đó là Tiên hoàng thương tiếc mẫu hậu. Về sau nếu trẫm cũng gặp người trẫm thương tiếc, chắc chắn sẽ noi theo cử chỉ của phụ hoàng, tỏ rõ lòng hiếu kính. Cho nên hiện giờ bốn vị Quý phi, thứ nhất không trái với quy định của tổ tông, thứ hai cũng là trẫm săn sóc các nàng đi theo trẫm nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao. Đương nhiên ở vấn đề tấn vị phi tần, hai vị Thái hậu có quyền phủ quyết nhất định. Nếu ngài chướng mắt ba vị kia, cách một thời gian lại tìm cái sai lầm miễn phân vị của các nàng là được, trẫm cũng mặc kệ."

Lời nói này của Hoàng thượng thật dễ nghe, vừa thấy chính là một chủ nhân dễ nói chuyện, còn để Hoàng Thái hậu có thể tùy ý bãi miễn ba vị quý phi tân nhiệm của hắn.

Trên thực tế một lời này kệp đao giấu kiếm, làm Hoàng Thái hậu tức giận đến té xỉu.

Đầu tiên là trào phúng năm đó bà là Hoàng hậu cao quý, nhưng toàn bộ nổi bật đều bị Hoàng Quý phi là Cao Thái hậu đoạt đi. Tiên hoàng bảo vệ Cao Thái hậu trong lòng bàn tay, bởi vì bà ta là Hoàng Quý phi, cho nên tất cả không có người nào đến được phân vị của bà ta, bao gồm từ nhất phẩm Quý phi.

Lại chê cười bà xen vào việc của người khác, kể cả Hoàng đế có mười Quý phi, dù sao cũng không trái với quy định tổ tông, hơn nữa vị trí Quý phi này cũng không phải ổn định vững chắc, hẳn có thể tùy thời mà bãi miễn.

Nếu có ai cho rằng phân vị Quý phi chỉ cách Hoàng hậu có một bước, đó thật là ý nghĩ kỳ lạ.

Bởi vì Hoàng đế nói vị trí kia là cái rắm, vậy chỉ có thể là cái rắm.

Sắc mặt Hoàng Thái hậu tối tăm đến cực điểm, như chum tương bị đổ.

Dù Hoàng thượng biểu hiện tôn kính bà như thế nào, trên thực tế biểu hiện ra ngoài thân sơ xa gần một lời đã rõ, chưa bao giờ chịu gọi bà là mẫu hậu, chỉ có Thái hậu.

Tiền nhân Cao Thái hậu kia vẫn luôn cực kỳ tốt số.

Thời trẻ có Tiên hoàng nâng niu, mưu kế hậu cung rất ít dính đến trên người bà ta, thậm chí lúc sau vài vị Hoàng tử tranh đoạt vị, Tiên hoàng và Hoàng thượng đều chưa từng đề bà ta biết.

Kết quả thật đúng là Hoàng thượng thắng, Cao Thái hậu có nhi tử ruột nâng đỡ, lại là thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, loại tốt số này quả thực nằm cũng là người thắng.

"Hoàng đế đã quyết định như vậy, ai gia ái ngại cũng đành phải lẩm miệng. Quý phi quá nhiều chỉ sợ làm lòng người trong hậu cung di động, nếu gây ra rối loạn tan nát thật ra không hay lắm."

Hoàng Thái hậu liên tục xua tay, bà không định làm cái người xấu kia, ba vị kia đều từ vương phủ theo tới, căn cơ không cạn, bà tội gì gây ra tiếng oán than dậy đất.

"Đúng rồi, ai gia được người nhờ một chuyện. Nàng ta nói là đã làm sai chuyện, muốn thỉnh Hoàng thượng tha thứ, chỉ là sợ người không gặp nàng, nên đã tránh ở chỗ ai gia, cuối cùng là gặp gỡ người. Không biết Hoàng đế có thể nể mặt ai gia, gặp nàng ta một lần hay không?" Hoàng Thái hậu chuyển đề tài.

Ở phía trước, Tiêu Nghiêu chú ý tới phía sau bình phong, lộ ra một đoạn làn váy màu trắng, thực hiển nhiên mặt sau là một vị giai nhân đang trốn.

"Trẫm thật là không muốn gặp nàng ta, nhưng Thái hậu đã nói là cho người mặt mũi, trẫm không thể bác bỏ, mời đi." Hoàng thượng phát tay.

Sắc mặt Hoàng Thái hậu cứng đờ, lời này của Hoàng thượng thật đúng là đủ trắng trợn.

Giai nhân là đập tiếng nhạc mà ra, hiển nhiên có người tấu đàn, nàng ta che mặt, người mặc váy lụa trắng, đường cong trên người phác họa khá rõ, eo thon một tay có thể ôm hết.

Hoàng thượng liếc mắt một cái liền nhận ra người kia là ai.

Mỹ nhân đơn độc nhảy múa, thời điểm xoay tròn từng vòng, chỉ có cặp mắt long lanh gắn chặt lấy hắn, phong tình vạn chủng đều là hướng về phía hắn khẩn cầu tha thứ.

Ngón tay hắn đặt ở trên bàn, gõ nhịp gõ nhịp, tựa như nghiêm túc thưởng thức, chỉ là cặp mắt nhẹ nhàng nheo lại kia làm người nhìn không thấu cảm xúc của hắn đến tột cùng là gì.

Màn biểu diễn kết thúc, mỹ nhân yêu kiều quỳ gối ở trước mặt hắn, lộ ra cằm cổ trắng nõn tinh tế, thật sự yếu ớt.

Hoàng thượng như nàng mong muốn, vuốt tay sờ lên cổ nàng.

"Nguyệt nhi của trẫm."

Nghe được tiếng gọi triu mến của Hoàng thượng, nửa người của Nguyệt Quý phi đều đã tê rần, nàng ta chưa từng nghe được Hoàng thượng thân thiết mà ôn nhu gọi nàng ta như thế, tức khắc nước mắt cũng rơi xuống.

"Hoàng thượng, Nguyệt nhi biết sai rồi, Nguyệt nhi không cần muội muội tiến cung, chỉ cần Hoàng thượng chịu tha thứ cho Nguyệt nhi." Nguyệt Quý phi ngẩng đầu, khăn che mặt rơi xuống trên mặt đất, lộ ra một gương mặt chứa chan tình ý.

Nếu là một nam nhân thì đã nên động tâm, đáng tiếc Hoàng thượng là chân long, nói cách khác chính là không phải người, mà là súc sinh.

Tay hắn từ sau cổ sờ đến yết hầu của nàng ta, thanh âm thô dài càng thêm rõ ràng.

Động tác của nam nhân mang theo tình ý miên man vô hạn, sắc mặt của Nguyệt Quý phi đỏ ửng, Hoàng Thái hậu cũng quay đầu đi chỗ khác, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, may mắn Hoàng thượng vẫn bị mê hoặc, nếu hôm nay bà phải mất mặt rồi.

"A ——" Tiếng Nguyệt Quý phi kêu rên truyền đến, Hoàng Thái hậu nhủ chặt mày, không ngờ Hoàng thượng là nam nhân háo sắc như thế, đến mức không thể kéo về Long Càn cung rồi nói sau, một chút cũng không chờ được?

"Cứu, cứu mạng ——" Tiếng cầu cứu của Nguyệt Quý phi rời rạc thành mảnh nhỏ truyền đến.

Trong lòng Hoàng Thái hậu cả kinh, vội vàng quay đầu lại, cả người đều bị dọa rồi.

Nào có cảnh tượng tình ý miên man, rõ ràng chính là hiện trường giết người.

Bàn tay của Hoàng thượng gắt gao bóp lấy cổ họng của Nguyệt Quý phi, một gương mặt dạt dào xuân ý của nàng ta, giờ phút này đã tràn ngập hoảng sợ và dữ tợn, mày gắt gao nhăn lại, tròng mắt đều trừng lên, miệng mở to như là một con cá mắc cạn chờ chết.

Một tay khác của Hoàng thượng lại chống cằm, mặt không có biểu tình mà nhìn nàng ta, hoàn toàn là một đao phủ lòng dạ lạnh lùng.

"Hoàng đế, ngươi làm cái gì vậy? Mau buông ra, ngươi muốn giết người ở Duyên Thọ cung của ai gia sao?" Hoàng Thái hậu kinh sợ không thôi, lập tức lui về phía sau hô to.

Một đám cung nữ thái giám chung quanh lại chỉ dám bảo vệ Hoàng Thái hậu, cũng không dám lại gần ngôi cửu ngũ.

Xung quanh Hoàng thượng tràn ngập sát khí nồng đậm, ai dám tới gần một bước sẽ bị tai ương giống vậy, những người bọn họ đều là tiện nô tài, chỉ cần một ánh mắt của vị chủ tử kia, đầu bọn họ liền lia khỏi cổ.

Đến Nguyệt Quý phi cao quý, ở trong tay của hắn cũng chỉ là một con cá chờ chết, huống chi là bọn họ.

"Hoàng đế, ngươi không thể giết nàng ta, ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn trở thành bạo quân giết chết chính nữ nhân của mình sao? Trăm năm sau, sử sách sẽ viết về ngươi như thế nào?" Hoàng Thái hậu mồ hôi lạnh ròng ròng, nhưng lại miễn cưỡng chính mình phải chịu đựng.

Hoàng thượng giết người ở Duyên Thọ cung của bà, Hoàng đế sẽ trở thành bạo quân thiên cô, Hoàng Thái hậu bà cũng chạy không thoát bị bêu danh muôn đời.

Thậm chí bởi vì bà không phải mẹ ruột, có lẽ sử quan sẽ bịa đặt ra vô số tin tức bất lợi đối với bà.

Rốt cuộc Tiêu Nghiêu buông lỏng tay ra, Nguyệt Quý phi nằm trên mặt đất đã chết ngất đi.

"Sử quan viết về trăm như thế nào, trăm không rõ ràng lắm. Nhưng viết về Thái hậu như thế nào, trăm vẫn là biết rõ. Nguyệt Quý phi tự nhận có sai, nhận sai với Hoàng đế, Thái hậu cho phép nàng ta nấp sau bình phong, nhảy múa xong, Nguyệt Quý phi quỳ trước người Hoàng đế, lấy chết tạ tội. Hoàng đế niệm tình nàng ta hầu hạ nhiều năm, tha nàng ta một mạng."

Hắn chậm rãi nói, ngữ điệu thản nhiên mà thanh thản, như đang ngâm nga một khúc đồng dao.

Hoàng Thái hậu lại là càng nghe càng kinh hãi, hai đùi đều nhũn ra, bà run giọng chất vấn: "Nguyệt quý phi có từng muốn lấy chết tạ tội sao? "

Hoàng thượng nghiêng đầu nhìn nàng ta, khẽ cười nói: "Mới vừa rồi nàng ta quỳ gối trước mặt trăm, chẳng lẽ không phải ý muốn bảo trăm bóp chết nàng ta? Hành động vừa rồi của nàng ta, Thái hậu hẳn là đã xem ở trong mắt mới phải, trăm chờ dài lâu như vậy, thế nhưng nàng ta không quý trọng sinh mệnh của nàng ta như thế, Thái hậu và nàng ta đều không có dị nghị mà. Trăm mềm lòng, luôn muốn cho nàng ta và Thái hậu câu gì được nấy, nên mới động thủ. Nào biết Thái hậu lại là to trăm là bạo quân gì đó, trăm cũng nghi hoặc thật sự. Rốt cuộc Thái hậu muốn như thế nào?"

Năm nay Đế vương hai mươi sáu, anh tuấn tiêu sái, khí chất quanh thân lại đã hồn nhiên thiên thành[2].

[2] hồn nhiên thiên thành (浑然天成): dùng để chỉ thơ văn có kết cấu chặt chẽ tự nhiên hoặc hình dung người tài đức hoàn mỹ tự nhiên. Ở đây dùng với nghĩa thứ hai.

Tại một khắc này tàn mát ra tư thái làm Hoàng Thái hậu nhận thấy rõ được một việc, đó chính là đế vương trước mắt này, so với Tiên hoàng thì tâm càng thêm tàn nhẫn, càng thêm sâu không lường được.

Tâm tính và thủ đoạn như vậy không thành bạo quân thiên cô sẽ thành đệ nhất quân vương thiên cô.

"Hoàng đế!" Hoàng Thái hậu giận dữ mà kêu một tiếng, câu nói kế tiếp lại không nói ra miệng.

Đôi trắng thay đen như thế, đối trá liên tục như thế, thế nhưng nói ra từ trong miệng ngôi cửu ngũ, tựa như bà vừa mới nhận thức hắn.

Tiêu Nghiêu cong môi, lộ ra một bộ dáng châm chú lắng nghe.

Hoàng Thái hậu chưa từng chân chính hiểu biết hắn, có lẽ nói toàn bộ người hậu cung đều không hiểu biết hắn.

Trên đời này người hiểu biết hắn nhất chỉ có Tiên hoàng trước loại hắn khỏi vị trí Thái tử, cuối cùng lại cho hắn ngôi vị Hoàng đế.

Bởi vì trái tim hắn tàn nhẫn lạnh bạc, Tiên hoàng cảm thấy hắn sẽ là bạo quân, cho nên không cho hắn làm Thái tử; lại bởi vì hắn bình tĩnh quả cảm, lòng dạ thiên hạ, đến con nôi đời do ai sinh đều hiểu rõ trong lòng, hết thảy bày mưu lập kế, Tiên hoàng lại thay đổi quan niệm, cuối cùng mới đem ngôi vị hoàng đế cho hắn.

"Thái hậu vẫn nên mời thái y tới chăm sóc thật tốt cho Nguyệt Quý phi đi, quân vô hí ngôn, trăm nói tha nàng ta một mạng thì nàng ta phải tồn tại. Trăm nói đề muội muội nàng ta tiến cung thì sẽ không dối ý. Nguyệt Quý phi cũng đi theo trăm nhiều năm, thế nhưng điểm quy củ này cũng quên mất. Mong rằng Thái hậu dạy dỗ nàng ta cho tốt, nếu không lời trăm nói lúc trước cũng không phải lời nói đùa."

Cuối cùng Hoàng thượng cười với Hoàng Thái hậu một cái, trực tiếp xoay người đi, chỉ còn Vĩnh Thọ cung đầy hỗn độn.

Thời điểm hần ngồi long liễn trở lại Long Càn cung, Trương Hiến Năng đã chờ hần ở cửa.

Đại tổng quản nhìn thấy chiếc khăn trắng trong tay ngôi cửu ngũ, chà lau từng ngón tay, cũng không biết ở Vĩnh Thọ cung lại có người nào không có mắt đác tội hần, làm cầu Hoàng đế âm trầm như thế.

"Đào Uyển nghi nói cái gì?" Hần thấp giọng hỏi một câu.

Trương Hiến Năng ho nhẹ một tiếng, tự chuẩn bị tâm lý thật tốt, để tránh nói đến một nửa chính mình cảm giác ghê tởm mà phun ra.

"Đào Uyển nghi nói, Hoàng thượng đối với nàng tốt như thế, hiện tại nàng nhớ ngài, hần không thể lập tức chạy vội tới trước mặt ngài, lại sợ lòng ngài sinh chán ghét, chỉ có thể ngày ngày đêm đêm đem giấu nỗi nhớ nhưng khắc cốt ở trong trong lòng. Chờ lần tới nàng thật sự nhìn không được, tự tiện chạy đến Long Càn cung, mong rằng ngài có thể trừng phạt nàng thuyền nhỏ nhẹ trông chừng."

Nói thật, một thái giám như hần cũng không biết "Thuyền nhỏ nhẹ trông chừng" là thứ quý quái gì, nhưng lấy nam căn không còn của hần ra bảo đảm, đây tuyệt đối không phải cái thứ gì tốt đẹp.

Bởi vì sau khi cầu Hoàng đế nghe xong, lại cao giọng cười ha ha.

Một giây trước tức giận âm trầm, một giây sau liền mặt mày hớn hờ, cầu hoàng đế đã bị diễn tình lấy bệnh rồi.

"Thuyền nhỏ nhẹ trông chừng, trăm thực chờ mong!" Hần thấp giọng mở miệng, mấy chữ phía trước xẹt qua đầu lưỡi, mang theo ý vị độc hữu, thậm chí thanh âm uốn lưỡi vẫn cuối kia tựa như thành một luồng nhiệt khí thổi vào lỗ tai người ta, căn bản là không chống đỡ được.

Trương Hiến Năng phục hồi tinh thần lại, nhìn lướt qua chung quanh, chỉ thấy vài tiểu cung nữ đều cúi đầu, lỗ tai đều đỏ rực.

Hừm, hormone của cầu hoàng đế bạo phát.

...

Tất cả chuyện phát sinh trong Vĩnh Thọ cung đều bị Hoàng Thái hậu che giấu, nếu không bà và Nguyệt Quý phi đều mất hết mặt mũi.

Còn vị kia cô nương Lâm gia Lâm Xảo Nhi, đúng như Hoàng đế yêu cầu, ngày hôm sau đã được nâng đưa vào Vọng Nguyệt cung. Chỉ là khi để nàng ta nhìn thấy Nguyệt Quý phi nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, cả người đều sợ tới mức sắp ngất đi.

Ở trong lòng người Lâm gia, Nguyệt Quý phi là nữ nhân được Hoàng thượng sủng ái nhất, nữ nhân cao quý mỹ lệ như Nguyệt thần, nam nhân nào có thể không động tâm đây?

Nhưng hôm qua liên tiếp ba vị Quý phi được nâng lên, hơn nữa hôm nay mắt thấy là thật, Lâm Xảo Nhi đã biết tỷ tỷ này của mình chỉ sợ đã thất sủng.

Sau khi Tần Phiên Phiên tấn thành Đào Uyển nghi, Cao Thái hậu là người đầu tiên phái người đưa hạ lễ tới, làm Tuyết Đào tiên tử được Tây Vương mẫu sủng ái nhất, hạ lễ thu được kia tất nhiên cũng đủ phong phú, nghe được tiếng gió các phi tần đều đỏ mặt vô cùng.

Lúc trước không để nàng vào mắt, khi lần đầu tiên nàng được phong làm Quý nhân, mọi người cũng chưa tặng lễ, hiện giờ có Cao Thái hậu làm gương, cũng không thể không cân nhắc đào đồ vật đưa lại đây.

Tần Phiên Phiên vẫn như cũ dậy thật sớm đi Duyên Thọ cung, trước đó sau một đêm chơi đùa cùng Hoàng thượng, Thái hậu cho nàng nghỉ ngơi an vài ngày, hôm nay vô luận như thế nào cũng đi biểu hiện một chút.

"Mẫu hậu, Tuyết Đào chải đầu cho ngài." sau khi được ma ma dẫn tiến vào nội điện, Tần Phiên Phiên lập tức yêu kiều hô một câu.

"Mau tới, Tinh Tinh chọn cho ai gia mấy đồ trang sức đều rất đẹp, người đến xem có thể đều dùng hay không?" Thanh âm của Cao Thái hậu truyền đến.

Tần Phiên Phiên nhướng mày, lúc sau đi vào quả nhiên nhìn thấy Cao Tinh đứng ở một bên, thời điểm tầm mắt giao nhau với nàng, nàng ta sửa lại bộ dáng tranh cao thấp lúc trước, ngược lại cười hi hi với nàng, đôi mắt đều hí thành một đường.

Tần Phiên Phiên chỉ làm như không biết, bước nhanh đi đến bên người Cao Thái hậu, nhìn những trâm cài đó, không khỏi cứng đờ khóe miệng.

Thật ra Cao Tinh chọn trâm cài đẹp, nhưng phải trong giới hạn, toàn bộ đều sáng long lanh, chủ yếu và thứ yếu chẳng phân biệt, căn bản không thể đeo tất trên đầu một người.

Cũng không biết nàng ta cố ý khó xử mình, hay là muốn cho Cao Thái hậu trở thành trò cười.

"Trâm đầu phượng này tuy đẹp, nhưng tần thiếp nhớ rõ ngài có một cái bách điều triều phượng càng đẹp mắt hơn." Tần Phiên Phiên thấp giọng nói một câu.

"Đúng đúng, ma ma mau tìm trâm kia tới." Cao Thái hậu lập tức gạt đầu, trực tiếp ghét bỏ mà ném trâm đầu phượng vào hộp trang sức, hiển nhiên là không dùng.

"Bộ điều này, tẩn thiếp nhớ rõ có một cái đá đỏ thạch lưu, đồ rực trông rất đẹp mắt."

"Đúng vậy, lấy tới."

Tần Phiên Phiên nói một câu, Cao Thái hậu đáp một câu, cho đến cuối cùng chỉ còn lại có một đuôi trâm, trên cơ bản không sinh ra ảnh hưởng gì.

Nàng nhặt lên nhìn nhìn, nói: "Tuy rằng trâm này có chút không hợp với búi tóc của ngài, nhưng cũng may không nhìn thấy, huống hồ Cao gia cô nương khó khăn mới chọn ra, cũng không thể một cái đều không cần, cái này liền lưu lại đi."

Tần Phiên Phiên hiển nhiên là rất miễn cưỡng mà để lại mặt mũi cho Cao Tĩnh, tuy nói lúc trước đã khiến nàng ta tức chết đi được.

Cao Thái hậu có chút do dự, dùng dư quang khoe mắt liếc Cao Tĩnh một cái, thấy sắc mặt nàng ta không tốt, nhưng vẫn gạt đầu.

Nhưng chờ khi Tần Phiên Phiên búi xong tóc cho Thái hậu, Cao Thái hậu vẫn là theo thói quen sờ sờ đuôi trâm, biểu hiện ra bộ dáng thật dễ ý.

"Ma ma, đuôi trâm này thật sự nhìn không ra sao?"

"Nhìn không ra, hôm nay Thái hậu nương nương thật đẹp."

"A, là Phiên Phiên giúp ta búi tóc đẹp, nhìn không ra thì tốt." Cao Thái hậu ôm lấy cánh tay Tần Phiên Phiên, vẻ mặt ý cười vui sướng, hiển nhiên là nhất định phải khen nàng.

Để cho người khác biết sở dĩ mình xinh đẹp như vậy, đều là công lao của Tần Phiên Phiên.

Đối với biểu hiện thành thật này của Cao Thái hậu, trong lòng Tần Phiên Phiên rất vui mừng, khó trách Tiên hoàng thích Cao Thái hậu, đổi lại là nàng nương cũng thích, không giả dối, thời thời khắc khắc đều nhớ kỹ cái tốt của người khác.

Loại người tốt chân thành này, ở hậu cung không nhiều lắm.

"Đào Uyển nghi, thật là xin lỗi. Chân tay ta quá mức vụng về, đồ vật chọn ra cũng không thể nào dùng tốt, cho người thêm phiền toái." Cao Tĩnh đã điều chỉnh tốt biểu tình trên mặt, vẫn như cũ cười hi hi tới xin lỗi.

Tục ngữ nói không duỗi tay đánh khuôn mặt tươi cười, Tần Phiên Phiên rất có lễ phép cười đáp trả nàng ta: "Không có việc gì, cũng là người có tâm ý săn sóc Thái hậu nương nương, đáng ta ra không nên mở miệng chỉ ra. Chỉ là người chài đầu là ta nên tất nhiên phải nói, bằng không nếu khó coi, đến lúc đó nội tâm ta khó an."

Nàng vừa dứt lời, Cao Thái hậu liền dè tay nàng lại, vô cùng không tán đồng nói: "Người vắn tóc đẹp, đây là mọi người đều biết, bất luận ai nội tâm khó an, cũng không nên là người."

Lời này của Cao Thái hậu là để trấn an Tần Phiên Phiên, nhưng vừa lúc chọc tới chỗ đau của Cao Tĩnh, sắc mặt nàng ta cứng đờ, nhưng lại nỗ lực khôi phục tươi cười.

"Ai gia vẫn nên thay đổi đuôi trâm đi, mạng cái này không thoải mái." Cao Thái hậu vẫn luôn sờ đuôi trâm kia, cũng không biết là tác dụng của tâm lý, hay thật sự tồn tại, tóm lại nàng vẫn đổi lại.

Cao Tĩnh thức dậy còn sớm hơn Tần Phiên Phiên, chọn cả một buổi sáng, kết quả một cây cũng không dùng tới.

"Cái này ——" Tần Phiên Phiên rõ ràng do dự một chút, cuối cùng vẫn là đổi cho bà ta.

Cao Tĩnh bị lẫn lộn đến độ muốn khóc ra, khó có thể chấp nhận nhục nhã như vậy.

Nhưng nàng ta nhìn cả người Tần Phiên Phiên là bộ dáng chói lọi, sau khi biến thành Uyển nghi, bất luận là ăn mặc hay trang sức đều hoàn toàn xuất sắc, căn bản không để người khác vượt qua, cộng thêm được Hoàng thượng triệu thị tâm vài lần, khí tức quanh thân không phải cái loại cảm giác ngây ngô của tiểu cô nương có thể so được.

Cao Tĩnh cắn chặt răng, vọng tưởng một chút về sau chính mình sẽ biến thành như vậy, lại cảm thấy dù có nhục nhã vài lần cũng đáng.

"Cô mẫu, chuyện hôm qua chất nữ cầu ngài, ngài đã đáp ứng sẽ nói với Đào Uyển nghi."

Cao Thái hậu đang tám chuyện với Tần Phiên Phiên, kết quả nghe được nàng ta nhắc nhở, sắc mặt cứng đờ, ánh mắt nhìn về phía Tần Phiên Phiên có chút né tránh, rõ ràng là thỉnh cầu của Cao Tĩnh làm người ta khó có thể mở miệng.

Tần Phiên Phiên gần như không cần hỏi đã có thể đoán được vài phần, nàng lại chỉ làm như không biết, coi như không nghe thấy, vẫn như cũ nói với Cao Thái hậu đề tài khác.

"Thái hậu, hôm qua ngài đưa tần thiếp hoa nguyệt quý[3], hôm nay tần thiếp liền ngắt một đoá nguyệt quý cái ở trên đầu, ngài nhìn một cái xem đẹp không?"

[3] hoa nguyệt quý: tên khoa học là Rosa Chinenis, thuộc chi hoa hồng, thường gọi là hồng Trung Hoa, hồng Trung Quốc, tường vi Trung Hoa, nguyệt quý.

Nàng cười tủm tỉm mà nhìn Thái hậu, trên búi tóc cũng không có đính trâm, ngược lại là mang một đoá nguyệt quý đang nở rộ, ghé sát vào còn có thể ngửi thấy một mùi hương thanh thuần, thấm vào ruột gan.

Bởi vì nàng không phải chính cung Hoàng hậu, cho nên không thể mang màu đỏ rực, chỉ có thể chọn một đoá hồng nhạt, xứng với váy sam hồng nhạt của nàng, thật là ứng với câu nói kia trên thánh chỉ: dung mạo hoa đào.

"Đẹp đẹp, nơi này của ai gia còn có mấy bồn hoa khác, người chờ lát nữa nhìn một cái, nếu vừa mắt đều cho người dọn về đi." Thái hậu đánh giá một phen, cảm thấy tiểu cô nương trước mắt này càng nhìn càng đẹp, so với khuê nữ ruột của bà còn thân thiết hơn.

Cao Thái hậu cũng không biết chính mình làm sao vậy, rõ ràng nếu phi tần khác trang điểm đẹp như vậy, hoặc là ý tưởng mới lạ, bà lại không có, vậy bà khẳng định sẽ tức giận, thậm chí bắt người ta về sau không được trang điểm như vậy.

Cổ tình chỉ có Tần Phiên Phiên ngoại lệ, Cao Thái hậu cảm thấy Tần Phiên Phiên xinh đẹp, giống như chính mình cũng xinh đẹp theo.

"Thái Hậu nói nhìn đẹp là được, ngày mai tần thiếp sẽ vấn cho ngài một cái càng đẹp mắt hơn. Bởi vì không biết ngài có thích hay không, cho nên tự mình vấn kiểu này cho ngài nhìn."

Cao Thái hậu vừa nghe ngày mai chính mình cũng trang điểm như vậy, tươi cười trên mặt càng là không ngăn được.

Cao Tĩnh nghe các nàng nói chuyện, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không dừng được, càng không rảnh lo nàng ta, tức khắc liền không thể chờ đợi, trực tiếp tự mình mở miệng: "Đào Uyển nghi, hẳn là người biết tại sao cô mẫu lưu ta lại trong cung. Tuyên tú sắp tới, Nguyệt Quý phi cũng sẽ dẫn dắt muội muội nàng ta tiến cung, vì sao thì trong lòng mọi người biết rõ ràng. Ta cần phải thừa sủng trước nàng ta, nhưng hiện giờ gặp được Hoàng thượng quá khó khăn. Người là Đào Uyển nghi mới tấn phong, lại là người tâm phúc trong mắt Hoàng thượng hiện giờ, không bằng giúp ta, ngày sau hai tỷ muội chúng ta ở trong cung nâng đỡ lẫn nhau, làm những người đó không được gần Hoàng thượng!"

Lời này của Cao Tĩnh là vô cùng rõ ràng, thiếu điều bóp cổ Tần Phiên Phiên, bắt nàng đưa mình lên long sàng.

Nếu không phải Cao Thái hậu ở đây, Tần Phiên Phiên tất nhiên sẽ trở mặt, bàn tay tiếp xúc với mặt nàng ta.

Nhưng đối với Cao Thái hậu tất nhiên phải tỏ ra văn minh, thô lỗ như vậy không lay động được lòng thương tiếc của Tây Vương mẫu.

Cao Tĩnh đang đắc ý dào dạt mà chờ phản ứng của nàng, dù sao hôm qua nàng ta năn nỉ ỉ ôi, Cao Thái hậu đã đáp ứng trợ giúp nàng ta, không phải do Tần Phiên Phiên quyết định đồng ý hay không.

Tươi cười trên mặt nàng ta còn chưa tràn ra, đã thấy Tần Phiên Phiên ửng đỏ hốc mắt, lập tức nước mắt tràn mi, căn bản đến thời gian áp ủ cảm xúc đều không cần.

"Ai nha, sao người khóc? Đứa nhỏ này có phải không đồng ý hay không, nói với ai gia, ai gia thương người nhất, đương nhiên sẽ không để người bắt nạt người. Tĩnh Tĩnh cũng không phải muốn bắt nạt người, chung quy Hoàng đế không có khả năng sủng một mình người, cùng với tiện nghi những người khác, không bằng hai người một lòng, tốt xấu còn có ai gia nhìn, nàng ta không dám khi dễ người. Người luôn mềm lòng lại tốt tính, tuy rằng Tĩnh Tĩnh hơi bá đạo, có đôi khi cũng hơi vụng về, nhưng được cái biết nghe lời, có ai gia ở đây, ai cũng không vượt qua được người..."

Cao Thái hậu lập tức móc ra khăn lau nước mắt cho nàng, vừa lau còn vừa gấp giọng trấn an nàng, thần sắc lo lắng trên mặt kia cũng không phải là giả vờ, bà thiết tình thương xót.

Ở một bên, Cao Tĩnh đứng nói cười, ngay cả khóc cũng khóc không ra.

Mẹ nó chứ!

Cao Thái hậu là họ Cao sao? Nàng ta hoài nghi Tần Phiên Phiên mới là chất nữ ruột của Cao Thái hậu, cái gì mà bảo nàng bá đạo lại vụng về, chỉ có một ưu điểm duy nhất là nghe lời, trước nay Cao Thái hậu cũng không nói nàng ta như vậy.

Từ khi có Tần Phiên Phiên, Cao Tĩnh nàng ta liền hoàn toàn là cô đại không ai thương.

"Không phải, tần thiếp không phải trách cô nương Cao gia, chỉ là tần thiếp không, không thể..." Nàng vừa nói vừa thút thít, bộ dáng tội nghiệp kia, Cao Thái hậu hận không thể ôm nàng vào trong ngực vuốt ve.

"Tần thiếp không được Hoàng thượng thích, lúc trước Hoàng thượng chiêu hạnh tần thiếp, kỳ thật không làm gì khác, chính là trừng phạt tần thiếp một đêm. Tần thiếp xin tha nửa ngày, Hoàng thượng cũng..." Nàng cầm lấy khăn lau mặt, che khuất khóe miệng cong lên của mình, thật là không làm gì khác, vội vàng làm nàng mà thôi. Cũng trừng phạt một đêm, người nói năng cẩn thận cũng thật sự trở nên điên loạn.

"Tần thiếp thật sự thực vô dụng, ô ô, cô nương Cao gia bảo tần thiếp hỗ trợ, chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngược lại. Thái hậu, tần thiếp thật sự không phải cố ý

không hỗ trợ!"

"Được rồi được rồi, không khóc. Ai gia hiểu được, không bắt người giúp, ai gia tự mình nói với Hoàng thượng."

Cao Thái hậu lập tức từ bỏ, bà thấy Tần Phiên Phiên khóc thành như vậy, nào còn có tâm tư khó xử nàng, dứt khoát tự mình làm.

Kỳ thật lúc trước Cao Thái hậu đã đi tìm Hoàng thượng thật nhiều lần, kêu hần thu nhận Cao Tĩnh, nhưng đương kim thánh thượng chính là cá trạch đầu thai, vô cùng giáo hoạt, bất luận nói rõ hay là ám chỉ, hần đều có thể tìm cơ hội thoát thân, còn làm Cao Thái hậu tức giận không đứng dậy nổi.

"Tĩnh Tĩnh, người đừng làm khó dễ Phiên Phiên, thật sự không được, ai gia sẽ lấy Tiên hoàng ra ép hần, Hoàng đế khẳng định sẽ đồng ý." Thái hậu vỗ nhẹ lưng Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên đang khóc nức lên, vừa nghe lời này, thiếu chút nữa sợ tới mức quỳ xuống.

Cao Thái hậu đây là tìm đường chết, dùng Tiên hoàng ép Hoàng thượng, một lần hai lần còn không sao, nếu nhiều lần đều dùng chiêu này, vẫn là do Cao Tĩnh này thiếu năng trí tuệ, sớm hay muộn sẽ mài mòn hết kiên nhẫn của Hoàng thượng, thậm chí ảnh hưởng đến tình mẫu tử của hần và Cao Thái hậu.

Tần Phiên Phiên không đồng ý, nàng khó khăn lắm mới leo lên được đùi vàng của Cao Thái hậu, đùi này còn chưa chống lưng cho nàng đã bị kẻ khác làm đổ, thế nào nàng cũng phải xé xác Cao Tĩnh.

"Thái hậu, Thái hậu, chung quy ngài không thể vẫn luôn dùng Tiên đế áp chế Hoàng thượng. Tiên đế biết sẽ không vui, ông ấy yêu quý ngài như vậy, ngài lại dùng ông ấy ép Hoàng thượng, ông ấy sẽ không hài lòng. Ép hần đi ngủ với nữ nhân khác, điều này không thể nào nói nổi ——"

Thanh âm của nàng ép thấp xuống, nhưng ngữ khí lại rất kiên quyết.

Cao Thái hậu vừa nghe, tức khắc cũng có chút chột dạ, Tiên đế đối tốt với bà là sự thật, tích cách của Tiên đế bà cũng rõ ràng, nhất định không muốn làm loại chuyện không đứng đắn này.

"Đúng vậy, lúc trước ai gia không muốn lấy Tiên đế ra ép, nhưng bởi vì việc này không dễ làm" Cao Thái hậu gật đầu, rõ ràng là từ bỏ.

"Đào Uyển nghi, người có ý tứ gì? Chính người không muốn hỗ trợ, còn không cho cô mẫu giúp ta, chính là muốn nhìn ta bị chê cười có phải hay không?" Cao Tĩnh đã sớm không kiềm chế được, tâm tình nàng ta lúc này như ngồi tàu lượn siêu tốc, chọt cao chọt thấp.

Tần Phiên Phiên nhìn nàng ta một cái, dùng khăn chấm khóe mắt: "Vây đi, ta dẫn người đến trước mặt Hoàng thượng vẫn là không thành vấn đề. Nhưng có thể bò lên trên long sàng hay không, vậy phải dựa vào chính người."

Ngay từ đầu Tần Phiên Phiên mọi cách đều không muốn, hiện tại lại sửa miệng, tất nhiên sẽ làm người hoài nghi, Cao Tĩnh không tin nhiệm mà nhìn nàng: "Người có âm mưu quỷ kế gì phải không, ta nói cho người nếu người gây rối ta, ta nhất định sẽ nói cho cô mẫu!"

"Người nói cái gì vậy, hiện tại là người cầu Phiên Phiên, sao còn uy hiếp người ta. Thật là tính cách hoang dã, nếu người lại như vậy, nhân lúc còn sớm dọn ra khỏi cung đi." Cao Thái hậu lập tức thay Tần Phiên Phiên bênh vực kẻ yếu.

Cao Tĩnh uất ức mà ngậm miệng lại, nàng ta biết tiểu kỹ nữ Tần Phiên Phiên này hoàn toàn nắm giữ lòng của Cao Thái hậu rồi.

Sau khi ba người một hàng đi ra ngoài, nội điện đã đứng đầy phi tần, hiển nhiên đều đang chờ thỉnh an Cao Thái hậu.

Tần Phiên Phiên cup mi rù mắt mà trở về vị trí của mình, không ít người đều nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của nàng, hiển nhiên là đã khóc, toàn bộ cho rằng nàng chọc giận Cao Thái hậu, hôm nay bị xui xẻo rồi.

"Hử, Đào Uyển nghi đây là có chuyện gì vậy? Mới vừa thăng phân vị, ở trước mặt mẫu hậu kích động đến phát khóc à?" Minh Quý phi có thể nói là xuân phong đắc ý, ngữ điệu nói chuyện của nàng ta cũng cao hơn vài phần.

"Đúng vậy, nàng ấy hiểu thuận hơn người nhiều. Nói đến cảm tạ ai gia, người thăng phân vị đến câu cát lợi cũng không nói, cũng không biết ai gia giáo dục người nhiều năm, đến tốt cùng dạy ra thứ gì!" Hiện tại Cao Thái hậu không cho phép người khác khi dễ Tần Phiên Phiên, còn chưa cần Tần Phiên Phiên tự mình ra trận diễn kịch, Cao Thái hậu liền giải quyết thay nàng.

Minh Quý phi một câu cũng không dám nói, nàng ta một bụng xem thường, lại một lời cũng không dám nhảy ra.

Minh Quý phi đã thay các nàng thử qua, mọi người tất nhiên biết, Đào Uyển nghi cũng không phải bị Thái hậu thất sủng, ngược lại càng thêm được sủng ái.

Cao Thái hậu nói được mấy câu lại sai người bưng trà rót nước cho Tần Phiên Phiên, hầu hạ chu đáo, giống như các phi tần khác đều là không khí, chỉ có một cục cưng bảo bối là Đào Uyển nghi.

Đến thời điểm Tần Phiên Phiên hồi cung, phía sau có một cái cái đuôi nhỏ, Cao Tĩnh hoàn toàn là đi theo ăn vạ nàng.

"Cao cô nương, người cũng không cần đi theo ta chứ? Hoàng thượng cũng sẽ không tới đâu."

"Ta đi cùng, ai biết người có phải trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu hay không, lỡ người nói xấu ta ở trước mặt Hoàng thượng thì làm sao bây giờ?"

Tần Phiên Phiên nghe nàng ta nói như thế, không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Nếu ta nói xấu người ở trước mặt hần thì thiên lôi đánh chết!"

Nàng chưa bao giờ nói xấu người khác trước mặt Hoàng thượng, nàng đều nói ở trên long sàng.

Cao Tĩnh thật sự bám sát nàng, nàng đi chỗ nào liền theo tới chỗ đó, đến đi ngoài cũng thiếu chút nữa đến liếc nhìn một cái, làm Tần Phiên Phiên ghen đến hổng.

Trước nay không nghĩ tới, có một ngày diễn tình sợ hãi.

"Người thắng, hôm nay ta nhất định giúp người nhìn thấy Hoàng thượng. Đi, đi Long Càn cung."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa mặc áo choàng vào chuẩn bị đi.

"Người cứ như vậy mà đi? Không thu thập trang điểm một chút?"

"Ta thiên sinh lệ chất, không trang điểm cũng đẹp, người muốn thu thập?" Tần Phiên Phiên không biết xấu hổ mà đáp nàng ta.

Cái chữ "Muốn" kia của Cao Tĩnh thật đúng là nói không nên lời.

"Người đi lúc này, Hoàng thượng có thể gặp người sao? Ta nghe nói Hoàng thượng ghét nhất phi tần quấy rầy hần, lúc này hần là hần đang phê tấu chương."

"Sai, Hoàng thượng ghét nhất phi tần hần chán ghét quấy rầy hần, ta đi không phải quấy rầy hần, mà là làm hần vui vẻ." Tần Phiên Phiên nhướn mày về phía nàng ta, phong tình vạn chủng đều ở trong đó.

Cao Tĩnh rốt cuộc vẫn đi theo, làm nàng ta giật mình chính là sau khi tiểu thái giám đi vào thông truyền một tiếng, Tần Phiên Phiên thật sự được mời vào, chẳng qua nàng ta lại bị lưu lại bên ngoài.

"Đào Uyển nghi! Đừng quên người đã đáp ứng cô mẫu!" Cao Tĩnh lập tức hô một tiếng.

Tần Phiên Phiên nhếch khóe miệng, ở trong bóng đêm mang theo vài phần ý vị quý dị.

"Nhất định để người nhìn thấy Hoàng thượng." Nàng nhẹ nhàng gót sen đi vào, đáng người yếu điệu có muốn về thướt tha, đến áo choàng cũng không che đậy được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hoàng Thượng Giận Dữ

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Cao Tĩnh nôn nóng đứng ở ngoài điện, trước mắt nàng là những bậc thang cao cao, sau đó mới là đại môn rộng lớn của Long Càn cung.

Xuyên qua cánh cửa kia dường như có thể loáng thoáng nhìn thấy kiến trúc huy hoàng bên trong, đó là chỗ ở của chân long thiên tử. Nàng đã từng nghe Cao Thái hậu miêu tả qua, bên trong kim bích huy hoàng, các cây cột đều nạm vàng, nền gạch có thể chiếu ánh ngược của người một cách rõ ràng.

Hiện giờ trong lòng nàng đều đang hướng tới bên trong đấy, tim đập bùm bùm như sắp nhảy ra ngoài, nhón mũi chân chờ đợi Tần Phiên Phiên có thể thu phục được Hoàng thượng.

Trong điện đầu tiên là một mảnh yên tĩnh, ngay sau đó chính là tiếng gầm giận dữ của nam nhân.

"Rầm!" tiếng các loại đồ vật bị ném xuống đất, hiển nhiên là Hoàng thượng bị chọc giận, hơn nữa còn là rất giận dữ, quãng ngã không ít đồ vật để hạ giận.

Loại thanh âm này ở buổi tối, dường như bị phóng đại vô số lần.

Chung quanh đều yên tĩnh giống như chết, chỉ có tiếng đồ vật trong nội điện bị Hoàng thượng đang tức giận đập phá là đặc biệt rõ ràng, từng tiếng giống như đánh vào trong lòng Cao Tĩnh.

Trong lòng nàng căng thẳng, sắc mặt lập tức liền thay đổi, xoay người muốn chạy.

"Cao gia cô nương, ngài đi đâu vậy?" Phía sau truyền đến một giọng nói sắc nhọn mà quen thuộc, đúng là của Trương Hiến Năng.

Đây đã từng là giọng nói làm Cao Tĩnh ngày nhớ đêm mong, mỗi lần nghe được nàng đều thấy hưng phấn không thôi, bởi vì nó đại biểu cho Hoàng thượng đang ở gần đây. Nhưng mà bây giờ nghe được nó trong lòng nàng lại dâng lên rất nhiều sự khủng hoảng, hoàn toàn chỉ muốn mau chóng thoát đi.

"Trương đại tổng quản, ta, ta phải về Duyên Thọ cung đi tìm Hoàng cô mẫu." Nàng run run nói một câu.

"Hử?" Trương Hiến Năng cau mày: "Không đúng nha, Đào Uyển nghi mới vừa nói ngài muốn gặp Hoàng thượng, chờ ở bên ngoài đã lâu."

"Không, không phải, ta không muốn gặp Hoàng thượng. Hoàng thượng chưa từng tìm ta, ta sao dám đến? Đây chính là đại bất kính đấy." Cao Tĩnh thấp phần khăn trương nói.

"Trương đại tổng quản, đây nhất định là nghĩ sai rồi, ta đi trước đây." Nàng vừa nói vừa muốn rời khỏi, bảo nàng lúc này đi vào, còn không bằng nhân lúc còn sớm giết nàng đi thì hơn.

Mới vừa nghe thấy tiếng Hoàng thượng tức giận như vậy, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được lúc này hấn giận dữ đến mức nào.

"Dừng bước, Cao cô nương, coi như là hiểu lầm cũng nên đi vào nói với Hoàng thượng mới đúng. Ngài không cần sợ, Hoàng thượng ở bên trong điện triệu kiến ngài."

Trương đại tổng quản vừa nói vừa lộ ra một nụ cười, hơn nữa nó còn hàm chứa cả sự ái muội [1] nữa.

[1] Ái muội: chỉ những việc không rõ ràng, chính đáng

Cao Tĩnh vốn muốn nhanh chóng bỏ trốn, cả người lại đột nhiên khựng lại, mở to hai mắt không chớp mắt mà nhìn hấn, chờ đợi nói: "Hoàng thượng ở bên trong điện triệu kiến ta, là vì chuyện gì sao?"

Trương đại tổng quản chớp chớp mắt với nàng, thấp giọng nói: "Cao cô nương, ngài đừng có hồ đồ chứ, chuyện tốt vất vả mong chờ mãi mới tới, sao lại tự nhiên hồ đồ như vậy, tất nhiên là mấy cái chuyện nghĩ ngợi rồi."

Cao Tĩnh gần như là bị Trương đại tổng quản lừa đi vào đại điện, cả đoạn đường nàng đi vào với trạng thái lảng lảng, cũng thật sự muốn làm điều vẫn mong đợi.

Trương Hiến Năng thật sự đưa nàng vào nội điện, long sàng rộng lớn thấy rất rõ ràng, chỉ là xung quanh treo đầy màn lụa, loáng thoáng có thể thấy được bóng người ở bên trong.

Cả người Cao Tĩnh đều trở lên khăn trương, nàng nắm chặt đôi tay lại, cảm thấy cuối cùng mình cũng hết khổ rồi.

Trương Hiến Năng cho nàng một ánh xong liền trực tiếp ra khỏi nội điện, Cao Tĩnh vênh tai cẩn thận nghe, lại không nghe được một tiếng nào.

Nàng đợi hồi lâu, Hoàng Thượng vẫn như cũ không nói chuyện với nàng, nàng ho nhẹ một tiếng, đánh bạo nói: "Hoàng thượng, thần nữ Cao Tĩnh xin được yết kiến."

"Hoàng thượng, tha mạng, Hoàng thượng....."

Cao Tĩnh mới vừa nói xong, bỗng nhiên liền nghe được trên long sàng truyền đến tiếng xin tha của Tần Phiên Phiên, bên trong tràn ngập sự thống khổ.

"Cao cô nương, cứu mạng, cứu mạng! Hoàng thượng, tần thiếp biết sai rồi, tần thiếp ô ô....." Tần Phiên Phiên chưa nói hết một câu, liền bắt đầu khóc lớn, giống như hài tử bị mất đồ vật quan trọng.

Cao Tĩnh run rẩy, vốn đã định bước lên một bước chân, lại lập tức sợ tới mức rụt lại.

Nàng trăm triệu không nghĩ tới, Tần Phiên Phiên lại ở trên long sàng, hiển nhiên Hoàng thượng ở bên trong, nhưng mà nàng ta phát ra thanh âm thống khổ như vậy, chắc là đã chịu thương tổn gì đó.

"Hoàng thượng, đau quá, tần thiếp đau quá. Tim tần thiếp sắp ngừng đập rồi, không thở nổi....."

Tần Phiên Phiên bắt đầu ho khan dữ dội, giống như muốn ho ra cả phổi vậy, thậm chí còn có tiếng nôn mửa truyền đến nữa.

Cao Tĩnh sợ tới mức mặt trắng bệch, trong lòng bàn tay thấm đầy mồ hôi lạnh, nàng đang do dự xem có nên chạy hay không.

"Cao cô nương, cứu mạng ——" Thanh âm của Tần Phiên Phiên giống như là đập lên đám mây, Cao Tĩnh bị nàng dọa sợ tới mức run rẩy...

Bỗng nhiên Tần Phiên Phiên chui nửa người ra khỏi màn lụa, vừa lúc đối diện với Cao Tinh, ánh mắt mê ly giống như đã chịu thống khổ thật lớn, sắc mặt dữ tợn.

"Đào, Đào Uyển nghi." Nàng run run kêu to một câu, định tiến lên phía trước một bước, giống như muốn tìm hiểu đến cùng.

Kết quả liền thấy Tần Phiên Phiên bỗng nhiên mở miệng ra, "Phụt ——" một tiếng phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Đỏ rực phun thật xa, bắn tung tóe lên nền gạch như là một hoa đóa bị ngan nở rộ.

"Cứu —— mạng ——" Hai mắt Tần Phiên Phiên đỏ ngầu nhìn nàng, cuối cùng hết sức mà ngã bò ở trên giường, bị Hoàng thượng ở bên trong giường chậm rãi kéo vào, chỉ còn sót lại nửa cánh tay lộ ra bên ngoài màn lụa, vì động tác của Hoàng thượng động mà run lên.

"A, cứu mạng ——" Cao Tinh sợ tới mức chảy cả nước mắt nước mũi chạy ra bên ngoài, lúc từ trong điện vọt ra ngoại điện nàng còn bị vấp phải bậc thang, trực tiếp quỵ rạp xuống đất.

Đứng lên lại tiếp tục chạy ra bên ngoài, nhưng bị Trương Hiến Năng cản lại.

"Trương tổng quản, cứu mạng! Đào Uyển nghi nàng bị Hoàng thượng tra tấn nên chết rồi, người mau gọi người đi." Cao Tinh khóc đến mức phát run, từ nhỏ đến lớn nàng cũng chưa gặp qua trường hợp này bao giờ.

Trương Hiến Năng vẫn mang vẻ mặt cười tủm tỉm, không bị sắc mặt hoảng sợ của nàng ảnh hưởng, thậm chí còn duỗi tay vỗ vỗ bả vai nàng, trấn an nói: "Cao cô nương, ngài nói cái gì vậy? Lão nô không nghe rõ, Hoàng thượng làm gì Đào Uyển nghi cơ?"

"Tra tấn, Đào Uyển nghi bị học máu, phun ra thật nhiều máu, nàng không nhúc nhích. Trương công công, Đào Uyển nghi có phải chết rồi hay không?" Hai chân Cao Tinh nhũn ra, gần như là dựa vào Trương Hiến Năng đỡ mới đứng lên được. "Cao cô nương, lão nô có chút nghe ngơ, vẫn không nghe rõ. Ngài lặp lại lần nữa đi." Trương Hiến Năng vẫn là bộ dáng cười tủm tỉm.

Cao Tinh nhìn đến ánh sáng trong mắt Trương Hiến Năng, lập tức run rẩy, lúc này mới phản ứng lại, cố gắng nói: "Hoàng thượng đang sủng hạnh Đào Uyển nghi."

"Lúc này lão nô nghe rõ rồi, đúng là đang sủng hạnh Đào Uyển nghi. Hoàng thượng để ngài đi vào, sao ngài không đi? Đây chính là cơ hội Đào Uyển nghi ngàn cầu vạn cầu hộ ngài đấy, ngài cũng không thể lãng phí chứ. Ngài đi vào đi, tâm nguyện nhiều ngày rồi cuộc cũng đạt thành, lão nô xin đợi ngài thắng vị." Trương Hiến Năng vừa nói vừa vỗ vỗ bả vai nàng, hai mắt cười híp lại.

Trong điện lại lần nữa truyền đến tiếng xin tha của Tần Phiên Phiên, Cao Tinh liền đẩy Trương Hiến Năng ra, nhanh chân chạy ra bên ngoài.

Lúc chạy đến bậc cửa ngoại điện, lại bị ngã mạnh một cái, lần này nàng phải dùng sức chống dậy ba lần mới đứng lên được, cả người chạy lẫn vào bóng đêm, cũng không dám quay đầu lại nhìn một cái.

"Xi, gan bé như vậy mà còn muốn bò lên long sàng? Kịp sau đi."

Trương Hiến Năng đi đến ngoài cửa đại điện, liền thấy một vũng chất lỏng màu vàng, hiển nhiên là Cao cô nương bị dọa sợ chảy nước tiểu, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

So với Đào Uyển nghi tri tình thức thú [2], lại to gan biết chơi đùa, Cao cô nương thật đúng là không đủ nhìn, ngay cả rách giầy cho Đào Uyển nghi cũng không xứng.

[2] 知情识趣: chỉ người hiểu tình ý, biết chăm sóc.

Còn Đào Uyển nghi, thì lúc này đang ở trên long sàng dục sinh dục tử [3].

[3] Chắc ý tác giả là 欲仙欲死 (dục tiên dục tử): cảm giác vui sướng đến cực điểm.

Váy mỏng của nàng vẫn luôn bị đẩy lên trên ngực, bên trên ăn mặc rất tốt, nhưng bên dưới lại hỗn độn không chịu nổi, Hoàng thượng vẫn đang vất vả càn cù cây cây.

Cho nên vừa rồi lúc nàng bị đẩy ra khỏi màn lụa, ở trong mắt Cao Tinh, vẫn là bộ dáng ăn mặc chỉnh tề, nhưng trên thực tế chỉ cần Cao Tinh tiến lên phía trước vài bước, là có thể thấy cảnh tượng làm bấy làm bạ ở bên trong.

"Ái tần, vừa nãy kêu to ai vậy? Sao trẫm lại nghe thấy người kêu cứu mạng với Cao cô nương, chứ không phải với trẫm?" Nam nhân véo cằm nàng, nhẹ nhàng liếm trên môi nàng.

Trên khoé môi Tần Phiên Phiên còn dính "vết máu" đỏ rực, đương nhiên vết máu này không phải là thật, cũng không phải chu sa nàng vốn định dùng, mà là nước dưa hấu.

Hoàng thượng nói, miệng ngậm chu sa sẽ mang độc, không bằng nước dưa hấu ngọt thanh tiện lợi.

Cho nên Đào Uyển nghi nghĩ chơi chu sa ở trên giường thất bại, chẳng qua nghịch bằng nước dưa hấu càng có ý tứ, nhìn dáng vẻ Cao Tinh bị dọa đến tè

ra quần, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Nước dưa hấu ngọt ngào lẫn vào trong miệng, làm ngời cửu ngũ có vẻ càng thêm hưng phấn, có lẽ là Tần Phiến Phiến đề xuất chơi trò này, hoàn toàn gọi lên được sự ác thú của Hoàng thượng, cho nên so với ngày thường hẳn còn ra sức hơn.

"Tần thiếp chỉ là doạ Cao cô nương chạy đi, vừa nãy cũng có kêu Hoàng thượng tha mạng mà." Nàng thở hồng hộc biện giải.

"Xuyt, lúc nãy bộ dáng nhện không lên tiếng của ái tần càng đẹp mắt." Hắn vươn ngón tay ra đặt trên môi nàng, thanh âm khàn khàn vang lên bên tai nàng, từng luồng nhiệt khí thổi vào lỗ tai nàng, giống như là muốn hấp chín cả người nàng vậy.

Cả người Tần Phiến Phiến đều nghẹn đến mức giống như tôm luộc, Cậu hoàng đế đúng là tên cặn bã, nàng tất nhiên nhện không dám gọi ra tiếng, nếu không bị Cao Tĩnh nghe thấy sẽ bị lộ, hẳn ở phía sau lại càng thêm vui vẻ, làm nàng cho rằng tỷ nữa thì long sàng bị rung đến sập.

Thanh âm trong nội điện Long Càn cung vẫn luôn không ngừng nghỉ, Hoàng thượng cũng làm Đào Uyển nghi hô tha mạng cùng cứu mạng cả một đêm, cả thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái.

Chỉ có Đào Uyển nghi liên tục hối hận, nàng vì vận ngã Cao Tĩnh, mà nghĩ ra một chủ ý như vậy, cuối cùng chịu khổ cũng chỉ có một mình nàng mà thôi.

Đúng ra nàng nên nói cho Hoàng thượng, rồi sau đó kêu Hoàng thượng tự nghĩ cách, vậy mà nàng còn xung phong nhận việc.

Mẹ nó đồ Cậu hoàng đế, chúc ngươi tiểu nhiều tiểu gấp tiểu bất tận, thật mệt thật hư thật suy kiệt!

Trương đại tổng quản đang nhìn chằm chằm người thu dọn gạch cửa, lỗ tai lại nghe thanh âm ở bên trong, thầm than: May mắn hẳn cất rồi, nếu không kiểu gì cũng bị nhện đến hồng loan.

Sau khi Cao Tĩnh chạy về Duyên Thọ cung, liền khóc đến mức gần như không đứng dậy được, cả đêm đều đòi phải về Cao phủ.

Cao Thái hậu lời kéo nàng hỏi nửa ngày, cũng không ép hỏi được một câu nào. Loại thủ đoạn này của Hoàng thượng, nàng không dám để lộ ra một chữ nào, sợ nhiều lời một câu, liền bị rút đầu lưỡi.

Chỉ nói Đào Uyển nghi quá đáng thương, khó trách lúc nhắc đến đưa nàng làm nữ nhân của Hoàng Thượng, Đào Uyển nghi liền khóc sụt sùi, nói Hoàng thượng vẫn luôn trừng phạt nàng ta.

Đây đâu phải là trừng phạt, rõ ràng chính là tra tấn mà, ngủ không dậy nổi ngủ không dậy nổi!

Cao Thái hậu thấy nàng vẫn luôn khóc sụt sùi, không nói nên được lời nào quan trọng, nên mất hết kiên nhẫn.

"Ai gia đến tuổi này rồi không thể cùng người thức thâu đêm được, nếu người muốn đi cũng phải đợi đến ngày mai, lúc này cửa cung đều khoá hết rồi, cũng không đi đâu được." Cao Thái hậu vừa nói vừa đi hướng tấm điện, nàng phải bảo dưỡng thật tốt, nếu không liền xấu như hổ cô bà Hoàng Thái hậu vậy, bà vẫn là tiểu cô nương ngọt ngào xinh đẹp đấy!

Cao Tĩnh mở to mắt đến hừng đông, còn gọi hết các cung nữ mình có thể sai sử tới thức cùng nàng.

Chờ trời sáng ngời, liền lập tức thu dọn đồ đạc biến đi, giống như bị lửa đốt mông vậy.

Tần Phiến Phiến lại ở trên long sàng ngủ đến mặt trời lên ba sào rồi mới dậy, người ở Long Càn cung đối với đãi ngộ đặc thù của Đào Uyển nghi đều là đã thấy nhiều không trách.

Hoàng thượng có nhiều nữ nhân như vậy, nhưng nữ nhân có thể ngủ trên long sàng suốt đêm, trên cơ bản đều là không có.

Năm đó Tô Uyển nghi được sủng như vậy, nói bị đá xuống giường liền đá xuống giường, Hoàng thượng ngay cả mắt cũng không thèm nháy.

Lúc nàng đỡ eo đứng dậy, Liễu Âm đã báo cho nàng tin tức lớn nhất trong cung: "Chủ tử, hôm nay cửa cung còn chưa mở, Cao cô nương đã mang theo nha hoàn của nàng chờ ở bên trong, một khắc cũng không dám ở lại trong cung, giống như có kẻ thù lớn đang chờ nàng vậy."

Tần Phiến Phiến ngáp một cái, sau khi nghe nàng ấy nói như vậy, liền nhẹ giọng cười một tiếng.

Kết quả nàng cười đến mức quá đắc ý, làm liên lụy đến sau eo, liền tràn ngập ừ ừ.

"Liễu Âm, ta nói với ngươi, về sau ngàn vạn lần không được nghịch chu sa, chờ lát nữa ném chu sa ta định ngâm làm máu đi. Ta không bao giờ muốn chơi học máu với Hoàng thượng nữa. Phun ra cả đêm, phun đến mức đầu lưỡi tê rần hết cả rồi." Đào Uyển nghi nhớ tới tình hình thảm thiết của mình tới hôm qua, liền nghiêm mặt nói, coi như là lo trước.

Một chậu nước dưa hấu, Hoàng thượng không ngừng ép nàng uống, sự khổ sở bị đầy bụng lúc nửa đêm, nàng căn bản không dám nghĩ lại nữa.

"Hai người các ngài chơi đùa cũng thật phức tạp!" Liễu Âm đang hầu hạ nàng mặc quần áo lại dừng tay lại, một lúc lâu sau mới nghẹn ra một câu.

Xin lỗi, nàng vẫn là hoàng hoa khuê nữ, không thể đồng cảm với Đào Uyển nghi như bản thân mình cũng đã bị được, cho dù về sau nàng gả chồng,

nhưng cũng không chơi được mấy kiểu này.

Không hổ là nam nhân tôn quý nhất Đại Diệp Triều, ngay cả chơi đùa cũng không giống bình thường

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Uyển Nghi Dạy Đồ

Edit: Mẫn Lương nghi

Beta: Giang Hiền tần

Trương Hiến Năng miễn cảm phát hiện, hôm nay ngồi cừu ngũ chí tôn có hơi thất thần, rõ ràng là mấy quyển tấu chương quan trọng đều để trên long án của hắn nhưng mà sự chú ý lại không đặt trên đó, ngược lại còn liên tiếp nhìn sang phía bên cạnh.

Cuối cùng hắn vẫn buông bút tháo từng con hạc giấy được để ở bên cạnh.

Trong thâm tâm của Trương Đại Tổng quản đã sớm có sự tò mò với hành vi đùa giỡn này. Lần trước là hắn lo duy trì đạo đức nghề nghiệp nên mới không thấy rõ, lần này có cơ hội, hắn đương nhiên sẽ không bỏ lỡ rồi.

Hoàng thượng tháo được mấy con thì đều thấy bên trong trống không, cuối cùng tháo xong một con có ghi "mỹ nhân hồng thần hương[1]" mới dừng tay, hắn lấy bút đỏ vẽ một vòng tròn bên trên, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, cả người đều lộ ra một hơi thờ sung sướng.

[1] Mỹ nhân hồng thần hương: tên tư thế "đánh nhau" trên giường của hai ông bà.

Làm con giun trong bụng Hoàng đế, Trương Đại Tổng quản lập tức hiểu được. Thì ra tối hôm qua Cầu Hoàng đế đùa giỡn với tiểu yêu tinh thì chính là đùa giỡn trò mỹ nhân hồng thần hương.

Nhớ buổi sáng đi xử lý, thấy cái chậu chứa đầy nước dưa hấu đã rỗng tuếch, như vậy thì Hoàng đế "ăn" môi đỏ của Đào Uyển nghi cả đêm chắc chắn là rất ngon. Bằng không cũng không thể làm cho hắn muốn ngừng mà không được.

Sau khi vẽ xong vòng tròn, Hoàng thượng cảm thấy chưa đã thêm, lại tìm ra một đồng hạc giấy trống không vừa mới tháo ra, đề bút ở bên trên, viết xuống năm chữ: Kiều Nga hậu bôi phủ[2].

[2] Kiều Nga hậu bôi phủ: cũng là tư thế luôn.

Một chữ "phủ" (vỗ) này đã làm tường tận cảnh một đêm xuân của Cầu Hoàng đế.

Trương Đại Tổng quản thở dài dưới đáy lòng, bây giờ hắn vô cùng khinh bỉ cừu ngũ chí tôn.

Cầu Hoàng đế thế mà lại đem kiến thức cả một đời của mình dùng để tán tỉnh Đào Uyển nghi.

Mỹ nhân hồng thần hương, Kiều Nga hậu bôi phủ.

Vừa lúc cấu thành hai câu liền nhau, phê phán rộng rãi: Hành vi phóng dăng.

Nếu bị người đã từng là tiền sinh (người dạy học) của Tiêu Nghiêu bây giờ là đại học sĩ nghe được lời này, hắn có thể sẽ tức giận tới nỗi cầm luôn thước kẻ lên đánh Cầu Hoàng đế mất.

Toàn dùng học thức để chơi tới chơi lui, chơi đến nỗi sắp chết luôn trên bụng nữ nhân rồi.

Hắn lại nghĩ tới lần trước nhìn thấy "tiểu thuyền nhi khinh khinh phong[3]", không biết lần sau Cầu Hoàng đế và tiểu yêu tinh chơi với nhau, sẽ cho vẽ dưới như thế nào cho xứng với vẽ trên, ngẫm lại thì cảm thấy đôi mắt cay cay.

[3] Tiếp tục là tư thế của hai ông bà ấy.

Sau khi xử lý xong đồng hạc giấy thì Tiêu Nghiêu mới vừa lòng, hắn khẽ hừ một tiếng, gấp lại hạc giấy một lần nữa rồi vứt sang một bên. Bây giờ hắn mới cầm bút đỏ lên phê duyệt tấu chương mà không làm thêm chuyện gì không đúng đắn nữa.

Thấy cảm xúc của cừu ngũ chí tôn dần dần nghiêm túc tập trung vào bên trong tấu chương thì đáy lòng của Trương Hiến Năng mới nhẹ nhàng thở phào.

Hắn làm Đại Tổng quản cũng đâu phải không có âm ức. Hằng ngày đều phải quan sát xem Cầu Hoàng đế có nghiêm túc phê duyệt tấu chương hay

không.

Tuy rằng Cao Tinh rời khỏi hoàng cung nhưng mà lại có không ít cô nương nhà người ta ngã vỡ đầu cũng muốn tiến cung.

Dưới nỗ lực của triều thần, chung quy là Hoàng thượng vẫn đồng ý cho kì tuyển tú năm nay cứ hành đúng hạn nhưng vì Nguyệt Quý phi cầu tình nên một vị cô nương của Lâm gia được tiến vào trước, lập tức làm người khác thêm thù. Không ít người nghĩ phải đi lôi kéo quan hệ hoặc là làm cho Hoàng thượng đồng ý.

Phải biết rằng lần đi vào trước này, tuy chỉ là vào trước được mấy ngày nhưng mà cũng là kì ngộ khó có được.

Liếc từ trên xuống dưới hậu cung cũng chỉ toàn người xưa. Có vài vị tân nhân tiến vào đều vô cùng xinh đẹp, bỏ lên trên long sàng thật sự rất dễ dàng. Hơn nữa quy tắc ngầm ở hậu cung năm vừa rồi chính là mấy vị cô nương tiến vào trên cơ bản đều sẽ phải ở lại trong cung. Hoàng thượng chỉ cần ngủ với bọn họ thì phân vị của bọn họ tất nhiên sẽ không thấp.

Nếu chiếm trước tiên cơ, nói không chừng về sau có thể trèo được lên phân vị cao.

Hoàng thượng trở nên dễ nói chuyện một cách dị thường. Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu mỗi người đều có thể mời một vị cô nương tiến cung.

Sau khi buổi thỉnh an buổi sáng chấm dứt, Tần Phiên Phiên đã bị giữ lại. Tần Phiên Phiên đột nhiên trở thành khách quen của Duyên Thọ cung sau khi Cao Tinh đi. Những cung nhân hầu hạ xung quanh cũng càng ngày càng thích vị Đào Uyển nghi này.

Mặc dù những phi tần bên ngoài đó dù tức giận tới giậm chân cũng không thay đổi được sự thật là Đào Uyển nghi vừa thông minh lại hào phóng, Cao cô nương lúc trước rất keo kiệt bủn xỉn nhưng Đào Uyển nghi sẽ chào hỏi bọn họ nếu nhìn thấy và thỉnh thoảng còn cho vài nén bạc.

Đến ma ma hay bất bệ bên cạnh Cao Thái hậu cũng khen nàng một câu "tốt".

"Phiên Phiên, trong lòng của ta không yên ổn một chút nào. Cô bác kia muốn ta hỏi xem có thể đưa chất nữ ruột thịt của nàng vào cung hay không. Ta đã gặp qua tiểu cô nương được Ngụy gia dạy dỗ hồi nàng còn nhỏ, vô cùng đáng yêu. Nếu nàng không phải họ Hứa thì lúc ấy ta đã ôm nàng vào cung, coi như con gái ruột mà nuôi dưỡng rồi." Cao Thái hậu có vẻ đứng ngồi không yên.

Bà vừa nói xong, Tần Phiên Phiên liền sùng sốt, không hổ là Cao Thái hậu nằm không cũng thẳng. Có thể đường đường chính chính đem cô nương nhà khác vào cung nuôi.

"Ôm vào cung thì như vậy chính là công chúa, Tiên hoàng có thể đồng ý sao?" Việc này nàng không nên hỏi nhưng thật sự nhịn không được.

Chân mày Cao Thái hậu cau lại, thập phần tự tin nói: "Hắn vì cái gì mà lại không đồng ý? Ta cho hắn ôm một Công chúa đáng yêu như vậy trở về, còn không cần ta hoài thai mười tháng, cùng hắn phân giường ngủ, chuyện này quả thực giống như trên trời bỗng rơi xuống một cái bánh vậy."

Thì ra trọng điểm là phân giường ngủ.....

Có thể khẳng định Tiên hoàng yêu đến thăm vị Cao Thái hậu trước mắt này.

"Hắn sợ nhất là lạnh, trong lòng đất lạnh như thế không ai theo hầu, hắn có từng chịu qua cái khổ đấy không? Nếu không phải Hoàng đế đối với ta không tệ thì ta liền dập đầu chết tìm hắn luôn rồi, nhưng lúc trước hắn nói dập đầu chết rất đau làm ta sợ, hơn nữa sẽ làm cho Hoàng đế mang tội bất nghĩa....."

Cao Thái hậu nói thế nhưng lại bật khóc.

Bà hoàn toàn không phải nói chơi nói đùa, cũng không phải hát tuồng, mà là thật sự khóc.

"Oa ——" một tiếng, nước mắt liền từng giọt từng giọt chảy xuống, Tần Phiên Phiên trong lòng căng thẳng, lập tức nhẹ giọng trấn an bà.

"Mẫu hậu, người đừng khóc, khóc sẽ xấu. Tiên hoàng khẳng định còn ở chỗ này đi theo người, chỉ là người không nhìn thấy. Chúng ta tiếp tục nói về cô nương Ngụy gia đi."

Cao Thái hậu dùng khăn gấm xoa xoa khóe mắt, khịt khịt nói: "Trông đẹp không? Ta có xấu đi không?"

"Không có, rất đẹp."

"Không có gì đáng nói, nàng ta họ Ngụy, nhìn thế nào thì lớn lên cũng rất đẹp. Ai gia cũng sẽ không liếc nhìn nàng ta nhiều hơn một lần. Huống hồ người lúc này tiến cung cũng là cháu gái ruột thịt của ai gia, những người đó đều kém hơn so với Tô Tuyết của ta. Nàng ta nếu muốn vị trí Hoàng hậu cũng dễ như trở bàn tay."

Ngữ khí chắc chắn này của Cao Thái hậu hù Tần Phiên Phiên nhảy dựng.

Đến lúc Tần Phiên Phiên muốn hỏi thì Cao Thái hậu như thế nào cũng không chịu nói.

Sau khi ra khỏi Duyên Thọ cung, trong lòng Tần Phiên Phiên thật sự không yên ổn. Cao Thái hậu khẳng định là biết ẩn tình gì đó, hiện giờ ở hậu cung, vị trí Hoàng hậu vẫn chỉ như một tường tượng vô căn cứ. Căn cứ theo tính tình của Hoàng thượng, hẳn là chưa nhìn trúng ai cho nên mới chậm chạp chưa định. "Liễu Âm, Hoàng thượng có quan hệ gì với vị cô nương Cao gia Cao Tổ Tuyết?" Nàng quyết định hỏi thăm tin tức từ phía Liễu Âm.

"Chuyện của Hoàng thượng, Trượng Đại Tổng quản rõ ràng nhất. Nô tỳ biết rất ít nhưng mà lúc trước vị Cao Tổ Tuyết cô nương kia đã ở trong cung một đoạn thời gian. Sau khi Tiên hoàng qua đời, Cao Thái hậu thương tâm muốn chết, suốt ngày muốn đi theo Tiên hoàng. Hoàng thượng liền bảo Cao gia đưa một vị cô nương tiến cung. Tổ Tuyết cô nương là đích nữ, hơn nữa đối nhân xử thế đều trầm ổn, tiến cung hầu Thái hậu một thời gian rồi trở về. Cao Tĩnh sau này mới tiến cung, còn ăn vạ không chịu đi." Liễu Âm tỉnh tề nói.

"Vị cô nương Cao Tổ Tuyết này cùng với Hoàng thượng ——" Nàng không đem lời nói ra hết nhưng vẫn có thể nghe ra được ngữ điệu ái muội.

Liễu Âm nhìn nhìn bốn phía, mới lắc đầu: "Không có, tính tình Hoàng thượng như thế nào, người hẳn là phải biết rõ ràng hơn. Không có khả năng Hoàng thượng vì hiếu kỳ mà làm vậy. Cứ xem như khi đó người thật sự có ý đồ với Tổ Tuyết cô nương, vậy người thứ nhất bị gọi tiến cung cũng nên là nàng ấy mà không phải là người!"

Nha đầu Liễu Âm chỉ ngẫu nhiên nói ra vậy mà nói trúng tim đen.

Cao Tổ Tuyết chưa đính hôn, nếu Hoàng thượng thật sự có ý nâng nàng ta thành Hoàng hậu thì sẽ không chờ đến hôm nay.

"Chủ tử, ngài là đang lo lắng các cô nương mới tiến cung sẽ cướp đi nổi bật của người?" Liễu Âm thấy lông mày thanh tú của nàng nhíu chặt lại, không khỏi quan tâm hỏi một câu.

Nhưng lại thấy Tần Phiên Phiên sau khi nghe được những lời này, trên mặt khuôn mặt u sầu biến mất, ngược lại khinh thường mà khẽ cười một tiếng: "Từ khi nào mà người nhìn thấy chủ tử người sợ bị cướp đi nổi bật? Không phải ta luôn mạnh mẽ nói, nữ nhân trong thiên hạ này, luận dân nhân chú mục, luận về làm Hoàng thượng vui, luận về không biết xấu hổ thì đều không phải đối thủ của ta sao!"

Liễu Âm vừa định gạt đầu, bỗng nhiên dừng lại.

Đợi chút, không biết xấu hổ là như thế nào? Người có phải là quá sốt ruột mà đem lời nói trong lòng nói ra hay không?

"Ta chỉ là buồn, trong lòng Hoàng thượng nếu có nốt chu sa, ta đem nốt chu sa ấy phá nát làm Hoàng thượng ghé tòm nàng ta, hay là tự mình dẫm lên đầu nàng, thay thế được địa vị của nàng ta?" Tần Phiên Phiên vừa đi vừa thở dài một tiếng, thật sự rối rắm.

"Người nên chọn cái thứ nhất đi."

"Vị cái gì? Người xem thường ta, cảm thấy ta không đảm đương nổi nốt chu sa?" Tần Phiên Phiên lập tức xoay người nhìn, trong ánh mắt tràn ngập uy hiếp.

"Không đúng không đúng, nốt chu sa sao có thể xứng đôi với người, người là chu sa huyết. Cái loại kia vẫn tràn đầy một đồng!" Liễu Âm cùng Tần Phiên Phiên làm trò ở chung lâu rồi, đã được đến chân truyền [4].

[4] Chân truyền: nhận được sự tinh túy của một người (hay một phái nào đó) truyền lại.

Tần Phiên Phiên lại lần nữa nhớ tới một chậu nước dưa hấu đều xuống bụng lúc trước. Bên thì hầu hạ Hoàng thượng bên thì cảm giác nghẹn nước tiểu.

Ai, không nhắc cũng được, rốt cuộc cô nương nhỏ bé đáng yêu Liễu Âm này cũng không hiểu nàng, đứng dậy chơi đùa không biết đường về.

"Cô nương, người đừng chạy quá nhanh. Thả lỏng dây điều một chút, đúng đúng ——"

Cách đó không xa truyền đến một đồng âm thanh ồn ào, còn có mấy cung nữ vây quanh một cô nương đang chạy.

Cao Tĩnh đi rồi, trong cung có thể được xưng là cô nương chỉ có một vị, đó chính là Lâm cô nương mấy ngày trước đây mới tiến cung.

"Chủ tử, đôi khi Hoàng thượng phê duyệt tấu chương một mối sẽ đến bên hồ này đi dạo giải sầu một chút." Liễu Âm liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư vị Lâm cô nương này.

Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, một mạch đi lên.

"Bái kiến Đào Uyển nghi." Mấy cung nữ kia nhìn thấy nàng lập tức cúi người hành lễ, trong lòng không ngừng nói thầm.

Vị Đào Uyển nghi này hiện giờ ở trong cung, danh tiếng đang thịnh, khí thế ào ạt.

Rõ ràng là thân mang tội mà tiến cung, hết lần này đến lần khác không biết thu liễm, tuy nói bò lên phân vị rất nhanh nhưng hiện giờ cũng chỉ là tòng tứ phẩm, lại không được đường hoàng, nùng trang điểm mặt [5], hoa hòe lộng lẫy, thiếu chút nữa thì đã mang châu thoa [6] vượt quy củ rồi.

[5] Nùng trang điểm mặt: Trang điểm nặng nề, nhiều lớp.

[6] Châu thoa: Trâm cài tóc đính châu ngọc

"Vị này chính là muội muội Nguyệt Quý phi phải không?" Tư thế đi đứng của Tần Phiên Phiên, gọi là liễu rủ trong gió, còn muốn Liễu Âm đỡ thật chắc, nếu không thì dường như sẽ té ngã.

Lâm Xảo lập tức gạt đầu, nhẹ giọng đáp: "Vâng."

Ánh mắt Tần Phiên Phiên không kiêng nể gì mà quét một vòng trên người nàng ta, động tác quét mắt này quá mức khoa trương, thậm chí đã có vẻ không lễ phép vô cùng nhưng Lâm Xảo lại không dám bật ra một câu.

Phân vị Đào Uyển nghi kém rất nhiều so với Nguyệt Quý phi nhưng đối mặt với Lâm Xảo không có gì trong người là đủ, như vậy có chút cao cao tại thượng, nàng có quyền dẫn đo vo tròn bóp méo nàng ta.

"Dáng dấp tạm được, chính là có hơi quá chắc nịch rồi. A, bức họa trên điều này chính là heo phải không? Ngươi lớn lên cực kỳ giống nó. À, không đúng, nó lớn lên cực kỳ giống ngươi. Lại không đúng!"

Tần Phiên Phiên duỗi tay chỉ vào chiếc điều kia, chau mày, tựa hồ lâm vào bên trong vòng lẩn quẩn rằng rốt cuộc ai giống ai.

"Lâm cô nương, ngày thường ngươi nên ăn ít một chút đi, không nên giống heo." Đào Uyển nghi về mặt chân thành mà nói, ngay thẳng nhân thiết đi bay lên.

Lâm Xảo tức giận đến sắc mặt đều đen, một câu đều nói không ra, vẫn là bên cạnh cung nữ thay nàng ta đáp: "Đào Uyển nghi, người nhìn sai rồi, hình vẽ trên điều không phải heo mà là dê. Bởi vì cô nương chúng ta cảm tính con dê, chỉ là cô nương thích hồng nhạt, cho nên vẽ màu hồng nhạt."

Tần Phiên Phiên lập tức cười ra tiếng: "Ai vẽ đây? Chắc là nhìn Lâm cô nương mà vẽ, tính túy đều dồn vào rồi, bụ bẩm rất đáng yêu."

Lâm Xảo cắn răng, nàng ta chưa từng chịu vũ nhục như thế!

Nữ nhân này chính là Đào Uyển nghi Hoàng thượng sủng ái gần đây, thế nhưng không có lễ phép như thế, có ai vừa thấy người khác liền nói người khác béo, căn bản là nàng không thể chịu đựng!

Lâm Xảo tựa hồ muốn mở miệng lý luận cùng Tần Phiên Phiên nhưng cung nữ phía sau ngăn cản.

"Hôm nay thời tiết đẹp cho nên cô nương ra hóng gió chơi điều. Đào Uyển nghi, trước tiên mời."

Tần Phiên Phiên cười phát phát tay, xoay người liền đi. Nhưng mà nàng không đi xa mà tìm một cái cầu đá đứng ở phía trên, cúi đầu xem cá chép dưới nước.

"Chủ tử, ta không quay về?" Liễu Âm hỏi một câu.

"Không trở về, ta với nàng ta cùng nhau chờ Hoàng thượng." Trên mặt Tần Phiên Phiên thu lại nét cười, mang theo vài phần lạnh lẽo.

Nàng còn chưa có chết đâu, thế mà liền có tiểu kỹ nữ tới cạy góc tường nhà nàng!

Không biết rằng hiện tại hậu cung ai đang thịnh sủng nhất sao? Tông tử phẩm Đào Uyển nghi, danh tiếng đang nổi bật. Thế nhưng chưa đề cập tới trước với nàng, lại muốn câu người của nàng đi!

Cho dù là nàng nuôi một con chó, muốn dứt nó ăn xương cũng phải thông qua sự đồng ý của nàng.

"Lâm gia cô nương này không hiểu quy củ, lát nữa ta cần phải dạy dỗ nàng ta thật tốt." Tần Phiên Phiên thở phào nói.

Liễu Âm mặt không cảm xúc gạt đầu, từ sau khi theo Đào Uyển nghi, nàng cũng đã dưỡng thành thói quen, trên thế giới này những người khác đều sai, chỉ có chủ tử là đúng.

Mắng chửi đáng ghét người ta béo giống heo, căn bản không phải chuyện này, nhưng mà lại làm bộ chơi điều ở chỗ này chờ Hoàng thượng, chính là thiếu giáo huấn!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ngài Ôm Ta Một Cái

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

"Đào Uyển nghi, Hoàng thượng tới, ngay ở phía trước lại vừa lúc đụng phải Lâm cô nương đấy."

Một tiểu cung nữ bị Liễu Âm tạm thời kéo lại đi theo dõi, lúc này vội vàng vàng chạy tới báo cáo, đương nhiên bên kia cũng đã ngẫu nhiên gặp nhau thành công.

Tần Phiên Phiên trở mặt ngay tại chỗ, hừ lạnh một tiếng, nhắc váy lên nhanh chân xông về phía trước, ý chí chiến đấu rất mạnh.

Liễu Âm vẫn là lần đầu nhìn thấy chủ tử nhà các nàng có dáng vẻ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang như này, không khỏi bị giật nảy mình, sợ nàng tức đến muốn đánh người, lập tức nhắc nhở: "Chủ tử, Hoàng thượng không thích nữ tử có tính tình ngang ngược, ngài nên kiềm chế một chút, tuyệt đối đừng động thủ a."

Tần Phiên Phiên cũng không có để ý trả lời nàng ta, một đường chạy như điên đi về phía trước, nhìn bước chân mạnh mẽ kia rất giống với vận động viên đá cầu luyện tập từ nhỏ, phía trước ở trước mặt Lâm Xảo giả vờ như liêu rù trong gió, căn bản chính là coi khinh người ta.

"Hoàng thượng, thần nữ thấy xuân sắc dạt dào, gió nhẹ sáng khoái, nên dẫn người ra chơi đùa. Chỉ là thần nữ vụng về, vẫn luôn chạy không nổi để chơi nên điều cũng không bay lên được."

Lâm Xảo nửa ngồi ở trước mặt cửu ngũ chí tôn, trong tay còn cầm con điều heo màu hồng kia, nàng ta cũng không sợ hãi, thậm chí còn khẽ nâng đầu lên, một đôi mắt sáng long lanh nhìn hắn, trong mắt lộ rõ sự sùng bái cùng với tình ý miên man. Khuôn mặt phù dung [1] kia nhìn thấy mà thương.

[1]: tên khác của hoa sen

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng nheo đôi mắt lại, cũng không có biểu hiện gì.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng ngài đã tới a."

Bên này còn chưa có cọt sọt ra hoa lửa, chỉ thấy Tần Phiên Phiên mạnh mẽ như dũng sĩ vận động đang chạy như bay về hướng này.

Nhìn thấy nàng nhanh chân bước về phía trước, cũng không sợ làm ra động tác kịch liệt thương đến "trứng", Trương đại tổng quản biểu thị rất là đồng cảm

Cầu hoàng đế khẳng định sẽ ghen ghét, dù sao bên trong một vòng người này, chỉ có một mình hắn là có "trứng", nhưng bọn họ cũng sẽ không kỳ thị cái sự thiếu năng trí tuệ này.

Lâm Xảo nghe thấy âm thanh này, đôi mi thanh tú liền nhú lại, cái nữ nhân thời này lại tới, quả thật là âm hồn bất tán mà.

"Hoàng thượng, ôi!"

hạt vạt và lấm nàng mới chạy tới trước mặt Hoàng thượng, kết quả còn chưa mở miệng nói nên lời, liền nghe một tiếng gọi to duyên dáng, một chân của nàng bước hụt trượt ở trên mặt đất, hai cánh tay ôm chặt lấy đùi của Hoàng thượng, bộ dạng có chết cũng không buông tay.

"Tần thiếp chạy quá gấp, sợ ngài đi cùng với người khác."

Khỏe môi Trương Hiến Năng kéo ra, phải, dũng sĩ vận động mạnh mẽ, một khắc áp vào trên người của cầu Hoàng Đế kia trở đi, lại lắc mình một cái liền biến thành tiểu yêu tinh, như tự động hoá điên, ngay cả mí mắt cũng không hề nháy một chút nào.

"Trẫm có thể đi với ai?" Tiêu Nghiêu cúi đầu nhìn nàng, mặc dù vẫn là mặt lạnh như quan tài, nhưng Tần Phiên Phiên vững tin trong mắt của hắn thấy được mấy phần ý cười hòa hoãn.

Giống như mùa xuân tuyết dần dần tan rã, lộ ra chút ấm áp.

"Cùng..." Tần Phiên Phiên quay đầu nhìn Lâm Xảo, động tác này của nàng không có thu liễm lại, thậm chí có thể nói là cố ý khuếch đại, làm cho tất cả mọi người đều biết người nàng đang nói là ai.

"Một con heo đi." Nàng đánh giá Lâm Xảo từ trên xuống dưới một lần nữa, ngữ khí chắc chắn mà nói.

Lâm Xảo:??? làm nương người* (ý là f*** y** ($\geq y \leq *$)), ta mà nhấn nại thì chính là một quả bí đỏ.

"Đào Uyển nghi vẫn nên nói chuyện cho rõ ràng một chút, đến tột cùng ai là heo, hay là ánh mắt của Đào Uyển nghi không được tốt lắm, rõ ràng nơi này đều là người." Ba chữ cuối cùng nàng ta như là nghiền hàm rằng nói ra.

Cung nữ đứng sau lưng nàng ta, một mực cẩn thận kéo ống tay áo của nàng ta.

Nàng ta biết gần đây Đào Uyển nghi được sủng ái, nhưng nàng ta cũng là một cô nương được dạy dỗ từ gia đình trong sạch, dựa vào cái gì mà muốn nàng ta chịu đựng Đào Uyển nghi chửi bới chứ.

Tần Phiên Phiên thấy nàng ta nói chuyện, rốt cục cũng đưa ánh mắt nhìn về phía mặt nàng ta, kết quả sau khi nàng cẩn thận quan sát hai lần, đột nhiên cúi đầu vào giữa hai bắp đùi của Hoàng thượng (@@), âm thanh buồn bực khô sứt sùi nói: "Hoàng thượng, ta vẫn nên đi thôi, đau mắt của tần thiếp."

Liễu Âm ở phía sau nhìn chủ tử nhà mình thuần thực phát huy kỹ năng diễn của mình, về mặt âm đạm.

Đã biết đã biết, nói lời này tất cả mọi người đều hiểu rõ là người muốn biểu đạt cái gì, không phải ghét bỏ đáng dấp của Lâm Xảo lớn lên có chút chương mắt sao? Còn không phải có động tác đau mắt hiện tại của người? Chôn mặt vào chỗ nào đó?

Một tiểu yêu tinh như người muốn khóc lóc với Hoàng thượng thì cũng nên hướng về phía đầu của hắn mà khóc chứ, người lại cúi đầu khóc chỗ khác làm gì, bên kia chính là chỗ không thể xem a.

Nghĩ tới đây, nàng lập tức che mặt lại, một khi đối chủ tử mới, từ đây tiết tháo chỉ như người qua đường mà thôi.

Nàng cũng không còn là Liễu Âm nhỏ bé ngây thơ lúc trước nữa.

Thời điểm đột nhiên bị nàng chôn đầu giữa hai chân, Hoàng thượng vô ý thức kẹp chặt hai chân lại, chỗ này quả thật rất là vi diệu nha.

"Hoàng thượng, mấy ngày nay tỷ thần nữ bệnh nặng, khó ngủ cả đêm, cơm nước không vào, chỉ sợ phạm vào sai lầm lớn thất tín với ngài. Ngài có thể nhìn nàng ấy một cái hay không?"

Mất thấy Hoàng thượng sẽ bị xú nữ nhân này mang đi thật, nội tâm Lâm Xảo khẩn trương, lập tức nhắc đến Nguyệt Quý phi đang bệnh.

Nàng ta đã canh chỗ này vài ngày rồi, cuối cùng mới đợi được Hoàng thượng đến, nếu như lần này không thành không thì không biết lần sau sẽ là khi nào nữa.

Huống hồ có hai vị cô nương khác cũng muốn tiến cung, chỗ dựa phía sau đều là Thái hậu, nàng ta chỉ là muội muội của Quý phi tất nhiên sẽ không sánh bằng.

Trong nội tâm Tần Phiên Phiên tấm tắc, quả nhiên chưa có quan hệ ngủ cùng, nói chuyện đều ngại ngùng như vậy, còn thất tín với Hoàng thượng, ai từng thấy Hoàng thượng coi trọng chữ tín trước mặt nữ nhân chứ.

Chỉ ở trên giường hắn mới nói chữ tín, xuống giường thì hết thấy không bàn nữa.

"Nguyệt Quý phi bệnh nặng, vậy người thân là muội muội của nàng, còn có thể vui vẻ chơi đùa như này? Cách hai dặm đều có thể nghe thấy tiếng cười của người, hi hi ha ha không chút phiền lòng! Ráp tâm bất lương." Nàng vừa nghiêng đầu liền khai hóa với Lâm Xảo, vô cùng hung mãnh[2]

[2]: Hung = kịch liệt, mãnh = dữ dội.

Lâm Xảo mở to hai mắt nhìn, hận không thể xông lên phía trước xé cái miệng của nàng ta, lại想想 nàng là heo, cả nhà người mới cười hi hi ha ha á.

"Hoàng thượng, ngài mang theo tần thiếp đi thôi, tần thiếp không muốn ở lại chỗ này đâu."

Một lần nữa nàng lại cúi đầu vào bên trong đùi, nhẹ giọng nũng nịu để hắn đi nhanh lên, hiển nhiên là một khắc đều không cho hai người bọn họ chờ lâu.

Nàng kiên quyết không thể để cho cậu nhà mình có cơ hội ăn xương từ người khác được.

Lúc này nàng gia tăng hiệu lực, không chỉ chôn chân, mà còn động tay.

Đôi tay trắng muốt trơn mềm kia vờn ra một đường thuận theo bắp chân của hắn hướng lên trên nhẹ nhàng mon trón.

Trương Hiến Năng ở bên cạnh cũng không có nhìn thấy tiểu yêu tinh bày trò, trước mặt mọi người cái tay kia chậm rãi ung dung mon trón, đoán chừng Hoàng thượng cảm thấy không nên nhưng chỗ kia lại biến đổi đến mức phấn khởi mười phần, không hổ là tay già đời, quả thật là yêu khí tận trời.

"Hừm." Cửu ngũ chí tôn ý vị không rõ phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Hắn lập tức hạ thấp người, bắt tay nàng lại, nhìn nàng như đang cảnh cáo."Người không đứng lên, trẫm đi như thế nào?" Hoàng thượng cắn chặt hàm răng hỏi.

Nữ nhân này quả thực cả gan làm loạn, không biết xấu hổ.

Ngay lúc ban ngày ban mặt liền làm ra chuyện dâm loạn hậu cung như này, còn muốn câu dẫn hắn ban ngày tuyên dâm! Nên bắt thầy vạ đoạn!

Nhưng mà trẫm thích!

"Chân tần thiếp đau." Nàng ủy khuất lấp bắp nói, bất cứ lúc nào, chỗ nào, xin nhớ kỹ người không thể sụp đổ hình tượng đang diễn.

Mặc dù thời điểm chân nàng vừa mới bị trẹo, chỗ cũng có thể nhìn ra là nàng ăn vạ, nhưng mà nàng muốn giả đến cùng.

"Ngài ôm tằm thiếp một cái có được hay không?" Tàn Phiên Phiên một tay đặt lên bờ vai của hắn, tiến tới bên tai nam nhân, âm thanh uyển chuyển ngữ khí mềm mại nói.

Câu nói nũng nịu này không mang theo ý vị khiêu khích gì cả, hoàn toàn là vô hại, ủy khuất, đáng thương yếu thế.

Giống như là muội muội chênh lệch tuổi quá lớn của hắn, đang cầu xin hắn ôm một cái.

"Không được!" Tiêu Nghiêu tràn đầy ác khí nói một câu, nhưng vẫn là cúi người, ôm ngang nàng lên, nàng liền thuận thế ôm cổ của hắn.

Hoàng thượng thật sự làm trò như vậy ngay trước mặt mọi người, ôm nàng đi xa, chưa từng ngoảnh lại nhìn Lâm Xảo một chút, chỉ lưu cho nàng ta một bóng lưng rộng lớn tiêu sái mà thôi.

Đào Uyển nghi thịnh sùng, có thể thấy được rõ ràng.

"Cô nương, ngài đừng có gấp, tính tình Đào Uyển nghi có chút linh động không bị gò bó, Hoàng thượng thấy mới mẻ nên mới sùng nàng ta một chút. Thời điểm ngài ở nhà, ai cũng khen một câu tốt, chờ sau này ngài ở chung lâu ngày với Hoàng thượng, khẳng định sẽ càng được sùng ái hơn so với nàng ta." Cung nữ đi theo lập tức trấn an nàng.

Kết quả lời nói vừa dứt, đã thấy mặt mũi của Lâm Xảo tràn đầy nước mắt, trong mắt lại tràn đầy hận ý cùng ủy khuất.

Nàng là bị phần nộ mà khóc.

"Cô cô, nàng ta mắng ta là heo, nói đáng ghét của ta béo. Ta không mập mà."

Mắng người ta là heo, thiên lôi đánh xuống.

Điều này cung nữ chỉ thờ dài ở trong lòng, Lâm Xảo chỉ là có chút bầu bĩnh, thật sự là không mập, chẳng qua Đào Uyển nghi nào có quan tâm nàng ta béo hay không chứ, chỉ là muốn kích thích nàng ta thôi.

Cô nương này chưa từng chịu khổ, nên vô cùng dễ ý.

"Về sau ngài sẽ báo thù lại, nhìn nàng ta bây giờ ngông cuồng đắc ý như thế, đợi ngày sau vào lúc bị rơi từ trên cao xuống, không biết có bao nhiêu người muốn cắt đứt cổ của nàng ta."

Rốt cục cũng không còn nhìn thấy thân ảnh đám người Lâm Xảo kia nữa, cả người Tàn Phiên Phiên đều thờ phào nhẹ nhõm, an tâm được Hoàng thượng ôm vào trong ngực, nếu không phải sợ người ta nhìn ra, nàng đã ngâm nga tiểu khúc vui vẻ với mọi người rồi.

"Truyền long liễn [3] tới."

[3]: kiệu của vua

Trước tiên Tiêu Nghiêu phát giác được người trong ngực đang đắc ý, không khỏi nhíu mày, vừa nói vừa muốn buông nàng ra, hiển nhiên là không muốn ôm nàng.

Không nghĩ tới hai tay Tàn Phiên Phiên gắt gao ôm lấy cánh tay của hắn, gấp giọng nói: "Hoàng thượng, ngài một sao? Tằm thiếp hát hí khúc cho ngài nghe nha, được không?"

"Không được, trẫm không thích nghe." Hắn lạnh lùng cự tuyệt, lại muốn thả nàng xuống đất.

Nàng sống chết không xuống, sau đó giả vờ: "Vây chờ lát nữa tằm thiếp nhảy cho ngài xem một điệu?"

Tiêu Nghiêu nhìn nàng, cười lạnh nói: "Ái tằm không phải treo chân sao?"

Sắc mặt Tàn Phiên Phiên biến đổi lớn, má ơi, bị bại lộ rồi!

Cầu Hoàng đế ôm ta nhiều một chút thì có thể chết sao? Lão nương muốn để cho mấy tiểu kỹ nữ trong cái hậu cung này đều biết, ta là nữ nhân nguoi sùng ái nhất!

"Đúng vậy a, lúc này còn đau nha, cho nên tằm thiếp muốn để ngài ôm thêm một chút." Nàng kiên trì tiếp tục đi giảng hòa.

Nhưng mà tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng của Hoàng thượng, nàng vẫn ngoan ngoãn buông tay đứng vững ở một bên, đặc biệt ủy khuất mà cúi đầu đi sau lưng của hắn, giống như một tức phụ nhỏ bị khinh bỉ vậy.

"Khuôn mặt nguoi khóc than làm gì, trẫm còn sống rất tốt đây này!"

Lúc đầu Tàn Nghiêu không định phản ứng lại với nàng, nhưng mà oán niệm của tiểu yêu tinh này quá mạnh, nhanh chóng hóa thành thực chất tới quấy nhiễu hắn.

"Tần thiếp muốn để ngài nhẹ nhõm một chút, dù sao nếu như ngài tiếp tục ở cùng một chỗ với vị cô nương béo kia, có khả năng ngài phải ôm một con heo trở về."

Hoàng thượng bị nàng nói đến á khẩu không trả lời được, nào có người như vậy chứ, rõ ràng lời nàng nói không phải là cố ý chọc giận người, nhưng chính mình liền muốn vịn đầu nàng xuống làm cầu đá.

"Người chính là con heo khó chiều nhất trên đời này!" Tiêu Nghiêu không chỉ có mắng nàng, mà còn đưa tay chọc vào trán nàng, lực đạo hoàn toàn thô lỗ không có chút cung chiều.

Đầu tiên là Tần Phiên Phiên sững sốt một chút, ngay sau đó là khiếp sợ nhìn hấn.

Người cũng không còn là cầu tử yêu thương ta đến chết nữa, thời điểm trên giường rõ ràng không phải nói như vậy.

"Ngài hung dữ với tần thiếp." Nàng nhún nhún nửa ngày mới nói ra câu nói này.

Thời điểm đánh cầu cũng không cần do dự, chỉ cần nhắm ngay mũi của nó đập một phát mới đúng, thế nhưng cầu tử trước mắt không phải là cầu bình thường, đằng sau còn có hai chữ hậu tố: Hoàng đế. Nàng đây cũng không dám động thủ.

Tiêu Nghiêu không để ý đến nàng, thẳng đến khi long liễn tới, hấn bước lên trước, vừa quay đầu đã nhìn thấy nàng méo miệng, đáng về bất cứ lúc nào cũng có thể gào lên.

"Còn chưa cút đi lên?" Âm thanh nam nhân trầm thấp truyền đến.

Tần Phiên Phiên lập tức nhấc váy, cẩn thận từng li từng tí đi lên, long liễn đủ rộng rãi, dù hai người ngồi vẫn còn dư dả, về phần cái gì mà không hợp quy củ này kia, ở trong mắt nàng căn bản không phải là chuyện gì lớn lao, dù sao Cầu Hoàng đế muốn nàng đi lên mà.

Vốn dĩ là nàng ngồi sát bên Hoàng thượng, về sau biến thành dán chặt vào, lại về sau nữa thì cái mũi từng chút từng chút chuyển hướng lên đùi của người ta. Cho đến khi cuối cùng nàng cũng lệch người nằm trong ngực của Hoàng thượng, mặt mũi tràn đầy tươi cười như tiểu nhân đắc chí.

Nàng ngẩng đầu, mi mắt cong cong muốn nói cái gì đó với Hoàng thượng, ngay lập tức ánh mắt bị bàn tay của nam nhân che kín lại.

"Cười thật là xấu, hại con mắt của trẫm có chút đau."

Bởi vì tầm mắt của nàng bị cản lại, cho nên không thấy được thời điểm cửu ngũ chí tôn đang nói lời như này, trong mắt có chứa chút ý cười.

Trương Hiến Năng đi lại phía sau của long liễn, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy Đào Quý nhân ghé vào bên tai Hoàng thượng nói thì thầm, ngoài miệng thì Hoàng thượng bảo cách xa hấn một chút, trên mặt lại không hề biểu tình không kiên nhẫn nào cả.

Hấn không khỏi có chút lo lắng, cái này không khỏi giống bộ dáng như Thương Trụ vương và Tô Đát Kỷ nha, thế là một đời minh quân từ đây ngày ngày không lên triều?

Tần Phiên Phiên ngồi trên long liễn ngắm phong cảnh, chỉ cảm thấy mọi thứ quanh mình đều trở nên bé nhỏ, cả tầm mắt bao quát non sông hào hùng. Nàng muốn nuôi bản thân mình cho thật khỏe mạnh, tranh thủ về sau sinh con trai ngồi lên vị trí này, đến lúc đó không có Cầu Hoàng đế bên cạnh nữa, nàng cũng có thể học Cao Thái hậu, làm người dành chiến thắng trong cuộc chiến này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Lại Diễn Tuồng

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

"Nương nương, Xảo cô nương cầu kiến ngài." Cung nữ nhẹ giọng thông truyền một câu cho Nguyệt Quý phi.

Nguyệt Quý phi lúc này nằm nghiêng trên ghế quý phi, một tay chống cằm, nhắm mắt dưỡng thần.

"Nàng ta không phải đi cầu dẫn Hoàng thượng sao? Gặp phải ai mà trở về sớm như vậy?"

Lâm Xảo ở trong Vọng Nguyệt cung của nàng, tất cả hoạt động của nàng ta đều có người hồi báo lại. Khi nàng biết Lâm Xảo mấy ngày liên tục đều mang theo điều, giả vờ ngẫu nhiên gặp được Hoàng Thượng, nàng đều không quản, mặc kệ nàng ta.

Nguyệt Quý phi hiểu rõ ràng, trong khoảng thời gian này Hoàng thượng đối với mình rất lạnh nhạt. Ngay cả tiểu muội có tình cảm tốt nhất với nàng lúc ở nhà, không ngờ rằng sau khi tiến cung, cũng chỉ nhấn nại quan tâm nàng mấy ngày, sau đó đến lúc biết nàng đắc tội Hoàng thượng, cũng không chịu giúp nàng gặp hân.

Tính tình của Lâm Xảo cũng lập tức thay đổi, không còn ngày đêm canh giữ bên giường nàng, hầu hạ thuốc thang. Ngược lại còn tính toán làm sao gây chú ý với Hoàng thượng, bây giờ thất bại mới nghĩ đến người tỷ tỷ vô dụng như nàng đây.

"Đạ bị Đào Uyển nghi chặn lại rồi. Hoàng thượng ôm Đào Uyển nghi đi, sau đó hai người cùng ngồi long liễn đi Long Càn cung, dọc đường đi rất nhiều người nhìn thấy." Cung nữ nhìn sắc mặt nàng, thấy tâm tình nàng cũng không thay đổi gì, mới châm chọc nói: "Nurong nurong, phân vị của Đào Uyển nghi lên nhanh như vậy, bây giờ đã thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích, nàng ta còn lớn lối như thế, chẳng lẽ không sợ toàn bộ hậu cung cùng nhau liên thủ đối phó sao?"

Tiếng nói vừa dứt, Nguyệt Quý phi liền cười lạnh một tiếng: "Thật ra nếu toàn bộ nữ nhân trong hậu cung đối phó nàng ta thì rất dễ dàng, nhưng muốn liên thủ đối phó thì còn khó hơn so với lên trời. Hiện giờ không thể so với lúc còn ở Vương phủ, vị trí Hoàng hậu còn treo ở trên đầu kia, những nữ nhân ấy tay đều cầm dao nhọn, đập vào mắt nhau đều là kẻ thù, không phải người chết thì là ta sống, làm sao có thể liên thủ cùng nhau như người nói."

Có lẽ do nàng miêu tả hình ảnh cảm giác quá mãnh liệt, cung nữ kia không khỏi sợ run cả người.

"Để cho nàng ta lui ra đi, ta không muốn gặp, về sau không có chuyện gì thì đừng tới tìm ta. Sau khi tiến cung, tỷ muội cũng chỉ là lời xưng hô mà thôi. Nói cho nàng ta biết, mọi chuyện phải vững vàng, dù được sủng ái thì như thế nào, không hoài được long chủng thì đều là hoa trong gương, trăng dưới nước [1]. Người nào có được long chủng, người đó sẽ vượt lên trước. Để vương đều vô tâm, nếu không có long chủng thì cũng sẽ không có tình yêu." Nguyệt Quý phi thở dài một tiếng, phát tay, về mặt uế oải.

[1] Hoa trong gương, trăng dưới nước: câu này ám chỉ những thứ xa vời, không chạm vào được.

Nàng tự nhận mình là người đắc ý nhất nhì trong hậu cung, Hoàng thượng ban cho nàng Vọng Nguyệt cung, phong nàng làm Nguyệt Quý phi, nàng liền thật sự cho rằng chính mình là Nguyệt thần nurong nurong giữa bầu trời rồi.

Cho đến thời điểm Hoàng thượng bóp cổ nàng, nói nàng phải lấy cái chết tạ tội, nàng liền thanh tỉnh.

Đây hết thảy đều là Hoàng thượng ban cho nàng, hân có thể nâng nàng lên thiên đường thì cũng có thể dìm nàng xuống địa ngục.

Sau một lúc lâu, lại có người tới hồi báo: "Nurong nurong, Xảo cô nurong đi đến chỗ Minh Quý phi."

"Bang—" một tiếng, chung trà trong tay Nguyệt Quý phi liền rơi xuống, nàng có chút giật mình, nhưng lại hồi phục tinh thần rất nhanh, trên mặt lộ ra một nụ cười khô.

"Nàng ta không thể từ từ mới tát vào mặt bốn cung một cái sao? Thế mà lại đi tìm ả ngu ngốc kia? Như vậy, người trong cung có phải đều cho rằng bốn cung thua hay không? Lúc ta còn thịnh sủng, Vương phi Tần Kiều kia đều phải nhường ta ba phần, bây giờ một người không bỏ lên được long sàng cũng có thể làm nhục ta sao? Nàng ta chỉ là muội muội của ta, cùng lắm là Lâm gia chúng ta đưa vào cung để làm trợ lực!"

Nàng gần như là nghiến răng nói ra mấy câu nói đó, vừa nói xong liền ngồi dậy thở gấp, hiển nhiên là đang tức giận.

Bên trong Long Càn cung, một bầu không khí yên tĩnh, tất cả cung nhân chung quanh đều nín thở im lặng, ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng, chỉ sợ quấy rầy hai vị chủ tử trong điện.

Hoàng thượng đang cúi đầu chăm chú phê duyệt tấu chương, thỉnh thoảng lại nhíu chặt lông mày, rõ ràng hôm nay lại có không ít triều thần không có mặt, làm cho hân tức giận.

Tần Phiên Phiên ngồi cạnh cái bàn thấp đối diện hân, ngo người...

Thật nhàm chán.

Cầu Hoàng đế vừa đến Long Càn cung, đem nàng để xuống đất một cái, liền dẫn đầu đi vào bên trong. Sau khi ngồi xuống liền bắt đầu xem tấu chương, chưa từng nói câu nào.

Cứ như vậy, nàng tự đánh mất mặt mũi mà ngồi ở chỗ này, muốn đi thì không dám đi, muốn ở lại không thích ở.

Đừng nói miễn cảm như Trương Đại Tổng quản, ngay cả tiểu thái giám đứng ngay góc phòng cũng có thể cảm thấy sự yên tĩnh xấu hổ giữa hai vị chủ tử này khi ở cạnh nhau.

Trương Đại Tổng quản thở dài một hơi trong lòng, nhìn mà xem, đây là trên giường ân ái, dưới giường ai làm việc này.

Hân thấy xấu hổ thay hai vị này!

Tần diễn tình toàn thân ngứa ngáy, diễn trò đến nghiện, nhưng nếu hiện tại cho nàng bắt đầu diễn, nàng vạn vạn lần không dám, Hoàng thượng còn đang

phê tấu chương, cho mượn thêm hai lá gan nàg cũng không dám.

"Ừc ừc, ừc ừc..." Tiếng uống nước truyền đến.

Ở trong đại điện yên tĩnh không gì sánh được, Tiêu Nghiêu ngẩng đầu liếc mắt, chỉ thấy Tần Phiên Phiên không dùng tay mà lại dùng miệng ngậm chén trà, sau đó phun bong bóng vào trong nước trà.

Hắn nhú mày, ho nhẹ một tiếng. Tần Phiên Phiên quả nhiên quay đầu, hai người liếc nhau một cái, trong ánh mắt Hoàng thượng tràn đầy ý cảnh cáo, nàg lập tức để ly xuống, ngoan ngoãn ngồi yên, còn hướng về hắn nở một nụ cười nịnh hót.

Tiêu Nghiêu tiếp tục vui đầu phê duyệt tấu chương, nụ cười trên mặt Tần Phiên Phiên trong nháy mắt tan biến.

Hừ, mũi nhân nếm cho người mù xem, đối mặt với một mỹ nhân quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, biết khóc biết cười như nàg, vậy mà hắn thà nhìn tấu chương cũng không nhìn nàg.

Tấu chương có thể thú vị hơn nàg sao?

Lần trước nàg dẫn hắn cùng chơi đùa mỹ nhân hồng trần hương, cầu Hoàng đế này lẽ nào quên rồi sao?

"Hô—hô—"

Vừa mới an tĩnh được một lát, nàg lại bắt đầu làm chuyện xấu.

Tiêu Nghiêu vừa ngẩng đầu lên liền thấy nàg thổi khí vào chén trà, thuận tiện thổi luôn tóc mái trên trán nàg.

"Người hôm nay ăn nhiều, bị chướng bụng sao? Không ngừng thổi thổi."

Lời nói này của cầu Hoàng đế rất không có trình độ, tiên nữ ăn nhiều có thể chướng bụng sao? Cùng lắm là bị nấc thôi.

"Ly trà này đang hỏi tần thiếp một vấn đề, tần thiếp chỉ đang trả lời nó thôi." Tần Phiên Phiên mở to mắt, muốn bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu vô tội.

Ánh mắt Tiêu Nghiêu lạnh lùng nhìn nàg, trong lòng hắn biết nữ nhân này lại bắt đầu phát bệnh.

"Nó hỏi người cái gì?"

"Nó hỏi tần thiếp, một đĩa tuyết đào tươi ngon mong nước đang ở trước mắt, vì sao Hoàng thượng lại không ăn? Tần thiếp kêu tự nó đi hỏi ngài, nó nói nó sợ không dám hỏi." Tần Phiên Phiên nhe nếp trả lời hắn.

Nói thật là nếu không phải là Tiêu Nghiêu biết chén trà kia không có khả năng mở miệng, hắn sẽ tin.

Trương Hiến Năng phải dành một tràng vỗ tay cho Đào Uyển nghi, hành động quả thực quá lẳng lơ luôn, không chính mắt thấy, ai dám tin?

"Bản lĩnh nói bậy bạ của ái tần lại tiến bộ không ít nha."

Lần Tây Vương Mẫu và Ngọc Hoàng đại đế trước kia còn chưa tính là gì, lúc này ngay cả chén trà cũng có thể đối thoại với nàg. Tần Phiên Phiên có thể nói cho hắn thấy thế giới này không có điểm dừng, vĩnh viễn xuất sắc hơn trong tưởng tượng.

Nhìn về mặt hắn ừ đột, Tần Phiên Phiên than thở trong lòng, mang theo cầu Hoàng đế nhìn ngắm thế giới, rất mệt.

Nàg nói cái gì, hắn cũng nghe không hiểu, chỉ số thông minh không khác cầu đàn [2] là mấy.

[2] cầu đàn: cách gọi con nít, thời xưa có quan niệm đặt tên xấu sẽ dễ nuôi con. Ý Phiên Phiên đang ví Tiêu Nghiêu chẳng khác con nít là mấy.

"Tần thiếp thật sự nghe được nó nói như vậy, xuyt, ngài nghe một chút, hiện tại cái bàn cũng hỏi như vậy. Viên gạch còn khen tần thiếp đẹp, sau khi ngài tới, tần thiếp là người đẹp nhất mà nó từng gặp trong điện này. Bút son của ngài nói muốn vẽ ở trên tuyết đào một chút..."

Nàg che miệng cười nhẹ, vẻ đỏ ửng lan từ gương mặt đến lỗ tai. Thiếu nữ muốn đỏ mặt liền lập tức đỏ mặt, thiên phú dị bẩm.

"Cút ra ngoài!"

Ngồi cừu ngủ mặt lạnh quăng cho nàg ba chữ.

"Được! Tần thiếp cáo lui!" Nàg dứt khoát đáp ứng, trông bộ dáng vội đến không kịp chờ.

Kết quả khi nàg đứng lên, bước ra một chân, một chân khác lại không thể nào không di chuyển được.

"Hoàng thượng, cái đệm này giữ không cho tần thiếp đi!" Tần Phiên Phiên oan ức lắp bắp nói.

"Tần Phiên Phiên, cắt hai chân của người xuống cho nó!" Tiêu Nghiêu ném bút son trên tay, đứng dậy định xử lí nàng.

Đào Uyển nghi vừa mới nói bị giữ chặt không đi được, đã vội hành lễ rồi lui ra ngoài nhanh như gió, cơ bản là chạy chậm trên đường.

"Hôm qua nước tựa như chảy về hướng đông..." Nàng vừa ra cửa, liền ngâm nga hát một điệu hát dân gian.

Tiêu Nghiêu sững sốt một chút, ngay sau đó phản ứng kịp, lập tức muốn đuổi theo ra ngoài.

Nữ nhân này quả thật vô pháp vô thiên, hẳn đã sống hai mươi sáu năm, còn chưa thấy có người thời điểm rời khỏi Long Càn cung mà ngâm nga hát.

Lúc ở cùng một chỗ với hẳn thì buồn chán biết bao nhiêu, vừa rồi đi liền trở nên sinh long hoạt hổ.

"Hoàng thượng, tấu chương của Thượng thư đại nhân có về hơi gấp, đang chờ người quyết định." Ở thời khắc mấu chốt, Trương Hiến Năng quyết định đứng ra.

Hoàng thượng sắp lao ra ngoài, cuối cùng vẫn rút chân về, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nghiêm túc phê duyệt tấu chương.

Trương Đại Tổng quản tiếp tục an tĩnh làm phong nền, ẩn công lao của mình đi.

Hoàng Thượng tính hay cáu giận, cũng có bệnh hay quên nhưng không nặng lắm. Đào Uyển nghi dùng chiêu thức ấy để đùa giỡn, Hoàng Thượng uất ức trong lòng, hiện tại đang nhẫn nhịn. Chờ sau này đến thời điểm muốn phát tiết, nhất định là sẽ tăng gấp bội.

Đào Uyển nghi, chúc ngài bình an!

Liễu Âm thấy nàng đi ra, lập tức tiến đến đón: "Chủ tử, người ra tới rồi?"

Nàng vừa nói vừa lặng lẽ liếc mắt quan sát Tần Phiên Phiên, thấy bộ dạng Tần Phiên Phiên vẫn tốt, thời gian lại không lâu lắm, chắc là không có ban ngày tuyên dâm, ngay lập tức lo lắng cũng giảm xuống phân nửa.

Phân vị của chủ tử vẫn chưa phải rất ổn, tốt nhất không nên truyền đi những lời đồn đãi không tốt.

Không nghĩ tới Đào Uyển nghi nhà nàng cực kỳ không biết xấu hổ mà chủ động hỏi tới, nhưng mà Hoàng thượng bảo nàng cắt đi, nàng liền nhanh chóng cắt đi.

"Đúng vậy, người trước kia cũng quá vất vả, cùng Hoàng thượng im lặng ở cùng nhau thật vất vả. Còn không bằng cùng hẳn ngủ một đêm cho thật thoải mái, củi khô bốc cháy, bị xấu hổ dù sao cũng không phải ta." Tần Phiên Phiên thở dài một hơi, về mặt đau lòng mà nhìn Liễu Âm.

Mặt Liễu Âm đầy vẻ sợ hãi, nàng cũng không muốn ngủ cùng Hoàng thượng đâu, mẹ ơi!

Chủ tử nhà các nàng, cùng Hoàng thượng ở bên nhau ở ra bệnh điên. Thực hiển nhiên Đào Uyển nghi ngoại trừ giao lưu trên long sàng, còn lại căn bản sẽ không giao lưu bình thường với Hoàng thượng.

Tối gần nửa đêm, Tần Phiên Phiên đang ngủ cực kỳ ngọt ngào, bỗng nhiên có người ở bên tai gọi nàng, nàng vốn dĩ không nghĩ sẽ phản ứng lại, nhưng người nọ lại bắt đầu dùng sức đẩy nàng.

"Làm sao vậy?"

"Uyển nghi, ngài mau dậy đi, người ở bên Long Càn Cung tới." Đêm nay là Vọng Lan trực đêm, cho nên người tới lay tỉnh nàng đúng là Vọng Lan.

Thời điểm Tần Phiên Phiên bò dậy, vẫn là về mặt ngơ ngác: "Người bên đó tìm ta làm gì? Hoàng thượng còn có sức lực sao?"

Vọng Lan mặc quần áo cho nàng, về mặt có chút phức tạp.

Chủ tử các nàng mở miệng ra đúng thật là khắp nơi đắc tội với người ta, nhưng hết lần này đến lần khác chưa từng chịu xử phạt. Biết gặp người nào thì nên nói chuyện gì, đây cũng là bản lĩnh.

Nàng thật vất vả xử lí xong, vẫn là bộ dáng ngáp liên tục, Vọng Lan nhìn như vậy không được, từ bên cạnh vắt một cái khăn ướt, nhắm ngay mặt nàng nhẹ nhàng lau, xúc cảm lạnh lẽo bất ngờ kéo tới, lập tức nàng liền run lập cập.

"Vọng Lan, lòng dạ người thật độc ác!" Nàng khóc hu hu mà nhìn Vọng Lan.

"Chủ tử, không cần quan tâm Hoàng thượng có sức lực hay không, ngài cũng có sức lực. Bao nhiêu người cầu mong được triệu kiến mà không được, ngài cần phải nắm giữ cơ hội, trên dưới Thượng Đào các đều dựa vào ngài nuôi sống đấy!" Vọng Lan cũng không có hành động gì, còn tận tình mà khuyên bảo một câu.

Nàng xác định Tần Phiên Phiên toàn thân đều mang về chói lọi, liền trực tiếp đẩy người ra cửa.

Trương Hiến Năng đứng bên ngoài chờ, hiển nhiên Hoàng thượng lúc này đã phái Đại Tổng quản tới đón nàng.

"Buổi tối nay, Trương Tổng quản vất vả rồi." Vọng Lan đưa qua một túi gấm, hiển nhiên là tiền thưởng, không cần phải nói, bên trong hẳn là vàng ròng.

Cho cung nhân khác có thể là bạc trắng, nhưng cho Trương Hiển Năng nhất định phải là vàng, dù sao cũng là Hoàng thượng thưởng.

Tần Phiên Phiên đã từng giáo dục các cung nhân Thường Đào các, nhân sinh trên đời phải tận hưởng lạc thú trước mắt, không cần luyến tiếc bạc, nên dùng thì dùng, không đủ dùng nói năng, năng đi tới trước mặt Hoàng thượng khóc lóc đòi.

"Lan cô cô cũng vất vả." Trương Tổng quản khom lưng với nàng, xem như đáp lễ.

"Đào Uyển nghi, Hoàng thượng lệnh cho ngài trở về, mời ngài!" Hắn ngoài cười nhưng trong không cười mà nói một câu như vậy, sau đó dẫn đầu đi phía trước.

Tần Phiên Phiên đau khổ cười ha ha bước lên kiệu liễn, nàng cảm thấy chính mình lại sắp xui xẻo.

Nếu Trương Hiển Năng nghe thấy âm thanh nàng nói trong lòng, đoán chừng sẽ trả lời nàng một câu: Đào Uyển nghi, ngài đoán cũng thật chuẩn!

"Tâm tình Hoàng thượng như thế nào?" Tần Phiên Phiên trong lòng mơ hồ, ban ngày nàng gây chuyện rõ ràng như vậy, buổi tối muốn nàng đi trả nợ, nàng vẫn nên hỏi thăm một chút trước khi đến.

"Rất tốt, rất tốt, rất tốt, một lát chờ ngài đến sẽ trở nên càng tốt!" Liên tiếp ba lần "rất tốt" làm Tần Phiên Phiên hầu như tuyệt vọng.

Trương Đại Tổng quản nói chuyện có tính nghệ thuật như vậy đấy!

"Công công, cầu xin ngài chuyện này, nếu ta không về được, nhớ nói cho Liễu Âm đem cây trầm ta yêu thích nhất đốt xuống cho ta." Tần Phiên Phiên bắt đầu giao phó hậu sự của chính mình.

"Ta làm việc ngài yên tâm, nếu chuyện thật đến nông nỗi ấy, đoán chừng Hoàng thượng còn muốn đốt thêm cả Liễu Âm cho ngài!" Trương Hiển Năng liên tục gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Không Biết Xấu Hổ

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Giang Hiền tần

Tần Phiên Phiên nheo mắt lại chỉ cảm thấy bản thân mình thật lạnh. Nàng thật sự hối hận sau cuộc nói chuyện với Trương Tổng quản, đây chính là một đòn tấn công dữ dội tới nàng.

Trương Tổng quản lập tức lui ra sau khi đưa nàng vào trong nội điện.

Một mình nàng đứng bên trong run bần bật, trên người bọc kín áo choàng, rút đầu cẩn thận quan sát bốn phía, dường như xem nơi này giống với Âm Tào Địa Phủ.

"Cởi áo choàng ra." Từ trong long sàng truyền ra giọng nói trầm thấp của Hoàng thượng, ngữ khí mang theo vài phần không để ý.

Tần Phiên Phiên theo bản năng nhấc chân đi về phía hắn, vừa mới nhấc chân lên lập tức nghe hắn nói: "Trẫm không bảo ngươi qua đây."

Nàng đành phải theo lời hắn cởi áo choàng bên ngoài ra, lại nghe người bên trong kêu nàng tiếp tục.

Áo ngoài và váy dài cũng cởi ra, từng quần áo rơi xuống đất, đập ở bên chân. Cuối cùng chỉ còn lại một chiếc yếm màu thủy phần.

Hắn ở trong trướng, nàng ở ngoài trướng, không ai nói chuyện, giống như ai mở miệng trước người đó sẽ thua.

"Lại đây." Cuối cùng là ngòi cửu ngũ ra lệnh.

Tần Phiên Phiên thở nhẹ nhõm một hơi, tuy Hoàng thượng khiến cho bầu không khí trở nên khẩn trương nhưng sau khi lên giường, hắn vẫn là "ngựa quen đường cũ", dù sao sau khi "lăn lộn" cùng nhau, lửa giận của Hoàng thượng có thể sẽ tiêu tan.

Nàng nhẹ nhàng nâng khoé môi lên, lộ ra dáng vẻ xinh đẹp nhất của mình, muốn làm cho Cầu Hoàng để quên đi chuyện xảy ra ở ban ngày hôm nay, nể

tình dung mạo của nàng lớn lên xinh đẹp như vậy, có thể giờ cao đánh khẽ.

Nàng mới vừa đi đến bên giường, nam nhân trong trường đã bắt được tay nàng đột ngột kéo lên trên giường, hấn xoay người đè lên trên người nàng.

"Hoàng thượng, hôm nay thần thiếp sẽ hầu hạ thật tốt-----" Nàng không chỉ bày ra dáng vẻ tươi cười xinh đẹp nhất, còn dùng giọng nói ngọt ngào nhất, khăn cầu ngói cửu ngũ có thể nhìn thấy thành ý của nàng.

Nhưng mà nàng còn chưa kịp nói xong chữ cuối thì đã nhìn thấy một vật mang theo ánh sáng sắc lạnh đâm tới, ngay sau đó bên tai truyền đến một tiếng vang "keng".

Vật kia cứng rắn, lạnh băng, dán sát bên vành tai nàng, khiến nàng cảm nhận được sự sắc bén, chỉ cần hơi động một chút sẽ truyền đến đau đớn, nóng rát, dường như muốn cắt chảy máu.

"Hoàng... Hoàng thượng, người muốn làm cái gì vậy?" Nàng run run, giọng nói mang theo chút nức nở. Lúc này nàng thật sự là bị dọa sợ rồi.

Mẹ nguoi, đã nói là muốn hầu hạ thật tốt vậy mà Cầu Hoàng đế vẫn muốn giết nàng.

Tiêu Nghiêu rút vật cắm bên tai nàng xuống, đặt trong tay ước lượng. Tần Phiên Phiên mới nhìn rõ, đây là một cây chủy thủ đặc biệt sắc bén, trên tay cầm được khảm hồng bảo thạch, chế tạo từ vàng ròng, lưỡi dao được mài sắc đến mức có thể phát ra ánh sáng, vừa nhìn lập tức biết đây là công phẩm được phiên bang dâng lên.

Hắn cầm sống dao của chủy thủ vỗ vỗ lên mặt nàng, cảm giác lạnh thấu xương khiến nàng có thể chảy nước mắt.

"Ái tần, trẫm không làm gì mà là nó muốn làm gì." Nam nhân cười như không cười nhìn nàng.

Tần Phiên Phiên còn chưa hiểu rõ thì hắn lại nói với nàng: "Xuyt, nguoi nghe xem, nó nói muốn dùng cái lưỡi sắc bén này cắt đi đôi chân thích ăn đòn của nàng."

Về mặt nam nhân hưng phấn, cặp mắt lộ ra ánh sáng nóng lòng muốn thử, sống dao cọ cọ trên mặt nàng, nàng lại run lên mấy cái.

Cuối cùng nàng cũng hiểu, cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống.

Ban ngày nàng nói những lời linh tinh, hiện giờ tất cả những thứ đó Hoàng thượng lợi dụng dùng lại trên người nàng.

"Nguoi nghe một chút xem, bảo kiếm trên tường cũng nói về vài nét trên khuôn mặt nhỏ của nguoi, kho binh khí của trẫm đều đã ngo ngoe rục rịch, không thể kiềm chế. Ái tần, để chúng nó được vui vẻ thì nguoi hãy cố chịu đau một chút được không?"

Hắn vừa nói vừa nghiêng đầu, trên mặt là vẻ vô tội, học theo dáng vẻ lúc trước của nàng giống y như đúc.

Hiện tại Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy hối hận, nàng không còn có cảm xúc thứ hai. Đúng là trò giỏi hơn thầy.

Cầu Hoàng đế muốn bức nàng chết mà.

"Không, Hoàng thượng đừng nên là thế. Thần thiếp sợ đau." Nàng ép chính mình phải nói lưu loát.

"Vậy nguoi thừa nhận mình khi quân? Những vật kia hôm nay không nói chuyện sao, vậy trẫm cần phải rút lưỡi nguoi!" Hắn vừa nói vừa lấy khăn gấm xoa ngón tay, sau lại sờ lên cánh môi nàng, dường như muốn với vào trong miệng nàng kéo cái lưỡi ra để rút.

"Không đúng, không đúng." Tần Phiên Phiên lập tức lắc đầu, nàng gấp đến mức cả người cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, lần này Cầu Hoàng đế thật sự là muốn làm thật.

"Hoàng thượng, nếu người dùng thần thiếp làm vật tế cho kho binh khí của người, vậy ai sẽ cùng ngài chơi những "tiểu thuyền nhi khinh khinh phong", "nhập hoài bàn eo tọa",....[1] Người thật sự không muốn chơi nữa sao?" Nàng đánh bạo giữ chặt tay hắn đang đặt trên môi nàng, nhẹ nhàng quẩn lấy ngón tay hắn, có chút ý tứ khiêu khích.

[1] Các tư thế "yêu tình đánh nhau" của hai anh chị nhà ta.

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng nheo mắt lại, chủy thủ không nhúc nhích ở trên má nàng nữa

.Tần Phiên Phiên vẫn còn kinh hồn bạt vía (sợ hãi đến mức như hồn vía rời khỏi thể xác), thứ đồ chơi này thật sự lợi hại, ít nhiều gì thì ngói cửu ngũ cũng học võ từ nhỏ, quen không chế những vũ khí sắc bén, nếu không nàng có thể đã chết dưới động tác thất thủ (lỡ tay) của hắn.

""Tiểu thuyền nhi khinh khinh phong", chơi như thế nào?" Hắn nghiêng đầu bày ra một dáng vẻ vô tội.

Nam nhân vốn dĩ lớn hơn nàng mười tuổi, đường nét khuôn mặt tuần lãng rõ ràng, luôn là dáng vẻ bình tĩnh tối tăm nhưng thời điểm hắn bày ra vẻ mặt này, hắn thật sự trông trẻ hơn rất nhiều, giống như một thiếu niên chưa trải qua sự đời.

Tần Phiên Phiên cảm thấy không còn gì để nói, nếu lời trong miệng hắn không phải là nói về vấn đề này thì hắn còn có thể diễn những biểu hiện giả dối

này lâu hơn một chút.

"Tần thiếp là tiểu thuyền nhỏ." Nàng vừa nói vừa quay đầu đi, từ gò má đến lỗ tai đều hồng.

Tiêu Nghiêu sững sốt một chút, ngược lại trong đầu lập tức xuất hiện một số cảnh tượng không thể miêu tả rõ được, tay hắn tùy tiện ném đi, chỉ nghe một tiếng "bang", chùy thủ rơi chơi nện gạch phát ra một tiếng vang thanh thúy.

"Người là thuyền, vậy trăm đây chỉ có thể là mái chèo." Đương nhiên so với đề cho kho binh khí của hắn thấy máu, Hoàng thượng càng thích chơi trò chơi, dường như chỉ trong nháy mắt chùy thủ đã được từ bỏ, đêm nay hắn lựa chọn sẽ ôm ôn hương nhuyễn ngọc, xem ra Đào Uyển nghi của hắn có thể mang lại cho hắn một bữa thịnh yến với cảm giác khác biệt.

"Không, người là nước." Nàng ngược ngung đáp lại hắn.

Tiêu Nghiêu phản ứng lại, nheo đôi mắt nói: "Người lại ở trên, trăm ở dưới?"

Thuyền chỉ có thể lướt trên mặt nước, nếu ở dưới nước là thuyền chìm.

Tần Phiên Phiên sợ tính xấu của Hoàng thượng lại phát tác, phải biết rằng nam nhân tôn quý nhất sao có thể ở dưới thân nữ nhân? Nàng lập tức sợ hãi nói: "Tần, tần thiếp chỉ nói vậy thôi, nếu người không muốn thì..."

Hoàng thượng cong khóe môi, không biết nhớ tới cái gì, vẻ mặt còn rất sung sướng, vỗ nhẹ lên mông nàng thấp giọng nói: "Cười lên đi."

Tần Phiên Phiên gần như là xấu hổ đỏ mặt mà cười lên, đôi tay cũng chưa biết đặt ở đâu, chỉ cần người dám nghĩ thì cũng thấy tư thế rất to gan, nếu không phải mộng người phải đảm bảo thoải mái đến tận trời.

Hai người chèo thuyền trên giường cả một đêm, tiếng mái chèo của thuyền gạt nước về cơ bản là chưa từng ngừng lại.

Cả người Tần Phiên Phiên sắp bị "làm" đến mức rời rạc rời, dù là ở phía trên hay phía dưới, những động tác của Hoàng thượng cũng không bị cản trở chút nào đều rất lưu loát, ngày ấy nàng khoe khoang nói có thiên phú dị bẩm (hơn người thường từ khi mới sinh), trên thực tế Cầu Hoàng đế mới là vũ khí sắc bén trong thiên hạ.

Trương Tổng quản đứng bên ngoài nghe một lát, trong lòng lập tức tràn đầy tiếc nuối.

Lúc trước hắn thấy Hoàng thượng luôn giấu chùy thủ dưới gối, xem ra là muốn dạy dỗ Đào Uyển nghi một phen thật tốt, không nghĩ tới còn chưa nói được mấy câu, lại nghe được tiếng rên rỉ của tiểu yêu tinh, tiết tấu và tiếng lật động kia, không cần phải nói nhất định hai người lại hưng phấn đến không chịu được rồi.

Hắn còn mất công theo người ta tìm chỗ, muốn nghe thời điểm Cầu Hoàng đế và tiểu yêu tinh xé rách mặt mũi, không ngờ lại nghe được những thứ không nên nghe.

Không được không được, ngày mai phải đi tìm chút rau họ bèo bỏ thân thể mới được, nếu không cho dù hắn không có trứng thì làm như vậy cũng không chịu nổi.

Tần Phiên Phiên ngủ đến mức đầu choáng váng não trướng lên, cả trái tim lập tức tràn đầy hối hận, hôm qua nàng cảm thấy nhàm chán mới thuận miệng nói vài câu như vậy nhưng không nghĩ rằng nàng phải trả giá đắt.

Quan trọng nhất chính là ngồi cừu ngồi đối với những hành động diễn kịch ngày thường của nàng đều cực kỳ khinh thường, hôm qua thái độ lại khác thường, tất cả những gì học được từ nàng đều dùng lại trên người nàng, thật là hối hận đến phát điên rồi.

"Chủ tử, ngài có khỏe không? Nhìn sắc mặt của người có chút tái nhợt. Vọng Lan cô cô đã để hẳn canh gà cầu kỳ (tên một vị thuốc đông y) ở dưới phòng bếp, người trở về uống một chén đi ạ."

Liễu Âm nhìn thấy nàng như vậy thì trên mặt đều là vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng sau mỗi lần thị tẩm Đào Uyển nghi có vẻ mệt mỏi nhưng rất thoải mái sắc mặt vẫn luôn hồng nhuận, không tái nhợt đến mức như vậy, nhìn giống như người làm lưng vát vả tới hôm qua là nàng chứ không phải là Hoàng thượng.

Những điều này có chút không thích hợp.

Tần Phiên Phiên vừa nghe nàng hỏi như vậy, lập tức khóc thút thít nói: "Tối hôm qua ta bị Hoàng thượng ép khô rồi. Ta thật hối hận, chơi cái gì "tiểu thuyền nhi khinh khinh phong", thời điểm gió nổi lên, sao có thể là sóng nhẹ được, rõ ràng là mưa to gió lớn, gây nên cả sóng thần rồi!"

Nàng vừa nói vừa duỗi dài cánh tay ra, muốn với lấy gương đồng, không ngờ là động đến eo, đau đến nhe răng trợn mắt.

Liễu Âm vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở một bên.

Thật có lỗi, nàng ấy càng nghe càng không hiểu.

Hoàng thượng và chủ tử chơi lần sau so với lần trước càng thêm cao cấp và phức tạp hơn, có thể là bơi ở trên giường, rót cuộc nước đưa hầu lần trước rất kì quái, lần này chủ tử lại biến thành thuyền, bệnh cũng không nhẹ.

Ngôi cửu ngũ thì được hầu hạ đến thoải mái cả người, lập tức đi thượng triều, nhìn những đại thần "đưa vẹo táo nứt" (vớ vẩn linh tinh) kia cũng thuận mắt hơn không ít.

Tuy vẫn có những người dưng sớ làm rối tinh rối mù như cũ nhưng tâm trạng của hần vẫn cực kỳ tốt, vẫn là có thể chịu được.

Ngay cả hơn hai mươi con hạc giấy vẫn luôn đặt trên long án lại đã có dấu vết từng bị mở ra, cũng đã trở thành vật trang trí cố định bày trên long án, thời điểm Trương Tổng quản sắp xếp lại long án, hần phải vô cùng cẩn thận, một khi làm không tốt, còn phải chịu sự khinh thường của Cửu Hoàng đế.

Đương nhiên hôm nay ngôi cửu ngũ lại dùng tài học cả đời của hần để làm vẻ dưới.

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng bơi, sóng to mạnh mẽ vỗ.

Trong lòng Trương Hiến Năng lẳng lẽ bổ sung cho hần thêm một câu trên hoành phi: Không biết xấu hổ.

Thời điểm Tần Phiên Phiên trở lại Thường Đào các, không nghĩ tới ở đó đã có hai vị khách không mời mà tới đang đợi nàng.

Thân thể nàng vốn đang không thoải mái, thời điểm Vọng Lan nhảy mất ra dấu với nàng, nàng lập tức nhú mày.

"Chủ tử, Minh Quý phi và Lâm cô nương đến." Vọng Lan đỡ nàng, nhìn ra sắc mặt nàng không tốt, trên mặt nàng ấy lộ ra vài phần lo lắng.

Tối hôm qua giờ Tý, Hoàng thượng cho Trương Tổng quản đến gọi người, Trương Tổng quản lại nói ra loại lời nói này, nghe thế nào cũng là lời không có ý tốt, hiện tại khi Tần Phiên Phiên trở về thì tình thần lại không được tốt, nàng ấy sợ là đã xảy ra chuyện xấu gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Dự Định Của Tần Phiên Phiên

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

"Không có chuyện gì, tối hôm qua ta ngủ không tốt lắm, hôm nay lại phải gặp người làm ta không cao hứng, nóng nảy nên hoảng mà thôi. Bưng canh gà tới đây cho ta uống". Tần Phiên Phiên vỗ vỗ mu bàn tay nàng ta, nhẹ giọng trấn an một câu.

Minh Quý phi dẫn Lâm cô nương tới đã đứng ở cửa, thoát nhìn như vậy, ngược lại giống như hai nàng mới là chủ nhân của Thường Đào các, Tần Phiên Phiên giống như khách nhân.

Tần Phiên Phiên không biết hai người này tới vì cái gì, tóm lại trước tiên vẫn tuân thủ quy củ cúi người chuẩn bị hành lễ, Minh Quý phi lập tức tiến lên hai bước đỡ nàng.

"Ai da, Đào muội muội không cần khách khí như vậy, lần trước hai tỷ muội chúng ta có thể nói là không đánh không quen nhau. Muội cũng không cần để ý, đều là do Tô Uyển nghi nói hươu nói vượn, dù sao hai vị Thái hậu cũng đã xử phạt nàng ta, cho muội hết giận". Minh Quý phi đặt tay vào trên mu bàn tay nàng, mặc kệ là ngôn ngữ hay động tác, đều lộ ra mười phần cảm giác thân mật.

Tần Phiên Phiên không khỏi nhường nhường chân mày, nhìn dáng vẻ vị này không phải vì tới tìm phiền toái, tầm mắt nàng dường như không có việc gì nhìn thoáng qua Lâm Xảo, hần là có quan hệ với Lâm Xảo.

Ánh mắt hai người vừa lúc giao nhau, Lâm Xảo lại một lần nữa nhớ tới cảm giác sợ hãi khi mình bị gọi là heo, thân thể không khỏi run lên.

"Minh tỷ tỷ nói là được, vừa nhìn đã biết tỷ tỷ là người minh bạch, chủ yếu đều là hạng người tầm thường gây loạn, khua môi múa mép, mới làm tỷ hiểu lầm muội. Thật ra muội muội sùng bái nhất là người, thời điểm ánh mắt đầu tiên nhìn thấy tỷ, đã cảm thấy rất quen thuộc, còn không phải là ở hội Bàn Đào của Vương Mẫu nương nương gặp qua sao, quả nhiên chúng ta tới trong cung, lại tiếp tục làm tỷ muội".

Thanh âm Tần Phiên Phiên thanh thúy ngay thẳng, thời điểm nàng nói lời này, không hề có trạng thái làm nũng cùng ra vẻ kiêu mi, ngược lại trực lai trực vãng.

Điểm này rất phù hợp với khẩu vị Minh Quý phi, nàng không thích nữ nhân đối xử với Hoàng thượng một kiểu, dùng ở trước mặt nàng, tất cả mọi người đều là nữ nhân, không cần phải uốn đầu lười nói chuyện.

"Ai nha, muội vừa nói ta liền nghĩ tới, cái này gọi là chi hận gặp nhau quá muộn. Lúc trước muội thăng vị, tỷ đã quên tặng muội hạ lễ, hôm nay vừa mới nghĩ tới, lập tức tự mình đưa qua đây cho muội, muội đừng trách tỷ được không". Nàng ta vừa nói vừa lấy vòng ngọc bích trên tay lau qua, trực tiếp trồng lên cổ tay Tần Phiên Phiên.

Vòng ngọc bích này rất tốt, màu xanh sâu kín xanh tươi, giống như vẫn muốn xanh đến tận trong lòng người.

"Vòng tay này thật đẹp". Tần Phiên Phiên vui tươi hơn hờ mà cười, trong lòng nghĩ, cầu Hoàng đế nhất định thích chết loại nhan sắc này.

"Muội thích là tốt rồi". Minh Quý phi nhìn thấy biểu hiện bên ngoài của nàng không giống giả bộ, lại thêm một trận cao hứng.

Lâm Xảo vẫn luôn quan sát hai người, nhìn thấy hai người này từ lúc bắt đầu biệt nữ[1], hiện giờ biến thành bộ dáng hai tỷ muội tốt, không khỏi một trận kinh ngạc.

[1] Biệt nữ 别扭: Ý kiến không hợp nhau.

Minh Quý phi là dạng người gì, nàng rõ ràng nhất, chỉ là trước khi vị đường tỷ này tới đây, vẫn luôn lăm bằm trong miệng rất lâu, luôn mắng Đào Uyển nghi.

Nhưng từ sau khi tới nơi này, nghe Tần Phiên Phiên nói mấy câu, liền dễ tốt được Minh Quý phi, hơn nữa Lâm Xảo là người đứng xem, vẫn luôn quan sát Đào Uyển nghi cực kì nghiêm túc, phát hiện lúc nàng ta nói những lời này với Minh Quý phi, đều có biểu hiện chân thành, hoàn toàn coi Minh Quý phi là tỷ tỷ thân thiết, cho dù là biểu tình rất nhỏ lộ ra cũng đều thân cận.

Chỉ là ngắn ngủn vài câu, Lâm Xảo đã hoàn toàn bình tĩnh lại, toàn bộ khinh thường lúc trước đối với Tần Phiên Phiên biến mất không thấy, nữ nhân này thật không đơn giản.

"Tỷ tỷ đối tốt với muội như vậy, quả thật muội muốn lệ nóng doanh tròng[2]. Tục ngữ nói đúng, tích thủy chi ân đương cũng tuyên tương báo[3], không biết tỷ tỷ có chỗ nào cần muội có thể giúp đỡ được hay không?". Tần Phiên Phiên chủ động đề cập tới đề tài này.

[2] Lệ nóng doanh tròng 热泪盈眶: là thành ngữ giải thích vì tình cảm kích động mà nước mắt tràn ngập hốc mắt, hình dung cảm động đến cực điểm hoặc cực kì bị thương.

[3] Tích thủy chi ân đương cũng tuyên tương báo 滴水之恩当涌泉相报: Chỉ thời điểm cho dù nợ người này một chút ân huệ nho nhỏ, về sau cũng sẽ trả lại gấp bội.

Nói xong liền thấy được ánh mắt Minh Quý phi sáng ngời, nàng ta chủ động chỉ chỉ Lâm cô nương nói: "Muội muội của ta tiến cung vì chuyện gì, muội muội người hẳn rõ ràng. Nàng ấy là người vô dụng, vất vả lăm mới gặp được Hoàng thượng một lần, còn bỏ lỡ cơ hội. Hai vị chất nữ của Thái hậu rất nhanh sẽ tiến cung, ta muốn muội giúp cho nàng ấy một tay, nếu nàng ấy được như ước nguyện, Lâm gia chúng ta nhất định đối với muội vô cùng cảm kích".

Tần Phiên Phiên trầm nghĩ quả nhiên là vậy, loại yêu cầu làm khó người khác này, cũng chỉ có Minh Quý phi mới có thể nói ra.

"Tỷ tỷ chính là Quý phi, ta chẳng qua chỉ là Uyển nghi, tỷ có thể thỉnh Hoàng thượng qua nơi đó của người mà?". Nàng khẽ cười nói.

"Muội muội không cần khiêm tốn, hiện giờ ở trong hậu cung, ai cũng biết Đào Uyển nghi muội được sủng ái nhất. Cũng không cần muội tiến cử, muội chỉ cần chỉ điểm cho nàng cách mê hoặc, đến tốt cùng làm sao có thể dễ cho Hoàng thượng vui vẻ. Đương nhiên cũng không phải là đem tất cả bản lĩnh của muội lộ ra, chẳng qua để nàng có thể được sủng hạnh một lần, đến lúc có một phần vị trong cung là được". Đầu tiên Minh Quý phi nịnh nọt nàng một phen, chỉ là câu nói tiếp theo cũng không phải quá khách khí.

Lúc trước Minh Quý phi nghĩ tới, đầu tiên là đánh bài tình cảm, cho Tần Phiên Phiên đi vào khuôn khổ, dù sao lúc trước Lâm Xảo gặp Hoàng thượng, nếu không phải do Đào Uyển nghi ở giữa làm khó dễ, nói không chừng chuyện này đã thành.

Nếu Tần Phiên Phiên không muốn, Minh Quý phi lại lấy thân phận tới đè ép nàng ta, Minh Quý phi cũng có chuẩn bị mà đến, cũng không thể làm ra chuyện giống như lần trước.

Không biết Tần Phiên Phiên nhớ tới cái gì, trên mặt lại lộ ra tươi cười vui mừng, đầy miệng đáp ứng: "Nói hay, buổi tối ngày mai muội muội sẽ thỉnh Hoàng thượng tới đây, Lâm gia muội muội có thể ở chỗ này nhìn một chút".

Nàng vừa dứt lời, Minh Quý phi và Lâm Xảo đều ngậy ngậy cả người, các nàng chỉ cần Tần Phiên Phiên đưa ra chú ý mà thôi, không nghĩ tới nàng ta lại để Lâm Xảo ở lại quan sát.

"Ta có thể tới không?". Minh Quý phi cơ hồ từ miệng thốt ra.

Nàng cũng muốn đến a, từ sau khi tiến cung, số lần nàng thấy được Hoàng thượng có thể đếm trên đầu ngón tay, cũng không đếm được nàng đã bao nhiêu ngày đêm ở một mình.

Mới vừa rồi lúc Tần Phiên Phiên trở về, rõ ràng bước chân không vững, mặt hồng nhuận, vừa nhìn đã biết tối hôm qua cùng Hoàng thượng xuân phong quá độ, mới có loại cảnh tượng này.

Trời mới biết Minh Quý phi có bao nhiêu hâm mộ lẫn ghen tị.

"Tỷ tỷ cũng muốn đến?".

Minh Quý phi lập tức xấu hổ xua xua tay, nàng mới không tới đâu, tránh cho người ta biết lại chê cười.

Tiền đi hai vị ôn thần này, Vọng Lan liền đi lên nhắc nhở.

"Chủ tử, tại sao ngài lại đáp ứng chuyện này? Còn để Lâm Xảo cô nương tới đây, nếu Hoàng thượng biết được thì phải làm như thế nào cho phải? Huống hồ ngày mai Hoàng thượng không nhất định sẽ tới?".

Chuyện này theo như lời này của Minh Quý phi, cũng có thể cự tuyệt được, cho dù không cự tuyệt được cũng nên quanh co một lúc cho có lệ mới phải.

Đâu giống như chủ tử các nàng, không thân cũng chẳng quen, còn muốn đích thân đưa người vào trong cung mình.

"Lần trước là Cao Tĩnh, lần này là Lâm Xảo. Lần sau có khả năng còn có người khác, ban đầu ta cho rằng Cao Tĩnh sẽ truyền chuyện đó ra ngoài, nào biết được nàng ta là người nhất gan, ngày hôm sau liền chạy mất. Một lần vất vả cho nhàn rồi lâu dài, Lâm Xảo này ta cần phí chút công phu, để Hoàng thượng yêu thương nàng ta thật tốt một lần".

Tần Phiến Phiến khề thờ dài một hơi, trên mặt bày ra một dạng biểu tình khó khăn, nhưng thực ra khỏe mỗi nàng đang mang theo vài phần hài hước tươi cười.

Lần trước nàng cố ý để Cao Tĩnh nhìn lên thấy bộ dạng Hoàng đế tra tấn nàng, cho rằng ngủ cả đêm, sẽ phải mất hơn phân nửa cái mạng, có khả năng Hoàng thượng sẽ làm gì đó kì lạ.

Cao Tĩnh là hoàng hoa đại khuê nữ, tất nhiên không có hoài nghi gì, lúc đó đã sợ hãi ngay tại chỗ.

Chưa nghe nói đến chuyện thị tẩm đã học máu.

Bởi vì chuyện có liên quan đến Hoàng thượng, Cao Tĩnh và Thái hậu cũng không dám nói, uống phí một phen tâm huyết của nàng.

Huống hồ tới hôm qua Hoàng đế đã làm nàng thể hiện cảm giác kích thích ở giữa sinh tử, vậy mà lại dùng chủy thủ hù dọa nàng, nàng quyết định cho hẳn thể nghiệm một hồi sinh tử ở giữa yêu hận tình thù.

Diễn tình vĩnh viễn không nhận thua!

Cùng ngày hôm đó Tần Phiến Phiến cho cung nhân đi bố trí lại Thường Đào các, nháo ra động tĩnh cực kì lớn, một nửa người ở hậu cung đều biết Đào Uyển nghi đang chơi lớn.

Thậm chí ngày thứ hai sau khi Tiêu Nghiêu hạ triều, Thường Đào các bên kia liền phái tiểu Thái giám tới truyền lời.

"Hoàng thượng, Thường Đào các bên kia truyền lời tới, nói Đào Uyển nghi chuẩn bị cả ngày, vì ngài muốn chuẩn bị một cái kinh hi. Nếu ngài rảnh rồi, đêm nay có thể tới chỗ của nàng ấy ngồi một lúc". Trương Hiến Năng thấp giọng thuật lại.

Bước chân Tiêu Nghiêu dừng lại một chút, rõ ràng hôm qua hẳn mới lâm hạnh Tần Phiến Phiến, hơn nữa một đoạn thời gian này, đừng nói các cung nhân nấn cảm, chính hẳn cũng cảm giác được sủng ái của mình đối với Đào Uyển nghi quá nhiều.

Hắn nhú nhú mày, thấp giọng nói: "Đêm nay Trẫm không rảnh". Đào Uyển nghi nói nàng rất tỉ mỉ vì người chuẩn bị tiên cảnh nhân gian, chờ đến ngày mai có rất nhiều thứ sẽ bị khô lại. Nàng ấy rất muốn thưởng thức cùng ngài". Trương Hiến Năng không ngừng cố gắng.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu cũng gật đầu, Trương đại tổng quản không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, hẳn nhéo nhéo túi gấm trong ống tay áo, nhéo khéo khối lớn bên trong, nói vậy lúc này vàng khẳng định sẽ nhiều hơn, cuối cùng Cầu Hoàng đế cũng đồng ý, nếu không vàng này hẳn cũng không cầm được trong tay.

"Lựa treo bên kia đã tốt chưa?".

"Loại quả đào này không được, phải lớn như loại này, nếu không bay ra sẽ rất khó coi".

Tần Phiến Phiến ở trong điện đi qua đi lại, hiển nhiên là bận tới mặt tới mày, toàn bộ cung nhân trong điện bị nàng sai sử chạy qua chạy lại.

Thời điểm Lâm Xảo đi vào nội điện, trên cơ bản cũng chưa đặt chân, nơi nơi đều là người, bận rộn rộn, hiển nhiên đang bố trí Thường Đào các, thời điểm nàng đến, không còn thấy được hình thức ban đầu.

"Chủ tử, Lâm Xảo cô nương tới rồi".

Vọng Lan lên tiếng nhắc nhở, mới làm Tần Phiến Phiến phục hồi lại tinh thần, nàng lập tức thoát thân từ bận rộn bên trong ra, lôi kéo tay nàng ta nói: "Người chờ một lát, xong nhanh thôi".

"Đào Uyển nghi, này, làm gì vậy?". Lâm Xảo bị kinh hách rồi.

"Làm gì đường cho ngươi với Hoàng thượng đây". Nàng tiến đến bên tai Lâm Xảo, thấp giọng nói.

"Hi, hi đường?". Lâm Xảo sợ ngây người, không khỏi lớn tiếng hô ra.

Tần Phiên Phiên một phen che lại miệng nàng ta, thấp giọng nói: "Ngươi kêu cái gì, còn sợ người khác không biết à. Ta còn chuẩn bị xiêm y cho ngươi, đợi lát nữa rồi thay".

"Nhưng mà nơi đó đều lấy đào trang trí, ngài mới là Tuyết Đào tiên tử đó, cho ta Hoàng thượng sẽ nhìn ra được. Huống hồ ta tới cũng không phải muốn cướp nổi bật của ngài, cũng không phải muốn thay thế ngài..."

Nàng ta nói tới đây liền không nói nổi nữa, sắc mặt thẹn đến đỏ bừng.

Ý cười trên mặt Tần Phiên Phiên hơi ngừng lại, nhẹ giọng hỏi: "Vậy ngươi muốn trở về sao? Học không được thứ gì từ ta, Hoàng thượng sẽ không thích thấy nữ nhân khác trong cung điện của ta".

Nàng vừa dứt lời, trên mặt Lâm Xảo đã hiện ra mấy phần hoảng loạn, gấp giọng nói: "Như thế nào lại vậy? Người là Uyển nghi Hoàng thượng sủng ái nhất, tư thái mới vừa rồi của người, không giống như không có chút bản lĩnh nhỏ nào. Ta nhất định có thể học được một ít".

Nàng ta nói tới đây dường như nhận ra được miệng lưỡi của mình, có chút quá mức, lập tức hòa hoãn khẩu khí lại, nói: "Huống hồ nếu bây giờ ta trở về, cũng không biết ăn nói như thế nào với đường tỷ. Ngài giúp ta giấu đi, nếu không yên tâm thì có thể phái người tới nhìn ta, nhất định ta sẽ không tìm thêm phiền toái cho ngài, Hoàng thượng cũng sẽ không phát hiện được".

Tần Phiên Phiên thấy giọng điệu khẳng định như thế của nàng ta, lập tức cười, ôm lấy bả vai nàng ta đi ra ngoài, thấp giọng nói: "Muội muội tốt, ta làm gì nói giỡn với muội. Đã là nhiệm vụ của Minh Quý phi đưa ra, hôm nay nhất định ta sẽ cho ngươi ra mắt".

"Ngươi nhìn, đây là váy ta sai người sửa riêng cho ngươi, váy lưu tiên. Đây là thuần sắc trắng, ngươi không đảm đương nổi Tuyết Đào tiên tử, thì có thể làm Hạnh hoa tiên tử nha. Váy lưu tiên này phiêu dật xuất trần, ngươi xuất hiện trong Thường Đào các của ta, nhất định như tiên tử rơi từ tiên cảnh xuống thế gian, không sợ Hoàng thượng không động tâm". Nàng vừa nói vừa sai cung nhân lấy váy sam ra.

Lưu tiên váy kia không hề mang theo chữ "Tiên", tay áo rộng phiêu phiêu, vải mỏng thanh thấu, vừa không mất đi khí chất tiên tử, lại không theo cách cũ, ở những chi tiết nhỏ càng thể hiện ra vài phần mê người gọi cảm.

Nữ nhân đối với quần áo trang sức xinh đẹp đều không chống đỡ được. Ban đầu Lâm Xảo còn hoài nghi đây là bẫy rập, lập tức liền vui mừng rạo rực đi thay quần áo.

Quần áo xinh đẹp mặc vào thân, lại không nghĩ khó thoát như vậy.

"Đẹp, thật xinh đẹp a". Lâm Xảo tùy tiện vung làn váy, uốn éo eo, giống như điệu múa tuyết thể giáng trần.

"Nơi này còn có rất nhiều trang sức ta chuẩn bị vì ngươi, nhất định có thể được nhìn trúng. Chỉ là ta thấy Lâm cô nương hình như không nguyện ý lắm, ta cũng không miễn cưỡng, dù sao đồ vật hôm nay đều vì ngươi mà chuẩn bị, nếu người không thích, vậy toàn bộ trang trí hôm nay, sẽ thành hi đường của ta với Hoàng thượng, cùng đến tiên cảnh". Tần Phiên Phiên vừa nói vừa lấy ra một bộ điều từ hộp trang sức, trên bộ điều kia được khảm đá quý màu hồng thành cánh hoa, tinh xảo đáng yêu.

"Ta, ta nguyện ý, chỉ là làm cho Đào Uyển nghi phải lo lắng. Tất cả mọi thứ đều quá xinh đẹp, hôm nay là ngày đẹp nhất của ta".

Lâm Xảo nâng gương đồng, thỉnh thoảng lại sờ sờ gương mặt của mình, như rơi vào mộng ảo lộ ra biểu tình khó có thể tin, hiển nhiên đã rơi vào bên trong mộng đẹp Tần Phiên Phiên dệt cho nàng ta.

"Đến đây, trước đây Liễu Âm hầu hạ ở Long Càn cung, chắc là ngươi đã nghe nói qua. Ngươi có gì muốn hỏi, cứ để nàng chỉ cho ngươi. Ta đến trước điện nhìn một chút". Tần Phiên Phiên nói xong câu đó liền xoay người rời đi, để Liễu Âm ở lại tiếp tục dệt mộng đẹp cho nàng ta.

Rất nhanh liền tới ban đêm, sắc trời bên ngoài tối một mảnh, chỉ còn có ánh đèn cung đình chậm rãi sáng lên.

Lâm Xảo tránh ở nội điện, nhìn một mảnh đèn đuốc sáng trưng ở ngoài ngoại điện, màn lụa màu hồng nhạt phiêu phiêu, khắp nơi đều là cánh hoa, phảng phất giống như rơi xuống tiên cảnh.

Quả đào cũng bị thay đi, toàn bộ đổi thành hạnh hoa.

Đào Uyển nghi nói với nàng, muốn biến nàng thành hạnh hoa tiên tử, như vậy hai vị tiên tử các nàng ở hậu cung có thể hoành hành ngang ngược, không có mặt các phi tần khác.

Trên eo nàng quần màn lụa màu trắng, đúng là treo từ trên xà nhà xuống, đến lúc đó nàng giống như đánh đu phiêu đi ra ngoài, bay xuống trước mắt Hoàng thượng.

Đào Uyên nghi nói đây là từ trên trời giáng xuống, trong lòng ngực nàng còn thả ra cánh hoa hạnh, thật là tiên tử rơi xuống.

"Hoàng thượng giá lâm ---".

Bên ngoài vang lên âm thanh bén nhọn của thái giám, Lâm Xảo không khỏi nuốt nước miếng.

"Hoàng thượng, người ở bên trong thỉnh, trực tiếp đi vào là được".

Về mặt tổng thái giám Thường Đào các Lý Đức cố gắng cười cười, ân cần thỉnh hần đi vào.

Thị lực Hoàng thượng thật tốt, liếc mắt một cái từ phía xa xa, mờ hồ có thể nhìn thấy trong điện một góc băng sơn, hần là tỉ mỉ bố trí qua, nói vậy đúng là muốn cho hần kinh hi.

Loại chuyện nhiều chủ ý này cũng chỉ có Đào Uyên nghi mới có khả năng nghĩ ra.

Nghĩ đến đây Tiêu Nghiêu không khỏi cong khoe môi cười, đêm nay phải dịu dàng một chút với nàng.

"Được rồi, một mình Trẫm đi vào là được, chờ xem kinh hi của ái tần, các người tìm thời cơ tốt rồi lại đi vào". Ngồi cửu ngũ cực kì thông cảm cho Đào Uyên nghi, loại kinh hi này chỉ dành cho một mình hần nhìn, dù sao để cho những thái giám đó xem, bọn họ cũng sẽ không hiểu.

Hần nói xong liền cất bước đi vào, mắt nhìn thấy Hoàng thượng đã đi vào bên trong, Trương Hiến Năng mới bữu môi.

Thời cơ tốt cái gì chứ, không phải là nói không cần quấy rầy Cầu Hoàng để cùng tiểu yêu tinh hẹn hò sao.

"Lý công công, đến tột cùng nơi này của các người có cách gì mới vậy? Đào Uyên nghi bố trí cái gì?" hần hỏi thăm Lý Đức.

Kết quả uốn éo mặt liền nhìn thấy gương mặt khốc tang của Lý Đức, run run nói: "Đại tổng quản, phòng chừng đêm nay nô tài phải chấm hết ở đây. Chủ tử chúng ta nàng mệnh khổ a!".

"A? Người nói lời này có ý tứ gì?". Trương Hiến Năng cả kinh, lập tức liền nghĩ có phải Hoàng thượng sẽ gặp nguy hiểm hay không, liền chuẩn bị vọt vào.

Thấy ban đầu trong nội điện đèn đuốc sáng trưng, liền trở thành một mảnh u ám, tất cả các đèn đều tắt, duỗi tay không thấy năm ngón.

"Lý Đức, đến tột cùng các người đang làm cái gì?". Trong lòng bàn tay Trương Hiến Năng đầy mồ hôi lạnh, thậm chí còn do dự có nên kêu hộ giá hay không.

Loại tình huống giống nhau xuất hiện, chính là phải có ngoài ý muốn, rất có khả năng sẽ có thích khách lui tới.

"A----". Một giọng nữ thê lương vang lên, toàn bộ ở trong điện truyền ra, giống như nữ quý kinh hồn.

"Hộ giá, hộ giá". Trương Hiến Năng không cố được nhiều như vậy, sau một tiếng hô to, lập tức lãnh người tiến vào.

Cầu Hoàng để ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện, nếu không đời này hần không chỉ có ném trứng, còn muốn ném đầu, tới âm tào địa phủ, hần cũng ngượng ngùng khi nói mình họ Trương.

Mất mặt a!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đỗ Cầu Hoàng Đế

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Huệ Hoàng hậu

Lúc Trương Hiến Năng dẫn người vọt vào thì đầu tiên là bên tai truyền đến tiếng gió thổi "Ô ô", nghe giống như tiếng gào của quỷ hồn vậy, hơn nữa bốn phía rét căm căm, hiển nhiên hai mặt thông gió, hiệu quả gió lửa phải gọi là dựng xào thấy bóng.

Cả người hần đều run lập cập, buổi tối gió đêm thật sự rất lạnh, có thể đông lạnh cả "trứng" ở trong tưởng tượng của hần.

Nếu Cầu Hoàng đế đã chết thì này giờ thi thể cũng bị gió thổi lạnh cả rồi.

"Hoàng thượng, ngài không có việc gì chứ? Nhanh đi đốt đèn mau lên!"

Trương Hiến Năng miễn cưỡng dựa vào ánh trăng chiếu từ ngoài vào, mơ hồ có thể thấy một người đứng ở giữa điện, chắc là Hoàng thượng.

Cầu Hoàng đế không chết thì tốt rồi. Hắn nhìn thấy Hoàng thượng mà như nhìn thấy cha mẹ ruột, chạy vội qua đó, chỉ cần bảo vệ tốt Nhị Cầu Từ, vinh hoa phú quý đều sẽ có!

Kết quả lúc sắp chạy đến trước mặt Nhị Cầu Từ bỗng nhiên dưới chân bị thứ gì gây vướng một chút, trực tiếp ngã khụy gối xuống mặt đất.

Nhưng mà thứ này lại mềm mại ẩm ẩm, hắn nhớ rõ viên gạch ở ngoại điện của Thường Đào các rất cứng, sờ vào không thể có cảm xúc như vậy được.

Hắn theo bản năng mà sờ một cái, pháp phòng quyền rũ, còn là hai cái, giống hệt như màn thầu.

Đáng thương cho Trương Đại tổng quản lớn tuổi như vậy còn chưa chạm qua nữ nhân, một lúc lâu sau mới phát hiện ra mình đang sờ lên ngực của nữ nhân, ngay lập tức bị dọa đến suýt tiều ra quần.

Hắn sờ soạng ngực của tiểu yêu tinh hả?

Có chút kích động, trong nháy mắt hắn cảm giác ít nhất ở vấn đề về ngực, hắn đã thắng Nhị Cầu Từ.

Bởi vì cửa trước và cửa sau của ngoại điện đều mở ra, cho nên đèn vừa đốt lên liền tắt, mãi mới đóng được cửa sau lại, sau đó lại lần lượt châm lại ngọn nến.

Trong điện vừa mới có chút ánh sáng, Trương Hiến Năng liền nhìn ra tâm tình của Hoàng thượng vô cùng không tốt. Sắc mặt hắn âm trầm, so với bóng đêm chung quanh cũng không khác bao nhiêu.

Trương Đại tổng quản không biết đến tột cùng Đào Uyển nghi đã làm chuyện xấu gì, hắn chỉ biết là địa phương quý giá này âm u mờ ám, nhìn hơi bị giống âm tào địa phủ.

Ánh nền mờ ám, nơi nơi đều treo lụa trắng, cực kỳ giống linh đường khi có người chết. Cộng thêm trong điện còn có sự lạnh lẽo do gió lùa mang lại, Trương Hiến Năng không khỏi run lập cập.

A di đà phật, ta không "trứng" không thể ăn, mời đi tìm người có "trứng" mà ăn. Đúng vậy, trong điện cũng chỉ có một người có "trứng" mà thôi!

Hắn cúi đầu liền nhìn thấy người nằm trên mặt đất không phải Đào Uyển nghi, mà là một vị cô nương nhìn khá lạ mặt, phải một lúc hắn mới nhớ ra đây là vị nào.

Tiêu Nghiêu vẫn không nói chuyện. Hắn nắm chặt hai đấm, thậm chí bởi vì dùng sức quá mức mà phát ra âm thanh "răng rắc", đó là âm thanh xương cốt chạm vào nhau, hắn rõ ràng hận đến chết cảnh tượng trước mắt.

Lúc đầu hắn vừa tiến vào còn có cảm giác nơi này thật sự giống như thế ngoại đào nguyên, rất đẹp cũng rất có ý cảnh.

Kết quả bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi qua, ánh nến tắt hết, ngay sau đó liền nghe được có âm thanh, từ nơi không xa thổi đến.

Rốt cuộc đến khi cái "thứ đó" đến sát thì hắn nhìn thấy một nữ nhân đầu tóc xõa tung, toàn thân trắng toát đang cười với hắn.

Cười cái con mợ nhà ngươi!

Cả cuộc đời lần đầu tiên hắn muốn mở miệng chửi một câu thô tục, lúc nữ nhân kia dựa sát vào người hắn thì lòng to cả người hắn đều dựng đứng. Hơn nữa cả người nữ nhân này lạnh như băng, rõ ràng là nữ quỷ mà, còn cả phương hướng bay đến của nàng ta nữa, rõ ràng muốn đâm ngã hắn.

Hắn lập tức cong eo, giờ một chân đạp nàng ta rớt xuống.

Hắn giờ chân đạp là dùng tất cả sức lực, dù sao đây cũng không phải Tàn Phiên Phiên, đã ả ta chết hắn cũng không cần bồi thường!

Chính vì vậy Trương Hiến Năng ở bên ngoài mới nghe được một tiếng thét chói tai của nữ quỷ, y như là giết heo vậy, tiếng thét lộ rõ sự đau đớn từ sâu trong linh hồn.

Trăm đá ngươi ngươi cũng dám kêu!

Khóe miệng của cô nương này đã chảy máu, chắc chắn là bị Hoàng thượng đá đến nội thương rồi.

Trương Hiến Năng thở dài một hơi trong lòng, làm vậy không thể sống nhà.

"Hoàng thượng, vị này chính là muội muội của Nguyệt Quý phi và Minh Quý phi, là cô nương Lâm gia. Không biết vì sao lại chạy đến Thường Đào các?"
Hắn nhẹ giọng bẩm báo với Hoàng thượng.

Ngôi cửa ngõ xa khóe miệng, trên mặt xẹt qua một tia cười lạnh: "Không biết, kêu Tàn Phiến Phiến ra tới sẽ biết. Chủ tử của các ngươi đâu, bảo nàng ấy lăn ra đây cho trẫm!"

Tiêu Nghiêu liếc mắt một cái liền thấy được thái giám tổng quản Lý Đức - người đã mời hắn vào điện thì lập tức quát.

Lý Đức run lập cập, hắn không giống như Trương Hiến Năng thường xuyên ở bên cạnh vua mà miễn dịch với quân uy.

Hắn cũng chỉ gặp Hoàng thượng có vài lần, hiện giờ lại bị Hoàng thượng tức giận quát mắng, hắn đối diện với cơn giận của thiên tử thì sợ đến nỗi trái tim như muốn ngừng đập.

"Hoàng thượng bớt giận, Đào Uyển nghi đang quý ở trắc điện phía tây, chủ tử ra lệnh khóa cửa ngoài. Chủ tử còn nói trừ khi ngài cho chủ tử ra ngoài nếu không thì chủ tử sẽ không ra được."

Lý Đức thật vất vả mới không chế được miệng của mình, cố gắng không làm mình nói lắp.

Quân uy khó dò, đối mặt với ngôi cửa ngõ đang tức giận hắn có thể cảm nhận được sát khí đang vây quanh hắn, đè nặng khiến hắn không thở nổi. Hắn thực sự không hiểu sao chủ tử của hắn còn có gan chớ mà làm loạn.

Ngay cả chân long thiên tử cũng dám trêu chọc, hy vọng xiếc khi của chủ tử cuối cùng có thể thành công, nếu không đầu toàn bộ cung nhân của Thường Đào các đều phải dọn nhà.

Lúc này hai cửa của trắc điện đều mở, gió thổi rất lớn, chỉ cần năm ba ngày là khô coong rồi.

"Trẫm cho phép nàng ấy lăn ra đây! Nếu nàng ấy không muốn ra cũng được, trực tiếp ban ly rượu lên đường đi." Tiêu Nghiêu gằn từng chữ một nói.

Lý Đức sợ tới mức tè ra quần, chạy nhanh đi mời Đào Uyển nghi. Số mình sao lại khổ như vậy chứ, có một chủ tử thường xuyên thích tìm đường chết.

Người khác nhìn thấy Hoàng thượng đều là vất hết óc khiến Hoàng thượng vui vẻ, còn chủ tử thì dùng cả toàn bộ thủ đoạn để trêu đùa Hoàng thượng.

Lúc Lý Đức đi qua mời người thì khóa đã mở ra, Liễu Âm với hốc mắt hồng hồng đang nôn nóng nói chuyện với chủ tử.

"Chủ tử, sao ngài không nói với nô tỳ sớm hơn, ngài tính kể cả Hoàng thượng vào chuyện này. Nô tỳ vì cố gắng làm nàng ta giống nữ quý nên đều làm theo dặn dò của ngài. Đầu tiên cho nàng ta tắm nước lạnh, nói là long thể của Hoàng thượng cực nóng, Hoàng thượng thích chơi kích thích luân phiên nóng lạnh, cho nên nàng ta càng lạnh càng tốt! Còn bôi cho nàng ta son môi đỏ thắm, nói Hoàng thượng thích ăn son đỏ của nữ nhân, còn càng đỏ càng tốt. Sau đó thì nàng ta biến thành nữ quý thật. Nếu Hoàng thượng bị dọa ra cái tật xấu gì, nô tỳ, nô tỳ phải chết mất! Nếu như Hoàng thượng đã biết những chuyện nô tỳ làm, nô tỳ có mười tám cái đầu cũng không đủ chém đâu...."

Liễu Âm không dám lên tiếng khóc lớn, chỉ là nhỏ giọng nức nở, nhưng mà ngay cả khóc nhỏ giọng nức nở cũng khiến nàng sắp ngất xỉu.

Nàng hoàn thành nhiệm vụ Tàn Phiến Phiến giao cho vô cùng hoàn mỹ, lúc đó nàng còn khoe khoang trong lòng, nàng không hổ danh là cánh tay đắc lực của lão đại.

Kết quả đâu? Nháy mắt tự vả mặt, lão đại sắp phải chết, nàng là cánh tay đắc lực của lão đại chắc chắn cũng không có kết quả tốt.

Khó trách lúc ấy nàng nói vô cùng hăng say, Vọng Lan cô cô ở bên cạnh lại liên tục thở dài. Nàng còn mắng thầm trong lòng là Vọng Lan cô cô ghen ghét nàng, chủ tử càng trọng dụng nàng hơn.

Thì ra Vọng Lan cô cô sớm đã nhìn rõ tất cả.

"Uyển nghi, Hoàng thượng kêu ngài đi qua đó!"

Lý Đức hận không thể chọc mù mắt chính mình, độc điếu lỗi tai của chính mình, vì sao hắn lại tai thính mắt tinh như thế, biết chính mình đã rơi vào cái hoàn cảnh vô cùng bị thảm.

Bên trong Thường Đào các, lúc đèn đuốc sáng trưng thì là nhân gian tiên cảnh thế ngoại đào nguyên làm hi đường, lúc tối đen thui lụi thì là âm tào địa phủ mười tám tầng địa ngục làm linh đường.

Nữ tiên biến thành nữ quý, toàn bộ cung nhân của cung điện đều nên sớm chết sớm siêu sinh.

Tàn Phiến Phiến thông thả ung dung sờ sờ tóc mái trên thái dương của mình, lúc nào cũng phải vững vàng, cho dù nàng đã chọc cho Cửu Hoàng đế nổi giận.

"Các ngươi đều là người ta tín nhiệm nhất trong điện của mình, các ngươi nên biết nếu như ta chết thì các ngươi chắc chắn không sống được. Chỉ có ta tồn tại thì các ngươi còn có khả năng thở phào một hơi. Cho nên chuyện hôm nay liền làm theo phân phó trước đó của ta, cần chết cũng không được nói sai, nếu là nói lỡ miệng thì chúng ta vào đại lao gặp nhau đi." Khuôn mặt nàng nghiêm túc, lạnh giọng dặn dò.

Cho dù là thời khắc nguy cấp như thế này giọng nàng cũng vô cùng bình tĩnh, giống như là tìm cho bọn hắn một liều thuốc yên tâm, ngay cả Liễu Âm đang khóc sụt sùi cũng ngừng lại.

Tần Phiên Phiên diễn kịch quen, nhưng là đối mặt với nô tài bọn họ rất ít khi thể hiện bộ dáng thiên kỳ bách quái, thường xuyên là bộ mặt nghiêm túc, sử dụng công bằng, giống như một cây Định Hải Thần Châm, chặt chẽ ổn định khí thế của Thường Đào các.

Chỉ cần Định Hải Thần Châm không ngã, Thường Đào các liền có thể tái chiến, phải biết rằng nơi này là địa bàn của diễn tình, Hoàng thượng đệ nhất nàng đệ nhị.

Lúc đang diễn kịch thì nàng là đệ nhất, không có chỗ cho Nhị Cầu Từ.

Tiêu Nghiêu đứng ở giữa nội điện, Lâm Xảo bị đá hôn mê, không ai nâng dậy.

Váy trắng lưu tiền trên người nàng ta rũ xuống, còn dính vài giọt máu đỏ tươi, không hề có chút tiền khí phiêu dật nào, khoe miệng tràn ra vết máu, khiến nàng ta nhìn giống hệt nữ quỷ.

Lụa trắng rũ xuống từ trên xà nhà, có lẽ đây là thứ nàng ta nắm để bay xuống, một nửa dải lụa còn buộc trên eo nàng ta, rõ ràng là bị đứt.

Hiển nhiên là bị Hoàng thượng dùng sức đá đến xé rách cả lụa, đêm nay toàn bộ Thường Đào các đều xúi quẩy, đây là sự thật mà trong lòng các cung nhân đứng ở trong điện đều biết rõ.

Đào Uyển nghi thật sự là cả gan làm loạn, thế nhưng dám đùa giỡn Hoàng thượng như thế.

Lúc Tần Phiên Phiên tiến vào, bước chân thất tha thất thểu, cả mặt đầy nước mắt, cách rất xa đều nghe được tiếng khóc thét ảm ức của nàng.

Là thật sự khóc rống, không phải cái kiểu khóc lê hoa dính mưa khiến người khác yêu thương, tiếng khóc ừ ừ giống như bị toàn thể thế giới vứt bỏ vậy.

"Ô ô, ô ô....." Nàng khóc đến nổi thở hổn hển, lúc đi đến ngạch cửa thì bị vướng, trực tiếp té ngã trên đất.

Lần này ngã rất nặng, "Rầm" một tiếng to, ai cũng nghe được tiếng đầu gối và bàn tay va vào nền gạch, nghe thôi cũng thấy đau răng.

Nàng cau mày, khẳng định là ngã rất đau, lại không dám kêu, vẫn như cũ là khụi khụi khóc, khóc đến mức Liễu Âm đi theo phía sau cũng gạt lệ theo. Chủ tử của các nàng thật thảm mà. Cậu Hoàng đế quả thực không phải người, đến lúc này còn bắt nạt chủ tử.

Nếu Lý Đức biết suy nghĩ của Liễu Âm, nhất định tặng cho nàng ba cái dấu chấm hỏi? Tiểu tỷ tỷ, sao ngươi còn nhập diễn sớm hơn cả chủ tử!

Hoàng thượng vốn đang vô cùng tức giận sắp biến thành chảy gỗ rồi, hần nghĩ lúc nhìn thấy Tần Phiên Phiên thì lập tức cho nàng một đá, để giải mối hận trong lòng.

Nữ nhân này quá mức vô pháp vô thiên, thế nhưng dám trêu chọc ngôi cửu ngũ, là hần trước đây quá dung túng nàng, tạo cho nàng thói quen coi rẻ hoàng quyền.

Nhưng khi nhìn thấy nàng khóc lóc đến mức sắp tắt thở như vậy, còn ngã đau như vậy, chày gỗ cũng bị mài thành kim.

"Ngươi khóc cái gì! Trẫm còn chưa nói cái gì, ngươi khóc cái gì!" Hần quát lên với nàng.

"Bởi vì tần thiếp sắp phải chết rồi, ô ô....." Nàng nâng đôi tay che lại mặt, nước mắt xoạch xoạch mà chảy theo khe hở ngón tay ra, vô cùng tội nghiệp.

Trương Đại tổng quản đang đứng chờ xem kịch vui, nhìn thấy vậy thì yên lặng tổng kết ở trong lòng: Ừm, nữ nhân quả nhiên là làm bằng nước. Nhìn nước mắt của Đào Uyển nghi đi, nhiều đến mức có thể dùng để tưới hoa màu được rồi.

"Ngươi còn biết ngươi phải chết à, đây là nhân gian tiên cảnh ngươi chuẩn bị cho trẫm? Linh đường hả, muốn lôi kéo trẫm cùng xuống hoàng tuyền, sớm về nơi cực lạc?" Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, nâng tay kéo nàng lại đây, bàn tay giờ lên như đang chuẩn bị đánh nàng.

Tần Phiên Phiên sợ tới mức rụt rụt cổ, tiếng khóc không ngừng.

Bàn tay của hần cuối cùng không rơi xuống, đáng về nàng khóc quá mức phiền lòng.

Cậu Hoàng đế thấy việc đời nhiều, càng khóc đến lê hoa dính mưa thì càng già, nhưng cũng không phải khóc giống như người đàn bà chanh chua chửi đồng mới là thật.

Phải khóc đến thương tâm, khóc đến chân thành, còn phải khóc đẹp.

Tần Phiên Phiên chỉ nghĩ một chút liền hiểu, lúc nàng mười tuổi khó khăn lắm mới được một miếng bánh trung thu ngự tứ từ trong cung ban thưởng, lúc đó nàng vừa mới khiến cho Tần phu nhân thích nàng không lâu, trừ bỏ con gái ruột là nhị tỷ tỷ thì trong tất cả thứ nữ chỉ có một mình nàng có.

Nàng cầm khăn gắm cẩn thận bọc lại, muốn cầm về viện của mình cho nhũ nương ăn cùng. Không ngờ bỗng nhiên một con chó săn chạy đến, nàng hoảng sợ, miếng bánh trung thu lăn xuống đất, con súc sinh kia ngậm bánh rồi chạy mất.

"Ô ô ô ——"

Bánh trung thu của ta a, con chó ngu ngốc, đồ súc sinh, kẻ đê hèn là họ hàng của Cậu Hoàng đế trước mặt ta.

"Tàn thiếp không dám, tàn thiếp là chuẩn bị cho chính mình, lẽ ra vui mừng giống như chuẩn bị ăn tết vậy. Nào biết Minh Quý phi liền mang muối muối của mình lại đây, yêu cầu tàn thiếp nhất định phải giúp nàng ta, tàn thiếp thề sống chết không theo rồi. Hoàng thượng là thiên thần của tàn thiếp, là Ngọc Hoàng đại đế, ô ô....."

Nàng vừa nói vừa kêu khóc, miệng vừa nói nhưng trong đầu cũng xoay chuyển nhanh chóng.

Bởi vì bánh trung thu bị chó săn ngậm đi rồi, từ đó nàng liền không thích chó. Có một lần nàng làm khách ở nhà khác, nhìn thấy một con chó. Lúc đầu một người một chó bình an không có việc gì, nhưng nàng xấu miệng mắng nó hai tiếng, con tiểu súc sinh kia mắt rất tinh, lập tức sủa như điên với nàng, làm nàng sợ đến mức khóc lóc nước mắt nước mũi tèm nhem. Cả đời này nàng chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Tiểu súc sinh đó kẻ đê hèn là huynh đệ của Cậu Hoàng đế.

"Ngài vĩ ngạn và cao quý như vậy, làm sao có thể để loại người như nàng ta làm bẩn! Tàn thiếp không muốn, Minh Quý phi lại không cho, nói muốn tìm cái lý do trị tội tàn thiếp. Tàn thiếp sợ tranh chấp với nàng ta, đến lúc đó lại đến trước mặt hai vị Thái hậu thì sẽ khiến ngài khó xử. Tàn thiếp đành phải đồng ý, nhốt chính mình trong trắc điện, chỉ như vậy mới ngăn được tàn thiếp lao ra đánh người. Tàn thiếp biết ngài đã tới, trong tim chảy máu, ngài sắp bị nàng ta làm bẩn a! Ô ô....."

Ôi, thật thương tâm mà, kiếp này nàng và chó không đội trời chung.

Khi còn nhỏ bị chó cướp bánh trung thu, sau lại bị chó đuổi theo, hiện tại còn muốn diễn kịch ở trước mặt Cậu Hoàng đế, mệnh khổ, không có biện pháp.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng khóc thương tâm, nghe nàng nói vô cùng chân thật, nhưng mà vẻ mặt vẫn lạnh nhạt.

Nếu hắn có thể bị lừa lần nữa, hắn chính là tên ngốc!

Tàn Phiên Phiên là nữ nhân có rất nhiều biện pháp, tại sao lại chọn hạ sách này!

"Người lại nói vậy!" Hắn lại đuổi tay ra, Tàn Phiên Phiên cho rằng hắn lại muốn đánh nàng, một lần nữa rút cổ lại.

Kết quả nam nhân chỉ là lôi kéo nàng đứng vững, cũng không động đến một đầu ngón tay của nàng.

"Người còn sợ quấy đến hai vị Thái hậu không yên hả? Người cứ bịa chuyện đi. Nếu người muốn giúp nàng ta, vì sao biến nàng ta thành bộ dáng như quý thể này, còn có nếu như không phải có người đứng lúc mở cửa thì lấy đâu ra gió, sao nến trong điện lại tắt, cung điện đẹp để lập tức biến thành linh đường?"

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, chỉ vào Lâm Xảo đang nằm trên mặt đất không rõ sống chết.

Tàn Phiên Phiên bớt thời gian liếc nhìn nàng ta một cái, rất tốt, chết vô đối chứng.

"Nàng ta muốn làm Hạnh hoa tiên tử mà, hoa hạnh chính là màu trắng, chính nàng ta muốn làm nữ quý, tàn thiếp ngăn không được." Nàng nói được đúng lý hợp tình.

Dù sao đều không thể trách ta, muốn tìm thì tìm người khác tính sổ.

Ngồi cửu ngũ lần thứ ba muốn đánh nàng, nữ nhân này vừa thấy con tức của hắn hạ một chút liền bắt đầu hát mũi vênh mặt lên.

Tàn Phiên Phiên thấy sắc mặt của hắn lại trở nên âm trầm, đôi mắt mang theo sát khí, miệng mím một cái nước mắt lại xoạch xoạch rơi xuống.

Trương Đại tổng quản ai thán ở trong lòng: Nương ôi, tiểu yêu tinh khóc thật là đẹp mắt, làm hắn đều chua xót theo.

Hắn vào cung nhiều năm như vậy, từ một tiểu thái giám ở góc xó xinh nào đó biến thành chó săn... à không, nhầm, thành cánh tay đắc lực nhất của Hoàng thượng, bao nhiêu năm nay hắn chịu bao nhiêu khổ cực, chịu không biết bao nhiêu tội. Nhưng mà Cậu Hoàng đế còn chưa bao giờ hiểu nỗi khổ của hắn.

Người có "trứng" làm sao có thể hiểu được nỗi khổ của người không có "trứng"!

Người nhìn ta mỗi ngày cười hi hi, kỳ thật trong lòng đều rất đau khổ!

"Hoàng thượng, ngài tức giận với tàn thiếp cũng không sao, đừng tức hòng thân thể ngài là được. Khi tàn thiếp còn nhỏ vừa giận liền ôm người bên cạnh một cái là không tức giận nữa. Tàn thiếp ôm ngài một cái, ngài cũng đừng nóng giận!"

Nàng suy đoán tâm lý lúc này của Hoàng thượng, nhưng là người thì nhìn mặt không thể hiểu suy nghĩ của chó được, mặc dù mặt của Cậu Hoàng đế lớn lên rất đẹp!

Nàng vừa nói vừa mở hai tay ra ôm lấy eo Tiêu Nghiêu. Eo của nam nhân cứng cáp mà rắn chắc, hơn nữa ngực cũng rộng lớn ấm áp, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ ôm khi đang mặc quần áo.

Trên giường đã ôm vô số lần, dưới giường thì đây là lần đầu tiên nàng ôm hắn như thế.

Thân mật mà ấm áp, trên người nam nhân có hơi thở nam tính lập tức thổi đến, mang theo vô số cảm giác an toàn.

Tiểu yêu tinh có bao nhiêu mềm mại, tất nhiên Tiêu Nghiêu rõ ràng hơn tất cả mọi người, nàng thật cẩn thận mà ôm hắn từng chút một, hơn nữa còn ôm eo hắn, muốn vùi đầu vào trong lồng ngực hắn, rồi lại mang theo do dự cùng thấp thòm.

"Người cảm thấy trăm có thể không tức giận sao? Người thật là có gan chó to bằng trời, dám tính kể cả trăm vào chuyện này! Hừm?"

Hắn duỗi tay bắt lấy lưng nàng, muốn kéo nàng ra khỏi lồng ngực của chính mình.

Không nghĩ tới lá gan của Tần Phiên Phiên lại to lên, đôi tay ôm chặt hắn, giống như bạch tuộc vậy.

"Tần Phiên Phiên!" Hắn lại quát nàng.

Tần Phiên Phiên ngừng đầu nhìn hắn, miệng lại mếu máo lần nữa, hốc mắt chột đỏ, nước mắt nhanh chóng được hình thành với tốc độ mắt thường không thể thấy được.

"Hoàng thượng, ngàn sai vạn sai đều là tần thiếp sai, tần thiếp không thắng được Minh Quý phi, làm ngài chịu khổ. Tần thiếp sẽ chịu trách nhiệm với ngài, nhất định sẽ dỗ ngài vui vẻ, ngài đừng tức giận!" Nàng dựa vào trong lồng ngực hắn, nhỏ giọng lầu bầu, còn giot tay vỗ về phía sau lưng hắn, không mang theo một chút ái muội nào, hoàn toàn là ý tứ an ủi.

Trong ngực có một người như vậy, vừa khóc vừa chơi xấu. Trong lòng Tiêu Nghiêu trừ bỏ lửa giận thì chỉ còn bất đắc dĩ.

Hắn có tức giận không? Đương nhiên là tức giận, từ nhỏ hắn đã biết hoàng quyền không thể xâm phạm, hắn là Hoàng đế chính là chí cao vô thượng, nhưng nữ nhân trước mắt hắn lại dám tính kể hắn, kéo hắn vào tiểu xiếc tranh đấu của nữ nhân.

Hắn muốn trừng phạt nàng không? Đương nhiên cũng muốn, nhưng lại không biết nên trừng phạt nàng như thế nào.

Chém đầu? Không đến mức. Trượng trách? Nàng chắc chắn là chịu không nổi. Hàng vị? Phân vị của nàng vốn dĩ cũng không cao, nếu không thì sao có thể bị Minh Quý phi uy hiếp.

Cầm tức? Hình như không tệ lắm.

"Xuống dưới." Hắn thấp giọng nói một câu.

Tần Phiên Phiên cẩn thận mà quan sát hai mắt hắn, thấy trên mặt Hoàng thượng không có cảm xúc quá rõ ràng, nhưng lại không dám chọc hắn.

Thân thể hai người bọn họ vô cùng quen thuộc, nhưng tâm linh thật đúng là không thân, nàng không dám đánh cược.

Nàng ngoan ngoãn mà đứng vững.

"Đã làm sai chuyện liền phải bị phạt ——" nam nhân trầm giọng mở miệng.

Phía sau Trương Đại tổng quản lập tức thẳng thẩn eo, vênh tai muốn nghe một chút tiểu yêu tinh sẽ xui xẻo như thế nào.

Kết quả ngói cừu ngũ lập tức thấy được một bãi màu đỏ trên tay áo Tần Phiên Phiên, mũi người được mùi máu tươi, không phải mùi máu của Lâm Xảo nằm trên mặt đất, mà là trên người Tần Phiên Phiên.

"Bị thương?" Hắn bước về phía trước nửa bước, nâng cánh tay của nàng lên nhìn.

Lúc này Tần Phiên Phiên vào cửa bị té rất nặng, lúc ấy mọi người đều chú ý đến việc Hoàng thượng muốn xử lý chuyện này như thế nào, không có ai để ý cổ tay và đầu gối của nàng ngã chảy máu.

Cánh tay lộ ra ngoài thì cọ xát qua nền gạch, trầy một miếng to, lúc này đang chảy máu.

Ngay cả Tần Phiên Phiên cũng chưa phát hiện, dọc theo đường đi đều nghĩ ngiệt duyên của chính mình với chó để áp ủ cảm xúc khóc lóc thảm thiết, rồi tính toán xem đồ Hoàng thượng như thế nào, làm gì còn có thời gian lo lắng xem xét chính mình có té bị thương hay không.

Hiện giờ bị Hoàng thượng nhắc tới, cảm giác đau đớn lập tức kéo đến, nàng lập tức không nín được.

Không cần nghĩ đến ngiệt duyên với chó thì nước mắt đã xoạch xoạch rơi xuống.

Ôi, mệnh khổ!

Chương 29: Diễn Tinh Làm Nũng

Edít: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Đau quá." Tần Phiên Phiên vừa khóc vừa kêu đau, tục ngữ nói rất đúng, trẻ khóc được bú, từ nhỏ nàng đã minh bạch đạo lý này.

Nàng khóc đến bách chuyển thiên hồi[1], làm lòng người phát phiền.

[1] bách chuyển thiên hồi (百转千回): thành ngữ hình dung sự xoay chuyển lặp lại hoặc tiến trình khúc chiết, cũng chỉ đã trải qua rất nhiều trắc trở.

Tiêu Nghiêu lôi kéo cổ tay nàng, vừa gọi người đi thỉnh thái y, vừa ôm nàng ngồi xuống một bên, cũng không hề ghét bỏ nội diện này bố trí giống như linh đường, không hề có ý kiêu kị.

Buổi tối muộn thế này, Hoàng thượng thỉnh thái y tới Thương Đào các, vừa hỏi vẫn là Đào Uyển Nghi bị thương, mọi người trong Thái Y viện liền có chút vi diệu.

Chẳng lẽ là Hoàng thượng và Đào Uyển Nghi chơi đến thật vui vẻ, thật sự làm ra vấn đề gì?

Đây chính là trường hợp đầu tiên sau khi Hoàng thượng đến chỗ phi tần, làm phi tần đó, đúng theo nghĩa đen là không xuống giường được.

Thời điểm thái y mang theo hòm thuốc cùng cung nữ đi tới, liền thấy hai người ngồi trên ghế bên ngoài điện, ăn mặc chỉnh tề, Đào Uyển Nghi lộ ra cánh tay, giờ phút này vẫn là bộ dáng long lanh nước mắt, nhìn thật là đáng thương.

Tức khắc ý nghĩ trong lòng thái y đều dập tắt, hại hán đã lớn tuổi lại bị kích động một hồi, kết quả thế nhưng chỉ là bị ngứa da.

Tiểu thái giám kia tới thỉnh thái y cũng không nói rõ ràng chút, làm người ta tưởng tượng mênh mông.

Thái y bắt mạch một lát, lập tức nói: "Vẫn chưa động tới gân cốt, để y nữ băng bó cho Đào Uyển Nghi một chút là được, không thể đụng vào nước, cũng tránh cảm vật nặng. Lão thần khai phương thuốc, nhưng uống hay không uống thì tùy ngài."

Tần Phiên Phiên vô cùng sợ chịu khổ, tất nhiên nàng sẽ không uống thuốc, chỉ là nàng chờ hồi lâu mới chờ được thái y tới, thế nhưng chỉ nói mấy câu như vậy, tức khắc liền có chút không cam lòng.

Nàng cũng không thể vô ích té ngã, thậm chí đổ máu.

"Thái y, không còn bệnh tật gì khác sao?" Nàng trừng lớn con mắt hỏi một câu.

Thái y đang chuẩn bị rời đi, có chút phát ngạc nói: "Thân thể của Đào Uyển Nghi rất khỏe mạnh, mạch tượng cũng rất bình thường."

Hắn không có mặt mũi nói thẳng, hắn đã bắt mạch cho rất nhiều chủ tử hậu cung, hiếm thấy ai cường tráng như trâu giống Đào Uyển Nghi.

"Nhưng ngực ta có hơi đau, đầu vầng mắt hoa." Nàng thống khổ mà rên rỉ một tiếng, một tay che ngực, như là muốn ngắt đi.

Động tác bất thành linh của nàng làm thái y và Hoàng thượng giật nảy mình, thái y lập tức bắt mạch lại, chính là khám đến ba lần. Dù trên mặt nàng lộ ra biểu tình đau đớn không thể chịu nổi, nhưng cường tráng như trâu cũng không thể biến thành mèo bệnh.

Đào Uyển Nghi đẩy là ra cho hắn đề bài khó.

"Rốt cuộc là làm sao vậy?" Tiêu Nghiêu chờ đến có chút không kiên nhẫn, cau mày thúc giục một câu.

Thái y rất muốn tròn trặn mắt, hắn nào biết là làm sao, Đào Uyển Nghi muốn làm chuyện kỳ quái gì vậy!

"Đào Uyển Nghi, ngài còn có cảm giác gì, tim đập nhanh sao?"

Dù sao hắn bắt mạch cũng không tìm ra.

Tần Phiên Phiên lập tức gạt đầu, nhẹ giọng nói: "Thái y, ta luôn cảm thấy hoảng hốt trong lòng, ta rất sợ hãi. Ngươi nói ta đã sắp chết, ai mà không sợ. Thái y, ngươi lại bắt mạch cho ta, dưới gầm trời còn thái y nào y thuật cao minh như ngươi không?"

Nàng nói, lại cảm thấy vô cùng uất ức, nàng cảm thấy chính mình thật sự vô cùng khổ.

"Tần Phiên Phiên." Tiêu Nghiêu trừng nàng, hơi dùng sức bắt lấy cổ tay nàng, nàng lập tức bày ra biểu tình đau đến ngất.

"Đào Uyển nghi có thể là bị dọa nên nhịp tim không đều, hòa hoãn một chút, nghĩ đến sự tình vui vẻ ngày thường là được." Thái y không có biện pháp, theo Đào Uyển nghi đi đến con đường này, một đường đi đến cuối đi.

"Hoàng thượng, ngài nghe thấy không? Tần thiếp bị dọa đến nhịp tim không đều. A!" Bên này nàng vừa định biểu hiện một chút, bên kia y nữ bắt đầu băng bó cho nàng, nàng lại bắt đầu nhăn mày kêu lên.

"Tần Phiên Phiên." Hoàng thượng neho mắt nhìn nàng, trong giọng nói mang theo vài phần ý vị cảnh cáo.

Tần Phiên Phiên bĩu môi, nhưng lại nhìn xuống không khóc, chỉ nhìn hẩn, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, tần thiếp rất sợ hãi rất thương tâm rất khổ sở, ngài an ủi tần thiếp được không?"

Toàn bộ trong điện là một mảnh yên tĩnh, cung nhân trong điện đều cúi đầu, không dám nhìn hai người bọn họ, trên thực tế trong lòng đều âm thầm giờ ngón tay cái với dừng sĩ Đào Uyển nghi.

Người ta chính là trắng trợn không làm ra vẻ như thế, quang minh chính đại cầu Hoàng thượng an ủi như thế, còn không làm người phiên chán, trong cung này có mấy vị chủ tử có thể làm được.

Một bên lão thái y giống như lão tăng nhập định, Tần gia thật là số lớn, trước mắt một vị Vương phi, sau vị này tiến cung quả thực yêu khí tận trời, nếu để những người bảo thủ nhìn thấy, đều có thể nói một câu hô ly tính.

Tiêu Nghiêu lạnh mắt nhìn nàng, không đáp.

"Hoàng thượng, lúc trước tần thiếp đã ân cần an ủi ngài, có qua có lại mới tốt."

"Ngươi an ủi trẫm như thế nào?" Cuối cùng Hoàng thượng cũng mở miệng vàng.

"Tần thiếp ôm ngài." Trên mặt nàng lộ ra tươi cười vui mừng.

Tiêu Nghiêu nhướng mày, cười lạnh nói: "Khi đó ngươi nói chính là ghét phải an ủi người như vậy, hiện giờ ngươi dám tức giận sao?"

Cầu Hoàng đế khiến nàng giận đến thiếu chút nữa trợn trắng mắt, nàng tức giận sao? Nàng đều đã tức giận đến tận trời, nhưng nàng dám nói ra sao? Nhất định là không dám.

Nàng cúi đầu, cũng không hề狡 biện, chỉ dè dặt thanh âm tội nghiệp mà vẫn luôn lải nhải thì thầm: "Hoàng thượng là chân long thiên tử, là ngôi cửu ngũ, nếu ôm tần thiếp một cái, đừng nói giận, phiền não gì cũng đều tiêu tán hết. Tần thiếp thật khổ sở, cánh tay đau, ngực cũng đau..."

Tiểu cao nhân tỏ vẻ đáng thương nhất trên đời Tần Phiên Phiên lên đài.

Một tràng lải nhải vừa rồi của nàng, ai dám tranh phong.

"Câm miệng!"

Ngôi cửu ngũ rốt cuộc không thể nhịn được nữa kêu nàng câm miệng, cùng với thanh âm hai chữ này phát ra, Tần Phiên Phiên liền cảm thấy một đôi tay dí ở sau đầu nàng, ấn đầu nàng vào ngực nam nhân.

Mặt nàng dán vào hình thêu trên long bào, cái loại xúc cảm vài dẹt lạnh lẽo truyền đến làm toàn thân Tần Phiên Phiên đều là một trận thỏa mãn.

A, dù sao nàng cũng là nữ nhân đã từng cười rồ, Hoàng thượng đối với nàng vẫn là mềm lòng.

Loại trạng thái rúc ở trong lồng ngực hẩn này lại làm nàng nhớ tới thời điểm đêm đó cười trên người hẩn, cái cảm giác nhìn từ trên xuống dưới ngôi cửu ngũ, thật sự là cả người sáng khoái, làm người ta cả đời khó quên.

Khi nào còn phải lồi kéo Hoàng thượng làm một phát "thuyền nhỏ nhẹ nhàng trôi".

Sau khi băng bó miệng vết thương xong, thái y và y nữ đều lui xuống, trong điện là trạng thái im ắng, đến nỗi Lâm Xảo nằm trên mặt đất cũng không ai để ý đến, giống như đó chính là một vật bài trí trên nền gạch.

Người đều đi rồi, Tần Phiên Phiên còn ăn vạ trong ngực hẩn, một chút động tĩnh cũng không có. Hẩn vỗ đầu nàng, liền nghe thanh âm mơ mơ màng màng của nàng truyền đến: "Tần thiếp thật mệt mỏi, trong lồng ngực Hoàng thượng thật ấm áp thật thoải mái, giống khi còn nhỏ, tần thiếp muốn ngủ rồi."

Nàng vừa nói vừa cọ cọ trong ngực hẩn, tìm góc độ càng thêm thoải mái.

Toàn bộ trong điện lại lần nữa lâm vào một mảnh yên tĩnh, Đào Uyển nghi này hề há mồm ra, thật là mặc cho ai đều phải bại bởi nàng.

Ngôi cửu ngũ nhướng mày, giờ tay tựa như muốn đẩy nàng ra, cuối cùng cúi đầu nhìn sườn mặt an tĩnh của nàng, vẫn là không xuống tay được.

Nữ nhân này điền lên giường nữ yêu tinh, nhưng thời điểm nhắm mắt lại, thật đúng là giống thiên tiên hạ phàm.

Lông mi vừa dài lại mềm, cái mũi thẳng tắp, môi hồng nhuận chu lên, vừa lúc thân ở trên hoa văn rồng trên ngực hấn, không biết vì sao, trong lòng ngôi cửu ngũ bỗng nhiên sinh ra vài phần cảm giác thỏa mãn.

Hấn chặn ngang bệ nàng lên, trực tiếp tiến vào nội điện.

Kết quả mới vừa đi vào, khi thấy rõ ràng bố trí bên trong, tâm tình Hoàng thượng khó khăn lắm mới nâng lên được, lại lần nữa rơi xuống đáy cốc.

Trên cây xà nhà trong tấm điện, dùng dây thừng treo một loạt váy sam màu trắng, gió nhẹ qua, toàn bộ đong đưa, rất giống hiện trường nữ quý mở hộp.

Tần Phiên Phiên đang hạnh phúc mà rúc ở trong ngực Hoàng thượng, trong đầu còn ảo tưởng lần sau cười rồng là khi nào, kết quả bỗng nhiên nhận ra cảm xúc của Hoàng thượng không thích hợp, lập tức mở mắt ra.

Thấy được kiệt tác của chính mình, hồn cũng bị dọa rớt mất, lập tức nhảy xuống khỏi ngực hấn, hô to sai người tiến vào cắt hết chỗ quần áo đó đi.

Nàng đã quên chính mình còn có cái sự sắp đặt này!

Thời điểm Trương Hiến Năng mang theo người tiến vào, vừa thấy bố trí này, lập tức dưới đáy lòng châm cây nến cho Đào Uyển nghi.

Quả nhiên là không nở mở mắt nhìn thẳng a.

"Hoàng thượng, tần thiếp tưởng tượng đến ngài muốn ở cùng cái người kia, sùng hạnh nàng ta trong cung tần thiếp, lòng tần thiếp như đao cắt. Lúc này mới này ra hạ sách này, cho rằng ngài nhìn thấy cảnh tượng như vậy, khẳng định sẽ ——"

Nàng nói đến đoạn sau, cũng ngượng ngừng nói tiếp.

Dù là người háo sắc, ở nơi quý khí dày đặc thế này, cũng không cứng lên được.

Tần Phiên Phiên suy nghĩ cho sự an toàn, hai tay chuẩn bị, nếu Cầu Hoàng đế thật sự mất mụ, cảm thấy phương thức xuất hiện của Lâm Xảo không giống nữ quý, mà là tiên nữ, vậy cũng không sao.

Thời điểm tiến vào tấm điện, hấn nhất định có thể tưởng tượng đến cảnh tượng âm trầm, căn bản không thể làm việc kia.

Nếu không phải nàng rất sợ chuyển nhà, trên thực tế nàng còn muốn cho người đổi cánh hoa hạnh thành tiền giấy, đến cái loại mặt hàng như Lâm Xảo còn muốn làm Hạnh hoa Tiên tử ngang danh với nàng, nằm mơ đi thôi, tiền giấy nữ quý rất phù hợp.

May mắn những cung nhân này đều đã được huấn luyện tốt, rất mau đã biến âm tào địa phủ trở lại thành tiên cảnh nhân gian.

Hôm nay Hoàng thượng bị tức giận vài lần, hiện giờ tuy một khuôn mặt cứng nhắc, nhưng chung quy đã thu liễm hỏa khí, không có quát mắng nàng.

Hôm nay Tần Phiên Phiên chảy máu, người bị thương lớn nhất, nàng nhìn lên ngôi cửu ngũ há mồm muốn mắng nàng, lập tức nâng cánh tay tội nghiệp lên mà vuốt, vừa vuốt vừa khóc.

Vậy nói xem sao hấn có thể mắng ra khỏi miệng.

Thời điểm Tần Phiên Phiên khóc, trong đầu còn đang suy nghĩ, ân oán tình thù của nàng và cầu tử lại thêm một bậc.

Hôm nay bị cầu dọa, té ngã một cái, chảy máu, đau quá đau quá, đánh chết tiểu súc sinh này!

Thời điểm hai người song song nằm trên giường, hiển nhiên không có chuyện của các cung nhân, trước khi Trương Đại tổng quản định lui ra ngoài, do dự một chút, vẫn là nhẹ giọng hỏi một câu: "Hoàng thượng, ngài còn có phân phó gì không?"

Hoàng thượng cả ngày trăm công ngàn việc, ngẫu nhiên có chuyện gì sẽ kêu Trương Hiến Năng nhớ kỹ, đến lúc đó nhắc nhở hấn, bởi vậy hấn cho rằng lại có chuyện gì chính mình đã quên, nên hỏi lại một câu: "Lúc trước trăm có nói cái gì sao?"

"Ngài nói muốn trừng phạt người." Trương Đại tổng quản tận tâm tận trách mà nhắc nhở một câu.

"Đúng vậy, người không nói trăm đều đã quên." Tiêu Nghiêu gật đầu.

Nằm ở bên cạnh hấn, Tần Phiên Phiên lập tức sợ tới mức run rẩy, không thể như vậy, không phải nàng cũng chưa làm chuyện gì sao? Nàng và Trương Tổng quản thù oán gì, đến loại thời điểm này còn phải nhắc nhở Cầu Hoàng đế.

"Lâm gia cô nương nằm ngoài điện kia, đưa về Lâm gia ngay trong đêm. Cứ nói là ý chỉ của trăm, mở cửa cho nàng ta biến đi!" Tiêu Nghiêu lạnh giọng phân phó, thời điểm nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói mang theo chán ghét nồng đậm.

Hắn đây là trâu ai chọc ai, buổi tối tràn đầy chờ mong mà tới xem tiên cảnh nhân gian, kết quả chỉ thấy được nữ quý nhân gian.

Tiểu yêu tinh nằm bên cạnh này còn vô cùng ủy khuất mà không thể mắng.

Trương Đại tổng quản lĩnh mệnh mà đi, ra ngoài cửa còn thờ dài dưới đáy lòng, hắn đã đoán được, lửa giận ngập trời của vị cậu tử này cũng sẽ bị dập tắt trong ôn nhu hương[2].

[2] ôn nhu hương (溫柔乡): dùng để chỉ sự săn sóc của nữ nhân đối với nam nhân, ý nói nữ sắc khiến người ta trầm mê.

Sau khi nghe được không phải trừng phạt nàng, Tần Phiên Phiên lập tức tâm hoa nộ phóng[3], mặt mày nàng hớn hờ lên.

[3] tâm hoa nộ phóng (心花怒放): hình dung tâm trạng cực kỳ vui mừng, sung sướng.

Tiểu Nghiêu lệch đầu về một bên liền nhìn thấy bộ dáng nàng đắc ý như thế, không khỏi duỗi tay nhéo mặt nàng.

"Ngươi đừng cười, chờ vết thương của ngươi lành, không thể thiếu ——"

Ngôi cửu ngũ mới vừa mở đầu, Tần Phiên Phiên bỗng nhiên dựng thẳng thân, tiến đến hôn một cái lên miệng hắn, ngăn chặn không cho hắn nói xong.

Tiểu yêu tinh vận dụng chiêu này đến càng thêm lô hỏa thuần thanh[4], lập tức Hoàng thượng nói không ra lời, chờ sau khi thân mật, thấy nàng chớp một đôi mắt to với chính mình, muốn nói cái gì sớm đã quên.

[4] lô hỏa thuần thanh (炉火纯青): công phu đạt tới cảnh giới thuần thực, hoàn mỹ.

Một đêm này, hai người ôm nhau ngủ, chuyện gì cũng chưa phát sinh.

Không thể không nói "kế hoạch linh đường" lần này của Đào Uyển nghi thành công viên mãn. Dù nữ quý bị kéo đi rồi, đổi thành nàng ra trận, những cái xiêm y tơ lụa trắng cũng đều cất đi, nhưng Hoàng thượng cũng không dễ chịu, phòng chừng đều đã thành bóng ma tâm lý.

Tạm thời Tần Phiên Phiên còn chưa nghĩ nhiều như vậy, bởi vì ở trong mộng, nàng thành công cười rỗng.

Con rỗng kia vô cùng thuận theo, kêu làm gì thì làm đó, còn không ngừng nhét trứng rỗng cho nàng nuôi.

Nàng là người có cá tính, trong tiềm thức liền cảm thấy con rỗng này xem thường nàng, lúc trước đến chạm cũng không cho nàng chạm vào trứng rỗng, hiện tại nàng không hiếm lạ, lại đưa cho nàng trứng rỗng, nàng sẽ muốn sao?

Đương nhiên sẽ không, nàng "Bộp" một tiếng liền vứt trứng rỗng xuống.

Trứng rỗng bị quăng ngã, sau khi ục ục lăn hai vòng, bỗng nhiên nhảy ra một con rỗng nhỏ, gọi nàng là nương.

Sau đó nàng đã bị dọa tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ma Kính Võ Nát

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Tần Phiên Phiên mở to mắt, ánh mắt đầu tiên liền thấy được ngôi cửu ngũ ngũ ở bên người.

Hoàng thượng không có lúc nào là không hề thể hiện địa vị cao quý của hắn, ngay cả áo ngủ cũng là màu vàng rực, cổ tay áo còn thêu ngũ trảo kim long lớn bằng ngón trỏ.

Bởi vì một cánh tay của hắn vừa lúc đặt ở ngực nàng, cho nên có thể nhìn thấy.

Tần Phiên Phiên lại nghĩ tới con rỗng nhỏ ở trong mơ gọi nàng là nương, trong lòng liền tức giận, trực tiếp duỗi tay chọc lên chỗ thêu thừa trên cổ tay áo của Hoàng thượng.

Gọi ai là nương chứ? Phải gọi nàng là tỷ tỷ!

Buổi tối hôm nay của Tiêu Nghiêu có thể nói là biến đổi bất ngờ, nên giờ cũng có chút mệt mỏi, nhận thấy được động tác của người bên cạnh, chỉ cho là nàng ngủ không yên ổn, thuận tay vỗ vỗ ngực nàng, tất nhiên là đỡ nàng.

"Trầm ở đây, đừng chọc loạn, ngủ đi."

Tần Phiên Phiên ngoan ngoãn rút tay lại, trừng mắt nhìn hấn, Cầu Hoàng đế ngủ đến an tĩnh như gà, mà nàng lại làm thế nào cũng không ngủ được.

Nàng chớp chớp mắt, quyết định nhất định phải kéo Cầu Hoàng đế dậy, dựa vào cái gì nàng phải một mình thừa nhận cô chằm nan miên [1], rõ ràng quốc sắc thiên hương ngủ ở ngay bên người hấn, hấn lại không lễ phép mà sờ sờ thân thân một cái liền ngủ.

[1] 孤枕难眠: hình dung một người thật cô đơn, không thể đi vào giấc ngủ.

Xong con bê, có trứng còn không sóc bằng không trứng!

"Hoàng thượng, tần thiếp sinh trứng rồng cho ngài." Nàng dương cao giọng hô một tiếng.

Hoàng thượng vốn đang hô hấp vững vàng, bỗng nhiên ngừng lại một chút, một cái cá chép lộn mình liền an vị, đêm nghe chuyện sinh trứng bị kinh hãi ngồi dậy.

Hấn lập tức quay đầu nhìn về phía Tần Phiên Phiên, lại thấy nàng hô hấp vững vàng, ngủ đến an tường, không hề có dấu hiệu nói mớ.

Tâm của ngòi cửu ngũ nhảy loạn không ngừng, cuối cùng cũng hơi ổn định một chút, chỉ là lúc hấn lại nhắm mắt lại, lại làm thế nào cũng không ngủ được.

Vừa nhắm mắt lại, trong đầu hấn liền hiện ra một hình ảnh, Tần Phiên Phiên ngồi xổm trên mặt đất sinh trứng cho hấn.

Sau khi trứng phá xác, ra ngoài là một tiểu diễn tinh, tự xưng là Na Tra, lên trời xuống đất không gì không làm được.

Tiêu Nghiêu liền càng không ngủ được, hấn hoài nghi cái trứng rồng này là Tần Phiên Phiên cùng Thập Thập Lý Thiên Vương ở cách vách sinh.

Tận đến lúc Trương Hiến Năng tới gọi Hoàng thượng rời giường thượng triều, Tiêu Nghiêu mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi một lát, nhưng mà lúc rời giường, cả người đều không có sức lực.

Hấn đề các cung nhân hầu hạ mặc long bào, đội kim quan, liền chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng vẫn thấy không cam lòng.

Tóm lại là cảm thấy nếu không hỏi rõ ràng, trong lòng liền thấy ghen muốn chết, một ngày trôi qua đều không tốt.

"Hoàng thượng?"

Trương Hiến Năng thấy hấn đi mà quay lại, đi tới mép giường, nhẹ nhàng đẩy đẩy Tần Phiên Phiên đang nằm trên giường.

"Ngô." Tần Phiên Phiên đang ngủ ngon lành, quả nhiên tối hôm qua sau khi ném trứng rồng cho cầu Hoàng đế xong, liền không gặp lại ác mộng này nữa.

"Làm sao vậy?" Giọng nói của nàng có chút khàn khàn.

"Nếu về sau ngươi có hài tử, tên gọi là gì?" Thanh âm Hoàng thượng rất trầm thấp.

"Na Tra." Nàng tùy tiện ném ra một cái tên, không biết tại sao, cầu Hoàng đế vừa đưa ra vấn đề này, trong đầu nàng liền nhảy ra cái đáp án này.

Na Tra bản lĩnh lớn, lớn lên còn đáng yêu, thật tốt.

Sắc mặt ngòi cửu ngũ càng thối, hấn giống như còn muốn nói cái gì nữa, nhưng Tần Phiên Phiên đã xoay người đưa lưng về phía hấn, hiển nhiên đang ngủ ngon lành.

Hoàng thượng liền ôm một bụng lửa giận bước đi về phía trước, giống như là tất cả cảnh sắc xung quanh đều có thù oán với hấn vậy.

Trương Hiến Năng sợ run trong lòng mà đi theo sau hấn, Hoàng thượng luôn luôn không lưu lại [2], lại hỏi Đào Uyển nghi cái vấn đề kia, có phải là hấn nguyện ý cùng nàng sinh hài tử?

[2] 种: là "giống" của anh Hoàng đó các bác.

Cái ý niệm này vừa xuất hiện, hấn liền bị dọa cả người ra đầy mồ hôi lạnh.

Hoàng thượng có khúc mắc đối với con nối dõi, Trương Hiến Năng thân là Đại Tổng quản nên rất rõ ràng, nếu không cũng không có khả năng từ vương phủ đến hậu cung, một cái loại hấn cũng không chịu giữ.

Quả nhiên cảm xúc của Hoàng thượng không thích hợp, lúc thượng triều nhìn ai cũng thấy không vừa mắt, bắt được một lỗi sai liền mắng các quan viên liên quan đến mức máu chó phun đầy đầu.

Một đám cụp mi rũ mắt, thuận theo giống như cừu con.

Hoàng thượng không giống với Tiên hoàng ngoài mềm trong cứng, hẳn là trong cứng ngoài cũng cứng, có gì bất mãn liền nói thẳng, hơn nữa miệng quá độc, nói có sách, mách có chứng làm Hàn Lâm Viện Đại học sĩ đều sợ run trong lòng.

Chờ hạ triều, có người túm được Trương Đại Tổng quản, nói bóng nói gió mà dò hỏi Hoàng thượng làm sao vậy.

"Còn có thể làm sao nữa, tối hôm trong cung xảy ra chuyện gì, các vị đại nhân đều đã rõ ràng. Cô nương Lâm gia nửa đêm bị đuổi ra ngoài, Hoàng thượng tức giận." Trương Hiến Năng tất nhiên là không dám dấu diếm, nếu không nói có khi dám triều thần này nuốt sống hẳn mất.

"Ta nghe nói là ở Thượng Đào các bị đuổi ra ngoài, cô nương Lâm gia sao lại chạy đến chỗ Đào Uyển nghỉ chứ?" Có người tin tức linh thông, tất nhiên muốn thám thính một chút nội tình.

"Ngài đừng nói nữa, tối hôm qua Đào Uyển nghỉ cũng chịu ủy khuất, vị Lâm gia kia khá lợi hại." Trương Hiến Năng ở loại thời điểm này, vẫn là bảo vệ Tần Phiên Phiên.

Hoàng thượng đã không truy cứu Đào Uyển nghỉ, nếu hẳn dám nói hươu nói vượn, vậy đến lúc đó chính hẳn sẽ chết chắc.

Kiểu trả lời nửa thật nửa giả này của hẳn, lập tức làm cho mấy triều thần này bỏ não đến mức không ngừng được, nhận được đáp án chính xác, mới hơi yên lòng một chút.

Lúc Tần Phiên Phiên tỉnh ngủ, giống như thường gọi người đi vào hầu hạ nàng, nhưng mà gọi nửa ngày, lại không có một người nào trả lời.

Nàng lập tức ở trên giường bò dậy, vừa lật màn trướng lên vừa oán giận: "Người đầu đi đâu hết rồi, tối hôm qua sợ bóng sợ gió một trận, không phải Hoàng thượng đã bị ta lừa ——"

Nàng còn chưa nói hết lời, lập tức liền thấy ngôi cừu ngũ đại mã kim đao[3] ngồi ở đối diện, nam nhân cong môi, cười như không cười mà nhìn nàng, thấp giọng nói: "Lừa?"

[3] 大马金刀: hào sảng, khí phái.

Tần Phiên Phiên rất muốn tát cái miệng thói này của mình, sao lại cảm thấy ở trên địa bàn của mình liền muốn làm gì thì làm, Cầu Hoàng đế đang bày ở trước mặt nàng đây.

"Tần thiếp đỡ ngài đỡ đến thật vui vẻ, Hoàng thượng, tần thiếp vừa mở mắt liền nhớ ngài." Nàng để chân trần vĩnh mộng, liền vọt tới phía trước muốn ôm hẳn. Kết quả bị Hoàng thượng lạnh nhạt cự tuyệt, hẳn duỗi tay ngăn nàng lại, thấp giọng hỏi: "Sáng nay người nói về sau sinh hài tử gọi tên là gì cơ?"

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, có chút phản ứng không kịp: "Tần thiếp mới vừa uống canh tránh thai xong, cho dù qua ba năm, ngài cũng không muốn cho tần thiếp sinh mà."

Tiêu Nghiêu lạnh mặt nghĩ nghĩ, cuối cùng lại nghĩ vòng lại, cộng với rồi rắm từ tối hôm qua đến bây giờ, cả lúc thượng triều cũng không vứt bỏ được chuyện bị Thập Thập Lý Thiên Vương đội nón xanh, bây giờ mới xem như hành quân lặng lẽ[4].

[4] 偃旗息鼓: so sánh sự tình bỏ dỡ, hoặc thanh thế yếu bớt.

Tần Phiên Phiên nhận lúc hẳn đang phát ngốc, chen lên ôm ôm hẳn.

Con cún này mỗi ngày vuốt thuận lông xong, đều bị thuận đến nghiện.

Nhị Cầu Tử nhà bọn họ cực kỳ thông minh, ra cửa đi dạo đều không cần nàng phải tự mình ra trận, giao cho Trương Đại Tổng quản tất cả đều thu phục được, lúc trở lại bên người nàng, lại là một con cún ngoan!

Huống chi hôm nay cầu Hoàng đế còn chưa thay triều phục ra, ăn mặc phải gọi là tư thế oai hùng bưng bưng, thật muốn cỏi long bào xuống để lót trên mặt đất chơi một trận "thuyền nhỏ nhẹ nhàng điên cuồng lác lư".

"Đi giày!" Hẳn vừa cúi đầu liền thấy ngón chân nàng lộ ra bên ngoài vẫn luôn co lại, chắc là lạnh, liền véo eo nàng một cái.

Tần Phiên Phiên đang chuẩn bị đi xỏ giày, tầm mắt vừa chuyển, liền lôi kéo tay hẳn tới chỗ đặt giày thêu.

"Hoàng thượng, khó khăn lắm ngài mới tới một lần, hay là giúp tần thiếp chọn một đôi đi?"

Trước mắt bày mấy đôi giày thêu, Tần Phiên Phiên sửa sang lại đồ đạc, những thứ không thích đều cắt hết vào trong rương, xong xuôi nàng ra lệnh cho cung nhân bày hết ra, bao gồm cả xiêm y cùng váy sam.

Chỉnh chỉnh tề tề, nhìn thấy cảnh đẹp ý vui, đồng thời cũng biểu hiện được mức độ nàng được sủng ái, trên cơ bản một tháng hai lần Thượng Phục cực

đưa tới đồ mới cùng giày thêu, mỗi lần đều là vài bộ.

Tiêu Nghiêu bị nàng lôi kéo như vậy, để chọn trang phục cho nàng từ đầu đến chân, ngôi cửu ngũ từ trước đến nay không có kiên nhẫn với mấy việc nhỏ này của nữ nhân, nhưng mà không chịu nổi Đào Uyển nghi biết nói chuyện lại làm nũng, vừa chọn được một món cũng có thể khen Hoàng thượng lên tận trời.

Đến lúc ngôi cửu ngũ tự mình cài trâm cho nàng, Trương Hiến Năng đã khám phá ra hồng trần.

Hắn cảm thấy Cửu Hoàng để mình nuôi gần ba mươi năm, rốt cuộc muốn đổi chủ rồi, Đào Uyển nghi, hy vọng về sau người đối xử với hắn tốt một chút!

Bên trong Duyên Thọ cung, Cao Thái hậu ngồi ở ghế phượng, đầu đầy châu ngọc, xinh đẹp vô cùng.

Mà Minh Quý phi thì ở phía dưới, lòng đầy căm phẫn mà oanh tạc Tần Phiên Phiên.

"Thái hậu nương nương, ngài nhất định phải thay thần thiếp làm chủ. Ta giao muối muối cho Đào Uyển nghi, nàng đã đồng ý thật tốt, kết quả nửa đêm Hoàng thượng liền đưa nàng trở về. Sáng sớm hôm nay nương ta liền đưa lời nhắn lại đây, nói là muối muối ở nhà muốn treo cổ tự vẫn! Đào Uyển nghi nàng chính là trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu, nếu lúc trước không tình nguyện, trực tiếp nói với thần thiếp là được, việc gì phải đồng ý rồi lại đi chơi trò hai mặt này chứ, đường muối của thần thiếp thật khổ mà!"

Minh Quý phi khóc sụt sùi, nói đến nước miếng tung bay, cũng vì Đào Uyển nghi không ở đây, nên nàng mới có thể tận tình mà hắt nước mắt.

Cao Thái hậu một tay chống cằm, vẫn luôn nửa cúi đầu cũng không biết đang làm gì, tóm lại không giống như là đang nghiêm túc nghe nàng ta nói.

Thật ra là bà thấy phiền đến không chịu được, lúc mấy phi tần của Tiên hoàng thao thao bất tuyệt[5], bà đều không thích nghe, cũng không phải đang khen bà, có cái gì hay mà nghe chứ.

[5] nói mãi không ngừng.

Trong tay bà cầm một cái gương đồng đặt ở trên đùi, đây là sứ thần phiên bang tiến dâng lên, vừa lúc bị bà lấy tới.

Hôm nay bà cũng thật xinh đẹp, Phiên Phiên đem kinh nghiệm chải tóc truyền hết cho cung nữ, bây giờ cho dù Phiên Phiên không tới thỉnh an, bà cũng có thể đẹp như thiên tiên.

Châu thoa này tay nghề không tồi, chờ lát nữa phải thưởng, bộ điệu này cũng đẹp, chờ lát nữa.....

"Thái hậu nương nương, ngài phải thay thần thiếp làm chủ." Minh Quý phi kêu khóc một tiếng, đánh thức Cao Thái hậu đang trong trạng thái hăm sâu vào mỹ nhan của mình chính mình lại.

Bà bất mãn nhíu nhíu mày, vẫy vẫy tay nói: "Nói xong chưa? Nói xong thì đến người tiếp theo."

"Thái hậu nương nương!" Minh Quý phi đột nhiên gào lên với bà.

Cao Thái hậu run rẩy, tay run lên liền ném gương xuống mặt đất, ngay lập tức liền vỡ thành vụn.

"Choang" một tiếng giòn vang, toàn bộ trong điện đều lâm vào yên tĩnh giống như chết, ai cũng không nghĩ đến Cao thái hậu còn ấn dấu một mặt gương.

Lúc Tiêu Nghiêu cùng Tần Phiên Phiên đến, liền thấy được cảnh tượng như vậy.

Cao Thái hậu ngồi xổm trên mặt đất, duỗi tay đi nhặt gương của bà, vừa nhặt vừa đỏ hốc mắt, lại không chịu rót nước mắt.

"Mẫu hậu." Tiêu Nghiêu nhíu nhíu mày, lập tức gọi một tiếng, bước nhanh đi về phía bà.

Nghe được thanh âm của hắn, Cao Thái hậu quay đầu lại, thấy chỗ dựa của mình tới, lập tức rơi nước mắt.

"Muốn Muốn, gương của ta vỡ rồi."

Nàng gọi chính là nhũ danh của Hoàng thượng, lúc đầu người trong điện cũng chưa kịp phản ứng, tận đến lúc Hoàng thượng tiến lên phía trước nhẹ giọng trấn an bà, Cao Thái hậu nhào vào trong lòng ngực hắn vừa khóc vừa gọi hắn từng tiếng Muốn Muốn, mọi người mới hiểu được.

"Đều do nàng, nàng vẫn luôn nói xấu Phiên Phiên, ai gia không muốn nghe, ai gia liền muốn soi gương....." Bà vừa nói vừa lên án Minh Quý phi.

Lúc Minh Quý phi thấy Tần Phiên Phiên tiến vào, liền vẫn luôn dùng ánh mắt hung dữ đánh giá nàng, Tần Phiên Phiên lại cười ôn nhu với nàng ta, chẳng qua mày khẽ nhíu, mang theo mười phần ý khiêu khích.

"Thái hậu thứ tội, gương của ngài thần thiếp bồi thường cho ngài mười cái. Chỉ là Đào Uyển nghi làm chuyện như thế, ngài không thể mặc kệ. Ngài nhìn xem, hôm nay một thân trang phục này của nàng, khắp nơi đều không hợp quy củ, giày tơ vàng với phần vị của nàng sao có thể đi được, áo lụa tay rộng

trên người, lẫn cả màu đỏ, nàng chẳng qua chỉ là Từ tứ phẩm Uyển nghi nhưng lại dựa theo quy cách trang điểm của Hoàng hậu để trang điểm cho chính mình. Hoàng thượng, Thái hậu, hai người cũng không thể bao che cho nàng, nếu không không khí hậu cung này còn duy trì tiếp tục kiểu gì được?"

Minh Quý phi đã sớm nhìn một vòng quần áo trang điểm của nàng, phát hiện hôm nay Tần Phiên Phiên rất cả gan làm loạn, lại dám khắp nơi đều không ổn thoả.

Tần Phiên Phiên tuy làm người bừa bãi, nhưng trên cơ bản ở phương diện quần áo, trang điểm không chế rất nghiêm cẩn, trước nay đều không để người bắt được chỗ sai lầm, lần này chính là cơ hội khó có được, Minh Quý phi tự nhiên phải bắt được.

"Trẫm chọn, ngươi có ý kiến?" Tiều Nghiêu không kiên nhẫn nghe nàng ta nói xong, chỉ dùng một câu liền ngăn chặn miệng nàng ta lại.

Minh Quý phi mở miệng giống như còn muốn nói cái gì, cả người lại sững sờ tại chỗ, một chữ cũng không thốt ra được.

Trong đầu nàng có vô số câu có thể ép chết Tần Phiên Phiên, nhưng mà Hoàng thượng mở kim khẩu, những lời này liền giống như trở thành trò cười, toàn bộ chỉ có thể đọng lại dưới đáy lòng, khó chịu chỉ có chính nàng.

Tần Phiên Phiên cong môi cười, dương cao giọng nói: "Minh Quý phi vẫn là không cần vọng tưởng dùng người khác để dời đi tầm mắt, gương của Thái hậu nương nương ngài sao có thể đèn nổi. Tần thiếp đã từng nhìn qua mặt gương kia, đó là mặt ma kính, bởi vì dùng nó soi ra được đẹp nhất, trên đời này không còn có mặt gương nào có thể có tác dụng như vậy được nữa!"

Nàng vừa dứt lời, Cao Thái hậu liền kích động mà đồng ý: "Đúng vậy, ai gia soi mặt gương kia thấy thế nào cũng đẹp, ngươi không đèn nổi!"

Tác giả có lời muốn nói: Tần Phiên Phiên: Muốn Muốn? Thật là phù hợp với nữ danh của Hoàng thượng, giống như gọi cầu vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hoàng Thượng Trách Tội

Edit: Mẫn Lương nghi

Beta: Giang Hiền tần

Cao Thái hậu khóc đến mức thương tâm, bà cúi đầu nhìn xuống chiếc gương đồng đã vỡ vụn, những hình ảnh chiếu từ trong gương cũng chỉ là dung nhan vỡ vụn, giống như nói rằng tuổi tác của bà không còn như trước nữa.

"Muốn Muốn, độc nữ kia chế giễu ta già rồi mà không bằng nàng khi còn trẻ, không có tư cách soi gương. Ngươi mau đánh nàng đi, giáo huấn nàng giúp ta!" Cao Thái hậu có năng lực liên tưởng vô song này, đến Tần Phiên Phiên cũng không thể không phục.

Tiêu Nghiêu cảm thấy đau đầu, từ nhỏ hắn đã sợ nhất những lúc Cao Thái hậu khóc bởi vì nếu nương của hắn khóc thì toàn bộ hậu cung đều không được sống yên ổn.

Tiên hoàng phải ôm hôn bà, sau đó nâng bà lên cao, làm như vậy mới có thể trấn an được bà. Bây giờ Tiên hoàng ở trong Hoàng Lăng thì ai có thể tới ôm hôn rồi nâng bà lên cao đây?

"Thái hậu, thần thiếp không cố ý, ngài xem, Đào Uyển Nghi nàng ——" Minh Quý phi gấp đến mức mồ hôi chảy đầy đầu, Cao Thái hậu có thể lải nhải cả ngày chỉ vì một cái gương vỡ, việc cấp bách bây giờ chính là dỗ hết lên đầu Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên trừng mắt, nàng còn chưa trách Minh Quý phi mà Minh Quý phi đã dám bắt lấy nàng không buông rồi, lập tức cười lạnh nói: "Thái hậu, nàng ta vừa nhìn vào là biết ngài quý trọng chiếc gương đồng [1] kia biết bao nhiêu, nàng căn bản là bởi thường không nổi nên mới luôn tìm cơ để lái sang chuyện khác. Nàng ta còn lòi tần thiếp vào, tần thiếp lại thích chiếc gương kia nhất!"

[1] Nguyên văn là ma kính, một loại gương soi thời xưa.

Sau khi nghe nàng nói như vậy, Cao Thái hậu nhớ tới khoảng thời gian vui vẻ khi bà còn ở bên chiếc gương kia, nó chiếu bản thân bà xinh đẹp đến động lòng người, tâm lập tức trở nên bi ai.

"Muốn Muốn, Muốn Muốn. Ta thật sự rất thích, rất thích chiếc gương đồng kia, phụ hoàng của ngươi đi rồi, chỉ có nó suốt ngày ở bên cạnh ta, khiến cho ta cảm thấy phụ hoàng của ngươi vẫn luôn ở bên ta..." Bà vẫn lôi kéo bàn tay của Hoàng thượng, kể ra cảm tình giữa bà và gương.

"Thái hậu nương nương, trong nhà thần thiếp cũng có một cái gương giống như đức ——" Minh Quý phi giương cao giọng nói, biện giải.

Chỉ là nàng còn chưa nói xong, Cao Thái hậu đã đột nhiên đứng lên, lạnh lùng nói: "Trên đời này căn bản không có hai mặt gương giống nhau như đức! Ngươi đừng tưởng lừa được ta! Thời điểm ngươi tiến vào Vương phủ, khi đó Tiên hoàng còn sống, ngươi đối với ta mọi lúc đều rất ôn hòa, ai gia còn cho rằng ngươi là một đứa trẻ tốt. Kết quả đến lúc Tiên hoàng không còn nữa, đợi sau khi ngươi vào cung rồi, trào phúng ai gia khắp nơi, chề nhạt ai gia, xem thường ai gia! Lâm gia các ngươi khinh thường Tiên hoàng ra đi, Hoàng thượng còn trẻ, ngay cả ai gia cũng không để trong mắt có đúng không? Để Lâm gia đưa tất cả các nữ quyến [2] tiến cung hỏi cho ra nhẽ, có phải là hôm nay ngươi muốn bức tử ai gia không? Tiên hoàng còn chưa từng khi để ai gia, ngươi là cái thứ gì!"

[2] Nữ quyến: chỉ thê thiếp, con và cháu gái của một người, ở đây là tất cả thê thiếp của các na nhân Lâm gia.

Sau khi Cao Thái hậu quát lên xong, toàn điện đều trở yên tĩnh.

Nói cái gì cũng không thể hùng hổ bằng câu cuối cùng, bởi vì lời Cao Thái hậu nói chính là sự thật, khi Tiên hoàng còn ở trên đời, Hoàng Thái hậu cũng phải nể Cao Thái hậu ba phần, tránh mũi nhọn đi.

Huống chi hiện giờ người gánh vác chuyện này lại là thân sinh nhi tử của bà, Tiêu Nghiêu đương nhiên sẽ không để bà phải chịu khổ.

"Muốn Muốn, ta có thể đưa nữ quyến của Lâm gia tiến cung không?" Cao Thái hậu quát xong mới nhớ, hiện tại chuyện này do nhi tử của bà lo liệu, hơn nữa nếu làm lớn chuyện này lên thì sẽ liên quan tới triều đình, bà phải hỏi một chút.

Bà tự nhận mình là một mẫu thân tốt.

Biểu tình của Tiêu Nghiêu một lời khó nói hết, nương, ngài hỏi cũng hỏi muộn rồi đúng không. Lúc trước khi sinh ta ngài hẳn là không ở đó phải không?

"Có thể, nữ nhân Lâm gia bức ngài như vậy, đương nhiên có thể thỉnh các trưởng bối trong gia tộc nàng tới để hỏi một chút. Chỉ là Lâm gia lão phu nhân tuổi tác đã lớn, không tiện vào cung, vậy thỉnh hai vị phu nhân của Lâm gia tiến cung đi." Hoàng thượng trực tiếp cái quan định luận [3].

[3] Cái quan định luận 盖棺定论: đây nắp quan tài rồi mới có thể luận định đúng sai, chỉ những người khi chết đi rồi mới có thể phân biệt được phải trái. Ý ở đây anh Hoàng không cần phân biệt ai đúng ai sai mà trực tiếp ra lệnh.

Thật tốt, ít nhất hẳn cũng không cần tìm một người ôm hôn rồi nâng bà lên cao.

Minh Quý phi sắc mặt trắng bệch, nàng lúc này mới biết sợ, nàng không ngờ nó chỉ là một cái gương thôi nhưng lại có thể khiến cho Cao Thái hậu tức giận đến mức như vậy, náo loạn tới vậy, Cao Thái hậu lại còn ăn vạ.

Gương nát là chuyện liên quan tới nàng, nhưng mà nàng hậu tri hậu giác mà mới phản ứng lại vậy mà gương lại ở trong tay của nàng!

"Thái hậu bớt giận, thần thiếp biết sai rồi, thỉnh ngài có thể xem xét đây là lần đầu tiên mà thần thiếp phạm lỗi mà tha cho thần thiếp lúc này. Một mình thần thiếp sai, một mình gánh chịu, mẫu thân và bá nương của thần thiếp đều là người đã có con dâu, thỉnh Thái hậu săn sóc hai người bọn họ."

Minh Quý phi lập tức sợ tới mức quỳ xuống đất xin tha, phải biết rằng gọi hai vị trưởng bối của nàng tiến cung, chính là đánh một đòn rất mạnh vào mặt của người Lâm gia, tất cả mọi người Lâm gia sẽ không bỏ qua cho nàng.

"Ai gia săn sóc bọn họ, vậy ngươi có săn sóc gương của ai gia sao? Sai người tới Lâm gia thỉnh người!" Cao Thái hậu có được sự đảm bảo của Hoàng thượng, căn bản là không muốn nghe Minh Quý phi khóc lóc kể lể, bà nhất định phải báo thù thay cho chiếc gương bé nhỏ của bà.

Tần Phiên Phiên biết kế tiếp sẽ có một vở kịch rất hay cần phải xem, không khỏi cong khóe miệng cười khê, nàng lên lút đá đá gậy Kim Lũ trên chân, từ trong ra ngoài đều lộ ra một loại sáng khoái.

Đồ vật mà chỉ có phi tần có phân vị cao mới có thể mặc, cảm xúc thỏa mãn trong lòng kia không thể dùng từ ngữ để hình dung, ánh mắt của Nhị Cầu Từ thật tốt, quả nhiên mỗi một món đều chọn trúng tâm ý của nàng.

Tùy ý để Minh Quý phi cầu xin, khóc nháo nhưng mà Cao Thái hậu vẫn như trước mang dáng vẻ ý chí sắt đá.

Khi trước bà bỏ ra từ trong đám phi tần chốn hậu cung của Hoàng đế, đối với những mỹ nhân này họ đều mang tâm lý bài xích, những đứa con dâu này, ngoại trừ Phiên Phiên, không một ai có thể làm thuận mắt bà.

Nửa đêm hôm qua Lâm gia nhận được tin Lâm Xảo bị đuổi ra ngoài, đang muốn thương lượng về chuyện kẹp chặt cái đuôi làm người, kết quả còn chưa tới nửa ngày trong cung lại có người tới truyền lời.

Cao Thái hậu chỉ tên hai vị phu nhân tiến cung nghe giáo huấn, bởi vì sau khi Minh Quý phi vào cung, nhiều lần không để Cao Thái hậu vào trong mắt, đúng lúc Hoàng thượng cũng ở đó, nhìn thấy thế nên tức giận không thôi, mới muốn hai vị phu nhân tiến cung đốc thúc Minh Quý phi về đạo hiếu.

Lâm gia lão phu nhân nghe ý chỉ như thế, bị dọa tới nổi hôn mê ngay tại chỗ, hai vị phu nhân cũng không dám trì hoãn, lập tức sắp xếp một chút rồi mới tiến cung.

Bởi vì Cao Thái hậu muốn phát uy, hai vị Lâm phu nhân lại là thê của ngoại thân, Hoàng thượng và Tần Phiên Phiên đều không thể ở đây.

"Mẫu hậu, chờ lát nữa ngài hẳn dạy vài câu, cũng đừng nên quá phận. Nhân mệnh Lâm gia đã quên bốn phận của mình, đầu tiên là đưa Lâm Xảo không tuân thủ quy củ tới, Minh Quý phi vậy mà cũng như thế."

Đương nhiên Tiêu Nghiêu làm Hoàng đế không phải chỉ để Cao Thái hậu hồ nháo, hẳn cũng có suy tính của chính mình.

"Muốn Muốn, người nói chuyện đúng là không dễ nghe. Phụ hoàng của người sẽ không nói như vậy, hẳn sẽ để ta tức giận làm loạn, chỉ cần ta vui là được, mặt khác tất cả những việc còn lại hẳn sẽ xử lý. Về sau người không cần thẳng như thế, những triều thần đó đều là những con cáo già, người phải học kéo một cái cửa lớn với chúng." Lúc này Cao Thái hậu mới nhớ ra, tức thì giáo dục Hoàng thượng.

Về mặt Tiêu Nghiêu phát ngọc, cuối cùng là ai thắng vậy? Tức giận đến mức gọi trưởng bối nhà người ta tiến cung giáo huấn, hẳn uyển chuyển hơn rất nhiều nếu so với Cao Thái hậu.

"Thái hậu, Hoàng thượng đang lo lắng cho ngài. Ngài là Tây Vương Mẫu của thiên đình đó, cao không thể với tới. Hẳn đang sợ ngài bị người khác dọa mà lại không thể ở bên cạnh ngài, cho nên mới dằn dỗi ngài." Tần Phiên Phiên lập tức xông lên, níu lấy cánh tay của Cao Thái hậu, nhẹ giọng làm nũng nói.

Rất nhanh đã thấy Cao Thái hậu vốn không giỏi về mặt tình cảm, lập tức trở nên vui vẻ ra mặt, còn nâng tay lên âu yếm chạm vào trán nàng, dịu dàng nói: "Ai nha, Phiên Phiên người lại có thể nói được những lời thông minh như vậy, cực kỳ giống hài tử của ai gia và Tiên hoàng, cường cường liên thủ mà sinh hạ được "tiểu công chúa". Nếu không phải lúc đỡ đẻ, ta trừng mắt nhìn thấy chính là một đứa bé trai, bằng không ta chắc chắn đã nghĩ là ——"

Cao Thái hậu đang thuận miệng nói rất vui vẻ, cũng may cuối cùng mắt đối mắt với Hoàng Thượng nhận thấy oán niệm đến từ nhi tử của mình, rốt cuộc cũng chịu dừng, tiến đến bên tai Tần Phiên Phiên lặng lẽ nói: "Chắc chắn ta đã nghĩ là ôm nhầm rồi."

Tần Phiên Phiên rất vất vả mới không cười ra tiếng, ôm Thái hậu một cách thân mật, thanh âm mềm mại đáng yêu hô một tiếng mẫu hậu.

Hai người nị nị oai oai, hoàn toàn giống một đôi mẹ con ruột, làm cho Hoàng thượng đứng ở một bên trông như một đứa con rể dư thừa.

Thời điểm bọn họ rời Duyên Thọ cung, trên mặt Tần Phiên Phiên vẫn còn nở nụ cười, nàng thật sự nhịn không được.

Tiêu Nghiêu lại mang một khuôn mặt lạnh tương phản với nàng, giống như người ta thiếu nợ hẳn cả đồng bạc.

"Xem ra người ngoài như trảm đã quấy rầy đến tình cảm giữa người và Thái hậu rồi."

Hoàng thượng thấy nàng cười đến đắc ý như vậy thì rốt cuộc vẫn nhịn không được mà mở miệng, chỉ là vừa mới mở miệng là nghe có mùi chua nồng nặc.

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, ý cười hơi nhạt đi, nói: "Hoàng thượng sao lại nói như vậy? Nếu ngài là người ngoài thì tần thiếp và Thái hậu cũng không có cơ hội gặp mặt. Tần thiếp chỉ là cảm thấy nữ danh của ngài rất đặc biệt thôi. Muốn Muốn, Thái hậu nương mong đợi rất nhiều từ Hoàng thượng, có thể trị bệnh cứu người. Ngài cũng là thuốc của tần thiếp đó."

Đào Uyển nghi lợi dụng tất cả cơ hội, không biết xấu hổ mà tán tỉnh Hoàng thượng.

Đáng tiếc Hoàng thượng cũng không cảm kích, nhắc đến chuyện nữ danh này, Hoàng thượng càng không vui lên được.

"Muốn Muốn. Lúc ấy mẫu hậu đang cầu kinh với phụ hoàng, mỗi ngày phụ hoàng đều mang đến chỗ bà rất nhiều đồ, hỏi bà có muốn không. Nếu bà nói có, phụ hoàng sẽ không cho. Nhưng mẫu hậu lại không muốn nói chuyện với phụ hoàng, nên lấy nữ danh cho trảm là Muốn Muốn. Phụ hoàng vừa hỏi bà, bà sẽ gọi trảm, không nói chuyện với phụ hoàng cũng có thể có được đồ, một công đôi việc." Chuyện này đương nhiên đã mắc ở trong lòng hẳn mấy năm, cho nên khi Tần Phiên Phiên vừa nhắc tới, hẳn lập tức nói ra hết một mạch.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, có chút sợ ngây người, Tiên hoàng và Cao Thái hậu đều là người khác thường, xem ra Hoàng thượng cũng thật đáng thương.

"Hôm nay là người cố ý muốn trảm thay người chọn lựa trang phục có phải không?"

Hai người đều không ngồi kiệu, cứ chậm rãi đi về phía cung điện.

Ánh sáng mặt trời chiếu ờ trên người, nhẹ nhàng ấm áp, trang phục này của Tần Phiên Phiên đều là loại trang phục cao quý, bất luận là kiểu dáng hay là tài chất đều kinh diễm dị thường.

Nửa trên cánh tay thêu lên vài con cá vàng rất sống động, tay áo lụa rộng kim sắc chiếu ra bên ngoài, phía dưới váy thạch lựu là màu xanh biển, chỗ lán váy thêu một bông hoa sen đang nở rộ, lại xứng với đôi giày Kim Lũ, chỗ nào cũng tinh xảo và quý khí nhưng cũng không mất đi vẻ tươi đẹp, hoạt bát.

Dưới ánh nắng chiếu xuống lại càng sáng lấp lánh, xứng với búi tóc linh xà[4] hôm nay của nàng, thật sự giống như một tiên nữ rơi xuống trần gian.

[4] Linh xà kế

Chỉ là ngôi cửu ngũ chí tôn cũng không dễ lừa như vậy, hôm nay Tiêu Nghiêu liếc mắt một cái là có thể nhìn ra cách ăn mặc của Tần Phiên Phiên có vấn đề, khi nữ nhân này ứng đối với Hoàng Thái hậu, rõ ràng là nàng đã nhớ rành mạch cung quy từ trên xuống dưới, không thể nào mà không nhớ rõ mấy thứ đồ vật cơ sở như vậy được.

Nụ cười trên mặt Tần Phiên Phiên tí nữa là nứt ra, mới lúc trước Cầu Hoàng đế không phải còn tốt sao, sao lại so đo với loại sự tình này?

"Hoàng thượng giúp tần thiếp chọn lựa xiêm y, tần thiếp nhất thời cao hứng mà quên mất. Chẳng sợ ngài muốn trừng phạt tần thiếp, tần thiếp cũng vui vẻ chịu đựng, dù sao đây cũng là ngài chọn, bên trong đều cất giữ tình yêu của ngài dành cho tần thiếp." Nàng đã phản ứng lại rất nhanh, đầu vừa chuyển đã suy nghĩ rồi ứng đối lý do thoái thác.

Nàng ngẩng đầu nhìn về hướng Tiêu Nghiêu, đôi mắt thu thủy kia ẩn chứa tràn đầy tình thâm nghĩa trọng đối với hắn.

Nhưng mà Tiêu Nghiêu biết, những thứ đó tất cả đều không phải.

Cảm xúc của nữ nhân này quá phong phú, nước mắt nói đến là đến, thâm tình cũng muốn có là có nhưng đến tột cùng ai thật ai giả, chỉ sợ trong lòng nàng rõ ràng nhất.

Cửu ngũ chí tôn vẫn luôn lạnh mặt nhìn nàng, cũng không vì động tác này của nàng mà động tâm.

Nụ cười trên mặt Tần Phiên Phiên đều sắp cứng lại, sớm đã mắng hắn đến cầu huyết lâm đầu trong lòng, trên đời sao lại có một tên nam nhân như vậy! Không phải là Cầu Tử lúc trước nàng nuôi rất tốt đâu!

Lúc nàng muốn thu lại nụ cười, nam nhân lại ôm cổ nàng một phen, đem nàng ấn vào trong lòng ngực.

"Người thật thông minh cũng thật hiếu thảo, mẫu hậu rất thích người, trẫm cũng cảm thấy người không tồi. Người ngoan một chút, trẫm cho người thứ người muốn, nhưng mà người không thể bước qua cái vạch kia, hiểu không?" Hắn vừa nói vừa bóp lấy cằm của nàng, khiến cho hai mắt của nàng phải đối diện với mắt của hắn.

Ánh mắt của nam nhân thâm thúy, thanh âm trầm thấp, nghe vào lỗ tai, thậm chí lại toát lên một phần dịu dàng, khiến cho người ta có cảm giác như được hắn nâng trong lòng bàn tay mà yêu quý.

Nhưng mà Tần Phiên Phiên lại biết, hắn đang cảnh cáo chính bản thân mình, vạch kia của Hoàng thượng thật sự quá khắc nghiệt, nữ nhân hậu cung từ trước đến nay không người nào dám chạm vào.

Hơn nữa đế vương dịu dàng nhất cũng không thể tin được, bởi vì hắn có thể tùy thời mà thu lại, ở phía dưới sự dịu dàng vô hạn, cất giấu không biết bao nhiêu sự lạnh nhạt.

Nàng một chữ cũng không tin.

"Hoàng thượng, ngài đối tần thiếp thật tốt." Nàng giọng đầu lên, trên mặt hiện ra một nụ cười vừa chân thành lại cảm động, hốc mắt đều đã đỏ lên, tựa hồ kích động đến lệ quang long lánh.

Nàng nhón chân, duỗi tay ôm cổ của hắn, hai người dưới ánh nắng chiếu xuống, tựa như một đôi bích nhân.

Trương Đại Tổng quản không xa không gần mà đi theo, thấy một hình ảnh ân ái triền miên như vậy, trong lòng không khỏi thờ dài: Haizz, Yêu Tinh xứng Cầu, thiên trường địa cửu. Hai người làm mau đi thôi!

Thời điểm Tần Phiên Phiên trở lại Thương Đào các, mệt đến một chữ đều không nói được, đi cùng Cầu Hoàng đế, thật sự quá mệt mỏi.

"Chủ tử, Hoàng thượng nói đến tột cùng là có ý gì? Hôm nay ngài cũng quá to gan, rõ ràng là chỉ có người phân vị cao mới được mặc xiêm y như thế, vậy mà ngài cũng dám mặc lên người." Liễu Âm sợ tới mức bây giờ mới dám mở miệng hỏi.

"Có thể có ý gì chứ, nói lần sau ta không cần vô thanh vô tức mà lợi dụng hắn, quả thực là vô nghĩa. Ta nói với hắn một tiếng trước, hắn có thể đáp ứng đề ta đương tiên phong quân? Cho ta thứ ta muốn, ta muốn Hoàng hậu, cho ta đi!" Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, sự coi thường nồng đậm tỏa ra ngoài.

May mắn đây là nội điện, cung nhân hầu hạ đều có thể tin tưởng được, ngay cả Vọng Lan cô cô đã gặp qua bao việc đời, cũng bị mấy câu nói đó của nàng dọa cho sợ hãi.

"Chủ tử không nên tức giận, tốt xấu gì Hoàng thượng cũng thay ngài bãi bỏ Lâm Xảo cô nương, Cao Thái hậu lại dạy dỗ Minh Quý phi. Ít nhất hai vị họ Lâm Quý phi nương nương trong cung đều sẽ thành thật không ít. Lần này Thượng Phục cục tặng trang phục cao quý như vậy vào đây, khẳng định là bị vị chủ tử phía trên nào đó chỉ thị, nhưng mà ngài có Hoàng thượng và Thái Hậu hai vị địa vị rất cao hộ tống, vậy nên người bên kia sẽ thu liễm rất nhiều."

Vọng Lan thấy nàng thờ phỉ phỉ, lập tức nhẹ giọng trấn an nàng.

Mỗi lần đều được bí mật mang theo hai bộ trang phục như vậy tiến vào, cuối cùng lại gom đủ được vài bộ, ngày thường Tần Phiên Phiên đều rất chú ý, sáng nay đúng lúc Hoàng thượng hạ triều trở về, Tần Phiên Phiên mới hiện lên ý niệm này.

Chương 32: Tổ Tuyệt Tiên Cung

Hai vị phu nhân Lâm gia thấp thỏm tiến cung, hai người cùng nhau nâng đỡ rồi đi, ngay cả Minh Quý phi khóc đến nổi đau đứt ruột, Cao Thái hậu cũng không gặp, chỉ gọi hai vị phu nhân đi vào.

Cao Thái hậu cũng không coi là thật sự nghiêm túc răn dạy, chỉ mặc một thân tố y váy trắng, một khúc ba thán nhớ tiên hoàng, hai tổ chuyện có người bất kính, khiến cho hai vị Lâm phu nhân sợ đến trắng bệch cả mặt.

Các nàng không biết đến loại đẳng cấp này của Cao Thái hậu, năm đó Lâm gia từng ra kinh giữ đạo hiếu mấy năm, khi đó đúng lúc Cao Thái hậu đang được tiên hoàng sủng ái, bởi vậy bỏ qua chuyện đặc sắc như này, bây giờ được bổ sung.

Cũng may cảm xúc của Cao Thái hậu tới cung nhanh mà đi cũng nhanh, trước đó hai vị Lâm phu nhân đã được Nguyệt Quý phi nhắc nhở, phải biết đồ dành Cao Thái hậu cho tốt, chính là muốn đưa cho bà son phấn bột nước, cũng may vừa lúc phương diện son phấn này Lâm gia có chút nghiên cứu, sau khi hứa hẹn không ít đồ tốt mới từ Diên Thọ cung đi ra.

"Nương nương, hai vị phu nhân đã trở về, các nàng đáp ứng rằng mỗi lần bên trong cửa hàng cho ra đồ mới thì đều đưa vào trong cung." Có cung nữ thấp giọng hồi báo một câu.

Nguyệt Quý phi nằm nghiêng qua trên ghế, cả người hay trên mặt đều biểu lộ thần sắc cực kỳ mệt mỏi.

Nàng vụn vụn không nghĩ tới, chẳng qua chỉ là một cái gương nát, vậy mà cũng ồn ào đến tình cảnh như thế này.

Lâm gia rất có thành tựu trong việc điều chế son phấn, trong nhà còn có tiểu thúc thúc quản lý công việc vật. Mỗi cửa hàng ở kinh thành, mỗi lần có đồ gì tốt thì trước tiên đều dâng lên cho Hoàng Thái hậu, không có nữ nhân nào là không yêu cái đẹp cả, bởi vậy Nguyệt Quý phi ở trước mặt Hoàng Thái hậu rất có mặt mũi.

Thế nhưng bây giờ không có phần duy nhất cho Hoàng Thái hậu nữa, chắc hẳn Cao Thái hậu có thể mượn cơ hội này mà chọc tức chết bà ấy.

"Hôm nay có phải Đào Uyển nghi còn mặc đồ vượt khuôn phép hay không?" Nàng nhẹ giọng hỏi một câu.

"Đúng vậy ạ, một thân trang phục kia không hề phù hợp với quy củ, chỉ là trước đó ngài có để nô ty mua được người, vụng trộm nhét vào. Minh Quý phi liền nhằm ngay tròng lỗ liên quan vu cáo chỉ ra, nhưng cũng vô dụng, nàng ta có Hoàng thượng che giấu bảo hộ cho nên chuyện này bị bỏ qua một cách nhẹ nhàng, ngược lại Minh Quý phi chỉ vì một cái gương đã để cho hai vị Lâm phu nhân tiến cung chịu dạy bảo. Nương nương, ngài nên nghĩ cách gì đi, phu nhân vừa xuất cung là khóc rồi, Cao Thái hậu chẳng qua chỉ xuất thân từ một dã nha đầu nông thôn, thật sự tự cho mình là người sinh ra Hoàng thượng thì là kim phượng hoàng[1]. Bà ta có tư cách gì mà răn dạy phu nhân?"

[1]: *Phượng hoàng có lông vàng*

Vị thiếp thân cung nữ này là từ nhà mẹ đẻ đi theo nàng lúc gả vào vương phủ, về sau lại vào cung, nói đến chỗ này đều đã chất chứa oan ức mà rơi lệ.

"Còn có Đào Uyển nghi kia, càng là không ra gì cả, tỷ ty của mình làm chuyện xấu gì mà nàng ta lại không biết sao? Không chỉ không lo kềm chặt đuôi vào làm người, ngược lại còn tùy tiện như thế, quả thật không đem kẻ nào để vào trong mắt cả!"

Nguyệt Quý phi gõ từng nhịp từng nhịp lên mặt bàn, cổ tay của nàng mang vòng bạch ngọc[2], trắng như tuyết, càng làm nổi bật lên cổ tay trắng nõn tinh tế của nàng.

[2] *Vòng tay bằng bạch ngọc*

Có lẽ gần đây cứ hay sinh bệnh hoạn, nàng cũng không có bước chân ra khỏi cửa điện, sắc mặt tái nhợt có chút dọa người, nhưng khí chất thanh lãnh[3] quanh thân cũng vô cùng phù hợp với phong hào của nàng, giống như Nguyệt thần thanh lãnh cao quý vậy.

[3]: *vừa xinh đẹp vừa lạnh lùng.*

"Là do ta đã xem nhẹ nàng ta, trong hậu cung này cũng chỉ có một người là Cao Thái hậu thôi cũng đã nhức đầu rồi. Không cần thêm một người nữa, Hoàng thượng cũng giống như Tiên hoàng vậy, hai cha con đều yêu thích những thứ kỳ lạ như vậy. Nhưng mà cũng may Hoàng thượng của ta tâm địa

lạnh lùng, tính tình cũng thẳng thắn, không giống với Tiên hoàng thích quanh co xảo trá như vậy. Thừa dịp Hoàng thượng còn chưa lún sâu đối với nàng ta, nhất định phải loại trừ nàng ta đi." Ngón tay của Nguyệt Quý phi liền dừng lại ở trên bàn.

Vòng ngọc nặng nề đánh xuống cạnh bàn, phát ra một tiếng "Cạch" vang lên.

"Nhưng mà nương nương, bây giờ Đào Uyển nghi đang thịnh sủng, lực chú ý của Hoàng thượng đều ở trên người nàng. Ngay cả chuyện Xảo Nhi cô nương kia, nói thế nào thì Đào Uyển nghi cũng trốn không thoát nhưng Hoàng thượng đối với nàng ta lại không hề đưa ra chút xử phạt nào cả, ngược lại đem toàn bộ mọi chuyện ghi tạc trên đầu của Lâm gia ta. Kể cả trang phục vượt khuôn phép cũng tha cho nàng ta, thì chúng ta vận ngã nàng ta như thế nào đây?" Mặt mũi cung nữ tràn đầy vẻ u sầu, rõ ràng là không quyết định được chắc chắn.

Phải biết thời điểm Tàn Phiên Phiên vào cung, ai cũng chờ nhìn trò hay của nàng ta, vậy mà Hoàng thượng không chỉ không có nhục nhã nàng ta, còn cho nàng ta vô số vinh sủng.

Nguyệt Quý phi cũng chưa từng cùng nàng ta chính diện giao phong qua, nhưng mà chỉ cần nghe từ cái miệng ngu xuẩn của Minh Quý phi thì biết rõ Đào Uyển nghi này giống như Cao Thái hậu vậy, tính tình có chút còi mờ phóng khoáng, nhưng đầu óc lại không đủ dùng.

Chỉ là bây giờ nàng ta lặp đi lặp lại nhiều lần, mượn nhờ Hoàng thượng tránh thoát tai họa, chỉ sợ đầu óc như này không chỉ là thông minh bình thường.

Nguyệt Quý phi dường như nhớ ra cái gì đó, cong môi cười lạnh nói: "Hoàng thượng cho nhiều sủng ái thì như nào chứ, chỉ cần dựa vào ranh giới của hân thì ai cũng phải xuống địa ngục, tất nhiên ngay cả nàng ta cũng không ngoại lệ."

Minh Quý phi bị Cao Thái hậu làm cho thấm như vậy, nhóm phi tần trong cung đi Diêu Thọ cung thỉnh ân, cả đám đều kẹp chặt đuôi làm người, loại thời điểm như này người người đều cảm thấy bất an, chỉ sợ bị Cao Thái hậu giả vờ đụng trúng người lần nữa.

Bản thân mất mặt còn đỡ, nếu như liên lụy gia tộc cũng đi chịu khổ theo thì đó mới chính là tội đáng chết vạn lần.

Đương nhiên trong một đám người cẩn thận chặt chẽ này, cũng không bao gồm cả Tàn Phiên Phiên, bởi vì những phi tần khác nhu thuận yên tĩnh, ngược lại càng làm cho Đào Uyển nghi hoạt bát thú vị nổi bật lên.

Cái miệng của nàng đó nha, chính là nói hoài không ngừng, có thể liên tục khen Cao Thái hậu nửa canh giờ, còn mỗi câu đều không giống nhau.

Mỗi phi tần đều thâm hận đến cắn răng, cũng không phải nói không có ai muốn chinh trị nàng ta mà là các nàng đều đang đợi người trừng trị người nàng ta chuẩn bị tiến cung.

Hôm nay Tàn Phiên Phiên dậy thật sớm, thường ngày luôn luôn tùy tiện cách ăn mặc một chút, đều cảm thấy bản thân mình là đệ nhất mỹ nhân Đào Uyển nghi, vậy mà thái độ hôm nay lại khác thường, làm sao cũng đều thấy không hài lòng cả.

"Ta chải Nguyên Bảo kế[4] này có chút nhạt nhẽo hay không? Hay đổi Linh Xà kế[5] nhỉ?"

"Trang phục này---"

"Chủ tử, ngài đừng có ngại cái này cái kia nữa, canh giờ sắp đến rồi. Hôm nay ngài đẹp nhất nha, so với ngày thường còn đẹp hơn." Liêu Âm bận rộn đi theo nàng từ sáng tới giờ, chân chạy như muốn đứt đoạn, mắt thấy nàng còn muốn đổi nữa, lập tức nhẹ giọng trấn an nàng.

"Vọng Lan, người cảm thấy thế nào?" Bất đắc dĩ là căn bản Tàn Phiên Phiên không tin nàng.

Vọng Lan nhẹ nhàng nở nụ cười, đi lên phía trước thay nàng vén tóc ra sau tai, ôn nhu nói: "Chủ tử, bây giờ trong hậu cung này luận dung mạo hay đáng người, ai có thể vượt qua ngài được chứ. Phải biết rằng ngài là người mà Hoàng thượng sủng ái nhất, Tuyết Đào tiền tử mã."

Tàn Phiên Phiên sững sờ, ngược lại liền cười, tất nhiên là Vọng Lan đoán được nàng đang lo lắng cái gì.

Lúc nàng đuổi đến Diên Thọ cung, ngoài cửa đã có rất nhiều phi tần đứng chờ, tốp năm tốp ba chụm đầu ghé tai với nhau.

Đương nhiên Tàn Phiên Phiên không thuộc về việc được hoan nghênh rồi, rõ ràng là nàng tiến cung sau cùng, lại cướp hết danh tiếng của những người khác, làm sao có thể không khiến người khác tức giận.

"Úi chà, Đào muội muội, hôm nay người ăn mặc cũng thật là diễm lệ, không lẽ sợ bị người mới ở chỗ Thái hậu chiếm danh tiếng à? Nhưng mà ta nghe nói, đích nữ Cao gia buổi chiều hôm qua đã tiến cung, Cao Thái hậu vẫn chưa từng bước ra khỏi điện, một mực giữ nàng ta ở lại cùng ăn cùng ở, người ta là cô cháu ruột đấy, vị Tổ Tuyết cô nương cũng không phải là loại người mà Cao Tĩnh có thể so sánh, muội muội à, người sợ hãi sao?"

Người duy nhất tới khích bác nàng là Tô Uyển nghi đã lâu không gặp.

Hôm nay nàng ta diện một thân sa y màu tuyết, chân váy diện màu nghệ, ăn mặc phải nói là tươi mát động lòng người, khiến cho hai mắt người ta tỏa sáng, khó trách lúc trước nhị cầu tử sủng qua nàng ta.

Ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy chói mắt.

"Úi chà, thì ra là Tô tỷ tỷ đây à. Ta là người được sủng thì sợ gì, bởi loại không được sủng như tỷ tỷ mới sợ chứ nhỉ. Vốn không được sủng ái, thì dù lại đến thêm một vị Tô Tuyết cô nương, ngay cả chỗ đứng cũng không có mà đứng nha." Tần Phiên Phiên ra vẻ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, thần sắc trên mặt đầy vẻ trêu tức kia, muốn nhìn rõ bao nhiêu có bấy nhiêu.

So việc thanh xuân động lòng người, Tần Phiên Phiên nàng cũng chưa từng bị thua.

"Người đắc ý cái gì chứ, cứ chờ coi đi, từ phía trên cao rơi xuống, tư vị cũng không tốt chút nào. Ta chờ thời điểm nhìn thấy người bị vạn người giẫm đạp!" Tô Uyển nghi không nói lại nàng, oán hận mà dậm dậm chân.

Những người này đều chán ghét, một chút cũng không có những thứ như phấn mặt trân quý đáng yêu, Hoàng thượng vì cái gì mà coi trọng nữ nhân này lại không sủng ái nàng?

Rõ ràng là nàng đều dùng son phấn mới ra, các loại nhan sắc hay các loại hương vị, ăn vào đảm bảo so với nữ nhân Tần Phiên Phiên này còn mỹ vị hơn nhiều!

"Ồ, lời nói này của tỷ tỷ, giống như người rơi xuống vậy nhỉ. Dù là ta rơi thì như thế nào, không lẽ có tỷ tỷ người ở phía dưới chịu làm đệm lưng à!"

Quả thật kỹ năng trào phúng của Tần Phiên Phiên được triển khai toàn bộ, khiến cho Tô Uyển nghi tức giận đến mức trông mắt như sắp rớt ra ngoài rồi.

Cũng may là cuối cùng có cung nhân mời các nàng tiến vào, nếu không hai người này cũng chê trách bức bách đến không thể dừng.

Sau khi đám người hành lễ, thì liền ngồi xuống vị trí của mình, lúc này Tần Phiên Phiên mới nhìn thấy dáng dấp của vị Cao Tô Tuyết này.

Quả nhiên nàng ta rất được sủng ái, vậy mà Cao Thái hậu để một cái ghế ngay phía sau phượng ghế để cho nàng ta ngồi xuống, loại sủng ái cao độ này liền lập tức hiện ra.

Ánh mắt Tần Phiên Phiên dừng trên người nàng ta một lát, lập tức thu hồi thì liền thấy biểu tình dương dương đắc ý của Tô Uyển nghi, giống như Cao Tô Tuyết báo thù cho nàng ta vậy.

"Đây là cháu gái ruột của ai gia, Tô Tuyết cô nương, chắc hẳn trước đó các người đều đã gặp. Trong thời gian nàng vào cung ở, cũng không nên chọc giận nàng không vui, nếu không ai gia sẽ tức giận."

Mấy ngày trước từ khi Cao Thái hậu để cho hai vị phu nhân Lâm gia cúi đầu, ngay lập tức cảm thấy bản thân quang mang [7] vạn trượng, tất cả mọi người nhìn thấy bà đều phải nhường bà, sống lưng ưỡn tới mức thẳng tắp.

[7]: 光茫 quang mang - Tia sáng tỏa ra bốn phía

"Thái hậu, Tô Tuyết cô nương tiến cung, coi như nàng ấy ở trước mắt ngài là người tâm phúc được sủng ái, không biết nàng ấy là tiên tử gì?" Tô Uyển nghi háng giọng một cái, nhin không được mở miệng nói.

"Tiên tử?" Tất nhiên Cao Tô Tuyết không rõ tiên tử này là chuyện bắt đầu từ đâu, một mặt không hiểu.

"Tô Tuyết cô nương còn không biết hả? Đây chính là do Đào Uyển nghi của chúng ta làm ra, nói gì mà toàn bộ hậu cung đều là Thiên Đình, Thái hậu nương nương là Tây Vương mẫu, nàng ấy là Tuyết Đào tiên tử được Tây Vương mẫu sủng ái nhất đấy!" Tô Uyển nghi lập tức tích cực giải thích cho nàng ta.

Cao Tô Tuyết nhũn mày, sau đó nhìn về phía Tần Phiên Phiên hiền lành cười cười, nói: "Vậy ta cũng không phải là tiên tử gì, dù sao ta chỉ tiến cung để ở, không phải là người trong hậu cung, cũng không thành tiên tử được. Vị Đào Uyển nghi này nhìn hiền hòa, xem ra cũng thật sự là người mà Tây Vương mẫu muốn sủng ái."

Tiếng nói của nàng ta vừa dứt, cả điện liền chấn kinh, ngay cả đến Tần Phiên Phiên cũng không ngờ được, lời này của Cao Tô Tuyết chính là phân rõ giới hạn.

Nàng ta không muốn làm nữ nhân của Hoàng thượng.

Tần Phiên Phiên nhớ tới trước đó Cao Thái hậu từng nói, nếu như Cao Tô Tuyết muốn thì vị trí Hoàng hậu sẽ là của nàng ta. Hiện tại xem ra nàng ta cũng không hề muốn.

Là thật hay là khẩu thị tâm phi [8] còn phải chờ kiểm tra thử, chẳng qua vị Cao cô nương có một đôi tuệ nhãn, vậy mà nhìn ra nàng là Tuyết Đào tiên tử.

[8]: 口是心非 khẩu thị tâm phi - Ngoài miệng nói là phải, trong lòng nghĩ là trái, chỉ sự dối trá

Nàng thích!

"Ta nhìn Tô Tuyết cô nương cũng cảm thấy hiền hòa, dáng dấp của ngài cùng với Thái hậu có mấy phần giống nhau, đều là mỹ nhân khó gặp." Với việc khen người mà nói, Tần Phiên Phiên mở miệng là liền nói ra được.

"Ui chao, ai gia biết ngay hai người sẽ trở thành bạn tâm giao. Tất cả các người lui xuống đi, Phiên Phiên ở lại, ba người chúng ta hảo hảo nói chuyện." Cao Thái hậu kích động trực tiếp đứng lên, đuổi những người khác đi.

Bà muốn mở tiệc trà tiểu tỷ muội nha, những nữ nhân khác đều đi ra đi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Khúc Mắc Của Cầu Tử

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Cao Thái hậu luôn luôn có dáng vẻ vui tươi hơn hờ, chỉ là ngồi cùng nhau ăn ăn uống uống, bà cũng có thể vui vẻ ra mặt.

"Mùa này trái cây ăn ngon rất khó tìm, ai gia thích ăn quả nho và quả đào nhất, đều là từ phía nam chuyển tới, một sọt này hao phí rất nhiều nhân lực vật lực. Lúc trước tiên hoàng không cho ta ăn nhiều, nói rằng ăn nhiều sẽ trở thành gian phi hại nước hại dân. Trước kia Hoàng Thái hậu lại luôn làm bộ yêu nước thương dân, lần nào cũng không ăn. Chờ tiên hoàng vừa đi, sau khi con ta đăng cơ thì đòi hỏi vô cùng. Hừ, lão yêu bà đó hiện tại mới nghĩ tới ăn ngon, ta càng không cho bà ta thực hiện được. Trái cây bị ta đoạt tới một nửa cũng đều tính trên đầu bà ta, sử quan muốn mắng cũng là mắng bà ta..."

Cao Thái hậu vừa ăn vừa nhắc Hoàng Thái hậu mãi. Tiên hoàng đi nhưng tình địch còn trên đời, từ khi đó vẫn luôn tranh đấu cho tới bây giờ. Kể cả chi phí hàng ngày đến việc ăn mặc đều như vậy, không nhường nhau chút nào, cuộc sống cuối đời của Cao Thái hậu cũng không tính là nhàn chán.

"Cô mẫu đoạt của bà ta một lần là đủ rồi. Nếu lần tới muốn ăn, nói một tiếng với mẫu thân của cháu nữ, sẽ không thiếu hoa quả cho ngài. Chỉ là sợ chuyện này lại âm ỉ lên, lại làm Hoàng thượng đau đầu." Cao Tổ Tuyết nhẹ giọng khuyên nhủ.

Cao Thái hậu không cho là đúng nói: "Hoa quả tự đoạt tới tay ăn mới ngon, huống hồ ta đã gả vào hoàng cung, nếu suốt ngày đuổi tay lấy đồ ăn nhà mẹ đẻ, vậy cũng thật không có tiền đồ!"

"Nhưng ngài cũng đừng cướp đoạt mạnh mẽ, muốn chiếm thì phải có lí lẽ, tránh để bị Hoàng Thái hậu làm khó, nói đều là vì ngài mới hao tài tốn của mua hoa quả."

Cao Tổ Tuyết vừa dứt lời, liền thấy hai mắt Cao Thái hậu sáng ngời, bỗng nhiên giơ tay gõ gõ hai cô nương xinh xắn đối diện một cái, nói: "Ồi, lời nói của hai người giống nhau quá. Ta đã nói hai người các người nhất định sẽ hợp, ai gia chỉ thích hai loại hoa quả này. Phiên Phiên như là quả đào hoạt bát nghịch ngợm, Tổ Tuyết chính là quả nho hào phóng đoan trang. Ôi, nếu đều do ai gia sinh thì tốt rồi, hoàng thất song xu [1]."

[1] Hoàng thất song xu: hai mỹ nhân của hoàng thất.

Tần Phiên Phiên khoe miệng giật giật, Cao Thái hậu đối với nữ nhi lại đề ý như thế.

Cuộc trò chuyện của ba người khá vui vẻ, cuối cùng vì Cao Thái hậu nói bà mệt mỏi nên mới giải tán. Nhưng Tần Phiên Phiên không đi, Cao Tổ Tuyết cũng chưa nói rời đi.

Hai người vô cùng ăn ý mà đến thiên điện, tiếp tục tiệc trà của hai nàng.

Thiên điện hẳn là thường được dọn dẹp cho Cao Tổ Tuyết, nơi ở gọn gàng ngăn nắp. Tần Phiên Phiên chỉ nhìn lướt qua liền thấy trên cơ bản sách vở về cầm kỳ thư họa đều có đủ, thậm chí trên bàn còn để một quyển sách binh pháp.

"Từ nhỏ ta đã xem mấy thứ này, bởi vì cha ta khai sáng, cho nên tập thư [2] cũng có xem qua." Cao Tổ Tuyết thấy tầm mắt nàng dừng lại ở trên quyển binh thư nên giải thích một câu.

[2] Tập thư: ở đây chỉ những sách không phải về thơ ca mà nữ tử hay đọc.

Tần Phiên Phiên cười khê: "Tổ Tuyết cô nương nhất định là một người rất có chiều sâu."

Nàng vẫn luôn quan sát Cao Tổ Tuyết rất cẩn thận, dù cho đã đến địa bàn của mình, Cao Tổ Tuyết vẫn luôn duy trì dáng vẻ tốt đẹp. Thất lưng thẳng tắp kia chưa từng vì thư giãn mà cong lại, rất hiển nhiên, quy củ tốt đẹp này là học từ nhỏ đến lớn, đã khắc vào bên trong xương tủy.

Thật khó tin, nàng và Cao Thái hậu đều xuất thân từ cùng một thế gia.

Cao Tổ Tuyết bị nàng chọc cười, thấp giọng nói: "Không biết ta có được tính là người có chiều sâu hay không, nhưng ta là người rất nghiêm túc và biết kiềm chế bản thân, nghiêm túc đến không cảm thấy có gì thú vị."

Tần Phiên Phiên nhướn mày, rõ ràng là không tin: "Cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, Tổ Tuyết cô nương sao lại có thể cảm thấy không thú vị?"

Nàng không tin, lúc rảnh rỗi có thể đàn một khúc nhạc nhỏ cho chính mình nghe, thật là tự do, thoải mái.

"À, ta không biết hình dung cái loại thú vị này như thế nào. Khi còn nhỏ đã từng đi theo tiên hoàng, cô mẩu đi chơi ở nông thôn. Những đứa trẻ khác đều bận giầy cỏ, đầu để mền, xuống sông chơi đùa, mà ta chỉ đứng ở bờ xa xa để nhìn. Cô mẩu lúc ấy chê cười ta già dặn, ngay cả mấy trò chơi này cũng không chơi, hơn nữa ta lại còn không biết chơi." Cao Tổ Tuyết dường như nhớ tới hình ảnh kia, cười khổ.

Tần Phiên Phiên gật đầu tỏ vẻ hiểu được, hoàn cảnh không giống nhau đương nhiên thói quen cũng không giống nhau. Nhưng với tính tình kia của Cao Thái hậu, chỉ có bà mới có thể chê cười tiểu chất nữ đoan trang già dặn, ngay cả vùng bùn cũng không xuống.

"Này có là cái gì, ta cũng không thể đi xuống được."

Cao Tổ Tuyết lắc đầu: "Ta không giống, nếu lúc ấy người thay thế ta, nói không chừng người xem cô mẩu chơi đùa cảm thấy thú vị, liền sẽ tụ tập cùng nhau chơi. Nhưng mà ta sẽ không, cô mẩu đứng trên dòng sông bị đóng băng một lúc lâu cũng không sao, ta vừa đi lên liền té ngã, cho nên ta sẽ không lên để làm chính mình mất mặt."

"Ta nghe cô mẩu nói rất nhiều, Tuyết Đào tiên tử có bao nhiêu thú vị, cũng nghe Đào Uyển nghi thịnh sùng như thế nào. Lúc ấy ta liền nghĩ, thì ra người thú vị trên đời này, không phải chỉ có một mình cô mẩu."

Tần Phiên Phiên trăm triệu lần không nghĩ tới, vị Tổ Tuyết cô nương này lần đầu gặp mặt nàng, thật không ngờ là chẳng giống với lẽ thường, không có chút địch ý nào với nàng, thậm chí còn thành thật mà khen nàng một phen.

"Mẹ cả ta là Tần phu nhân, nói vậy Tổ Tuyết cô nương cũng biết. Bà là nữ nhân thế gia tiêu chuẩn, ta cảm thấy bà ấy có dũng có mưu có trách nhiệm, đối với thứ nữ cũng đều tận tâm, không hề trách móc nặng nề. Bà là người ta kính nể tận đáy lòng, cho đến khi nhìn thấy Tổ Tuyết cô nương, ta mới biết được nữ nhân tốt như thế trên đời này, cũng không phải chỉ có một mình nương ta."

Nếu so về khích lệ người khác, Tần Phiên Phiên cũng chưa từng thua kém ai.

Cao Tổ Tuyết lúc đầu sừng sốt một chút, sau đó vui sướng mà cười, không khí lập tức được thả lỏng không ít.

Hai người khen tặng lẫn nhau không dứt.

"Hoàng biểu ca có người làm bạn, đúng là có không ít điểm phúc." Cao Tổ Tuyết nhẹ giọng nói.

Tần Phiên Phiên không cam lòng yếu thế nói: "Hoàng thượng có biểu muội như người, cũng thật là có phúc."

Lúc hai người nói xong, càng thường thức lẫn nhau.

Tần Phiên Phiên ở trong lòng tán thưởng một tiếng: Ôi, hôm nay Cầu Hoàng đế có tác dụng lớn!

"Có phải cô mẩu đã nói với người, nếu ta nói muốn làm Hoàng hậu, tất cả đều không thành vấn đề?"

Sau khi khoảng cách hai người đã được kéo gần, "máy hát" Cao Tổ Tuyết liền được mở lên.

Tần Phiên Phiên gật đầu, kỳ thật nàng vô cùng tò mò điều này: "Là Hoàng thượng cùng người hứa hẹn cái gì, hay do Thái hậu nương nương đã hiểu lầm cái gì?"

"Thời điểm ta cập kê, đúng lúc tiền Vương phi, cũng chính là Nhị tỷ người, gả cho người khác, vị trí Vương phi của Hoàng biểu ca để trống, hẳn liền hỏi ta có nguyện ý làm Vương phi của hắn hay không?"

Cao Tổ Tuyết cũng không có giấu giếm, đi thẳng đến chủ đề.

Tần Phiên Phiên sừng sốt một chút, không nghĩ tới thế nhưng cầu Hoàng đế còn có một vở tuồng này?

"Nhưng mà người không cần lo lắng, bởi vì không phải Hoàng biểu ca có tình yêu nam nữ với ta, cũng không phải cảm thấy ta thích hợp với vị trí Vương phi, mà là cảm thấy ta thích hợp làm một người vợ giúp chồng dạy con, một người mẹ có thể vô cùng quan tâm và yêu thương hài tử. Sau khi sinh con, sẽ chú tâm giáo dục nó thành nhân tài, mà sẽ không xem nhẹ nó, nuông chiều nó một cách lệch lạc." Thời điểm Cao Tổ Tuyết nói những lời này, trên mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Kỳ thật lúc ấy nàng vừa mới cập kê, nhưng Tiêu Nghiêu đã là một nam nhân thành thực lại có trách nhiệm, thời điểm hắn hỏi nàng có nguyện ý làm Vương phi hay không, Cao Tổ Tuyết vẫn rung động.

Nhưng sau khi nàng biết chân tướng, trong nháy mắt, hết thấy ảo tưởng đều tan biến.

"Vậy là có ý gì?" Tần Phiên Phiên khó có thể lý giải, nhưng thông qua miêu tả của Cao Tổ Tuyết, nàng thấy được một điểm vô cùng quan trọng, đó chính là mẫu thân của hài tử.

Điều này rất có khả năng là manh mối mấu chốt vạch trần vì sao cầu Hoàng đế không lưu lại long chủng!

"Lúc ấy ta cũng không hiểu lắm. Theo lời nói của hần, thê tử hần là ai không quan trọng, chủ yếu là yêu cầu về mấu thân của đám hài tử. Đoan trang hào phóng, có chiều sâu, tính tình dịu dàng, biết kiềm chế. Lúc ấy ta mười lăm tuổi, đang là thời điểm thiếu nữ mơ mộng, muốn gả cho một phu quân yêu thương mình. Thế mà hần lại coi ta như công cụ sinh dục, đương nhiên là ta căm hận đến tận xương tủy, khóc lóc chạy đi tìm cô mẫu. Bởi vậy cô mẫu biết được chuyện này, Hoàng biểu ca thấy ta khóc, nói rằng ta có chuyện lớn một chút đều chạy đi tìm trường bối, không có chút thành thực ổn trọng, quả nhiên không xứng làm mấu thân đám hài tử của hần, rốt cuộc hần cũng không đề cập chuyện này nữa."

Hiện giờ Cao Tổ Tuyết nhắc tới chuyện này, vẫn còn tức giận đến đau gan, tại sao trên đời vẫn còn loại nam nhân này chứ!

Tần Phiên Phiên ngơ ngác ở nơi đó, sau một lúc lâu, nghe xong lời nói này, nằng bị dọa tới mức đưa lê trong tay đều rút hết!

Thế mà cầu Hoàng đế lại vì cái lý do đó nên mới không lưu lại long chủng!

Bởi vì nữ nhân toàn hậu cung, không một ai xứng làm mấu thân hài tử của hần, nàng bỗng nhiên nhớ tới thời điểm thị tẩm lúc mới vừa tiến cung, khi nàng nhắc tới long chủng, Hoàng thượng đã từng bóp chặt phía sau lưng nàng, hỏi nàng xứng sao?

Không xứng, đương nhiên không xứng!

Hậu cung ba ngàn giai lệ, không một ai có thể lọt vào mắt cầu Hoàng đế, quả nhiên thâm mỹ của Nhị Cầu tử không giống người bình thường.

"Hoàng thượng vì sao lại có loại suy nghĩ này?" Lúc sau, Tần Phiên Phiên phản ứng lại, thật sự không thể ức chế lòng hiếu kỳ của mình, hỏi một câu.

Rốt cuộc Cao Tổ Tuyết cũng là biểu muội hần, tuy kém hơi nhiều tuổi, nhưng cũng xem như là thanh mai trúc mã, hần là hiểu biết không ít.

Biểu cảm trên mặt Cao Tổ Tuyết một lời khó nói hết, nàng châm chọc một chút mới nói: "Tiên hoàng và cô mẫu tình cảm rất tốt, tốt đến không dung được người thứ ba."

Tần Phiên Phiên dường như trong nháy mắt đã hiểu, Hoàng thượng chính là kẻ thứ ba kia.

Ôi, khó trách bình thường Cao Thái hậu ghét bỏ Hoàng thượng, thì ra từ lúc hần sinh ra đến khi lớn lên, ở trong mắt Thái hậu cùng Tiên hoàng, đó chính là sự tồn tại dư thừa.

"Kỳ thật Hoàng biểu ca cũng không dễ dàng vượt qua những điều này."

Sau khi im lặng hồi lâu, Cao Tổ Tuyết thở dài một hơi, kết thúc đề tài này.

Tần Phiên Phiên tưởng tượng hình ảnh ngay lúc đó một chút, chắc hần là không dễ dàng. Trong kẻ hồ tình thâm nghĩa trọng của Tiên hoàng và Cao Thái hậu mà tìm cách sống, cộng thêm loại tính tình này của Cao Thái hậu, chỉ sợ đa số thời gian đều lo là hần, địa vị trong gia đình của hần cùng Nhị Cầu tử bên đường cũng chẳng có gì khác nhau.

"Nếu các phi tần khác trong cung biết Hoàng thượng không lưu con nối dõi là vì nguyên nhân này, đoán chừng có thể tức đến đấm ngực dậm chân thật lâu." Tần Phiên Phiên cười khẽ một tiếng, trong giọng nói mang theo vài phần mỉa mai.

Ai có thể tưởng tượng ra được việc này đây, Cầu Hoàng đế có tư tưởng khác hẳn với người thường, là người bệnh nặng trong số các người bệnh.

Trong cung này có khối người muốn làm công cụ sinh dục cho Hoàng thượng, đáng tiếc Cầu Hoàng đế đều coi thường!

"Ta cũng không biết vì sao, nhưng ở trong lòng Hoàng biểu ca, mấu thân là vô cùng quan trọng, hơn nữa địa vị rất cao. Ta cảm giác hần đã đem mấu thân thần thánh hóa, không gì làm không được. Tóm lại sẽ không giống với cô mẫu." Cao Tổ Tuyết cuối cùng cũng không chịu được, thấp giọng tâm sự với Tần Phiên Phiên một câu.

Khi đó tuổi nàng còn nhỏ, chưa trải sự đời, đều bị một tay Tiêu Nghiêu làm chấn động, qua mấy ngày vẫn chưa bình thường trở lại được.

Tần Phiên Phiên gật gật đầu, cảm xúc trên mặt cũng là một lời khó nói hết.

Chắc do Cao Thái hậu đối xử với Hoàng thượng khi còn nhỏ đã khiến hần mang theo quá nhiều ám ảnh tâm lý. Nhiều năm như vậy qua đi, đều đã thành chấp niệm, bắt đầu từ khi hần có nữ nhân đầu tiên, liền thay hài tử tương lai của mình tìm kiếm mẹ ruột.

"Hậu cung ba ngàn giai lệ, sẽ có người tính tình không quá khác biệt so với người, đoan trang hào phóng, xuất thân thế gia. Trong cung bắt một cái là được một đồng nghĩa nhân, sẽ có một người vừa mắt hần." Tần Phiên Phiên vẫn không tin.

Trong hậu cung này có loại nữ nhân nào lại tìm không thấy chứ? Cứ coi như Cao gia biết dạy nữ nhi, nhưng trên đời này chắc chắn có không ít nữ nhi thế gia có thể so cao thấp cùng Cao Tổ Tuyết.

Trong ấn tượng của Tần Phiên Phiên, có thể lôi ra vài ba người.

"Cái này ta không biết, người tự mình đến hỏi đi. Hoàng biểu ca là người cực kỳ bất bẽ, thậm chí ở một phương diện nào đó, hắn thích để tâm vào chuyện vụn vặt. Sinh nhật ta khi còn nhỏ, hắn từng tặng ta một cái trống bỏi. Sau này cái trống bỏi kia bị ta không cẩn thận làm hư, ta liền xin hắn tìm người làm cho ta một cái khác, hắn lại nhất định không đồng ý. Hắn nói cái trống bỏi mà hắn đưa ta lúc trước chính là cái hoàn mỹ nhất, trên đời này tuyệt đối sẽ không có hai cái trống bỏi giống nhau như đúc."

Cao Tổ Tuyết lắc đầu, nàng đâu có biết vì cái gì mà Hoàng thượng vừa mất mình, cảm thấy mình phù hợp điều kiện.

Tần Phiên Phiên sùng sốt, cảm thấy tại sao lời này lại quen tai như thế. Chợt nghĩ lại, đây không phải kịch bản mà Cao Thái hậu chơi đùa mấy ngày trước sao?

Không hổ là Cao Thái hậu sinh ra, hai mẹ con này vẫn có điểm rất giống nhau, quả nhiên di truyền mạnh mẽ.

Cũng khó trách cầu Hoàng đế muốn tìm một nữ nhân đáng tin cậy làm mẫu thân cho hài tử tương lai của hắn. Chắc chắn là hắn phát hiện trong cơ thể mình di truyền một phần không đáng tin cậy, cho nên mới muốn trung hoà một chút.

"Ta nói với người nhiều như vậy, thứ nhất là cảm thấy người hợp ý, cô mẫu khó lắm mới tìm được một người vừa ý thế này. Thứ hai là nữ nhân phải có hài tử bên cạnh mới an ổn, đặc biệt là trong cung. Chỉ điểm cho người một chút, ở trước mặt hắn đoan trang nghiêm túc một ít đi." Cuối cùng Cao Tổ Tuyết nói đến trọng điểm.

Tần Phiên Phiên lập tức cảm thấy một nắm dưa và trái cây trước mắt đều mất đi hương vị thơm ngọt ban đầu.

"Có hơi muộn rồi, ở trong mắt hắn ta là một người thường xuyên tỏ vẻ giả tạo, nói dối hãm hại vu oan, còn là tiểu yêu tinh câu dẫn người khác, người cảm thấy còn có đường cứu vãn lại sao?" Nàng lo lắng sốt ruột hỏi một câu.

Cao Tổ Tuyết lắc đầu thở dài nói: "Uống ngụm trà nóng đi, không chừng còn có thể bớt lạnh một chút."

Tần Phiên Phiên bĩu môi, chỉ cảm thấy dù trà nóng bỏng tay, cũng không làm lồng ngực nàng ấm áp lên được.

Không phải là nói Cầu Hoàng đế thích diêm dúa đề tiện sao? Đề là nói bậy nói bạ, thời điểm nàng ở Tần phủ, là một Tiểu Diễm Diễm ôn nhu, sau khi tiến cung mới có ý phóng ra dã tính của mình. Kết quả muốn sinh hài tử còn phải làm cô nương tốt, đoan trang hào phóng, loại tiểu yêu tinh giống nàng nhất định không có đường sống! Nàng quả thực đã vội vàng một cách mù quáng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Hiền Thê Lương Mẫu

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Giang Hiền tần

Trên mặt Tần Phiên Phiên lúc ra khỏi Duyên Thọ cung thì đều là nét ủ rũ. Lúc trước nàng tiến cung tràn đầy nhiệt huyết quyết định "sùng hạnh" hân oanh oanh liệt liệt mấy lần, sau đó mang long thai đi lên đỉnh cao của đời người.

Kết quả đã "sùng hạnh" hân oanh oanh liệt liệt vài lần, không chỉ ba năm rồi nàng chưa mang thai, còn có khả năng là cả đời nàng sẽ không mang thai.

Muốn hỏi tại sao, bởi vì ngay từ đầu nàng đã lấy sai kịch bản diễn sai cảnh rồi.

Mẹ nó.

Loại người mà nửa đêm bắt người ta tiến cung như Cầu Hoàng đế. Vừa nhìn là biết đây là người không thích thể tục, không thể đi con đường tầm thường được. Cho nên nàng mới từ bỏ hình tượng "áo bông nhỏ tri kỉ" ở Tần phủ lúc trước, lúc mình biến thành bông hoa xinh đẹp nhất trong hậu cung, không ai có thể sánh bằng nàng.

Nhưng bây giờ có người nói cho nàng biết sự thật, nàng nhảy nhót linh tinh như vậy, thật sự khiến cho Hoàng thượng chú ý nhưng không có khả năng được mang thai, quan hệ giữa hai người chỉ giới hạn ở thân thể.

A, cảm thấy thật đau khổ!

"Chủ tử, ngài làm sao vậy? Nói chuyện với Tổ Tuyết cô nương không vui sao?" Liễu Âm thấy nàng dọc đường đi đều bước nhanh, mày nhíu chặt, hơi thở quanh người cũng không thoải mái, không nhìn được dò hỏi một chút.

Phải biết rằng Đào Uyển nghi nhà bọn họ, da mặt dày đến mức không chuyện gì có thể làm khó được nàng, cho nên cả ngày đều vui tươi hơn hờ, muốn

khiến cho mặt của nàng cứng nhắc, thật sự không dễ.

"Tổ Tuyết là một cô nương tốt, về sau ta còn muốn tiếp tục đi tìm nàng ấy để chơi. Chỉ là trong lòng ta đang có chuyện buồn phiền, nếu ta không thể suy nghĩ cho rõ ràng, đoán chừng cả đời này sẽ sống không yên." Tần Phiên Phiên thở ngắn than dài, vẻ mặt u sầu đáng vẻ nhìn rất đáng thương.

Hai người đều lâm vào trầm mặc.

"Vì sao ngươi không hỏi ta có chuyện gì làm phiền lòng? Có phải là ngươi xem thường ta?" Tần Phiên Phiên dẫu môi, nàng đợi một lúc cũng không thấy tiểu cô nương Liễu Âm này lên tiếng, giống như một người câm vậy.

"Nô tỳ nào dám xem thường chủ tử, chỉ là ngài đã phiền lòng như vậy rồi thì nô tỳ cũng không có biện pháp gì để giúp ngài giải quyết nên không hỏi, tránh làm tăng thêm phiền toái cho ngài."

Thời gian Liễu Âm ở lại bên cạnh nàng cũng không phải mới một hai ngày, không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực. Hiện tại đều đã "tu luyện thành tinh", đều xem mỗi một câu nói của Đào Uyển nghi đều có ẩn ý.

Cho nên chuyện gì nàng có thể không dính líu thì sẽ không dính líu, tránh cho đến lúc nào đó lại bị liên lụy theo.

"Ngươi không hỏi càng khiến ta thêm phiền lòng." Tần Phiên Phiên nói như chém đinh chặt sắt (quả quyết, chắc chắn).

"Là chuyện gì vậy?" Nàng là người biết lắng nghe, nàng không vào địa ngục thì ai vào đây.

"Ta không muốn ngủ với Hoàng thượng, suốt ngày chỉ thị tâm thị tằm, cái ta muốn là long chủng, không cần niềm vui xác thịt." Tần Phiên Phiên nhìn thoáng qua xung quanh không có người mới dám nói ra.

Hai câu nói này thiếu chút nữa đã dọa ngã Liễu Âm. Từ sau khi nàng và Đào Uyển nghi trở thành người cùng trên một chiếc thuyền, chủ tử nói chuyện đều không có chút kiêng nể nào, hơn nữa lần sau càng trần trụi hơn lần trước.

Lần trước toàn bộ người trong Thường Đào các các nàng chơi Hoàng thượng, đều là lấy đầu mình buộc ở trên người Đào Uyển nghi, chủ tử muốn làm, các nàng cũng chỉ có thể theo.

Phải sau một lúc lâu Liễu Âm mới lấy lại được giọng nói của mình, thấp giọng nói: "Chủ tử, bao nhiêu người muốn được thị tằm mà không được, ngài lại không muốn thị tằm, không thị tằm thì có thể thăng phân vị?"

Nếu nữ nhân hậu cung muốn thăng vị, một là dựa vào thế lực bên nhà mẹ đẻ, để phụ huynh của mình tranh giành cho, vậy có thể sống an nhàn thoải mái, tính mạng đều buộc chung với tiền triều. Hai chính là dựa vào bản thân thị tằm mà thăng lên, chỉ cần được Hoàng thượng sủng ái thì phân vị gì mà không xin được.

Trên cổ toàn bộ Tần gia đều đang lăm lăm kẻ dao, chỉ cần Hoàng thượng không vui một chút thì sẽ lập tức mang bọn họ ra chém, đương nhiên không thể dựa vào nhà mẹ đẻ, chỉ có thể dựa vào chính bản thân nàng nhưng bây giờ nàng cũng không muốn thị tằm, trên cơ bản rất có thể sẽ "hồng nhan chóng tàn" (ý chỉ thất sủng, chết già trong hậu cung).

Tần Phiên Phiên nghiêng đầu suy nghĩ, theo lý chính là như vậy.

"Như vậy, làm thế nào để ta có thể lúc nào muốn thị tằm thì thị tằm, lúc nào không muốn thì không thị tằm?" Nàng lập tức thay đổi lời nói.

Vẫn phải thăng phân vị, nếu không nàng sẽ bị những nữ nhân khác trong hậu cung ngược thành cặn bã mất.

Nữ nhân không có sủng ái của Hoàng thượng, trên cơ bản chỉ có thể chết già.

Thiếu chút nữa Liễu Âm bị vấn đề của chủ tử khiến cho sặc chết, sao nàng biết được!

"Nô tỳ cảm thấy vấn đề này của chủ tử nghĩ ba đời cũng không ra. Hôm nay để phòng bếp nhỏ làm thêm món canh cá bở não, ngài từ từ suy nghĩ."

Tần Phiên Phiên tìm kiếm trợ giúp thất bại, tội nghiệp trở về Thường Đào các.

Tất cả mọi người ở Thường Đào các đều phát hiện dáng vẻ của chủ tử nhà mình có thay đổi lớn, y phục và trang sức đều có vẻ thuần tịnh tao nhã hơn, không hề tìm kiếm nét điểm lệ tươi đẹp mới lạ nữa, ngược lại còn chặt chẽ bao bọc chính mình.

Khi nàng nói chuyện, giọng cũng đều nhỏ lại, giờ tay nhắc chân cũng không còn lộ ra tư thái kiêu mị, lập tức biến thành nữ tử vô cùng dịu dàng.

"Chủ tử, đây là chiều mới của ngài?"

Thời điểm Vọng Lan chải đầu cho nàng không nhìn được nữa, thấp giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên hơi nâng khóe môi lên, lộ ra tươi cười nhẹ nhàng, nhìn dáng vẻ lần này thật không uống phí nỗ lực, ít nhất cũng có người cảm nhận được nàng có điểm không giống người khác.

"Đúng vậy, có điểm nào khác lúc trước?" Nàng vươn ngón tay thon dài, thông thả ung dung gây trang sức trong hộp, động tác có vẻ cảnh đẹp ý vui.

Vọng Lan hơi nhíu mày, tự hỏi cẩn thận một lát mới nói: "Nô tỳ khó mà nói rõ, chỉ cảm thấy ngài ôn nhu hơn rất nhiều, khiến người khác muốn gần gũi. Giống như lúc thức dậy trong ngày mùa đông ngâm tay đang lạnh băng vào nước ấm vậy, hy vọng mãi có thể như vậy, không muốn rời đi chỗ khác."

Những lời này của nàng có thể nói là nói đến tận đáy lòng của Tần Phiên Phiên, lập tức khiến nàng vui mừng khôn xiết, cảm thấy nỗ lực của bản thân không hề uổng phí.

"Ôi, vẫn là Vọng Lan hiểu ta, có phải toàn thân ta đều tản ra tình thương của mẹ?" Nàng vừa nói vừa ho nhẹ một tiếng, chớp chớp mắt với Vọng Lan, mặt mày mỉm cười.

Vọng Lan bị nàng chọc cười: "Ngài hãy để tình thương của mẹ của ngài lại cho Hoàng thượng đi, bọn nô tỳ không có nhu cầu, toàn bộ hậu cung này đều tràn ngập nữ nhân. Những người nhìn thấy không phải là nữ nhân thật thì cũng là nam nhân giả, chịu không nổi chịu không nổi."

Liễu Âm đứng một bên cười ha ha. Rất ít khi thấy Vọng Lan nói đùa, không nghĩ đến lúc Vọng Lan cô cô vui đùa cũng không kém ai chút nào.

Tần Phiên Phiên chuẩn bị lâu như vậy, thật vất vả mới đợi được đến lúc Hoàng thượng triệu hạnh nàng.

Có lẽ là lần trước ám ảnh ở Thường Đào các quá lớn, ngôi cửu ngũ vẫn chọn là để cho người đưa nàng đến Long Càn cung.

Vẫn tắm gội ở bể tắm nước nóng như lần trước, sau khi chỉnh trang thỏa đáng, Hình ma ma đến vẽ tranh trên lưng nàng.

"Hoàng thượng không nói muốn đổi đồ án sao?" Tần Phiên Phiên nằm sấp trên giường, nhẹ giọng hỏi một câu.

Hình ma ma nhẹ giọng trả lời: "Hoàng thượng nói, nếu Đào Uyển nghi là Tuyết Đào Tiên tử thì đồ án phía sau lưng sẽ tạm thời không đổi."

Tần Phiên Phiên không khỏi bĩu môi, nhẹ giọng nói thầm một câu: "Ma ma, người nói xem về tuyết đào sau lưng có thể có vẻ không trang trọng không? Có muốn thêm vài câu thơ có tình ý bên trên?"

Hình ma ma cho rằng nàng muốn thêm một số câu dân từ diễm khúc, Đào Uyển nghi thật sự được sủng ái, những yêu cầu nhỏ như thế này vẫn có thể thỏa mãn được, dù sao cũng chỉ là dùng để trợ hứng (nâng cao hứng thú khi lên giường).

Trước kia khi Hình ma ma vẽ tranh cho phi tần của Tiên hoàng, Cao Thái hậu cũng thường xuyên có những điệu chiều (những ý tưởng hoặc hành động đặc biệt làm cho người ta thích), luôn khiến Tiên hoàng vui vẻ.

"Được chứ, ngài nói cho lão nô nghe thử xem sao." Hình ma ma gật đầu.

Tần Phiên Phiên cau mày, sau khi trầm tư suy nghĩ, mới đọc ra một câu thơ. Hình ma ma đang cầm bút hơi sững sốt một lát.

"Ma ma, câu thơ này không hay sao?" Nàng thấy cả một lúc lâu mà Hình ma ma cũng không có phản ứng lại, lập tức hỏi một câu.

"Đây là một câu thơ hay, nhưng ngài có chắc chắn là Hoàng thượng sẽ thích không?" Hình ma ma thật sự do dự không dám chắc.

"Thích, chắc chắn sẽ thích!" Tần Phiên Phiên nói như chém đinh chặt sắt.

Dù sao người ngủ cùng ngôi cửu ngũ là Đào Uyển nghi, nàng ấy chắc chắn sẽ không tự mình hại mình đâu, có lẽ là Hoàng thượng có sở thích đặc biệt nào đó.

Sau khi Hình ma ma nghĩ như vậy, lập tức trở lại bình thường.

"Được, để lão nô viết lên cho ngài, muốn dùng thể chữ khải[1] hay là hành thư[2]?"

[1] Thể chữ khải: Khải thư (phồn thể: 楷書; giản thể: 楷书; phồn thể: 楷書; bính âm: kǎishū) hay chữ khải, còn gọi là chân thư (真書), chính khải (正楷), khải thể (楷體) và chính thư (正書), là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất (xuất hiện khoảng giữa thời Đông Hán và Tào Ngụy và phát triển thành phong cách riêng vào thế kỷ 7), do đó đặc biệt phổ biến trong việc viết tay và xuất bản hiện đại (chỉ sau các kiểu chữ Minh thể và gothic sử dụng riêng trong in ấn).

[2] Hành thư (行書) là một phong cách viết chữ Hán bắt nguồn từ thảo thư. Tuy nhiên, vì nó không quá tháu như thảo thư cho nên dễ đọc hơn, và hầu hết những người đọc được khải thư cũng đều có thể đọc được hành thư. Một trong những nhà thư pháp nổi tiếng nhất viết theo lối hành thư là Vương Hi Chi thời Đông Tấn.

"Thể chữ khải thể chữ khải, từng nét bút ngay ngắn chữ đẹp nhất, nếu không bảo bảo sẽ không nhìn rõ." Tần Phiên Phiên lập tức vui vẻ nói.

Tay đang cầm bút của Hình ma ma run lên, bảo bảo là ai? Đào Uyển nghi gọi Hoàng thượng như vậy sao? Cách gọi "bảo bảo" này so với xưng hô lúc trước của Cao Thái hậu với Tiên hoàng cũng không thua kém, mẹ chồng nàng dâu hai người không hổ là người một nhà, đều vào được cửa Tiêu gia.

"Hoàng thượng, Đào Uyển nghi đến." Thời điểm Trương Hiến Năng dẫn Tần Phiên Phiên tiến vào thì trên mặt có chút mất tự nhiên.

Hắn luôn cảm thấy hôm nay tiểu yêu tinh này có chút khác thường. Từ lúc bắt đầu nhìn thấy hắn lập tức cực kỳ khách khí, là một đáng về thỏa đáng, khiến trong lòng Trương Đại Tổng quản phát run.

Không có việc gì tự nhiên lấy lòng, không lừa đảo cũng là kẻ trộm.

"Ồ, người lui ra đi."

Hiển nhiên là Tiêu Nghiêu cũng vừa tắm gội xong, tóc rối tung xõa ra, ngồi trên ghế một cách đứng đắn, đang xem quyển sách cầm trong tay.

Bên trong nội điện yên tĩnh, chỉ có âm thanh Hoàng thượng ngẫu nhiên lật sách phát ra.

Mãi cho đến khi xem xong hai trang sách, Tiêu Nghiêu mới ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tần Phiến Phiến đang được bọc kín bằng áo choàng, đứng trong một góc đang rũ mi sụp mắt, đáng về thẹn thùng e ấp kia giống như lần đầu thị tẩm vậy.

Hắn lập tức có chút buồn cười, ném quyển sách trong tay lên trên bàn nhỏ đặt bên cạnh, thấp giọng nói: "Ái tần, nàng bị sao vậy? Thời điểm lần đầu tiên người thị tẩm thì đều dùng những chiêu cường dâm lớn mật, sao hôm nay lại thẹn thùng như đóa tiểu cúc non vậy?"

Thời điểm lần đầu tiên nữ nhân này thị tẩm, luôn luôn tự nhiên hào phóng, sau lại là đáng về diêm dúa lẳng lơ, khiến cho tim hắn đập nhanh liên tục không thôi.

Đáy lòng Tần Phiến Phiến âm thầm mắng Cầu Hoàng để không phải người, luôn chăm vào tìm nàng.

Nếu nàng sớm biết hắn thích kiểu nữ nhân hào phóng đoan trang, sao nàng có thể chọn đi con đường tiểu yêu tinh yêu diêm (diêm dúa lòn lợt) chứ, lúc trước nên để cho hắn nhìn thấy đáng về bất diện linh lung (xinh đẹp, khéo léo) của nàng, sau đó mang long chủng, chờ nhi tử tròn một tuổi, chọn ra một Nhiếp Chính vương, sau đó dùng một ly rượu độc trực tiếp độc chết Cầu Hoàng đế, lên làm Thái hậu tự mình buông rèm nhiếp chính!

"Trước kia là tần thiếp không hiểu chuyện, hiện tại tần thiếp đã trưởng thành, biết đó là không hợp quy củ. Về sau tần thiếp phải làm một nữ nhân hiểu quy củ tri thư đạt lễ."

Tần Phiến Phiến cũng không hề cố ý dùng giọng nói làm nũng, nàng ôn ôn nhu nhu mà nói chuyện, nghe thật sự rất thoải mái.

Tiêu Nghiêu càng thấy lạ hơn, đang tốt đẹp, Đào Uyển nghi cũng không có dấu hiệu gì báo trước đột nhiên đổi tính.

"Được, để trẫm xem người trưởng thành như thế nào? Hôm nay người muốn chơi trò nào, trẫm sẽ theo người."

Hắn vừa nói vừa tiến lại gần nàng, duỗi tay trực tiếp bế ngang nàng lên, ném lên trên giường.

Không biết hai người đã lăn qua lộn lại bao nhiêu lần, các loại tư thế đều rất hòa hợp, tuy hôm nay Tần Phiến Phiến chọn đáng về yếu điệu uyển chuyển nhưng Hoàng thượng cũng không giận, ngược lại cảm thấy rất mới mẻ, cảm thụ một chút phong thái khác biệt cũng khá tốt.

Tất cả đều phù hợp như vậy, cho đến khi ngời cửu ngũ lật người nàng lại. Giống như ngày thường, thời điểm chào hỏi với bức tranh tuyết đào sau lưng nàng, cả người đều cứng lại.

"Hoàng thượng?" Hai người nối liền cùng nhau, cho nên thân thể Cầu Hoàng để có biến hóa, Tần Phiến Phiến sẽ nhận ra ngay lập tức, không khỏi kinh hô lên tiếng.

Tiêu Nghiêu không khỏi có chút thẹn quá hóa giận, lại cảm thấy trong ngực nghẹn một hơi, quả thật hắn sắp bị nữ nhân này làm cho tức chết rồi.

"Người đã viết cái gì sau lưng vậy?" Hắn vỗ lên lưng nàng một cái, ngữ khí lạnh lẽo.

Ở thời điểm đang hứng khởi nam nhân bị kích thích, giống như bị tạt một chậu nước lạnh, hậu quả của chuyện này thật sự rất nghiêm trọng.

Tần Phiến Phiến kêu một tiếng, Hoàng thượng xuống tay không nhẹ không nặng, nàng rất ảm ức nói: "Đèn canh ba gà canh năm (canh ba thấp đèn đến canh năm gà gáy là lúc các sĩ tử thời xưa học bài), đúng là lúc nam nhi đọc sách. Để nhắc nhở ngài thời thời khắc khắc không quên phải cần cù, tần thiếp là nữ nhân tốt, tuyệt đối hiền lương."

Chữ phía trên lưng nàng viết có nề nếp, thể chữ khai đoan chính, càng khiến cho người nhìn phát cáu.

Tiêu Nghiêu bị nàng chọc tức, nhắm ngay móng nàng giáng hai bàn tay.

"Trẫm kêu người canh ba thấp đèn canh năm gà gáy, đúng là thời điểm nam nhi đọc sách. Ái tần thật là nhọc lòng, người có phải đang nằm mơ, tự cho mình trở thành mẹ của trẫm?"

Nếu Tần Phiến Phiến một ngày mà không làm trò thì đó chính là chuyện lạ.

Trương Đại Tổng quản nghe xong trong chốc lát cuối cùng cũng hiểu. Nhất định là hôm nay Đào Uyển nghi uống lộn thuốc, thể mà muốn đi con đường hiền thê lương mẫu, thời điểm thị tẩm chính là khiến cho Hoàng thượng sung sướng, nàng một hai phải khuyên nhủ Hoàng thượng đọc sách, chắc là ngại mạng quá dài rồi.

"Tần thiếp không có, tần thiếp thòi thòi khác khác đều muốn làm một Uyển nghi hiền huệ, cần chính yêu dân." Tần Phiên Phiên duỗi tay muốn che miệng của nàng lại, Hoàng thượng thật sự là tức giận, lần này đánh nàng không nhẹ.

Nàng đã lớn như vậy nhưng từ nhỏ ở trước mặt mẹ cả luôn nghe lời, chưa từng bị đánh mông, không ngờ sau khi trưởng thành lại được ném thử.

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tinh: Xin ngài hãy cần cù!

Hoàng tang mạnh mẽ thẳng lưng: Được!

Diễn tinh: A a, chó má ta hận ngươi, kêu ngươi cần cù làm chính trị, không phải cần cù "sùng hạnh", cách hiền thê lương mẫu càng ngày càng xa

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tinh Trung Báo Quốc

Tần Phiên Phiên lại ngoan ngoãn bò trở về, nhưng tâm tình bỗng trở nên rất tốt.

Lúc trước nàng nhảy nhót lẫn lộn lung tung, vẫn không uống phí nỗ lực, ít nhất có thể làm cho ngôi cửu ngũ thất thần lúc phê duyệt tấu chương, đây đúng là có tiềm chất của gian phi họa quốc.

"Có phải ái tần nghe được cái gì hay không, sao lại bỗng nhiên đổi tính, còn nhớ tới việc nhắc nhở trăm cần phải thương dân, phải theo con đường đoan trang cao nhã?".

Tiêu Nghiêu lại lần nữa mở miệng, đôi mắt nhẹ nhàng nheo lại, bên trong hiện lên vài phần tinh quang.

Từ trước tới nay trực giác cầu Hoàng đế luôn nhanh nhạy như thế, lúc trước hai lần Tần Phiên Phiên mượn hấn làm lá chắn, hấn đều có thể lập tức phản ứng lại, huống hồ kịch bản lần này của Tần Phiên Phiên có biến đổi lớn.

Lấy tính cách của quả đào tinh này, nếu không phải thu được tiếng gió xác thực nào đó, khẳng định nàng lại càng thêm yêu tinh, tiến đến con đường yêu phi họa quốc một đi không trở lại.

Mà không phải giống như bây giờ, tính tình thay đổi lớn, phải chọn chiêu số cao nhã đoan trang gì đó.

"Lương tâm tần thiếp mới phát hiện ra". Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, nàng vô cùng thần nhiên chắc chắn, biểu tình trên mặt cũng trở nên nghiêm túc, kiên quyết không cho cầu Hoàng đế nhìn ra bất kỳ một chút biểu tình chột dạ nào của mình.

Tiêu Nghiêu kéo nàng quay cuồng về phía mình, nhìn chăm chăm vào mặt mình, ngược lại ngoác ngoác khóe môi, giờ tay vỗ vỗ trên mặt mình.

"Trăm biết ái tần sẽ trợn mắt nói dối, cho nên một câu của ngươi trăm cũng không tin". Hấn cười lên rất đẹp, mi mắt cong cong, nhìn qua tâm tình rất tốt.

Nhưng Tần Phiên Phiên biết hấn muốn ra đại chiêu, trong lòng luôn nảy lên "Thịch thịch thịch" bất an.

"Trăm nghe nói ngươi với Cao Tổ Tuyết tán gẫu với nhau rất vui vẻ, thân như tỷ muội, chuyện trò vui vẻ, thành thật với nhau, dường như nhắc tới trăm, cũng không biết nói lời gì". Tay hấn đặt phía sau cổ Tần Phiên Phiên, thông thả ung dung mà nhéo.

Nam nhân cũng không dùng quá nhiều sức lực, nhưng loại cảm giác nắn bóp, cuối cùng vẫn làm cho Tần Phiên Phiên sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, nam nhân chỉ cần dùng chút lực, thì cổ nàng sẽ lệch mất.

Tần Phiên Phiên cảm giác được đầy đủ ý vị uy hiếp của hấn, không khỏi rụt rụt cổ nói: "Tổ Tuyết cô nương tự nhiên hào phóng, vô cùng hợp ý với tần thiếp, hơn nữa nhìn thấy nàng ấy mới phát hiện được thiếu sót của mình, thật tình ăn năn".

Nhưng nàng không tin cánh tay của Hoàng thượng duỗi ra dài như vậy, thời điểm hai người nói chuyện phiếm, bên người chỉ có một cung nữ hầu hạ, người kia nhất định là người mà Cao Tổ Tuyết tín nhiệm nhất, không có khả năng Hoàng thượng sẽ biết.

"Nếu không phải nàng ta nói cái gì đó, không có khả năng ngươi sẽ phát hiện mình còn nhiều thiếu sót. Ái tần luôn tự nhận mình độc nhất hậu cung, bất kể là ai cũng không bằng ngươi, sao có thể nói chuyện với Cao Tổ Tuyết xong liền thay đổi. Nói đi, ngươi và nàng ta nói với nhau chuyện gì?".

Tiêu Nghiêu vừa nói trên tay vừa tăng thêm lực đạo, rõ ràng Tần Phiên Phiên cảm thấy lực đạo trên cổ mình mạnh thêm, thậm chí có thể nghe thấy được âm thanh xương cốt chạm vào nhau kêu kẹt, Tần Phiên Phiên sợ tới mức cả người sắp run lên rồi.

"Nàng ta là hoàng hoa đại khuê nữ có thể cùng tần thiếp nói cái gì được, cũng không thể nói chuyện thị tẩm này nha. Chi là tần thiếp cảm thấy có lẽ ngài sẽ thích kiểu người ôn nhu hiền thực, mà tần thiếp lại luôn kiểu mị như vậy, chi sợ thâm mỹ sẽ kém đi".

Tần Phiên Phiên bắt đầu hồ ngôn, dù sao cũng không thể bại lộ, nếu không phải có tư thế hiện tại của nàng, phỏng chừng cầu Hoàng đế sẽ muốn trở mặt với nàng.

Tiêu Nghiêu kẻ sát vào nàng, hơi thở hai người giao triền, nhưng không có hơi thở kiều diễm gì, ngược lại còn mang theo ý tứ cường bức.

Tần Phiên Phiên nhấp nháy đôi mắt to, cho hắn thấy rõ ràng biểu tình vô tội của mình.

Theo như lời nàng tất cả đều là sự thật, Cao Tổ Tuyết với nàng sẽ không nói xấu Nhị Cầu tử, Nhị Cầu tử người tin ta đi.

Bỗng nhiên Tiêu Nghiêu lại cười: "Trẫm đã nói qua với nàng con nói dối đều phải có mẫu thân hiền lương thực đức, chắc là ái tần nghe xong lời này mới thay đổi phải không?".

Tần Phiên Phiên lập tức lắc đầu: "Hoàng thượng, hiện tại tần thiếp không thể sinh trong ba năm, suy nghĩ những điều đó thật sự vẫn còn quá xa. Huống hồ mẫu thân con nói dối của Hoàng thượng sau này phải hiền lương thực đức vậy Hoàng thượng, ngài thích người hiền lương thực đức sao? Thật sự là tần thiếp triệt để hiểu ra, mới làm như thế, nếu Hoàng thượng không thích, tần thiếp lại đổi trở về là được".

Nàng nói rất nghiêm trang, dường như việc thay đổi cá tính dễ dàng như ăn khối đường vậy, cơ bản đến cả điều động cảm xúc cũng không cần.

Tiêu Nghiêu híp mắt nhìn nàng, bỗng nhiên kéo nàng vào trong ngực nói: "Ái tần nói cái gì cũng đúng, trẫm thật đúng là thích hiền lương thực đức. Người phải làm cái gì chứ? Đừng rồi, khuyên trẫm cần cù, cứ tiếp tục đi. Bắt đầu từ hai câu thơ phía sau lưng của ngươi, trẫm nhớ không lầm mà nói, là xuất phát từ "thơ Khuyên học". Tới đây, ái tần cũng đọc hai câu thơ phía dưới cho trẫm nghe một chút".

Hắn vừa nói vừa giờ trò với nàng, Tần Phiên Phiên ô một tiếng liền chui vào trong lồng ngực hắn, hai người lại nhào nhào dính dính lẫn một chỗ với nhau.

Thân thể phù hợp, làm hai người dính liền một chỗ liền không phân không phai, thần trí Tần Phiên Phiên còn có chút không thanh tỉnh.

Mới vừa rồi còn đắm chìm trong tình trạng ngơ của ngũ chí tôn không tín nhiệm nàng, kết quả nháy mắt hứng thú của Hoàng thượng lại tới nữa.

"Tần thiếp, tần thiếp không nhớ rõ, hai câu thơ đầu tương đối nổi danh" Tần Phiên Phiên mồm miệng không rõ nói lại một câu.

Tiêu Nghiêu cong môi cười khê một tiếng, nhưng bởi vì hắn dùng sức toàn thân, cho nên trên mặt ngoại trừ tươi cười tra tấn còn có vẻ quý dật dữ tợn, mang theo một vài phần ý vị đáng sợ.

"Ngươi khuyên trẫm như vậy, thật khó mà khuyên được. Lại đây, trẫm dạy ngươi. Tóc đen không biết chăm học sớm, đầu bạc phương hồi đọc sách muộn[1]".

[1] Tóc đen không biết chăm học sớm, đầu bạc phương hồi đọc sách muộn: Hai câu thơ sau trong bài thơ "Khuyên học", muốn thông qua sự thay đổi của tóc để biểu đạt lớn tuổi đọc sách thì đã muộn, khuyến khích thanh thiếu niên muốn quý trọng tuổi trẻ, chăm chỉ học tập, có việc thì làm, nếu không đến già chẳng làm nên trò trống gì, hối hận cũng đã muộn.

Thanh âm hắn lộ ra vài phần thờ dốt, giống như từng chữ từng chữ một bị nghẹn nói ra, cùng với động tác hắn cực kì có quy luật, phảng phất giống như nhạc đệm.

Tần Phiên Phiên khóc không thành tiếng, rõ ràng muốn đắm chìm trong đó, mỗi khi như vậy lại bị hắn kéo trở về.

"Ái tần, ngươi không thể không đọc được, chuyện đêm nay là ngươi bắt đầu, ngươi phải kiên trì đến cùng mới được".

"Đen, tóc đen...". Nàng bấu môi lâu bầu lấm bầm hồi lâu, nhưng cơ bản là mồm miệng mơ hồ nên không nghe rõ ràng được là cái gì.

Hoàng thượng càng thêm ra sức, hắn duỗi tay gõ một chút lên cái trán của nàng, thấp giọng nói: "Nếu Nhan Chân Khanh biết ái tần đọc thơ của hắn như vậy, đoán chừng nắp quan tài sẽ không đóng được".

Tần Phiên Phiên bấu môi, muốn phản bác lại hắn, rõ ràng cầu Hoàng đế đang muốn trêu chọc mình như vậy, kết quả lại đặt sai lầm ở trên người nàng, căn bản nàng không phục.

Đáng tiếc hiện tại một câu nàng cũng không nói được, cả người lâm vào trong xuân sắc.

"Ái tần, không cần rậm rì, trẫm muốn ôn tập công khóa. Bắt đầu từ "Tam tự kinh" là được, nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn...".

"Tới đây, đọc theo trẫm đi, đừng có dừng. Sau khi xong "Tam tự kinh" còn có "Mạnh tử"".

Tiêu Nghiêu hoàn toàn yêu thích loại cảm giác này, đúng là hắn lôi kéo Tần Phiên Phiên đọc một đêm thơ từ ca phú, đến "Tam tự kinh" cũng không tha,

đừng nói Nhan Chân Khanh, rất nhiều nắp quan tài của các đại văn hào, đại giáo dục học giả, đều đóng không được.

Bọn họ chỉ nghĩ dạy dỗ học sinh khổ học nghiêm túc, cũng không nghĩ ra cảnh bên trong giường chiếu như hiện tại.

Trương Hiến Năng đứng ở bên ngoài, không khỏi ngáp một cái.

Cầu Hoàng đế đứng là nhân sĩ hiếu học, nếu đổi thành người khác, nói không chừng vừa đọc hai câu đã mềm như bông muốn ngủ rồi, làm gì giống hần vẫn còn mạnh mẽ oai phong.

"Ta đi ngủ trước, nghe cẩn thận, sáng sớm ngày mai sẽ tới hỏi các người Hoàng thượng đọc sách gì".

Hần giao việc trực đêm cho thái giám khác, ném phất trần quay đi.

Lần đầu tiên Tần Phiến Phiến nghe được nhiều lời vô nghĩa của Hoàng thượng trên long sàng như vậy, hơn nữa thật sự hần là người thích học tập, càng đọc càng hưng phấn.

Hiện tại nàng hối hận cũng không kịp, lúc trước học cao quý đoạn trang làm cái gì, nàng cũng không phải là nương của cầu Hoàng đế, ngoài miệng cầu Hoàng đế mắng nàng, nhưng trên hành động lại đọc thuộc thơ cho nàng nghe, còn ở phía trên đỉnh đầu của nàng, quả thật muốn cái mạng già.

Chờ đến lúc nửa đêm, rốt cục đến lúc kết thúc, Tần Phiến Phiến chìm vào bên trong mơ mơ màng màng, cảm giác được mặt mình bị hai bàn tay vỗ nhẹ.

"Ái tần, nếu lần tới người muốn nghe ngâm thơ, lại tới tìm trẫm nhé".

Tiếng nói của cầu Hoàng đế luôn luôn trầm thấp, hiện giờ nghe thấy lại hơi giương lên, hiển nhiên mang theo vài phần vui mừng rạo rức.

Tần Phiến Phiến là vác đá nện vào chân mình, đúng là thời điểm không cao hứng, lúc ngủ lại có chút mơ hồ, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Lá gan so với trời còn lớn hơn, nói một câu: "Được rồi, lần sau tần thiếp sẽ nói Hình ma ma viết trung quân ái quốc lên cho ngài ngâm thơ. Không đúng, hần là phía sau lưng ngài viết trung quân ái quốc, lại đến ngâm thơ cho tần thiếp nghe!".

Sau khi nàng nói xong, trong điện lâm vào yên tĩnh như chết.

Ngày sau đó một tay của Tiêu Nghiêu lại kéo nàng lên, nhắm ngay mũi của nàng mà đánh.

"Người quả thật to gan lớn mật, đến lúc này cũng không quên chiếm tiện nghi của trẫm".

Đêm nay từ lúc bắt đầu đánh mũi, kết thúc cũng lấy đánh mũi, đầu đuôi hô ứng, tình ý chân thành.

Hiển nhiên Hoàng thượng lấy việc đánh mũi Đào Uyển nghi làm một việc ham thích cùng chấp nhất.

Sáng sớm hôm sau Tần Phiến Phiến bị Liễu Âm thức tỉnh, nàng nằm trên giường không muốn dậy.

"Chủ tử, ngài đừng ngủ, hôm qua đã dặn dò riêng nô tì đánh thức ngài, nói là đã có hẹn với Tổ Tuyết cô nương, hôm nay phải trò chuyện thật tốt". Liễu Âm thấy nàng không chịu mở mắt, ngược lại ngủ tiếp, không khỏi gấp giọng nhắc nhở một câu.

Tần Phiến Phiến hữu khí vô lực nói: "Người giúp ta cáo với nàng, nói với Tổ Tuyết mũi ta đau, không đi được".

"Hả?". Quả thật Liễu Âm hết chỗ nói rồi, Tổ Tuyết cô nương nhà người ta ôn nhu xuất trần, vậy mà Tần Phiến Phiến lại muốn nói lí do này với nàng ấy, không phải là muốn làm ô nhiễm lỗ tai người ta sao.

"Sao mũi ngài lại đau?".

"Hoàng thượng đánh, nên đau, ảnh hưởng đến gân cốt một trăm ngày, ta phải ở trên giường một trăm ngày không thể rời đi rồi". Tần Phiến Phiến nói chêm chọc cười một phen, vừa nói vừa vặn vẹo trên giường.

Biểu tình trên mặt Liễu Âm đúng là một lời khó nói hết, thật sự nàng không muốn biết tình thú giữa Hoàng thượng và Đào Uyển nghi.

"Vậy ngài ăn vạ đi, chờ Trương Tổng quản trở về, bảo hần tìm người nâng ngài tới, nô tỳ trước nên cáo lui". Liễu Âm làm bộ xoay người phải đi, nghĩ thầm Đào Uyển nghi nhất định không dám.

Nhưng nàng hoàn toàn xem nhẹ trình độ da mặt dày của chủ tử mình, nàng đã làm bộ phải đi, vậy mà một lúc lâu cũng không nghe thấy Tần Phiến Phiến gọi nàng, lại còn đang ngủ ngon lành, rõ ràng thật sự là sẽ không đi.

Tối hôm qua bị đánh mũi, Tần diễn tình sẽ không dễ khuất phục như vậy, nàng còn có một vở tuồng muốn diễn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Hoa Rơi Rực Rỡ

Edit: Hy Hoàng Thái phi

Beta: Giang Hiền tần

Ngôi cửu ngũ đang ngồi trên long ý phê duyệt tấu chương. Long Càn cung được tách ra làm điện trước và điện sau, điện trước để xử lý chính vụ điện sau là tẩm điện.

Chính vì thế hần vẫn chưa nghe được tin tức có người ở đây ăn vạ không chịu đi, nhưng Trương Hiền Năng là thái giám Đại Tổng quản đã nhận được tin tức này.

Trương Hiền Năng nghe xong lời tiểu thái giám báo lại thì nhú mày, hần không ngờ lá gan của diễn tinh lại lớn như vậy.

Phải biết rằng trước kia Đào Uyển nghi không dám làm như vậy, đến tốt cùng tối hôm qua diễn tinh và Cửu Hoàng để chơi trò kích thích gì mà có thể làm cho lá gan của diễn tinh lớn như vậy.

Trương Hiền Năng đứng trở lại phía sau của Hoàng thượng, trong lòng hần vẫn nghĩ đến việc này, rất nhiều lần muốn nói lại thôi. Hình như hôm nay Cửu Hoàng để rất nghiêm túc, ngay cả hạc giấy cũng không mở ra một con.

"Chuyện gì?"

Có lẽ là bộ dáng thấp thòm bất an của Trương Hiền Năng quá mãnh liệt nên cuối cùng Hoàng thượng cũng phát hiện, hần thấp giọng hỏi một câu.

Trương Hiền Năng nghĩ nghĩ một lúc, mới nói: "Tẩm điện truyền tin tức đến nói rằng Đào Uyển nghi bây giờ vẫn chưa đi."

"Chưa đi?" Tiêu Nghiêu nhú mày, hôm nay chính sự trên triều rất nhiều, lúc hần hạ triều đã muộn hơn so với ngày thường, sau đó còn phê duyệt tấu chương, mặt trời lúc này cũng phơi ba sào, nếu nàng ấy không đi thì nên ở lại ăn ngo thiện.

"Có phải thân thể của nàng ấy không thoải mái hay không? Thịnh quá thái y chưa?"

Trương Hiền Năng ngạc nhiên tạm dừng một chút, nói: "Đào Uyển nghi nói nàng không xuống được long sàng, phải nằm trên long sàng nghỉ ngơi dưỡng sức, sau một trăm ngày mới có thể bình phục."

Tiêu Nghiêu sững sốt một chút, ngay sau đó nhú mày nói: "Ồ nháo, nàng định dính ở trên long sàng một trăm ngày sao?"

Đây là lần đầu tiên hần nghe cách nói như vậy, nàng muốn chiếm lấy long sàng một trăm ngày mới đi, vậy hần ngủ ở đâu?

"Đào Uyển nghi nói, mông đau." Trương Đại Tổng quản cố gắng giữ giọng mình thật bình tĩnh mới có thể nói ra những lời này, hần đương nhiên sẽ nghe theo yêu cầu của Đào Uyển nghi cố gắng nói nhỏ.

Dù sao những lời này đã qua tai của tiểu thái giám, không biết có bao nhiêu người nghe được, không ngờ Đào Uyển nghi cũng sợ mất mặt.

Ngôi cửu ngũ nghe thấy lý do này thì giật mình tại chỗ một lúc lâu, một chữ cũng chưa thốt ra được.

Lúc này trong tẩm điện của Long Càn cung, Tần Phiên Phiên chỉ mặc một cái áo trong nằm ở trên giường. Liễu Âm đứng ở một bên hầu hạ cẩn thận, trên mặt là bộ dáng khóc không ra nước mắt.

"Chủ tử, ngài thật sự không muốn đứng dậy? Ngài thật sự muốn nằm nghỉ trên long sàng một trăm ngày?" Miệng nàng giống như vừa ngâm máu vừa hỏi.

Lúc trước nàng còn cho rằng Tần Phiên Phiên chỉ nói đùa, trăm triệu lần không nghĩ là diễn tinh làm thật.

"Đương nhiên là thật, người xưa nói rất đúng 'thương gân động cốt một trăm ngày'. Ta đang làm theo lời dặn của thái y, điều dưỡng thân thể tốt mới có thể xuống giường" Nàng tròn tròn mắt nói dối.

"Ngài không quay về Thường Đào các sao? Một lúc nữa Hoàng thượng tới, nếu ngài ấy nhìn ngài lại thấy phiền chán thì làm sao bây giờ? Hoàng thượng tức giận thì phải làm sao?" Liễu Âm không ngừng cố gắng, hy vọng có thể khuyên nhủ chủ tử đồng ý trở về trước khi Hoàng thượng đến.

"Ta muốn đi, nhưng mà ta đi không được." Nàng ngẩng đầu tội nghiệp nhìn Liễu Âm, biểu tình vô tội giống như hai cái đùi bị chém đứt vậy.

"Hoàng thượng tới." Tiểu cung nữ ở ngoài thấy vậy thì hảo tâm nhắc nhở một câu.

Liễu Âm lập tức gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, Tần Phiên Phiên quyết tâm muốn ăn vạ trên long sàng, dù đồ kiểu gì cũng không chịu

xuống, Liễu Âm bây giờ cũng mặc kệ nàng.

Tiêu Nghiêu vừa đến liền nhìn thấy nàng nằm hình chữ X trên long sàng, thả lỏng cả người. Tư thế nằm vô cùng thích ý thoải mái không hề có một chút nào giống như cần phải dưỡng thương.

Hắn đến gần, nàng vẫn nằm im trên giường không cử động, mắt nhắm lại, không biết là nàng đang ngủ thật hay giả vờ ngủ.

"Bang ——" một âm thanh vang lên, hắn giơ tay đánh một cái thật mạnh vào hông của nàng.

Tần Phiên Phiên lập tức mở mắt, đáng thương hê hê nói: "Hoàng thượng, tần thiếp đau quá."

"Đau à, rất đơn giản, lấy thanh đao chém thì sẽ không thấy đau nữa." Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, không hề dao động.

Tần Phiên Phiên chu miệng, nàng bò đến bên người hắn, túm lấy vạt áo của hắn.

"Hoàng thượng, tần thiếp bị thương đến gân cốt, tối hôm qua ngài dùng sức lực quá lớn, ngài biết mà." Nàng khôi phục ngữ điệu kiêu kiêu mềm mại, lúc nói giống như ngâm nước trong miệng, giọng nói mơ mơ màng màng không rõ nhưng lại làm người nghe thương tiếc.

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng nhướn nhướn mày nói: "Như thế nào, ái tần không phải nói phải thay đổi hình tượng thành đoan trang hiền thực sao? Sao lúc này lại lộ nguyên hình rồi?"

Hắn vừa nói vừa ngồi xuống mép giường, kéo nàng từ bên trong giường ra, duỗi tay vỗ về sau lưng nàng, động tác vô cùng thân mật.

Các cung nhân ở trong điện vô cùng tự giác mà cúi đầu, tầm mắt tránh đi ngay lập tức. Đang ban ngày ban mặt mà hai người này lại có thể làm động tác thân mật như vậy, thực sự là không chống đỡ được.

Hơn nữa câu nói của Đào Uyển nghi "Tối hôm qua ngài dùng sức lực quá lớn", ý ám chỉ thật sự quá mãnh liệt, hoàn toàn như muốn Hoàng thượng ban ngày tuyên dâm.

Trương Hiến Năng không khỏi thở dài một hơi ở trong lòng: "Thối đời ngày sau, nhân tâm không cổ".[1]

([1] Thối đời ngày sau, nhân tâm không cổ a: 世风日下, 人心不古 - Thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ. Câu thành ngữ cảm khái người đọc sách trong xã hội bây giờ khí chất xấu đi, mất đi sự đôn hậu hiền lương mà trở nên xảo trá giả dối, tâm địa không còn được đôn hậu như người thời xưa. Gần giống cụm từ: Thối đời bạc bẽo, lòng người đổi thay.)

"Nếu như tần thiếp đoan trang hiền thực thì có thể được ngài lưu lại sao? Tần thiếp có thật nhiều lời muốn nói với ngài, hơn nữa tần thiếp sẽ tiếp tục nỗ lực đọc thuộc sách, đêm nay sẽ đọc cho ngài nghe."

Vừa nghe nàng nói đến chuyện đọc sách, trong đầu ngời cửu ngũ liền tự động hiện lên hình ảnh "hạn chế" tối hôm qua, thân thể bắt đầu nóng lên.

"Được rồi, vậy ngươi đợi ở chỗ này, trầm đông ý."

Hoàng thượng dễ dàng thỏa hiệp như thế làm mọi người kinh ngạc.

Tần Phiên Phiên còn tưởng rằng mình phải sử dụng tất cả thủ đoạn mới được lưu lại, không ngờ mới nói hai ba câu Hoàng thượng liền đồng ý, nàng không khỏi chớp chớp mắt, nội tâm còn có chút thấp thỏm.

"Trăm ngày sao?" Nàng ngờ ngạc hỏi.

"Trăm ngày." Tiêu Nghiêu gật gật đầu, tiến đến bên tai nàng nói: "Trẫm muốn 'đâm' chết ngươi ở trên giường, 'mới' cũng không 'mới' xuống dưới được."

"Ngươi hãy ôn tập tốt công khóa, đêm nay trẫm phải nghe ngươi niệm thư." Ngời cửu ngũ không có cho nàng thời gian phản ứng, nhẹ giọng nói một câu, liền xoay người đi rồi.

Tần Phiên Phiên ngờ ngạc mà ghé vào trên giường, cả người tức khắc cảm thấy bắt đầu đau.

Hoàng thượng dùng một chữ "đâm", cũng đã làm nàng cảm nhận được uy hiếp vô tận ẩn chứa trong đó. Nàng thực sự hối hận, không muốn ở lại nơi này một chút nào.

Chờ ngời cửu ngũ đi, nàng liền vội vã nhắc Liễu Âm hầu hạ mình mặc quần áo.

"Chủ tử, Hoàng thượng đã cho phép ngài lưu lại, tại sao ngài lại muốn đi vậy?"

"Không đi chờ hắn đến 'lâm' ta chết sao?" Sắc mặt Tần Phiên Phiên nghiêm túc.

Nàng chưa bao giờ hoài nghi năng lực ở trên giường của ngời cửu ngũ. Hiện nay Nhị Cửu Tử đang chính trực tráng niên, nam nhân hai mươi sáu tuổi đang ở thời kỳ đỉnh cao, mà nàng mới tròn mười sáu tuổi, nàng không có sức chịu hắn lẫn lộn như vậy đâu.

Liễu Âm cảm thấy chủ tử của nàng thật lém lỏi, rõ ràng chính chủ tử muốn lưu lại, đến lúc Hoàng thượng đồng ý thì chỉ vì hai câu nói của Hoàng thượng mà sợ đến nỗi không dám lưu lại, còn có ý muốn trốn về.

Nhưng mà Hoàng thượng quá hiểu biết bản lĩnh lặt lợm của vị diễn tinh này, thật sự là quá hiểu biết. Khi nàng đã chuẩn bị tốt mọi thứ, còn chưa ra khỏi cửa đã có người ngăn cản.

"Đào Uyển nghi, ngài đang muốn đi đâu?" Thủ vệ là một đại thái giám, tuy nói địa vị không bằng Trương Hiến Năng nhưng tuyệt đối là tay già đời, ở thái giám sở cũng là người nói một không hai, hẳn không dễ nói chuyện giống Trương Hiến Năng, cả người âm trầm.

"Ta cảm thấy hơi đau bụng."

"Đơn giản, phía sau tấm điện có cái bô, nếu ngài vẫn còn đau thì nô tài đi thỉnh thái y cho ngài."

Tần Phiên Phiên vô cùng buồn bực trở lại, đúng là nàng đã bị nhốt ở trong Long Càn cung, không được đi nơi nào, ngay cả cơm trưa và bữa tối đều là cung nhân mang từ bên ngoài vào cho nàng.

"Liễu Âm à, người nói đi nếu đến giờ nghỉ ngơi, lúc Hoàng thượng tiến vào phía sau có đi theo một đồ tể hay không? Hẳn cảm thanh đao được mài sáng như tuyết, sau đó giờ lên chém ta?"

Đào Uyển nghi bị nhốt ở trên long sàng một ngày đã bắt đầu nói mê sảng.

Nàng thực sự rất hối hận, hối hận chính mình muốn chơi cái trò thương gân động cốt một trăm ngày. Không tìm đường chết sẽ không phải chết, lúc này nàng cảm nhận vô cùng rõ ràng câu nói này.

"Không đến mức đó đâu, giết gà cần gì dao mổ trâu. Nơi này của Hoàng thượng có rất nhiều chui thủ, nếu mang đồ tể vào thì thật không trang trọng." Liễu Âm đã hoàn toàn học xong kỹ năng lừa cháy đồ thêm dầu.

Nàng phát hiện chủ tử của nàng thuộc loại người có tính cách: ba ngày không đánh liền leo lên nóc nhà lật ngói.

Tần Phiên Phiên trừng mắt nhìn Liễu Âm một cái, sau đó ra vẻ ưu thương mà thở dài một hơi, đáng tiếc là không ai phản ứng lại hành động của nàng.

Đến tận canh giờ nàng phải tắm gội thì mới được thả ra khỏi tấm điện, nhưng mà lúc nào cũng có một đồng cung nhân đi theo sau, giống như sợ nàng chạy vậy.

Hình ma ma đã chuẩn bị xong bút mực từ sớm, nhìn thấy nàng tiến vào, còn gật gật đầu cười với nàng.

"Đào Uyển nghi quả nhiên là bảo bối trong lòng Hoàng thượng. Buổi sáng hôm nay lão nô lại nhận được ban thưởng, bên ngoài lại đi theo những người này, là sợ ngài bị thương sao?"

Hình ma ma vừa nói vừa điều chế nhan sắc, Tần Phiên Phiên tắm gội xong đã thành thành thật thật mà nằm lên trên bàn, trong lòng khóc thầm.

"Uyển nghi, ngài hãy nằm yên, hôm nay ta phải họa cẩn thận chút, Trương Đại Tổng quản đã tới truyền lời, muốn lão nô họa thật tốt, nếu không sẽ chọc Hoàng thượng không vui, lúc đó lão nô sẽ phải chịu phạt." Nàng vừa nói vừa hạ bút xuống bắt đầu vẽ.

Lúc Tần Phiên Phiên cảm thấy trên mông lạnh lẽo thì cả người đều hóa đá, nàng cảm thấy thời điểm cả người nàng lạnh lẽo cũng không xa nữa. (ý bà là ngủm á, hahaha)

"Ma ma, là Hoàng thượng muốn ngài vẽ ở đó?" Nàng miễn cưỡng ổn định mình mở miệng hỏi để giọng nói không quá run rẩy.

"Đúng vậy."

"Họa cái gì?"

"Đào hoa y cự tiểu xuân phong!"[2] Hình ma ma leng keng hữu lực mà trả lời, tay cầm bút không ngừng.

[2] câu thơ trong bài Đề Đô thành nam trang của tác giả Thôi Hộ

Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy một sự bi thương, Nhị Cầu Tử, mẹ của người là người tốt, ta không mắng bà ấy, chỉ có thể mắng cha người, cha người thật là đào hoa y cự tiểu xuân phong.

"Uyển nghi lớn lên thật đẹp, màu nào được vẽ lên da cũng rất nổi bật, rất tươi đẹp, giống như thật sự đến lúc xuân về hoa nở. Lão nô vẽ thêm một chút lên hai cái đùi của ngài, như vậy sẽ làm hứng thú của ngài và Hoàng thượng càng cao." Hình ma ma nhất thời có hứng liền kéo dài bức họa xuống đùi của nàng.

Tần Phiên Phiên giống như cá nằm trên thớt gỗ, ngay cả một câu phản đối chưa kịp nói ra thì Hình ma ma đã vẽ xuống rồi.

Nàng cảm thấy tương lai của nàng không lâu sau sẽ là toàn thân nàng đều đem che kín họa của Hình ma ma, để thỏa mãn thú tính của Hoàng thượng.

Lúc Tàn Phiên Phiên bọc áo choàng trở lại tấm điện của Long Càn cung thì Hoàng thượng đã chờ ở nơi đó, hần thấy sắc mặt của nàng thì trong mắt lập loè vài phần ý cười.

Thấy người trải qua không tốt, trầm rất vui vẻ, ai bảo người thích "gây sự" với ta.

"Ái tần, đêm nay người muốn đi theo hình tượng nào, trước tiên nói với trẫm một câu để trẫm phối hợp với ái tần thật tốt." Tiêu Nghiêu một tay chống cằm nói giống như đang thưởng thức một bức cảnh đẹp vậy.

Lúc hần nói lời này giọng điệu không có chút để ý, rõ ràng là không quan tâm đến kịch bản của Tàn Phiên Phiên.

Dù sao cuối cùng người thua không có khả năng là hần, hần luôn có cơ hội "trả thù" nàng.

Đầu óc của Tàn Phiên Phiên cấp tốc vận chuyển, nàng có thể nhận thua sao? Đương nhiên không thể!

Cầu Hoàng đế không cho nàng hoài thai long chủng, còn đắc ý như vậy. Đêm nay nhất định phải dạy hần cách làm người.

"Đêm nay tần thiếp vẫn là đi theo hình tượng hiền lương thực đức, vì ngài, tần thiếp chuẩn bị cả ngày thơ từ, chuẩn bị đọc cho ngài nghe!"

"Thật tốt!" Tiêu Nghiêu lập tức đứng lên, trực tiếp bế ngang nàng lên giường.

Tiểu yêu tinh hôm nay lại không chủ động, nhưng mà cũng không gây trở ngại hứng thú của hần, dù sao hần đã chuẩn bị cho mình một phần đại lễ.

Hần trực tiếp lật nàng lại, làm lưng nàng đưa về phía mình, nhìn thấy trên mông nàng có nhiều đóa hoa đào lập tức vui vẻ ra mặt, cảm giác sờ lên tay vô cùng đặc biệt.

Cánh hoa đào vì động tác của hần mà run lên, giống như là sẽ rơi xuống ngay lập tức vậy. Thật sự có cảm giác hoa rơi vô cùng rục rờ.

Hôm nay Tàn Phiên Phiên vẫn luôn phối hợp hần, ngẫu nhiên còn gọi gọi hai tiếng, giúp hần trợ hứng.

Hoàng thượng cao hứng giống như là heo con nặng hai trăm cân, hành động đại khai đại hợp, không dễ chịu chút nào.

Đang lúc nồng nhiệt, Tàn Phiên Phiên khẽ hừ một tiếng, nói: "Hoàng thượng, tần thiếp phải đọc thơ cho ngài, ngài nghe rõ nha."

"Từ mẫu thủ trung tuyến, Du tử thượng thân y. Lâm hành mật mật phùng, ý khủng trì trì quy."[3]

[3] Câu thơ trong bài Du tử ngâm của tác giả Mạnh Giao.

Tiêu Nghiêu tức khắc cảm thấy hứng thú giảm đi, cau mày, âm thanh lạnh lùng nói: "Đổi."

"Thập nguyệt ân thai trọng, tam sinh báo đáp khinh."[4]

[4] Một câu thơ trong bài Khuyên Hiếu Ca. Mẫu thân hoài thai mười tháng sinh dục chính mình, sinh dục ân tình, dùng ta sống ba lần cũng báo đáp không xong. Thuyết minh tình thương của mẹ rộng lớn, mẫu thân vĩ đại, con cái nhất định phải hiếu thuận mẫu thân.

"Thanh thiên bi ngâm thanh thanh lệ, sinh sinh hô nghiêm phụ; bích thủy khóc tố tự tự huyết, tự tự khóc từ mẫu."[5]

[5] Bồn cung không tìm được nguồn gốc câu thơ này, các nàng thông cảm. Cơ bản ý nghĩa như sau: Trời xanh đều đang khóc, mỗi một tiếng đều chứa đầy bi thương nước mắt, kêu gọi phụ thân ta; xanh biếc thủy đau khô kể ra, mỗi một chữ đều chảy xuôi màu đỏ huyết, khóc kêu mẫu thân của ta.

Hần bị mấy câu thơ về từ mẫu nghiêm phụ của Đào Uyển nghi làm cho cả người run lên, tức khắc bắn ra ào ạt.

Tàn Phiên Phiên hừ nhẹ một tiếng, lập tức che miệng lại, dùng một loại biểu tình phức tạp khó phân biệt nhìn hần, toàn thân đều đang nói với hần một câu.

Thiếu niên, hôm nay người có hơi nhanh!

Editor: Ấc, ta chỉ biết cầu phúc cho chị. Sớm muộn cũng bị anh đùa chết

[2] Bài thơ Đề đô thành nam trang - Thôi Hộ

題城南莊

去年今日此門中,

人面桃花相映紅。

人面不知何處去？

桃花依舊笑春風。

Đề đô thành nam trang

Khứ niên kim nhật thử môn trung,

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng.

Nhân diện bất tri hà xứ khứ,

Đào hoa y cựu tiếu xuân phong.

Dịch nghĩa

Năm trước ngày này ngay cửa này,

Mặt người, hoa đào ánh hồng lẫn nhau.

Mặt người chẳng biết đã đi đâu,

Vẫn hoa đào năm ngoái đang cười giỡn với gió xuân.

Theo Tinh sử của Phùng Mộng Long, Thôi Hộ nhân tiết thanh minh một mình đi chơi về phía nam đô thành, thấy một ấp trại chung quanh đầy hoa đào. Thôi Hộ gõ cửa xin nước uống, một người con gái mở cổng, hỏi tên họ rồi bưng nước đến, người con gái sắc đẹp đậm đà, duyên dáng, tình ý, dịu dàng kín đáo. Năm sau, cũng vào tiết thanh minh, Thôi Hộ lại đến tìm người cũ thì cửa đóng then cài, nhân đó mới đề lên cánh cửa bên trái bài thơ này. Người con gái xem thơ, nhớ thương rồi ốm chết. Chợt Thôi Hộ đến, nghe tiếng khóc bèn chạy vào ôm thây mà khóc. Người con gái bỗng hồi tỉnh rồi sống lại. Ông bố bèn đem cô gái gả cho Thôi Hộ. Cũng từ điển này, người ta thường ví mặt người con gái đẹp với hoa đào.

[3] Bài thơ Du tử giao - Mạnh Giao

遊子吟

慈母手中線,

遊子身上衣。

臨行密密縫,

意恐遲遲歸。

誰言寸草心,

報得三春暉。

Du tử ngâm

Từ mẫu thủ trung tuyến,

Du tử thân thượng y.

Lâm hành mật mật phùng,

Ý khùng trì trì quy.

Thùy ngôn thốn thảo tâm,

Báo đắc tam xuân huy.

Dịch nghĩa

Sợi chỉ trong tay mẹ hiền,

Nay đang ở trên áo người đi xa.

Lúc mới lên đường, mẹ khâu kỹ càng,

Có ý sợ con chậm trễ trở về.

Ai dám nói rằng tấm lòng của một tác giả,

Lại có thể báo đáp được ánh nắng của ba xuân?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Canh Sâm

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Nhất thời không khí thật xấu hổ, toàn bộ nội điện đều lâm vào yên lặng. Tần Phiên Phiên cứ tròn tròn không chớp mắt mà nhìn hấn như vậy, biểu tình cực kỳ vi diệu.

"Đừng nhìn trộm, nhìn đến lòi tròng mắt ra rồi kia!"

Tiêu Nghiêu hung tợn mà nói, trong giọng nói mang theo mùi phẫn thẹn quá hóa giận.

Hắn có thể làm sao bây giờ, hấn cũng rất tuyệt vọng, rõ ràng khi nhìn đến cánh hoa đào trên móng của nàng, ngôi cửu ngũ vẫn là hưng phấn không thôi, ở trong lòng yên lặng nảy sinh ác độc, muốn làm nàng trời đất u ám, nhật nguyệt vô quang, tới nông nỗi nàng xin tha cũng đừng không được.

Kết quả con mẹ nó, mới đến một lần đã xuất rồi, vậy liền không được?

Tần Phiên Phiên là một nữ nhân ngoan biết nghe lời, nam nhân kêu nàng đừng nhìn nàng sẽ không nhìn, nàng yên lặng mà cúi đầu, ánh mắt dời xuống, tầm mắt trực tiếp phóng ở vị trí hai người kết hợp.

Nàng xem cứ xem đi, còn không chịu cô đơn mà nhường mày, ánh mắt bắt bẻ kia đều không nói ra cũng hiểu.

"Cũng không cho xem phía dưới!" Ngôi cửu ngũ tiếp tục hung tợn nói.

Thời điểm hấn đang nói chuyện, Tần Phiên Phiên theo bản năng mà giương mắt, tầm mắt lại dừng ở trên mặt hấn.

Hiện giờ vẻ mặt của nam nhân là biểu tình hung thần ác sát, nhìn liền không vui. Thời điểm hai người bốn mắt giao nhau, hấn lập tức dựng mày, tựa như muốn hé miệng ăn sống nàng.

Tần Phiên Phiên cảm thấy Cầu Hoàng đế càng ngày càng khó hầu hạ, vừa không được nhìn lên mặt, cũng không cho nhìn phía dưới, vậy nàng làm sao bây giờ, cũng chỉ có thể nhắm mắt lại.

"Hoàng thượng, ngài rất lợi hại, thần thiếp thực thoải mái." Nàng đứng lúc cứu vãn lại, sợ hấn không tin lại bỏ thêm hai chữ: "Thật sự."

Cô nương có bạn lữ[1] hấn đều biết, có đôi khi ở trên giường bạn lữ biểu hiện không phải tốt như vậy, lúc này phải xem kỹ thuật diễn của các cô nương, nếu muốn tốt đẹp, phải làm bộ kêu to hai tiếng.

[1] bạn lữ: chỉ người cùng tồn tại, cùng sinh hoạt, cùng làm việc, cũng chỉ phu thê.

Thứ lòng tự tôn của đàn ông này có đôi khi không phải tự bọn họ cho chính mình mà còn phải các cô nương cho, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, vậy cũng nên khen hai câu.

Kể cả Tuyết Đào tiên tử được sủng ái nhất là nàng cũng không chút ngoại lệ.

"U ưm ~" nàng thật sự thì thầm hai tiếng.

Tiêu Nghiêu vẫn ở vào trạng thái bình tĩnh như cũ, đầy mặt đều là cảm xúc muốn mạnh mẽ bóp chết nàng.

Mẹ ơi, hấn đều không hề động, nàng lại kêu đến vui thú như vậy, có thể nghiêm túc một chút hay không, vừa mới thời điểm tình thâm nghĩa trọng như vậy cũng không thấy nàng kêu lên vui vẻ.

Lúc này nàng nhắm mắt lại, chỉ dựa vào tưởng tượng kêu vui sướng như vậy, đối với ngôi cửu ngũ, quả thực là có tính chất đả kích hủy diệt.

Hắn xuống tay không chút khách khí, nhắm ngay mũi nàng mà chụp hai bàn tay lên.

"Người kêu cho ai nghe đây? Ái tần, tội khi quân chính là phải chém đầu." Tiêu Nghiêu gian manh nói.

Tức khắc Tần Phiên Phiên lại ủy khuất lại tức giận, nàng thật sự rất muốn cứ như vậy bò dậy đánh nát đầu chó của hắn!

Là nàng khiến hắn nhanh như vậy sao? Không kéo dài như vậy thì trách ai a, hơn nữa rõ ràng tối hôm qua lúc đọc thơ, Hoàng thượng hưng phấn như vậy, một bộ dáng duy ngã độc tôn[2] lật trời, hôm nay nàng đem những câu thơ mình biết đọc hết ra, chính là ám chỉ hắn thêm chút sức lực để sinh hài tử tới hoan hảo.

[2] duy ngã độc tôn (唯我独尊): tự cao tự đại, cho rằng mình mình ghê gớm nhất.

Kết quả hắn kích động quá mức, chính mình mềm, trách ai!

Còn phải dùng tội khi quân tới uy hiếp nàng, nếu nàng có quyền tự chủ, kiên quyết sẽ không nuôi cầu tử như vậy, bạch nhãn lang.

"Tần thiếp không lừa gạt ngài, chẳng lẽ Hoàng thượng cảm thấy ngài không lợi hại sao? Tần thiếp chỉ cần ở bên ngài, liền cảm thấy mười phần dương khí của ngài, trong lòng vui mừng vô cùng." Tần Phiên Phiên mở to đôi mắt, vẻ mặt vô tội mà nhìn hắn.

"Người câm miệng đi!" Tiêu Nghiêu nâng tay, che mặt nàng lại.

Lớn lên đẹp thì thế nào, nhưng con mẹ nó là cái đứa ngốc!

Trên dưới một nhà Tần gia đáng ra đều phải chết có phải hay không? Rõ ràng lúc trước hắn uy hiếp Tần lão gia, kêu nhà hắn đừng lại đưa cái loại nữ nhân mắt cao hơn đầu tiên cung, đối với chuyện cho hắn đội nón xanh, hắn vô cùng để ý.

Bên kia đã đáp ứng, kết quả ngoạn ý nhi[3] này tiến cung, giống như Tôn Ngộ Không tiến vào hội Bàn Đào, đều nhảy nhót lung tung.

[3] ngoạn ý nhi (玩意儿): món đồ chơi, vật bài trí, hoặc chỉ sự vật thú vị.

Nếu về sau làm nàng sinh đứa nhỏ, phỏng chừng thêm một Na Tra nháo hải[4], mẹ, hai tai họa trong một quyển 《 Tây Du Ký 》 đều đến đông đủ!

[4] Na Tra nháo hải (哪吒闹海): thành ngữ dựa theo sự tích Na Tra đánh bại Tứ hải Long vương làm hại nhân gian.

Tần Phiên Phiên dẫu miệng, nín thở thật sự không hé răng.

Sau một lúc lâu, ngôi cửu ngũ thu thập tốt tâm tình, thời điểm dốc sức làm lại bắt đầu tiến lên, người dưới thân lại không rên một tiếng.

Hắn lại phát một cái lên mũi: "Sao không kêu?"

Nàng quả thực muốn trợn trắng mắt, người này thật là khó hầu hạ.

Một đêm này thành một đêm Đào Uyển nghi không muốn nhớ lại nhất, ngôi cửu ngũ rõ ràng là bị nàng động đến tự tôn, ngang ngạnh cắn răng kiên trì không ngừng, lấy tinh thần khêu đèn đọc sách tới đối mặt với việc giường chiếu của bọn họ.

Thậm chí ở thời điểm nghỉ ngơi, hắn còn sai tiểu thái giám trực đêm bên ngoài chuẩn bị cho hắn một chén canh sâm, sau khi uống xong lại là một hạo hán mạnh mẽ oai phong.

"Hoàng thượng, nửa đêm ngài uống canh sâm không tốt đâu, dễ bị ngủ không ngon giấc. Đêm nay Hoàng thượng nghỉ ngơi không tốt, ngày hôm sau lâm triều tinh thần không tốt. Tần thiếp phải làm một nữ nhân hiền lương thực đức, tất nhiên không thể...."

Đôi chân mềm mại của nàng duỗi dài trên giường, nhìn hắn bụng chén sứ men xanh lên, uống một hơi hết sạch canh sâm trong chén.

Bởi vì động tác uống quá mức dừng mãi, còn có vài giọt canh sâm trượt xuống theo khoe miệng hắn.

Có lẽ là tươi cười trên mặt Hoàng thượng thật sự quá mức dư thừa, Tần Phiên Phiên cười so với khóc còn khó coi hơn, lời nói đều nói không hoàn chỉnh.

Còn tới? Chịu không nổi, quấy với heo con hơn hai trăm cân, còn quấy cả buổi tối, đây quả thực là muốn mạng già.

"Tất nhiên không thể cái gì cũng tùy vào ái tần nói, lúc trước người muốn làm gian phi họa quốc trăm chuẩn, hiền lương thực đức trăm cũng chuẩn, còn để người chiếm tiện nghi hơn nửa đêm, thiếu điều gọi trăm là nhi tử. Lúc này vẫn nên nghe trăm."

Sau khi Hoàng thượng uống xong canh sâm, cả người đều lộ ra một cảm giác thăng hoa, cả người đều tràn ngập sức lực.

Tần Phiên Phiên nằm ở trên giường run bần bật, cái gì cơ đồ Cửu Hoàng đế?

Chính mình làm không được, vì thực hành chứng minh còn muốn uống chén canh sâm, nào có gian lận như vậy!

Hiện giờ làm rồi kỉ cương trường thi là phải chém đầu, nàng muốn báo quan, thời điểm lên giường Cậu Hoàng để làm rồi kỉ cương!

"Vì có thể làm Hoàng thượng càng thêm vui vẻ, tần thiếp cũng muốn uống." Nàng tội nghiệp mà nói một câu.

Đương nhiên bị Hoàng Thượng tàn nhẫn cự tuyệt: "Không, ái tần, trầm cảm thấy ngươi không cần. Mới vừa rồi thời điểm ngươi đọc thơ, cả người đều là tràn đầy sức lực, hoàn toàn không cần ngoạn ý nhi này. Tới đây, tiếp tục."

Sau khi Tần Phiên Phiên dùng thân thể nghiệm, càng thêm xác định, chén canh sâm vừa rồi Cậu Hoàng để uống kia là củ sâm già ngàn năm đã sắp thành tinh, hiệu quả hoàn toàn khác biệt, trên cơ bản là dựng sào thấy bóng.

[5] dựng sào thấy bóng (立竿见影): thành ngữ ý chỉ hành động có thể ngay lập tức thấy được hiệu quả.

Nàng ngậm nga toàn bộ bài《 du tử ngâm 》，《 tư mẫu 》，《 nhớ cha 》，《 khuyên hiếu ca 》 thay phiên oanh tạc đều không dùng được, bởi vì Hoàng thượng vẫn luôn tinh thần gấp trăm lần, còn thay nàng vỗ tay khích lệ, muốn nàng đọc lớn tiếng hơn một chút, gần như khiến nàng phát khóc.

Ngày hôm sau thời điểm nàng tỉnh ngủ, bên người tất nhiên không có bóng dáng Cậu Hoàng để, ngày hôm qua chén canh sâm nửa đêm kia không phải uống vô ích, buổi tối người ta ngựa con vui vẻ chạy lộc cộc khắp giường, ban ngày ngựa quen đường cũ huy xích phương tũ[6].

[6] huy xích phương tũ (挥斥方遒): một câu trong "Thẩm xuân viên - Trường Sa" của Mao Trạch Đông, chỉ người thanh niên nhiệt tình xông xáo, có đủ sức mạnh.

"Chủ tử, ngài nghỉ ngơi thêm một chút đi?" Liễu Âm thấy nàng mở mắt ra, giãy giụa muốn đứng dậy, lập tức tiến lên nhẹ giọng khuyên một câu.

Rốt cuộc sắc mặt chủ tử nhà mình thoát nhìn cũng không tốt lắm, tối hôm qua hẳn lại là một đêm vô cùng phong phú, nàng vẫn là rất đau lòng Đào Uyển nghi.

Nhưng sau khi Tần Phiên Phiên nghe thấy câu nói đó, lập tức liều mạng lắc đầu, hiện tại nàng bò cũng phải bò đi, ở tại chỗ này thật sự rất đáng sợ.

"Ngài muốn ăn cháo lút dạ trước không? Chờ có chút sức lực lại đi?" Liễu Âm tiếp tục khuyên nàng.

"Đi đi đi, ta phải về Thường Đào các của ta ăn, ăn ở chỗ này ta sợ ghen!" Tần Phiên Phiên khóc thút thít mà nháo phải đi về, hiện tại ngủ ở trên cái long sàng này cũng cảm thấy cả người đều đau.

Cảm giác có vô số thanh đao cắt qua người nàng, cực kỳ thống khổ.

Về mặt Liễu Âm đồng tình mà nhìn nàng, thở dài một hơi, sâu kín nói: "Chủ tử, ngài trở về không được."

Tần Phiên Phiên mang xong giày đang dùng lực đứng lên, kết quả vừa nghe những lời này, chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỵ xuống.

"Ngươi nói cái gì? Vì sao không đi được?" Nàng đều sắp khóc.

"Bởi vì ngài nói rất muốn lưu lại trăm ngày, Hoàng thượng dặn dò riêng vài vị công công thủ vệ bên ngoài, trăm ngày sau lại thả ngài đi ra ngoài. Ngài cứ yên ổn mà đợi ở chỗ này đi, nếu thiếu cái gì cứ nói với nô tỳ một tiếng, nô tỳ đi Thường Đào các lấy cho ngài. Nếu ngài cảm thấy không náo nhiệt, còn có thể kêu Vọng Lan cô cô cùng Lý Đức tới, nếu thân mình không thoải mái liền đi thỉnh thái y. Hoàng thượng đã buông lời nói, nhất định muốn cho ngài ở nội điện Càn Long cung, đợi cho tới khi không nghĩ ở lại nữa mới thôi!"

Liễu Âm bùm bùm nói một đống, hiển nhiên những lời này đã sớm thuộc trong lòng, chuyên môn ở chỗ này chờ nàng.

Tần Phiên Phiên lập tức nói: "Lúc này ta liền không nghĩ tiếp tục ở lại, lập tức đi."

Nàng của ngày hôm qua nói muốn nghỉ ngơi trăm ngày đã bị Hoàng thượng giết chết rồi, hiện tại nàng là một diễn tinh mới hoàn toàn khác thông minh khỏe mạnh thuần khiết.

Nàng hành động thật dũng mãnh, vừa dứt lời đã muốn chạy tới cửa, chỉ là lập tức nhảy ra vài đại thái giám ngăn cản đường đi của nàng.

"Xin lỗi, Đào Uyển nghi ngài về đi." Vẫn là cái đại thái giám dọa người kia đi đầu.

Tần Phiên Phiên bĩu miệng, lập tức sai Liễu Âm giải thích thay nàng: "Ngươi mau nói với bọn họ, Hoàng thượng làm ta ở cho đến khi không nghĩ ở lại nữa mới thôi, hiện tại ta liền không nghĩ ở lại nữa."

Liễu Âm bày vẻ mặt đồng tình mà nhìn nàng, trầm giọng nói: "Chủ tử, Hoàng thượng nói làm ngài ở lại cho đến khi hẳn không nghĩ làm ngài ở nữa mới thôi, không phải ngài không nghĩ ở. Về đi, long sàng rất thoải mái, ngài lại đi nằm đi, rất nhiều phi tần chủ tử muốn đi lên đều không thể đi lên đâu!"

Tần Phiên Phiên gần như kêu cha gọi mẹ bị kéo trở về, nàng bị hạn chế tự do thân thể.

Giường kia thật sự ở không nổi nữa, trên cây cột giường điêu khắc kim long ngũ trảo, phía trên thanh trướng cũng thêu rồng bay lên, thật là địa điểm mọi

người tha thiết ước mơ.

Nhưng Tần Phiên Phiên vừa thấy liền cảm thấy eo chân bủn rủn, mở miệng không được, nhấc không nổi chân.

Nếu đêm nay Hoàng thượng lại rút hết mấy chén canh sâm lăn lộn nàng, nàng liền treo cổ ở long sàng thì hơn.

Mặc kệ Tần Phiên Phiên gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, nhưng không có ý chỉ của Hoàng thượng, nàng chính là không đi được, chỉ có thể đảo quanh bên trong nội điện.

Sau khi Hoàng thượng hạ triều, chậm rãi nhìn một đồng tấu chương, không chút để ý hỏi về nàng.

"Đào Uyển nghi như thế nào?"

Trương Hiến Năng lập tức tiến lên báo cáo: "Đào Uyển nghi lo âu thật sự, vẫn luôn muốn chạy nhưng là không đi được, đồ ăn sáng cũng không ăn bao nhiêu, thoạt nhìn rất có tư thái không màng ăn uống. Vẫn luôn nói muốn gặp ngài, còn nói trăm ngày tới rồi, nàng có thể đi rồi."

Tiêu Nghiêu nghe được nàng quá lo âu bất an như vậy, tức khắc tâm tình tốt lên không ít.

"Lúc này mới một ngày, như thế nào đã trăm ngày?" Tiêu Nghiêu có chút kinh ngạc.

"Trên trời một ngày, nhân gian một năm. Tối hôm qua nàng cùng ngài cùng đến tiên cảnh, có khi cũng đã ba trăm ngày." Trương Hiến Năng rất bội phục bản lĩnh lấy cớ của Đào Uyển nghi, nghe những lời này, thật sự không phải người bình thường có thể nghĩ ra được.

Tiêu Nghiêu cười lắc đầu, tức khắc cảm thấy nghe nàng nói chuyện, tâm tình cũng có thể thả lỏng không ít.

"Được, thả nàng đi thôi, không cần thiết giam cầm nàng, trăm còn sợ nàng vẫn luôn lưu tại nơi đó, nội điện bị nháo đến nghiêng trời lệch đất đây."

Rốt cuộc ngôi cửu ngũ vẫn nhả ra, để nàng rời đi.

Tần Phiên Phiên nghe thấy tin tức này, một đường chạy nhanh rời đi, khi nàng hô hấp đến không khí bên ngoài, thiếu điều vùng tay hoan hô.

Nhị Cầu Tử thật sự tâm quá tàn nhẫn, lần trước nàng làm hấn có bóng ma tâm lý đối với Thường Đào các của mình, lúc này hấn liền trả thù, Tần Phiên Phiên không bao giờ muốn đi ổ chó của hấn!

"Chủ tử, ngài xem Hoàng thượng vẫn là đối tốt với ngài. Chỉ là nói giỡn cùng ngài, ngài nghĩ ra được liền thả ra. Lần tới cũng không cần làm ra loại sự tình này, muốn ăn vạ trên long sàng một trăm ngày là do chính ngài đề cập, hối hận cũng là ngài, ngài cũng phải thông cảm cho Hoàng thượng một chút, ngày nào cũng trăm công ngàn việc."

Lúc này Liễu Âm nhện không được muốn nói chuyện thay Hoàng thượng, không phải Hoàng thượng tốt bao nhiêu, mà là chủ tử nhà mình làm quá, Liễu Âm phải bắt lấy tất cả cơ hội, khuyên nàng ấy bớt lăn lộn, nếu không chịu tội vẫn là chính nàng ấy.

"Hoàng hoa đại cô nương (xử nữ) người biết cái gì, hấn không lưu ta ở Long Càn cung, cũng không phải mềm lòng gì đó, hấn là vì chính mình. Người phải biết rằng tình lực nam nhân là hữu hạn, hấn không có khả năng sinh ca hàng đêm, để một tiên tử như ta ở trên giường, hấn lại không dùng được, vậy khẳng định là không ngăn được cảm giác thất vọng ở đáy lòng, còn không bằng nhắm mắt làm ngơ."

Tần Phiên Phiên ném ánh mắt xem thường cho nàng ta, trên mặt đều là biểu tình khinh thường.

Liễu Âm dẫu chàm hôi đầy đầu, chủ tử, mới vừa rồi ngài còn gào khóc muốn nhanh chóng lăn đi, kết quả người ta để ngài đi rồi, ngài lại nhiều lời như vậy, thật là!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Uyển Nghi Trật Eo

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Sau khi Tần Phiên Phiên trở lại Thường Đào các, ăn uống thật tốt, tình lực dư thừa, còn cho người tổ chức cung nhân tới thi đấu đá cầu.

Liễu Âm đành yên lặng nhìn nàng lăn lộn, vốn lúc ở Long Càn cung, vẫn là bộ dáng uể oải ỉu xìu, đừng nói ăn cái gì, ngay cả một ngụm nước cũng không nuốt xuống được, giống như chỉ cần nhắm mắt lại sẽ không mở ra được nữa vậy.

Nhưng mà hiện giờ Đào Uyển nghi eo không mỏi, chân không đau, ăn rất ngon miệng, thân thể rất mạnh khỏe, chỉ cần cho nàng một cây pháo là có thể lên trời cao.

Về mặt Vọng Lan lo lắng nhìn Đào Uyển nghi, cứ có cảm giác chủ tử nhà mình muốn tìm đường chết.

"Ai ai ai, các người đã kiểu gì vậy, cố lên đi chứ!"

"Không phải, một tiểu cô nương như người không đã được bằng một tiểu thái giám sao?"

Tần Phiên Phiên chính là vì không có trứng mới rảnh đến hoảng[1], vừa cắn hạt dưa vừa trợ uy cho bọn họ, chẳng qua làm quần chúng hiển nhiên không phù hợp với tính cách của nàng, nên vừa vén tay áo vừa ôn ào muốn gia nhập.

[1] 慌(hoảng): vội vàng hấp tấp.

Từ lúc vào cung tới nay, sau khi Tần Phiên Phiên xé bỏ lớp nguy trang mười mấy năm ở Tần phủ, ngoài sáng có Cao Thái hậu chống lưng, ngầm có Cầu Hoàng đế ủng hộ, tính tình của nàng lại càng không thu liễm[2] được, giống như là Husky được thả xích, vừa bỏ dây ra liền chạy không thấy bóng dáng đâu.

[2] 收敛: tiết chế, kiềm chế bớt tính tình.

"Chủ tử, ngài an tâm ngồi đi, đừng đi theo chân bọn họ đá cầu. Thân mình này của ngài phải chú ý một chút, huống hồ bọn họ đều là nô tài, ngài đi lên nhất định bọn họ không chơi thoải mái được."

Vọng Lan thấy nàng kích động như thế, hai má đỏ bừng, hiển nhiên là kích động, sợ nàng lại xảy ra ngoài ý muốn nào đó, nên lập tức tiến lên ngăn cản.

Sao hiểu được quyết tâm muốn đi lên phân cao thấp của Tần Phiên Phiên, ngồi ở bên dưới xem cũng thấy gấp chết nàng rồi.

Trời mới biết nàng vì lấy lòng mẹ cả, dỗ tổ mẫu, làm một tiểu thư khuê các nghe lời hiểu chuyện, nên phải bóp chết bao nhiêu thú vui từ trong trứng nước, chỉ dám vào nửa đêm, lúc mình ngủ mà mơ phóng thích bản thân làm những chuyện cuồng dã.

"Đừng sợ đừng sợ." Tần Phiên Phiên xua xua tay với Vọng Lan, nhanh chóng vọt vào đám cung nhân.

"Ta nói trước này, chờ lát nữa vừa bắt đầu thi đấu là không có phân biệt chủ tớ gì nữa, chỉ có đá quả cầu mới là chuyện lớn nhất. Chờ lát nữa ai thắng là có khen thưởng, biểu hiện thật tốt vào! Vọng Lan, lấy bạc bày ra đi!"

Nàng duỗi dài cổ bảo Vọng Lan đi chuẩn bị tiền thưởng, nhìn dáng vẻ nàng xoa tay hăm hè chuẩn bị, lấy đầu ra bộ dáng của chủ tử nữa.

Bạc xếp ra cao cao, mọi người đều rất phấn khích, có tiền thưởng phong phú như vậy, tất nhiên mọi người sẽ dùng hết sức.

Cuối cùng trận thi đấu này đấu được một nửa liền kết thúc, Tần Phiên Phiên thua thực thảm, lúc nàng giả bộ làm tiểu thư khuê các, quả cầu này thật đúng là không đá được mấy lần, mà các cung nhân ngày thường ở lúc không có việc gì làm, cũng chỉ có chút trò chơi nhỏ này có thể giết thời gian.

Bởi vậy việc ngược một thái kê[3] như nàng là không phải nói, nhưng mà lại không có ai dám đi lĩnh tiền thưởng.

[3] 菜鸡: hình dung người yếu ớt.

Muốn hỏi vì cái gì, bởi vì thái kê Uyển nghi quá mức kích động, vì đoạt lấy một quả cầu để đá, làm trật eo.

Nàng đầy mặt thống khổ được người đỡ ngồi lại trên ghế, hốc mắt đỏ bừng, ngăn ngăn nước mắt sắp khóc.

Mấy cung nhân cùng nàng đá cầu đang quỳ đầy đất, trong lòng không ngừng hối hận, hận không thể giờ tay tát chính mình hai cái.

Cùng diễn tình đá cầu, là bọn họ là ngại sống lâu sao?

Chủ tử nhà mình thế nào, trong lòng bọn họ rất rõ ràng, nhưng mà lúc những thói bạc trắng đặt ở trước mặt, trong đầu liền không còn có chủ tử nữa, mà chỉ nghĩ đến tiền.

"Ai da, eo của ta, đau quá đau quá." Nàng thê thảm rên rỉ.

Mọi người đều biết, Đào Uyển nghi không chịu được đau, Vọng Lan không còn cách nào đành phải cho người đi tìm thái y cùng y nữ lại đây.

Thái y vẫn là thái y lần trước, hẳn đã được kiến thức qua bản lĩnh của Đào Uyển nghi, vốn dĩ muốn bắt mạch xong liền cáo lui, nhưng là trung y lại chú ý vọng, vấn, vấn, thiết, từng bước một, nên hẳn cũng không dám làm thiếu.

Người trước mặt chính là bảo bối trong lòng bàn tay của Hoàng thượng, nên hẳn không dám chậm trễ một chút nào.

"Đào Uyển nghi, eo ngài làm sao lại bị trật?" Thái y vừa vuốt râu dê của mình, vừa nhẹ giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, hơi cúi đầu, về mặt thận thừng nói: "Hách thái y, bốn tần hai ngài liên tiếp đều ở Long Càn cung, chắc là ngài cũng biết rồi, sao còn hỏi loại vấn đề mắc cỡ này làm gì?"

Hách thái y cả kinh, lập tức lờ tay nhỏ mắt hai cọng râu.

Liễu Âm đang cầm quả cầu đi đến nội điện, chuẩn bị thu dọn, kết quả nghe được lời này, cũng sợ tới mức nhỏ mắt hai cọng lông gà trên quả cầu.

Bản lĩnh trọn mắt nói dối của chủ tử lại tiến bộ rồi, chứng cứ phạm tội vẫn còn trên tay nàng, đã bắt đầu hắt nước bắn cho Hoàng thượng, nếu lời này truyền tới Long Càn cung, chắc ngôi cửu ngũ lại ghi thêm một bút (ghi thù) nữa.

"Vi thần lẩm miệng." Hách thái y ho nhẹ một tiếng, lập tức an tĩnh như gà mà bắt mạch cho nàng.

Trong lòng hần âm thầm ghi nhớ, chờ lát nữa sau khi trở về Thái Y viện phải nói với nhóm đồng liêu một tiếng, về sau đến Thường Đào các bắt mạch, có thể không lẩm miệng liền không lẩm miệng, để tránh bị Đào Uyển nghi khoe thịnh sủng của Hoàng thượng đối với nàng.

Nếu eo này bị trật ở Long Càn cung, lấy tính tình sợ đau của Đào Uyển nghi, chỉ sợ long sàng cũng sẽ không xuống, chứ nói gì đến trở về tẩm điện của mình.

Huống hồ Đào Uyển nghi là chạy chậm ra từ Long Càn cung, bộ dáng hấp tấp kia đã sớm bị truyền đi khắp nơi, chủ tử các cung đều phái người nhìn chăm chăm Long Càn cung, chuyên môn xem khi nào thì nàng lần ra.

Liên tiếp ở Long Càn cung hai ngày một đêm, Đào Uyển nghi tuyệt đối là người đầu tiên ở hậu cung, bởi vậy các nơi đều rất coi trọng nàng.

Cho dù là nô tài Long Càn cung muốn che giấu giúp nàng cũng không được, dù sao lúc nàng lao ra khỏi Long Càn cung, ngoài cung đều có không ít cung nhân đang trốn tránh nhìn lên.

"Vi thần kê một phương thuốc, đại y nữ xoa cho ngài xong, liền dùng thuốc có tính nóng bôi lên trên eo là được. Không thể kịch liệt vận động, bị trật eo cũng không phải quá nghiêm trọng, ba năm ngày là có thể hành động bình thường." Hách thái y lại dặn dò vài câu, liền ngoan ngoãn đi sang bên cạnh viết phương thuốc.

Tần gia đưa vị Đào Uyển nghi này vào cung, thật đúng là không giống người thường.

Lần trước kê đơn canh tránh thai ba năm cho Đào Uyển nghi cũng là hần, lần uống thuốc kia, chỉ thiếu nước cho người buộc nàng vào trên giường nữa thôi, mà đây cũng là lần khoa trương nhất hần được chứng kiến.

Đi theo Đào Uyển nghi có được thêm không ít kiến thức nha.

Lúc y nữ ở bên kia xoa eo, Đào Uyển nghi quả nhiên không làm Hách thái y thất vọng, cho người của cả điện được tăng thêm kiến thức.

Người ta khóc kêu đúng là một tiếng khóc ba lần thay đổi âm điệu, so với hát tuồng còn dễ nghe hơn, Hách thái y đang viết phương thuốc run tay lên, tỷ nữa thì nghĩ sai được liệu cùng liều thuốc, đủ để thấy lực sát thương của Đào Uyển nghi như thế nào.

Đến lúc nàng nằm ghé vào trên giường, rốt cuộc cũng thành thật, không tác quái được nữa.

Nhìn bộ dáng tội nghiệp của Đào Uyển nghi, đôi mắt đỏ hồng, sâu trong nội tâm mọi người ở Thường Đào các lại trào ra mấy phần cảm giác an tâm.

Chỉ có nàng nằm ở đó không động đậy, mới là an toàn, bọn họ cảm thấy có thể lấy đầu của mình bị treo trên lưng quần của Đào Uyển nghi xuống để nghỉ ngơi một chút được rồi.

Hiện giờ Thường Đào các ở hậu cung đang là cái đích cho mọi người chỉ trích, tất nhiên là nhất cử nhất động[4] đều phải chịu rất nhiều chú ý.

[4] 一举一动: mỗi một động tác, một hành động.

Bên này Hách thái y chân trước mới vừa đi, sau lưng liền có vô số người tới tìm hiểu, chẳng qua Hách thái y rất tuân thủ y đức, một chữ cũng không chịu lộ ra, chỉ nói Đào Uyển nghi thân thể có chút không khỏe, ba năm ngày liền tốt, không phải là vấn đề gì lớn.

Những phi tần phân vị thấp còn dễ tổng cổ, nhưng mấy vị có phân vị cao lại không thuận theo không buông tha, dùng biện pháp vừa đe dọa vừa dụ dỗ, Hách thái y cũng không chịu lộ ra một câu.

Hách thái y có thể thẳng sống lưng như vậy, là bởi vì lúc tiên đế vẫn còn, đã tiến hành một trận rửa sạch Thái Y viện.

Chính là có một thái y không có mắt, để lộ tình trạng thân thể của Hoàng Quý phi lúc trước, cũng chính là Cao Thái hậu hiện giờ, thiếu chút nữa tạo thành tai họa lớn, làm tiên đế tức giận, bởi vậy mới có tình thế hiện giờ.

Nhưng mà cuối cùng ngay cả Long Càn cung cùng Vĩnh Thọ cung cũng đều cho người tới hỏi, Hách thái y liền không chống đỡ được, đành phải đem lời lấy cớ của Đào Uyển nghi ra nói.

"Bởi vì ở lại Long Càn cung, cho nên eo nàng không tốt? Trẫm cũng chưa làm gì, nàng lại thật sự nói ra được, dùng eo đều là trẫm a!"

Tiêu Nghiêu nghe được Trương Hiến Năng hội báo cho hắn, phản ứng đầu tiên chính là tiểu yêu tinh kia lại nói dối, lúc từ Long Càn cung rời đi, nàng còn vui mừng khôn xiết, không nhìn ra được eo có một chút nào không tốt.

Trương Hiến Năng cup mi rũ mắt mà đứng ở một bên, tự coi mình như là không khí.

Cầu Hoàng đế còn đang nhân cơ hội dát vàng lên mặt mình, người ở Long Càn cung này có ai không biết hắn gần đây không được, sắp bị tiểu yêu tinh hút khô rồi, tối hôm qua còn phải dùng canh sâm tới trợ hứng cho chính mình, lại qua hai năm nữa, đến lúc hút đến không còn một mảnh, có lẽ phải tìm được tới trợ hứng.

Đừng nói nhân sâm ngàn năm, có khi ngay cả nhân sâm tinh vạn năm cũng không cứu vớt được Nhị Cầu Tử vô năng nữa.

Ai, nữ lớn không thể giữ, nam lớn không còn dùng được a!

Đương nhiên lúc lời này của Hách thái y truyền tới trong tai Hoàng Thái hậu, Hoàng Thái hậu liền tại chỗ quăng vỡ một cái chung trà.

"Hong nhan họa thủy, họa quốc gian phi! Ở Long Càn cung đợi hai ngày một đêm, trở về liền gióng trống khua chiêng mà thỉnh thái y, nháo[5] đến lòng người hoảng sợ, kết quả lại nói cho thái y chính là cái lý do này, không cho là si nhục mà lại nghĩ là vinh, dạy hư toàn bộ không khí ở hậu cung. Trong cung này yêu khí tận trời, nhất định là có họa quốc yêu nữ ngang trời xuất thế!"

[5] nháo: gây chuyện.

Sắc mặt Hoàng Thái hậu một mảnh xanh trắng đan xen, lúc nói lời này còn nghiêng răng nghiêng lợi, thậm chí bởi vì quá mức tức giận, ngực cũng phập phồng lên xuống.

Nàng ghét nhất là nữ nhân như vậy, bắt đầu từ lúc tiên hoàng, liền có Cao Thái hậu, hiện giờ đến thế hệ này của Hoàng thượng, nghĩ là cuối cùng không cần phải xem Cao Thái hậu làm trò, không nghĩ tới hiện giờ lại nhảy ra một Đào Uyển nghi.

Cách hai người này làm trò không giống nhau, Cao Thái hậu là làm ra vẻ, Tàn Phiên Phiên là không biết xấu hổ.

"Cô mẫu, xin ngài bớt giận."

Bên cạnh Hoàng Thái hậu có một thiếu nữ khuôn mặt kiều tiểu, nàng mày đẹp mắt hạnh, nhìn thấy dễ thân, lúc cười lộ lên mi mắt cong cong, giống như là trăng non, từ diện mạo mà nói là kiều dễ làm cho người muốn đến gần.

Nàng đúng là cháu gái ruột Hoàng Thái hậu, đích thứ nữ Chu gia, Chu Uyển.

"Đưa bé ngoan, người tốt như vậy, không cần giống như cô mẫu phí hoài năm tháng ở hậu cung. Nếu là Hoàng thượng không chịu thu người, lập tức liền về nhà đi, để cho nương người tìm cho người một nhà tốt, còn nếu là được để mắt đến, nhất định phải thắng tiểu yêu tinh Đào Uyển nghi kia, nếu không thâm cung này từ đây chính là phần mộ của người. Nam nhân Tiêu gia bọn họ, bạc tình lại chuyên tình, từ sau khi tiện nhân Cao Vân Vân kia tiến cung, ai gia ở trong cung này sống một ngày bằng một năm. Tiên hoàng không phải không thương người, chỉ là hắn thương chỉ có một người kia thôi."

Hoàng Thái hậu nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, trong ánh mắt tràn ngập vô số phần hận cùng không cam lòng.

Khuê danh của Cao Thái hậu là Cao Vân Vân, cái tên lộ ra hơi thở của quê cha đất tổ này, thực phù hợp với thân phận không lên được mặt bàn kia của Cao Thái hậu, nhưng mà chính nó lại làm cho Hoàng Thái hậu ghi hận cả đời.

Bởi vì có một lần, trong lúc vô tình bà nghe được tiên hoàng gọi Cao Thái hậu là tiểu Bạch Vân.

Nhìn xem, cái tên khó nghe như thế, tới trong miệng người thích mình cũng trở thành đáng yêu như vậy, đáng yêu đến mức làm người ghen ghét.

"Cô mẫu, ngài chịu khổ rồi!" Chu Uyển tự nhiên hiểu rõ khổ sở nhiều năm như vậy của Hoàng Thái hậu.

Tiên hoàng thịnh sùng Cao Thái hậu, lại luôn né tránh Hoàng Thái hậu, đều là cầu mà không được.

"Không chịu khổ, người tiến cung tới bởi ai gia thì tốt rồi, lần này ai gia nhất định giúp người tranh thắng, nam nhân Tiêu gia bọn họ nợ Chu gia chúng ta quá nhiều!" Hoàng Thái hậu vừa nói vừa nắm chặt tay nàng, trong ánh mắt là chấp niệm thật sâu.

Cho dù Tiên hoàng đã chết, cừu hận của Hoàng Thái hậu cũng vẫn chỉ tăng không giảm, bởi vì Cao Thái hậu còn sống rất tốt, hơn nữa cảm quyền vẫn là nhi tử Cao Thái hậu.

Tàn Phiên Phiên nằm ở trên giường, quả thực thành thật hơn không ít, nhưng nàng lẩn lộn mọi người cũng không ít hơn chút nào, trong chốc lát muốn ăn quả nho, trong chốc lát lại muốn ăn cam quýt.

Ăn nhiều hoa quả nàng lại muốn đi vệ sinh, cứ lẩn lộn qua lại như vậy, cuối cùng mấy cung nữ hầu hạ trong nội điện đều là vẻ mặt thần nhiên, lại nghe

nàng khóc lóc thảm thiết mà kêu đau, cũng không ai để ý đến nàng.

Đây đều là tự làm tự chịu, dù sao đau cũng không phải các nàng.

"Uỷển nghi, Chu gia cô nương ở bên ngoài cầu kiến." Một tiểu cung nữ tiến vào thông truyền.

Tần Phiên Phiên đang ngồi ở trên cái bờ, mơ hồ nghe một câu như thế, lập tức hỏi Chu gia cô nương là ai.

"Cháu gái ruột Hoàng Thái hậu, Chu Uyển." Liễu Âm ở bên ngoài trả lời nàng.

"Không gặp, eo đau." Nàng chém đinh chặt sắt nói.

Trong cung này chỉ cần là người đều biết, Hoàng Thái hậu cùng Cao Thái hậu từng có thù oán, Đào Uyển nghi là tâm phúc đệ nhất bên người Cao Thái hậu, cô nương Chu gia này tới xem nàng có thể có cái ý tốt gì đâu chứ.

Chòn chúc tết gà, không có lòng tốt.

"Nàng nói là phụng lệnh Hoàng Thái hậu đến xem ngài, còn mang theo rất nhiều ban thưởng an ủi."

Tần Phiên Phiên lập tức liền gào lên: "Nói chuyện còn thờ dốt làm cái gì, sao không nói sớm, cho nàng tiến vào!"

Liễu Âm vội vội vàng vàng mà giúp nàng sắp xếp, trời mới biết lúc này Uyển nghi nhà các nàng tóc tai rối tung, nhìn liền không có phong thái ngày xưa, nhất định là sẽ bị thua kém.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chuyện Gấp Giấu

Thời điểm Chu Uyển tiến vào điện, Tần Phiên Phiên cứ như vậy nằm trên giường, tuy nói nàng không đẹp bằng khi có trang điểm, nhưng thêm vài phần nhìn thấy mà thương.

"Thần nữ gặp qua Đào Uyển nghi." Chu Uyển hết sức nghiêm túc hành lễ một cái.

Tần Phiên Phiên nhìn thấy động tác cung kính của nàng ta, không bởi vì là chất nữ ruột của Hoàng thái hậu mà không để Uyển nghi là nàng vào mắt, tương phản trong ngoài đều không tìm ra được chút điểm sai nào, hiển nhiên là so với Lâm gia cô nương bị đuổi ra khỏi cung thì lợi hại hơn rất nhiều.

"Chu cô nương xin đứng lên, thân thể ta khó chịu, thứ cho ta không thể nghênh đón người." Tần Phiên Phiên phát tay, lập tức có cung nữ tiến tới đỡ Chu Uyển dậy.

Bởi vì Tần Phiên Phiên đau thắt lưng không thể rời giường, cho nên nhận ban thưởng của Hoàng Thái hậu, nàng cũng không có cách nào để mà hành lễ tạ ơn, chỉ có thể ngoài miệng nói đôi câu.

Đương nhiên nếu như Chu Uyển biết Đào Uyển nghi đã rời giường đi nhà xí mà nói thì đoán chừng sẽ lắm bả trong lòng nói nàng.

Người này thật đúng là không để Hoàng Thái hậu vào mắt mà.

"Đào Uyển nghi chớ vội nói lời như vậy, Hoàng Thái hậu kêu ta tới thăm người, vốn dĩ chính là để bảo người ở trên giường nằm tĩnh dưỡng cho thật tốt. Nếu như người rời giường ngược lại khiến bệnh tình thêm nặng, vậy trước sau đã lẫn lộn mất rồi." Chu Uyển ngồi ở trên ghế cạnh mép giường, thuận tay vuốt gọn góc chăn cho nàng, động tác tự nhiên thân mật, trong lúc vô hình đã kéo quan hệ hai bên gần lại.

Tần Phiên Phiên hơi sững sờ, ngược lại trong lòng có chút cảnh giác.

Nàng biết vị cô nương trước mắt này cũng không phải dễ đối phó.

Bởi vì thời điểm chính bản thân nàng trước kia ở Tần phủ, thường xuyên làm động tác cử chỉ quan tâm như thế này đối với Tần phu nhân, thân mật lại không đột ngột, rất dễ nâng cao độ hảo cảm của đối phương đối với mình, đặc biệt là ở những phương diện chi tiết nhỏ nhặt như này.

Tần Phiên Phiên là cao thủ, vị Chu cô nương trước mắt này cũng không kém.

"Làm phiền Hoàng Thái hậu nhớ thương, cái thân này của ta chỉ là bệnh nhẹ thôi, năm ba ngày là hết, còn phiền lão nhân gia bà thương nhớ." Tần Phiên Phiên gật đầu, một dáng vẻ kính sợ.

Chu Uyển cẩn thận nhìn chăm chăm nàng, bỗng nhiên đưa tay che miệng lại nhẹ giọng cười, tiếng cười thanh thúy êm tai, giống như chim hoàng oanh[1].

[1]: Chim hoàng oanh

"Ta biết ngay Đào Uyển nghi là một người vô cùng thú vị lại biết thấu hiểu người khác, trước khi đến Hoàng Thái hậu còn lo lắng ta và người chung đụng không tốt, không nghĩ tới vừa thấy mặt liền hợp ý như vậy. Đào Uyển nghi quan chi khả thân[2], đặc biệt đáng đáp giống tỷ tỷ của ta, chỉ tiếc mỗi ngày người chỉ đi thỉnh an Cao Thái hậu, không thể thường gặp mặt với ta. Không bằng từ ngày mai người liền đi Vĩnh Thọ cung thỉnh an đi, chúng ta cũng sẽ thường xuyên gặp mặt nhau, nói chuyện trời đất."

[2]: khuôn mặt xinh đẹp lại nhìn dễ gần gũi.

Chu Uyển vừa nói vừa hưng phấn đề nghị với nàng, vẻ tươi cười trên mặt chưa từng ngừng lại.

Cuối cùng Tần Phiên Phiên cũng hiểu rõ, vì sao lần trước Cao Thái hậu nói như vậy, muốn ôm nha đầu này về nhà mình nuôi làm nữ nhi, bởi vì Chu gia cô nương có cái miệng biết ăn nói.

Đối với nàng ta, việc Đào Uyển nghi đắc tội với Hoàng Thái hậu, cũng có thể nói ra lời giống tỷ tỷ nàng ta, bản lĩnh tròn mắt nói dối, so với Tần Phiên Phiên là không thể phân cao thấp.

Khó trách Hoàng Thái hậu cực lực muốn nàng ta tiến cung, hiển nhiên là muốn chèn ép mục tiêu là nàng rồi.

"Chu cô nương có chỗ không biết, tuy ta lớn lên giống tỷ tỷ ngươi, nhưng cuối cùng ngươi cũng không phải là muội muội trong hậu cung này. Trong cung nhiều quy củ, ngươi lại không chân chính tiến cung, đứng ngoài cửa xem náo nhiệt nên không biết rõ. Đi qua chỗ bên kia của Hoàng Thái hậu thỉnh an, lời như vậy về sau vẫn không nên nói, ta có khó xử của ta. Nhưng mà nếu ngươi muốn đi vào cửa, tự mình trải nghiệm náo nhiệt trong cung, ngược lại có thể cùng ta đi thỉnh an ở chỗ Cao Thái hậu, chất nữ Tổ Tuyết của Cao Thái hậu cũng tiến cung đấy, nàng ấy là một cô nương tốt, ta và nàng ấy chỉ hận gặp nhau quá muộn." Nụ cười trên mặt Tần Phiên Phiên so với nàng ta nhìn còn muốn động lòng người hơn, ngữ khí cũng dịu dàng nhu nhu[3], nhưng lời nói ra thường kèm theo dao sắc dẫu bên trong.

[3]: uyển chuyển ôn hòa.

Ngươi gọi ta đi thỉnh an Hoàng Thái hậu thì có gì lợi hại chứ, có bản lĩnh thì ngươi đi thỉnh an Cao Thái hậu đi.

Ta chơi với Cao Tổ Tuyết rất vui, không có hiểm lạ gì ngươi!

Một câu nói kia của Tần Phiên Phiên ngấm ra rất nhiều ý tứ, cho dù trước khi đến Chu Uyển đã chuẩn bị xong tâm lý nhưng nụ cười trên mặt không khỏi có chút cứng đờ, thật sự quá mức đáng hận mà.

Chẳng lẽ Đào Uyển nghi muốn kết minh với Cao Tổ Tuyết, cho nên muốn dâng Cao Tổ Tuyết lên trên giường rồng của Hoàng thượng trước?

Cái này không phải do Chu Uyển suy nghĩ nhiều, chủ yếu bên trong lời nói của Đào Uyển nghi có chứa nhiều tầng ý tứ.

"Sau khi ta và Cao cô nương tiến cung vẫn chưa từng gặp mặt nhau, hồi nhỏ còn thường xuyên chơi chung một chỗ, mấy năm nay lớn lên cũng không thường gặp mặt, không biết nàng ấy bây giờ có bộ dáng như thế nào rồi?" Phản ứng của Chu Uyển coi như nhanh, lập tức kéo chủ đề lên trên người Cao Tổ Tuyết, rất có vài phân ý tứ thâm dò.

"Tốt, nàng ấy rất tốt, kể cả ta tìm xương trong trứng cũng không hề tìm ra nàng ấy có chỗ nào không tốt cả." Tần Phiên Phiên lập tức nói, hoàn toàn một bộ dạng mê muội Cao Tổ Tuyết.

Biểu tình trên mặt Chu Uyển lộ mấy phần âm trầm, nữ nhân đều là sinh vật ghen ghét, đặc biệt là nữ nhân hậu cung.

Ngoại trừ bản thân, bất kỳ nữ nhân nào bên người đều là địch nhân, cho dù trên đường gặp phải một cung nữ đề tiện cũng không thể coi thường, nói không chừng không biết ngày nào lọt vào mắt Hoàng thượng, bò lên trên long sàng phân sủng với mình.

Nhưng bây giờ Đào Uyển nghi lại chân thành khích lệ một nữ nhân sắp phân sủng với nàng ta, thấy thế nào cũng không thích hợp.

Là Tần Phiên Phiên tự tin quá mức, cho rằng nữ nhân hậu cung bất luận nữ nhân nào cũng không thể phân sủng của nàng ta?

"Đào Uyển nghi thôi phòng nàng ấy đến mức tốt như vậy, ngay cả ta cũng hâm mộ. Ta đối với người mới quen mà đã thân, nói không chừng nhìn thấy nàng ấy cũng như thế, lần sau chúng ta có thể hẹn uống trà một lần." Chu Uyển nhẹ nhàng cười, thật không nhìn ra có bộ dáng lung tung nào cả.

Tần Phiên Phiên càng thêm xác định vị cô nương này không dễ chọc, đều đã nói đến như thế này rồi mà vẫn không lùi bước.

Hai người thăm dò qua lại lẫn nhau, ngược lại chủ đề trở nên dễ dàng hơn nhiều, không còn giương cung bạt kiếm nữa, đều nói chuyện phiếm, chủ đề mãi cũng không tẻ nhạt, ngẫu nhiên đao quang kiếm ảnh[4] cũng coi như thú vui nhỏ.

[4]: Nghĩa đen: Ánh sáng ra từ đao, kiếm *Nghĩa bóng: Có thể hiểu trong văn cảnh (xuất hiện nhiều trong truyện kiếm hiệp) là đang diễn ra đánh nhau rất kịch liệt, dữ dội có thể là 2 người (cao thủ) hoặc quần chiến, hỗn loạn...

"Nếu như người thật sự là muội muội của ta, tình cảm của chúng ta nhất định sẽ rất tốt." Tần Phiên Phiên nhìn về phía nàng ta, khóe môi hơi cong cong, bụng chén trà lên trong tay, hiển nhiên ý nghĩa của ly trà này là tiễn khách.

Chu Uyển nháy mắt, cười duyên nói: "Về sau đều ở lại trong cung, ta và Đào Uyển nghi hợp ý như thế, nói không chừng cả hai còn có thể ở trong cùng một cung, đương nhiên có thể trở thành tỷ muội rồi."

Tần Phiên Phiên không để ý chút nào cười nhạt một tiếng: "Thật sao? Tỷ muội giống như Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu ấy hả? Vậy ta đây rất mong đợi."

Thời điểm nàng nói câu này, không có chút ý tứ muốn che giấu, toàn bộ hậu cung người nào không biết hai vị Thái hậu là tử địch, nàng còn quang minh chính đại nói ra như thế, hiển nhiên đối với Chu Uyển muốn lưu lại hậu cung, Tần Phiên Phiên cũng không có ấn tượng tốt gì.

Sắc mặt của Chu Uyển cứng đờ hoàn toàn, ngữ khí có chút lạnh: "Những lời này Đào Uyển nghi vẫn nên nói cho cẩn thận, cho dù đang ở tại Thường Đào các cũng sợ tai vách mạch rừng."

Tần Phiên Phiên ngẩng đầu nhìn nàng ta, ánh mắt hai người chạm nhau, có vài phần ý vị giao phong.

Tần Phiên Phiên mở miệng cười trước: "Nếu như hai vị Thái hậu không phải là tỷ muội, vậy phiến Chu cô nương nói cho ta biết, hai vị đó là thế nào?"

Chu Uyển nhướng mày, nàng ta cũng không thể nói là cừu địch được, cho dù khắp thiên hạ đều biết hai vị Thái hậu không hợp nhau, nàng ta cũng không thể nói ra miệng.

"Đào Uyển nghi không nghe lời khuyên thì đành thôi, coi như ta chưa nói gì."

Chu Uyển nói lời này xong chuẩn bị đứng dậy cáo từ, trên thực tế lần này tới là vì thăm dò thái độ của Tần Phiên Phiên, cho dù không có khả năng kéo về phía Hoàng Thái hậu, chí ít có thể không ủng hộ bên phía Cao Thái hậu.

Thế lực của hai vị Thái hậu chia hậu cung thành hai, mặc dù Tần Phiên Phiên rõ ràng là người của Cao Thái hậu, nhưng nàng và Cao Thái hậu không có quan hệ máu mủ để duy trì, ngược lại Cao Tổ Tuyết tiến cung, sẽ khiến cho quan hệ của Cao Thái hậu và Tần Phiên Phiên bị kéo giãn ra.

Nhưng chuyến thăm dò này của Chu Uyển, hiển nhiên là uống phí tâm cơ.

Tần Phiên Phiên là hoàn toàn ủng hộ Cao Thái hậu, mà đối với sự tham gia của Cao Tổ Tuyết cũng không thêm để ý, giống như thành trì bền chắc như thép, hoàn toàn cạy không ra được.

Điều này khiến cho tâm tình Chu Uyển có chút uất ức. "Chủ tử, Hoàng thượng tới." Có tiếng cung nữ tiến lên thông truyền một tiếng.

Mấy người trong điện đều có chút ngây ngẩn cả người, Tần Phiên Phiên ngẩng đầu nhìn bên ngoài một chút, sắc trời vẫn sáng rõ, Hoàng thượng chọn khoảng thời gian này đến, ai cũng không nghĩ tới.

Chu Uyển tới đây cũng không phải vì gặp được Hoàng thượng, chẳng qua là ngẫu nhiên gặp, đương nhiên nàng ta sẽ không dễ dàng rời đi như vậy.

Nàng ta lặng lẽ quan sát mình một chút, nửa cánh tay áo màu vàng nhạt, vấy xòe màu xanh da trời lại rất hợp với búi tóc song loa kế[5], khắp nơi đều thỏa đáng và lộ ra cảm giác tươi mới.

[5]: Song loa kế

Lại nhìn Đào Uyển nghi nằm trên giường, một thân áo mỏng tím nhạt, chưa trang điểm phấn son, khẳng định không bằng nàng ta, đây chính là cơ hội cực tốt.

Tần Phiên Phiên nhìn thấy nàng ta đứng bất động ở đó, hiển nhiên là chuẩn bị lưu lại, không khỏi nhủ thầm.

Vị Chu cô nương này là muốn mượn nàng để thượng vị?

Đáng tiếc Hoàng thượng thích nàng, cho tới bây giờ cũng không chỉ là dung mạo cùng tư thái.

Lúc Tiêu Nghiêu nhanh chân tiến vào, liền thấy thêm một vị cô nương lạ mắt hành lễ với hắn.

"Thần nữ gặp qua Hoàng thượng." Chu Uyển cung cung kính kính hành lễ với hắn, dáng vẻ ở giữa không có chút kịch côm, chỉ có tự nhiên hào phóng.

Tiêu Nghiêu nhíu mày, trong hậu cung có người mới tới chỉ có hai vị cô nương, trong đó một vị là biểu muội của hắn, cho nên hắn nhận ra, vị trước mắt này là ai cũng không khó đoán.

Với lại nàng ta và Hoàng Thái hậu còn có mấy phần tương tự.

Tần Phiên Phiên không có lên tiếng, cứ như vậy mỉm cười nhìn về phía hắn, ánh mắt không rời khỏi mặt Hoàng thượng, thu hết vào mắt tất cả biểu tình của hắn từ lúc bước vào cửa.

Hoàng thượng không phản ứng với vị Chu cô nương này, mà trực tiếp ngồi xuống bên giường, liếc thấy nàng nhướng mày cười đến mập mờ, không khỏi đưa tay lên vuốt mặt nàng.

"Nhìn thấy trẫm, cũng không thỉnh an, lá gan của ái tần càng lúc càng lớn nhỉ." Âm thanh của hắn mặc dù trầm thấp, nhưng trong giọng nói không thấy có chút giận dữ nào, quả nhiên chỉ là đang trêu chọc chơi đùa nàng thôi.

Tần Phiên Phiên cười khanh khách lên tiếng, tiếng cười thanh thúy dễ nghe, giống như tiếng chuông bạc lọt vào tai.

"Tần thiếp bệnh, đau thắt lưng, nhất định Thái y đã nói với Hoàng thượng, cho nên Hoàng thượng mới đến nhìn tần thiếp."

Lúc nàng nói chuyện, âm thanh cũng không phải loại khí thế nưòi phần mạnh mẽ, mà nghe giống như đang nhẫn nhịn chịu đau.

Thời điểm Tiêu Nghiêu buông tay xuống, Tần Phiên Phiên lập tức ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt đều mang theo vô số cảm giác sùng bái của thiếu nữ đối với quân vương, trong đôi mắt tỏa sáng như vì sao vậy.

Chu Uyển đứng ở một bên nhìn, nàng đều nhìn thấy hành động của hai người, trong lòng thoáng có chút xem thường.

Trong hậu cung này sự sùng ái của quân vương không đáng tin cậy, giống như hoa trong gương trăng dưới nước mà thôi. Nếu như phi tần trong hậu cung đặt Đế vương lên vị trí trên trời, yêu càng nhiều lún càng sâu, đến lúc đó roi cũng càng đau đớn.

Đào Uyển nghi nhìn thì có chút thông minh, nhưng một khi nàng ta giống với những nữ nhân khác, là động tâm với Hoàng thượng, như vậy nàng ta cách ngày thất sủng cũng không xa.

Nam nhân đều là tiện, càng là đồ vật dễ dàng chiếm được, bọn hắn sẽ càng không trân quý.

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên Chu Uyển thấy dễ dàng hơn không ít, giờ phút này Tần Phiên Phiên càng lợi dụng sự sùng ái của đế vương làm trời làm đất, chờ đến thời điểm ngày sau đế vương phiền chán nàng ta, nhớ tới đủ loại chuyện ngày xưa, sẽ cho rằng nàng ta không hề hiểu chuyện.

Đến lúc đó Đào Uyển nghi thịnh sủng chỉ sợ cũng phải kéo hơi tàn ở lãnh cung vượt qua quãng đời còn lại.

"Hoàng thượng đến thăm Đào Uyển nghi, vậy thần nữ sẽ không quá rầy rề. Thần nữ biết xưa nay Đào Uyển nghi yêu thích gấp giấy, may mắn thần nữ cũng thích những thứ này, đồng thời có chút thành tựu, mang một ít tới cho ngài chơi thử, còn xin ngài không nên ghét bỏ thần nữ tay chân vụng về."

Nàng ta vừa nói vừa từ trong tay áo lấy ra vài hình gấp giấy tạo hình tinh xảo, có đèn con thỏ nhỏ, còn có giấy lão hồ, các loại thuyền nhỏ, nhìn có chút tinh xảo khéo léo thật, có thể so sánh với hạc giấy lúc trước Tần Phiên Phiên đưa cho Hoàng thượng.

Sau khi Chu Uyển đưa mấy cái gấp giấy này, liền cung kính thi lễ một cái, chậm rãi lui ra ngoài, không có chút ý tứ lưu luyến nào, ánh mắt cũng không dừng ở trên người Hoàng thượng.

Tần Phiên Phiên nhìn chút giấy gấp được đặt ở trên ghế, nhẹ nhàng nhún mày, vị Chu cô nương này thật đúng là chuẩn bị mà tới.

Một chuyện này của Chu Uyển tiết lộ ra rất nhiều tin tức, nàng ta biết Tần Phiên Phiên đưa hạc giấy cho Hoàng thượng, hơn nữa còn mang theo những thứ lật vật này bên người.

Nghĩ lại nếu như lần này không phải Hoàng thượng vừa lúc đến đây thăm nàng, Chu cô nương cũng sẽ không để lại mấy giấy gấp này, mượn cơ hội này lộ mặt lại giảm lên trên đầu nàng. Nếu là người có tâm, tất nhiên sẽ cho rằng lần chạm mặt này Chu Uyển hoàn toàn đại thắng.

Nàng ta không chỉ không dùng thủ đoạn thấp kém ở trước mặt câu dẫn, như vậy dễ dàng rơi vào khuôn sáo cũ, hơn nữa còn lưu lại những giấy gấp này, để cho người ta coi trọng mấy phần, lưu lại ấn tượng với người khác.

Đề Hoàng thượng có ấn tượng với nàng ta, nàng ta cách long sàng lại gần thêm một bước.

"Vị Chu cô nương này ngược lại rất có ý tứ." Tần Phiên Phiên hững hờ nói một câu.

Tiêu Nghiêu dài mặt ra, ngược lại không có cao hứng như lúc vừa tới, hắn nhún mày.

"Trương Hiến Năng, chuyện Đào Uyển nghi đưa hạc giấy cho trẫm, là ai lẩm miệng để lộ ra ngoài?" Cửu ngũ chí tôn không cao hứng ở điểm này, chuyện một cái rầm ở Long Càn cung lớn một chút cũng có thể truyền đến tai Hoàng Thái hậu, còn bị Chu cô nương lợi dụng, đây không phải là điềm tốt gì.

Trương Hiến Năng lập tức tiến lên, nhưng lại không biết trả lời như thế nào.

Suốt ngày cầu Hoàng đế cứ mở hạc giấy ra lật qua lật lại rồi lại xếp như cũ, ngẫu nhiên còn ghi lại chút kí ức tốt đẹp vào ban đêm cùng tiểu yêu tinh du ngoạn Vụ sơn, những người có mắt đều biết được.

Huống hồ Đào Uyển nghi được sùng ái, trên dưới hậu cung các chủ tử hỏi thăm nhiều chuyện cho nên hạc giấy bị truyền ra ngoài, chỉ ít hơn phân nửa chủ tử trong cung đều học tập gấp giấy.

"Ngài yêu thích gấp giấy không phải là bí mật gì, trong Ngự Thư phòng cũng mang theo hai con hạc giấy, lần trước Đồng thượng thư đưa ra một phương

án mà ngài không thích, còn thuận tay cầm hạc giấy đánh hấn đó." Sau khi Trương Hiến Năng suy nghĩ một lát, chọn lấy câu trả lời tương đối an toàn.

Muốn trách thì trách chính người đi, ai bảo thời điểm người tức giận, ném đồ vật trên tay đi, nhìn cũng không nhìn.

Kết quả một con hạc giấy nhẹ nhàng bị ném ra, cũng không có ném trên mặt người ta, bầu không khí lập tức liền rất lúng túng, nếu không phải lúc ấy ở đây là những lão thần đã gặp qua nhiều chuyện lớn, có lẽ đã muốn cười ra tiếng.

"Được rồi, thu những đồ này lại đi, đừng lấy ra chướng mắt." Tiêu Nghiêu giật lông mày, hấn luôn cảm thấy trong lúc vô hình đã bị Trương Đại tổng quản oán giận, nhưng lại không nghĩ ra là ở chỗ nào.

Rất nhanh liền có cung nhân thu giấy gấp này lại, Tàn Phiên Phiên thấy hấn như thế, ngược lại tâm tình tốt hơn nhiều.

Chỉ ít Nhi cầu tử vẫn không thích người lấy lòng, lúc trước nếu không phải thời điểm gặp mặt nàng có mấy động tác lau sàn trấn trụ hấn, nói không chừng cũng không phải dễ dàng liền tốt như bây giờ.

"Chu cô nương là phụng mệnh Hoàng Thái hậu tới thăm tần thiếp, ngài vút lễ vật nàng ấy tặng đi, tần thiếp lấy cái gì hồi lễ cho nàng ấy chứ?" Tàn Phiên ngược lại mang bộ mặt biểu lộ kinh ngạc.

Tiêu Nghiêu tức giận nhìn nàng một cái: "Nàng giả vờ, tiếp tục giả vờ đi. Nàng ta cầm giấy gấp tới đánh mặt nàng đó, trẫm tức giận thay nàng, vậy mà nàng còn không cao hứng à?"

"Đương nhiên là tần thiếp cao hứng rồi, chỉ là tần thiếp sợ về sau thời điểm ngài cảm thấy nàng ta tốt, muốn trách tội tần thiếp lúc trước làm người xấu này." Tàn Phiên lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Kết quả vẻ mặt này của nàng còn chưa tới, Tiêu Nghiêu đã vươn tay ra, bóp chặt hai bên gương mặt của nàng, hơi dùng lực nhẹ, miệng của nàng đã bị bóp đến chu lên, giống như lúc con sóc lấp quả thông đầy miệng vậy.

"Cái miệng này của ái tần không nói được lời nào tốt, vừa mở miệng nói toàn lời mê sảng, nàng cùng Hách thái y nói mò gì đấy, nếu cái này truyền đi, trẫm và nàng cũng không rơi vào chỗ tốt. Nếu nàng còn muốn đi con đường hiền lương thực đức, sớm nghỉ ngơi một chút chờ bị vắng vẻ đi, ngày khác ngôn quan liền muốn dâng tấu nàng là một gian phi hại nước, hồng nhan họa thủy, sớm ban thưởng ba thước lụa trắng cảm tạ quân ân." Tiêu Nghiêu hít mũi, vừa nói vừa có chút chỉ tiếc rên rỉ không thành tiếng.

Tàn Phiên Phiên đưa tay kéo tay hấn xuống, bắt đắc dĩ là cửu ngũ chí tôn lại quyết tâm muốn nắm vuốt nàng.

Cuối cùng nàng không có cách nào, đành phải thuận thế đưa miệng hướng về phía trước, giống như hôn hấn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tần Thiếp Thua

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Tiêu Nghiêu nhìn đáng vẻ nàng dẫu miệng, hơi do dự một lát, cuối cùng cúi đầu hôn nàng một cái.

Khi hai người môi chạm vào môi, một tiếng "Chụt" vang lên, sau đó, cả hai đều ngây ngẩn cả người.

Tàn Phiên Phiên chớp chớp mắt, không đúng, vừa rồi lúc nàng bị bóp mặt, nhất định vô cùng xấu xí, thế mà hấn lại có thể hôn được!

Quả nhiên mắt chó không cảm thụ được thẩm mỹ của con người! Nàng còn mong chờ chuyện xa vời gì chứ!

Sau khi Tiêu Nghiêu hôn xong, cũng có chút hậu tri hậu giác [1], nàng muốn hôn hấn liền hôn? Hấn là nam nhân tôn quý nhất trên đời này, làm sao lại trở nên nghe lời như thế, lại còn có thể trông như được huấn luyện nghiêm chỉnh, thật không thích hợp!

[1] Hậu tri hậu giác: quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm.

Trương Đại Tổng quản đứng ở một bên, xem động tác vô cùng tự nhiên của hai người bọn họ, dường như là đã khắc vào trong xương tủy từ lâu.

Đào Uyển nghi thật là biết cách huấn luyện, xem cách nàng huấn luyện Cầu Hoàng để đi, nàng vừa dẫu môi hấn liền đặt môi mình lên. Trông thật giống

lúc đùa với cún, cầm xương đi qua, con cún liền vẫy đuôi.

Tần Phiên Phiên nhin không được cười rộ lên, nhưng mà mặt nàng còn bị bóp, cười lên có hơi xấu.

Hoàng thượng buông tay ra, nắn vuốt ngón tay, giống như trên đầu ngón tay còn lưu lại xúc cảm non mềm của đôi má nàng.

"Tần thiếp không phải cố ý muốn nói, nhưng mà tần thiếp vừa rời khỏi ngài trong lòng liền bắt đầu nhớ thương ngài. Cho nên lúc ấy thái y hỏi ta cái gì đó, căn bản ta không nghe rõ, chờ đến khi phản ứng lại, thì đã trả lời rồi, đành phải theo chuyện mà nói tiếp. Huống hồ thời điểm ngài chiêu hạnh tần thiếp, mỗi ngày căn cứ cù cù, cũng không có ảnh hưởng triều chính, ở đâu ra mà có họa quốc yêu phi? Đây chỉ là sở thích nhỏ của Hoàng thượng cùng tần thiếp, làm sao các triều thần có thể hiểu những chuyện đó? Nếu như thật sự có ngôn quan viết một quyển đề tố tần thiếp, nhất định là hấn ta ghen ghét tần thiếp có thể đem đem bầu bạn Hoàng Thượng, mà hấn lại không được."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa thuận tay khoác lên cánh tay Tiêu Nghiêu, này dường như là hành động theo bản năng.

Cùng với sự giao lưu thân thể hai người ngày một tăng, thời điểm ở bên nhau, nếu không có lời gì để nói thì phương thức hóa giải xấu hổ, thậm chí là lấy lòng Hoàng thượng nhanh nhất chính là tiến hành tiếp xúc thân thể với hấn.

Cũng không nhất định là tạo không khí ái muội hoặc là tán tỉnh, chỉ cần cứ dựa vào nhau như thế dường như ngăn cách giữa hai người liền lập tức biến mất, còn cảm giác thật an tâm.

Hoàng thượng còn chưa tỏ thái độ gì, Trương Đại Tổng quản đã không nghe nổi nữa.

Đào Uyển Nghi có thể nói ra lời này, đó là do nàng chưa thấy được trước điện các triều thần trông như thế nào.

Càng trải sự đời nhiều, tuổi cũng càng lớn, đều là lão nhân mặt râu ria xồm xàm, đã bước nửa chân vào quan tài. Những người này ngày thường bầu bạn bên cạnh của Hoàng thượng, giờ còn muốn bầu bạn buổi tối, đoán chừng là chê Hoàng thượng mệnh quá dài.

Vừa mở mắt thấy mấy lão đầu ở bên cạnh, nững nịu mà kêu hấn Hoàng thượng, Nhị Cầu tử có thể nhin, nhưng hấn không thể nhin.

"Muốn bị đánh có phải không? Lại nói hươu nói vượn, người nói lời này ra bên ngoài, không chừng những ngôn quan đó có thể xúc động mà lấy cái chết chứng minh trong sạch, còn nói trảm bị yêu nữ mê hoặc."

Tiêu Nghiêu cũng không có nghĩ đến hình ảnh mà Trương Đại Tổng quản đang nghĩ tới, hấn là nam nhân thẳng, không có Long Dương chi hảo [2], cho nên không nhận thấy được bấy bên trong lời nói của Đào Uyển Nghi.

Hấn làm bộ muốn véo mặt nàng, Tần Phiên Phiên lúc này lại ngoan ngoãn, thấy tay hấn sắp đến gần, nàng không lùi mà lại tiến tới, trực tiếp chu miệng lên muốn hôn hấn.

Tay Tiêu Nghiêu dừng một chút, tựa hồ hơi do dự.

"Hôn một cái tần thiếp sẽ không nói bậy."

Chính ngay lúc Hoàng thượng do dự, cho Tần Phiên Phiên cơ hội kéo dài hơi tàn, nàng lập tức nắm bắt được cơ hội nói chuyện dụ dỗ hấn.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng chu đôi môi đỏ lên, mọng nước giống anh đào hấn mà thích ăn, hấn lại cúi đầu hôn nàng một cái.

"Đây là chính người nói, hôn một cái sẽ không nói bậy, vậy lần tới nếu lại nói bậy thì thế nào?" Hấn thấp giọng hỏi nàng.

Tần Phiên Phiên nghiêng nghiêng đầu, ra vẻ vô tội nói: "Vậy thì ngài lại hôn tần thiếp một cái nữa được không?"

Tiêu Nghiêu bị sự vô si của nàng đánh bại, nỗ lực duy trì vẻ mặt nghiêm túc, nhưng cuối cùng lại không chống đỡ được, cong môi cười.

"Người đó, muốn trảm nói người thế nào mới tốt đây? Ở trong cung đá cầu có thú vị không? Trật eo nằm ở trên giường có thoải mái không?" Tiêu Nghiêu vừa lắc đầu vừa thở dài, nhìn nàng ngồi nghiêng ngả ở đây, thời điểm vừa rồi chu miệng muốn hôn cũng không dám có động tác gì lớn mật, đáng vẻ vô tội nghiệp.

Hấn thật đúng là có sức chịu đựng mà.

Trương Đại Tổng quản mắt nhìn tiểu yêu tinh cứ như vậy mà lừa được Hoàng thượng, lúc trước Hoàng thượng còn tức giận, mắng rất nhiều lần, nói cái gì mà nhất định phải trừng trị thật tốt vị họa quốc yêu phi này, cả ngày nói hươu nói vượn, đối với hấn đó là một loại bôi đen.

Đào Uyển Nghi đá cầu tự làm trật eo mình, kết quả lại nói với thái y là Hoàng thượng hoan hảo nhiều nên mới bị trật.

Chuyện này bản thân nghe liền rợn cả người, nếu phi tần khác bị trật như thế cũng sẽ giấu, sợ trên đầu bị chụp một cái mũ yêu phi. Thế nhưng nàng ngược lại, người ta còn chưa nhớ tới việc bố trí hãm hại, nàng đã ôm việc vào người.

Cầu Hoàng đế lừa giận tận trời tới chỗ của Đào Uyển Nghi, mới vừa bắt đầu đã bị hai cái hôn dỗ dành tốt.

Vậy tức tôi dọc đường đi, đến nơi trong con giận dữ là cái quái gì?

Con giận của Thiên tử? Chớ má, không phải! Tiểu yêu tinh hôn một cái liền nguôi giận, còn vui rạo rức mà nhìn người ta cười.

Lúc trước, tốt xấu gì cậu Hoàng đế cũng là chủng loại bình tĩnh thông minh, hiện giờ trực tiếp chuyển thành Husky [3] ngáo ngo.

[3] Husky: là giống chó cỡ trung, có nguồn gốc cổ đại ở vùng đông bắc Sibir, Nga.

Hôn cũng hôn rồi, nói cũng nói rồi, Tiểu Nghiêu cảm thấy nên đứng dậy rồi đi.

Rốt cuộc thời gian của vị cửu ngũ này vẫn rất chặt chẽ, trừ bỏ thời gian phê duyệt tấu chương ra, trên cơ bản thời gian gặp gỡ nữ nhân để nói chuyện yêu đương là rất ít rất ít, hầu hết thời gian đều dùng để bắn pháo [4].

[4] Bắn pháo: là làm chuyện đó đó mấy thím a =))))

Hiện giờ Đào Uyển nghi đang bị trật eo, có pháo cũng không bắn nổi, hần ho nhẹ một tiếng muốn đi.

Hần ngoác miệng ra, Tần Phiên Phiên liền biết hần muốn thả cái rắm gì ra ngoài, nàng đương nhiên sẽ không để hần đi dễ dàng.

Buồn cười, khó khăn lắm Hoàng thượng mới tự đưa tới cửa một lần, nàng có thể thả hần đi sao?

Nếu hần đi mất, không phải tên tuổi thịnh sủng của mình bị ném đi sao? Giả sử Nhị Cửu tử đang ở trên đường trở về lại đụng vào tiểu yêu tinh nào, cảm thấy nhìn thuận mắt, liền bắn pháo ngay tại chỗ, mặt mũi nàng biết giấu vào đâu!

"Hoàng thượng, tần thiếp chỉ người xếp giấy được không?" Nàng lời kéo tay hần, không cho hần đi, trong giọng nói mang theo vài phần khẩn cầu.

Tiểu Nghiêu do dự một chút, dù sao hần trở về cũng không lập tức xem tấu chương, ở lại chơi với nàng một lát cũng không phải không thể.

"Hạc giấy, trăm đã biết xếp." Hần nhẹ giọng nói một câu.

"Xếp cái khác nha, tần thiếp khéo tay, cái gì cũng biết xếp." Tần Phiên Phiên đã tính trước, nói.

Tiểu Nghiêu nhìn nàng chớp đôi mắt to, đáng vẻ nghiêm túc, hần liền tin nàng.

Sự thật chứng minh, thời điểm Đào Uyển nghi nói chuyện, càng nghiêm túc càng giả dối, bởi vì nàng phải lừa chính mình trước mới có thể lừa người khác được.

Ngoại trừ hạc giấy, cái rắm gì nàng cũng không biết xếp.

"Ái tần, đến cuối cùng ngươi muốn xếp cái gì? Tờ giấy này đã bị ngươi làm nhàu nát cũng không thay đổi ra hình dạng gì. Còn hai bước gấp mới vừa rồi vẫn luôn lặp lại, xếp xong lại mở ra để xếp lại tiếp."

Qua một lát, Tiểu Nghiêu liền mất sạch kiên nhẫn.

Tần Phiên Phiên không gấp được thứ đồ chơi nào khác lại còn giả vờ phô trương thanh thế, tờ giấy ở trong tay đôi tới đôi lui cũng không xác định được, mười ngón tay của nàng nhích tới nhích lui, còn làm bộ động tác rất mau, đều hóa thành tàn ảnh.

Tần Phiên Phiên cau mày, thời điểm nàng chà đạp tờ giấy này còn phải phân tâm suy nghĩ hai chuyện.

Nàng suy nghĩ rằng mình xếp ra không giống hình dáng của đồ vật nào, muốn bịa ra một lý do lừa hần, nhưng đến cuối cùng nàng cũng không thể nghĩ ra được.

Cuối cùng nàng dùng sức vò tờ giấy kia, nặn thành một quả cầu nhỏ chắc chắn, sau đó nhét vào trong lòng bàn tay hần.

"Đây là trứng rồng tần thiếp cho ngài."

"Đây là đưa tâm của ngươi cho trăm sao?"

Hai người cùng nhau mở miệng nói, chẳng qua đáp án lại hoàn toàn bất đồng.

Nội điện lâm vào yên tĩnh như chết, Liễu Âm sợ tới mức thân thể run lên.

Hai người này nhất định là đang trao đổi linh hồn.

Lý do Hoàng thượng nói ra thật buồn nôn, đây hoàn toàn là phong cách chán ngấy đến tận trời của Đào Uyển nghi, nhưng lúc này lại do ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng nói ra.

Mà Đào Uyển nghi lại... rẽ vào một con đường không đáng tin cậy.

"Tàn thiếp chịu thua." Trong lòng Tàn Phiên Phiên hậm hực.

Thế mà nàng lại thua! Hơn nữa còn là thua thảm bại, trước nay chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày so về khả năng khiến người ta ghét bỏ, thế nhưng nàng lại bại trong tay Hoàng thượng.

Người nam nhân trước mắt này không hồ là do Cao Thái hậu sinh ra, trò giỏi hơn thầy. Lúc trước dự vọng trong cơ thể hắn luôn bị phong ấn lại, nhưng do Tàn Phiên Phiên chuyên diễn tuồng đến bên cạnh hắn, toàn bộ mọi thứ từ thể xác đến tâm hồn hắn đều được mở mang, làm cho Hoàng thượng thăng lên một cấp độ mới.

Tiêu Nghiêu lập tức cảm thấy viên giấy trong lòng bàn tay vô cùng phồng tay. Hắn không hề nghĩ ngợi gì, lập tức ném đi giống như ném củ khoai lang phồng tay đi, đem thứ đồ chơi này vứt ra ngoài.

"Ồi, trứng của người, tâm của tàn thiếp!"

Về mặt Tàn Phiên Phiên đau lòng nhìn thứ kia rơi xuống đất, mặt cau lại, giống như đang chịu "đau" như quả trứng.

Nếu không phải hiện giờ eo nàng không tốt, nàng nhất định sẽ lập tức rời giường đuổi theo nó.

"Mau nhặt lên, nhặt lên! Hoàng thượng, người đối với trứng của người và tâm của tàn thiếp lại tàn nhẫn như thế sao?" Nàng gấp đến độ vung tay, nồn nóng mà sai Liễu Âm đi nhặt.

Liễu Âm do dự, nàng không dám đâu.

Hoàng thượng ném đồ, lão nhân gia hắn không mở miệng nàng nào dám nhặt lên.

"Đừng bỏ từ "Rồng" đi, khó nghe." Tiêu Nghiêu nghiêng răng nghiêng lợi sửa lại.

"Được được, trứng rồng trứng rồng. Nhưng vì người quăng nó đi, nên chỉ còn lại từ "Trứng" mà thôi." Tàn Phiên Phiên theo tâm ý hắn nói.

"Nhặt cái gì mà nhặt, không cho phép nhặt. Viên giấy này mới rắc ra, người tưởng trầm ngâm à?" Tiêu Nghiêu nhìn Liễu Âm do dự, dường như muốn cắn răng nhặt lên, lập tức hung tợn nhìn nàng ta nói một câu.

Liễu Âm ngoan ngoãn đứng ngay ngắn, cúi thấp đầu, tự thu nhỏ mình lại như hạt bụi, mong Hoàng thượng bỏ qua cho mình.

Kỳ thật nàng ta mới là người chịu thiệt thòi nhất, viên giấy này vừa mới rắc ra, mắt người đều có thể nhìn ra được. Nhưng mà không biết là ai kiên quyết nói nó là tâm của Đào Uyển nghi, tốc độ biến sắc mặt cũng thật là nhanh.

"Tàn thiếp đã nhận thua, là tàn thiếp không suy nghĩ tốt, kia đúng là tâm của tàn thiếp." Tàn Phiên Phiên gấp gáp kêu lên.

Kỳ thật cũng không phải nàng thật sự gấp gáp, viên giấy vừa rắc, ai nhặt thì người đó ngu.

Nhưng nàng không thể biểu hiện rằng mình thật sự bình tĩnh. Một khi bình tĩnh lại, cảm xúc của cậu Hoàng đế ở đối diện cũng sẽ bình tĩnh lại, sau đó sẽ truy cứu việc ngoại trừ hạc giấy, cái rắc gì nàng cũng không thể gấp được nhưng lại muốn gạt hắn, nhắc đến tội khi quân.

Nàng không nghĩ sẽ đối mặt với nó, cùng hắn nói về trứng vẫn tốt hơn.

Nếu Trương Hiến Năng nghe được ý tưởng trong nội tâm nàng nhất định phải cho nàng một tràng vỗ tay điên cuồng, nguy biến của Đào Uyển nghi quả thực quá thông thái, quá chính xác.

Lực chú ý của Cậu tử là có hạn, người muốn thay đổi một phương diện nào đó, phải đem phương diện khác tới dụ hoặc hắn.

"A." Tiêu Nghiêu cho nàng một nụ cười lạnh, hiển nhiên là rất khó lừa được.

Nhưng Tàn Phiên Phiên là ai chứ, là tiểu yêu tinh hay làm trò để kích thích tính tình bên trong của Hoàng thượng, căn bản là sẽ không nhận thua.

Vì thế nàng đưa cổ lên trước, đôi tay bưng lấy mặt của hắn, nhắm ngay miệng hắn "Chụt", gặm một cái.

"Ngài xem tàn thiếp lại nói sai rồi. Mới vừa rồi ngài nói qua với tàn thiếp, nếu còn nói bậy thì ngài liền hôn ta một cái, như vậy tàn thiếp liền không hề nói sai nữa. Viên giấy trên mặt đất kia chính là tâm của tàn thiếp đối với ngài, ngài lại đem nó vứt trên mặt đất, nó sẽ vỡ thành mảnh vụn, tàn thiếp sẽ rất rất thương tâm. Hoàng thượng, có phải ngài ghét bỏ tàn thiếp hay không?"

Nàng vừa nói vừa chớp chớp mắt, trong giây lát nước mắt liền đọng đầy hốc mắt, đôi mắt thu thủy cũng trở thành hồng như mắt thỏ.

Xung quanh xem bản lĩnh nói diễn là diễn của nàng đều vỗ tay ở trong lòng cho nàng.

Chỉ bằng bản lĩnh muốn khóc liền khóc này, Đào Uyển nghi có thể xưng bá hậu cung hai mươi năm, phi tần khác theo không kịp.

Một câu nói của Tàn Phiến Phiến, trên mặt thay đổi ba biểu cảm, đầu tiên là thời điểm hôn hấn thì tình thâm ý thiết, nói đến viên giấy kia là trong lòng chăm chú cùng nghiêm túc. Cuối cùng lúc nhắc tới Hoàng thượng ghét bỏ nàng, mặt đầy kinh sợ cùng bất an, thật tội nghiệp.

Tiêu Nghiêu mặt lạnh nhìn nàng, cuối cùng gờ tay sờ sờ đỉnh đầu nàng, quay đầu nhìn Liễu Âm đang sững sờ nói: "Sững người làm cái gì, nhặt lên! Chủ tử nhà ngươi nói cũng không nghe, có phải không sai khiến được người nữa hay không? Từ Long Càn cung đi ra, các cô cô đã dạy người thế nào? Thật làm trầm mất mặt!"

Liễu Âm sợ tới mức run lập cập, nhanh chóng nhặt viên giấy lên, đưa hai tay tới.

Động tác của nàng ta cực kỳ cẩn thận, phải biết rằng thứ nàng ta nâng trong lòng bàn tay này không phải là viên giấy bình thường, đây là trứng của Hoàng thượng và tâm của chủ tử.

Chờ Hoàng thượng lấy đi viên giấy, Liễu Âm lập tức chui về trong góc phòng, nàng lại xông về trước nữa thì nàng chính là heo!

Nàng mới là người chịu thiệt thòi nhất đúng không?

Hai người bệnh tâm thần này, thời điểm nói chuyện yêu đương cứ phát bệnh, ai ở phía trước hầu hạ chính là người chịu tội thay.

Ngược lại khi hai vị chủ tử mất hứng, dù sao cũng phải tìm người chịu tội, đối phương không chịu vậy nô tài phải gánh trách nhiệm.

Trương Hiến Năng nhìn thấy tất cả liền có chút cảm thông với Liễu Âm, yên lặng thờ dài, Đại Tổng quản như hắn phải gánh chuyện rất nhiều lần, lúc đó hắn đã nói cái gì? Cái gì cũng nói không nên lời mà, Cầu Hoàng đế muốn người chịu ai dám không chịu.

Tiêu Nghiêu nắm viên giấy trong lòng bàn tay. Nàng lại lôi kéo tay Hoàng thượng, hai người dính với nhau mà nói mấy câu buồn nôn. Một lúc sau, Tàn Phiến Phiến mới thả cho hắn rời đi.

Lúc này trời bên ngoài đã tối rồi, nếu có tiểu yêu tinh nào xuất hiện, cũng không thấy rõ mặt, hầu như là bị nhầm thành nữ quỷ cần xử lý.

Thời điểm Hoàng thượng rời đi còn dặn dò vài câu, bảo nàng bồi dưỡng thân thể thật tốt, không được lộn xộn, không được lộn lộn lung tung, tránh cho vết thương ở eo càng nghiêm trọng.

Tàn Phiến Phiến đồng ý tất cả. Sau khi hai người lưu luyến chia tay, nhìn bóng dáng vĩ đại to lớn của Hoàng thượng nàng vô cùng vui vẻ, giống y con heo hai trăm cân, Đào Uyển nghi thờ phào nhẹ nhõm.

Cầu tử thật là dễ dụ mà!

Tiêu Nghiêu trong tay nắm chặt viên giấy đi ra, một đường luôn ngẩng đầu mà bước, dáng đi tỏ vẻ oai hùng, rõ ràng là bị Đào Uyển nghi dỗ cho vui vẻ.

Nhưng mà đi đường được một nửa rồi bị gió lạnh thổi vào mặt, chỉ số thông minh của hắn liền online.

Không thích hợp cho lắm!

Hắn đi Thường Đào các để làm gì? Thăm bệnh chỉ là chuyện phụ, tìm tiểu yêu tinh không biết lựa lời Tàn Phiến Phiến kia để tính sổ mới là chính sự.

Vấn đề là khi hắn đến nơi, vừa chuẩn bị bắt đầu, đã bị hôn đến chóng mặt, chẳng hiểu tại sao lại bắt đầu học xếp giấy.

Mẹ, không biết xếp cũng nghiêm túc xếp, cuối cùng lại vo thành một cục, nói với hắn là tặng hắn trứng rồng.

Trứng rồng?

Lúc đó hắn còn mất não, chủ động nói thứ đồ kia là tâm của Tàn Phiến Phiến!

Nữ nhân kia có tâm sao? Nếu có chắc cũng y chang tảng đá, vừa thô vừa cứng.

"Trương Hiến Năng!" Sau khi bừng tỉnh, Hoàng thượng vô cùng tức giận, lớn tiếng kêu.

Trương Đại Tổng quản dẫn đường ở phía trước run rẩy, mẹ nó, nói đi, hắn lại muốn mình gánh nợ rồi!

"Nô tài ở đây!"

"Trẫm đi Thường Đào các là để răn dạy Đào Uyển nghi, kết quả đã quên. Tại sao ngươi lại không nhắc nhở trẫm?" Tiêu Nghiêu hùng hổ chất vấn đến dọa người.

Ngồi cửu ngũ cao cao tại thượng sẽ sai sao? Đương nhiên là không, có sai cũng nhất định là người hầu bên cạnh không nhắc nhở hắn.

Trương Hiến Năng muốn cầm bàn tay mình nhả ra một bãi nước miếng, sau đó quệt lên mặt chó của Cầu Hoàng đế, việc này có thể trách hắn sao?

Rõ ràng là bản thân Cầu Hoàng đế không chịu được hai cái hôn của tiểu yêu tinh nên đem chuyện này gác lại, sau đó cùng nàng chơi trò chơi xếp giấy

thiếu năng gì đó, cười giống con heo hai trăm cân.

"Nô tài biết sai." Hắc cú đầu nhận sai, thái độ thành khẩn.

"Còn đây là cái gì? Viên giấy đã rã ra này còn khiến trăn nắn chặt như thế, nắm chặt lâu như vậy!" Tiêu Nghiêu bóp viên giấy, kích động lạ thường mà nhìn phía trên phía dưới nó, tiếp tục hét khàn cả giọng chất vấn.

Hiển nhiên chính Cầu Hoàng đế cũng không dám tin, vậy mà hắc lại nắm chặt viên giấy đến bây giờ. Hiện tại bình tĩnh lại, hắc cảm thấy vô cùng mất mặt.

Heo con một cân cũng thông minh hơn hắc, hưởng chi hắc to đến hai trăm cân, phải hiểu chuyện hơn.

Hắc kích động, viên giấy vừa trượt khỏi tay liền bay thành một đường cong parabol rơi xuống một nơi nào đó.

Âm thanh Hoàng thượng quát lớn lập tức ngừng, không khí có chút tê ngắt.

Trương Hiến Năng ho nhẹ một tiếng, thử thăm dò: "Chúng ta về Long Càn cung hay là quay lại Thường Đào các?"

"Quay lại cái gì mà quay lại, thứ đồ kia bị ném nguoi không thấy sao? Tim!" Tiêu Nghiêu nổi giận đùng đùng trừng mắt, đáng vẻ như không được hỏi nhiều.

Trương Hiến Năng cảm thấy tay mình vô cùng ngứa, thật muốn tát lên mặt hắc.

Cầu Hoàng đế cũng đã hiểu được, đó thật sự là một viên giấy rã, con mẹ nó nhặt cái rắm, bộ là bảo bối trân quý lắm sao mà nhặt!

[2] *Điện tích Long Dương chi hảo: Tương truyền một lần Ngụy An Ly Vương cùng Long Dương Quân đi câu cá. Long Dương Quân câu được nhiều cá. Đang chơi vui, Long Dương Quân khóc. Ngụy Vương dò hỏi nguyên do. Long Dương Quân vừa khóc vừa bẩm rằng:*

"Chính là vì lũ cá này. Khi mới câu được, thần thấy rất vui, nhưng cứ câu được con cá to hơn thì thần lại muốn vứt bỏ những con trước đó. Thần lại nghĩ đến thân phận mình, lẽ nào thần cũng như lũ cá kia. Trong cõi bốn bể nhân gian này, mỹ nhân nhiều không đếm xuể. Họ đem lòng đổ kị với tiểu thần vì được nhà vua sủng ái. Cũng vì lẽ ấy, đám người này đua chen để được ở gần đại vương. Xem ra, tiểu thần rồi cũng sẽ như lũ cá kia, bị vứt bỏ lãng quên, nghĩ đến cảnh ấy, thần không buồn không khóc sao được?"

Ngụy An Ly Vương nghe thấy vậy, cảm động vô cùng, vội vàng an ủi Long Dương Quân rồi ban lệnh: "Từ nay về sau, kẻ nào dám ca tụng, tiên cử mỹ nhân, sẽ bị tru di cả họ"

Hành động này của Long Dương Quân làm cho những mỹ nhân trong cung khó bề tiếp cận Ngụy An Ly Vương. Từ đó về sau câu này thường ám chỉ tình yêu đồng tính

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Nắm Giấy Lớn

Bởi vì Hoàng thượng nhất thời kích động đánh mất nắm giấy, đoàn người đều mang theo đèn lồng bắt đầu tìm.

Mọi người tìm vô cùng cẩn thận, một nhánh cây ngọn cỏ đều không buông tha, phải biết rằng kia chính là trứng rồng của Hoàng thượng, tâm của Đào Uyển nghi, cần phải nghiêm túc đối đãi.

Cuối cùng thời điểm tìm được, nắm giấy kia đã ướt, phải biết rằng lần đến bụi cỏ, buổi tối nhiều sương hoàn toàn làm ướt.

Một cục giấy ướt mềm bỏ đi một lần nữa đưa đến trong tay Hoàng thượng, biểu tình trên mặt Tiêu Nghiêu một lời khó nói hết.

"Aiz." Hắc thở dài một hơi, nhìn nắm giấy trong tay có chút cảm giác đau lòng, một khuôn mặt lạnh lùng phân phó người xung quanh: "Chuyện hôm nay không được truyền cho người khác nghe, nếu Đào Uyển nghi biết, nàng nhất định sẽ thương tâm, nàng là người đa sầu đa cảm."

Sau khi ném xuống câu dẫn dò này, Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng, mu bàn tay duỗi ra, hai nắm đấm nắm chặt đến gắt gao, bảo đảm nắm giấy sẽ không lại rớt, mới dẫn đầu đi về phía trước.

Trương Hiến Năng một mặt bước nhanh chạy vội dẫn đường phía trước, một mặt trong lòng điên cuồng khinh bỉ hắc.

Đêm nay chỉ số thông minh của Nhị câu tử phỏng chừng là bị giảm xuống bằng không, đến nắm giấy nát này, Đào Uyển nghi tuyệt đối sẽ không lại hỏi

đến, chỉ là kẻ sách ứng phó tạm thời, nhưng Hoàng thượng lại coi đó là thật.

Sau khi tiến vào nội điện Long Càn cung, Tiêu Nghiêu đặc biệt sai người tìm cái đĩa sứ trắng thật đẹp.

Kết quả lúc sau đám người hai tay dâng lên, hần lại không hài lòng, lấy cái đĩa lần qua lộn lại nhìn tới nhìn lui vài cái, trên mặt đều không lộ ra tươi cười, ngược lại mày nhăn càng chặt hơn.

"Tại sao lấy đồ án hoa sen? Trẫm nói chính là muốn hoa đào, hoặc là hình quả đào cũng được."

Trương Hiến Năng vừa nghe lời này, dưới đáy lòng lại trợn trắng mắt, đĩa sứ mang đồ án quả đào thật đúng là hiếm thấy, huống hồ trước kia Hoàng thượng ghét nhất màu hồng nhạt. Lúc Đào Uyển nghi vừa tiến cung, vừa lúc có tiểu cung nữ mặc màu hồng phấn bị phạt quỳ, chính là bởi vì ngôi cửu ngũ nói thấy hồng nhạt liền nhớ tới nón xanh trên đầu mình.

Kết quả đồ vật hồng nhạt đều bị thu thập, lúc này có thể tìm ra cái mang hình hoa sen đã là cá lọt lưới, kết quả hần còn muốn hoa đào.

"Hoàng thượng, lúc trước đồ vật trong điện đã từng bị tẩy sạch một lần, phần lớn đồ vật hồng nhạt bị loại ra ngoài. Hơn nữa đồ vật mang hình hoa đào và quả đào vẫn là tương đối ít, phần lớn đều là hoa sen, mẫu đơn các thứ." Trương Hiến Năng thật sự nhìn không nổi nữa, không khỏi nói ra một câu.

Lúc trước thời điểm Cầu Hoàng đế chán ghét hồng nhạt, khẳng định không nghĩ tới có một ngày hần sùng ái nhất sẽ là một quả đào tình, toàn thân đều con mẹ nó là hồng nhạt.

Lúc này trái lại hần không chê hồng nhạt là trào phúng nón xanh của hần nữa, hiện tại Trương Hiến Năng cũng hoài nghi, lúc trước Đào Uyển nghi nhất định là ghi hận trong lòng, đi một vòng tròn lớn như vậy, cuối cùng nàng ấy thành Đào Uyển nghi, Hoàng thượng vẫn là Cầu Hoàng đế mang nón xanh kia.

Nhờ có Trương Hiến Năng nhắc nhở như vậy, Tiêu Nghiêu mới bắt tri bắt giác nhớ tới điều kiêng kỵ của mình lúc trước, có chút xấu hổ mà ho nhẹ một tiếng.

"Vậy dùng đi, đổi lại ngày mai Trương Hiến Năng đi sai người Thượng Cung cục làm mấy bộ về đào tới bài trí."

Hần vừa nói vừa nhẹ nhàng bỏ nắm giấy vào cái đĩa sứ màu trắng kia, cả người đều nghiêng về phía trước, hai mắt cẩn thận nhìn chăm chăm.

Trương Hiến Năng đứng ở phía sau, thật sự là nhìn không được, trên mặt loại biểu tình nhìn kẻ thiếu năng trí tuệ rốt cuộc vẫn biểu lộ ra.

Con heo béo này, ngày mai không tìm Thượng Cung cục, dứt khoát tìm giết heo cho rồi, kéo đồ con heo hai trăm cân này đi làm thịt, miễn cho ở chỗ này mất mặt xấu hổ.

Ngôi cửu ngũ rõ ràng đã hoàn toàn mê muội, đây là một nắm giấy nát, kết quả thăng nhĩ này lại coi như vật báu, còn lấy ra loại đĩa sứ đặc chế để đặt vào.

Bộ dáng thật cẩn thận quan sát kia của hần, giống như thật sự nuôi một quả trứng.

"Hoàng thượng, ngài muốn tìm cái chăn bao lấy trứng rồng này không, miễn cho đêm đông lạnh hồng mất?" Ngữ khí của Trương Hiến Năng nghiêm túc mà kiên nghị.

Trên thực tế trong lòng hần đã xem thường tới tận trời, thứ xuẩn ngốc này thật sự không có mắt.

Kết quả hần vừa dứt lời, Tiêu Nghiêu liền xoay người lại, dùng một loại ánh mắt bất bệ nhìn hần.

"Đào Uyển nghi đã nghiêm túc nói rồi, đây là tâm của nàng, không phải trứng rồng của trẫm, lúc ấy ngươi ở đó, lỗi tai để chỗ nào rồi?"

Trương Hiến Năng cúi đầu, cúi đầu trước lão đại mắc bệnh tâm thần này.

Hôm nay Hoàng thượng thật không thích hợp, vừa nhớ tới chuyện khi này, Trương Hiến Năng căn bản là không chống đỡ nổi.

Nhưng chờ thời điểm Trương Hiến Năng lại ngẩng đầu lên, hần liền thấy Hoàng thượng cũng không biết từ chỗ nào lấy ra một cái khăn gấm, thật cẩn thận mà đặt trên cục giấy kia, còn vuốt góc khăn cho nó.

Trương Đại tổng quản liền muốn xông lên đánh người tại chỗ, hôm nay Nhị Cầu Tử thật sự quá thiếu giáo dục.

Cái tai họa Tàn Phiến Phiến này lập tức tẩy não Hoàng thượng quá mức nghiêm trọng, thật đúng là coi cái nắm giấy nát kia thành báu vật mà cung phụng.

Thật vất vả mới dàn xếp xong nắm giấy của hần, cuối cùng Hoàng thượng nhớ tới chính sự của hần, sau khi phê duyệt một đồng tấu chương, cho đến đêm khuya mới nằm lên long sàng.

Hoàng thượng lại nằm mơ, lúc này hần mơ thấy Tàn Phiến Phiến, Đào Uyển nghi ăn mặc một thân thường phục rộng thùng thình, vui trong lòng ngực hần, ôn nhu lưu luyến mà cười với hần.

Chính Tiêu Nghiêu cũng một thân thường phục, cũng không phải long bào khí thế bức người, hần cảm giác thật vui vẻ thật nhẹ nhàng, thậm chí tâm tình có chút chờ mong.

Bọn họ ngồi trên ghế, trên mặt bàn bên cạnh bày đĩa sứ màu trắng quen mắt kia, cái nắm giấy đỏ nằm bên trong, nhưng nắm giấy này lớn hơn một chút so với nguyên bản.

"Hoàng thượng, chúng ta tưới nước cho nó, kể chuyện xưa cho nó, nó đều có thể nghe hiểu, chờ về sau thời điểm nó nở ra sẽ có cảm tình với chúng ta." Khỏe miệng Tần Phiên Phiên ngâm ý cười, đẩy mặt đều là biểu tình hạnh phúc.

Tiêu Nghiêu lại gật đầu với nàng, thanh âm cũng rất ôn nhu đáp một câu.

Loại cảm xúc nhu hòa này xuất hiện trên người ngôi cửu ngũ đó là vô cùng hiếm thấy, cả đời này phỏng chừng còn chưa có người gặp qua.

Trong tay Tần Phiên Phiên cầm một cái chén sứ, bên trong hơn phân nửa chén là nước, giờ phút này nàng đang thật cẩn thận tưới nước cho nắm giấy kia.

Tiêu Nghiêu nâng cánh tay lên, đặt bàn tay lên mu bàn tay nàng, tay nữ nhân luôn là mềm mại không xương, cái loại xúc cảm này làm hần muốn ngừng mà không được.

Hai người nhìn nhau cười, cứ như vậy cầm tay cùng tưới nước cho nắm giấy kia.

Lúc sau lại dứt màn thầu cho nắm giấy kia, cũng không biết dưỡng ra cái thứ đồ chơi gì.

Sau đó nắm giấy kia lại càng ngày càng lớn càng ngày càng lớn, biến thành một cái nắm giấy lớn, đĩa sứ đã không chứa nổi nó, đổi thành thảm lông thật dày, cuối cùng lớn như trái bóng đá.

Tiêu Nghiêu và Đào Uyển nghi vẫn như cũ đến thăm nắm giấy mỗi ngày, thấy nó càng lúc càng lớn, hai người đều có một loại cảm giác kích động của người làm cha mẹ.

Cho đến một ngày, nắm giấy bỗng nhiên mở miệng, hô một câu với hần: "Phụ hoàng, người đã đến rồi."

Sau đó Hoàng thượng đã bị dọa tỉnh.

"Trẫm không có nhi tử như ngươi!" Hần lớn tiếng giận giữ rống một câu.

Tiếng hét của hần khiến các cung nhân trực đêm bên ngoài bị hù nhảy dựng, có mấy người nhát gan trực tiếp quỳ rạp xuống đất, trên đầu đều toát ra mồ hôi lạnh.

Xong rồi xong rồi, có phải nghe được cái gì không nên nghe hay không?

Hoàng thượng đến một hạt giống cũng chưa lưu lại, nơi nào tới nhi tử?

Vậy khẳng định là nằm mơ, hơn nữa nghe ngữ khí Hoàng thượng không tốt như thế, rõ ràng chính là ác mộng, hần không có nhi tử như vậy. Ở trong mộng Hoàng thượng cũng bị đeo nón xanh, có phi tần to gan lớn mật nào dám cùng dã nam nhân sinh đứa nhỏ?

"Hoàng thượng, ngài uống ngụm trà nóng." Đêm nay gác đêm chính là con nuôi của Trương Hiến Năng - Trương Thành, có thể được Đại tổng quản coi trọng, tất nhiên là có chút ít bản lĩnh.

Trương Thành cũng không hỏi Hoàng thượng mơ thấy cái gì, chỉ là đưa qua cho Hoàng thượng một chén trà nóng.

Tiêu Nghiêu lau mồ hôi lạnh trên đầu, hồi tưởng lại trong mộng nắm giấy rất lớn kia lần đến bên chân hần, kêu hần là phụ hoàng, bị dọa tới suýt đá ra quần.

"Nắm giấy trong đĩa sứ kia còn đấy không?" Sau khi uống hết một ly trà, Tiêu Nghiêu mới thoải mái một chút, nhẹ giọng hỏi một câu.

Trương Thành hơi sùng sốt, rất mau liền quay đầu đi nhìn thoáng qua, bảo đảm thứ đồ kia vẫn ở yên chỗ đó mới trả lời: "Ổ đây."

"Ngủ ngon không?"

Ngay sau đó Hoàng thượng lại hỏi một câu, trong lòng Trương Thành run lập cập.

Cái này bảo hần phải trả lời như thế nào? Hần muốn trở về Thái giám sở tìm cha nuôi hỏi một chút, có phải Hoàng thượng ăn nhầm mê hồn dược rồi hay không.

"Nằm khá ngoan." Hần không phải nắm giấy, hần thật không biết thứ đồ kia ngủ như thế nào, dù sao vẫn luôn ngoan ngoãn bất động ở nơi đó, đến cái thân cũng chưa xoay, phỏng chừng ngủ một đêm đến vĩnh viễn?

Tiêu Nghiêu lại nằm trở về trên giường, hần bất tri bất giác mà nhớ tới, lúc ấy Tần Phiên Phiên nói cho hần trứng rồng, chỉ sợ có một tầng ý tứ khác.

Trúng rỗng này sẽ nở ra nhãi con chứ?

Oan hồn đòi mạng đều đến trong mộng của hấn đi.

Thời điểm sáng sớm Trương Hiến Năng tới thay phiên công việc liền thấy Trương Thành không ngừng nháy mắt ra hiệu cho hấn, khước mắt kia đều sắp rút gân.

Trương Hiến Năng nâng tay vung phát trần muốn đánh hấn ta, ngoạn ý nhi[1] hỗn trướng[2] này, có cái gì không thể nói, còn nhất định học theo Nhị cầu tử, bắt hấn đoán.

[1] ngoạn ý nhi (玩意儿): món đồ chơi, vật bài trí, sự vật thú vị.

[2] hỗn trướng (混账): từ dùng để mắng người, hành động lời nói vô lý vô si.

"Đùng" Sau khi đánh xuống, Trương Thành lập tức vò đầu, hấn là có khổ mà nói không nên lời.

"Trương Hiến Năng, tiến vào." Nội điện truyền đến thanh âm đã thanh tỉnh của Hoàng Thượng.

Trương Đại tổng quản không khỏi nhuróng mày, khó trách hỗn tiểu tử Trương Thành này không dám mở miệng nói chuyện, thì ra là Hoàng thượng đã dậy.

Hấn vẩy tay với Trương Thành, Trương Thành mới như trút được gánh nặng mà chạy, từ sau khi sùng Đào Uyển nghi, Hoàng thượng càng thêm không bình thường, hấn căn bản không chống đỡ nổi.

Sau khi tiến vào nội điện, Trương Hiến Năng phát hiện Tiêu Nghiêu mở to hai mắt, vẻ mặt trầm tư, ngồi trên ghế, trước mặt đặt đĩa sứ màu trắng kia.

Hấn căn bản không cần mở miệng hỏi đã biết Hoàng thượng trúng độc của cục giấy.

Xem bộ dáng tinh thần tỉnh táo của Hoàng thượng hiện giờ, có lẽ đã thức giấc được một lát, nửa đêm không ngủ được ngồi bên cạnh đĩa sứ, nhất định là phát rối loạn tâm thần.

Chờ lát nữa phải ngầm trao đổi với Đào Uyển nghi một chút, không cần dạy dỗ tư tưởng kỳ quái gì cho Cầu Hoàng đế, chỉ số thông minh của con heo này càng ngày càng thấp, gặp được Đào Uyển nghi liền thành kẻ ngốc.

"Hoàng thượng, nên sửa soạn thượng triều." Hấn nhìn Tiêu Nghiêu vẫn luôn đối mặt với cục giấy không nói lời nào, không khỏi thấp giọng nhắc nhở một câu, trong lòng một không thôi.

"Trương Hiến Năng, ngươi có nghe nói kỳ văn quái ngữ gì có liên quan đến đồ vật thành tinh hay không?"

[3] kỳ văn quái ngữ (奇闻怪谈): tin tức, câu chuyện kỳ quái.

Khi gặp phải đề bài khó không giải được, Hoàng thượng hỏi Đại tổng quản của hấn theo bản năng.

Trương Hiến Năng có chút không phản ứng kịp, theo bản năng mà hỏi lại một câu: "Ví dụ như quả đào sao?"

Có thể là rốt cuộc Cầu Hoàng đế phát hiện lực ảnh hưởng của Đào Uyển nghi đối với hấn lớn bao nhiêu, hoài nghi Đào Uyển nghi thật sự là quả đào tinh biến thành, cho nên mới có câu hỏi này.

Kết quả liền thấy Tiêu Nghiêu đột nhiên lắc đầu: "Không phải, là nó."

Tiêu Nghiêu vừa nói vừa giơ tay chỉ nắm giấy trên sứ đĩa, vẻ mặt mê mang, giống như còn ở trong mộng.

Trương Hiến Năng cảm thấy miệng và yết hầu của mình đồng thời phát ngứa, rất muốn ho khan một tiếng, phun một ngụm đàm về phía mặt Cầu Hoàng đế.

Thật là con mẹ nó tiến hóa hỗn cầu[4]!

[4] hỗn cầu: một từ mắng chửi, tương tự như hỗn đạn, hỗn tiểu tử.

Hấn không chỉ nghe theo, tin tưởng không nghi ngờ lời của Đào Uyển nghi, hấn còn tự mình phát tán, xem như con heo này lợi hại.

"Hoàng thượng, ngài đừng nghĩ nhiều, thứ đồ chơi này là vật chết, giống như cái bàn cái ghế, không thành tinh được. Từ xưa tinh quái đều là vật còn sống, chim hoa trùng cá mấy thứ này đều có khả năng, nhưng là nó tài không nghe nói một nắm giấy cũng có thể thành tinh. Canh giờ không còn sớm, ta không nghĩ nữa, thượng triều trước, lúc sau hạ triều ngài mang theo nắm giấy này lại đi tìm Đào Uyển nghi hỏi một chút."

Trương Hiến Năng dùng tự chủ lớn nhất của chính mình, khắc chế trạng thái trạng thái muốn phun lửa.

Nhìn dáng vẻ hiện giờ của Hoàng thượng, Trương Đại tổng quản lại lần nữa nhớ tới hai mươi năm trước, khi hấn mới tới hầu hạ bên người vị chủ tử này,

Tiêu Nghiêu chính là một đứa trẻ kỳ quái như vậy.

Lúc trước Cao Thái hậu có ảnh hưởng rất lớn tới hắn, có thể sinh ra cái ngoạn ý nhi như vậy, Trương Hiến Nặng không kỳ quái chút nào.

Chẳng qua cùng với tuổi tác và sự từng trải gia tăng, Tiêu Nghiêu càng ngày càng âm trầm, tính tình cũng cổ quái lên, đặc biệt là qua thời kỳ thiếu niên, cả người tựa như đều trầm lắng lại, ai cũng không đoán được hắn nghĩ cái gì.

Chỉ là hiện giờ lại lần nữa có một nữ nhân tính cách quái dị xông vào sinh mệnh của hắn, lỗ mũi xé rách tầng nguy trang của hắn, bộ dáng thường xuyên không bình thường của Hoàng thượng lại lần nữa hiển hiện ra.

Đã lâu rồi, tiểu Nhị cầu tử lại xuất hiện.

Ngôi cửu ngũ vì cái cục giấy rách mà một đêm không ngủ ngon, nhưng Tần Phiên Phiên lại ngủ đặc biệt ngon lành, một mạch đến hừng đông.

Thậm chí còn bởi vì tối hôm qua trêu chọc Hoàng thượng thành công, tâm tình của nàng cực kỳ tốt, buổi sáng thời điểm rời giường còn ăn thêm nửa chén cháo.

Bởi vì thất lưng nàng không tốt, cho nên bên Duyên Thọ cung nàng cũng không cần đi thỉnh an, vốn cho rằng lại có thể ở trong cung điện của mình sung sướng một ngày, mới vừa buông bát cơm xuống liền xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

"Đào Uyển nghi, Hoàng Thái hậu mời ngài qua." Người tới đứng là cô cô Vĩnh Thọ cung, thời điểm nói chuyện có nề nếp, quy củ, cũng không tìm ra điểm sai sót, giờ tay nhắc chân gian đều mang theo một loại khí thế bức người.

Không hổ là người bên cạnh Hoàng Thái hậu, cũng không kém gì chủ tử, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh kia thật đúng là không để vị Đào Uyển nghi thịnh sùng này vào mắt.

Tần Phiên Phiên cũng không giận, chỉ là cười cười xin lỗi, thấp giọng nói: "Cô cô người cũng nhìn thấy, hiện giờ eo ta bị trật, còn chẳng đi được vài bước, chỉ sợ không đi được."

Nàng tựa lưng vào ghế ngồi, như là người không xương, không thể ngồi thẳng.

Vị Chu cô cô này nhìn mây lại, rõ ràng xem bộ dáng này của nàng ở trong mắt, trong lòng cảm thấy không thoải mái, nhưng chung quy không bắt bẻ gì.

"Hoàng Thái hậu biết eo Đào Uyển nghi không tốt, cho nên sai nô tỳ mang theo nhuyễn kiệu lại đây, đặc biệt chuẩn bị cho ngài, một bước ngài cũng không cần đi, trực tiếp được nâng ra ngoài." Trên mặt Chu cô cô lại lần nữa khôi phục tươi cười, nàng ta giờ tay lên vỗ một cái.

Lập tức có hai thái giám to khỏe nâng nhuyễn kiệu tiến vào, loại cỗ kiệu này chính là hai người nâng, cỗ kiệu không lớn, bởi vậy thật nhẹ nhàng tiến vào nội điện, nâng thẳng đến trước mặt nàng, hai thái giám kia mới hạ cỗ kiệu xuống.

Đúng như lời Chu cô cô theo, Tần Phiên Phiên thật sự là một bước cũng không cần đi.

Tần Phiên Phiên nhướn mày, ý cười trên mặt càng sâu: "Hoàng Thái hậu săn sóc ta, sao ta có thể không đi? Xin cô cô đợi chút, cho ta sửa soạn một phen, nếu không lười thôi như vậy mà đi Vĩnh Thọ cung, đó là đại bất kính với Hoàng Thái hậu."

Chu cô cô đồng ý cách nói của nàng, chẳng qua người vẫn chưa rời đi, cặp mi rũ mắt mà đứng ở một góc trong nội điện, mặc kệ Tần Phiên Phiên nói có gì muốn dặn dò cung nữ người, làm trò gì nàng ta cũng không há mồm.

Tần Phiên Phiên cong môi cười lạnh một cái, đôi mắt hiện lên vài phần biểu tình mỉa mai.

Không hổ là người trong cung Hoàng Thái hậu, lưng dựng thẳng, làm việc cũng mang theo ý vị bá đạo.

Tần Phiên Phiên triệu Vọng Lan và Liễu Âm vào miếu mi họa đại[5] cho nàng, nhưng thật ra xiêm y trên người không cần đổi, tóm lại thân thể nàng không khoẻ, là Hoàng Thái hậu cương quyết buộc nàng đi, không thất lễ là được, không cần thiết đặc biệt chuẩn bị xiêm y tinh xảo.

[5] miếu mi họa đại (描眉画黛): dùng thanh thuốc màu màu đen để vẽ mày, cũng chỉ chung việc trang điểm.

"Chu cô cô người gặp qua Tô Tuyết cô nương chưa?" Tần Phiên Phiên giống như trong lúc vô tình khơi lên câu chuyện, mở miệng nói chuyện phiếm với nàng ta.

Nghe nàng nhắc tới Cao Tô Tuyết, đôi mắt Chu cô cô nhẹ nhàng nhú lại, hiển nhiên nàng ta không có hảo cảm gì với nữ nhân họ Cao.

"Chưa gặp qua, Đào Uyển nghi hỏi cái này làm chi?"

Tần Phiên Phiên hướng ánh mắt về phía Vọng Lan, tầm mắt chủ tớ hai chạm nhau một chút liền nhanh chóng tách ra, Vọng Lan thông minh như vậy, tất nhiên biết dụng ý Tần Phiên Phiên nhắc đến Cao Tô Tuyết.

Cũng không phải nói cho Chu cô cô nghe, mà là nói cho Vọng Lan nghe, kêu nàng ta lúc sau đi Duyên Thọ cung tìm Tổ Tuyết cô nương.

"Hôm qua thời điểm Chu Uyển cô nương đến gặp ta, đã từng nói chưa từng gặp qua Tổ Tuyết cô nương, trong lời nói hình như có chút tiếc nuối, ta nhớ tới nên hỏi một câu này thôi." Tần Phiên Phiên cười khẽ chuyển đề tài lên người Chu Uyển.

"Về sau các nàng sẽ có cơ hội gặp mặt. Còn xin Đào Uyển nghi mau một chút, Thái hậu ở Vĩnh Thọ cung đợi một lát rồi." Ngữ khí của Chu cô cô rõ ràng không tốt lắm, mang theo ý thúc giục.

"Đi thôi." Tần Phiên Phiên sửa búi tóc, được Liễu Âm đỡ lên nhuyển kiệu.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng đi Vĩnh Thọ cung, đi gặp người cả đời cũng không được sủng ái của Tiên hoàng - Hoàng Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tình Huống Đột Biến

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Tần Phiên Phiên an vị trên nhuyển kiệu, đang bị nâng tới ngoài điện Vĩnh Thọ cung.

Hoàng Thái hậu ngồi ở ghế phượng lấp lánh kim quang, đội mũ phượng khăn quàng vai, bà không trang điểm đến sánh vai với tiểu cô nương như Cao Thái hậu, chỉ ăn mặc quần áo phù hợp với thân phận của mình, trên ngón tay mang hộ giáp vàng, tựa như muốn chọc mù mắt người ta.

Bà lạnh mặt ngồi ở chỗ kia, thời điểm thấy Tần Phiên Phiên tiến vào, cũng chỉ nâng mí mắt, chưa từng nói ra một lời.

Giờ phút này trong đại điện còn vài vị phi tần tới thỉnh an đang ngồi, hiển nhiên Hoàng Thái hậu chính là cố ý muốn nâng tới vào lúc này.

Tần Phiên Phiên mới vừa vào trong điện, cũng đã nhận thấy được mấy ánh mắt phóng đến trên người mình, như là vô số cung tên giương lên bắn tới, một mực muốn đâm thủng nàng.

Nàng mím môi, trong lòng cân nhắc lợi và hại.

Bởi vì thất lưng nàng không tốt, Liễu Âm được cho phép vào điện, Tần Phiên Phiên được nâng xuống nhuyển kiệu, khom lưng hành nửa lễ.

"Hoàng Thái hậu nương nương thứ tội, tần thiếp không thể khom eo xuống, đợi ngày sau thân thể tốt rồi, lại hành đại lễ với ngài."

Thời điểm nàng nói chuyện, ngữ khí phát run, nỗ lực duy trì thần sắc mặt không biểu tình, nhưng nàng đã cắn môi dưới đến trắng bệch, mày run rẩy, vẫn là thể hiện giờ phút này khi nàng hành động có bao nhiêu thống khổ.

Hoàng Thái hậu không tiếp lời nàng nói, toàn bộ trong đại điện đều lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Hiển nhiên Tần Phiên Phiên không dễ dàng qua ải như vậy, thậm chí sau khi Hoàng Thái hậu uống xong trà, thời điểm đập nắp lên chung trà, đồ sứ phát ra tiếng va chạm thanh thúy, ở trong đại điện yên tĩnh có vẻ đặc biệt rõ ràng.

"Hoàng cô mẫu, ngài cũng đừng tức giận, tuy sau khi Đào Uyển nghi nhập cung vẫn luôn chưa thành an, đích xác không hiểu quy củ, nhưng hôm nay thân mình nàng ấy không tốt, ngài cũng đừng chấp nhặt với nàng ấy, nếu không trong cung lại truyền ra lời đồn đãi ngài trách móc nặng nề người ta."

Chu Uyển mở miệng cầu tình thay nàng, nhưng ý tứ bên trong lời này cũng không dễ nghe.

"Nếu Uyển Uyển mở miệng nói chuyện thay người, vậy liền bỏ đi." Hoàng Thái hậu lúc này mới nâng mí mắt.

Mắt nhìn xiêm y trên người Tần Phiên Phiên không phải màu sắc chói mắt, tâm tình Hoàng Thái hậu hơi tốt lên chút, kết quả lại vừa thấy trang điểm của nàng, cảm thấy Đào Uyển nghi này quả nhiên chậm trễ bà ta, căn bản không nặng nề chuyện ăn mặc, trong lòng lại trào ra vài phần không kiên nhẫn.

Kỳ thật vẫn là bởi vì dưới đáy lòng Hoàng Thái hậu, đánh Tần Phiên Phiên là đánh vào cái mác Cao Thái hậu, người bên cạnh của đối thủ một mắt một còn, không một ai thuận mắt.

Cho nên bất luận Tần Phiên Phiên biểu hiện như thế nào, lại trang điểm ra sao, ở trong mắt Hoàng Thái hậu đều là không đúng tí nào.

"Chu cô nương và mẫu hậu giống nhau, đều tốt bụng. Sớm biết rằng như vậy, lúc trước thân thiếp có mắt mặt, cũng nhất định phải làm Chu cô nương

sớm ngày tiến cung, nếu không đâu ra một tri kỷ như thế."

Mở miệng chính là Nhân Quý phi ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay trái, nàng ta bày ra một gương mặt ngây thơ non nớt, cười tủm tỉm mà nói chuyện, cũng sẽ không làm người khác cảm thấy là nịnh hót, ngược lại như là làm nũng.

Tần Phiên Phiên không khỏi nhìn nàng ta thêm vài cái, mẹ, Nhị cầu tử thật là có phúc khí, cô nương này lớn lên thật làm người ta yêu thích.

"Nhân tử tỷ khiêm tốn, trên đời này còn ai có thể so sánh với tri kỷ như ngươi?" Chu Uyển cong mi mắt mà nịnh hót lại.

Tần Phiên Phiên nhướn mày, Chu Uyển thật đúng là không coi chính mình là người ngoài, thế nhưng so sánh mình và Nhân Quý phi như tỷ muội.

"Hai người các ngươi không cần đẩy tới đẩy lui, trong lòng ai gia hai người đều tốt, nghịch ngợm như cái con khỉ, nhưng lại tốt từ tận đáy lòng, đều là hài tử ngoan hiền chuyện." Hoàng Thái hậu hiển nhiên đã nhìn quen trường hợp này, còn thuận miệng khen các nàng hai câu.

Trong điện nơi nơi đều là thanh âm phụ họa, không khí hoà thuận vui vẻ này, hơn nữa tư thế ủng hộ Hoàng Thái hậu như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, hiển nhiên hài hòa hơn bên Cao Thái hậu nhiều.

Nơi này tìm không ra một người dám bắt mắt với Hoàng Thái hậu, một đám đều kẹp chặt cái đuôi làm người, hiển nhiên ngày thường Hoàng Thái hậu không dễ hầu hạ, hẳn là loại vô cùng khắc nghiệt.

Tần Phiên Phiên ngoan ngoãn ngồi ở vị trí của mình, chỉ làm quần chúng.

Nàng cảm thấy cảnh tượng trước mắt này hơi có chút buồn cười, hai người Nhân Quý phi và Chu Uyển được Hoàng Thái hậu khen, trên mặt đều có vui mừng, vui vẻ ra mặt như là được cái đồ vật quý báu gì.

Trong lòng Hoàng Thái hậu thấy tốt thì hữu dụng sao? Có bản lĩnh đi làm trong lòng Hoàng thượng thấy tốt ấy.

Ví dụ đơn giản nhất chính là bản thân Hoàng Thái hậu, bà ta có làm tốt thế nào, trong lòng Tiên hoàng vẫn là Cao Thái hậu tốt nhất, nên Cao Thái hậu có thể một đường nằm thẳng cho tới bây giờ.

"Ngày tuyển tú đã sắp tới rồi, gần đây trong cung quy củ rời rạc, không ít người ỷ vào được sủng ái mà coi rẻ cung quy, không phân biệt tôn ti. Ai gia cảm thấy là thời điểm nên chấn chỉnh một chút, miễn cho đến lúc đó làm tấm gương xấu cho tú nữ mới tiến cung, hồng mắt cơ nghiệp của tổ tông. Ai gia cũng không phải đang nói chuyện giạt gân, các ngươi đều hầu hạ Hoàng thượng, nếu sinh ra ảnh hưởng xấu gì đối với Hoàng thượng, chỉ sợ trăm năm sau, ai gia cũng không có mặt mũi đi gặp Tiên hoàng."

Chờ đến khi tiếng khen ngợi trong điện hơi dừng lại, Hoàng Thái hậu nhìn quét một vòng quanh điện, lại nói một câu khác, tức khắc tiếng trao đổi ong ong trong đại điện biến mất, mười phần có tổ chức được huấn luyện.

Tần Phiên Phiên nhướn mày, Hoàng Thái hậu mới vừa bắt đầu nói, nàng liền biết chuyện này là hướng về phía nàng.

Không phải nàng miễn cảm, chủ yếu là gần đây nữ nhân được sủng ái trong cung, ngoại trừ nàng còn có ai? Không có, cho nên cái tiền tố được sủng ái này, Tần Phiên Phiên liền tự động mang vào.

"Đào Uyển nghị, ngươi nói có phải thế không?" Hoàng Thái hậu rất nhanh đã điểm danh đếm nàng.

Tần Phiên Phiên lập tức đáp: "Hoàng Thái hậu nói phải."

Nàng trả lời thật sự nhanh, mặt mày buông xuống vẫn là một bộ dáng ngoan ngoãn, chẳng qua Hoàng Thái hậu lại nheo mắt, trong ánh mắt tràn ngập bất bẽ đối với nàng.

Từ khi Tần Phiên Phiên vào cung tới nay, không chỉ có Hoàng Thái hậu, trong cung này không mấy người để nàng vào mắt.

Phải biết rằng Nhị tỷ nàng phạm vào sai lầm lớn như vậy, Hoàng thượng muốn nữ nhi Tần gia tiến cung, nhất định là để tra tấn.

Nhưng từ khi vị Ngũ cô nương Tần gia này tiến cung, toàn bộ hậu cung đều bị kinh động, nàng đúng là đã bị Hoàng thượng tra tấn, làm nàng nửa đêm tiến cung, không có một chút khả năng xoay người.

Sự thật lại vừa lúc tương phản, đầu tiên là nàng bắt được tâm của Cao Thái hậu, chặt chẽ mà lộ mặt trước mắt lão nhân gia bà, ngay sau đó lại bắt được Hoàng thượng, chộp hai mẹ con họ trong tay.

Nhất thời thịnh sủng nổi bật, không ai có thể sánh bằng.

"Nếu ngươi cảm thấy ai gia nói đúng, vậy hôm nay ai gia đành phải nhắc nhở ngươi một chút. Sau khi ngươi tiến cung, rất nhiều chỗ không ổn rõ như ban ngày. Ngồi chung long liền cũng Hoàng thượng, chuyện của Lâm gia cô nương, cùng với không lựa lời, cũng nói một ít chuyện không nên nói. Những tội này gộp lại, vốn nên phạt bốn mươi trượng, nới lại ba tháng, nhưng ai gia niệm tình hiện giờ thân mình ngươi không khoẻ, về sau xử phạt. Ngươi nhận tội hay không?"

Hoàng Thái hậu đột nhiên nhìn về phía nàng, ánh mắt trở nên sắc bén dị thường, như là dao nhỏ rút ra, muốn đâm thẳng lại đây.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên trở nên nghiêm túc, Hoàng Thái hậu gần như hiểu thẳng ép nàng cúi đầu.

Đến ngồi chung long liễn với Hoàng đế cũng tính vào, nhìn dáng vẻ Hoàng Thái hậu là ghi nhớ kỹ ở trong lòng từng cái từng cái việc làm không ổn của nàng từ sau khi tiến cung, chờ một ngày kia làm khó dễ nàng.

Kể cả giờ phút này nói cái gì mà niệm thân mình nàng không khoẻ, về sau xử phạt cũng đều là nói hươu nói vượn.

Hoàng Thái hậu chán ghét nàng như vậy, hận không thể một cái tát đánh chết nàng, sao có thể không tận dụng cơ hội đánh chết nàng, còn để lại cho nàng cơ hội kéo dài hơi tàn, chẳng qua là muốn nói rõ cho nàng, đã bắt được nhược điểm của nàng, muốn nàng cúi đầu ngoan ngoãn nghe lời bà ta mà thôi.

Tần Phiên Phiên nghĩ như vậy, không khỏi ngẩng đầu nhìn Chu Uyển vẫn luôn không nói gì, Hoàng Thái hậu vòng đi vòng lại hao phí tâm cơ như thế, hẳn là vì chính vị Chu cô nương này.

Nàng nhấp môi không có trả lời, thần sắc trên mặt Hoàng Thái hậu trở nên dữ tợn hơn, hiển nhiên là đã cạn kiệt kiên nhẫn.

"Lớn mật, ai gia nói ngươi cũng dám không trả lời?"

Thời điểm không khí trong điện đang giương cung bạt kiếm, một tiểu cung nữ bên ngoài tiến vào, thấp giọng nói: "Thái hậu nương nương, cô nương Cao gia ở bên ngoài cầu kiến."

Hoàng Thái hậu ngẩn ra, ngược lại cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Tần Phiên Phiên, trong ánh mắt càng thêm không tốt.

"Cao Tổ Tuyết? Nói cho nàng ta, ai gia đang bận, không gặp! Mời nàng ta về đi." Hoàng Thái hậu vẫy tay, không có bất cứ cơ hội thương lượng nào.

Tiểu cung nữ lui ra, Hoàng Thái hậu nhìn về phía Tần Phiên Phiên ánh mắt càng như muốn ăn thịt người. "Ai gia nghe nói quan hệ của Đào Uyển nghi và vị Cao cô nương này rất tốt, thân như tỷ muội. Ngươi vừa đến nơi này của ai gia mới bao lâu, nàng ta đã vội vàng chạy tới, sợ ai gia giết chết ngươi sao? Nàng ta nhất định là không biết tính của ai gia, cho nên mới không nói cho Cao Thái hậu. Ai gia đối ý, hiện giờ phải trừng phạt ngươi, chờ nàng ta gọi cứu binh đến, chỉ sợ bốn mươi trượng cũng đã kết thúc, tất cả đều thành kết cục đã định."

Đôi mắt của Hoàng Thái hậu phát ra tia sáng vô cùng thù hận, Tần Phiên Phiên vừa lúc đối diện với ánh mắt của bà ta, bị ánh mắt oán độc kia làm cho kinh hãi rồi.

Nàng và Hoàng Thái hậu chẳng qua là va chạm nhỏ, nhưng ánh mắt vừa rồi của Hoàng Thái hậu, rõ ràng chính là tích tụ qua năm này tháng nọ, hận không thể tự mình động thủ lột da rút gân nàng.

Tần Phiên Phiên biết, Hoàng Thái hậu đem nàng nhập thành Cao Thái hậu.

Được sủng ái giống nhau, nhảy nhót lung tung giống nhau, đương nhiên ở trong mắt Hoàng Thái hậu, nàng và Cao Thái hậu chỉ sợ còn thô tục giống nhau, nhưng là nàng trẻ hơn Cao Thái hậu hai mươi tuổi.

Kỳ thật hiện tại nàng muốn khóc, căn bản đâu có giống nhau đâu?

Tiền hoàng và Hoàng thượng không giống nhau, Tiền hoàng bảo hộ Cao Thái hậu trong lòng bàn tay, nhiều năm như vậy Hoàng Thái hậu đều không làm gì được bà ấy.

Nhưng Cầu Hoàng đế cũng không bảo hộ nàng, hiện tại nàng còn kéo dài chút hơi tàn, có thể có được thịnh sủng giả đối hiện giờ hoàn toàn dựa vào một mình nàng diễn kịch.

Lại nói nàng và Cao Thái hậu càng không giống nhau, Cao Thái hậu một đường nằm thẳng, muốn làm gì thì làm.

Nàng một đường ôm đùi cầu tử thượng vị, muốn làm gì luôn có người tới không cho làm, đều là một phen nước mắt chua xót.

"Hoàng Thái hậu, tần thiếp không phải Cao Thái hậu." Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, tìm lại thanh âm của chính mình, tận lực muốn cho bà ta thanh tỉnh.

Nhưng Hoàng Thái hậu lại không để ý nhiều như vậy, trong lòng mơ hồ có thanh âm kêu gào, dù không giết được lão tiện nhân, ít nhất có thể giết chết cái tiện nhân trước mắt này thay thế.

Thừa dịp Hoàng thượng đối với nàng ta còn chưa hoàn toàn đề bụng, giết chết nàng ta, như vậy trong cung này sẽ không có Cao Thái hậu thứ hai xuất hiện.

"Ngươi tới, Đào Uyển nghi nhiều lần coi rẻ cung quy, phạt bốn mươi trượng, răn đe cảnh cáo." Hoàng Thái hậu vẫy tay, lạnh giọng nói ra mệnh lệnh.

Bà ta vừa dứt lời, lập tức liền nhảy ra mấy lão ma ma thân thể khỏe mạnh, hai người đề Tần Phiên Phiên lại, hai người khác chế trụ Liễu Âm không cho nàng ấy nhúc nhích.

Hoàng Thái hậu nhìn mấy lão ma ma tựa như kéo Tần Phiến Phiến đi xuống trừng phạt, lập tức mở miệng ngăn trở: "Đem hình cụ trình lên, đánh ngay tại trong điện, đánh thật mạnh vào, làm nàng ta minh bạch cái gì gọi là hậu cung, cái gì là quy củ."

Ở trong mắt Hoàng Thái hậu, bị đánh không phải Tần Phiến Phiến, mà là đối thủ một mất một còn Cao Thái hậu kia.

Tình thế lập tức trở nên rất nghiêm túc, huyết Thái dương của Tần Phiến Phiến giật liên hồi.

Nàng đã nghĩ qua Hoàng Thái hậu sẽ tỏ sắc mặt với nàng, lại trăm triệu lần không nghĩ tới Hoàng Thái hậu coi nàng thành Cao Thái hậu mà đối đãi.

Kẻ thù nhiều năm ở trước mắt, không giết chết nàng nhuộm đỏ dao nhỏ, đó là ngu xuẩn.

Hoàng Thái hậu muốn trừng mắt mà nhìn nàng từ sống sờ sờ bị đánh chết, bốn mươi trượng, lại còn là hung hăng mà đánh, một nữ lưu yếu đuối như Tần Phiến Phiến sẽ không có đường sống.

Nhân Quý phi nhẹ nhàng chớp mí mắt, nhìn thoáng qua Tần Phiến Phiến, Đào Uyển Nghi này dung mạo đẹp đáng người cũng tốt, đáng tiếc đi làm đường.

Nàng ta cho rằng dựa vào Cao Thái hậu liền thật sự không phải lo lắng về sau sao?

Dù Hoàng thượng là nhi tử ruột của Cao Thái hậu, nhưng trên danh phận, vĩnh viễn là Hoàng Thái hậu đẻ lên đầu Cao Thái hậu, vị chủ nhân này muốn trừng phạt một Uyển nghi, vẫn là không nói chơi.

Chờ đánh chết đánh cho tàn phế, Hoàng thượng có thể nói gì.

Hắn không thể làm gì, một khi hắn biểu hiện ra bất luận bất mãn gì với Hoàng Thái hậu, nói vậy trên triều đình các triều thần sẽ chụp cái mũ bất hiếu lên đầu hắn.

Tần Phiến Phiến không xin tha, nàng biết dù biểu diễn trò hề, cũng sẽ chỉ gia tăng khoái cảm báo thù trong lòng Hoàng Thái hậu, cũng sẽ không lấy được một tia thương hại của bà ta.

"Hoàng cô mẫu, thật sự muốn như thế sao?"

Chu Uyển hiền nhiên cũng không nghĩ tới tình thế sẽ biến hóa như thế, bởi vì Cao Tổ Tuyết cầu kiến, ngược lại gia tăng hận ý của Hoàng Thái hậu, điều này với lúc đầu không giống nhau.

Hoàng Thái hậu bắt chẹt Tần Phiến Phiến, bức bách nàng ta để Chu Uyển lộ mặt ở trước mặt Hoàng thượng, nhân tài như Chu Uyển, ít nhất một đêm xuân cùng Hoàng thượng là không nói chơi.

Nhưng hiện giờ Hoàng Thái hậu lại muốn trực tiếp đánh chết Tần Phiến Phiến, xong hết mọi chuyện, vậy chuyện muốn nàng ta dẫn tiến Chu Uyển sẽ thất bại rồi.

Hoàng Thái hậu vỗ lên tay nàng trấn an, lộ ra một nụ cười với nàng: "Đừng sợ, Uyển Uyển. Có cô mẫu ở đây, cô mẫu nhất định trợ giúp ngươi bước lên cái vị trí kia. Cô mẫu là người từng trải, Đào Uyển nghi này không thể lưu, lưu tới lưu lui lúc muốn động vào nàng ta liền khó khăn."

Chu Uyển biết Hoàng Thái hậu khúc mắc nhiều năm như vậy, giờ phút này cũng chỉ có thể gật đầu, với sự kiêu ngạo của Tần Phiến Phiến, muốn nàng ta trợ giúp nàng một tay, chẳng khác nào nhận thua với Tần Phiến Phiến, nàng sao có thể không bằng một thứ nữ?

"Đánh!"

Mắt Hoàng Thái hậu nhìn Tần Phiến Phiến bị đè bả vai, ghé vào trên ghế dài, ma ma trong tay cầm hình tượng phun ra một ngụm nước bọt lên tay, rồi giờ hình tượng lên cao.

Cả người Tần Phiến Phiến đều rét run, nàng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua Hoàng Thái hậu trên ghế phượng, cùng với Chu Uyển ngồi ở bên người bà ta, yên lặng mà ghi nhớ.

Sau khi hạ triều, Tiêu Nghiêu đi thẳng đến Thường Đào các, trong tay hắn cầm nắm giấy kia, sắc mặt thâm trầm như nước.

Trương Hiến Năng nơm nớp lo sợ mà đi theo phía sau hắn, trong lòng thay Đào Uyển nghi than thở một tiếng.

Hôm nay thời điểm Nhị cầu từ thượng triều, có thần tử lăm miệng nhắc tới tuyển tú, còn đặc biệt chỉ ra muốn Hoàng thượng nhiều con nhiều phúc.

Lão gia hỏa này thật là không biết Hoàng thượng không định giữ lại bọn họ, nghe được lời này sắc mặt thay đổi ngay lập tức, sau đó hắn liền nghĩ tới nắm giấy hắn dưỡng ở đĩa sứ.

"A, đưa trứng rồng cho trẫm. Nàng là đang ám chỉ cái gì với trẫm có phải hay không? Trẫm quá sùng nàng, làm nàng nảy sinh tâm tư không nên có, chờ lát nữa nhìn thấy nàng, nhất định phải bắt nàng nuốt nắm giấy này! Nếu là trứng rồng, vẫn nên để ở trong bụng nàng thì hơn."

Cầu Hoàng đế nói trờ mặt liền trờ mặt, tuyệt đối không hàm hồ.

Chủ yếu lúc trước không nghĩ đến phương diện kia, tối hôm qua một câu trong mộng "phụ hoàng", cùng với đề án trên triều đình, tức khắc đã đánh thức hắn.

Nhưng hắn lại gặp cái điện trống không, tiểu cung nữ nói cho hắn Đào Uyển nghi bị Hoàng Thái hậu thỉnh đi rồi.

Tiêu Nghiêu đợi một lát, vẫn cứ không thấy bóng dáng, mày nhăn đến càng gấp gấp hơn: "Vọng Lan cô cô trong điện các ngươì đâu?"

Tần Phiên Phiên ra cửa hình như không mang theo Vọng Lan, Vọng Lan chính là cung nữ tâm phúc ở Thường Đào các, nàng ta không ở nơi này thì vô cùng không tầm thường.

"Vọng Lan cô cô đi Duyên Thọ cung tìm Tổ Tuyết cô nương." Tiểu cung nữ trả lời đúng sự thật.

Tiêu Nghiêu luôn cảm thấy trong lòng không yên ổn, hắn mím môi, nắm giấy trong tay đã bị ướt mồ hôi của hắn, dính ở trong tay thực không thoải mái.

"Trẫm đi nhìn một cái." Hắn dẫn đầu đi ra ngoài.

"Bang ——" Thời điểm trượng đầu tiên rơi xuống, nước mắt Tần Phiên Phiên nháy mắt liền chảy xuống.

Đây không phải lúc làm nũng hoặc chơi đùa với Hoàng thượng, muốn giả vờ điềm đậm đáng yêu, mà là khi đau đớn mãnh liệt đánh úp tới, nước mắt hoàn toàn không chịu khống chế.

Nàng đau quá, toàn bộ móng đến phần lưng tựa như đều bị nứt gãy ra rồi, xương cốt đều bị đánh nát.

"Chủ tử!" Liễu Âm bị dọa phát khóc, thời điểm ngày đầu tiên nàng vào cung học quy củ với cô cô, cô cô từng phổ cập lướt qua các hình phạt với nàng, từ phạt trượng đến đánh lòng bàn tay.

Hình trượng là đau nhất, cung nhân phạm vào trọng tội, đánh xong rồi ném bãi tha ma mới có thể chịu hình phạt như thế, không nghĩ tới cung nữ như Liễu Âm còn chưa gặp qua, hình phạt này lại đánh tới trên người Tần Phiên Phiên trước.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

"Cao cô nương, mời ngài trở về đi, Hoàng Thái hậu sẽ không gặp ngài đâu."

Ngăn Cao Tổ Tuyết ở ngoài điện đúng là Chu cô cô, cũng chỉ có nàng là cung nữ được Hoàng Thái hậu sủng ái nhất, mới dám dùng loại thái độ này nói chuyện với Cao Tổ Tuyết.

"Ta ở chỗ này chờ Đào Uyển nghi ra ngoài." Cao Tổ Tuyết lạnh mặt, cũng không để ý tới thái độ vô lễ của Chu cô cô.

Hoàng Thái hậu chịu khổ nhiều năm như vậy, Chu cô cô đều thấy rõ ràng, bởi vậy nàng cũng rất thông hận nữ nhân Cao gia, nhìn thấy gương mặt giống Cao Thái hậu của Cao Tổ Tuyết, bà càng thấy chán ghét ở trong lòng, nếu nói ra ngoài miệng thì cũng không để nghe.

"Ta nói thật với Cao cô nương luôn vậy, lúc này Đào Uyển nghi đang ở bên trong chịu trượng phạt, nô tỳ khuyên cô nương nên tự mình trở về nói với Cao Thái hậu, tránh cho tiểu cung nữ trở về bẩm báo không rõ, làm Cao Thái hậu sốt ruột, gây ra hiểu lầm nào đó chỉ sợ cũng không được tốt. Dù sao cho dù Cao cô nương ở tại đây, cũng không cứu được Đào Uyển nghi, ngài còn không thể nào vào được. Cho dù Cao Thái hậu đến đây, cũng chưa chắc có thể đi vào!" Chu cô cô ngữ khí rất cứng rắn.

Cao Tổ Tuyết nghe nàng càng nói càng kỳ cục, cũng chỉ ý vào nơi này là Vĩnh Thọ cung, lời nói của hai người các nàng cũng sẽ không bị tiết lộ đi ra ngoài, nên vị Chu cô cô này liền bừa bãi như thế.

Kẻ thù gặp nhau, hết sức đồ mắt.

"Lời này của Chu cô cô cũng quá buồn cười rồi, lúc Tiên hoàng vẫn còn, tất cả các cung điện ở hậu cung này cũng đều để cô cô ta tùy ý lựa chọn, ngay cả Phương Nghi cung dành cho Hoàng hậu nương nương ở cũng không ngoại lệ. Chỉ là cô mẩu cảm thấy Phương Nghi cung quá trang trọng, một chút mùi vị con người cũng không có, nên mới chọn Chiêu Dương điện. Bây giờ ngươì lại nói với ta, cô mẩu ta không vào được Vĩnh Thọ cung này, chờ lát nữa nàng tới, Chu cô cô nhất định phải nói rõ ở trước mặt nàng đấy."

Cao Tổ Tuyết khó có khi bị kích ra vài phần tính tình, nàng từ nhỏ đến lớn đều được dạy dỗ làm thực nữ, tiểu thư khuê các, cho dù có tức giận cũng rất

ít khi thẳng mặt gây khó khăn cho người ta.

Chẳng qua nàng thật sự không chịu được Chu cô cô khinh thường [1] như thế, cộng thêm Tần Phiên Phiên đích thực ở bên trong sắp bị chịu phạt, trong lòng nàng nôn nóng, không tránh khỏi bị làm tức giận.

[1]: *khinh thường, cuồng vọng.*

Cao Tổ Tuyết thẳng thừng nói ra hoàn cảnh khó khăn năm đó của Hoàng Thái hậu, Chu cô cô đồng cảm như bản thân mình cũng bị chịu vũ nhục, lập tức sắc mặt liền trắng bệch, đầu óc cũng không còn rõ ràng nữa.

"Đó là lúc Tiên hoàng còn, hiện giờ là Hoàng thượng cầm quyền. Huống hồ ở đây không phải Phụng Nghi cung, mà là Vĩnh Thọ cung, cho dù Cao Thái hậu tới, nhưng Hoàng Thái hậu nói không cho bà vào, bà cũng không thể vào, nếu không chính là bức vua thoái vị! Đến lúc đó vẫn vô triều thần cũng không phải chỉ để trang trí, Cao Thái hậu xông vào Vĩnh Thọ cung, ý muốn ép Hoàng Thái hậu." Chu cô cô càng nói càng kích động, mặt mày cũng đỏ lên, bên trong đầu điểm vô số phần hận cùng ghen ghét.

Tiên hoàng thiên vị Cao Thái hậu, đến mức làm Cao Thái hậu không biết sợ hãi, những đồ vật trên đời này nữ nhân mong ước có được, Cao Thái hậu chỉ cần nhìn nhiều hơn một chút, Tiên hoàng liền đưa đến trước mặt nàng.

Rõ ràng Hoàng Thái hậu mới là chính thể, vì sao Tiên hoàng không yêu nàng.

"A, Chu cô cô khẩu khí thật lớn [2]!" Một giọng nam âm trầm đến cực điểm truyền đến, quen thuộc làm người sợ hãi.

[2]: *to mồm, to gan.*

Chu cô cô giống như bị người bóp cổ, lời còn chưa nói xong, toàn bộ đều bị chặn lại ở cổ họng, đột nhiên xoay người, hoảng sợ nhìn về phía nam nhân đang đi tới.

Phía sau Hoàng thượng còn có long liễn đi theo, mấy thái giám nâng long liễn đều đang thở hổn hển thở gấp, hiển nhiên là một đường chạy như điên đến đây.

Tiêu Nghiêu đã xuống long liễn, mặt trầm như nước, không biết hắn đến từ lúc nào, nhưng chắc là mấy câu nói cuối cùng của Chu cô cô, hắn đều nghe được hết.

"Vĩnh Thọ cung mẫu hậu không thể vào, không biết trẫm có thể vào hay không đây? Đi vào có thể bị gọi là bức vua thoái vị không nhỉ?" Hắn trầm giọng hỏi ngược lại, mày nhướng lên, ngữ khí nghe còn coi là nhẹ nhàng, nhưng mà lời này lại không đơn giản.

Chu cô cô run lập cập, chân mềm nhũn liền quỵ rạp xuống đất, thẳng tay tát chính mình hai cái.

"Lão nô đáng chết, Hoàng thượng bớt giận, lão nô vâng đầu, hồ ngôn loạn ngữ [2]....."

[2] *nói năng lung tung.*

"Biểu ca, mặc kệ nàng, Phiên Phiên bị đánh, Hoàng Thái hậu hạ lệnh phạt bốn mươi trượng!" Cao Tổ Tuyết lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Hoàng Thái hậu hạ lệnh đánh Tần Phiên Phiên là đột phát, Vĩnh Thọ cung ai đều không cho ra ngoài, các phi tần đã bị giữ lại ở nội điện trông mắt nhìn, cho nên tin tức còn chưa truyền ra ngoài, cũng khó trách Hoàng thượng không biết được.

Tiêu Nghiêu nghe thấy tin tức này, đầu tiên là sửng sốt một chút, giống như chưa nghe rõ, xong sắc mặt nhanh chóng thay đổi, trực tiếp đi nhanh về phía trước.

Cao Tổ Tuyết đứng ở tại chỗ, nhìn nam nhân từ bước đi nhanh, đến chạy chậm, cuối cùng biến thành chạy nhanh vào, nôn nóng dưới đáy lòng bỗng nhiên phai nhạt đi một chút, ngược lại còn thấy hơi buồn cười.

Tận đến lúc bóng dáng cao lớn của nam nhân hoàn toàn biến mất ở chỗ cửa điện, Cao Tổ Tuyết mới khẽ thở phào một hơi, thấp giọng nói thầm một câu.

"Chạy trốn nhanh như vậy, nhìn dáng vẻ hài từ cách nương không xa lắm."

Nàng ép giọng tới đủ thấp, người xung quanh cũng không nghe rõ, Chu cô cô quỳ trên mặt đất, mồ hôi lạnh dần dần thấm ướt phía sau lưng.

"Chu cô cô theo Hoàng Thái hậu được mười năm đi, mới mười năm mà đã quên thân phận của mình, cho rằng cáo mượn oai hùm chó cậy thế chủ, một bước lên trời? Ta thấy ngươi so với phi tần bình thường còn phải bừa bãi hơn vài phần, trước ngươi có một vị Chu ma ma hầu hạ Hoàng Thái hậu, đó là thị tỳ bên người Hoàng Thái hậu, từ Chu Quốc Công phủ các người đi theo tiến cung, sau lại bởi vì đắc tội cô mẫu ta, bị Tiên hoàng trừng trị, sau đó liền đổi thành ngươi. Nhưng mà theo ta đánh giá, ngươi cũng không đợi được lâu đâu, đáng tiếc phồn hoa thịnh cảnh [3] trong cung này, về sau không có quan hệ gì với ngươi nữa rồi."

[3] *phồn hoa thịnh cảnh: cảnh sắc rực rỡ, đa dạng.*

Cao Tổ Tuyết thấy Chu cô cô quỳ trên mặt đất không dám bò dậy, trên mặt hiện lên vài phần tươi cười châm chọc, nói xong mấy câu nói đó, nàng liền

xoay người rồi đi, thừa dịp Cao Thái hậu còn chưa tới chen thêm một chân, nàng phải chạy nhanh về ngăn cản.

Tuyết Đào Tiên từ nàng sủng ái, đã có Ngọc Hoàng đại đế anh hùng cứu mỹ nhân, Tây Vương Mẫu liền dừng tới thêm phiên.

Chờ sau khi vị Cao gia cô nương này rời khỏi, Chu cô cô rốt cuộc không chịu đựng nổi, cả người đều mềm nhũn ngã xuống trên mặt đất.

Cao Tổ Tuyết nói Chu ma ma, Chu cô cô sao có thể không nhớ rõ, đó chính là mẹ ruột của nàng.

Mười năm trước, Hoàng thượng mười sáu tuổi, Cao Thái hậu đã qua tuổi hoa, lại vẫn thích lẫn lộn chơi mấy trò của tiểu cô nương, lúc ấy Hoàng Thái hậu cho rằng Tiên hoàng nhất định sẽ thấy Cao Thái hậu phiền chán, dù sao sắc suy mà tình mỏng, đây chính là đạo lý từ cổ không thay đổi.

Bởi vậy nên ý bảo Thượng Cung cục giám phân lệ mỗi tháng của Cao Thái hậu, xiêm y trang sức đều có chỗ bị va va đập đập, từ lúc bắt đầu còn cẩn thận chặt chẽ, lúc sau lại trắng trợn táo bạo.

Cao Thái hậu ngày thường tùy tiện, đối với cái gì cũng không để bụng, nhưng ở mặc quần áo cùng trang điểm, lại rất miễn cưỡng.

Ai dám động vào một cây cây trâm của bà, bà liền muốn mạng chó của cả nhà đó.

Bởi vậy chuyện này bị làm âm lên, Tiên hoàng tức giận, Thượng Cung cục đứng mũi chịu sào [4] bị rửa sạch, người của Hoàng Thái hậu bị loại bỏ toàn bộ, một người cũng không giữ.

[4]: trường hợp phải đứng ra chịu trách nhiệm nặng nề nhất trong một công việc chung.

Chính là lúc ấy, Hoàng Thái hậu nguyên khí đại thương [5], rõ ràng làm chủ lực cung, chấp chương phượng ấn, nhưng Thượng Cung cục từ nữ quan đến cung nữ, tất cả lại đều không phải thế lực của bà.

[5] 元气大伤: chịu thương tổn nghiêm trọng, khó có thể phục hồi lại như cũ.

Chuyện này còn chưa xong, Tiên hoàng ép Hoàng Thái hậu cúi đầu, Chu ma ma ra gánh tội thay, phạt hai mươi trượng, đánh xong liền bị ném ra khỏi cung.

Lúc ấy Hoàng Thái hậu phái người tiếp ứng ở ngoài cung, nhưng mà lại không nhận được người, bởi vì Tiên hoàng không cho nàng đón.

Từ đây rốt cuộc không ai nhìn thấy Chu ma ma, sinh tử không biết.

Chu cô cô nhớ tới kết cục của mẹ ruột mình, lại nghĩ đến Hoàng thượng hiện giờ còn đang trẻ trung khỏe mạnh, đúng là con của Tiên hoàng, cho dù tính tình không giống nhau, nhưng mà hai cha con một mạch di truyền cổ quái, mà Đào Uyển nghi ở bên trong đang bị phạt trượng, lại còn bị Hoàng Thái hậu kết luận là Cao Thái hậu thứ hai.

Cho nên nàng sẽ có kết cục giống nương sao?

Chu cô cô nghĩ đến đây, càng cảm thấy lạnh lẽo từ trong ra ngoài, rõ ràng là mặt trời đang chiếu, nàng lại run rẩy không ngừng.

"Hoàng Thái hậu ——" trước điện truyền đến tiếng la hét âm ỉ của tiểu cung nữ.

Hoàng Thái hậu nghe ra đây là người trông cửa truyền lời, liền nhíu nhíu mày, dương cao giọng nói: "Ai gia đã nói, ai cũng không được đi vào, cho dù là Cao Vân Vân, các người cũng phải ngăn cản cho ai gia!"

Hôm nay bà nhất định phải đánh chết tiểu tiện nhân này, tốt nhất là lúc Cao Vân Vân vọt vào, Tàn Phiên Phiên cũng đúng lúc máu tươi văng ra, cho bà ta một chút dạy dỗ. Nhưng mà Cao Vân Vân tới cũng quá nhanh một chút, mới thông truyền Cao Tổ Tuyết cầu kiến chưa được bao lâu.

Hoàng Thái hậu nhăn mày, tiểu cung nữ ở ngoài điện còn chưa nói xong, liền bỗng nhiên yên lặng, như bị ai bóp cổ vậy, trong lòng bà rất nghi ngờ.

Với cái tình tình kêu kêu quất quất kia của Cao Thái hậu, nhất định người còn chưa tiến vào đã nghe được giọng nói, sẽ không an tĩnh giống như này.

Bà còn hỏi ra miệng, liền thấy một nam nhân mặc long bào màu đen bước đi vào, sắc mặt hắc ám trầm, ánh mắt như hàn băng ngàn năm, sâu kín mà tràn ngập khí lạnh người sống chớ gần.

"Hoàng thượng." Trong điện có người sợ hãi hô lên tiếng.

Lập tức người trong điện đều đứng dậy hành lễ với hắn, lão ma ma hành hình sững sốt một chút, hình tượng vẫn lơ lửng lên cao còn chưa có hạ xuống, Trương Đại Tổng quản đã vọt lên ngăn cản.

"Cút." Tiêu Nghiêu đi đến trước mặt lão ma ma, mắt cũng chưa thèm nâng, chỉ âm lãnh phun ra một chữ này.

Lão ma ma bị dọa sợ nhảy dựng lên, tuổi này của bà đều có thể xuất cung hưởng phúc rồi, ở hậu cung sống đến tuổi này, trong tay nhất định có không ít

tiền thưởng, sau khi xuất cung liền nhận con nuôi ở trong tộc, mua một tòa nhà là có thể an hưởng lúc tuổi già.

Vốn tưởng rằng thay Hoàng Thái hậu đánh chết Đào Uyển nghi xui xẻo này, là bà có thể lấy được món tiền thưởng cuối cùng, rồi chờ ân điển thả xuất cung nữa là xong.

Nhưng là lần này thất thủ, mộng đẹp lúc trước cũng tan tành.

Bà nhớ rõ lúc mới tiến cung, ma ma mang bà đã nói cho bà, lúc chủ tử tức giận, mà ngay cả một ánh mắt cũng không cho nô tài, thì nô tài kia cũng chỉ có thể chờ chết thôi.

Bởi vì chủ tử là sẽ không phí sức lực đi nhìn một người sắp chết.

Lão ma ma tay mềm nhũn, hình tượng liền rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng "Bang" trầm vang.

"Hoàng đế tới." Hoàng Thái hậu đầu tiên là cả kinh, bà không nghĩ tới Hoàng thượng đến nhanh như vậy, ngược lại trong lòng càng thêm kiêng kỵ Tần Phiến Phiến, đáng tiếc hẳn tới quá sớm, mới chỉ đánh hai ba gậy mà thôi, máu mới chảy ra một tầng hơi mỏng, còn chưa đủ thương gân động cốt.

Hoàng Thái hậu dù sao cũng là người cùng Tiên hoàng đánh qua lời dãi [6] nhiều năm, rất nhanh liền bình tĩnh lại, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Hoàng thượng tới nhanh như vậy, không phải là đau lòng Đào Uyển nghi chứ? Đào Uyển nghi này vào cung không lâu, lại liên tiếp phạm lỗi, ai gia vì không khí của hậu cung, liền dạy dỗ nàng một trận, để mọi người lấy đó mà làm gương, nếu là chờ sau khi tú nữ vào cung mới sửa trị, chỉ sợ cũng đã muộn. Hoàng thượng cũng không cần đau lòng nàng, loại phạt trọng này nhìn dọa người, kỳ thật cũng không quá đau, trong lòng ai gia có chừng mực."

[6]: ý bảo Hoàng Thái hậu và Tiên hoàng đã từng đấu đá với nhau nhiều năm.

Hoàng Thái hậu dù sao cũng còn phải dựa vào Hoàng thượng, bởi vậy ngữ khí nói chuyện hơi hòa hoãn một chút, cái này ở trong mắt Hoàng Thái hậu, đó chính là chịu thua, chẳng qua Tiêu Nghiêu lại không cho là như vậy.

"Trẫm vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có loại lời nói phạt trọng đánh người lại không đau. Hoàng Thái hậu giải thích thế này cũng là khác hẳn với người thường a." Hoàng thượng cười lạnh một chút, vừa nói vừa ngồi xổm xuống, liền thấy Tần Phiến Phiến vùi đầu trên ghế dài, cả người vẫn luôn phát run, không biết là đau hay là sợ.

Biết rõ hẳn tới, nàng lại không chịu ngẩng đầu.

Tiêu Nghiêu duỗi tay vỗ vỗ nàng đầu, thấp giọng nói: "Đào Uyển nghi, người nói cho Hoàng Thái hậu, người có đau hay không?"

Ban đầu Tần Phiến Phiến nức nở còn chưa có thành tiếng, rồi lại từ nhỏ đến lớn, cuối cùng dần dần tràn ngập toàn bộ đại điện.

"Đau, tàn thiếp đau quá a, ô ô ——" nàng bắt đầu khóc thét, lại vẫn như cũ không chịu ngẩng đầu, đôi tay gắt gao mà ôm lấy ghế dài, nước mắt xoành xoạch rơi trên ghế dài, dính ướt vạt áo nàng, nước mắt tràn ra rơi xuống chân ghế.

"Tàn thiếp bị đánh rách da, máu chảy ra ngoài, hình tượng giống như là gãy sắt vậy, từng cái từng cái đánh vào xương cốt trên người tàn thiếp, giống như xương cốt của tàn thiếp đều phải bị đánh nát, tàn thiếp tàn phế đi....."

Tần Phiến Phiến khóc thét cũng không có đáng vẻ kịch cỡm, ngược lại còn chân thật và đáng thương, chỉ cần là người đều có thể cảm thấy nàng đau.

Kiểu khóc lóc kẻ lẻ này của Đào Uyển nghi, luôn luôn đều là kiểu trên sách giáo khoa, không giống các phi tần chủ tử khác là cái loại hoa lê đầm mưa, nàng trước nay đều có mục đích rõ ràng.

Tiêu Nghiêu không nói chuyện, nhìn thẳng về phía Hoàng Thái hậu, trong ánh mắt lạnh nhạt mang theo vài phần bức bách.

Hiển nhiên hẳn đang nói, lời nói lúc trước của Hoàng Thái hậu chính là nói hươu nói vượn.

Ánh mắt này của Hoàng thượng rất giống Tiên hoàng mỗi lần bảo vệ Cao Thái hậu, lập tức liền kích thích tới Hoàng Thái hậu.

"Hoàng đế, người sẽ không thật sự tin lời nói của một Uyển nghi, mà không tin ai gia chứ? Đây đều là trò vặt của nữ nhân để làm cho người đau lòng mà thôi."

Hai tay Hoàng Thái hậu nắm chặt hai bên ghế phượng, lúc nàng nói lời này, hơi có chút ý vị nghiêng răng nghiêng lợi.

Lại là cái này ánh mắt, hai cha con giống nhau như đúc, vì sao đều lạnh lùng với bà như thế?

Tiêu Nghiêu cong môi, lộ ra một cái mỉm cười tiểu nhân rất nhỏ, nhẹ giọng nói: "Hoàng Thái hậu, nàng là người bên gối trẫm."

Hàm nghĩa những lời này không cần nói cũng biết, không tin người bên gối chẳng lẽ lại tin một lão thái bà như người sao?

Lập tức những lời này liền chọc trúng nội tâm của Hoàng Thái hậu, nàng tức giận đến đột nhiên đứng lên từ trên ghế, kích động nói: "Hoàng đế, người bên gối người chỉ có chính cung Hoàng hậu, nàng chỉ là một từ phẩm Uyển nghi mà cũng xưng sao?"

Tuoi cười trên mặt Tiêu Nghiêu biến mất hầu như không còn, ánh mắt hơi trở nên âm trầm xuống, như là mất đi thái dương không thấy ánh mặt trời nữa vậy.

"Trẫm nói chính là nàng. Trẫm nói không phải, liền không phải, Hoàng hậu cũng không ngoại lệ."

Lúc nam nhân nói lời này, ngữ khí trấn định mà kiên quyết, gần như là từng câu từng chữ mà nói ra, lạnh lẽo như sương lạnh.

Về mặt Hoàng Thái hậu đột ngột biến đổi, huyết sắc biến mất từng chút một, ngay cả môi cũng hơi xanh trắng.

Thằng nhãi ranh này tuyệt đối là đang trào phúng bà!

A, gọi cho một cái Hoàng hậu cũng không ngoại lệ, đây chính là nói bà a.

Chính cung Hoàng hậu thì thế nào, người bên gối Tiên hoàng trước nay đều không phải là bà!

"Hoàng thượng, người có ý gì?" Hoàng Thái hậu lão đảo hai cái, suýt nữa té ngã, may mắn Chu Uyển đứng ở bên cạnh đúng lúc đỡ lấy bà.

Hiện giờ trường hợp đã hoàn toàn mất khống chế, trong đại điện kim rơi cũng có thể nghe thấy, đừng nói Chu Uyển cô nương chưa lấy chồng này, cho dù là Nhân Quý phi phân vị cao nhất ở đây, cũng đều nín thở thu khí, đầu cũng không dám nâng lên.

Đây là lúc Hoàng thượng cùng Hoàng Thái hậu đang giao đấu, căn bản không có đường sống cho các nàng xen vào.

Đồng thời trong điện trừ bỏ Tần Phiến Phiến ra, mỗi một phi tần trong nội tâm đều là nôn nóng cùng sợ hãi.

Hoàng thượng vì một Đào Uyển nghi, trực tiếp chính diện đấu với Hoàng Thái hậu, lại còn là dùng phương thức không chút khách khí như vậy.

"Hoàng Thái hậu, người quên quy củ." Tiêu Nghiêu lạnh lùng mà nâng mí mắt lên nhìn thẳng bà, không nhanh không chậm nói: "Từ lúc trẫm biết nhớ, liền biết Thái hậu ở lại trong cung hưởng thanh [7] phúc, ngâm kẹo dừa cháu là được, nhân sự ở hậu cung có thể mặc kệ liền mặc kệ. Năm đó Hoàng tổ mẫu của trẫm, cũng chính là cô mẫu của ngài, vẫn luôn là nữ tử trẫm kính nể nhất, bà chính là như thế. Trẫm cũng hy vọng ngài có thể không thua kém bà."

[7]: thanh phúc: hưởng phúc tuổi già, nhân nữ thanh bình

"Người nói ai gia xen vào việc người khác? Chê cười, chỉ cần ai gia còn một hơi thở, hậu cung này ai gia liền có thể quản một ngày. Lời nói hôm nay của Hoàng đế chính là đại bất kính, ngày mai lúc người thượng triều, không ngại đi hỏi vấn vô đại thần một chút, người không có Hoàng hậu, ai gia giúp người quản lý hậu cung có phải là việc thiên kinh địa nghĩa hay không [8]?" Hoàng Thái hậu gần như là khàn cả giọng mà quát hấn.

[8]: chuyện hiển nhiên trong trời đất.

Tiên hoàng vì một nữ nhân áp chế bà thì thôi, nàng quả thật không làm gì được Tiên hoàng, nhưng là Hoàng thượng ở trước mắt này, là văn bối của bà, một tân hoàng mới vừa đăng cơ còn chưa đến hai năm, tiền triều cũng chưa an ổn, liền muốn dẫm lên trên đầu bà, quả thực là si tâm vọng tưởng!

Hoàng thượng thấy bà có dáng vẻ như vậy, không khỏi cười ra tiếng.

"Lời này của Hoàng Thái hậu sai rồi, ngài cai quản chính là quản nữ nhân của phụ hoàng, nữ nhân của trẫm liền không cần ngài vất vả. Tục ngữ nói việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài, đây đều là việc nhà, trẫm cảm thấy không cần thiết phải mang đi tiền triều nói. Hoàng Thái hậu hình như mệt mỏi rồi, trẫm liền không quấy rầy người hưởng tuổi thọ nữa."

Tiêu Nghiêu vừa nói vừa ôm lấy Tần Phiến Phiến, cứ như vậy ôm ngang nàng bé lên.

Bởi vì lúc ôm nàng, đụng tới eo lưng đó là chuyện tất nhiên, Tần Phiến Phiến không khỏi run lên hai cái, hấn liền nhẹ nhàng vỗ vỗ gáy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Diễn Tình Nổi Dậy

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

"Hoàng thượng, lời này của người là có ý gì chứ, đứng lại cho ai gia! Chẳng lẽ người thật sự vì một Uyển nghi nho nhỏ mà muốn ngỗ nghịch với ai gia? Hồng nhan họa thủy mà." Hoàng Thái hậu thấy hấn nói quyết tuyệt như vậy, thần sắc trên mặt có chút dữ tợn, dường như là khàn cả giọng mà quát hấn.

Đáng tiếc Tiêu Nghiêu đang ôm Tàn Phiên Phiên trong ngực, ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ là bước chân dừng một chút, để cho Tàn Phiên Phiên nằm thoải mái hơn, rồi dẫn đại đội nhân mã rời đi.

Hoàng Thái hậu thở hổn hển, đôi mắt đỏ bừng, bà chỉ cảm thấy tức ngực khó thở, toàn thân đều không thoải mái, giống như ác mộng mà Tiên hoàng từng đối với bà vậy.

"Chỉ cần ai gia còn sống một ngày, thì ai gia càng muốn quản cái hậu cung này một ngày. Ngược lại ai gia muốn xem xem, Hoàng thượng kiểm chế ai gia như thế nào!"

Dù bóng lưng của Hoàng thượng đã hoàn toàn biến mất ở trong đại điện, Hoàng Thái hậu vẫn không cam tâm như cũ, đối diện cửa đại điện đã không còn ai, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nhưng mà lời nói này của bà, tất nhiên Hoàng thượng sẽ không nghe được, nhưng nhóm phi tần trong đại điện lại nghe được.

Chẳng qua trong lòng của mọi người đều tự nhủ thầm, hôm nay Hoàng thượng và Hoàng Thái hậu chiến tranh như thế, đến cùng về sau Hoàng Thái hậu còn có thể ngồi vững ở vị trí số một hậu cung hay không, cũng khó nói.

Những phi tần như các nàng, đến cùng có tiếp tục đi theo Hoàng Thái hậu hay không, hay là đầu quân cho Cao Thái hậu thì việc này cần phải suy tính.

Dù sao thời điểm Hoàng thượng và Hoàng Thái hậu đang tranh phong, hai người chỉ đều là nói trong lúc tức giận, kết quả đến cuối cùng còn phải đợi nhìn tiếp xem như thế nào đã.

Chờ sau khi Hoàng thượng tỉnh táo lại, phải chăng sẽ có biện pháp gì khác, dù sao trong mắt những phi tần này, Đào Uyển nghi mới bị đánh hai gậy, chỉ là bị thương chút ngoài da, lại còn không đá động đến gân cốt, Hoàng thượng không nên như vậy.

Tiền đế đi rồi, Hoàng thượng muốn khai đao với Hoàng Thái hậu thật đúng là không dễ dàng, càng không phải ruột thịt, ra tay càng phải kiêng kị, những triều thần của tiền triều không chừng thật sự có thể phun nước bọt dìm chết hẳn.

Chu Uyển thất hồn lạc phách ngồi ở vị trí của mình, hai tay vẫn luôn khấn trương nắm thật chặt, trên thực tế cảm giác của nàng không hề tốt chút nào.

Làm một người đứng xem, nàng so với Hoàng Thái hậu thì càng thấy rõ ràng hơn.

Cứ coi như Hoàng thượng không hề động tâm với Đào Uyển nghi, thì cũng không hề tâm thương.

Một trận mới giằng co vừa rồi, Hoàng thượng không biểu lộ ra đau lòng với Đào Uyển nghi, thậm chí cũng chừng mực với Tàn Phiên Phiên, hỏi han nàng ta có đau hay không, thoạt nhìn vẫn giữ ngữ khí lạnh nhạt, dường như chỉ vì Hoàng Thái hậu quản quá nhiều mà nổi giận vậy.

Trên thực tế cũng không hẳn là vậy, hẳn chính là hướng về phía Tàn Phiên Phiên.

Bởi vì lúc Hoàng thượng giằng co với Hoàng Thái hậu, tay của Hoàng thượng không hề rời khỏi cái trán của Tàn Phiên Phiên mà vẫn luôn nhẹ nhàng đặt lên phía trên, ngẫu nhiên nàng ta không thoải mái động đập thì hẳn sẽ nhẹ nhàng vuốt hai cái.

Cử động rất nhỏ này, Hoàng Thái hậu chỉ lo cãi nhau với Hoàng thượng, nhớ về thời Tiên hoàng mình bị thảm cỡ nào, căn bản cũng không hề để ý đến.

Thế nhưng càng là những thứ nhỏ bé, thì càng có thể đại biểu thái độ của một người, Chu Uyển nhìn ra trong lúc vô tình Hoàng thượng bảo vệ Tàn Phiên Phiên, trực giác của Hoàng Thái hậu rất chuẩn, rất có thể những nữ nhân khác trong cung này đều phải đi theo con đường ngày xưa của Hoàng Thái hậu.

Lúc Tiêu Nghiêu một đường ôm nàng đi ra, Tàn Phiên Phiên làm tổ ở trong ngực của hắn không nói gì, nhưng mà thân thể của nàng vẫn luôn run rẩy, hiển nhiên là đau đến không chịu nổi.

Hai người đều không nói chuyện, thẳng đến khi Tiêu Nghiêu ôm nàng ngồi ở trên long liễn (*kiệu vua), thân thể nàng mới giật giật, thấp giọng nói: "Tàn thiếp không thể ngồi chung, Thái hậu đánh ta bên trong có lý do này."

Tiêu Nghiêu nhú mày, bất mãn nói mấy chữ: "Bà ta đánh cái rắm."

Hắn vẫn ôm nàng lên long liễn như cũ, Tàn Phiên Phiên bị đánh thành như vậy, căn bản không thể dùng mộng để ngồi, cho nên nàng ghé vào trên đùi Tiêu Nghiêu, bởi vì trên đường xóc nảy, đã có mấy vết máu chảy ra, lão bà tử kia ra tay đánh thật sự là không hề nương tay.

Hai mắt Liễu Âm đỏ bừng đi theo đằng sau long liễn, vừa đi vừa rơi nước mắt, chủ tử nhà các nàng tiến cung chưa từng phải chịu tội như thế này?

Ngay cả thời điểm tất cả mọi người đều cho rằng Hoàng thượng làm nhục nàng, cũng đều bị nàng hóa giải từng cái, Hoàng thượng không chỉ không có làm nhục nàng mà ngược lại rất sủng nàng, hai lần thăng vị đã lên đến Tứ phẩm, ngoại trừ chút trò con nít vặt vãnh, chưa từng nghiêm túc đánh nàng bao giờ.

Nhưng bây giờ lại bị Hoàng Thái hậu hạ lệnh đánh, hơn nữa còn ra tay nặng như vậy, vốn dĩ eo của Tàn Phiên Phiên đã bị thương, lúc này đoán chừng phải rất lâu mới có thể hồi phục tốt được.

Chờ đến Thường Đào các, Vọng Lan cô cô đã mang người chờ ở bên ngoài, thái y cũng đang trên đường tới.

Lúc này tới vẫn là Hách thái y, thái y viện còn có những thái y khác, nhưng mọi người vừa nghe nói đi Thường Đào các, lại là bởi vì Đào Uyển nghi bị đánh, lập tức nhao nhao lùi lại, nhất trí đề cử Hách thái y tới.

Sau khi xem chẩn mạch xem bệnh xong, Hách thái y liền sàu muộn.

"Hoàng thượng, lần này tuy người hành hình xuống tay nặng, nhưng may mà ngài đến kịp thời, cũng không có tổn thương gân cốt. Bây giờ kê đơn thuốc này sẽ khỏe nhanh hơn một chút, nếu như Đào Uyển nghi sợ đắng, từng đặn riêng lão thần nếu như thuốc đắng cũng không cần viết vào toa thuốc, đỡ phải tốn công, dù sao người cũng không uống được." Hách thái y cẩn thận từng li từng tí tỏ khó với Hoàng thượng.

Cái này cũng không nên trách hần, Đào Uyển nghi có tật xấu sợ đắng, trên cơ bản mọi người đều biết.

Tiêu Nghiêu nhú mày, nhớ tới lần trước để nàng uống canh tránh thai chặt vật đến nhường nào, hần nói: "Trước tiên ngươi cứ viết phương thuốc ra đi, tận lực chọn loại được không đắng, chủ yếu thuốc bổ là chính, chút xíu được đắng cũng không cần ghi vào. Trẫm đi vào nhìn nàng một cái."

Thời điểm hần đi vào, đúng lúc y nữ và Vọng Lan đang giúp Tần Phiên Phiên xử lý vết thương phía sau, y phục cởi ra có thể trông thấy phía sau dính một lớp máu, động tác y nữ thuần thục dùng khăn vải sạch sẽ lau qua, lại dùng nước rửa qua một lần, sau đó xoa thuốc.

Trong thời gian này Tần Phiên Phiên một mực nằm lì ở trên giường, vùi mặt vào trong mền gấm, một tiếng cũng không kêu, nhưng chính loại trầm mặc này mới khiến cho người lo lắng.

Trương Hiến Năng đứng đầu ở bên ngoài, nghiêng tai nghe động tĩnh ở bên trong, không khỏi khẽ thở dài một hơi.

Chuyện lần này sẽ không dễ dàng trôi qua, tính tình này của Đào Uyển nghi, bình thường không cần thận trọng đến, nàng đều có thể kêu to hỏi lâu, vì để cho Hoàng thượng thương tiếc nàng, nước mắt nói đến là đến, nàng càng không chịu khuất phục bởi uy vũ.

Thế nhưng bây giờ là thời điểm nàng nên hung hăng khóc rống, nàng lại cứng rắn cắn chặt răng không khóc một tiếng nào, quả là khoảng yên tĩnh hiếm hoi trước bão táp.

Chỉ là không biết tính tình này của nàng muốn bộc lộ cho ai, từ nhỏ đến lớn của Hoàng thượng, ngoại trừ Tiên hoàng phát giận hần ra, những người còn lại đều chưa từng, chẳng lẽ vị Đào Uyển nghi này muốn trở thành người thứ hai?

Động tác y nữ rất nhanh nhẹn, sau khi bôi xong thuốc xong nhẹ giọng dặn dò vài câu, liền cáo lui.

Tiêu Nghiêu một mực sờ lấy sau gáy của nàng, nhưng Tần Phiên Phiên lại không chịu cho hần bất kỳ phản ứng dù chỉ là một chút, hần biết nàng thật sự cảm thấy áy náy.

Hần phát tay, cung nữ khác cũng đều rón rén lui xuống, chỉ còn lại hai người bọn họ.

"Nằm sắp như này không khó chịu sao?" Hần thấp giọng hỏi một câu, đánh vỡ sự trầm mặc trong điện.

"Khó chịu." Âm thanh nàng buồn bực phần nộ nói.

"Cứ ngọt ngọt vậy sẽ không thờ nổi, trẫm để cho nàng nằm sắp trên đùi nha?" Hần hỏi một câu.

Thời điểm ngồi long liền trở về, Tần Phiên Phiên ghé vào phía trên lộ ra vẻ rất tự tại, bởi vậy hần mới hỏi cái này.

"Không muốn." Nàng cự tuyệt như chém đinh chặt sắt, dừng lại một lát lại nói: "Ngạt chết mới tốt, cũng đỡ cho người ta phải động thủ."

Tiêu Nghiêu nhú mày, đưa tay vỗ vỗ sau gáy nàng, có chút bất mãn mà nói: "Trước mặt trẫm mà nói chết gì đó, thật là điềm xấu."

"Điềm xấu, tàn thiếp cũng sẽ chết. Người khác không cho tàn thiếp sống." Tần Phiên Phiên lập tức nói tiếp.

"Trẫm nói nàng sẽ không chết thì nàng sẽ không phải chết. Nàng sẽ sống lâu trăm tuổi, quân vô hí ngôn." Ngữ khí của Tiêu Nghiêu không được tốt lắm, trong nội tâm không khỏi dâng lên cảm giác có mấy phần buồn bực.

Tần Phiên Phiên cười khan hai tiếng, phun ra một câu: "Thật sao? Vậy tàn thiếp tạ chủ long ân."

Mặc dù Tiêu Nghiêu không nhìn thấy thần thái của nàng, nhưng cũng biết lúc nàng nói câu nói này không có chút ý tứ cung kính nào, nàng đang giễu cợt hần.

"Ái tàn, nàng đây là có ý gì? Là đang chất vấn quân uy của trẫm?" Hần nhú chặt lông mày, trong giọng mang theo vài phần ý cảnh cáo.

"Tàn thiếp không dám chất vấn quân uy của Hoàng thượng, nhưng mà tàn thiếp cảm thấy đại khái sống không được bao lâu. Hôm nay Hoàng Thái hậu thật sự muốn giết tàn thiếp, tàn thiếp liền suy nghĩ hôm nay không mất mạng là tàn thiếp may mắn, chẳng qua Hoàng Thái hậu chỉ là bỏ lỡ mất một lần này, có thể sẽ muốn giết lần nữa, tàn thiếp mới có thể chết." Ngữ điệu Tần Phiên Phiên một mực không có gì thay đổi, thậm chí ngay lúc nói đến thời

điềm Hoàng Thái hậu muốn giết nàng, cũng không có kích động lên xuống gì, vẫn một mực rất tỉnh táo, tựa như đã coi nhẹ sinh tử.

"Trẫm nói, nàng sẽ không chết, sẽ sống lâu trăm tuổi, ái tần là đang chất vấn lời của trẫm?" Động tác của hân vuốt ve cái ót nàng ngừng lại, ngữ khí ép tới mức rất thấp, hiển nhiên là đã sắp sát tới giới hạn tức giận.

Trên thực tế hai người vì đề tài có chết hay không này, đã nói tới mấy lần, nếu là bình thường khẳng định cửu ngũ chí tôn đã sớm nổi giận.

Hân đã nói nàng sẽ không chết, nhưng mà nàng lại không tin, còn muốn hân nhắc lại hai lần.

"Thân phận tần thiếp ti tiện, lại không hiểu quy củ, không dám đương nổi làm ái tần của ngài. Kiếp sau tần thiếp sẽ lại ngoan ngoãn lại cao quý, cùng ngài nói lại tiền duyên." Tần Phiên Phiên nói nói, ngữ khí bắt đầu run rẩy, lộ ra giọng nghẹn ngào, nhưng lại bị nàng gắt gao kìm nén.

Nam nhân không kiên nhẫn hít một hơi, đưa tay như muốn đánh nàng để giáo huấn một chút, kết quả từ phía sau lưng nàng đến trên mông đều bôi thuốc, căn bản không xuống tay được.

Cuối cùng bàn tay kia rơi vào bên trên gáy của nàng, hân nhẹ nhàng bóp lấy phần gáy của nàng, âm thanh lạnh lùng nói: "Lời của trẫm nói nghe không hiểu, vẫn là đang đùa giỡn sao?"

"Nghe không hiểu nghe không hiểu đây, làm sao tần thiếp có thể nghe hiểu được, Hoàng thượng muốn tần thiếp nghe hiểu như thế nào chứ. Hoàng Thái hậu muốn giết tần thiếp, bà ấy là Hoàng Thái hậu đây, tần thiếp tính là gì, chỉ là một Tứ phẩm Uyển nghi. Dù là luân thường hay là quy củ, sinh tử của tần thiếp cũng chỉ cần một câu nói của bà ấy. Hoàng thượng luôn nói tần thiếp sống lâu trăm tuổi, vậy ở trước mặt Hoàng Thái hậu muốn mạng nhỏ của tần thiếp, tần thiếp sống lâu trăm tuổi như thế nào được? Đi âm tào địa phủ khăn câu Diêm Vương gia cho tần thiếp sống lâu trăm tuổi à?"

Âm thanh của Tần Phiên Phiên la lên về phía hân, một đám thái giám cung nữ chờ ở bên ngoài đều nghe được rõ ràng, ở bên ngoài ngoài trừ Trương Đại tổng quản lá gan tương đối lớn, những người còn lại đều yên lặng cúi đầu, đứng cách xa hai bước.

Bọn hân cũng không muốn nghe Đào Uyển Nghi tìm đường chết như thế nào.

Lúc Hoàng thượng đi ra, cả mặt âm trầm, biểu tình kia so với lúc ôm Đào Uyển Nghi đi ra từ Vĩnh Thọ cung còn muốn dọa người hơn, hiển nhiên là hân và Đào Uyển Nghi tan rã trong không vui.

Chờ thân ảnh Hoàng thượng dần dần biến mất, Liễu Âm là người đầu tiên vọt vào trong.

"Chủ tử, sao ngài lại làm cho Hoàng thượng tức giận mà bỏ đi vậy chứ, chuyện này nếu không phải hân kịp thời đuổi tới, không biết ngài đã đi đời ở nơi nào rồi!" Liễu Âm vội vã nói.

Lúc này cuối cùng Tần Phiên Phiên đã chịu ngẩng đầu lên, thời điểm hai người đối diện tầm mắt, Liễu Âm bị nàng làm cho giật nảy mình.

Đôi mắt kia của Đào Uyển Nghi đã khóc sưng lên, mà khóe môi lại hiện ra tơ máu, hiển nhiên là lúc nhịn đau cắn tạo thành, bây giờ nhìn có chút dọa người.

"Hân đi rồi?"

"Vâng, giận đừng đừng đi rồi, ngài đã nhắc tới tận Diêm Vương gia, nói hân không bằng Diêm Vương gia, vậy khẳng định phải đi rồi." Liễu Âm gật đầu.

Tần Phiên Phiên trừng nàng một chút, bất mãn nói: "Đến tận cùng là nguoi hướng về ai? Ta bị đánh, mấy cây gậy rơi xuống lưng ta quả thật là đau, chịu khổ gặp nạn chính là ta, ta bộc phát tính tình thì như thế nào?"

Liễu Âm nhìn thấy bộ dạng tức muốn học máu này của nàng, quả nhiên hỏa khí tiêu tán hết, lập tức ho nhẹ một tiếng, cũng không dám làm gì.

"Nô tỳ sợ ngài khiến Hoàng thượng tức giận mà bỏ đi, về sau không dễ dụ nha. Ngài đã đắc tội với Hoàng Thái hậu, trong cung có thể cứu ngài cũng chỉ có Hoàng thượng, ngài còn đẩy Hoàng thượng ra xa." Ngữ khí Liễu Âm lập tức yếu xuống.

Tần Phiên Phiên gật đầu, nàng giật giật thân thể, phía sau lưng lập tức đau khiến nàng nhe răng trợn mắt, tối nay đi ngủ mới gọi là chịu tội nè.

"Chờ chút nữa nguoi đi mời Trương Đại tổng quản giúp một chuyện."

Nàng vừa nâng đầu lên, Liễu Âm lập tức lắc đầu: "Không được không được, nô tỳ ngu như heo, đến trước mặt Trương Đại tổng quản khẳng định rụt rè, ngài để Vọng Lan cô cô đi đi."

Liễu Âm nghe nàng nói giúp một chuyện xong, liền bị dọa đến bấp chân run lên.

Vừa lúc Vọng Lan đang dùng khăn ẩm lau tay cho Tần Phiên Phiên, nghe được Liễu Âm ném nôi lên trên đầu nàng, cũng không có lên tiếng.

Chủ tử đã giao sự tình cho Liễu Âm, vậy chứng minh rằng Liễu Âm so phù hợp hơn nàng.

Quả nhiên Tần Phiên Phiên nhìn Liễu Âm, lại nhìn Vọng Lan một cái, cuối cùng lắc đầu: "Không được, phải là nguoi đến xử lý. Nguoi khóc xấu hơn nàng ấy."

Liễu Âm không phản bác được, nàng đang suy nghĩ chủ tử nhà mình bị đánh như vậy là còn ít, bằng không làm sao độc miệng như thế.

Tiêu Nghiêu giận đùng đùng đi ra từ Thương Đào các, cũng không ngồi trên long liễn, mà cứ như vậy đi bộ bằng đôi chân dài đi về phía Long Càn cung.

Vừa đi vừa thở, đi trên đường nhìn thấy trong khe gạch xanh bên đường mọc ra hai nhánh cỏ dại, hấn còn dừng lại dùng chân dẫm hai phát.

Giẫm chết Tàn Phiên Phiên, nữ nhân không biết tốt xấu này!

"Trương Hiến Năng, người nói có phải nàng muốn ăn đòn hay không? Trẫm ôm nàng trở về, lại làm mất mặt Hoàng Thái hậu, nàng còn trách trẫm? Nàng muốn trẫm làm thế nào, cầm thanh kiếm bỏ lão yêu bà kia?"

Tiêu Nghiêu đang đi, vẫn cảm thấy trong lòng còn chút tức giận, quay đầu tức đến hộc máu hỏi hấn.

Lúc đầu Trương Đại tổng quản không nghĩ mở miệng, nhưng mà Cầu Hoàng đế tức đến không cần lựa lời nói ra, còn chưa tới Long Càn cung đấy, khó đảm bảo cung nhân đi ngang qua có nghe thấy cái gì hay không, đến lúc đó truyền đi lớn chuyện lại không tốt.

Thật sự cho rằng Hoàng Thượng muốn bức chết Hoàng Thái hậu cho rồi.

"Hoàng thượng, nói cẩn thận. Có mấy lời trở về Long Càn cung rồi nói."

Tiêu Nghiêu lại không nghe hấn khuyên, quay người đi ngược trở lại: "Trẫm nói cái gì, đi Thương Đào các, nàng đã cảm thấy Hoàng Thái hậu đánh nàng chưa đủ, trẫm tự mình đánh!"

Hấn thật sự nổi giận đùng đùng đi trở về, đại khái đi được năm sáu bước, lại bỗng nhiên dừng bước, lông mày một mực nhăn chặt lại, cuối cùng lại quay đầu tiếp tục đi về hướng Long Càn cung.

Trương Hiến Năng đứng tại chỗ chờ hấn, nhìn, hấn biết Cầu Hoàng đế sẽ không quay lại đánh tiểu yêu tinh, và không ngoài dự kiến, qua qua lại lại gần vài chục bước.

"Ngài không đi?" Trương Đại tổng quản tiện thể hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu nghiêng nghiêng nhìn hấn một chút, nói: "Trẫm không đánh nữ nhân."

Trương Đại tổng quản không có hỏi tiếp, lời này hấn cứ nghe coi như là vậy đi.

"Vậy cục giấy kia cũng không kêu nàng ăn? Hoàng thượng ngài tức giận như vậy, vừa vắn nhét cục giấy vào trong miệng Đào Uyển nghi, vừa có thể bốt giận vừa có thể dạy dỗ nàng, bây giờ Đào Uyển nghi nằm ở trên giường không thể động đậy, còn không phải tùy ngài định đoạt ư." Trương Đại tổng quản không ngừng cố gắng, để Hoàng thượng không quên dự tính ban đầu.

Tiêu Nghiêu dừng bước lại, bất mãn nhìn hấn một cái: "Có phải người thu được chỗ tốt gì từ Hoàng Thái hậu rồi hay không?"

Trương Hiến Năng sừng sốt một chút, lời này hấn không có cách nào tiếp, nói hấn thu chỗ tốt từ Đào Uyển nghi còn tạm được.

Cuối cùng Hoàng thượng vẫn về tới Long Càn cung, bởi vì hỏa khí lên cao, giận dữ phê một đồng tấu chương, hiệu suất cao hơn so với bình thường, đương nhiên tiếng mắng so với ngày thường còn dữ dội hơn, mấy vị triều thần đáng sợ bị mắng.

Trương Hiến Năng trên đường đi ra một lát, chờ lúc trở về, trên mặt liền mang theo mấy phần biểu tình một lời khó nói hết.

"Chuyện gì?" Hoàng thượng cũng không ngẩng đầu lên.

"Liễu Âm Thương Đào các tìm đến nô tài khóc."

"Người đâu?" Bút son trong tay hấn dừng lại, nhưng vẫn chưa ngẩng đầu lên.

"Nô tài đuổi rồi, lúc này ngài còn tức giận, hiển nhiên là không muốn nghe tin tức từ Đào Uyển nghi rồi." Trương Hiến Năng nghiêm trang nói.

Tiêu Nghiêu lập tức ngẩng đầu, tấu chương trước mặt bị đẩy sang một bên.

"Nói bậy, trẫm..." hấn muốn nói cái gì đó lại dừng lại.

Cũng không thể nói hấn không tức giận nha, hôm nay Tàn Phiên Phiên đối với hấn như vậy, hấn không tức giận thì còn quân uy ở đâu cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đau Đau Bay Đi Nào!

"Có phải nữ nhân Tần Phiên Phiên kia đã cúi đầu nhận sai hay không? Sai nha đầu kia đến dập đầu tạ tội với trẫm sao?" Tiêu Nghiêu bình tĩnh, trừng mắt nhìn hần.

Trương Hiến Năng khẽ bấu môi trong lòng, tính tình nhỏ nhen của Cửu Hoàng đế thật là quá dễ dàng dỗ dành. Đào Uyển nghi làm hần giận, chỉ cần kêu cung nữ tới dập đầu tạ tội, hần liền tha thứ cho nàng?

Đương nhiên sự thật cuối cùng làm hần thất vọng rồi.

"Không phải, là Liễu Âm tới khóc, nói lưng của Uyển nghi nhà các nàng bị đau, ăn không ngon ngủ không yên. Hỏi chúng ta nên làm cái gì bây giờ." Trương Hiến Năng nhẹ giọng nói một câu.

Tiêu Nghiêu lúc đầu sùng sốt một chút, ngay sau đó bất mãn trào lên, tức giận nói: "Chủ tử bọn họ khó chịu, hỏi một Nội giám Tổng quản làm cái gì? Ngươi cũng không phải Thái y!"

Uổng công hần còn tưởng rằng Liễu Âm là tới dập đầu tạ tội với hần, những phương pháp làm khó dễ nha đầu kia cũng nghĩ xong rồi, tuyệt đối sẽ không để nữ nhân Tần Phiên Phiên kia dễ dàng qua ải.

Kết quả mọi suy tính của hần đều phí sức, bởi vì Liễu Âm tới đây không phải để bồi tội, hoàn toàn là hần tự mình đa tình.

Tiêu Nghiêu càng nghĩ càng phát cáu, từ khi nào đến phiên hần tự mình đa tình?

Trước giờ luôn là nữ nhân hậu cung tự mình đa tình, cho rằng hần sẽ lật thẻ bài của họ. Thế nhưng hiện giờ đến phiên hần, cái loại cảm giác tức giận cùng xấu hổ này quả thực là tai họa ngập đầu.

Còn có vô cùng khinh thường!

Tần Phiên Phiên cái thứ đồ chơi này, hần muốn giết nàng, muốn giết nàng!

Thật sự cho rằng hần yêu thích nàng sao? Không phải là hần đã từng đánh nàng à, vậy nên hần không yêu thích, không lưu luyến nàng!

Trương Hiến Năng nhìn thấy vẻ mặt của ngôi cửu ngũ giống như mới làm đồ hũ tương, thay đổi rất nhiều biểu cảm khác nhau.

Hần ho nhẹ một tiếng nói: "Hần là Đào Uyển nghi muốn nhận sai, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào nên mới bảo Liễu Âm tới tìm hiểu một chút tin tức của người."

Lừa giận trên mặt Tiêu Nghiêu bớt đi vài phần, lập tức nói: "Nàng ta có hỏi thăm trẫm sao?"

"Có hỏi, Liễu Âm hỏi người còn tức giận hay không? Nô tài không dám nói cho nàng ta, còn răn dạy một hồi, cảm xúc của Hoàng thượng là thứ mà một tiểu cung nữ như nàng ta có thể hỏi thăm sao?" Trương Tổng quản làm tròn bốn phận cố gắng truyền hết lời.

Tiếng nói của hần vừa phát ra, con mắt hình viên đạn của Tiêu Nghiêu cũng bắn qua.

May là Trương Hiến Năng làm Đại Tổng quản nhiều năm như vậy đã sớm miễn dịch với ánh mắt này của Hoàng thượng, miễn cưỡng có thể đứng vững được.

"Lần tới nếu nàng ta hỏi lại, ngươi phải nói đúng sự thật, cung nhân Thượng Đào các không ở trong phạm vi cần giấu diếm." Tiêu Nghiêu gần như là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Ánh mắt Trương Hiến Năng lóe lóe, mang theo vài phần hài hước, nỗ lực ngày thường của tiểu yêu tinh không uổng phí, cho dù là Cửu Hoàng đế cực kỳ bất bệ, khó hầu hạ cũng vì nàng mà liên tiếp phá lệ.

"Ngươi không nói cho nàng ta nên nàng ta đi rồi sao?" Tiêu Nghiêu vẫn không cam lòng hỏi một câu.

"Đúng vậy." Không đi thì chờ ngài mời vào uống trà à?

Trương Hiến Năng vừa mới trả lời, Hoàng thượng liền ngẩng đầu lên, vô cùng bất mãn mà trừng mắt với hần.

"Trương Hiến Năng, việc hôm nay ngươi làm không đúng, trẫm rất không vừa lòng, tốt xấu gì cũng phải hỏi thêm đôi câu cho trẫm."

Trong lòng Hoàng thượng không thoải mái thì Trương Đại Tổng quản liền bị mắng.

Trương Hiến Năng sừng sốt một chút, tò mò hỏi: "Hoàng thượng, ngài không tức giận sao?"

"Trầm tức giận." Tiêu Nghiêu mát lạnh nhìn hấn một chút, lập tức bổ sung nói: "Trầm tức giận người tự tiện làm chủ."

"Đó là bởi vì Liễu Âm khóc quá xấu, nô tài sợ nàng ta đến trước mặt ngài làm ngài khó chịu." Trương Đại Tổng quản tìm có bào chữa cho mình, trên thực tế nội tâm xem thường đã chạy ra tới chân trời. Cậu Hoàng đế cũng thật là biết xả giận, cứ như vậy đem hết giận dữ trút hết lên đầu hấn, còn tiểu yêu tinh không có chuyện gì cả sao?

Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng, không nói nữa, tiếp tục vùi đầu phê duyệt tấu chương.

Chờ đến khi phê duyệt xong, hấn buông bút son, không sai người hầu hạ hấn rửa mặt chải đầu, nghỉ ngơi như mọi hôm mà lại một tay chống cằm, nhầu mày suy tư.

Trương Hiến Năng thấy hấn suy tư hồi lâu cũng không có kết quả, đáy lòng không khỏi nôn nóng.

Tại sao hôm nay Cậu Hoàng đế lại tự kỷ như thế, rốt cuộc muốn ngủ hay là muốn tìm tiểu yêu tinh, làm ơn mau chóng cho hấn một cái đáp án, xong xuôi hấn cũng phải đi ngủ một giấc thật ngon nữa. Thời gian hấn được ngủ rất ít, ngày mai trời chưa sáng hấn đã phải bỏ dậy hầu hạ Cậu Hoàng đế.

"Hoàng thượng, sắc trời không còn sớm, nô tài gọi người hầu hạ ngài nghỉ ngơi nhé?" Hấn dò xét hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu lấy lại tinh thần, trên mặt mang theo vài phần không tình nguyện, lạnh mặt nhìn về phía Trương Hiến Năng.

Khóe miệng Trương Đại Tổng quản giật giật, không biết mình lại đắc tội vị tổ tông này khi nào, lập tức lựa chọn ngậm miệng không nói.

"Trầm phê tấu chương đến hơn nửa đêm, cổ đau, muốn ra ngoài đi dạo." Hấn vừa nói vừa đứng dậy đi ra ngoài.

Trương Hiến Năng gần như là trợn mắt há hốc mồm đi theo hấn ra cửa. Buổi tối có cái gì đẹp, sắc trời bên ngoài đen đến nỗi tay không thấy năm ngón, dù có vài cái đèn lồng được thắp sáng nhưng tất cả đều là đêm đen.

"Con đường này là đi đến Thường Đào Các à? Không đi!"

"Con đường này tốt, không thông qua bên kia." Hoàng thượng chọn một hướng đi khác, kết quả là thời điểm đến ngã rẽ, lại có chút do dự, nhìn hướng bên trái là đi ra ngôi đình giữa hồ, bất mãn nói: "Buổi tối đi đến giữa hồ chắc chắn là sẽ hứng gió lạnh, không đi không đi."

Kết quả hấn rẽ phải, thật tốt, đi hơn nửa vòng cuối cùng lại bước lên con đường đến Thường Đào Các.

"Nữ nhân Tàn Phiên Phiên kia đúng là không biết tốt xấu, trầm cứu nàng ta mà nàng ta còn không cảm kích, lại trách cứ trầm. Trầm cũng chưa nói là tiến hành lệnh cấm của Hoàng Thái hậu, nàng ta liền lên tiếng gào khóc nói này nọ. Trầm trước nay chưa từng thấy qua một nữ nhân không hiểu đại sự như vậy..."

Mấy trăm câu đều là bắt bẻ Đào Uyển nghi, Đào Uyển nghi ở trong miệng hấn hoàn toàn là một nữ nhân không thể nói lý, vụng về như lợn.

Hoàng thượng đi tới đi lui, giãy giụa nhiều lần, cùng với rất nhiều câu khẩu thị tâm phi, còn có sự bất mãn với Đào Uyển nghi, cuối cùng vẫn là tới cửa Thường Đào các.

Trương Đại Tổng quản nhìn thấy một mình hấn tự hát tuồng dọc đường, nội tâm vô cùng xem thường. Hình như kỳ động dục của Nhị Cửu tử tới rồi, gần đây luôn thích làm ra loại hành động gây chú ý tới người khác này.

Thường Đào các quả nhiên đèn đuốc sáng trưng. Trên đường lại đây, đã gặp được vài tòa cung điện tối lửa tắt đèn, hiển nhiên là chủ nhân trong điện đã ngủ, Thường Đào các này sừng sừng trong bóng tối, liền trở nên rất nổi bật.

Buổi chiều Tàn Phiên Phiên đã ngủ một giấc, nhưng sau đó lại bị cơn đau từ miệng vết thương làm cho tỉnh. Đêm khuya tĩnh lặng, trên lưng lại đang đổi thuốc, mà thuốc này có kê thêm chất gây buồn ngủ, giờ phút này mí mắt trên dưới đang đánh nhau cũng muốn dính lấy nhau rồi.

Đêm nay là Liễu Âm trực đêm, nhìn thấy nàng vất vả như vậy, Liễu Âm không đành lòng khuyên nhủ: "Chủ tử, ngài mệt nhọc thì ngủ đi, không có gì phải chờ. Ban ngày Hoàng thượng bị ngài chọc giận thành như vậy, đêm nay nhất định sẽ không tới, ngài hết hy vọng đi."

Tàn Phiên Phiên vừa mới chợp mắt, bị mấy câu nói của nàng ta đó làm cho tức tối, cũng tỉnh lại.

Nghe một chút đi, đây là lời nói mà người ta hay dùng để an ủi sao? Miệng Liễu Âm gần đây được rèn luyện nên càng ngày càng độc.

"Người còn nói nữa thì ngày mai ta kêu Vọng Lan cô cô dùng kim chỉ vá miệng người lại. Đêm nay nếu hấn không tới cũng không thể trách ta, nguyên nhân là do người khóc không tốt." Tàn Phiên Phiên liếc nàng ta một cái, trực tiếp đem mọi tội lỗi tính trên đầu Liễu Âm.

Liễu Âm thật sự rất oan ức, người chọc Hoàng thượng giận cũng không phải nàng. Huống hồ buổi trưa hôm nay chủ tử ngủ đến trời tối thui, còn nàng phải chạy tới biểu diễn trước mặt Trương Đại Tổng quản, không có công lao cũng có khổ lao, nhưng chủ tử lại vẫn đem tội tính lên đầu nàng, thật là oan mà huhu.

Chủ tớ đang giăng co, tiểu cung nữ trông cửa bên ngoài liền vọt vào, gấp gáp nói: "Hoàng thượng tới."

"Tới thật sao? Chủ tử ngài mau nằm úp xuống đi." Trên mặt Liễu Âm vui vẻ, lập tức giúp Tần Phiên Phiên làm rối tóc một chút, để cho nàng nhanh chóng bắt đầu diễn.

Thời điểm Tiêu Nghiêu tiến vào nội điện liền nhìn thấy Tần Phiên Phiên nằm sấp, ghé vào gối đầu lau nước mắt. Trong miệng râm rì, tất nhiên là đau đến khó chịu.

Nghe thấy tiếng bước chân đi đến, khi nàng ngẩng đầu cũng là lúc bốn mắt nhìn nhau.

Vốn dĩ hôm nay Tần Phiên Phiên bị đánh phải có chút tiểu tụy, nhưng mà mỹ nhân chung quy cũng là mỹ nhân, chẳng sợ sắc mặt âm đạm, môi tái nhợt cũng che không được phong thái của nàng, ngược lại càng thêm nổi bật sự điềm đạm đáng yêu.

Nàng thấy Hoàng thượng tới, phản ứng đầu tiên chính là cúi đầu vùi mặt vào gối, không cho hắn nhìn thấy mình đang khóc.

Tiếng râm rì cũng ngừng, giống như lập tức hết đau.

Trong điện bỗng chốc yên tĩnh, sắc mặt Tiêu Nghiêu biến hóa liên tục.

Trước khi hắn vào trong điện còn kêu gào với Trương Hiến Năng rằng hắn phải đi vào xem nữ nhân Tần Phiên Phiên kia thảm bao nhiêu, nếu nàng thảm đến không nguôi được, hắn đương nhiên vui vẻ đến mức vỗ tay.

Kết quả chờ đến khi thật sự nhìn thấy nàng, toàn bộ những lời nói tàn nhẫn mà mình nói trước đó đều hóa thành một trận gió nhẹ, thổi đi rồi cũng không thấy tăm hơi bóng dáng đâu.

Tiêu Nghiêu đi tới, Tần Phiên Phiên vẫn úp mặt vào gối đầu như cũ, thấp giọng nói: "Tần thiếp gặp qua Hoàng thượng. Thân thể tần thiếp không khoẻ, không thể nghênh đón ngài."

Tuy rằng cố gắng khác chế nhưng mà vẫn có thể nghe thấy vài phần run rẩy và nức nở trong giọng nói của nàng.

Nghe được giọng nói của nàng, dù Hoàng thượng có tức đến như thế nào nữa cũng tiêu tan, hắn ngồi xuống mép giường, nhẹ giọng hỏi một câu: "Còn đau không?"

Trong điện lúc đầu yên tĩnh một lát, ngay sau đó là tiếng kêu rên nặng nề của Tần Phiên Phiên.

"Đau, tần thiếp đau quá. Dù đã qua lâu như vậy nhưng cảm giác cây gậy kia rơi xuống lưng càng ngày càng rõ ràng, giống như dùi trong xương làm sao cũng không hết được, thậm chí càng đau hơn trước. Phía sau lưng tần thiếp đều sưng lên, máu bên trong chảy cực kì nhanh, khó chịu giống như muốn nổ tung..."

Nàng khóc nức nở mà nói, nhưng bởi vì đang buồn bực lại vùi đầu vào gối nên có chút không nghe rõ, lại làm người ta càng thêm đau lòng.

Tiêu Nghiêu duỗi tay sờ lên gáy nàng, nhẹ nhàng dùng sức giúp nàng nằm lên đùi mình.

Tần Phiên Phiên đang trầm mê và phát huy kỹ thuật diễn của mình vô cùng vui sướng, Cậu Hoàng đế không nói một tiếng liền tới đỡ người nàng, thiếu chút nữa làm nàng đau đến muốn rống lên, suýt nữa thì toi công.

Cũng may nàng nhịn xuống, đây là thời khắc máu chót, bản thân về sau nắm xích chó hay là vẫn là bị Cậu tử nắm đầu phụ thuộc vào đêm nay.

"Đau quá, Hoàng thượng, tần thiếp từ nhỏ đến lớn đều rất ngoan, mẹ cả đối với tần thiếp cũng không khác lắm so với thân sinh. Trong mấy tỷ muội thứ xuất nhà tần thiếp, mẫu thân đau lòng tần thiếp nhất, có cái gì đều nghĩ cho tần thiếp. Trước kia vào ngày lễ ngày tết, trong cung ban bánh trưng thu xuống dưới, tần thiếp cũng có thể có được một khối——"

Tuy rằng khối bánh ấy bị chó tha đi rồi, trong lòng Tần Phiên Phiên yên lặng bổ sung một câu.

"Người nghe lời ngoan ngoãn, vô cùng thông minh như tần thiếp ai thấy đều phải khen một câu. Tần thiếp chưa từng bị đánh thảm như vậy ở trước mắt bao người, về sau tần thiếp gặp người khác như thế nào. Hậu cung đều truyền tần thiếp là Uyển nghi đắc sủng nhất của ngài, nhưng mà có Uyển nghi đắc sủng nhất nào lại bị đặt ở băng ghế dài để đánh không? Tần thiếp nghĩ tới Hoàng Thái hậu không muốn tần thiếp sống liên cả ngày hoảng sợ không thôi, không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ hy vọng ngài rũ lòng thương với tần thiếp, bớt sủng tần thiếp một ít, cũng làm cho tần thiếp sống thêm được mấy ngày..."

Hoàng thượng để nàng nằm trên đùi cũng khá tốt, giúp kỹ thuật diễn của nàng phát huy, ít nhất đọng nước mắt không hề lãng phí, toàn bộ đều lọt bộp rơi lên tay của hắn.

Tay Tiêu Nghiêu run run, chỉ cảm thấy lòng bàn tay đều bị những giọt nước mắt nóng hổi không ngừng rơi này làm cho đau.

"Nói vậy, nếu trăm không sủng người, người cũng không sống được mấy ngày nữa đâu." Tiêu Nghiêu thử thăm dò muốn ôm nàng, nhưng toàn bộ phía sau lưng Tần Phiên Phiên đều là thương tích, căn bản là không ôm được. Thậm chí khi hắn đang làm vài động tác dò xét, dường như thân thể nàng cũng run như rắc trấu vậy, hiển nhiên là rất đau.

Tần Phiên Phiên đang nằm sấp nói chuyện với hân cho nên không cần che đầu về mặt, ánh mắt vô cùng xem thường.

Nói thật, nếu không phải cầu Hoàng đế trước mắt này gắn với một đời sống trong vinh hoa phú quý của nàng, giờ phút này nàng sẽ trở mặt.

Cái đồ tay chân thô kệch, sờ cái gì mà sờ, làm nàng đau muốn chết luôn.

"Tần thiếp có thể trở thành vật trang sức tùy thân của ngài không? Ngài hãy đem tần thiếp trở thành khăn gắm thêm hai quả đào mang theo người. Ngài đi chỗ nào tần thiếp theo tới chỗ đó, như vậy thì không ai có thể làm hại đến tần thiếp." Tần Phiên Phiên cắn răng chuyển động nửa người trên, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn hân.

Trong nhất thời, Tiêu Nghiêu bị nàng hỏi làm cho nghẹn lời, với thân thể to như vậy đương nhiên là không được. Nếu hân dám đem nàng lên triều, cái danh họa quốc yêu phi của Tần Phiên Phiên sẽ được chứng thực.

"Trẫm đã suy nghĩ biện pháp nhiều ngày, nhất định sẽ cho người một đáp án vừa lòng." Tiêu Nghiêu đổi chủ đề.

Tần Phiên Phiên có vẻ cực kỳ thương tâm, hai mắt đầm lệ mà nhìn hân, nói: "Tần thiếp không thể làm khăn gắm sao?"

Tiêu Nghiêu mát lạnh nhìn nàng, ánh mắt mang theo vài phần dò xét. Tần Phiên Phiên rụt rụt cổ, cái tính tình này của Cầu Hoàng đế lại tái phát rồi.

Kết quả hân không có rỗng vào mặt nàng hay là chất vấn, nhưng lại cúi xuống hôn môi nàng một cái.

"Được, trẫm đã hôn người, không được phép nói bậy." Trong giọng nói hân mang theo vài phần ôn nhu.

Tần Phiên Phiên lập tức biết nghe lời mà gật đầu, chủ động bác bỏ cái đề nghị này: "Cũng đúng, đáng đáp tần thiếp không giống khăn gắm, mang theo người không tốt."

Trương Hiến Năng đứng ở một bên, thấy hai người này kẻ tung người hứng, chỉ muốn giơ thẳng ngón giữa.

Hơn nửa đêm rồi, có thể dừng diễn hay không, con mẹ nó, heo mẹ cũng đã ngủ, hân còn phải ở nơi này chịu đựng để xem Cầu Hoàng đế và diễn tình - nữ nhân của hân cùng hát tuồng làm trò nửa đêm.

Đêm nay lại là một đêm không ngủ, bởi vì có một vở diễn lớn cơ mà.

"Trẫm sẽ giải quyết, sẽ không để người nào có thể đánh người, trừ trẫm." Tiêu Nghiêu vỗ vỗ sau gáy nàng, giống như đang vỗ một con heo con.

Tần Phiên Phiên lại muốn tròn trắng mắt, nếu hân đổi ba chữ cuối cùng thành "bao gồm trẫm" thì tốt biết mấy.

"Tần thiếp vẫn luôn tin Hoàng thượng, ngài chính là thiên của tần thiếp." Nàng đem mặt vui vào tay hân, tay còn lại nắm chặt.

Nàng đúng là khuynh quốc khuynh thành, mặt nhỏ đến như vậy, một bàn tay liền có thể che được.

"Phải không? Ái tần có khi nào gặp một người tức giận với thiên của mình chưa? Đạo lý trẫm đều nói rõ với người, hiện tại người nên giải thích cho trẫm một chút vì sao lại tức giận? Trẫm cứu người, người lại tức giận với trẫm!" Tiêu Nghiêu bắt nàng quay mặt lại đây, để nàng nhìn mình.

Tần Phiên Phiên bị động tác này làm cho nhe răng tròn mắt, vừa định tỏ ra tội nghiệp mà há mồm kêu đau, làm hân đau lòng cho mình một chút, liền thấy Tiêu Nghiêu đưa ngón trỏ lên đặt bên môi nàng.

"Không được kêu đau, thời điểm người tức giận với trẫm, trẫm còn khó chịu hơn so với người bây giờ."

Uy lực của những lời Hoàng thượng vừa nói giống như lần trước, khi hân chỉ vào cục giấy Tần Phiên Phiên đưa mà nói đó là tâm của nàng.

Đừng nói Tần Phiên Phiên, ngay cả Trương Đại Tổng quản đều nhượng nhượng mảy, đầu óc của heo con hai trăm cân hôm nay cuối cùng cũng dài ra một chút, chắc có lẽ tăng lên khoảng năm cân đấy.

Tần Phiên Phiên nhìn nhìn hân, duỗi tay để xoa xoa ngực cho hân.

"Đau lòng sao? Tần thiếp xoa xoa cho ngài. Khi đó tần thiếp không hiểu chuyện, ngài không nên so đo. Ngài là ngôi cửu ngũ, là chân long thiên tử, sẽ chấp nhật với một tiểu nữ tử như tần thiếp sao? Đương nhiên sẽ không."

Sau khi nàng nói xong, lại cảm thấy lực sát thương không đủ, hôm nay chỉ số thông minh của Nhị Cầu tử tăng trưởng, phải cần dùng vài chiêu để dỗ hân.

Tần Phiên Phiên cúi đầu hôn hân một cái, dịu dàng nói: "Đau đau bay đi nào!"

Lại cúi đầu hôn hân một chút, lần này không phải lướt qua liền ngừng, mà là nhấp môi hân một lát, lại ngẩng đầu dịu dàng nói: "Đau đau bay đi nào!"

Cuối cùng nàng cho hân một cái hôn sâu nhiệt tình, đầu lưỡi cạy đôi môi của nam nhân mà đi vào, quần lấy hân.

Cung nhân trong điện đều cúi đầu, Trương Đại Tổng quản tỏ vẻ chính mình lại được dạy thêm một cách đối nhân xử thế. Khá khen cho một tiểu yêu tinh có khả năng, mang vết thương ra trận cũng không sợ nước bọt tủa ra ngập đầu lưỡi.

Còn cái "Đau đau bay đi nào!", con mẹ nó, dường như chưa từng có ai chơi, bình thường người ta cũng chỉ thổi thổi. Ai cho người gặm miệng Hoàng thượng, không biết xấu hổ!

Cái hôn này đương nhiên không thể dừng lại dễ dàng như vậy, phải biết rằng Hoàng thượng chính là nam nhân khí huyết hùng hực, đương nhiên sẽ muốn động tay động chân. Nhưng mà tay hấn mới vừa thuận thế sờ phía sau lưng nàng, Tàn Phiên Phiên liền đau đến run run một cái.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Hoàng Thượng Cho Người Ta Đi

"A----".

Trong điện bỗng truyền đến một tiếng kinh hô, nhưng không phải là Tàn Phiên Phiên bị sờ đến đau đón vọng lại, mà là Hoàng thượng.

Môi hai người tách ra, Tàn Phiên Phiên che lưng lại, đôi tay hấn che miệng, hốc mắt có chút hồng.

"Hoàng thượng, tẩn thiếp đáng chết, đầu lưỡi ngài không sao chứ? Chỉ là phía sau lưng tẩn thiếp chạm một cái liền đau, tê rần làm tẩn thiếp sốt ruột, vì sốt ruột nên muốn cho ngài dừng lại, nhưng ngài lại đắm chìm trong đó, đầu lưỡi tẩn thiếp không nhúc nhích được nên không thể nói chuyện, không có cách nào nên cắn ngài một cái. Không phải tẩn thiếp cố ý".

Tàn Phiên Phiên vừa nói vừa cong lưng, tiến đến trước mặt hấn, muốn nhìn kĩ miệng ngài cừu cừu.

Chỉ là hấn vẫn luôn che lại, chắc là cực kì đau, hơn nữa ánh mắt hấn nhìn về phía Tàn Phiên Phiên, vô cùng không tốt, giống như nàng là cái gì đó không may mắn vậy.

Hôn là nàng muốn hôn, kết quả còn muốn cắn đầu lưỡi hấn, cũng không thông báo trước một chút.

Cho đến một lúc lâu sau, Hoàng thượng cảm thấy dường như đau đón đã qua đi, hấn mới ho nhẹ một tiếng, tay che miệng mới buông xuống.

Tay vừa buông xuống, Tàn Phiên Phiên liền mở to hai mắt nhìn nhìn, dường như nghiên cứu miệng hấn có bị thương hay không.

"Nhìn cái gì mà nhìn, tại sao người lại không cắn đầu lưỡi của chính mình chứ!". Tiêu Nghiêu tức giận, chất vấn nói.

Tàn Phiên Phiên miệng hơi méo, oan ức đỏ đỏ miệng nói: "Đau mà. Tẩn thiếp đau từ sau lưng đến mông đến chân, tất cả đều bị thương, đã là trạng thái thương tích đầy mình, không muốn đầu lưỡi lại bị thương nữa".

Thiếu chút nữa đã nói ra lời thật, mau mắn nàng sửa lại đúng lúc.

Tiêu Nghiêu không nói lời nào nhìn nàng, biểu tình trên mặt nhìn thế nào cũng không giống như bộ dáng vui vẻ, Tàn Phiên Phiên không có biện pháp, lại lần nữa chu miệng lên giống như muốn hôn hấn, chỉ có thân mật mới có thể dỗ hấn vui.

Chỉ là nam nhân trực tiếp lùi ra phía sau, trên mặt đều là thần sắc ghét bỏ.

"Trẫm không muốn đầu lưỡi lại bị thương lần nữa". Hấn cực lực cự tuyệt.

Tàn Phiên Phiên nhú nhú mày, không hôn cũng được, ai bảo hấn đụng tới sau lưng nàng, đúng là nàng cố ý cắn đầu lưỡi của hấn, thì sao chứ!

"Hoàng thượng, người nói có thể vào một buổi tối nào đó, tẩn thiếp chìm vào mộng đẹp, còn không kịp tỉnh lại, đã đầu mình hai nơi hay không?" Nàng chuyển sang nói chuyện khác.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu trầm trầm, rõ ràng là không vui vẻ gì: "Trẫm cũng đã nói rồi, sao người còn nhắc lại chuyện cũ chứ".

"Tẩn thiếp không phải không tin Hoàng thượng, mà là sợ đó. Nếu có một ngày, có một cung nhân nào đó vọt tới, trực tiếp giết chết tẩn thiếp. Chờ ngài tới nơi, thì thể của tẩn thiếp cũng đã lạnh, khi đó dù có tìm ai tính sổ, tẩn thiếp cũng không biết được". Tàn Phiên Phiên không chỉ tên nói họ cung nhân Hoàng Thái hậu phái tới, nhưng trong lời nói lại cực kì nghiêm túc, nghe qua cảm thấy không giống như là một dấu hiệu tốt.

Tiêu Nghiêu không nói gì, giống như hấn nhớ ra cái gì đó, không khỏi nhíu mày.

"Chung quanh đều có hộ vệ tuần tra, cho dù thế nào đi nữa bà ta cũng không dám lỗ mãng như thế".

Tần Phiên Phiên lúc đầu nói: "Chuyện này cũng không nhất định, tần thiếp chỉ là từ tứ phẩm Uyển nghi, nếu bà ta bất chấp tất cả, thật sự tìm người quấy phá tần thiếp. Chờ đến lúc ngài muốn tìm bà ta tính sổ, bà ta có thể xử lý sạch sẽ, chỉ nói không có quan hệ với mình, mặc khác bà ta chính là trường bối, có bản lĩnh cậy già lên mặt. Ngài cảm thấy đến lúc đó, ngài có thể xử lý bà ta như thế nào?".

Nàng vừa dứt lời, Tiêu Nghiêu liền cong mắt nhìn nàng, nữ nhân Tần Phiên Phiên này cũng là người lớn mật thật sự, cũng dám dùng loại miệng lưỡi xúi dục này nói chuyện, rõ ràng chính là châm ngòi ly gián.

Tần Phiên Phiên ý thức được bản thân quá mức kích động, làm lộ ra dã tâm của mình, nói đến mức trắng ra, không khỏi ho nhẹ một tiếng.

"Tần thiếp sợ thật mà, tuy nói tần thiếp chỉ là từ tứ phẩm, nhưng mệnh cũng chỉ có một cái, bị người lấy đi thì cái gì cũng chưa được. Tần thiếp muốn tồn tại thật tốt, chẳng sợ ngài muốn trách tội tần thiếp, cũng phải nói chuyện này rõ ràng mới có thể định tội cho tần thiếp". Nàng vừa nói vừa đỏ hốc mắt.

Liễu Âm ở bên cạnh nhìn rõ ràng, nàng thật muốn vỗ tay vì chủ tử nhà mình, nhìn đôi mắt thông với nước giếng này, nước mắt nói đến là đến, không chần chờ chút nào.

"Người muốn thăng vị?". Tiêu Nghiêu nheo nheo mắt, lạnh giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên lập tức lắc đầu, thăng vị có cái rắc dưng được, cùng lắm nàng có thể lên tới phi, không đảm đương nổi Hoàng hậu thì như cũ bị Hoàng Thái hậu can tay.

Nàng muốn chính là không giống người thường, hoàn toàn thoát khỏi việc quản thúc của Hoàng Thái hậu.

"Tần thiếp mới không cần thăng vị đâu, phân vị cao sẽ phải chú ý đến hiền lương thực đức, chơi đùa một chỗ với ngài cũng không thể vui vẻ. Ngài có thể phái một đội thái giám cường tráng giới giang bảo vệ Trường Đào các hay không? Ít nhất thời điểm tần thiếp gặp phải việc bất trắc, còn có thể cho ngài thời gian chạy đến, để tần thiếp được toàn thân". Nàng tội nghiệp mà nhìn Tiêu Nghiêu, vô cùng cấp bách muốn thoát khỏi tình hình này.

"Toàn thân? Nếu không không cần chờ người khác tổn công như vậy, hiện tại trẫm liền thành toàn người ". Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng.

Tần Phiên Phiên lập tức tự biết mình nói sai, lại chọc làm hấn không vui vẻ.

Chỉ là y theo tư thế Hoàng Thái hậu hôm nay muốn đánh chết nàng, thật sự muốn lưu lại toàn thân cũng không phải là quá xa xỉ.

"Tần thiếp nói sai, mà là giữ lại khuôn mẫu Tuyết Đào Tiên tử". Nàng lập tức sửa miệng.

Tiêu Nghiêu không trả lời nàng ngay, mà nhấn chặt mày, tầm mắt quét khắp người nàng một lần, giống như đang suy tính lời nói này đến tột cùng có đáng tin cậy hay không.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng...".

Nàng một tiếng lại một tiếng gọi hấn, nếu không phải trên người đang có thương tích, nàng đã múa tại chỗ một bài cho hấn xem. Chỉ cần hấn đồng ý.

Tiêu Nghiêu vẫn mặt lạnh nhìn nàng như cũ, thỉnh cầu của Tần Phiên Phiên thoát nhìn rất dễ làm, nhưng thật ra sau lưng lại che dấu hàm ý quá mức sâu xa.

Nếu đội hộ vệ này là do Hoàng thượng điều đến, vậy đại biểu tuy thân phận của Tần Phiên Phiên là từ tứ phẩm Uyển nghi, nhưng ở hậu cung này nàng lại là người đặc biệt nhất.

Đề Hoàng thượng hạ lệnh bảo vệ nàng, toàn bộ hậu cung, trừ bỏ ngôi cửu ngũ, còn lại không ai có thể tìm nàng gây phiền toái.

"Ngọc Hoàng đại đế, Tuyết Đào Tiên tử xoa vai đấm lưng cho ngài, hôn hôn sờ sờ một cái, còn hầu hạ ngài nghỉ ngơi".

Nàng chỉ còn thiếu lẩn vào trong lồng ngực hấn làm nũng, vừa nói vừa hôn hấn một ngụm, lại thuận tay sờ soạng trên mu bàn tay hấn một phen, thậm chí còn mở hai tay ôm ôm hấn, động tác liên tiếp như nước chảy mây trôi, nhanh đến mức chỉ cần chớp mắt một cái là nhìn sót một động tác.

Trương đại tổng quản cúi đầu, hấn sợ chính mình cười ra tiếng.

Trời ạ, mới vừa rồi tiểu yêu tinh diễn nguyên một bộ các loại hình hoạt động đồ chó.

Hoàng Thái hậu có quyền thế địa vị cùng hiểu đạo, nhưng cũng không thể được như Đào Uyển nghi, rốt cuộc Đào Uyển nghi là nữ nhân của Cầu Hoàng đế.

"Cầu xin ngài, tần thiếp nhất định sống yên ổn nghe lời, không tìm thêm phiền toái cho ngài".

Nàng vừa nói vừa dúi đầu vào lồng ngực hấn, vẫn luôn dùng đầu cọ xát qua lại trước ngực.

Tiêu Nghiêu dè bả vai nàng lại, túm nàng từ trong lồng ngực mình ra, nhíu mi nói: "Ái tần thật đúng là một khắc cũng không ngừng nghỉ, muốn cho trẫm thành hôn quân mê luyện nữ nhân sao?".

"Không thể nào, Hoàng thượng anh minh thần võ như thế, thế nhân chỉ nhớ đến một mặt cần cù của ngài, đến lúc đó tẩn thiếp chỉ là một tiểu nhân vật bên lề mà thôi". Tần Phiên Phiên lập tức ngẩng đầu, dùng một loại ánh mắt vô cùng chân thành nhìn hắn.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu cũng gật đầu, đồng ý với cách mà nàng nói.

Tần Phiên Phiên nhìn nam nhân trước mắt, rốt cuộc khi hắn gật gật đầu rất nhỏ, cả người đều cảm thấy đập lên trên đám mây, như là hạnh phúc tốt cùng vọt tới, bao vây lấy cả người nàng.

"Hoàng thượng, quả nhiên ngài là người tốt nhất trên đời này! Về sau tẩn thiếp nhất định là sống chết vì người, sẽ vì người mà đâm đầu vào tường". Nàng ập tức ôm lấy hắn, mặc kệ là thân thái hay hành động, đều ở bên trong trạng thái cực kì hưng phấn.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng chỉ còn kém việc tung tăng nhảy nhót, không khỏi cong môi cười cười, bỗng nhiên giờ tay vỗ nhẹ vào sau lưng nàng một cái.

Tức khắc Tần Phiên Phiên hét lên "A!" một cái, bộ dáng khoe khoang hơn hờ biến mất không thấy tăm hơi, liền ngoan ngoãn ghé vào nơi đó, một bộ dáng tư thế kéo dài hơi tàn. Nàng ngẩng đầu trừng mắt nhìn nam nhân, hiển nhiên là trách cứ hắn vô tình vô nghĩa như thế.

Tiêu Nghiêu lại nhướn nhướn mày, thấp giọng nói: "Trẫm trả thù việc cần lười, như vậy là không thiếu nợ nhau rồi. Nằm sắp xuống đi, trẫm muốn đi nghỉ".

Tần Phiên Phiên lập tức bò lên giường, Hoàng thượng liền dựa gần nàng, may mắn giường ở hậu cung đủ lớn, chính là vì muốn phục vụ tốt cho Hoàng thượng, tùy thời tùy chỗ có thể tìm người khác lẫn lộn một chút.

Nhìn hai người cuối cùng cũng có bộ dáng buồn ngủ, Trương Hiến Năng cuối cùng cũng thở phào một hơi, xoay người đi tìm con nuôi thay ca.

Quân vô hí ngôn, chuyện Hoàng thượng đã đáp ứng, tất nhiên cũng nhanh chóng thực hiện.

Ngày thứ hai, thời điểm Tần Phiên Phiên ngủ đến lúc tự tỉnh dậy, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt đầy chờ mong của Liễu Âm nhìn nàng.

"Làm sao vậy?". Nàng vừa mới tỉnh, thanh âm còn mang theo vài phần khàn khàn, tinh thần trạng thái cũng mơ mơ màng màng.

"Hoàng thượng điều người đến đây".

Tần Phiên Phiên lập tức hứng thú: "Có phải thoát nhìn cường tráng hữu lực hay không?".

Tuy rằng thái giám bị thiên, thiếu khuyết khí lực dương cương, nhưng cũng giống như nữ nhân có sức lực, lại nói riêng cái loại hình cường tráng này, tiếp thu qua huấn luyện vũ lực, khẳng định có thể làm ra được chuyện đại sự.

Tỷ như bức vua thoái vị đó, vọt vào Long Càn cung bắt lấy Cầu Hoàng đế rồi thiên, mọi người cùng nhau đoạn tử tuyệt tôn.

"Không, đều là ngực lớn mông lớn". Liễu Âm lập tức lắc đầu, khoa tay múa chân vẽ hai quả cầu ở ngực mình: "Chắc là lớn đến như vậy, nhìn cực kì gọi cảm quyến rũ".

Tần Phiên Phiên sùng sốt một chút, lập tức nghi ngờ hỏi: "Nữ nhân? Có thể lớn hơn ta sao?".

Liễu Âm gật đầu như giả vờ, nàng nằm úp ở trên giường nhìn thoáng qua ngực mình: "So với cái này lớn hơn...".

"Hử?". Tần Phiên Phiên trừng mắt liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng lập tức sửa miệng nói: "Ngài so với cái kia lớn hơn, dù sao cũng là Hoàng thượng thích ngài".

Chờ sau khi Tần Phiên Phiên thu thập xong, Vọng Lan liền đưa người tới gặp nàng, tiến vào chính là một đôi song bào thai, nhưng cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, đều mặc cung trang.

"Nô tỳ Hồng Y, nô tỳ Hồng Thường, gặp qua Đào Uyển nghi".

Hai người đều cùng một khuôn mặt, tay chân dài, phát dục cũng rất tốt, cũng khó trách Liễu Âm sẽ phát ra cảm khái như vậy".

Tần Phiên Phiên còn chăm chú tầm mắt của mình ở trên ngực hai người, thật là người so với người sẽ tức chết.

"Hoàng thượng phái hai người nô tì tới bảo vệ ngài, bọn nô tì có học qua võ, gặp phải thích khách cũng có thể vật lộn một lúc. Chẳng qua bởi vì lúc trước vẫn luôn ở ngoài cung, quy củ trong cung cũng không quen thuộc, còn phải thỉnh vị tỷ tỷ nào đó dạy bảo bọn nô tỳ, đi theo bên người chủ tử, nhất định sẽ không làm ngài bị thương". Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, là từ tỷ tỷ Hồng Y mở miệng.

Tần Phiên Phiên nghe nàng ấy nói cũng không phải vô cùng kĩ càng tỉ mỉ, cũng không hỏi gì nữa, hiển nhiên Hoàng thượng tìm hai chị em này tới đều có lai lịch thân phận có thể yên tâm được, nhưng cũng không phải là điều nàng nên hỏi.

Bí mật bên người Đế vương có rất nhiều, huống hồ từ xưa tới giờ Hoàng thượng nuôi dưỡng ảnh vệ cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì, hai tiểu cô nương này có thể bị Hoàng thượng đưa tới, liền chứng minh những mặt khác cũng không có vấn đề gì.

"Đã đi theo ta thì chính là người của ta, ta có một miếng cơm để ăn thì nhất định cũng sẽ không bỏ đi phần của các người, có thể đánh người sao?". Tần Phiên Phiên ghé vào trên giường, nỗ lực muốn giả bộ đủ bộ dáng khí thế, chỉ là lần này nàng đang ở trạng thái nửa tàn, cho dù nguy trang, thì vẫn là một bộ dáng thê thảm.

Hai chị em gật đầu: "Bọn nô tì có thể đánh nhau một lần, cho ngài thấy được chút bản lĩnh nhỏ".

Các nàng cho rằng Tần Phiên Phiên không tin các nàng có võ, cho nên nói đủ một hồi, muốn chờ lát nữa thời điểm đối luyện bày ra bản lĩnh thật, tranh thủ làm cho vị Đào Uyển nghi nửa tàn này kinh sợ.

Tần Phiên Phiên xua tay: "Đối luyện làm cái gì, ta kêu các người đánh người là đánh nữ nhân không có võ công".

"Nô tì lắm miệng muốn hỏi một câu, vậy là cái dạng người gì?". Hai chị em liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thấy khiếp sợ trong mắt nhau.

Vị Đào Uyển nghi này muốn tạo phản sao, vừa lên tới liền đánh người, cũng không nghĩ nữ nhân hậu cung này có người nào đơn giản, trên cơ bản hai nàng làm xong nhiệm vụ này, hai nàng cũng vào quan tài.

"Yên tâm, nàng ta không có vị phân, bạch thân mà thôi[1]. Đánh xong, ai dám động vào hai người, trước tiên phải bước qua thi thể của bốn tần đã". Tần Phiên Phiên vừa nói vừa lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, ánh mắt mang theo vài phần âm lãnh.

[1] bạch thân: bình dân, không quan chức, vô tước vị. Ý là người bị đánh không phải phi tần trong cung, không có phân vị gì.

Hai chị em Hồng Y vừa nghe nói là nữ nhân bạch thân, vậy khẳng định là cung nữ rồi, còn dễ làm một chút.

Cùng lắm thì nguyệt hắc phong cao[2], hai nàng trộm đi tìm người, trùm bao tải đánh vài cái xả giận là được.

[2] Nguyệt hắc phong cao: Ban đêm không trăng gió lớn.

"Uyển nghi, Cao Thái hậu cùng Tổ Tuyết cô nương tới".

Chủ tớ mấy người đang ở trong nội điện bàn tính âm mưu, thì có tiểu cung nữ tiến vào thông truyền.

"Mau mời".

Cao Thái hậu một đường khóc lóc tiến vào, hốc mắt hồng hồng, lúc đến gần liền bỏ nhào vào mép giường xem xét tình trạng của nàng, nhìn thấy bộ dáng Tần Phiên Phiên bị đánh đến nổi bán thân bất toại[3], lại càng đau lòng đến mức khóc lên thành tiếng.

[3] Bán thân bất toại: Liệt nửa người.

"Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Tuyết Đào của ai gia bị đánh thành như vậy, cái lão yêu bà kia, ai gia liều mạng với bà ta. Bà ta không chỉ lớn lên khó coi, còn tâm địa độc ác, ghen ghét Phiên Phiên lớn lên đẹp hơn so với bà ta. Chờ đó, ai gia đi báo thù cho con!".

Cao Thái hậu vừa nói vừa xoay người muốn lao đi, hiển nhiên là muốn đánh lộn cùng Hoàng Thái hậu.

Lời này vừa nói ra, làm Tần Phiên Phiên hoảng sợ một hồi. Nhìn đáng về cảm xúc này của Cao Thái hậu là từ trên đường áp ủ mà ra, nhìn thương thế của nàng, lại càng là đổ thêm dầu vào lửa.

Hơn nữa Cao Thái hậu lại xoay người như thật sự phải đi, không giống như đang trêu đùa Tần Phiên Phiên chút nào.

Vẫn là Cao Tổ Tuyết đuổi tay ôm lấy eo bà, mới không làm cho bà cứ thế mà lao đi.

"Cô mẫu, ngài đang làm cái gì vậy, nói không chừng đến cửa lớn của Vĩnh Thọ cung còn không vào được. Lúc trước không phải ta đã nói với ngài Chu cô cô rất hung dữ sao".

Cao Thái hậu hừ lạnh một tiếng: "Sao lại không vào được. Ta muốn phá nát cửa lớn cung điện của bà ta, đến chuyện này còn không vào được, thì chê cười cái gì. Ai gia muốn thay Phiên Phiên xuất đầu, bà ta chính là nhìn tình tỷ muội của ai gia với Phiên Phiên mới ghen ghét, không ai thích bà ta...".

Cao Tổ Tuyết đứng một bên, biểu tình trên mặt đúng là một lời khó nói hết, cảm xúc của Cao Thái hậu nói kích động liền kích động, như thế nào cũng kém sang so với thân phận.

Nếu Tần Phiên Phiên và Cao Thái hậu là tình tỷ muội, vậy Hoàng thượng tính là cái gì, chất nhi của Đào Uyển nghi sao?

"Người đừng can ta, hôm nay ta phải đi xé xác tên vô lại kia, kết quả người nói còn không nhìn thấy Phiên Phiên bị thương đến trình độ nào, không thể tùy ý đi lại. Buổi tối ta muốn tới, người lại nói Hoàng thượng đang ở chỗ này, không có cách nào đến đây, thật vất vả mới chờ được đến bây giờ, ai gia mới nhìn được. Phiên Phiên bị thương nghiêm trọng như vậy, ai gia nhất định phải báo thù thay nàng, nếu không làm sao ai gia có thể là một Tây Vương Mẫu tốt nữa chứ". Cao thái hậu cực kì kích động.

Cao Tổ Tuyết vẫn luôn đưa mắt ra hiệu cho Tần Phiên Phiên, bộ dáng tư thế này của Cao Thái hậu, đoán chừng tới nơi đó cũng chỉ bị thiệt.

Hoàng Thái hậu hiện giờ có chút phong ma, có lẽ là tiên Hoàng đã chết, càng cho bà ta kích thích, để bà ta ý vào thân phận trưởng bối, liền cho rằng Hoàng thượng không làm gì được bà, bắt đầu từ bỏ những dịu dàng theo khuôn mẫu được đóng gói cho ngôi vị Hoàng hậu.

Tần Phiên Phiên lập tức nói: "Mẫu hậu, có người quan tâm là ta đã vui vẻ rồi, chỉ là ta vạn lần không thể xúc động, ta đã có chủ ý, muốn Hoàng Thái hậu nọ máu phải trả bằng máu".

Âm thanh của nàng dương cao hô lên một câu, may mắn nơi này là nội điện, đều là cung nhân tin được canh giữ, nếu không ở nơi hẻo lánh nói những lời này, cũng đủ ăn thêm mấy gậy nữa.

Cao Thái hậu ban đầu đang muốn nhào đi đánh nhau, bỗng nhiên ngừng lại, hồ nghi nhìn nàng: "Con có chủ ý? Không phải giống Tổ Tuyết đều muốn lừa gạt ai gia chứ? Ai gia nhất định sẽ cực kì oán giận, con không thể mù quáng lừa gạt được".

Tần Phiên Phiên cong môi cười khê: "Đó là tất nhiên, ta bị đánh, sao có thể mù quáng lừa gạt cho qua chứ, tất nhiên phải có người chịu lại một trận này, lòng ta mới có thể thoải mái chút!".

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Sáu Sáu Đại Thuận

Edit: Nhã Thực dung

Beta: Nga Quý tần

*Sáu sáu đại thuận: là số đẹp cầu mọi chuyện suôn sẻ thuận lợi.

Cao Thái hậu vừa nghe những lời nàng nói thì không ôn ào đòi đi Vinh Thọ cung nữa, thay vào đó lập tức lao tới trước mặt Tần Phiên Phiên, bày ra bộ dạng chăm chú lắng nghe.

Tần Phiên Phiên và Cao Thái hậu dựa vào đầu nhau, kề tai nói nhỏ, muốn bao nhiêu thân mật liền có bấy nhiêu thân mật.

Cao Thái hậu vừa nghe vừa gật đầu, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng cười cực kỳ đáng khinh. Rõ ràng hai người bọn họ đều mang gương mặt mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp, nhưng lúc cười lộ lên, nhìn thế nào cũng lộ ra một vẻ âm hiểm.

Cao Tổ Tuyết đứng ở bên cạnh, trong lòng nổi lên chút dự cảm bất an.

Nàng ta lập tức duỗi cổ muốn nghe chuyện, kết quả chưa nghe được một chữ nào đã bị Cao Thái hậu đẩy ra.

"Không cho người nghe, người nghe xong thì lại không cho ta làm! Mẹ con ta đang muốn làm việc đại sự, người thì lại sợ đầu sợ đuôi, vậy cứ tránh sau lưng bọn ta là được." Cao Thái hậu phản đối nàng ta một cách mãnh liệt, trên mặt cũng mang vẻ đề phòng.

Về mặt Cao Tổ Tuyết cực kỳ bất đắc dĩ, nàng cảm thấy việc để cho Tần Phiên Phiên khuyên Cao Thái hậu là điều sai lầm lớn nhất.

Hai người này thông đồng với nhau, rõ ràng là muốn lật trời xới đất, lật đổ hình tượng nữ nhân thiên cổ của Cầu Hoàng đế.

"Ai da, chủ ý này không tồi. Nhưng mà thật vất vả mới bắt được nàng ta, thế nào cũng sẽ đánh gãy ba cái xương sườn, cái này phải bắt nàng ta trả lại gấp mười lần. Nếu không phải tiểu cô nương kia cũng không tệ lắm, khi còn bé lại từng lọt vào mắt ta, ai gia nhất định phải bắt nàng ta trả lại gấp trăm lần!"

Cao Thái hậu nghe xong thì lập tức cảm thấy Tần Phiên Phiên quá mức nhân từ, muốn trừng phạt nàng ta nhiều hơn nữa.

Tần Phiên Phiên xua tay, thấp giọng nói: "Mẫu hậu, ta là người phân rõ phải trái. Nàng đánh ta bao nhiêu, ta trả lại bấy nhiêu, nếu đến mức hủy dung, tàn phế hay nguy hiểm tính mạng thì sẽ không hợp quy củ. Chờ sau này khi nào nàng ta trực tiếp gây sự với ta, ta lại suy xét. Dù sao nàng ấy cũng là chịu tội thay, ta khoan dung một chút."

Cao Thái hậu chớp mắt, suy nghĩ sau một lát, hào hứng gật đầu đồng ý.

"Đúng vậy, vẫn là người nói đúng. Chúng ta đều là nữ tử tâm địa thiện lương trong sạch, không phải tâm địa rắn rết như bọn họ, vô cớ gây rối."

Cao Thái hậu vừa nói vừa kéo tay Tần Phiên Phiên, vẻ mặt tươi cười hồn nhiên vô hại, giống hệt như hai tỷ muội tốt.

"Các ngươi muốn đánh ai?" Cao Tổ Tuyết loáng thoáng nghe thấy bọn họ nói mấy câu, sắc mặt bị dọa đến mức trắng bệch.

"Trong cung phòng giữ nghiêm ngặt, sao có thể đánh người khác được? Huống hồ người của Vĩnh Thọ cung không thể động tới, nhiều nhất chỉ có thể đánh được Chu cô cô, những người khác thì lại càng không được!"

Nàng lập tức bổ sung hai câu, tim cũng đập mạnh hơn, cảm giác cả người gần như sắp ngất.

Nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, cặp mẹ chồng nàng dâu này ở cùng lại có thể tạo ra uy lực lớn đến vậy.

May mà nàng không muốn tiến cung, bằng không sẽ bị đùa giỡn đến chết? Hiện tại nàng cực kỳ thương cảm cho Hoàng thượng, bởi vì Cao Thái hậu khiến hoàng biểu ca có nửa đời trước thâm hận, hiện giờ Đào Uyển Nghi sẽ khiến hắn có thêm nửa đời sau thâm hận.

Nửa đời sau này lại có cả hai người, quả nhiên là ác mộng một đời, có sống cũng uổng phí.

"Đại ngọc nữ[1], ta không chơi với ngươi!" Cao Thái hậu nhìn nàng một cái, sau đó nói lớn một câu.

([1] Đại ngọc nữ: chỉ những bé gái ngọc, thường là tục danh cho dễ nuôi sống. Cao Thái Hậu đang mắng Tổ Tuyết ngọc thôi. Thật tội nghiệp)

Cao Tổ Tuyết lập tức sững sờ, "Đại ngọc nữ" là ai cơ!

Cao Thái hậu là nữ nhân ngọc nhất trên đời này, vậy mà lại gọi người khác là "Đại ngọc nữ"! Thật có tiền đồ nha!

Nếu để cho tiền hoàng biết, ông ta cũng sẽ bỏ ra khỏi hoàng lăng, vỗ tay khen ngợi Tiểu Bạch Vân của mình.

Sau khi hai người lải nhải nói một lúc lâu, Tần Phiến Phiến liền gọi hai cung nữ lạ mặt kia tới.

"Mẫu hậu, đây là song bào thai [2] mà ta nói lúc trước."

[2] song bào thai: sinh đôi, song sinh.

Cao Thái hậu đảo mắt qua một cái, ánh nhìn chăm chú vào bộ ngực đẹp để phát triển kia. Mẹ chồng nàng dâu bọn họ quả nhiên là hành động không khác nhau chút nào.

"Tốt, rất có tinh thần, nhưng chắc là rất mệt phải không?" Bà đợi nửa ngày mới nói ra một câu.

Những người trong điện đều sững sốt một chút, Cao Thái hậu lần đầu tiên gặp cặp song sinh này, sao lại biết người ta mới đến có mệt hay không.

"Bộ ngực này quá nhiều thịt, chạy bộ cũng đủ nheo, khẳng định rất mệt. Trước kia ta cũng từng có lúc giống thế này, là khi vừa sinh Muốn Muốn, Muốn Muốn ăn tốt, giống hệt như một con heo nhỏ hai trăm cân [3], còn chóp chép miệng..."

[3] cân: đơn vị đo trọng lượng của Trung Quốc, 1 cân ~ 0,4 kg.

Cao Thái hậu vừa lải nhải vào tai Tần Phiến Phiến, vừa nhìn chăm chăm hai cô nương kia không rời mắt. Ánh mắt đó không biết là hâm mộ hay là ghen ghét nhiều hơn, dù sao không ăn được nho thì sẽ nói nho còn xanh.

Lúc này Cao Tổ Tuyết có thể thoải mái nghe lén không bị ngăn trở, bày ra vẻ mặt "ta mù rồi!".

Nàng thật sự muốn biết nếu hoàng biểu ca nghe được Cao Thái hậu bôi xấu mình trước mặt Đào Uyển Nghi thì sẽ nghĩ thế nào.

Cao Thái hậu nói nửa ngày, thấy Tần Phiến Phiến không đáp lại, còn vỗ tay nàng trấn an: "Đừng gấp, chờ ngươi sinh một đứa nhỏ thì sẽ hiểu."

Sắc mặt của cặp song sinh đỏ hồng, các nàng luyện võ từ nhỏ, đương nhiên là tai thính mắt tinh. Cho dù hai vị chủ tử này đã cố gắng nói nhỏ, nhưng cũng không khó để các nàng nghe được rõ ràng.

Đội Cao Thái hậu lải nhải xong, cuối cùng mới nhớ tới chính sự. Tần Phiến Phiến kéo cặp song sinh dặn dò vài câu, sau đó để Liễu Âm dẫn hai người bọn họ đi.

Liễu Âm dẫn cặp song sinh hướng thẳng đến Vĩnh Thọ cung, lúc bọn họ nhìn thấy băng hiệu của Vĩnh Thọ cung, sắc mặt cũng tái hẳn đi.

Trong lòng nổi lên dự cảm không lành, dường như Hoàng thượng đã đẩy hai người lên một con thuyền của đạo tặc đầy sóng gió.

Liễu Âm tìm một cái cung nữ hiểu chuyện, nhỏ giọng nói thăm vài câu, tiểu cung nữ kia rất nhanh đã gọi Chu Uyển ra đến nơi.

Lúc cặp song sinh nhìn thấy Chu gia cô nương thì cực kỳ sững sốt, còn nghĩ có phải lừa đảo hay không, kết quả chưa kịp suy nghĩ cẩn thận đã thấy hốc mắt Liễu Âm đỏ lên, ngay sau đó nước mắt như những hạt trân châu chậm rãi rơi xuống.

"Chu cô nương, chủ tử của chúng ta..." Liễu Âm vừa khóc cực kỳ bi thương vừa mồm miệng lạnh lợi nói lời công đạo thay Tần Phiên Phiên, nói hết mọi thứ không chừa lại gì.

Chu Uyển do dự một chút, nhưng nhìn Liễu Âm khóc thương tâm như thế, cũng không nghĩ là giả, rốt cuộc động tâm, liền gật đầu đáp ứng.

"Hai vị cung nữ này nhìn thật lạ." Trên đường đi, Chu Uyển còn tò mò hỏi một câu.

"Vâng, là người mới đến, một cặp sinh đôi. Chu cô nương, ngài nhanh một chút, chủ tử nói có rất nhiều chuyện muốn nói rõ, nếu không thì không lừa được Hoàng thượng." Liễu Âm vừa gấp giọng nhắc nhở vừa bước nhanh hơn.

Chu Uyển nghe nàng nói như vậy, sắc mặt hồng như đang tụ máu, hiển nhiên là thẹn thùng.

"Đào Uyển nghi thật sự muốn đẩy ta cho Hoàng thượng? Thật ra ta có thể đợi được, không cần phải gấp như vậy. Ấn tượng của Hoàng thượng đối với ta có thể sẽ không tốt?"

Chu Uyển thật đúng là lo trước lo sau, nàng ta muốn nhanh chóng chiếm được tình thương của Hoàng thượng, lại sợ Hoàng thượng vì việc này mà lưu lại ấn tượng không tốt. Nàng ta sợ mình sẽ thất bại trong gang tấc, sau một đêm xuân Hoàng thượng lại hoàn toàn ghét bỏ nàng.

Liễu Âm đi phía trước nghe được mơ mộng của nàng ta, không khỏi bĩu môi.

Chủ tử nói đúng, bất kỳ kẻ nào cũng có nhược điểm, cho dù là người bình thường rất thông minh, chỉ cần nắm chặt lấy nhược điểm, nàng ta cũng sẽ trở nên ngu xuẩn. Chuyện này cũng giống như dùng dây treo một cây cà rốt như ở phía trước con lừa, con lừa sẽ luôn vì cây cà rốt mà đi theo, chỉ sợ nó vĩnh viễn không ăn được. Lúc Chu Uyển bị lừa đến nơi, trong lòng của cặp song sinh này liền thấy không ổn.

Hiện giờ Chu gia cô nương tại hậu cung tuy là bạch thân, nhưng nàng ta không phải là cung nữ, mà là cháu gái ruột của Hoàng Thái hậu.

Hai người yên lặng cầu nguyện trong lòng, bạch thân mà Đào Uyển nghi muốn các nàng đánh là nàng ta, nếu không thì các nàng chết chắc.

Chờ lúc đoàn người đến Thường Đào các, trên mặt Chu Uyển vẫn là bộ dáng e thẹn, hai mắt lấp lánh, chỉ là đôi tay nắm chặt, quả nhiên có chút khăn trương.

Nghi đến việc lát nữa gặp Hoàng thượng, nàng ta liền vô cùng kích động.

Nhưng sau khi nàng ta đi vào, nhìn thấy Cao Thái hậu cùng Cao Tổ Tuyết cũng bất ngờ có mặt, lập tức kinh hoảng, xoay người muốn rời đi.

"Chu cô nương đây là muốn đi đâu vậy?" Thanh âm lười biếng của Tần Phiên Phiên truyền đến.

Nàng quét ánh mắt, lập tức cặp song sinh liền chặn đường Chu Uyển, Chu Uyển thấy hai tiểu cung nữ ngăn cản mình, lập tức muốn mạnh bạo xông ra. Kết quả, cho dù nàng chạy hướng nào, hai người kia đều có thể đoán trúng, giống như là giun đũa trong bụng nàng, đoán hết mọi bước đường của nàng.

Chu Uyển xoay người lại, khuôn mặt lạnh đi, toàn bộ thần sắc kích động e lệ vừa rồi đều biến mất. Nàng ta nhìn thấy cái nháy mắt của cô cháu Cao Thái hậu, liền biết chính mình đã bị lừa.

"Đào Uyển Nghi đây là có ý gì?" Nàng lạnh giọng hỏi một câu, nhẹ nhàng hát cảm, ưỡn ngực ngang đầu, bộ dạng cao quý không thể xâm phạm.

Tần Phiên Phiên thay đổi tư thế, tiếp tục nằm dài, trên mặt còn mang theo vài phần ý cười: "Ta có ý gì, hẳn là Chu cô nương rất rõ ràng, bằng không sao người có thể đến Thường Đào các được?"

"Rõ ràng là cung nữ của người nói, người..." Chu Uyển cực kỳ kích động, lập tức chỉ vào Liễu Âm đang đứng ở một bên, nhưng bởi vì đứng trước nhiều người, nàng nói không ra một chữ nào.

"Liễu Âm, người nói gì với Chu cô nương?" Tần Phiên Phiên hỏi.

Liễu Âm đứng dậy, trên mặt vẫn luôn giữ thần sắc vô tội và cung kính: "Nô tỳ nói lần trước Chu cô nương tới thăm ngài, ngài còn chưa mời nàng ấy uống trà, hiện giờ có thời gian, mong rằng nàng ấy ghé đến. Nàng ấy liền đến đây với nô tỳ."

"Người nói vậy!" Chu Uyển lập tức phản bác, nàng nhìn những người trong điện, sắc mặt hết xanh rồi trắng. Quả nhiên Tần Phiên Phiên bắt trúng từ huyệt của nàng.

Lời nói lúc này của Liễu Âm và lời nói lúc này hoàn toàn khác nhau như trời với đất.

Nàng nhìn thần sắc đắc ý trên mặt Tần Phiên Phiên, cuối cùng cắn chặt răng nói: "Rõ ràng là nàng ta nói, người bị Hoàng Thái hậu đánh, biết rằng tức giận trong lòng Hoàng Thái hậu sẽ không giảm đi, cho dù có lấy lòng thì cũng vô dụng nên muốn ta giúp đỡ nói vài câu. Các người mời ta đến Thường Đào các, nói rằng hôm nay Hoàng thượng chắc chắn sẽ đến, đến lúc đó người bị thương không có cách nào hầu hạ, thì..."

Những lời sau đó quá sức dung tục, dĩ nhiên Chu Uyển không thể nói nên lời.

Tần Phiên Phiên dùng lý do này lừa nài tói, làm cho nài nghĩ rằng Tần Phiên Phiên muốn giúp nài đạt được sủng ái, sau đó nài sẽ nói tốt vài câu trước mặt Hoàng Thái hậu là có thể làm Hoàng Thái hậu nguôi giận.

Lúc ấy Liễu Âm khóc đến mức vội vàng sợ hãi, hoàn toàn có thể tưởng tượng được trạng thái bất an của chủ tử Tần Phiên Phiên, cộng thêm lời nói mang đầy tính dụ hoặc, lực công kích thật sự quá lớn.

Chu Uyển tiến cung là có mục đích rõ ràng, nhưng nài không muốn lâm vào hoàn cảnh như Cao Tĩnh và Lâm Xảo, bị người ta tính kế, mất mặt rồi cung, nài phải làm một người đứng trên người khác.

Cho nên lúc ấy nài đến nơi, không nghĩ rằng Hoàng thượng không phát hiện, lại phát hiện người mẹ đại ngọc kia của hân.

"Như thế nào nữa, thân thể bị thương không thể hầu hạ thì có thể đến phiên người sao? Nếu muốn trở thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa, có câu nói 'thà thiếu không ầu', người đã từng nghe qua chưa?" Cao Thái hậu lập tức nói lớn, rõ ràng là coi thường nài.

Nói xong cũng không để Chu Uyển có cơ hội mở miệng, lập tức nói với Cao Tổ Tuyết bên cạnh: "Không phải người nói với ai gia, học thức của nài ta rất tốt sao? Thành ngữ mà ai gia hiểu, nài ta lại không hiểu. Chẳng lẽ là một đứa ngốc?"

Từ trước đến nay Cao Tổ Tuyết chưa bao giờ nghe được câu mắng "đứa ngốc" từ Cao Thái hậu, hiện giờ lại nghe bà nói thẳng kẻ khác là đứa ngốc, tâm tình càng thêm phức tạp.

"Nếu là do ta hiểu lầm Đào Uyển nghi, vậy ta xin phép cáo từ." Khóe miệng Chu Uyển vẫn luôn run rẩy.

Nài ta rất muốn mặc kệ mọi thứ mà mắng người, nhưng trước mặt chính là Cao Thái hậu – mẹ đẻ của Hoàng thượng. Việc nhỏ không nhịn được thì sẽ loạn thành việc lớn, từ trước đến nay nài vốn không muốn đắc tội với Cao Thái hậu.

Nài ta vừa nói vừa qua loa hành lễ.

"Đời đã, ai gia còn đang ở đây, từ lúc người vào cửa cũng chưa từng hành lễ với ai gia. Là mất người mù, hay là Chu gia các người không dạy người quy củ?" Cao Thái hậu lạnh lùng nói.

Chu Uyển cắn chặt răng, lại một lần nữa cúi xuống hành lễ.

"Thần nữ gặp qua Cao Thái hậu, gặp qua Đào Uyển nghi. Thần nữ không khoẻ, xin cho thần nữ cáo lui." Nài ta nói xong thì lại muốn rời đi.

Cao Thái hậu cười lạnh một tiếng: "Sau khi người tiến cung, những chỗ bất ổn lộ rõ như ban ngày. Nhớ thương Hoàng thượng ngồi chung long liễn, khi để Đào Uyển nghi, mù quáng cãi lời, nói những thứ không nên nói. Những tội danh này cộng lại, vốn nên chịu bốn mươi trượng, bớt lại ba tháng, nhưng ai gia niệm tình hiện giờ người không khoẻ, cấm cửa thì không cần, chỉ cần xét xử phạt."

Cao Thái hậu càng nói càng quen tai, Chu Uyển cảm thấy vô cùng kinh hãi, bởi vì những lời này chính xác là lời Hoàng Thái hậu nói với Tần Phiên Phiên. Hiện tại dường như được Cao Thái hậu nói ra không sót một chữ, chỉ là sửa lại tội danh.

Ngày đó lúc Đào Uyển nghi bị phạt, Cao Thái hậu rõ ràng không có mặt nhưng lại có thể biết rõ ràng như thế, chẳng lẽ Vĩnh Thọ Cung có người của bà ta?

Cao Thái hậu sau khi đe dọa một lúc liền nhìn về phía Tần Phiên Phiên, ý bảo những trừng phạt tiếp theo đều do nài quyết định.

Tần Phiên Phiên nói với cặp song sinh: "Hong Y, Hong Thương. Nhìn rõ những vết thương phía sau bốn lần, tổng cộng có sáu gãy gộc, chiếu hoa văn này cũng cấp cho Chu cô nương một bộ. Ta không khi dễ nài ấy, nên tôn trọng thì tôn trọng, hình tượng và ghế dài đều đã chuẩn bị tốt, động thủ đi."

Nài vừa dứt lời, liền có tiểu cung nữ dùng sức nâng ghế dài và hình trường đến nơi.

"Tần Phiên Phiên, người dám! Ta là đích nữ Chu gia, Hoàng Thái hậu là cô mẫu ruột thịt của ta, Thái Hoàng Thái hậu là bà cô của ta, người lại dám dùng tư hình!" Chu Uyển vừa nghe tin sẽ bị đánh sáu gãy, da đầu lập tức tê dại, vội vàng muốn chạy đi, kết quả đương nhiên là đi không được.

"Thế là thế nào? Những người người nói ai gia cũng biết, nhưng sao lại không thể đánh người? Ai gia còn ở đây, cũng không tính là lạm quyền. Huống hồ Muốn Muốn khi còn nhỏ cũng bị ai gia đánh đến sưng mông, chẳng lẽ người so với Hoàng thượng còn quý giá hơn?" Cao Thái hậu khinh thường nhìn nài ta.

Sau đó lại nói với cặp song sinh: "Đánh! Đánh! Dùng sức mà đánh! Bằng không nài ta cũng không biết năm đó ai gia lợi hại bao nhiêu!"

Cặp song sinh liếc mắt nhìn nhau một cái, nuốt nước miếng, cảm giác quả thực là bước lên lưng cọt khó leo xuống.

Hiện giờ không chỉ Đào Uyển Nghi muốn các nài đánh người, mà là Cao Thái hậu muốn, các nài vốn dĩ không có quyền cự tuyệt.

"Chu cô nương, đắc tội!"

Cặp song sinh đi đến trước mặt Chu Uyển gập đầu tạ lỗi, sau đó liền trực tiếp đuổi tay bắt lấy nài ta.

Chu Uyển thét chói tai, nàng ta điên cuồng múa may, muốn giãy giụa rồi đi. Nói thật, nàng ta vốn không đặt hai chị em song sinh này vào mắt, Chỉ là Hồng Y đã bắt được tay nàng, lực đạo đường như muốn bóp nát xương cổ tay.

"Các ngươi muốn làm gì? Hoàng Thái hậu sẽ không buông tha cho các ngươi. Cao Thái hậu không nói, Đào Uyển Nghi cũng có Hoàng thượng che chở, nhưng hôm nay các ngươi động thủ với ta thì đừng nghĩ sẽ tồn tại được trong hậu cung!" Nàng không ngừng giãy giụa, nhưng vốn là tránh không thoát.

Nhìn thấy Hồng Y mạnh bạo ấn Chu Uyển xuống ghế dài, nội tâm Tần Phiến Phiến không khỏi kích động vạn phần.

Ông trời ơi, Hoàng thượng thật sự ban cho nàng một đôi bảo bối, nhất định phải mượn sức bọn họ thật tốt, thiên Cẩu Hoàng đế, soán quyền đoạt vị!

Hồng Y ấn Chu Uyển, người đánh xuống chính là Hồng Thường. Nàng nghe theo lời Tần Phiến Phiến phân phó, đến nhìn "hoa văn" phía sau lưng Đào Uyển nghi.

Nhưng nàng nhìn một lúc lâu cũng không đi, dường như có chỗ không hiểu nổi.

"Uyển nghi, nô tỳ nhìn tới nhìn lui, chỉ nhìn thấy vết thương của ba gãy, đâu ra sáu?" Hồng Thường không hiểu liền hỏi thẳng.

Tần Phiến Phiến thân nhiên trả lời: "Còn có ba cây gãy làm nội thương, mắt ngươi đương nhiên không thấy, vết thương ở bên trong."

Hồng Thường chần chừ: "Thế phải đánh thế nào?"

"Lắp lại bên nhau là được, mỗi "hoa văn" lắp lại hai lần, làm cho nàng ta đau đớn mới có thể nhớ lâu được." Tần Phiến Phiến kích động muốn nâng người, kết quả tác động đến miệng vết thương, "A!" nàng lập tức hét lên.

"Nô tỳ hiểu rõ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đánh Lén Hội Đồng

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Giang Hiền tần

Khi Hồng Thường cầm gậy đi đến phía ghế dài thì thấy Chu Uyển đang nằm phía trên run lẩy bẩy, mắt Tần Phiến Phiến đủ mọi thứ.

Đây quả thật là tai bay vạ gió. Tần Phiến Phiến đã lên kế hoạch rất chu đáo, nàng ta chỉ muốn đánh nàng nên mới lừa nàng tới đây. Không hề có một ý định nào khác.

"Tần Phiến Phiến, ngươi không là gì đâu, người đánh ngươi lại không phải ta, oan có đầu nợ có chủ, ngươi có giỏi thì đi tìm Hoàng cô mẫu tính sổ đi! Rùa đen rút đầu, tìm một người vô tội như ta ra trút giận thì có bản lĩnh gì!"

Chu Uyển vừa kêu vừa khóc, cả người nàng ta bị đè trên ghế dài, căn bản không thể động đậy, giống như một con sơn dương đang đợi bị làm thịt.

Tần Phiến Phiến nhìn đáng vẻ hô to gọi nhỏ này của nàng ta, không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Ngươi vô tội, ta đây không vô tội à? Ta còn chính là người vô tội bị Hoàng Thái hậu đánh!"

Nói về nguyên nhân, Tần Phiến Phiến nàng chưa từng sợ, hơn nữa Chu Uyển cũng không phải người vô tội. Hoàng Thái hậu tìm một đồng lý do đánh Tần Phiến Phiến, Cao Thái hậu cũng đáp lễ bằng một đồng lý do đánh Chu Uyển.

"Tần Phiến Phiến, ngươi không được----- a!" Chu Uyển còn chưa nguyên rửa xong, hình tượng (Gậy để hành hình đánh người) đã hạ xuống.

Một gậy này hạ xuống, thật sự là đau đến cực điểm, khó trách lúc ấy Tần Phiến Phiến chỉ chịu ba gậy mà sau lưng đã xuất hiện vết máu, người bình thường đều không chịu nổi quá hai mươi gậy.

Hồng Thường làm theo dặn dò của Đào Uyển nghi, đánh tổng cộng sáu gậy, mới đánh hai gậy Chu Uyển còn có sức lực la to. Sau đó đã kêu không ra tiếng, bởi vì sự đau đớn này căn bản là không phải người nào cũng có thể chịu đựng được, giống như sức lực toàn thân đều bị rút sạch vậy, nước mắt lưng tròng.

Hơn nữa loại hình trượng này rất dài, lực đánh xuống cũng đều đều, một gậy đánh xuống, cơ bản là có thể tác động đến toàn bộ phía sau lưng và chân. Khó trách Tần Phiến Phiến bị đánh xong không xuống giường được, Chu Uyển bị đánh sáu gậy này, hẳn là càng nghiêm trọng hơn.

Nội điện cực kỳ yên tĩnh. Tầm mắt của mọi người đều chăm chú nhìn vào trên lưng của Chu Uyển, Cao Thái hậu trừng mắt nhìn.

Chờ sáu giây này đánh xong, bà mới thở phào nhẹ nhõm.

Cả quá trình bà đều nắm chặt tay của Cao Tổ Tuyết, dường như lúc này mới nhớ tới hỏi cô chất nữ này của mình một câu: "Tại sao khi nàng ta bị đánh, người lại không tới ngăn chúng ta?"

Xét theo tính tình của Cao Tổ Tuyết, dù nói thế nào cũng sẽ ngăn cản. Loại chuyện như thế này bị đồn ra ngoài cũng không tốt.

Cao Tổ Tuyết ho nhẹ một tiếng, lấy lại được tinh thần, nói: "Cái này, cháu chỉ là muốn nhìn xem trượng trách là như thế nào thôi."

Cao Thái hậu nhíu nhíu mày, lập tức hoài nghi nói: "Sao người có thể chưa từng nhìn thấy trượng trách, nương của người cũng chính là đại tẩu của ta nổi tiếng khắp làng trên xóm dưới là một người đàn bà đánh đá, bà ta không phải thích trượng trách hạ nhân nhất sao? Sao người chưa từng xem?"

Cao Tổ Tuyết càng thêm xấu hổ, Cao Phu nhân thật sự không phải người dễ chọc, nhưng mà có câu: nhìn thấu không nói toạc, Cao Thái hậu lại nói trắng ra như vậy, người đáng bị cô lập nhất chính là cô mẫu có được không hả?

Nàng bị ép đến hết cách, mới nói ra lời trong đáy lòng: "Cháu cũng rất muốn xem cô nương Chu gia bị đánh."

Cao Thái hậu lập tức vui vẻ ra mặt vỗ vỗ tay nàng ấy, kích động nói: "Sao người không nói sớm, có phải là chưa xem đủ không? Không đủ thì sẽ đánh thêm mấy cái cho người xem, cô mẫu không có đồ gì tốt tặng cho người nhưng đánh người thì có thể thỏa mãn được."

Khóe miệng Cao Tổ Tuyết giật giật, cô mẫu của nàng có thể khiến nàng vĩnh viễn không còn lời nào để nói.

"Đánh xong chưa? Kéo nàng ta ra ngoài, ai gia thiện tâm, không giống lão đồng tây kia tàn nhẫn ác độc. Lót cái chăn dưới thân cho Chu cô nương, tránh để nàng ta bị mặt đất lạnh lẽo làm đông lạnh, như vậy sẽ không tốt." Cao Thái hậu nhìn Chu Uyển vẫn đang run rẩy nằm trên ghế nói.

Song bào thai nhìn nhau liếc mắt thì lập tức làm theo lời Cao Thái hậu, dù sao đánh cũng đánh rồi, bây giờ mới cảm thấy sợ thì cũng không có ý nghĩa gì.

Dù sao làm tốt việc lót chăn cho Chu cô nương, nếu Chu cô nương cũng là người có lòng tốt, sẽ không so đo với bọn họ chuyện đánh sáu giây này.

Trong Vĩnh Thọ cung, Hoàng Thái hậu nằm nghiêng trên ghế nghỉ ngơi, Chu cô cô quỳ một bên bóp chân cho bà.

Chỉ là hôm nay Chu cô cô có chút thất thần, cho dù đôi tay vẫn không ngừng đấm bóp nhưng người đã không tập trung từ lâu.

"Người có tâm sự gì sao? Từ đầu tới giờ người chỉ giữ nguyên vị trí." Hoàng Thái hậu rõ ràng đã nhận ra, không khỏi nhíu nhíu mày.

Chu cô cô bị bà nhắc nhở, lập tức tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện mình luôn đấm bóp đầu gối của Hoàng Thái hậu mà không thay đổi vị trí khác, tay chân không khỏi luống cuống một lát.

"Nô tỳ chỉ đang suy nghĩ không biết sau này Hoàng thượng sẽ làm như thế nào?" Chu cô cô nhẹ giọng nói một câu.

Bà ta không dám nói chuyện đắc tội Cao Tổ Tuyết lúc trước, lại xảy ra một xung đột nhỏ với Hoàng thượng, nếu không Hoàng Thái hậu sẽ bị chọc giận hơn nữa.

Hoàng Thái hậu hừ lạnh một tiếng: "Còn có thể như thế nào, tuổi trẻ khí thịnh, cũng chỉ có thể nói ngoài miệng mà thôi. Nam nhân Tiêu gia chung tình nhưng cũng vô tình, nữ nhân như Đào Uyển nghi cũng chưa đến mức khiến Hoàng thượng khăng khăng một mực. Huống hồ Chu gia hiện tại đang thịnh cảnh, Hoàng thượng vừa mới ngồi vào long ý, hẳn cũng không dám đại động can qua (làm lớn chuyện)."

Hoàng Thái hậu thật sự tự tin về điểm này, bà ngẩng đầu nhìn bốn phía, như đang tìm kiếm ai, nhưng rõ ràng là không tìm được, không khỏi nhíu nhíu mày nói: "Hôm nay Uyển nhi đi đâu vậy, sao ai gia vẫn chưa nhìn thấy nó, thường ngày vào canh giờ này nó nên mang huân hương (hương liệu để đốt hoặc xông) đến cho ai gia."

Cũng không phải vô duyên vô cớ mà Chu Uyển được Hoàng Thái hậu yêu thích, cho dù là cô cháu ruột, nếu muốn có tình cảm tốt, cũng cần phải giữ gìn tỉ mỉ.

Chu cô nương rõ ràng không phải kẻ ngu dốt, mỗi ngày nàng ta sẽ làm cho Hoàng Thái hậu một chút huân hương, hoặc là nhuộm móng tay cho bà, so với cung nữ hầu hạ còn tinh tế tỉ mỉ hơn, khó trách Hoàng Thái hậu rất thích nàng ta.

"Nô tỳ cũng không nhìn thấy nàng ấy. Các người có nhìn thấy Chu cô nương không?" Chu cô cô lắc lắc đầu, lập tức hỏi những cung nữ xung quanh.

Một cung nữ trong đó đứng ra nói: "Nô tỳ nhìn thấy, lúc trước Liễu Âm ở Thượng Đào các đến tìm Chu cô nương nói chuyện, sau đó Chu cô nương đã đi theo nàng ấy, nói là sẽ nhanh trở về, nhưng mà bây giờ vẫn chưa thấy người đâu."

Nàng ta vừa dứt lời, Hoàng Thái hậu đột nhiên mở bừng mắt, vốn đang nhàn nhã hưởng thụ, hiện giờ đã trở nên nóng nảy.

"Nó đã đi bao lâu? Tiểu tiện nhân Đào Uyển nghi kia cùng một dạng với Cao Vân Vân, đầu óc hai kẻ đó đều không bình thường, trước nay đều không đặt cung quy và phân vị ở trong mắt, chỉ cần được nam nhân sủng ái thì không ngại việc gì."

Hoàng Thái hậu rõ ràng rất hiểu biết - Cao Thái hậu - lão đối thủ của mình, năm đó hai người đấu cũng gọi là vô cùng đặc sắc.

Chỉ là sau khi tiên hoàng đi mới tạm ngừng một chút, hiện tại lại bởi vì cô nương tính tình hiêm có như Tần Phiên Phiên tiến cung, lại lần nữa khuấy lên một màn gió tanh mưa máu.

"Được một lúc rồi, hơn nữa cô nương đi một mình, cũng không dẫn theo cung nữ."

Hoàng Thái hậu vừa nghe xong lập tức đứng bật dậy từ trên ghế nằm, rốt cuộc không nhịn được lập tức đi ra ngoài.

"Làm loạn, ta đã nói với nó hãy bình tĩnh mà đợi, tiểu tiện nhân Đào Uyển nghi kia không phải kẻ biết sống yên ổn, ta đánh nàng ta mấy gậy, nàng ta nhất định sẽ ghi hận trong lòng. Nàng ta không dám động ai gia, nhưng động tới Uyển Uyển chính là chuyện dễ như trở bàn tay. Uyển Uyển không chỉ không nghe ai gia khuyên bảo mà còn tự mình đưa tới cửa, nó đúng là ngu xuẩn."

Hoàng Thái hậu tức đến hộc máu mà mắng to, nhưng tất cả đều đã chậm, bởi vì Chu Uyển đi Thường Đào các đến giờ còn chưa trở về, khả năng đã xảy ra chuyện là rất cao.

"Bãi giá Thường Đào các."

Hoàng Thái hậu nổi giận đùng đùng dẫn một đoàn người đi về hướng Thường Đào các, kết quả mới ra đến cửa Vĩnh Thọ cung đã có tiểu thái giám đến bẩm báo.

"Khỏi bẩm Hoàng Thái hậu, Chu cô nương bị đánh ở Thường Đào các, hiện tại đang bị ném ở cửa cung, đã truyền khắp hậu cung rồi." Thời điểm tiểu thái giám nói những lời này vẫn còn đang thờ hồn hển, rõ ràng là chạy suốt một đường trở về.

"Nàng ta dám!" Sắc mặt Hoàng Thái hậu đột ngột biến đổi, khó coi khác thường, nhưng cho dù bà có kêu thế nào cũng vô dụng, bởi vì Tần Phiên Phiên đã làm ra chuyện này rồi.

Đến lúc bọn họ đuổi tới, từ xa xa Hoàng Thái hậu đã nhìn thấy cửa Thường Đào các vô cùng náo nhiệt, cung nữ thái giám vây quanh một vòng xem náo nhiệt, vừa nghe nói nghi trọng của Hoàng Thái hậu tới, lập tức tan tác như ong vỡ tổ.

Đám người vừa tản ra thì Chu Uyển đang nằm trên chấn lập tức lộ ra rõ ràng, nàng ta nằm úp sấp, phía sau lưng đều là vết máu, tóc tai hỗn loạn, cả khuôn mặt đều chôn ở trong chấn gấm, không chịu ngẩng đầu liếc xung quanh, rõ ràng là không khác so với Tần Phiên Phiên lúc trước, sợ mất mặt.

Hoàng Thái hậu thấy thảm trạng của Chu Uyển như vậy, trong đầu liền "ong---" một tiếng.

Người Tần Phiên Phiên đánh là Chu Uyển, nhưng lại dẫm lên thể diện của Hoàng Thái hậu, ở trong hậu cung cháu gái ruột của Hoàng Thái hậu bị một Từ tử phẩm Uyển nghi nho nhỏ đánh, hơn nữa đáng về chịu tội lại giống Đào Uyển nghi y như đúc, ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng.

Nếu thân phận của hai người tương đương thì cũng thôi, nhưng một người là Hoàng Thái hậu tôn quý, một người chỉ là Uyển nghi nho nhỏ.

"Người đâu, xông vào Thường Đào các, trói Đào Uyển nghi không biết trời cao đất dày kia ra đây cho ai gia."

Hoàng Thái hậu nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu, lúc tới bà đã dẫn không ít người theo, hơn một nửa là thái giám trẻ tuổi khỏe mạnh, chính vì muốn bức bách Tần Phiên Phiên.

Hiện giờ Hoàng thượng đang xử lý quốc sự, chắc là không thể đuổi tới kịp, lúc này bà nhất định phải xử chết tiểu tiện nhân kia ngay tại chỗ, không bao giờ cho nàng ta cơ hội sống nữa.

Hoàng Thái hậu ra lệnh một tiếng, những cung nữ thái giám phía sau lập tức như ong vỡ tổ xông lên, muốn vọt vào trong.

"Ai dám tiến vào." Một giọng nói khí thế truyền đến, quen thuộc mà lại thê lương.

Lập tức thấy Cao Thái hậu được Cao Tổ Tuyết nâng đỡ, phía trước có bốn thái giám mở đường, phía sau có bốn cung nữ, một trái một phải là hai cung nữ song bào thai hộ pháp, bày ra tư thế càng thêm khí thế.

"Có ai gia ở đây, các người ai dám tiến vào Thường Đào các thì đừng mong sống." Cao Thái hậu liếc ngang qua những người bên ngoài một cái, trên mặt lộ ra biểu tình kinh người.

"Này Cao Vân Vân, ngươi làm gì vậy? Đào Uyển nghi bên trong kia đánh chết nữ của ai gia, nàng ta chưa là gì, còn dám dùng tư hình. Ai gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta." Hoàng Thái hậu vốn cũng đã tức đến hộc máu, nhìn thấy đối thủ một mất một còn lại càng không nuốt trôi cơn giận này, lúc nói chuyện cũng không dễ nghe.

Hoàng Thái hậu đã gọi thẳng khuê danh của Cao Thái hậu, có thể thấy rằng bà đang rất tức giận rồi.

"Ta làm cái gì thì liên quan gì đến ngươi! việc này không có bất kỳ liên quan gì đến Đào Uyển nghi, ngươi là ta đánh, tuy rằng nàng ta cũng mang họ Chu nhưng một chút phẩm chất hiếu quy củ của người Chu gia các ngươi cũng không có, nhìn thấy ai gia cũng không biết hành lễ, đã bị ta gọi người giáo huấn. Chẳng qua mượn Thuởng Đào các là nơi hành hình, ngươi đừng có già cả mặt mờ mà trách nhảm người." Cao Thái hậu liếc nhìn bà một cái, thái độ không chút để ý, rõ ràng là không đặt bà vào trong mắt.

Hoàng Thái hậu sắp bị Cao Thái hậu chọc tức đến hộc máu, Cao Vân Vân này là người không lên được mặt bàn, từ trước đã là như vậy, vĩnh viễn đừng đi phân rõ phải trái với bà ta.

Bởi vì Cao Vân Vân là kẻ ngu xuẩn, dù bà ta nguy biện cũng phải cãi với người khác, bà ta chính là chơi xấu.

"Ngươi tới vừa đúng lúc, nâng chất nữ của ngươi trở về đi, miễn cho lại có người nói ai gia cậy già mà bắt nạt nàng ta. Ta nói với ngươi này, vết thương này không chết người được, điều dưỡng ba đến năm ngày thì sẽ không còn đáng ngại, nhiều nhất là nửa tháng sẽ khỏe hẳn thôi. Khi nào Đào Uyển nghi có thể xuống giường thì chất nữ của ngươi cũng có thể xuống giường, đều cùng một loại đánh. Ngươi đừng vì vu hãm ta, giết chết nàng ta rồi đi bịa đặt, nói ta ác độc giết chết cô nương Chu gia các ngươi, ta sẽ không nhận! Về sau nàng ta có mệnh hệ gì đều do ngươi, không có chút quan hệ nào với ta."

Cao Thái hậu cũng không cho bà cơ hội nói chuyện, như là nhớ tới việc nào đó, lập tức cao giọng hô.

Giọng của Cao Thái hậu vốn đã to, lại có thanh âm ngọt ngào không giống với các tiểu thư khuê các bình thường, giọng nói vô cùng có lực, thích hợp để xướng ca các loại lời kịch.

Lúc rống lên, làng trên xóm dưới đều có thể nghe thấy.

Sắc mặt Hoàng Thái hậu càng ngày càng khó coi, giống như là làm đổ lọ mực nước (đen mặt).

Bà cười lạnh với Cao Thái hậu một tiếng, trừng mắt thái giám đang một bên đang luống cuống tay chân, lạnh lùng nói: "Các ngươi là người chết sao? Đừng có để ý đến bà điên kia, xông vào trong cho ai gia, ai trối được Đào Uyển nghi ra đây, ai gia thưởng cho kẻ đó ngàn lượng hoàng kim!"

Ngàn lượng hoàng kim cũng không phải số lượng nhỏ, dưới sự dụ hoặc lớn như vậy, lập tức có người động tâm to gan xông vào, muốn vòng qua Cao Thái hậu, tiến thẳng vào nội điện.

Nhưng Cao Thái hậu cũng có dẫn người theo, đương nhiên là vây quanh, hai bên lôi kéo giằng co, dường như loạn thành một trận.

May là hai vị Thái hậu cũng chưa làm loạn đến mức kinh động đến Ngự lâm quân, đương nhiên thì vệ cũng không dám tùy ý đi lại trong hậu cung, đều là nữ nhân của Hoàng thượng, bọn họ tuân tra luôn phải có đường đi cố định.

Huống hồ lại là trận chiến của hai vị lão tổ tông, bọn họ thật sự không dám tùy ý gia nhập, vội vàng phái người đi Long Càn cung báo tin.

"Cứu giá, Chu Nhã Như muốn giết người, bức vua thoái vị!" Cao Thái hậu lập tức hét chói tai, bà ta một bên kêu một bên bắt lấy tay Cao Tổ Tuyết trốn ra sau.

Bảo vệ cháu gái gốc của ta.

"Hai người các ngươi nhìn cẩn thận, ai dám tiến một bước vào nội điện, các ngươi cứ ra sức đá, đá chết bọn họ thì tính lên trên đầu tiên hoàng!" Cao Thái hậu lại bỏ chút thời gian đẩy song bào thai một cái, thấp giọng dặn dò một câu.

Song bào thai liếc nhau, về mặt mờ mịt.

Không phải, đá chết người tính lên đầu Hoàng thượng thì bọn họ còn có thể hiểu, nhưng tính lên đầu tiên hoàng là ý gì?

Có còn để người an giấc ngàn thu hay không?

"Cô mẫu, ngài không sao chứ, ngài vào phòng trước đi, để cháu ở đây nhìn là được." Thật ra Cao Tổ Tuyết không sợ chút nào, dù sao hai bên cũng chưa dùng đến đao kiếm, huống hồ khi còn nhỏ nàng đã tiến cung nên cũng đã xem quen những tiết mục đánh nhau này, đây cũng không phải lần đầu tiên.

Chỉ là Cao Thái hậu có tiền án, nhìn thế lực của mình đánh không lại người khác, bà ta sẽ tự mình lên.

Cao Tổ Tuyết sợ bà ta lại mất lý trí tự mình xông lên, hiện giờ đã không còn tiên hoàng để che chở cho bà ta.

"Con bé ngọc này, con trốn phía sau ta đi, con đi phía trước ta làm gì? Thân thể nhỏ bé này của con, cũng chưa từng sinh con, có thể bảo vệ được ai. Ta từng đánh nhau với tiên hoàng, cũng từng phun nước miếng với lão phụ đối diện kia, còn từng xưng tỷ gọi muội với Thái Hoàng thái hậu, con đã trải qua công tích vĩ đại gì?"

Cao Thái hậu chụp được lưng nàng ta, cực kỳ khinh thường nhìn nàng ta, lòng trắng mắt cũng muốn nhảy ra tận phía chân trời.

Đưa bé ngọc Cao Tổ Tuyết yên lặng lui về phía sau, nếu nàng so với Cao Thái hậu, cho dù trải qua cái gì cũng không được cho là công tích vĩ đại.

Trên đời này có mấy người có thể trải qua những chuyện lợi hại như vậy?

"Đứng rồi, ai gia còn sinh cả Muốn Muốn, con chưa sinh thì sao có thể hiểu được? Chờ sau này sinh con xong thì hãy đi đến phía trước ai gia." Cao Thái hậu tiếp tục dỗ nằng ta một câu nữa, ngay sau đó lại xoay đầu chửi bới với Hoàng Thái hậu.

"Chu Nhã Như, ta biết ngươi không có lòng tốt, nhân cơ hội phát tác. Chất nữ của người khác không tuân thủ cung quy thì bị đánh, vậy thì tại sao ta không thể đánh chất nữ của ngươi? Chẳng lẽ nằng ta là vàng? Đừng bắt nạt Đào Uyên nghi không có cô mẫu!" Cao Thái hậu cao giọng mắng.

Hoàng Thái hậu xụ mặt đứng ở đó, tỏ vẻ mất diệc tai ngơ trước những lời kêu gào của Cao Thái hậu, bà đã nói Cao Văn Văn này không lên được mặt bàn, dù sao người bà mang theo từ Vĩnh Thọ cung cũng đủ đùng, không sợ không vào được.

Chính vì nghĩ như vậy, nhìn thấy người của Thường Đào các đều bị bắt, hai thái giám đã nhân cơ hội này lập tức đột phá xông vào, đều trực tiếp chạm đến ngạch cửa của Thường Đào các.

Kết quả là chưa vào được bước nào thì bỗng nhiên có hai thân ảnh xuất hiện, mỗi người một chân đá, hai thái giám kia lập tức bay ra khỏi vòng chiến đấu.

Mọi người kinh hô, mẹ ơi, đây căn bản là không cùng cấp bậc chiến đấu.

Đã nói là chỉ như trẻ nhỏ chơi đùa, sao bây giờ lại kéo cả gia trường [1].

[1] Ở đây là so sánh song bào thai có võ công, tham gia vào trận chiến, đấu với người không có võ công, giống như một đám trẻ con đang đánh trận giả, đột nhiên một bên lại được phụ huynh giúp đỡ, không cân sức.

Hoàng Thái hậu cả kinh, Chu cô cô cũng lớn tiếng hô hộ giá, mấy cung nữ gắt gao che chở Hoàng Thái hậu ở phía sau, rõ ràng hai cung nữ đá người này có võ công, hơn nữa võ nghệ còn rất cao siêu.

"Hai nha đầu này thật lạ mặt, các người từ đâu tới?" Hoàng Thái hậu trầm giọng hỏi một câu.

Ngay từ đầu ai cũng không để hai cung nữ song bào thai này vào mắt, bỗng nhiên hai tiểu nha đầu đột nhiên nhảy ra, ảnh hưởng toàn bộ cục diện chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Một Hồi Trò Khôì Hải

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Nô tỳ không biết, hẳn là mới tới Thường Đào các, nô tỳ cũng thấy lạ mặt ——"

Chu cô cô đáp lời, còn chưa nói xong đã thấy một bóng màu đen bay lại đây, trực tiếp rơi xuống bên chân nằng ta, nếu không phải nằng ta phản ứng kịp thời lui về phía sau một bước, có lẽ đã đụng trúng chân.

Nằng ta cúi đầu nhìn xuống, thấy một tiểu thái giám quỳ rạp trên mặt đất rên rỉ, tay còn đỡ eo, trên mặt là thần sắc đau đớn, hiển nhiên là không bò dậy nổi.

Mọi người đều hoảng sợ, ngay cả mặt Hoàng Thái hậu cũng biến sắc, hai tiện tì này thực sự lớn mật.

"Đánh hay lắm, đánh lên đầu nằng ta, dùng sức vào!" Cao Thái hậu hoan hô nhảy nhót ở một bên, thanh âm vỗ tay bôm bốp, tư thế xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Thái giám xung quanh cũng không dám làm gì các nằng, nhón nháo bao quanh Cao Thái hậu và Cao Tô Tuyết, hai người này rất cao quý, căn bản không thể động đến.

Hồng Y đẩy mặt nồn nóng mà nói với Hồng Thường: "Ngươi xuống tay chú ý chút, đá người về phía Hoàng Thái hậu, tìm chết à?"

Nhưng Hồng Thường rất trấn định, một mặt giơ tay đánh hôn mê một thái giám, một mặt thanh âm lạnh lùng nói: "Ta đến Chu cô nương đều đánh, ngươi cảm thấy còn có thể sống sao? Dù sao cũng phải chết, không bằng kích thích chút, nói không chừng Cao Thái hậu hiền dụ có thể nể tình ta ra sức như thế, giữ cho ta được toàn thân!"

Hồng Y sùng sốt một chút, gật đầu nói: "Ngươi nói đúng!"

Nàng vừa dứt lời, trực tiếp thả người bay lên, một chân đá vào một thái giám đứng vây bên ngoài, sức lực của đôi bàn chân rất lớn, thái giám kia trực tiếp bay về phía Hoàng Thái hậu, trực tiếp nện lên người một cung nữ bảo hộ phía trước.

"A ——" tức khắc tiếng hét chói tai nổi lên bốn phía.

"Hộ giá, hộ giá! Có thích khách! Bảo vệ Hoàng Thái hậu." Chu cô cô hoàn toàn trở nên luống cuống tay chân, ngay từ đầu nàng ta cho rằng hai cung nữ này định lừa dối một chút, không nghĩ tới lúc này thế nhưng đánh thật sự.

Tiểu thái giám kia đều đã đề phòng khiến một cung nữ không bỏ chạy nổi, lần tới có phải đến phiên Hoàng Thái hậu hay không.

"Đánh hay đánh đẹp, đánh con rệp khóc oa oa!" Cao Thái hậu nhảy dựng lên vỗ tay, bà còn kêu Cao Tổ Tuyết xem: "Hắc, cháu gái ngọc, cái này giống khi người còn nhỏ không, ai già lấy cái bao cát nện Muốn Muốn, Muốn Muốn bị đánh đến độ khóc nhè, ha ha ha ha..."

Cao Tổ Tuyết: Cười không nổi.

Hoàng Thái hậu tức giận đến khóe mắt muốn nứt ra, chỉ vào Cao Thái hậu đang nhảy nhót lung tung nói: "Cao Vân Vân, ngươi đừng khinh người quá đáng!"

"Phi, ngươi mang một đám người tới bức vua thoái vị, còn không cho ta phản kháng, ngươi thật là vừa ăn cướp vừa la làng, đã bao nhiêu năm mà tật xấu này cũng không đổi được. Nhanh chóng mang chất nữ của ngươi về đi, nàng ta xảy ra vấn đề gì không phải chuyện của ta!"

Bên này đang nháo đến náo nhiệt, Long Càn cung bên kia cũng được tin tức.

Tiêu Nghiêu đang phê duyệt tấu chương, sau khi nghe thấy tin tức này, chỉ nhíu mày, cảm xúc cũng không có biến hóa gì lớn.

"Đi thôi, đi nhìn một cái, Trương Hiến Năng đuổi kịp là được." Hần buông bút son, đứng lên chuẩn bị đi đến "chiến trường".

Thủ lĩnh hộ vệ tiến vào báo cáo, lập tức tỏ lòng trung thành nói: "Thuộc hạ xin nguyện bảo vệ Hoàng thượng."

Tiêu Nghiêu vẫy tay: "Không cần, không đến mức náo loạn đâu. Gần đây tượng nhân[1] mới trồng được không ít nguyệt quý (tên 1 giống hoa hồng), các người đi dạo vườn đi, tạm thời không cần xuất hiện ở quanh Thượng Đào các."

[1] tượng nhân: thợ thủ công, thợ chăm sóc cây cảnh...

Sau khi hần nói xong liền dẫn Trương Hiến Năng ra cửa.

Thủ lĩnh của đám thị vệ bị lại ném ở chính điện Long Càn cung, về mặt phát ngôn.

Hoàng thượng mới vừa nói gì, cho bọn họ đi dạo vườn? Nhất định là hần chưa tỉnh ngủ, Hoàng thượng không có khả năng săn sóc như thế.

Tiêu Nghiêu một đường lung lay đi đến, một chút cũng không nóng nảy, đối với cảnh sắc hoa viên tươi đẹp còn nhân hạ thoải mái mà phú vài câu thơ.

Trương Đại tổng quản là một người vô cùng có chiều sâu, hơi đánh giá một chút, tức khắc cảm thấy hiểu rõ.

Về đối cũng không tinh tế, Cầu Hoàng đế căn bản không để tâm, còn không bằng lúc sau khi một đêm xuân với Đào Uyển nghi, làm hai câu đối kia còn thú vị hơn.

Chờ đến khi hần sắp đến Thượng Đào các, từ rất xa đã nghe thấy được tiếng náo nhiệt là hết âm ỉ bên kia, hần cũng không đi qua, ngược lại tìm cái chỗ ngoặt trốn tránh, âm thầm quan sát.

Thời điểm hai người vừa đến, đúng lúc nhìn thấy cặp song sinh thể hiện sự uy vũ, đã hai người đến nện trúng cung nữ che chở trước người Hoàng Thái hậu, bức cho đoàn người của Hoàng Thái hậu liên tục lui về phía sau.

Đương nhiên Cao Thái hậu hưng phấn giống như đứa trẻ con, Trương Đại tổng quản nhìn bộ dáng vui sướng của bà, càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, cẩn thận suy nghĩ, lập tức liền hiểu được.

Rốt cuộc hần biết vì sao Cầu Hoàng thường xuyên vui mừng giống con heo hai trăm cân, thì ra là di truyền.

"Hoàng thượng, ngài không đi qua sao?" Trương Hiến Năng thấp giọng hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu quay đầu lại nhìn hần một cái, ánh mắt kia phức tạp lại lạnh nhạt, nghĩ lại nỗi đau kịch liệt mà kinh hãi, thấp giọng nói: "Ngươi cảm thấy lúc này trăm có thể đi qua sao? Qua để bị đánh à?"

Năm chữ chất vấn cuối cùng, hần hơi có chút khó có thể mở miệng, lại nghiêng răng nghiêng lợi.

Trương Hiến Năng trầm mặc, đây thật không trách Cầu Hoàng đế, thời điểm Tiên hoàng tại thế, lần đầu tiên Cao Thái hậu và Hoàng Thái hậu đánh nhau, hần vội vã đuổi tới, sợ Tiểu Bạch Vân của hần bị ức hiếp, sau đó hần đã bị Tiểu Bạch Vân đánh.

Tiểu Bạch Vân vừa đánh hấn vừa khóc rống, giống như người bị đánh là chính nàng, mặt mũi của hấn mất hết, đến nay còn lưu truyền bị khắp hậu cung chê cười.

Nhưng thật ra nữ nhân đứng đầu hậu cung đánh Hoàng thượng không phải chuyện gì mới mẻ, Thái Hoàng Thái hậu cũng từng đánh, đến nay cũng chỉ có Nhị cầu tử trước mắt này còn chưa bị đánh.

Trương Đại tổng quản nhìn cửa lớn Thường Đào các, không khỏi thở than trong lòng một tiếng: Tiểu yêu tinh, đều dựa vào người, ngày người đánh cầu tử sắp tới rồi.

Giờ phút này Tần Phiên Phiên đang ghé vào trên giường, thỉnh thoảng Liễu Âm lại báo cáo tình hình chiến đấu ngoài điện cho nàng, còn Vọng Lan ngồi ở mép giường lật võ nhò cho nàng.

"Hai vị Thái hậu đánh nhau không phải chuyện gì mới mẻ, trước kia lúc nô tỳ mới vừa tiến cung đã nghe nói thời điểm Cao Thái hậu còn trẻ, đánh nhau giỏi có tiếng. Lúc sau có Tiên hoàng hòa giải, bà ấy cũng không thể đánh nữa, nhưng lần này lại xuất hiện cảnh tượng trùng lặp. Cũng may bà ấy không tự mình động thủ." Vọng Lan vừa dứt quả nhò cho nàng ăn, vừa nói chuyện trước kia cho nàng.

Hai mắt Tần Phiên Phiên phát sáng, nhớ tới thân hình nhỏ xinh kia của Cao Thái hậu, hơi có chút không tin: "Thế mẫu hậu có thể đánh thắng được người khác sao?"

"Có thể, trước nay chưa từng thua." Vọng Lan ngắt lời.

Tần Phiên Phiên chớp mắt, rất không tin: "Ta nhớ rõ phi tần của Tiên hoàng có cô nương nhà võ tướng, cũng không nên đánh không lại bà ấy chứ?"

Vọng Lan suy nghĩ, mới nói: "Cao Thái hậu chỉ đánh người bà có thể đánh thắng."

Tần Phiên Phiên lập tức đã hiểu, đánh thắng được thì đánh, đánh không lại thì mắng, thực phù hợp với quan niệm của Cao Thái hậu.

Chủ tớ hai người đang nói chuyện, liền thấy Chu Uyển lại được nâng vào, giờ này nàng ta nằm ở trong chăn, sớm đã đau đến nước mắt lưng tròng.

"Sao lại đưa trở lại?" Vọng Lan hỏi một câu.

Liễu Âm và hai cung nữ khác thật cẩn thận mà đặt Chu Uyển lên mặt đất, một đến thờ hồn hèn.

"Bên ngoài đánh thành như vậy, Chu cô nương cũng đã bị đâm vài cái, Tô Tuyết cô nương kêu bọn nô tỳ nâng nàng ta trở về, miễn cho thật sự nháo ra chuyện lớn gì không thể báo cáo kết quả công tác."

Sau khi Liễu Âm nói xong, lại hành lễ với Chu Uyển, trên mặt đều là thần sắc hối lỗi.

"Chu cô nương, xin lỗi. Sức lực nô tỳ nhỏ, thời điểm nâng ngài trở về lại sót ruột, không cẩn thận quăng ngã ngài trên mặt đất, ngài không bị đau chứ?" Liễu Âm vừa nói vừa cúi người xuống tiến đến trước mặt nàng ta, cẩn thận mà quan sát thương thể của Chu Uyển.

Chu Uyển nước mắt lưng tròng, đau đến nhe răng trợn mắt, nỗi đau này rõ ràng cũng có công lao của Liễu Âm.

"Nô tỳ thấy không có trở ngại gì, hiện tại ngài đau phát khóc, khẳng định là do bị đánh sáu gãy kia, không liên quan gì tới nô tỳ. Đến lúc đó người muốn báo thù, ngàn vạn lần đừng tới tìm nô tỳ, cũng đừng tìm chủ tử chúng ta, tìm hai tỷ muội sinh đôi bên ngoài kia kìa!" Liễu Âm quan sát, đưa ra kết luận, thuận tiện còn lấy lòng nàng ta một chút.

Mấy câu nói đó lại làm Chu Uyển tức giận đến ngực khó chịu, nơi này của Tần Phiên Phiên không có một người bình thường.

Nghĩ đến đây, Chu Uyển lại hung tợn mà nhìn Tần Phiên Phiên, hoàn toàn là trạng thái nhanh như hổ đói vô mồi, nếu hiện giờ nàng ta có thể cử động, nhất định muốn nhào lên cắn chết Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên đối diện với tầm mắt của nàng ta, không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Người nhìn ta như vậy làm gì? Hoàng Thái hậu không đánh được Cao Thái hậu, chỉ có thể đánh ta, ta cũng không đánh được Hoàng Thái hậu, chỉ có thể đánh người. Cho nên đây là không thiếu nợ lẫn nhau, về sau người có bản lĩnh ở lại hậu cung, đến lúc đó chúng ta bằng bản lĩnh thật, xem đến tốt cùng ai có thể đánh ai."

Bên ngoài Thường Đào các nháo đến loạn, cuối cùng vẫn là phe Cao Thái hậu thắng lợi.

Tuy bên Hoàng Thái hậu mang nhiều người, nhưng đều không có võ nghệ, cặp sinh đôi lại liên tục đâm đá, đá một người liền loại bỏ một người, cuối cùng tất nhiên không còn đối thủ.

Thậm chí mấy cung nữ che chở trước người Hoàng Thái hậu cũng chỉ còn lại Chu cô cô một cái quang côn tư lệnh[2], người khác đều bị đánh hôn mê.

[2] quang côn tư lệnh (光杆司令): chỉ người có quyền thế, nhưng đơn độc, không có kẻ nào giúp, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cung nữ cuối cùng kia nhanh nhạy né tránh rất nhiều lần, sau đó vẫn là đôi song sinh đồng thời đá hai người lại đây, tiểu cung nữ kia có nhanh nhạy cũng bị sợ tới mức luống cuống tay chân, chung quy vẫn là bị đánh hôn mê.

"Đánh, đánh hôn mê cả Chu cô cô kia đi, chỉ cần không đánh Hoàng Thái hậu, những người khác tùy tiện đánh, Tiên hoàng gánh vác cho các người!"

Cao Thái hậu gân cổ lên hô lớn, cả người đều hưng phấn đến phát điên, cũng nhiều năm chưa từng đánh nhau, thật sảng khoái.

Hồng Y nhắc chân đạp lên mặt đất, nhẹ giọng nói: "Không còn ai, đã xong rồi."

Cao Thái hậu nhìn quét một vòng, phát hiện người bên Hoàng Thái hậu đều nằm xuống rồi, nhưng bà vẫn không cam lòng, rốt cuộc gia hòa[3] Chu cô cô này cáo mượn oai hùm, còn bắt nạt cháu gái ngọc của Cao gia bà, nhất định phải tìm cơ hội báo thù.

[3] gia hòa (家伙): một từ đa nghĩa, ở đây dùng để chỉ người với hàm ý khinh miệt

Tầm mắt bà lại nhìn chằm chằm người một nhà, một đám cung nhân Thường Đào các đều cúi đầu, thân thể không không chế được mà phát run, còn không hưởng thụ niềm vui giành thắng lợi, chẳng lẽ Cao Thái hậu phải qua cầu rút ván, lấy bọn họ làm cục đá để ném người sao?

"Thôi thôi, đánh không đến lần tới rồi nói sau. Cháu gái ngọc bị ám ức lại nhịn một chút." Cao Thái hậu phát tay, cuối cùng buông tha đoàn người này.

Không ai đánh nhau, trong khoảng thời gian ngắn không khí trở nên thật xấu hổ.

"Thái hậu, ta đi trước. Chờ trở về lại tìm bọn họ tính sổ!" Tay Chu cô cô không ngừng run rẩy.

Dù cho nàng ta tự nhận đi theo Hoàng Thái hậu, xem như đã gặp qua không ít việc đời, nhưng là tình trạng hiện giờ chỉ dư lại hai người các nàng cũng chưa từng xuất hiện.

Hoàng Thái hậu nhăn chặt mày, hiện giờ bà đã cảm thấy không thích hợp.

"Ai gia không đi, lâu như vậy mà đến một thị vệ cũng không có, thậm chí cung nhân đi ngang qua cũng không, điều này bình thường sao? Cao Vân Vân, người có bản lĩnh thì hôm nay giết chết ai gia đi, nếu không ——" Hoàng Thái hậu bị tức giận đến mức cả người đều phát run.

"Vì sao ta muốn giết chết người, người muốn chết tự mình chết đi, đừng kéo ta xuống nước." Cao Thái hậu vờn cổ qua kêu to.

Mất thấy hai người lại muốn gây gỗ, Hoàng thượng tránh ở một bên âm thầm quan sát rốt cục sửa sang lại vật áo, bước ra.

"Hoàng thượng giá lâm ——" Trương Hiến Năng lập tức gân cổ lên rồng một câu.

Thanh âm của Trương Đại tổng quản bén nhọn lại cao vút, lập tức truyền tới, các cung nhân đang sững sờ vội vàng quỳ xuống hành lễ.

"Đứng lên đi, trầm nghe nói nơi này nháo loạn, đây không phải rất tốt sao? Náo loạn chỗ nào, Trương Hiến Năng, tin tức này ai truyền? Là mong chờ hai vị Thái hậu không tốt mà."

Đôi tay của Tiêu Nghiêu chấp ở sau người, ho nhẹ một tiếng, mui phần ôn hòa mà nói.

Cao Tổ Tuyết nhìn người bên Hoàng Thái hậu nằm đầy đất, thậm chí có mấy người nằm bên chân Hoàng thượng, thế nhưng Tiêu Nghiêu hỏi chỗ nào náo loạn, đại khái là mất ngủ đi.

"Hoàng thượng, người định lừa gạt ai gia sao? Người ai gia mang đến đều bị đánh thành như vậy, người còn làm như không phát hiện?" Hoàng Thái hậu lạnh mặt nhìn về phía Hoàng thượng, ngữ khí nghiêm túc xưa nay chưa từng có.

"Mẹ ruột người ức hiếp ai gia thành như vậy, hai cung nữ có võ công kia thiếu điều lấy thanh đao giết chết ai gia. Đã tới tình trạng này rồi, Hoàng thượng còn chuẩn bị chỉ hươu bảo ngựa sao?"

Hoàng Thái hậu cố hết sức làm chính mình bình tĩnh lại, bà cảm giác khí huyết toàn thân dâng lên, đã sắp tức giận đến nổ tung.

Nhưng hiện giờ bà không thể để cảm xúc của mình bộc phát ra, phải vững vàng ứng đối, xử lý sự tình lần này rất quan trọng.

Từ sau khi Hoàng thượng đăng cơ, lần đầu tiên gặp được tình trạng Hoàng Thái hậu và Cao Thái hậu xé rách mặt nạ, Hoàng Thái hậu nhất định phải chiếm lấy ưu thế, điều này đối với tiến triển về sau rất quan trọng. Bà nhất định phải làm hai mẹ con Cao Thái hậu sợ mình, lần tới mới không dám dễ dàng chọc giận bà như thế.

Hoàng thượng trầm mặt, nhìn thoáng qua những người nằm trên mặt đất, có chút đau đầu.

Hắn thật sự không thể đùn đẩy, không khỏi trừng mắt liếc nhìn cặp song sinh về mặt vô tội đứng ở một bên, hiện tại đang cúi đầu yếu thế, lúc trước đá người, thật là một chút đường sống cũng không suy xét cho người khác.

Nhưng ngôi cửu ngũ cũng không phải không có biện pháp, hắn dùng ánh mắt ra hiệu với Cao Thái hậu, thấp giọng nói: "Mẫu hậu, ngài và Hoàng Thái hậu không ra tay chứ?"

Cao Thái hậu thật kích động, múa may nắm tay, kêu gào nói: "Ồ trong mắt ta, bà ta đã bị ta trái một đấm phải một đấm, đánh tới rụng răng rồi!"

Tiêu Nghiêu có chút tắc nghẹn, mẹ ruột này không chỉ không hề ăn ý, còn không ngừng khiến hắn ngọt ngạt, đều đã nháo đến mức không thể cứu vãn.

"Nhưng đó chỉ là ở trong lòng ta mà thôi, lúc này ta không đánh bà ta. Bà ta chính là nghĩ đánh lại ta, vu hại ta, trò xiếc cũ mèm hơn hai mươi năm. Muốn Muốn đều đã lớn như vậy, người còn dùng mãi cái chiêu này. Ta không động đến người, vì sao những người này của người nằm chắn ở cửa cung người ta, ai gia làm sao biết! Tuổi càng lớn da mặt càng dày, đến mức tới ăn vạ ở Thường Đào các, lần tới người có thể có chút tiền đồ hay không, dẫn người đến Duyên Thọ cung nằm, chờ lát nữa ai gia cũng mang một đám người tới nằm ở chỗ này, nói là người đánh! Ai tin nổi!"

Cao Thái hậu vừa nói xong, chuyện này liền biến đổi, bà vừa nói còn vừa liếc mắt nhìn Tiêu Nghiêu một cái.

Con heo này cũng là bò ra từ trong bụng bà, còn dám ghét bỏ bà.

Tiêu Nghiêu thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời Hoàng Thái hậu chính là chạm đến vảy rồng mọc ngược.

"Được được được, hai mẹ con các người muốn giấu trời qua biển, chỉ hươu bảo ngựa. Trên đời này còn có công bằng hay không, đến Tiên hoàng cũng không dám như thế!" Hoàng Thái hậu nói liên tiếp ba cái được, tức đến hô hấp không thông, đủ thấy bà ta có bao nhiêu giận dữ.

[4] giấu trời qua biển (瞒天过海): kế thứ nhất trong "ba mươi sáu kế", nói dối để qua mắt người khác, che giấu ý đồ thật của mình

[5] chỉ hươu bảo ngựa (指鹿为马啊): ý nghĩa như đổi trắng thay đen

"Phi, hắn không dám đó là chuyện của hắn, chưa từng nghe qua một câu là trò giỏi hơn thầy sao, nhi tử của ta chính là lợi hại hơn hắn!" Cao Thái hậu nhảy cao ba thước, kêu gào.

Hoàng Thái hậu bị bà kích thích, rốt cuộc nhịn không được, chỉ cảm thấy muôn vạn hỏa khí toàn bộ đều vọt tới đỉnh đầu, tức khắc thét to: "Người dám nhục mạ Tiên hoàng, người chờ đó, ai gia lập tức trở về bảo Chu Quốc công tiến cung, ngày mai tham tấu người!"

"Người biết cái gì, đó là tình thú của ta và Tiên hoàng, hắn thích ta nói hắn như vậy, người không có tư cách..."

"A, Cao Vân Vân người đừng khinh người quá đáng!"

Hai vị Thái hậu không chỉ có ngôn ngữ xung đột, hai người đều hướng về phía trước, hận không thể cào cấu khuôn mặt của lão bất tử đối diện kia.

Thậm chí Hoàng Thái hậu rống một hồi đều đã mang theo vài phần khóc nức nở, đây là đám một nhát đao lên ngực bà ta.

Tiêu Nghiêu vừa thấy hai người thật sự muốn làm loạn đến không thể cứu vãn, lập tức sai cung nhân còn đứng ngay ra đó ngăn hai người các bà lại.

"Đưa hai vị Thái hậu về cung của mỗi người."

Vừa lúc liễn kiệu tới, Tiêu Nghiêu lập tức chỉ huy người tiễn hai vị ôn thần này đi, không thể trêu vào không thể trêu vào.

Hoàng Thái hậu trực tiếp ngồi lên liễn kiệu, bà ta cũng không để ý tới tư thế kêu gào của Cao Thái hậu, trước sau một khuôn mặt lạnh lùng, hiển nhiên đang tính toán trả thù Cao Thái hậu thế nào.

"Khởi kiệu ——" Tiếng nói bén nhọn của thái giám dẫn đường truyền đến, liễn kiệu của hai vị Thái hậu đều được nâng lên.

"Đợi chút đợi chút, Hoàng Thái hậu, ngài đã quên mạng chết nữ của ngài theo. Nhanh chóng mang về tìm thái y nhìn một cái đi, mới vừa rồi Chu cô nương bị mấy thái giám trong cung ngài đâm vài cái, phỏng chừng học cả máu."

Liễu Âm đuổi tới từ phía sau, cùng hai cung nữ khác nâng một giường chẩn gấm, bên trong bao lấy Chu Uyển vết thương chồng chất, đi vài bước còn nghiêng ngã một chút, nước mắt Chu Uyển cũng rơi xuống như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Diễn Tình Giải Thích

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Những thái giám nâng kiệu chân mềm nhũn thiếu chút nữa thì té ngã, không nghĩ tới bọn họ còn làm cả việc này.

Hoàng Thái hậu ngồi ở trên kiệu liễn, hít sâu một hơi, nhắm mắt không để mình mắng chửi ra miệng.

Bởi vì Liễu Âm nhắc nhở, mọi người giống như mới nhớ đến ước nguyện ban đầu Hoàng Thái hậu tới là vì cái gì, kết quả cuối cùng Chu cô nương lại bị quên mất.

"Cô mẫu cái kiểu gì không biết nữa, Chu cô nương cũng thật đáng thương, nhất định là phải ôm tới rồi. Đúng là lạnh nhạt vô tình!" Cao Thái hậu bắt lấy mọi cơ hội để trào phúng bà.

Dù Hoàng Thái hậu có giáo dưỡng tốt đi chăng nữa, hiện giờ cũng đều mất hết, nằng hết lớn với Cao Thái hậu: "Cao Vân Vân, ngươi đi xuống, xem ai gia có đánh chết người không!"

Đương nhiên cách ước đấu của hai vị Thái hậu không thành công, bởi vì Hoàng thượng cứng rắn cho người đưa các bà đi.

Chờ kiệu liễn của hai vị Thái hậu đi càng lúc càng xa, cho đến lúc không thấy nữa, Tiêu Nghiêu mới thở phào nhẹ nhõm, cả người thần kinh căng thẳng mới hơi hòa hoãn một chút.

"Hoàng thượng, ngài bãi giá đến cung vị Thái hậu nào trước?" Trương Đại tổng quản rất hiểu ý hỏi.

Phải biết rằng hai vị Thái hậu đánh nhau, vậy nhất định phải trấn an, huống hồ lần này Hoàng Thái hậu quả thật bị thiệt, trong tối ngoài sáng cũng không biết bị mấy người hồ qua nữa.

Không chỉ chất nữ ruột bị đánh, mà ngay cả chính bà cũng suýt nữa bị đánh, nếu không phải Hồng y Hồng Thường còn nhớ rõ bà là Hoàng Thái hậu, thì có lẽ thái giám đầu tiên bị đá ra, liền đề đến trên người Hoàng Thái hậu rồi.

"Bãi giá Thường Đào các. Trẫm thật muốn nhìn, nằng rốt cuộc muốn nháo tới mức độ nào?" Ngồi cửu ngũ cười lạnh một tiếng, dẫn đầu đi vào bên trong.

Song bào thai ngoan ngoãn quỳ gối ở cửa đại điện, đầu chạm xuống đất, hiển nhiên là một bộ trạng thái sắp chết.

Các nằng tới đây giúp Uyển nghi làm chuyện đầu tiên, liền kinh thiên địa quỷ thần khiếp [1] như thế, chắc chắn Hoàng thượng sẽ không vui.

[1] làm thiên địa cả kinh, quỷ thần khiếp sợ.

"Lăn đi vào quỳ!" Tiêu Nghiêu thấy hai nằng liền tức giận, hai người này là do hấn tự mình lựa chọn rồi sau đó mới đưa cho Tân Phiên Phiên, kết quả không chỉ không áp chế được tư thế la lối khốc lốc của Tân Phiên Phiên, mà ngược lại còn làm trầm trọng thêm.

Lúc Tiêu Nghiêu đi vào trong nội điện, Tân Phiên Phiên đang ghé vào giường, nằng là một người bị thương nên chẳng đi đâu được.

Thấy nam nhân mang một khuôn mặt âm trầm đi vào, nằng không khỏi run cả người lên, nội tâm vô cùng sợ hãi.

"Hoàng thượng ngài đã tới rồi, Thái hậu nương nương đâu?" Nằng nỗ lực khởi động một gương mặt tươi cười nói, hy vọng Hoàng thượng có thể nể tình nằng lớn lên đẹp như vậy mà bỏ qua cho nằng.

Kết quả liền thấy ngôi cửu ngũ châm chọc cười, lạnh giọng hỏi ngược lại: "Ngươi hỏi là Thái hậu nào?"

"Đương nhiên là Tây Vương Mẫu Cao Thái hậu, tần thiếp còn có chuyện chưa nói xong với bà đâu." Nằng cười gượng nói.

Tiêu Nghiêu nhìn về mặt cười lấy lòng của nằng, nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, Tân Phiên Phiên lén lút lui hai bước, chủ động cách hấn xa một chút, sợ bị đánh.

"Ngươi còn gì chưa nói xong? Có phải là tìm bà chống lưng cho ngươi, làm trẫm không đánh ngươi hử?" Hấn duỗi tay sờ lên gáy nằng, bàn tay to rộng hữu lực của nam nhân cứ vuốt xuống như vuốt cầu vồng, vuốt đến cả người Tân Phiên Phiên phải run lên.

Trong cái vuốt ve hữu lực của ngôi cửu ngũ này, nằng cảm thấy hấn đang bức bối.

"Không có, Hoàng thượng thương tần thiếp nhất, sao có thể đánh tần thiếp chứ? Tần thiếp ai ——"

Tân Phiên Phiên đang chuẩn bị tỏ lòng trung thành cho hấn xem, dù sao nằng am hiểu nhất chính là nói lời dễ nghe cho Hoàng thượng, loại đồ vật này vừa không phải đề tâm lại không cần mất tiền, còn có thể đồ được Nhị Cầu tử, quả thực chính là loại thuốc tốt nhất mà.

Chẳng qua nằng còn chưa kịp nói xong hai câu này, liền nhận thấy cái tay của Tiêu Nghiêu từ cái gáy nằng trượt xuống, véo đến trên cổ còn đỡ một chút, đợi xuống chút nữa đụng đến trên lưng nằng, vậy thì nói không thành tiếng rồi.

Mẹ, móng vuốt thật thô ráp, đau chết nằng.

"Ái tần tiếp tục nói đi, ngươi làm sao vậy?" Trên tay hấn cũng không dùng sức, cứ nhẹ nhàng mà mon trón như vậy, nhưng mà đối với Tân Phiên Phiên đang bị thương mà nói, chỉ như vậy cũng đủ muốn mạng của nằng rồi.

"Sau lưng tàn thiếp bồi đầy thuốc mỡ, Hoàng thượng vẫn là giọng cao đánh khẽ đi, miễn làm cho tay người dính đầy thuốc, nhão nhão dính dính thật khó chịu." Tần Phiên Phiên mang vẻ mặt như đưa đám nói.

Tiêu Nghiêu lại giống như là sờ đến nguyền vạ, căn bản là không nghe nàng nói, vẫn tiếp tục: "Sẽ không, ái tần cũng đã nói trăm thương người nhất. Sao có thể chỉ vì thứ này mà ghét bỏ được chứ, trăm không chỉ có muốn sờ còn muốn vỗ vỗ nữa đây!"

"Vỗ chỗ nào?" Tần Phiên Phiên bị dọa đến da đầu tê dại, lập tức thấp giọng hỏi.

Kết quả nàng vừa dứt lời, trong điện liền vang lên một tiếng vang thanh thúy "Bang——".

"A..." Tần Phiên Phiên gào lên một tiếng, thiếu chút nữa là rơi lệ, Cầu Hoàng đế không phải người, nhắm ngay móng nàng mà vỗ.

Tuy nói không dùng hết sức chỉ vỗ như thú vị, nhưng chỉ như vậy cũng đủ làm Tần Phiên Phiên đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, cả người đỏ mề hời.

"Ái tần, đau không?" Tiêu Nghiêu cúi đầu, đối diện với nàng, cười tủm tỉm hỏi.

Hôm nay khó lắm Tiêu Nghiêu mới thương cho nàng cái sắc mặt tốt, nhưng mà Tần Phiên Phiên đã đau đến nước mắt lưng tròng, nàng lập tức gạt đầu, hít hít mũi nói: "Đau."

Chỉ một chữ này, nàng cũng nói đến mức khóc nức nở, đủ để thấy được nàng đau thế nào.

"Đau là được rồi, trăm nên làm người đau nhiều một chút mới đúng, nếu không người liền không biết trăm có thể làm người đau tới mức độ nào!" Hắn vừa nói vừa giờ tay, lại đánh móng nàng thêm một cái nữa.

Tần Phiên Phiên lập tức giờ tay ôm lấy cánh tay hắn, lại để hắn đánh tiếp, mình sẽ phải nằm liệt trên giường càng lâu hơn nữa.

"Hoàng thượng, tàn thiếp sai rồi, không có đau mà." Nàng vừa muốn thét chói tai, vừa cảm thấy trên người rất nóng, chính là bị đánh đến quá đau, mới có loại cảm giác cả người muốn bốc hỏa này.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng, cười lạnh một tiếng: "Sao lại không đau chứ? Xem xem ái tần thật có khả năng, mới vừa hướng trăm muốn người để bảo vệ mình, quay đầu người liền đánh cháu gái ruột của Hoàng Thái hậu, sau đó lại làm ra phản ứng liên tiếp như vậy. Cũng may trăm chỉ cho người hai người, nếu cho người một phân đội nhỏ, có phải người định lật tung cái hậu cung này lên, rồi ngay cả trăm cũng bị người bắt cóc có phải không?"

Không thể không nói, Hoàng thượng thật là rất hiểu biết Tần Phiên Phiên, cái này cũng đoán ra được, trên thực tế lúc nàng có được song bào thai kia, trong đầu liền nghĩ làm thế nào để thiên Cầu Hoàng đế.

"Không có, tàn thiếp nào dám chứ. Ngài cho người, vậy tất nhiên đều nghe ngài nói. Chủ yếu là Thái hậu thiện tâm, thấy tàn thiếp nằm ở trên giường, trước sau là một bộ dáng tội nghiệp, bà mới nhìn không nổi. Tàn thiếp sợ bà với Hoàng Thái hậu nổi lên xung đột chính diện, cho nên mới cho người mời Chu cô nương tới, chính nàng ngoan ngoãn tới, cũng không phải là tàn thiếp muốn trối nàng tới, sau đó Thái hậu liền nói muốn thay tàn thiếp báo thù. Tàn thiếp thật sự không nghĩ tới sẽ dẫn ra nhiều chuyện ở phía sau như vậy, nếu không ngài cho ta mượn hai lá gan, tàn thiếp cũng không dám đâu." Tần Phiên Phiên vẫn luôn ôm hắn không buông tay, trên thực tế là sợ móng vuốt của hắn lại vỗ mình thêm hai cái nữa.

Rõ ràng nàng là một người đang bị thương, lại còn phải làm ra việc kích thích như vậy, nếu biết trước thì sẽ nhẫn nhịn hai ngày, chờ vết thương sau lưng tốt hơn một chút lại nói.

Tiêu Nghiêu giật giật cánh tay, muốn tránh thoát ra, Tần Phiên Phiên liền dùng hết sức để ôm lấy hắn.

"Hoàng thượng, lưng tàn thiếp đau quá, nhất định lại muốn chảy máu rồi. Tàn thiếp cũng không thể uống thuốc, buổi tối không ngủ được, cơm cũng ăn không vào, vừa đói vừa mệt làm thế nào cũng không thoải mái. Ta thật khổ mà, tàn thiếp tiến cung liền muốn chăm sóc cho Hoàng thượng thật tốt, không nghĩ tới lại đưa tới nhiều chuyện như vậy....."

Nàng oa oa khóc lớn, chỉ cần Tiêu Nghiêu vịn vẹo hơi dùng sức lớn hơn một chút, nàng liền bắt đầu kêu khóc rất đau rất đau, cuối cùng làm cho hắn cũng không dám động.

"Được rồi, người nằm sấp xuống, trăm không đánh người nữa." Tiêu Nghiêu bị nàng dính đến phát ngứa, tức giận mà nói một câu.

Tần Phiên Phiên còn đang gào, vừa nghe thấy lời này liền lập tức ngừng lại, chẳng qua là vẫn chịu không buông tay ra.

"Không được, tàn thiếp là bảo bối trong lòng ngài, ngài phải thương." Nàng ủy khuất nói, nếu Nhị Cầu Tử này không thương nàng, về sau không phải là nàng phải trực tiếp nằm chờ bị lạnh nhạt sao?

"Có phải người thiếu đòn hay không?" Tiêu Nghiêu nhẹ hít một hơi, trừng mắt nhìn nàng.

Tần Phiên Phiên nhìn thẳng hắn, thấy hắn trước sau đều trung ra một khuôn mặt lạnh, tay thấy hơi ngứa.

Muốn đánh hắn! Nhưng là nàng nhát gan, làm sao dám?

Vì thế nàng khẽ hừ một tiếng, nước mắt lại xoạch xoạch rơi xuống, đơn giản nằm bò trên giường, dương cao giọng nói: "Đánh đi, đánh đi, ngài đánh đi. Chỉ cần ngài cao hứng, tất cả đều là tẩn thiếp sai, tẩn thiếp vô duyên vô cớ bị đánh, nên nhận lấy. Ai bảo người đánh tẩn thiếp là Hoàng Thái hậu chứ, Cao Thái hậu còn không thể ra mặt thay tẩn thiếp, bởi vì tẩn thiếp đây là châm ngòi ly gián, tạo thành hậu cung không hài hòa, mọi người nên người tốt ta cũng tốt, tẩn thiếp nháo cái gì mà nháo chứ. Ô ô....."

Nàng nói nói, thật đúng là nói mình đến mức khóc lên.

Muốn hỏi vì cái gì, đó chính là bởi vì lúc cầu gào với người, người không thể mềm, phải gào dữ hơn cả hấn, hấn liền tự động lui.

"Người còn úy khuất được à, làm loại chuyện này có thể không nói trước với trẫm một tiếng sao? Đây là việc nhỏ, trẫm có thể không so đo, vậy về sau có chuyện lớn có phải người cũng không buồn hé răng ra nói rồi cứ thế mà làm không, có bao nhiêu chuyện mưu đồ bí mật tạo phản chính là như vậy mà xảy ra!"

Tiêu Nghiêu nhìn nàng khóc trong chốc lát, mắt tròn trắng căn bản không nghĩ để ý đến nàng, nhưng là nhìn hồi lâu cuối cùng vẫn không nhìn được.

Nhìn nàng tội nghiệp nằm ở trên giường khóc lóc, khóc đến mức cả người phát run lên, phía sau lưng còn bị thương, dù cho ai nhìn cũng cảm thấy đáng thương.

Huống chi trên mông nàng cũng bị gãy gộc đánh sưng lên, xanh tím một mảnh, vừa rồi hấn lại còn vỗ hai cái nữa, đúng là tiểu đáng thương.

Tần Phiên Phiên vừa nghe hấn tuy rằng còn đang trách nàng, nhưng nàng lại tỉnh chuẩn mà bắt được trọng điểm! Đây là việc nhỏ, trẫm có thể không so đo!

Chỉ chờ những lời này!

"Tẩn thiếp nào dám tạo phản chứ, chuyện này là tẩn thiếp cùng Cao Thái hậu cùng nhau suy xét, chẳng lẽ tẩn thiếp còn mang theo cả bà cùng nhau tạo phản sao? Cao Thái hậu chính là mẹ ruột ngài, nhất định là đứng ở phía ngài. Huống hồ đều là thân nữ nhi, Hoàng thượng ngài sao lại nghĩ đến cả tạo phản chứ?" Tần Phiên Phiên vừa khóc vừa chất vấn hấn.

Tiêu Nghiêu rất khả nghi trẫm mặc một lát, bỗng nhiên ngồi xổm xuống, móc khăn giấy lau lau nước mắt cho nàng, trầm giọng nói: "Bà thường xuyên làm chuyện này, lúc trẫm còn nhỏ hay nghe được một câu nhất chính là, nhi tử ta giỏi quá, mau lớn lên một chút, mang theo nương ăn sung mặc sướng, không cần phụ hoàng người."

Tần Phiên Phiên ngừng khóc lại, nàng không biết nên nói cái gì an ủi hấn, chỉ có thể gơ tay sờ sờ đầu chó của hấn.

Cầu tử ngoan, không khóc nha, về sau người làm ta sinh nhi tử ta cũng làm như vậy!

Tiêu Nghiêu hất cái tay sờ loạn của nàng ra, hung dữ trừng mắt nhìn nàng một cái.

"Lúc này người có mẫu hậu hộ giá hộ tống cho người, lại còn có thương tích trong người, trẫm tạm tha cho người. Nhưng mà về sau nếu lại xảy ra loại chuyện này, trẫm kiểu gì cũng phải làm cho người đẹp mặt. Nghe thấy không?"

Tần Phiên Phiên hồng con mắt điên cuồng gật đầu, Cầu tử thật tốt.

Tiêu Nghiêu thấy nàng tội nghiệp như vậy, ngay cả quần áo cũng không thể mặc, chỉ đắp một cái chăn ở trên lưng, vừa rồi còn bị hấn kéo ra.

Hấn gơ tay đè gáy nàng lại, hôn lên môi nàng một cái.

Tần Phiên Phiên có kỹ năng nuôi chó rất tốt, biết lúc này nhất định phải cho hồi báo lớn một chút, tát một cái lại cho một quả táo đỏ mới là tốt nhất.

Nàng lập tức vươn đầu lưỡi liếm liếm môi hấn, tựa như muốn theo môi hấn mà chen vào, cho hấn một cái hôn nồng nhiệt triền miên.

Chẳng qua nàng không có thực hiện được, bởi vì Tiêu Nghiêu cắn cắn đầu lưỡi nàng một cái, nàng liền sợ tới mức lùi về, đầy mặt đều là vẻ đau đớn.

"Lần trước người cắn trẫm, trả lại cho người, không được khóc nếu khóc trẫm đánh người!" Tiêu Nghiêu thấy hốc mắt nàng hồng hồng, nước mắt lại muốn rơi xuống, gơ lên tay uy hiếp.

"Lần trước rõ ràng người đã trả lại cho tẩn thiếp rồi, sao vẫn còn ghi nợ chứ?" Tần Phiên Phiên che miệng tỏ vẻ không phục.

"Vậy còn lần này, người bày ra một đồ án rồi rầm rầm như vậy cho trẫm, trẫm cắn người một cái thì làm sao?" Tiêu Nghiêu nghiêng mắt nhìn nàng một cái.

Tần Phiên Phiên úy khuất bĩu môi, không còn lời gì để nói.

Được được được, người là cầu người nói đều đúng, cầu chính là thích cắn người!

Mắt thấy hai người người tới ta đi, giống như trẻ con ở chơi đùa, cứ thế liền bỏ qua việc đánh Chu cô nương cùng với chuyện hai vị Thái hậu nháo đến túi bụi, Trương Đại tổng quản tròn mắt há hốc mồm quay đi, lại cảm thấy việc này là hợp tình hợp lý.

Xem cái đầu heo này, bị Cao Thái hậu nuôi xong lúc sau lại đưa đến trong tay Đào Uyển nghi, lớn lên rất tốt, có lẽ tết năm nay có thể làm thịt rồi.

"Trẫm đi chỗ Hoàng Thái hậu xem xem, nếu người có chỗ nào lừa trẫm, trở về lại xử lý người!" Tiêu Nghiêu vỗ vỗ đầu nàng muốn đi.

Tần Phiên Phiên run cả người lên, tự động nhớ lại lời nói lúc trước một chút, tuyệt đối không có lừa hấn!

Ừ, chắc là vậy.

"Hai người các người cùng trầm lại đây!" Tiêu Nghiêu thấy song bào thai quỳ gối tại chỗ, liền lạnh giọng quát lớn một câu.

Tần Phiên Phiên lập tức nói: "Hoàng Thượng, các nàng là nghe tần thiếp phân phó, ngài ——"

Tiêu Nghiêu xoay người, cười với nàng cười, tràn ngập ý lạnh: "Ái tần, người nói cái gì, vừa rồi trẫm không nghe rõ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Tiếng khóc của Liễu Âm lập tức dừng lại, ngón tay xoa xoa, một chút vết tích đã từng khóc đều biến mất không thấy đâu.

"Nô tỳ thấy người nằm ở trên giường sợ không có người nói chuyện với ngài sẽ không thú vị. Vậy nô tỳ liền đi, làm theo việc mà ngài phân phó." Sau khi nàng ta nói xong liền hành lễ đi mất.

Kết quả đi tới cửa, lại quay trở về, thấp giọng nói: "Nô tỳ thông minh có khả năng khóc, nói nhảm nhiều cũng tốt, những kẻ miệng hồ lô kia thật không có ý tứ gì, ngài suy nghĩ lại một chút?"

"Lăn đi!" Bỗng nhiên Tần Phiên Phiên đưa tay vỗ lên giường chiếu.

Kết quả là kéo ra đường cong quá lớn làm liên lụy đến cơ bắp sau lưng, đau đến mức khiến nàng nhe răng trợn mắt.

"Tiểu hôn trưởng này, ta chính là người đẹp thiện tâm, mới khiến cho cả đám các người đều không biết lớn nhỏ, chờ ta tốt hơn sẽ mang toàn thể Thường Đào các đi đến trước mặt Hoàng thượng tìm đường chết, không chết được coi như ta thua!" Đột nhiên tâm của Tần Phiên Phiên buồn bã.

Hồ xuống đồng bằng bị chó khinh, nàng ngàn vạn lần không nghĩ tới có một ngày bị nha đầu Liễu Âm cười trên đầu trên cổ.

Vọng Lan cô cô đứng ở một bên, nghe được cái này không khỏi run lên, vô thức quay đầu nhìn về phía Tần Phiên Phiên, thấy nàng nói xong lời này lại đi ăn nho, mới hơi buông lỏng một hơi.

Còn tốt còn tốt, nghĩ đến ăn liền sẽ không có tâm tư suy nghĩ tự sát.

Tuy nói ngày thường trạng thái bình thường của chủ tử các nàng chính là tìm đường chết ngay lúc Hoàng thượng đang phát giận, nhưng việc chủ động cùng với vô thức vẫn khác nhau rất lớn.

Lỡ như chủ động đi tìm đường chết, thật sự chen vào trung tâm cơn giận của Hoàng thượng, dù Đào Uyển nghi có được sủng ái còn có thể trốn được một kiếp nhưng những người hầu như bọn họ thì không nói trước được.

Bên trong Vinh Thọ cung, Hoàng Thái hậu đang vô cùng tức giận, Hoàng thượng tới bên này trước, điều này khiến trong nội tâm của bà cũng dễ chịu hơn một chút.

Chẳng qua là tư thái của bà bày ra rất cao, biết Hoàng đế tới chính là nhận tội với bà, hấn vừa mới đăng cơ hơn một năm, nhân tâm trên triều đình còn nhiều bất ổn, những lão thần trải qua ba triều đại kia không chừng còn muốn bắt chẹt hấn đấy.

Quan hệ đế vương với triều thần, vốn dĩ là chuyện gió đông thổi đê ép gió tây, đương nhiên triều thần hi vọng có thể có một vị Hoàng đế nghe lời lại hiểu chuyện, với dạng như vậy có thể tùy ý bọn hấn bài bố, thừa cơ phát triển thế lực của nhà mình.

Thật vất vả đưa tiền Tiên hoàng, thì tới một Đế vương tuổi trẻ, tất nhiên những triều thần kia có cảm giác như con dâu nay thành mẹ chồng, phải thừa dịp Đế vương vừa lên ngôi, thời điểm căn cơ bất ổn có thể chiếm được chỗ tốt một chút, chờ Hoàng thượng ngồi vững vàng rồi thì khó nói.

Cho nên Hoàng Thái hậu mới không sợ hãi như thế, nhất định là Hoàng thượng sợ bà liên lạc với lão thần, tạo áp lực cho hấn cho nên muốn đỡ dành bà

cho tốt.

Càng nghĩ như vậy, Hoàng Thái hậu càng thêm trấn định, chỉ còn chờ hấn tới.

"Hoàng thượng, chuyện hôm nay như thế này là quá phận, ai gia không thể nào dễ dàng bỏ qua. Thứ nhất, ai gia muốn hai cung nữ sinh đôi kia phải chết. Thứ hai, ai gia muốn Đào Uyển nghi hoàn thành nốt bốn mươi trượng hành hình đó. Ai gia cũng không phải muốn giết nàng ta, có thể chia ra vài lần đánh cho xong. Thứ ba, nàng ta phải tới xin lỗi Chu Uyển, Chu Uyển bị nàng ta lừa đi Thường Đào các, kết quả lại là một trận Hồng Môn yến, ai gia tuyệt đối không cho phép loại tồn tại này!"

Hoàng Thái hậu thấy Tiêu Nghiêu vẫn một thần sắc bình tĩnh tiến tới, lập tức có chút tức giận, căn bản không chờ hấn mở miệng, trực tiếp bắt đầu nêu lên yêu cầu của mình, đồng thời càng nói càng nổi nóng hơn.

Phải biết rằng bà là Hoàng Thái hậu cao quý, Chu gia huân quý đứng đầu các thế gia, vậy mà lại gặp phải loại chuyện này.

Bà không nói thẳng muốn Tần Phiên Phiên lập tức lấy cái chết tạ tội đã là cho Hoàng thượng chút mặt mũi, dù sao cũng là nữ nhân mà hấn sùng ái, một Hoàng Thái hậu như bà cũng không cần quan tâm nhiều như vậy.

Coi như tính tình giống như Cao Vân Vân, nhưng cũng không phải Cao Vân Vân, căn bản không cần bà quan tâm, những nữ nhân khác trong hậu cung nhất định sẽ không để cho nàng ta sống tốt.

Vốn dĩ vẻ mặt của Tiêu Nghiêu đã có chút buồn cười, nhưng sau khi vừa nghe những lời này của Thái hậu, nụ cười trên mặt lập tức biến mất không thấy.

Hấn cong môi, ánh mắt lạnh lạnh nhìn thoáng qua Thái hậu.

"Điều thứ nhất, trăm đáp ứng, cặp song sinh đã đưa đi phòng hành hình, chẳng mấy chốc sẽ cho Thái hậu một câu trả lời vừa lòng. Không biết Thái hậu có muốn nhìn tận mắt thấy hai nàng bị vạ đầu xuống hay không? Nếu muốn thì chờ chút nữa trăm để hình phòng đưa người tới." Tiêu Nghiêu gạt đầu, gương mặt lạnh lùng, thoạt nhìn thì không có vẻ vui vẻ cho lắm.

"Ai gia muốn thứ đó làm gì, rất dọa người. Chẳng qua cũng chỉ là hai nô tài, chết thì coi như xong." Hoàng Thái hậu khoát tay, chờ câu sau mà bà muốn nghe.

"Về phần điều thứ hai và điều thứ ba, trăm không đáp ứng." Tiêu Nghiêu cũng không có tìm ghế ngồi xuống mà cứ đứng trong đại điện như vậy nhìn về phía Hoàng Thái hậu.

Hoàng Thái hậu lập tức bật dậy từ trên ghế phượng, lông mày nhíu chặt, mắt hứn nói: "Sao nào, nàng ta đã làm sai chuyện rồi mà Hoàng thượng vẫn còn muốn dung túng nàng ta? Người cũng đừng quên không ít giai thoại Đế vương vì hồng nhan họa thủy mà làm hại quốc gia."

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng nói: "Trăm không có cảm thấy nàng ấy làm sai. Đầu tiên ngồi chung long liễn với trăm là do chính miệng trăm phân phó, cũng không có chuyện vi phạm quy củ. Huống hồ từ sau khi nàng ấy tiến vào hậu cung, chỉ là làm theo giống những phi tần khác, giữa hai vị Thái hậu chỉ chọn một, nàng chọn mẫu hậu, không đến thỉnh an Hoàng Thái hậu cũng là chuyện hết sức bình thường. Nếu như Thái hậu nhất định phải truy cứu, vậy không bằng cả đám đều phải thanh toán hết rồi? Bên này của Hoàng Thái hậu không đi thỉnh an mẫu hậu cũng phải tính hết, Đào Uyển nghi mới tiến cung chưa đến nửa năm mà muốn trách phạt bốn mươi trượng, vậy những người khác tối thiểu phải hai trăm trượng, có phải Thái hậu có ý kiến gì với trăm hay không? Đây là muốn đánh chết giết sạch hết tất cả nữ nhân của trăm sao?"

Không thể không nói, cửu ngũ chí tôn tư duy thực sự rất lợi hại, lại có thể bằng mấy câu nói như thế đã hoàn toàn đổi chủ đề.

Đây không phải là Hoàng Thái hậu làm một mình Đào Uyển nghi mà là muốn giết sạch toàn bộ nữ nhân hậu cung.

Bà ngồi trên ghế phượng, đầu tiên là sững sốt một chút, ngay sau đó sắc mặt âm trầm giống như bất cứ lúc nào cũng có thể thành băng.

"Hoàng đế người nói bây bạ gì đó? Ai gia muốn giết sạch toàn bộ nữ nhân trong hậu cung này khi nào?" Hoàng Thái hậu quả thực tức giận, người Hoàng thượng này quả thật không hồ là được Cao thái hậu sinh ra, bản lĩnh ba hoa chích chòe chỉ tăng chứ không giảm.

"Trăm không có nói bây mà, trước đó Hoàng Thái hậu muốn phạt trượng Đào uyển nghi với lý do cũng không vững chắc. Không sợ chia ít, chỉ sợ chia không đều, việc chỉnh lý hậu cung và quản lý thiên hạ là cùng một đạo lý, chủ yếu chính là một sự công bằng. Chẳng lẽ bây giờ Hoàng Thái hậu còn lưu hành đạo lý khi dễ người mới? Cũng bởi vì Đào Uyển nghi là người tiến cung cuối cùng, cho nên muốn chỉnh nàng để cho tâm tình của mình được thỏa mãn? Vậy ngày mai thời điểm trăm vào triều phải nói với chư vị đại nhân về sở thích này của Hoàng Thái hậu ngài rồi. Dù sao lúc này tú nữ sắp tiến cung tuyển tú, đại đa tú nữ số đều có quan hệ thân thích với bọn họ, trăm không thể hại tiểu cô nương người ta được, ngài nói có đúng hay không?"

Tiêu Nghiêu đứng ở trên đại điện, mỗi chữ mỗi câu nói đến đạo lý rõ ràng, trên mặt tất cả đều là vẻ mặt nghiêm túc đứng đắn, nhưng lời nói ra lại làm cho Hoàng Thái hậu muốn dùng hai tay bóp chết hấn. Vài lần Hoàng Thái hậu muốn mở miệng phản bác hấn hồ ngôn loạn ngữ, nhưng hai lời nói vừa rồi của cửu ngũ chí tôn, quả thật là lời ngụy biện còn vững chắc hơn so với lẽ phải, làm bà không có cách nào phản bác.

Bà tức giận đến mức trong lòng đau nhức, nhưng lại không thể làm gì, bây giờ không thể xé rách mặt, nhớ tới Chu Uyển còn nằm trong nội điện, bà không cam lòng nói: "Được, tạm thời chuyện này ai gia không lý luận với người, chờ Đào Uyển nghi lành thương lại nói. Nhưng Chu Uyển bị đánh, chuyện này tính trên đầu ai? Nàng ấy được mời đi Thường Đào các làm khách, kết quả lại lại là vết thương chồng chất trở về, việc này khiến ai gia phải bàn giao với Chu gia như thế nào đây?"

Tiêu Nghiêu nhíu mày, có chút không hiểu nói: "Đây là mẫu hậu đánh nàng ta, nhất định là Chu gia cô nương đắc tội với mẫu hậu. Trẫm hiểu rõ mẫu hậu, bà ấy cũng là người thiện lương, khi phụ hoàng còn sống một mực tán dương bà là nữ nhân khéo hiểu lòng người, lại làm người khác yêu thích nhất trên đời, cho nên trẫm tin tưởng mẫu hậu sẽ không vô duyên vô cớ cho người đánh Chu gia cô nương."

Hoàng thượng nói ra những lời này, quả thực là nhắm vào trái tim của Hoàng Thái hậu mà đâm dao lên.

"Hoàng thượng, đây là có ý gì?" Hiển nhiên Hoàng Thái hậu đã gần như sắp nổi giận, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm hắn, dường như chỉ cần lời Hoàng thượng nói ra không khiến cho bà hài lòng thì bà có thể đứng lên liêu mạng.

"Kỳ thật trẫm không hiểu nhiều lắm ý của ngài. Ngài nói đến chuyện của Đào Uyển nghi, ngài lý luận với trẫm, trẫm còn có thể lý giải, dù sao nàng ấy là nữ nhân của trẫm. Ngài đánh nàng cũng được, mắng nàng cũng được, trẫm đều phải hỏi đến. Nhưng chuyện Chu gia cô nương và trẫm không có quan hệ nha, ngài chất vấn trẫm chuyện liên quan đến nàng ta, nói câu khó nghe, chẳng lẽ Chu gia muốn ăn vạ?" Tiêu Nghiêu chớp mắt, thần sắc trên mặt có chút hòa hoãn.

Giờ phút này hắn nhìn không giống như một cửu ngũ chí tôn uy nghiêm, ngược lại có chút giống như một người nam nhân bình thường.

Trương Đại tổng quản đứng ở một bên, thờ ơ nhìn bộ dáng phụ nam nhà lãnh này của cậu Hoàng đế, giống như tùy thời sẽ bị Hoàng Thái hậu cưỡng bức phải lấy Chu gia cô nương vậy, chắc chắn, đây là tiểu yêu tinh dạy dỗ có phương pháp nha.

Biểu diễn nói đến là đến.

Quả nhiên sau khi Hoàng Thái hậu nghe lời này xong, thần sắc trên mặt càng nổi giận, nhưng mà còn chưa đợi bà nói ra cái gì, Hoàng thượng lại tiếp tục nói: "Đương nhiên trẫm cứ nói như vậy thôi, dù sao Chu gia cũng là quý tộc thế gia, nội tình thâm hậu, lại là nhà mẹ đẻ của Hoàng tử nẫu, tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này. Cho nên điều thứ ba muốn Đào Uyển nghi thỉnh tội với Chu cô nương là càng không thể. Nữ nhân của trẫm không làm sai chuyện gì, ai cũng đừng nghĩ để nàng cúi đầu, có thể làm cho nàng vô duyên vô cớ nhận lỗi chỉ có một mình trẫm. Đây là bí mật nhỏ tình thú của trẫm và nàng mà thôi, không cần nói cho ngài nghe."

Thời điểm Tiêu Nghiêu nói đến lời này, sắc mặt nghiêm túc, nhưng mà đến lúc nhắc tới Đào Uyển nghi thì nụ cười trên mặt không nhịn được, hoàn toàn tự phát.

Trạng thái băng lãnh cứng ngắc quanh người hắn kia cũng lập tức biến mất.

Hiển nhiên đối với Hoàng Thái hậu và đối với Đào Uyển nghi, thái độ khác nhau như trời với đất.

Hoàng Thái hậu âm thầm cắn chặt hàm răng, âm thầm nghĩ đến thẳng ranh con này quả nhiên khiến người ta chán ghét.

"Hoàng thượng, này cũng không chịu, kia cũng không chịu, vậy là muốn để ai gia nuốt xuống quả đắng này xuống?" Bà chất vấn Hoàng thượng.

Tiêu Nghiêu nghe bà nói như vậy, lại nhíu chặt lông mày, mắt hững hờ nói: "Sao Hoàng Thái hậu phải nuốt xuống quả đắng này chứ? Không phải trẫm đã đáp ứng yêu cầu thứ nhất của ngài rồi sao? Kỳ thật cặp song sinh kia cũng vô tội, vốn dĩ là nghe lệnh làm việc mà thôi, lại còn bị ghi hận. Không phải ngài cũng mang một đám người đi Thương Đào các bức vua thoái vị sao? Chuyện này càng nói nhiều thì càng khó nghe. Trẫm khuyên Hoàng Thái hậu vẫn là thấy tốt thì nhận đi, nếu không lộp vào lót mặt mũi của ngài cũng bị mất hết."

"Hoàng đế!" Hoàng Thái hậu tức giận, bỗng nhiên đứng lên khỏi ghế phượng, trong nháy mắt sự giận dữ phát ra từ trong đôi mắt kia cũng không phải là giả.

Tiêu Nghiêu cong môi cười lạnh một tiếng: "Lời này không phải trẫm nói lần đầu, trẫm hiểu Thái hậu, vẫn nên lưu ở trong hậu cung hưởng phúc đi. Ngài muốn bên tai thanh tịnh, bớt quan tâm. Lúc đầu chuyện tình này trong cung không liên quan gì mấy với ngài, mà ngài lao tâm lao lực còn không chiếm được lợi ích, vì cái gì chứ? Từ xưa đến nay Thái hậu hao tâm tổn sức, đều trôi qua không tốt lắm. Trước khi phụ hoàng đi còn không nhấc gậy gì với ngài, trẫm cũng không muốn làm mọi chuyện trở nên khó khăn, ngài vẫn nên nghỉ ngơi đi."

Hắn nói xong mấy câu nói đó xoay người rời đi, căn bản không cho Hoàng Thái hậu thời gian phản bác.

Hoàng Thái hậu tức trợn trừng mắt lên như sắp rách ra luôn rồi, trực tiếp đưa tay ném chén trà bên cạnh bàn ra ngoài, tiếng vang lạnh lạnh vang lên trong đại điện, Hoàng thượng đã đi xa.

Tiêu Nghiêu ra vừa đi chưa được mấy bước, liền nhìn thấy Liễu Âm đang một đường chạy qua, trên mặt vẫn là thần sắc lo lắng.

Nàng vừa thấy Hoàng thượng, hốc mắt tự động đỏ lên, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

Trương Hiến Năng ở bên cạnh xem xét, không khỏi nhíu mày, cô nương này cũng học xong bản lĩnh có thể khóc của Đào Uyển nghi rồi, chỉ là khóc cũng quá xấu, quả thực không có mặt nhìn.

"Hoàng thượng, Hồng Y Hồng Thường đâu? Uyển nghi của chúng ta tiến cung thật thê thảm mà, bị người ghét bỏ còn bị người đánh, thật vất vả có hai vị có thể bảo hộ nàng ấy, còn chưa hưởng chút cảm giác an toàn này đã lại bị đoạt đi, Uyển nghi ——" Liễu Âm lập tức quỳ rạp xuống đất, bắt đầu gào.

"Chờ nhật xác cho các nàng đi." Tiêu Nghiêu lạnh lùng vút xuống câu nói này, rồi chấp tay sau lưng nhanh chân rời đi, căn bản cũng không thèm nhìn biểu diễn vụng về của nàng ta.

Thời điểm lúc nha đầu Liễu Âm này ở Long Càn cung, nhìn còn thấy thông minh, sao đến Thường Đào các không bao lâu liền biến thành tính tình như này chứ, khóc cũng không có học được.

Tần Phiên Phiên nôn nóng ở trong điện chờ tin tức, kết quả tiến vào trước không phải là Liễu Âm, mà là Tiêu Nghiêu.

Chỉ thấy nam nhân một mặt sương lạnh, giống như là mới từ trong trời đông giá rét đi ra vậy, lúc ánh mắt đối mặt với nàng, mang theo vài phần im lặng.

Tần Phiên Phiên run lên, bị dọa đến vội vàng ôm chặt đầu gối, con heo này sao lại bày ra mặt chó, ai đắc tội hần rồi?

"Ái tần, trăm mối đàm phán cùng Hoàng Thái hậu trở về, kết quả rất không như ý. Hôm nay cặp song sinh phải đi chịu chết, chờ ngày mai trăm đưa đến cho nàng một đôi tốt hơn. Không có chuyện gì, lần sau nàng cứ việc nháo, nháo xong một đôi lại có một đôi." Tiêu Nghiêu đưa tay vỗ bờ vai của nàng, giọng điệu mỉa mai, lòng mày nhú nhẹ, tràn đầy trào phúng nồng đậm.

Tần Phiên Phiên sững sốt một chút, nửa ngày cũng không kịp phản ứng, về sau trực tiếp nổi giận nói: "Người thật sự muốn giết các nàng?"

Tiêu Nghiêu nghiêm túc gật đầu, ánh mắt thâm trầm, đủ thấy quyết tâm của hần lớn bao nhiêu, căn bản không có chỗ cứu vãn.

"Người là hỗn đản!"

Âm thanh Tần Phiên Phiên nổi giận cách thật xa còn có thể nghe được, cung nhân xung quanh đều bị dọa đến chấn động.

Trời ạ, trong nháy mắt Đào Uyển nghi tìm đường chết, bọn hần cảm giác trong lỗ tai đều xuất hiện ảo giác, tất cả đều là âm thanh "Ken két" mài dao chặt đầu, bên trong điện một người lại tiếp theo một người khác, toàn thể buồn khổ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cầu Tử Bị Cấn

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Trương Hiến Năng đứng ở ngoài điện, hần vô cùng thông minh mà không có đi theo vào, vì biết Hoàng thượng chắc chắn muốn làm lớn chuyện này.

Đương nhiên Đào Uyển nghi muốn chết mà kêu lớn tiếng như vậy, chắc hần hần đã nghe được rõ ràng, không nhin được mà vỗ vỗ vài cái lên đùi, phì cười như phì bụi.

Hần nhớ tới thời điểm Hoàng thượng mới từ Vinh Thọ cung đi ra thô phảo nhẹ nhõm, còn lộ ra gương mặt tươi cười nhẹ nhàng nhìn hần nói: "Thì ra nói hươu nói vượn, tỏ ra về vô tội lại thoải mái như thế, trăm rớt cuộc đã hiểu vì sao Đào Uyển nghi lại thích trọn tròn mắt nói dối."

Trạng thái lúc ấy của Hoàng thượng rất không thích hợp, đáng về nóng lòng muốn thử, đương nhiên là tư thế chuẩn bị làm đại sự.

Trương Đại Tổng quản đi theo cửu Hoàng đế nhiều năm như vậy, dựa vào bản năng mà cảm nhận được nguy cơ. Vì vậy khi Hoàng thượng tiến vào nội điện Thường Đào các, hần trực tiếp canh giữ ở ngoài cửa, cũng không muốn đi làm bia đỡ đạn cho hai người kia.

Đối mặt Tần Phiên Phiên đang quát mắng như vậy, Tiêu Nghiêu hơi sững sốt một chút, thực sự hần trăm triệu lần không nghĩ tới lá gan của Tần Phiên Phiên lớn như vậy.

"Ái tần nói cái gì, người lập lại lần nữa?" Tiêu Nghiêu trừng mắt nhìn nàng.

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, nàng đầu miệng, phòng quai hàm lên, đương nhiên là muốn đối kháng với hần.

Cuối cùng nàng vẫn lấy đủ dũng khí, nói: "Hoàng thượng là đại hỗn đản [1]! Rõ ràng đều là người được ban cho tàn thiếp, đó chính là người của tàn thiếp, kết quả ngài lại chém hết thầy bọn họ? Vậy sao ngài không chém tàn thiếp trước đi?"

[1] *Hỗn đản: nghĩa đen là trắng thối, nhưng dùng để chỉ thành đều, khôn nạn, vô lại. Mình giữ nguyên từ này vì nếu edit thẳng chị chửi anh Hoàng là thành đều thì nghe cục súc quá =)))*

Hiển nhiên lá gan của Tần Phiên Phiên vô cùng lớn, lời nói này cũng dám nói ra.

Lúc đầu Tiêu Nghiêu chỉ muốn nói đùa với nàng, cuối cùng lại bức lên, lạnh mặt nói: "Ái tần có ý tứ gì? Nếu người thật sự muốn chết, trăm tuyệt đối

không ngăn cản!"

Nghe nội điện sắp bùng nổ đại chiến, Trương Hiến Năng nhìn cảnh sắc chung quanh, kín đáo thở dài một hơi.

Xem nào, có lẽ là đùa quá trớn rồi?

Bây giờ tiểu yêu tinh ở bên người cậu Hoàng đế lâu như vậy, đã hoàn toàn hiểu thấu tính tình hắn, nên giận liền giận, nên làm nũng thì tuyệt đối không chần chờ. Thời điểm muốn nài khóc, tiếng nài khóc còn dễ nghe hơn so với bất kì ai, thật là làm người ta vừa yêu vừa hận, nhất định sẽ không quên nàng.

Hoàn toàn là đáng về được sủng ái.

Tần Phiên Phiên hừ lạnh một tiếng, nói: "Hoàng thượng nói tần thiếp phải sống lâu trăm tuổi, miệng vàng lời ngọc, tần thiếp không chết được, cho nên người của tần thiếp cũng không chết được! Nếu đã chết rồi, vậy là lời nói của Hoàng thượng nói năng không tính toán gì hết!"

Nàng lấy lời nói trước kia Tiêu Nghiêu trấn an nàng để phản biện lại hắn, ngay tức khắc làm sắc mặt Hoàng thượng càng thêm khó coi.

Hắn làm sao có thể phản bác, mình nói thì mình chịu thôi.

"Ái tần gần đây thật đúng là cây sủng mà kiêu." Tiêu Nghiêu lại lần nữa duỗi tay muốn sờ phía sau lưng nàng, kết quả bị Tần Phiên Phiên lập tức bắt được, đương nhiên là không cho hắn động vào.

Hai người người tới ta đi giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đánh nhau. Cung trang của đám cung nhân hầu hạ bên trong đều ướt đầm sau lưng.

Trời mới biết hai vị chủ nhân này rất ồn ào, không phải nói giỡn, bọn họ chơi đùa thật vui vẻ, chỉ đáng thương cho bọn người hầu hạ là họ đây phải lo lắng đề phòng. Nếu không phải tâm lý của bọn họ có khả năng thừa nhận cũng đủ mạnh, có lẽ khi Hoàng thượng cùng Đào Uyển nghi âm ỉ, chắc cũng hơn phân nửa người hôn mê.

"Nếu tần thiếp cây sủng mà kiêu thì sẽ không bị người ta đánh đến mức chỉ có thể tựa vào trên giường." Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng.

Tiêu Nghiêu lại lần nữa duỗi tay muốn chạm phía sau lưng nàng, lúc này lực có chút lớn, mang theo vài phần chân thật đáng tin ý tứ, hiển nhiên là cảm thấy nàng thiếu giáo huấn.

Tần Phiên Phiên ngay từ đầu đã cản không lại, bị hắn chụp một chút, tức khắc cảm thấy phía sau lưng đau không chịu được, giống như là bị kim đâm.

Nàng vốn dĩ đang bực, cậu Hoàng đế còn chơi trò tính tình nóng nảy với nàng. Vì thế, nàng kiên quyết không thể buông tha cho hắn.

"A ——" nội điện truyền đến tiếng nam nhân rống lên.

Tức khắc toàn bộ trong ngoài điện đều yên tĩnh như chết, ngay cả chân Trương Hiến Năng cũng run lên.

Xong rồi, có phải giết heo hay không?

Hồn của Trương Đại Tổng quản nguyên một lòng trung thành đang run rẩy, Cậu tử ngàn vạn lần không thể có việc gì, nếu không thân thể nhóm người bọn họ đều lạnh mất. (Chết)

Hắn lập tức quay đầu vọt vào nội điện bảo hộ Cậu tử.

Lúc hắn tiến vào, vừa thấy cảnh tượng Tần Phiên Phiên nhả ra, một tay Tiêu Nghiêu ôm lấy cánh tay còn lại bị cắn của mình.

"Tần Phiên Phiên, ngươi là chó à?" Tiêu Nghiêu cúi đầu nhìn dấu răng trên cánh tay mình cùng với nước miếng xung quanh đó, vẻ mặt khó có thể tin.

Hắn bị cắn!

Hắn, nam nhân tôn quý nhất trên đời, ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng, bị cắn!

Tần Phiên Phiên không nói lời nào, gương cảm, vẻ mặt tỏ ra kiêu ngạo và quật cường.

Sau khi Trương Hiến Năng đã rõ tình trạng bây giờ, biết Cậu tử vẫn còn sống tốt, sinh mệnh cũng không phải gặp nguy hiểm gì, liền thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Cậu Hoàng đế hỏi cái câu hỏi cũng thật là, chính hắn là cậu, vậy mà nhìn không ra được người trước mắt rốt cuộc có phải đồng loại hay không sao?

"Ngươi thật là phản mà!" Tiêu Nghiêu cọ cọ tay vào long bào của mình, lau nước miếng đi, tiến lên vài bước như là muốn đánh nàng.

Tần Phiên Phiên vừa động thì phía sau lưng liền đau, nàng hiện giờ vô cùng thống hận chính mình là một kẻ thương tật, nhưng là cũng may thân nàng tuy tàn nhưng không nhụt chí.

Chẳng phải chỉ là đau thôi sao, có thể nhẫn, kiên quyết không thể để Cầu tử bên quân địch thực hiện được ước muốn của hân.

"Hoàng thượng, phía sau lưng Uyển nghi có thương tích, ngài ——" Vọng Lan cô cô nhìn thấy một màn này, lập tức khăn trương liền nói đỡ, muốn cầu tình.

Kết quả câu này của nàng còn chưa nói xong, Uyển nghi nhà nàng giống như Thánh đấu sĩ mà bò từ trên giường xuống, nhắc chân xông tới đá Hoàng thượng một cái.

Vọng Lan cô cô: Ôi, hình như ta bị mù, cảm miệng cảm miệng!

Trương Hiến Năng nhìn tư thế phân đấu đá Cầu tử đến quên mình của Đào Uyển nghi, đầu tiên là kinh ngạc cảm thán một chút, dưới đáy lòng lại liễu mạng vô tay.

Nhìn đi, nữ nhân của Cầu Hoàng đế rốt cuộc cũng có một người dám bò lên trên đánh Hoàng thượng.

Các vị nương nương lúc trước rốt cuộc cũng đã có người kẻ nghiệp. Từ sau khi Tiên hoàng đi, trong cung đã lâu không được nhìn thấy cảnh tượng này.

"Đừng tới đây, tàn thiếp không phải cố ý, tàn thiếp giận rồi, tàn thiếp đau quá đi..."

Tần Phiên Phiên một bên miệng cộp gan thò giường nanh múa vuốt, một bên lại bởi vì chạm đến miệng vết thương sau lưng nên khóc lóc thảm thiết.

Hiện giờ nàng quả thực giống như bà điên, trong đầu nàng giờ phút này vang lên ầm ầm, một cục rồi ren, cái gì cũng không dám nghĩ, cũng không dám tưởng tượng.

Dù cho ai đã cắn Cầu Hoàng đế, vẫn rất là đáng sợ.

Hình như nàng bị điên rồi, có thể sống qua hôm nay hay không cũng không chắc nên phải quý trọng đoạn duyên này của mình, nói không chừng lần tới hài cốt cũng không còn.

Tiêu Nghiêu vốn dĩ đang nổi giận đùng đùng, cuối cùng lại nhìn thấy tư thế vừa khóc vừa nháo, lập tức cảm thấy dở khóc dở cười.

Nữ nhân này, cần gì phải làm thế!

Tiêu Nghiêu thấy nàng như vậy, thật đúng là không tới gần được rồi, nhưng mà hân vẫn khiếp sợ việc mình bị cắn.

Nếu nói chuyện này nhỏ, thì là hai người chạy nhảy làm loạn, nếu làm lớn chuyện thì là tập kích thánh thượng, phải bị chém đầu.

Lá gan của Đào Uyển nghi này cũng thật lớn.

"Người động dậy thêm một chút thử xem!" Tiêu Nghiêu hung tợn nhìn nàng nói.

Tần Phiên Phiên phòng quai hàm lên, động thì động, nàng cũng cắn cầu Hoàng đế rồi, chẳng lẽ còn không dám động dậy?

Cuối cùng Tiêu Nghiêu bị nàng chọc giận nên rời khỏi, đập cửa mà đi. Trương Hiến Năng lập tức rời bước đuổi theo.

Nửa đường hân còn gặp Liễu Âm, Liễu Âm lập tức hành lễ, còn muốn hỏi Đào Uyển nghi đâu, kết quả lại thấy Hoàng thượng hung tợn trừng mắt nhìn nàng, lớn tiếng nói: "Hôm nay người không được dùng bữa tối!"

Liễu Âm: Gì nữa?

Về mặt nàng ngơ ngác nhìn theo bóng dáng càng lúc càng xa của Hoàng thượng, không hề rời mắt.

Tuy rằng Liễu Âm không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng là nàng cảm thấy chuyện mình không thể dùng bữa tối tuyệt đối có liên quan đến Đào Uyển nghi.

Khẳng định Hoàng thượng lại cùng chủ tử náo loạn, nhưng mà rõ ràng nàng không có hầu hạ bên cạnh, cũng không có làm sai chuyện gì, vì sao còn muốn xỉ hơi lên người nàng?

Nô tỳ thì không có tôn nghiêm sao? Thời điểm chủ tử tức giận, cung nữ đi ngang qua cũng không được an phận!

Bởi vì Cầu Hoàng đế đi quá nhanh, ánh mắt của Trương Đại Tổng quản không thể giao lưu cùng Liễu Âm, vội vàng đuổi theo.

Lúc sau, Tiêu Nghiêu trở về, người vẫn trong trạng thái bốc hỏa ngùn ngụt. Hân phê duyệt một hơi hai chồng tấu chương đưa tới mới cảm thấy ác khí trong lòng đã được xả ra một chút. Trương Hiến Năng ở một bên bụng trà rót nước, nhìn Cầu Hoàng đế chăm chỉ như thế thì lộ ra tươi cười vui mừng.

Về sau Cầu tử không nghiêm túc xử lý triều sự, liền dẫn hân đi Thường Đào các cùng tiểu yêu tinh cách vách kia gây chuyện, Cầu tử bị tức giận có giận có thể no cà ngày, không cần nước mà ngay cả cơm cũng không cần ăn.

Đương nhiên là chờ tới thời điểm Hoàng thượng nghỉ ngơi, cảnh tượng Đào Uyển nghi kia cả gan làm loạn lại từng màn từng màn lần nữa chiếu trong đầu hắn, nên hắn tức đến phê thêm một đồng nhỏ tấu chương mới hoàn toàn gác bút son lại.

Tiêu Nghiêu đang mở tấu chương, liền thấy Trương Hiến Năng từ ngoại điện tiến vào, nhú mày nói: "Chuyện gì?"

Trương Hiến Năng cân nhắc một chút, mới nói: "Vừa rồi Thường Đào các thỉnh Thái y, mới tiến đi."

Trong đại điện cực kỳ yên tĩnh, chân mày Tiêu Nghiêu nhíu chặt hơn, gắt gao trừng mắt nhìn hắn.

Trương Đại Tổng quản cẩn thận cúi đầu, coi như không phát hiện ám chỉ của câu Hoàng đế.

Ngươi muốn biết sao? Cầu xin ta đi!

"Sau đó thì sao?" Tiêu Nghiêu giận đến vỗ vào long án một phen rung trời.

"Là miệng vết thương phía sau lưng Đào Uyển nghi vỡ ra, lại chảy máu. Thái y qua bắt mạch, y nữ giúp Đào Uyển nghi rửa sạch miệng vết thương. Thời điểm bôi được lần nữa, ngài cũng biết, Uyển nghi chủ tử sợ đau, lại khóc ghê gớm, nghe nói đã ngất đi rồi, lần qua lộn lại đến lúc này mới kết thúc. Sau khi Vọng Lan cô cô tiễn Thái y và y nữ, liền phái người tới chỗ nô tài nói một tiếng, cho ngài đừng lo lắng." Trương Đại Tổng quản nghe được hắn hỏi mấy chữ này lập tức nói ra hết.

Trong mắt hắn, "Sau đó thì sao?" của câu Hoàng đế không khác gì đang cầu xin, dù sao thì đều là gâu gâu gâu, ý tứ cũng không khác nhau lắm.

"Trầm lo lắng cái rắm!" Tiêu Nghiêu dĩ nhiên là tức giận chưa tan. Trương Hiến Năng mới vừa nói xong, hắn liền nói một câu như vậy, sắc mặt vẫn âm u.

Trong đại điện lại yên tĩnh, Trương Đại Tổng quản ngoan ngoãn mà đứng ở phía sau hắn.

Được rồi, ngươi không lo lắng ta cũng không nói gì được, dù sao ai lo lắng thì người đó là cầu.

Hơn nửa ngày, ngôi cửu ngũ rốt cuộc lại mở miệng lần nữa, ngữ khí vẫn hung hăng như cũ.

"Miệng vết thương của nàng vì sao lại vỡ ra?" Hắn chất vấn.

Trương Hiến Năng vừa há mồm đã nghĩ ra câu trả lời, bởi vì đánh nhau với cầu, nàng còn to gan lớn mật mà cắn cầu.

May là trình độ nghiệp vụ của Trương Đại Tổng quản rất cao, đúng lúc phản ứng kịp, sửa lại lời nói: "Là thời điểm chơi đùa với ngài, động tác quá mạnh, quá dùng sức, không cẩn thận liên lụy đến miệng vết thương."

Người đứng ở đó ai cũng biết, đương sự Hoàng thượng đang cố tình giả bộ hồ đồ.

Trong điện lại yên tĩnh lần nữa, Tiêu Nghiêu nghen hồi lâu mới nói: "Người hầu ở Thường Đào các xảy ra chuyện gì vậy, một người hai người đều vụng về đến mức không nhận ra à? Nàng bị thương mà muốn náo loạn như vậy người hầu hạ bên cạnh nên ngăn lại, giữ nàng ở trên giường, đánh tay trấm cũng đã đánh, giờ thì tốt rồi, miệng vết thương bị xé rách đến đổ máu."

Trương Đại Tổng quản lén lút trợn trắng mắt ở trong lòng, lại bắt đầu, sau khi cãi nhau với Đào Uyển nghi thì là toàn thế giới đều sai, hắn và tiểu yêu tinh đều là người tốt, là người bị hại, bọn đứng ngoài xem đều là bọn tôi!

"Người kia gọi là Vọng Lan cô cô phải không? Ngươi phái người đi Thường Đào các nói một tiếng, trảm thay Đào Uyển nghi giáo huấn bọn họ, tôi nay toàn bộ đều không được dùng bữa tối!" Tiêu Nghiêu sau khi cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy chuyện này không thể bỏ qua như vậy, cần phải phạt.

Thường phạt phân minh mới là chủ tử tốt, Tàn Phiên Phiên là nữ nhân hay xúc động, vừa thấy liền biết là không hiểu lý lẽ này.

Hắn là người bên gối của nàng, phải thay nàng giáo huấn những nô tài đó thật tốt.

"Vâng, nô tài đi ngay." Trương Đại Tổng quản khom lưng, xoay người liền đi truyền lời.

Được thôi, ngài là cầu, ngài định đoạt hết!

Bên ngoài Thường Đào các, sân rộng thênh thang cảnh sắc hợp lòng người, dưới cầu nhỏ nước chảy, không khí tươi mát.

Trăng tròn trên bầu trời chiếu sáng như ban ngày, dưới mặt đất cũng phủ một tầng sương bạc, làm người vui vẻ thoải mái.

Liễu Âm đứng ở trên cầu, hướng về hồ nước sóng gợn lăn tăn, miệng mở to.

Vọng Lan lén lút đi tới, cẩn thận nhìn thoáng qua, hỏi: "Ngươi đang làm cái gì vậy?"

"Uống gió Tây Bắc, cũng no." Liễu Âm lạnh nhạt trả lời.

"Được, cùng nhau uống." Vọng Lan cô cô gạt đầu, học nàng mở miệng ra trước hồ.

"Hả, sao vậy?" Liễu Âm về mặt mông lưng, ngay sau đó liền tỏ vẻ vô cùng cảm động.

Tỷ muội tốt thì phải đồng hành cùng nhau, cùng uống chung gió Tây Bắc.

Trong lòng Vọng Lan cô cô khổ quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Đoàn Người Uống Gió

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

Đêm đó, Thường Đào các xuất hiện một kì cảnh, cung nhân trên dưới toàn điện, ngoại trừ hai cung nữ hầu hạ bên người Đào Uyển nghi, còn lại tất cả đều đứng há rộng miệng ở trên mặt cầu.

Gió Tây Bắc, chính là mùi vị này.

Liễu Âm vừa uống vừa khóc, bọn họ chính là một đại gia đình của Thường Đào các, có mùi vị ấm áp lại nhân tình, nàng yêu quý mọi người ở nơi này.

Có một tiểu cung nữ của cung điện cách vách, tới tìm đồng hương của mình nói chuyện, mới bước vào đã bị hoảng sợ.

Tất cả mọi người đều há rộng miệng giống như cá đang chờ ăn, cổ duỗi dài, đứng không nhúc nhích, hoàn toàn y như là tổ chức tà giáo.

Tiểu cung nữ kia sợ tới mức hét lên một tiếng, tè ra quần mà chạy, ngày hôm sau liền có lời đồn đãi truyền ra, người ở Thường Đào các đều phải chịu đựng, mỗi ngày không ăn cơm, chỉ đứng ở bên ngoài hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, thiên địa linh khí.

Bị phạt không được ăn bữa tối, lại chỉ vừa mới bắt đầu, Hoàng thượng và Đào Uyển nghi đã không muốn có tư thế hòa hợp, thậm chí hai người còn không thấy mặt nhau, nhưng có qua có lại xé rách không ít.

Sáng sớm ngày thứ hai, sắc trời không còn sớm, buổi tối hôm qua Tàn Phiến Phiến bị vết thương làm cho đau đến nửa đêm, sau đó mới ngủ mơ mơ màng màng, hôm nay ý định muốn ngủ cho tới lúc tự nhiên tỉnh.

Chỉ là thời điểm nàng đang ngủ ngon, bỗng nhiên cảm thấy có người đang đẩy nàng.

"Uyển nghi, tỉnh dậy đi, ngài phải ra tiếp chi".

Tàn Phiến Phiến phát phát tay muốn tiếp tục ngủ, nhưng âm thanh phiến lòng kia liên tiếp chui vào đầu nàng, lại còn luôn luôn lặp đi lặp lại một lời.

Cuối cùng thời điểm nàng bị đẩy tỉnh, trên mặt rõ ràng mang theo thần sắc cực kì không cao hứng.

"Tiếp cái chi gì? Hắn có phải còn chưa bị cắn đủ hay không?". Nàng bị quấy rầy giấc ngủ, tất nhiên tâm tình không tốt, lúc rời giường lại càng tức giận.

Hướng hồ mới vừa rời ở trong mộng nàng lại mơ thấy cầu Hoàng đế tiếp tục bắt nạt nàng, rõ ràng biết hiện tại sau lưng nàng đang có thương tích, còn cố ý muốn đánh mông nàng, căn bản là không có ý tứ buông tay.

Cho dù ở trong mộng nàng khóc lóc cầu xin hắn, hắn cũng không dừng lại, thậm chí còn tăng thêm lực đạo, một bên đánh một bên hỏi nàng có biết sai hay không, lần tới có còn cắn hắn hay không.

Hiện giờ đang ở trong lúc nửa mộng nửa tỉnh, lại có vẻ càng tức giận, ở trong mộng nàng không khống chế được hướng đi, nhưng trong hiện thực không thể không cho phép nàng cầu nhau được.

Vọng Lan nghe thấy nàng mới dậy đã nói hươu nói vượn như vậy, không khỏi hoảng sợ.

Thái giám tới truyền chỉ là Trương Thành - con nuôi của Trương Hiến Năng, giờ phút này đứng chờ ở bên ngoài điện, phỏng chừng đã nghe thấy âm thanh la hét của Đào Uyển nghi.

"Uyển nghi, ngài đừng nói nữa, Trương Thành công công đã đứng chờ ở bên ngoài điện. Nô tì chuẩn bị một chút cho ngài, ngài ở trên giường tiếp chi". Vọng Lan thấp giọng dặn dò nàng, lại nịnh nọt vài câu.

Màn giường bị thả xuống, Tần Phiên Phiên được phủ lên người một tấm chăn lông, thời điểm Trương Thành tiến vào, trên mặt không có biểu tình biến hóa gì quá lớn, giống như căn bản là không nghe thấy lời nói oán giận lúc trước của Đào Uyển nghi.

"Nô tài tới truyền khẩu dụ, Hoàng thượng nói hôm qua ngài chộc giận Hoàng thượng, làm ngài ấy cực kì tức giận, nên tạm thời không muốn nhìn thấy bất kì một đồ vật nào có quan hệ với ngài. Cho nên hạc giấy này tạm thời vật quy nguyên chủ, để ngài thu lại".

Trương Thành vừa nói vừa lấy một túi gấm từ ống áo ra, động tác có vẻ rất cẩn thận, chỉ sợ làm hỏng.

Phải biết rằng Hoàng thượng cực kì quý trọng hạc giấy báo bối này, mỗi ngày nhớ tới liền mở ra lại gấp lại, giống như khi một môi vì phê duyệt tấu chương sẽ lấy ra thư giãn.

Chỉ là hiện giờ hấn vì biểu hiện của mình có bao nhiêu phần nộ, liền nhét một lúc hai mươi con hạc giấy này vào túi gấm, bảo hấn ném cho Tần Phiên Phiên.

Lúc ấy nguyên văn lời nói của Hoàng thượng là: ném thật mạnh vào mặt nữ nhân kia, bằng không nàng sẽ không biết trầm có bao nhiêu tức giận! Từ nhỏ đến lớn trầm chưa bao giờ bị cắn qua, quả thực là không biết trời cao đất dày.

Lúc ấy Trương Thành ôm túi gấm, trong lòng thật sự không biết phải làm sao.

Sau khi ngồi cưỡi ngựa cùng Đào Uyển nghi tốt lên, cả người liền có vẻ hi vọng vô thường, ai biết hấn có thể đổi ý lời mình nói hay không.

Thừa dịp thời điểm Hoàng thượng dùng đồ ăn sáng, Trương Thành trộm kéo Trương Hiến Năng sang một bên, cầu xin cha nuôi giúp đỡ, hỏi xem đồ vật này rốt cuộc có làm như Hoàng thượng phân phó hay không.

"Có phải người bị ngốc không? Lời nói của Hoàng thượng có thể tin sao? Hấn nói từ nhỏ đến lớn chỉ bị Đào Uyển nghi cắn qua, lời nói này rõ ràng là giả. Cao Thái hậu không biết đã cắn qua hấn bao nhiêu lần rồi, cảm thấy khi nhỏ Hoàng thượng đáng yêu, thường xuyên cắn lên mặt hấn, rất nhiều lần đều làm hấn khóc. Lại nói Hoàng thượng có bao nhiêu coi trọng hạc giấy kia, người có thể không biết sao? Trong cung rất nhiều phi tần gấp giấy, trước kia Hoàng thượng cũng chưa từng thu qua, người có thấy hấn hay lấy ra thưởng thức không, đều nhét xuống dưới đáy hòm đầy bụi.

Sau khi Trương Hiến Năng nói xong, liền không chút khách khí mà liếc mắt khinh thường hấn.

"Vậy con phải nói sao với Đào Uyển nghi, còn phải hoàn thành nhiệm vụ của Hoàng thượng?". Trương Thành mặt mày ừ ừ.

"Cầm bằng cả hai tay đi, một chữ Hoàng thượng nói người đều phải nói với Đào Uyển nghi không được để sót. Chuyện của hai vị chủ tử này, đám nô tài chúng ta thiếu hiểu biết, thân tiên đánh nhau, phạm nhân gặp họa, hiểu không? Không có việc gì thì đi đi".

Trương Hiến Năng nhất nhất dặn dò, Trương Thành lập tức gật đầu.

Hiện giờ hấn dựa theo lời Trương Đại tổng quản phân phó, nói ra toàn bộ những lời Hoàng thượng đã nói cho Tần Phiên Phiên nghe.

Đáng ra Tần Phiên Phiên còn muốn vui vào giường tiếp tục ngủ, kết quả bị mấy câu nói đó của hấn đánh thức.

Gan chó của Hoàng thượng biến lớn, những lời nói như thế này vậy mà lại có thể nói ra được, thật muốn tức chết nàng rồi.

Còn dám trả hạc giấy của nàng trở về? Chuyện này vốn dĩ không phải do nàng sai! Song bào thai đang tốt, nói chết là chết, còn không phải do cầu Hoàng đế vô dụng không bảo vệ được các nàng ấy, không có quan hệ với nàng!

"Vọng Lan, vén màn giường lên!".

Tần Phiên Phiên hận đến nghiến răng nghiến lợi một hồi, mới quyết định muốn phản kích, kiên quyết không thể làm hướng đi của sự việc bị cầu Hoàng đế nắm trong lòng bàn tay.

Vọng Lan theo lời vén màn giường lên, lộ ra người nằm trên giường.

Trương Thành ghi nhớ câu nói kia của cha nuôi, kiên quyết không thể hiếu kì, bởi vậy hấn vẫn chưa ngẩng đầu.

Nào biết Đào Uyển nghi bắt đầu khóc, khóc vô cùng thương tâm, đây là lần đầu tiên Trương Thành được mở mang kiến thức Đào Uyển nghi diễn cảnh khóc có bao nhiêu lợi hại.

"Nếu Hoàng thượng ghét bỏ hạc giấy này, vì sao còn muốn giữ lại, sao không xé. Vọng Lan, người xé hết chúng đi".

Nàng một bên khóc, một bên mở túi gấm ra, lập tức đồ hạc giấy xuống mặt đất, hai mươi con rơi xuống khắp nơi.

Vọng Lan nhìn nhìn hạc giấy đầy đất, nhớ tới song bào thai không biết hiện giờ sinh tử như thế nào, cực kì thông minh mà lựa chọn cự tuyệt: "Uyển nghi, đây là vật vua ban, nô tì không chạm vào được, muốn xé, ngài phải tự mình xé thôi".

Nương, chủ tử của các nàng lại muốn hố nàng, buổi tối hôm qua không ăn cơm, hôm nay nếu nàng trợ trụ vì ngược[1] xé hạc giấy này, đoán chừng ngôi cừu ngựa sẽ trực tiếp chém đầu nàng.

[1] Trợ trụ vi ngược 助紂为虐: trợ giúp người xấu làm chuyện xấu.

Tiếng khóc của Tần Phiến Phiến vi diệu ngừng từng chút, nàng, không dám xé.

"Hừ, nếu Liễu Âm ở đây, khẳng định nàng ấy sẽ xé".

Vọng Lan thờ ơ nói: "Ngài đừng nhắc đến nàng ấy, một đêm gào lên kêu đói, trời còn chưa sáng đã đi chờ cơm ăn. Nếu nàng ấy ở chỗ này, đoán chừng sẽ đói đến ngất đi mất".

Loại chuyện này đối với nha đầu Liễu Âm kia, thật sự có thể làm ra được.

Có đoạn nhạc đệm nhỏ này, vốn tưởng rằng Đào Uyển nghi có khóc cũng không nổi nữa, không nghĩ tới bất kể khi nào, Tần Phiến Phiến đều có thể diễn cảnh khóc.

Bởi vậy trông mắt nàng vừa chuyển, nước mắt lại lần nữa nổi lên, cảm xúc lại lần nữa tuôn trào.

"Hoàng thượng trả lại giấy này về, đó là mệnh của ta. Ta không muốn sống nữa, hiện tại muốn treo cổ!". Nàng vừa khóc vừa dùng sức nâng nửa người trên lên, muốn trực tiếp thực hiện.

Trương Thành sợ tới mức run lên, lập tức tiến lên muốn ngăn cản, cao giọng nói: "Đào Uyển nghi, ngài không cần luẩn quẩn trong lòng, Hoàng thượng ---".

Kết quả hần còn chưa nói xong, liền thấy động tác bỏ đứng dậy của Tần Phiến Phiến đã được một nửa, lại bỏ trở về, trên mặt đều là thần sắc thống khổ: "Ông trời, người thật bất công với ta, ta hiện giờ đến chết cũng không được. Không dậy được khỏi giường, thật là đau, chờ ta đường thương tốt ta sẽ tìm ba thuốc lạ trắng...".

Trương Thành: Chơi cái gì kì vậy!

Theo bản năng hần nhìn về phía Vọng Lan đứng yên một bên nãy giờ, liền thấy vị cô cô hiền lành này nhìn hần cười cười, trong ánh mắt tràn ngập mỉa mai.

Haha, đồ đại ngốc, chính là đang chơi đùa người đó!

Uyển nghi của các nàng là người duy nhất trên đời này sẽ không làm việc nhằm chán, một người có thể bắt đầu một đại diễn, nhìn một cái biết chính mình diễn thật tốt. Nước mắt, tiếng khóc, cảm xúc lên xuống phập phồng, muốn chết muốn sống, cuối cùng phát hiện đến chết cũng không thể chết, tuyệt vọng cùng bất lực ở một khắc kia, bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Đào Uyển nghi lợi hại nhất là tiểu yêu tinh chuyển nguy thành an, một giây trước ngã vào đáy cốc, giây tiếp theo đã có thể làm mình trở lại thiên đường.

Muốn nàng chết? Hoàn toàn không có khả năng.

Ở dưới tình huống không có ai cổ động, Tần Phiến Phiến chính là khóc hồi lâu, cho đến khi khóc ướt khăn trên tay, mới ngừng nghỉ một lát.

Bởi vì không có khăn lau nước mắt, nàng đưa mắt ra hiệu về phía Vọng Lan, Vọng Lan cũng không phản ứng lại nàng, không quen cái tật xấu này của nàng.

Trương Thành thấy cuối cùng nàng cũng ngừng một chút, lập tức tận dụng mọi thứ hỏi: "Đào Uyển nghi, ngài có lời gì nhắn nhủ muốn nô tài mang cho Hoàng thượng hay không?".

"Ta, ta ô...". Nàng vừa nói được hai chữ, trên miệng lại bắt đầu muốn khóc.

Hừ, không chăm sóc nàng, không cho nàng khóc, dù sao khóc một lát rồi kêu các nàng ấy đổi đi.

"Chừ từ, ngài đừng bôi nước mắt lên chần, lên thăm long cũng không được, thời tiết ngày hôm nay không tốt, không thể phơi". Vọng Lan cô cô đứng lúc nói một câu.

Nước mắt của Tần Phiến Phiến cơ hồ là thu lại trong nháy mắt, hơi có chút tiếc nuối nói: "Vây thôi, hôm nay khóc tới đây thôi. Làm phiến Trương công công nói với Hoàng thượng, tần thiếp khóc đến ruột gan đứt từng khúc, buồn bức không vui, muốn học Đại Ngọc thiêu thơ đốt sách, nhưng cuối cùng lại luyến tiếc hạc giấy này. Thôi thôi thôi, đợi vết thương của tần thiếp tốt lên, liền đoạn tuyệt hôn này với nơi đây, miễn cho khi Hoàng thượng gặp lại, lại chọc hần phiền lòng".

Nàng vừa nói hai mắt vừa tràn đầy lệ nóng buồn rầu nhìn Trương Thành, Trương Thành nghe Đào Uyển nghi khóc đến ai tình[2], hơi có chút động dung, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, vừa lúc thấy được Đào Uyển nghi, thấy hai mắt của nàng hồng hồng, thời điểm vừa lúc hần nhìn qua, hai hàng lệ trong vạt từ khóe mắt nhỏ xuống, theo khuôn mặt rơi xuống.

[2] Ai tình 哀情: tình cảm đau buồn.

Trương Thành lập tức cúi đầu, ảo não không thôi, lời dạn dò của Trương Hiến Năng hẳn đã quên không còn một mảnh.

Đợi đến lúc hẳn không còn nhìn mình, Tần Phiên Phiên lập tức duỗi tay hứng hai giọt nước mắt vào lòng bàn tay, còn tốt còn tốt, để nó rơi ở trên giường, phòng chừng chờ lát nữa Vọng Lan lại muốn nói năng.

Bộ dáng Trương Thành tâm sự nặng nề rồi đi, hẳn cảm thấy chuyến đi lần này của mình đặc biệt không thuận lợi, chỉ sợ sau khi trở về sẽ gặp chuyện không may.

Không thể không nói, hẳn thấy dự cảm vô cùng chính xác.

Chờ sau khi hẳn trở về, liền thấy ngôi cửa ngõ đang chờ hẳn trở về, còn thấy cả Trương Hiến Năng vẫn luôn đưa mắt ra hiệu cho hẳn.

Tiểu tử này ngây ngốc ở chỗ đó làm gì chứ, thời điểm Hoàng thượng vừa mới hạ triều, là thời điểm không thể bấm báo nhất, bởi vì khi đó tính tình hẳn không tốt nhất, một chuyện không tốt thì mọi người đều bị liên lụy.

Huống hồ sự tình Trương Thành bấm báo lại có quan hệ với Đào Uyển nghi, không thể một lát nữa lại xuất hiện sao?

Trương Thành tiếp xúc với tầm mắt của hẳn, lập tức hiểu được, cúi đầu lùi ra phía sau hai bước, tránh ở phía sau hai tiểu thái giám, hi vọng Hoàng thượng không thấy hẳn.

Kết quả không biết hôm nay Hoàng thượng có chuyện gì, ngày thường đều trực tiếp vọt vào nội điện, thế nhưng hôm nay lại dừng bước, quét mắt một vòng, chuẩn xác không lầm tìm thấy hẳn.

"Trương Thành, tiến vào cùng trẫm".

Tiêu Nghiêu ra lệnh một tiếng, Trương Thành không khỏi rụt cổ, theo phía sau đi vào.

"Sau khi nàng ấy nhìn thấy hạc giấy, nói thế nào?". Hoàng thượng vừa mới ngồi lên ghế, đã hỏi thẳng vào chủ đề.

Trương Thành tạm dừng một chút, rõ ràng là đang tìm nghĩ, nếu hẳn nói không tốt, đoán chừng sẽ bị Hoàng thượng trực tiếp kéo ra ngoài chém đầu.

"Nghĩ cái gì, nói ra những lời người nghe thấy là được, người còn đang nghĩ viết vở diễn yêu cầu tình điều tề trác[2] sao?". Tiêu Nghiêu cực kì không khách khí mà xem thường hẳn, tuy rằng đã nỗ lực khắc chế cảm xúc, nhưng vẫn có thể cảm giác hẳn đang gấp không chờ nổi.

[2] Tình điều tề trác 精雕细琢: ý chỉ việc muốn chau chuốt, tỉ mỉ sửa chữa ngôn từ.

Trương Thành liền nói những lời cuối cùng Đào Uyển nghi dạn dò hẳn, thấy mỗi câu hẳn nói, sắc mặt Hoàng thượng lại lạnh đi một phần, cho đến cuối cùng trong ánh mắt hẳn đã bắt đầu phát hỏa.

"Đến tột cùng người nói với nàng ấy cái gì, vì sao nàng lại muốn thất cổ?". Tiêu Nghiêu lạnh giọng hỏi hẳn.

Thân thể Trương Thành run lên, trong lòng tràn đầy cảm giác oan uổng, hẳn chỉ nói chuyện thực tế thôi mà.

"Nô tài nói theo lời ngài, ném túi gấm lên mặt nàng, nói---".

Hắn vừa mới nói ra câu đầu, liền thấy sắc mặt Hoàng thượng âm trầm đến nỗi có thể tích ra nước, tức khắc lúng túng.

"Người thật sự ném lên mặt nàng?". Tiêu Nghiêu chất vấn.

Trương Thành lắc đầu như trống bỏi, lập tức nói: "Không, nô tài là hai tay dâng lên, nhưng đã nói những lời ngài nói với nô tài nói cho Đào Uyển nghi".

Tiêu Nghiêu nhú mày, lạnh mặt nói: "Nàng khóc sao?".

"Khóc, khóc ướt hai cái khăn". Trương Thành thành thực bấm báo.

Bên trong điện lâm vào một mảnh yên tĩnh, trước mặt Tiêu Nghiêu nhìn đến gắt gao, hiển nhiên là đang cân nhắc những lời Trương Thành vừa nói.

Cuối cùng hẳn chỉ vào Trương Thành mắng: "Nhìn xem người làm được chuyện gì, trẫm chỉ bảo người trả về mấy con hạc giấy, nàng liền thương tâm thành như vậy, khẳng định người truyền đạt ý chỉ không tốt. Phạt người buổi tối hôm nay không được dùng bữa, người đến bồi tội với Đào Uyển nghi, truyền đạt ý chỉ này của Trẫm".

Lần này Hoàng thượng phân phó rất nhiều chuyện xuống, Trương Thành nghe xong cảm thấy đầu rối loạn, rõ ràng là muốn hẳn phải phân thân mới làm xong được.

"Trương Hiến Năng, đồ đệ người thật không được, nếu có lần tới trẫm cũng sẽ phạt cả người".

Hoàng thượng cảm thấy như vậy còn chưa hết giận, nên mắng thêm cả Trương Hiến Năng mấy câu.

Trương đại tổng quản liên tục gật đầu vâng vâng dạ dạ, hẳn biết cầu Hoàng đế lại bắt đầu làm trò, làm trò với tiểu yêu tinh, hẳn ngưng ngưng làm, chờ trở về địa bàn của mình, thật đúng là làm trời làm đất, muốn hành hạ cung nhân hai nơi Long Càn cung và Thượng Đào các.

Cũng không nghĩ đến tư thế của quả đào tinh kia, rõ ràng khóc nháo muốn thất cổ chính là già, hù dọa người, Hoàng thượng thật đúng là thượng cương thượng tuyến[3].

[3] Thượng copng thượng tuyến 上網上线: Ý chỉ xuyên thấu qua hiện tượng để nhìn rõ bản chất.

Sau khi Trương Thành lĩnh mệnh, thật sự lập tức lại đi Thượng Đào các, chuẩn bị bồi tội với Đào Uyển nghi.

Kết quả người ra đón tiếp hẳn chính là Vọng Lan cô cô, lúc hai người đối mặt, đều sững sốt một chút.

"Hoàng thượng lại có ý chỉ muốn truyền cho Uyển nghi sao?". Vọng Lan hỏi một câu.

Trương Thành lập tức lắc đầu: "Không có không có, là Hoàng thượng sai tiểu nhân tới --- không đúng, là bản thân tiểu nhân cảm thấy sai, đến bồi tội với Đào Uyển nghi".

Hắn nói được một nửa, lập tức lắc đầu sửa lại lời, hiện giờ hẳn phải cẩn thận nhiều hơn nữa, nếu không lại làm sai nữa, trở về hẳn lại bị mắng, bị mắng không nói làm gì, nhưng nếu phải luôn đi tới đi lui bồi tội, đoán chừng hẳn đang sống sờ sờ cũng bị mệt chết.

Vọng Lan vẫy vẫy tay: "Người không vào chính là bồi tội tốt nhất, chủ tử đã ngủ rồi. Nếu không có ý chỉ thì không cần đánh thức nàng ấy, chờ lát nữa đã thay người truyền đạt ý tứ là được. Chủ tử của chúng ta rất dễ nói chuyện".

Đương nhiên lời nói cuối cùng, đến chính nàng cũng không tin, để nói chuyện cái rắm!

Chính là vị nói lí không tha người, lông gà đương lệnh tiễn chủ nhân[4]!

[4] Lông gà đương lệnh tiễn chủ nhân 鸡毛当令箭的主儿: câu này tục ngữ hình dung một người dựa vào thủ trưởng (hoặc người nào đó) ra những mệnh lệnh nhỏ hoặc lớn, dùng kiểu ngạo khẩu khí sai sử người khác, hoàn toàn không suy xét đến nhân tố khách quan.

Trương Thành gật đầu, do dự một chút mới nói: "Bên kia Hoàng thượng không có ý chỉ gì với Đào Uyển nghi, nhưng lại có ý chỉ với cung nhân trên dưới Thượng Đào các".

Sắc mặt Vọng Lan cứng đờ, nhớ tới hồi ức không được tốt nào đó, thử nói: "Muốn ta gọi tất cả mọi người tới nghe chỉ sao?".

Trương Thành xua xua tay: "Không cần, cô cô thông báo một tiếng là được, bữa tối hôm nay đừng dùng".

Hắn nói xong không dám nhìn sắc mặt Vọng Lan, xám xịt rồi đi, chỉ còn lại vẻ mặt phát ngốc của Vọng Lan cô cô.

Cho nên hôm nay trực tiếp trừng phạt đến một lý do cũng không có? Muốn phạt liền phạt, chẳng lẽ Hoàng thượng vui vẻ sao?

Đêm đó, toàn thể cung nhân của Thượng Đào các lại tề tựu trên cầu, hé miệng đối mặt với mặt hồ.

Sau một lúc lâu, Trương Thành cũng tới, mấy cung nhân xung quanh tò mò nhìn hắn một cái, liền thấy hắn khẽ gật đầu cười nói: "Đại tổng quản cũng nói ta tới, hương vị gió Tây Bắc nơi này rất tốt, đảm bảo no".

Nói xong, hắn cũng làm dáng vẻ giống như cá, mở lớn miệng, uống một bụng gió.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Hoàng Thượng Đến Rồi

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Gần đây tâm tình Hoàng thượng rất không tốt, tất cả người Long Càn cung đều cảm nhận được, từ hai ngày trước sau khi làm ầm ĩ với Đào Uyển nghi, toàn bộ cung điện liền lâm vào trạng thái tối tăm.

Đặc biệt là tối hôm qua, Trương Thành công công cũng bị phạt, một đám càng thêm lo lắng đề phòng.

Phải biết rằng Trương Thành chính là người được lòng mọi người tiếp theo sau Đại tổng quản, ngày thường ở trước mặt Hoàng thượng vẫn là vô cùng

được yêu thích, đến hán cũng bị phạt, dù thấy hiện giờ tâm tình Hoàng thượng ác liệt cỡ nào, thật sự là không ai dám trêu chọc.

Trương Hiến Năng rõ ràng cũng trở nên cẩn thận hơn, dù sao hán vẫn luôn cho rằng tử đạo hữu bất tử bần đạo[1], dù Hoàng thượng có tức giận muốn trừng phạt cung nhân, chỉ cần không phạt đến trên đầu của hán thì hán vẫn luôn tiêu dao.

[1] tử đạo hữu bất tử bần đạo (死道友不死贫道): hiểu là chỉ cần người khác chết, ta không chết là được; vì lợi ích chính mình mà không ngại tổn hại người khác.

Hán vẫn luôn nghĩ như vậy, cho đến khi Hoàng thượng hạ triều, giống như bình thường bắt đầu phê duyệt tấu chương, nhưng khác với ngày thường chính là Hoàng thượng chậm chạp tiến vào trạng thái không được nghiêm túc, lại luôn cảm thấy trong lòng không yên.

Trương Hiến Năng mắt nhìn thấy rất nhiều lần hán vô thức duỗi tay, sờ tới sờ lui trên long án, nhưng cuối cùng đều không sờ thấy gì.

Vốn dĩ nơi đó bày hai mươi con hạc giấy, Hoàng thượng duỗi móng cầu vuốt vài lần, hiển nhiên là làm theo thói quen, mỗi ngày đã sờ quen một đồ vật, một khi rất nhiều lần đều không sờ được thì tâm tình luôn sẽ trở nên lo âu.

Ở trong mắt Cầu Hoàng đế, sự tồn tại của hạc giấy đã giống như xương cốt.

"Trương Hiến Năng!"

Rốt cuộc lúc Tiêu Nghiêu đang sờ lần thứ năm, vẫn như cũ không sờ được gì, hô lên một tiếng.

Trương Đại tổng quản giật mình, nhiều năm ở với cầu nói cho hán biết, chỉ sợ phía sau có chuyện không tốt xảy ra.

"Có nô tài!" Hán đáp.

"Người đi Thương Đào các đòi hạc giấy đi, nhưng không thể nói đòi cho trẫm!" Tiêu Nghiêu hơi tạm dừng một chút, giống như có chút khó có thể mở miệng, nhưng hán là Hoàng thượng, hán lớn nhất, không chút khách khí mà ra mệnh lệnh.

Trương Hiến Năng sững sốt một chút, hán trăm triệu lần không nghĩ tới Cầu Hoàng đế không biết xấu hổ như thế.

"Hoàng thượng, nô tài không lấy danh nghĩa của ngài ra đòi, chỉ sợ Đào Uyển nghi sẽ không cho."

Hán thật là có khổ mà nói không nên lời, hắc hắc hắc, nói người đó, dùng óc cầu của người ngấm kỹ lại đi, Đào tình chịu cho sao?

"Đó là chuyện của người, mau đi!" Quả nhiên Cầu Hoàng đế bắt đầu chơi xấu.

Trên mặt Trương Hiến Năng vẫn là thần sắc cung kính như cũ, cân nhắc một chút nói: "Hoàng thượng, nếu không thì nô tài tìm giấy tới cho ngài, ngài tự gấp ra một chồng hạc giấy. Hiện giờ loại thời điểm này, đúng vào thời điểm ngài và Đào Uyển nghi giận dỗi, không thể phái người đi tìm nàng, nếu không sẽ cho nàng một ảo giác, cho rằng ngài thỏa hiệp đó!"

Trương Đại tổng quản không hổ là người nhìn cầu tử lớn lên, hán vô cùng thấu hiểu tâm tư của Cầu Hoàng đế, bởi vậy cố hết sức tìm lời tắt mà khuyên.

Hán chỉ nghĩ an ổn tồn tại, cũng không muốn làm vật hy sinh trong tình ái của Cầu Hoàng đế và Đào tình, ai muốn làm thì người ấy làm đi.

Lão tử đã tổn thất hai quả trứng, đừng tưởng lại thêm tôn nghiêm của hán!

Chỉ là hán nói cũng không có tác dụng, bởi vì Tiêu Nghiêu thật lạnh nhạt mà nhìn hán, ngay sau đó cười trào phúng với hán.

"Trương Hiến Năng à, có phải Đào Uyển nghi từng đắc tội người hay không, tại sao người đều nói không tốt cho nàng trước mặt trẫm? Hôm nay người có nói đến thùng trời cũng phải mang hạc giấy về!"

Trương Hiến Năng chỉ có thể gật đầu, đi thôi, dù sao hiện giờ xích chó cũng không ở trong tay hán, cầu tử là chủ tử của hán, kêu với hán, hán còn phải đi tìm xương cho.

"Nô tài hiểu rõ, sẽ đi ngay ạ." Hán xoa người định đi, nhưng còn chưa bước ra chân thì lại bị gọi lại.

"Chậm đã, nhưng trước đó người nói cũng đúng, hiện giờ đúng là thời khắc mấu chốt, nàng cần trẫm đừng nghĩ sẽ nhẹ nhàng bỏ qua như vậy. Trẫm nhất định phải làm nàng biết cái gì là quân uy. Người đi nói với nàng, nàng lại không hiểu chuyện như vậy, trẫm không chỉ muốn tiêu diệt cặp song sinh, cung nhân bên người nàng đều không thể may mắn thoát khỏi!" Hoàng thượng bắt đầu buông lời hung ác.

Thời điểm Trương Đại tổng quản nghe vài câu dạn dò này, tức khắc lòng mặt không thôi, hán vô cùng muốn tát cho chính mình mấy cái, vì sao phải lẩm miệng nói mấy câu kia, làm cầu tử khoe khoang, thật sự cho rằng chính mình là trời cao.

Trương Hiến Năng đi, nghe một hồi khóc lóc của Đào Uyển nghi.

Không thể không nói, đã nhiều ngày dưỡng thương trên giường, khiến quả đào tình ghen hồng rồi. Hôm qua diễn một hồi với Trương Thành còn chưa thoải mái, hôm nay tóm được Trương Hiến Năng ở đây, không khác biệt gì lớn với khóc trước mặt Hoàng thượng nên nàng dốc hết sức lực mà khóc.

Ước chừng một canh giờ, Trương Hiến Năng từ đứng nghe nàng khóc, đến ngồi xuống xem nàng biểu diễn.

"Chủ tử, không sai biệt lắm được." Hôm nay là phiên Liễu Âm làm việc, nhìn chủ tử nhà các nàng nước mắt lênh láng, tư thế này đến nàng cũng có chút sợ hãi.

Tần Phiên Phiên bĩu môi, thấp giọng phản bác: "Hôm nay đừng nghĩ đồ ta, ta đã đặc biệt kêu Vọng Lan phơi chăn mới, khóc ướt chăn không sao, khóc ướt chăn này xong lại nói tiếp."

Trương Đại tổng quản nhìn chăn gấm thật dày trên giường, đáy lòng rất lâu không thể bình tĩnh.

Cầu tử thật là tìm được nàng dâu tốt a.

Về sau lại có địa phương nào khô hạn liền kéo quả đào tỉnh đến, làm nàng nhắm ngay chỗ đó mà khóc, khóc không ra một cái sông Hoàng Hà, không được ăn cơm.

Dùng nước mắt nàng tạo thành sông, hẳn là xứng với danh Mầu sông(Hoàng Hà là Mầu sông của Trung Quốc).

Liễu Âm thực sự không ngăn được, chỉ có thể tùy ý nàng khóc.

Chỉ là biểu tình trên mặt Trương Đại tổng quản càng ngày càng khó coi, lúc trước thời điểm ở Long Càn cung, Liễu Âm cực kỳ sợ Trương Hiến Năng, hiện giờ loại trạng thái này đã tạo ra ảnh hưởng quá sâu vẫn tồn tại ở đáy lòng như cũ.

Tần Phiên Phiên hơi ngừng khóc, Liễu Âm liền không ngừng ngắt lời.

"Chủ tử, ngài uống miếng nước đi."

"Người ăn quả quýt đi, đừng khóc."

Thời điểm ngẫu nhiên ăn cái gì, Tần Phiên Phiên còn thu xếp Trương Đại tổng quản cùng ăn, Trương Hiến Năng luôn là dùng gương mặt lạnh như quan tài nhìn nàng.

Đào Uyển nghi lại không sợ hãi chút nào, rốt cuộc nàng là người cướp đi xích chó, chủ nhân cũ ghen ghét đó là không thể tránh được.

"Ai nha, Liễu Âm thật là nha đầu ngoan, biết ta khóc mệt còn bảo ta ăn uống, hiện giờ ta ăn uống no nê, càng có sức lực khóc, chờ lát nữa thương người kim quả tử." Nàng khinh thanh tế ngữ[3] mà khích lệ hai câu, nhìn về phía Liễu Âm trong ánh mắt tràn ngập yêu thương.

[2] kim quả tử (金裸子): vàng đúc thành hình hạt đậu hoặc quả, quan trọng là chỉ nhỏ như hạt đậu

[3] khinh thanh tế ngữ (轻声细语): ăn nói nhỏ nhẹ

Vừa dứt lời, nàng nghẹn đủ lâu, lại bắt đầu khóc.

Liễu Âm giật mình, theo bản năng mà nhìn về phía Trương Hiến Năng, ánh mắt Trương Đại tổng quản như thể muốn ăn thịt nàng.

Không phải, Đại tổng quản ngài nghe ta nói, Đào Uyển nghi là đầu óc có vấn đề, nàng ấy ly gián tình cảm của chúng ta, thật không thể trách ta! Đáng tiếc bất luận trên mặt nàng có điểm đậm đáng yêu thế nào, nội tâm biến động muôn màu muôn vẻ thế nào, Trương Hiến Năng đã âm thầm ghi sổ.

Liễu Âm không phải nha đầu ngoan, phải sửa.

Thời điểm Trương Đại tổng quản rốt cuộc được giải phóng, ra khỏi Thương Đào các, cả người bước chân đều lằng lằng.

Đời này của hắn đều sẽ không lại đắc tội Đào Uyển nghi, nữ nhân này tuyệt đối là độc được độc nhất trên đời, hạc đỉnh hồng so với nàng còn đáng yêu hơn nhiều.

Thời điểm Vọng Lan tới giao ban, thấy vẻ mặt đưa đám của Liễu Âm, đến giao lưu ánh mắt cũng không, trực tiếp rời đi.

"Vọng Lan, người mau thay cái chăn ướt này ra, nha đầu Liễu Âm kia cũng không biết làm sao vậy, ta kêu nàng ta cũng không động tĩnh." Tần Phiên Phiên nhìn thấy Vọng Lan, đáy mắt đều là thân sắc mừng rỡ.

Vọng Lan vừa đổi chăn vừa nói chuyện với nàng: "Chủ tử, nô tỳ phơi chăn gấm có thoải mái không?"

"Thoải mái, lần tới người lại nhớ phơi."

"Vâng, chỉ cần ở thời điểm đến phiên nô tỳ làm việc, ngài không khóc như vậy là được." Vọng Lan đáp ứng thật sự vui sướng.

Tần Phiên Phiên hơi suy nghĩ, lập tức minh bạch ý tứ của nàng ta, liền tục gật đầu: "Được, người giúp ta phơi chăn, ta sẽ khóc ở thời điểm Liễu Âm làm việc, hai người phân công hợp tác, khá tốt."

Liễu Âm đã đi xa, không nghĩ tới nàng bị người ta liên thủ hãm hại.

Người ngốc có phúc của người ngốc, câu này không áp dụng trên người của Liễu Âm, rốt cuộc chủ tử các nàng là Đào Uyển nghi, đi theo vị chủ nhân này thì phải tùy thời tùy chỗ đề cao cảnh giác.

Không lâu sau Trương Đại tổng quản lại lộn trở lại, đương nhiên hắn cũng không thể lại lần nữa gặp Đào Uyển nghi, Vọng Lan ngầm ý cười mà đứng ở cửa đón hắn.

"Ta biết đại tổng quản nhất định sẽ quay lại." Nàng nhẹ giọng nói một câu.

Trương Hiến Năng là người tinh tường còn có cái gì không rõ, lập tức nói: "Vậy không cần ta nhiều lời, nói vậy hôm qua tiểu tử Trương Thành kia đã nói với ngươi. Thế cứ dựa theo lệ cũ mà làm đi."

Vọng Lan gật đầu: "Vậy đi, chỗ Uyển nghi ta nói một tiếng là được."

Trương Hiến Năng cũng gật đầu theo: "Vậy đêm nay Thường Đào các các ngươi lại không cần bữa tối."

Vọng Lan: Cười không nổi.

Trương Hiến Năng: Ta muốn đánh chó.

Đêm đó, hồ cá Thường Đào các lại khai trương, trên cầu chen đầy người há mồm chờ mỗi câu.

Chỉ là một lát sau, Trương Đại tổng quản cũng gia nhập, mọi người rất khách khí mà mời hắn đến hàng đầu tiên, nhường gió Tây Bắc tốt nhất cho Đại tổng quản!

Nguyên nhân chính là vì chuyện đáng buồn buổi sáng nay, Liễu Âm nhìn thấy hắn tới, lập tức thò lại gần muốn giải thích rõ ràng.

"Đại tổng quản, hôm nay ta khuyên chủ tử uống trà ăn bánh, không phải muốn cho nàng nghỉ ngơi, mà là muốn gián đoạn cảm xúc của nàng, có lẽ nàng sẽ không còn tâm tư khóc nữa." Nàng thấp giọng nói, trên mặt còn mang theo tươi cười lấy lòng.

Nhưng Trương Hiến Năng cũng không phản ứng nàng, Liễu Âm là một cô nương bám riết không tha, vẫn cứ luôn đứng ở bên cạnh hắn lái nhái lắm bầm như vậy.

Rốt cuộc Đại tổng quản quay đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Ngươi ngừng nghỉ một lát đi, đừng quấy rầy ta uống gió."

Liễu Âm bĩu môi, vậy đi, uống uống uống, rót một bụng gió lạnh, suốt đêm không bị đói, nửa đêm đi nhà xí.

Hoàng thượng và Đào Uyển nghi náo loạn suốt ba ngày, cung nhân Long Càn cung và Thường Đào các cũng lo lắng đề phòng, đói bụng ba ngày.

Mỗi một ngày, đội ngũ của bọn họ đều càng lớn mạnh.

Toàn thể cung nhân Long Càn cung cảm thấy bọn họ đến ngày thứ tư cũng phải tiếp tục thế này, vậy mà Hoàng thượng một mình đi.

Nguyên nhân gây ra là Trương Hiến Năng uống nhiều quá gió lạnh, đêm đó liên tiêu chảy, kéo dài một đêm còn ở trên giường nằm, tất nhiên không thể hầu hạ quân vương.

Cũng may Trương Thành tuổi trẻ thân mình khoẻ mạnh, lên đảm đương chức trách của Đại thái giám.

Nhưng đã không có hạc giấy, lại không có Trương Hiến Năng, Hoàng thượng luôn cảm thấy không thích hợp.

Hắn liền theo tâm ý của chính mình, đi Thường Đào các.

Tiêu Nghiêu suy nghĩ muốn tìm lấy cái cớ, cũng không phải hắn cho Tàn Phiên Phiên bậc thang đi xuống, mà là muốn hung hăng răn dạy nàng.

Trên đường đi, hắn còn ngàn vạn dặn dò Trương Thành: "Tới Thường Đào các, nếu trẫm lại bị Đào Uyển nghi gạt lời, ngươi liền ho khan nhắc nhở trẫm. Trẫm vừa đi vào lập tức phải hung hăng mà răn dạy nàng, quở trách nàng, nếu nàng không cúi đầu nhận sai, trẫm phải động thủ đánh nàng. Nữ nhân này chính là thiếu dạy dỗ, đều mức sắp cười trên đầu trẫm. Nghe rõ không?"

Lúc Tiêu Nghiêu nói lời này, trên mặt biểu tình nghiêm túc chưa từng có.

Trương Thành cũng vô cùng nghiêm túc gật đầu đáp ứng nói: "Nô tài nhất định hoàn thành nhiệm vụ."

Hắn hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang mà dẫn đầu một đám người, vào Thường Đào các, kết quả chân trước bước vào nội điện, nhìn thấy Tàn Phiên Phiên nước mắt lưng tròng mà nhìn hắn, sau đó liền bước nhanh vọt tới mép giường.

"Hoàng thượng, tần thiếp rất nhớ ngài." Hốc mắt Tàn Phiên Phiên hồng hồng, nước mắt tràn đầy, lại không chảy ra.

Nhưng đúng là bộ dáng ảm ức lại ra vẻ kiên cường càng làm cho người ta đau lòng.

"Cuối cùng ngài cũng tới xem tằm thiếp, ta còn tưởng rằng ngài không cần tằm thiếp. Tằm thiếp ở trên giường ăn cũng ăn không ngon, uống cũng uống không vô, suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt. Tằm thiếp đều cho rằng mình cứ như vậy chết đi, Hoàng thượng, tằm thiếp sợ cuối cùng không thể thấy mặt ngài..."

Nàng nghẹn ngào khóc, hần nhẹ nhàng dỗ dành.

"Sao có thể? Trẫm tới rồi." Hòa khí của Tiêu Nghiêu toàn bộ tiêu tan, trên đường hần nói cái gì, một câu cũng không nhớ rõ, tóm lại trước đó nàng xong nói, cũng không thể để nàng khóc như vậy.

Bởi vì Tiêu Nghiêu tới gần, thậm chí đuôi tay vuốt gáy nàng, Tằm Phiến Phiến lập tức bắt được cơ hội, dang hai tay ôm lấy eo hần, chôn ở trong ngực hần khóc.

Từng tiếng đều là kể ra nhớ nhưng đối với hần, cùng với sợ hãi hần vứt bỏ chính mình.

Vọng Lan và Liễu Âm cùng nhau lạnh nhạt đứng ở một bên, ha ha, ăn không ngon uống không vô, lại dưỡng ở trên giường, cùng Hoàng thượng kết hợp thành một đôi vợ chồng heo bốn trăm cân ha!

"Khụ khụ, khụ khụ khụ!" Trương Thành bị cảnh tượng hai người ôm nhau này làm cho kinh sợ, điều này hoàn toàn không giống với tưởng tượng trước đó của hần.

Sau khi hần phản ứng lại, lập tức bắt đầu điên cuồng ho khan.

Đáng tiếc Hoàng thượng đắm chìm trong nước mắt của mỹ nhân, căn bản không rảnh bận tâm đến thanh âm khác.

Cho đến khi tiếng ho khan của hần đã che khuất mất tiếng khóc làm nũng của Tằm Phiến Phiến, Đào Uyển nghi mới có chút không vui nói: "Hoàng thượng, có phải Trương công công có ý kiến với tằm thiếp hay không, tại sao hần vẫn luôn ho khan? "

Tiêu Nghiêu lập tức cảnh cáo mà nhìn về phía Trương Thành, trong ánh mắt tràn ngập trách cứ, tựa như muốn nói ngu xuẩn, nguoi quấy rầy tiểu khả ái của trẫm khóc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Hai Người Làm Hòa

Edit: Nhu Đức cơ

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Trương Thành không dám ho khan, hần bị ánh của Hoàng Thượng dọa chết khiếp rồi, hần đang nhìn thấy bộ dạng cầu giữ đồ ăn sao? Hoàng Thượng vừa nãy giống hết cầu, nghe răng trợn mắt giống như khắp thiên hạ đã làm thương tổn bảo bối của hần vậy.

Trương Thành cúi cái đầu, trong lòng âm thầm cầu nguyện Trương Hiến Năng mau nhanh khỏi bệnh, nếu không hần căn bản không biết nên ứng phó như thế nào nữa. Vọng Lan nhìn bộ dáng túng túng của hần, không khỏi lên đuôi tay vậy vậy, Trương Thành lập tức hiểu ý, lén dịch một chút đến trong góc, cùng Vọng Lan cùng Liễu Âm đứng thành một loạt. Hai vị có việc cứ làm đi, cầu không cần quấy nhiễu người không liên quan.

"Hoàng Thượng, ngài có phải hay không không chú ý tới dùng bữa? Đã gầy đi rồi. Mỗi ngày thời điểm phê duyệt tấu chương, nên thường đi lại một chút, bây giờ nhìn rất tiêu tụy nha. Không có tằm thiếp bên người chăm sóc ngài, ngài có phải thiếu rất nhiều vui sướng cùng lạc thú a? Tằm thiếp về sau không giận đối với ngài nữa."

Nàng vừa nói vừa đuôi tay muốn chạm vào mặt hần, nhưng mà nàng nằm bò với không tới, Tiêu Nghiêu liền chủ động hạ lưng xuống, đem mặt đến. Tằm Phiến Phiến thật cẩn thận mà sờ mặt hần, hốc mắt cũng hồng lên, trên khuôn mặt hiện rõ đau lòng không thôi, giống như cầu nhà chính mình thật sự gầy đi.

Tiêu Nghiêu bắt lấy tay nàng, nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay nàng. Đôi tay của vị Đào Uyển nghi này từ nhỏ chưa làm qua việc nặng, được bảo dưỡng đến cực kì mũm mĩm, ngón tay thon dài tinh tế, đẹp vô cùng. Hần hôn xong liền luyến tiếc buông ra.

"Nàng mới gầy đi, nhìn này trên tay toàn xương, nàng bị thương phải ăn nhiều một chút. Có phải nô tài của nàng không chiều cố tận tâm, đợi lát nữa trẫm sẽ cho nàng phạt bọn họ!"

Tiêu Nghiêu hôn nhẹ ngón tay Tần Phiến Phiến, cảm thấy ngón tay không chút thịt thừa, tức khắc cực kỳ đau lòng. Hai người nói chuyện đến ân ái, mà ba cái nô tài ở bên cạnh đều mang vẻ lạnh nhạt.

Nhìn này, hai vợ chồng đều đã nặng bốn trăm cân như heo con rồi, lại còn có mặt mũi nói đối phương gầy. Hơn nữa, cung nhân ở Thường Đào Các đều đã bỏ đói ba bữa tối rồi, còn muốn phạt như thế nào nữa?

"Không thể trách bọn họ, là tần thiếp ăn uống không vào, chỉ cần nghĩ Hoàng Thượng muốn vứt bỏ tần thiếp, tim thiếp liền đau như đao cắt." Tần Phiến Phiến ghé vào trong lòng ngực hắn, buồn buồn nói, dáng vẻ đặc biệt đáng thương.

Tiêu Nghiêu chính là ăn mềm không ăn cứng, vừa nghe thanh âm này, lại nhìn thấy nàng bị thương không đi lại nổi, tức khắc liền mềm lòng.

"Trẫm có vứt bỏ nàng đâu? Nàng là Đào Uyển nghi đích thân trẫm phong." Hắn vỗ nhẹ đầu nàng, ngữ khí cực kỳ thân mật, thực sự dễ nói chuyện.

Tần Phiến Phiến đột nhiên thoát ra từ trong lòng hắn, ánh mắt đảo qua ba cái cung nhân đứng trong góc kia. Ba người vẫn luôn đảm đương nhiệm vụ làm phong nền kia, bỗng nhiên trong lòng chấn động, như lâm phải đại địch, trong lòng tự nhiên dâng lên dự cảm không lành.

"Chính là, chính là..." Nàng muốn nói rồi lại thôi.

Tiêu Nghiêu liếc mắt một cái liền nhìn ra điểm không thích hợp, theo tầm mắt nàng liền trừng mắt nhìn qua đi, hung tợn nói:

"Có phải hay không có người ở trước mặt nàng nói hươu nói vượn hả?"

"Không phải, chỉ tại ngài chậm chạp không tới thăm tần thiếp, làm tâm thiếp liền thấp thỏm lo âu. Tần thiếp muốn đi xem ngài, nhưng lại nằm ở trên giường không thể nhúc nhích. Ngài còn đem hạc giấy thiếp tặng trở lại, chỉ tưởng tượng thôi tần thiếp liền cảm thấy tim như bị đao cắt, hàng đêm không thể ngủ được."

Nàng gào lên đầu, vẻ mặt nhuộm đậm màu bi thương. Liều Ám cúi đầu nhìn đất, hiện tại nàng rất muốn đánh người, chủ tử của nàng quả thực hàng đêm không thể ngủ, vừa đến buổi tối liền kêu phía sau lưng đau, lẫn lộn hơn nửa đêm mới ngủ còn phải có người bên cạnh. Mỗi ngày, ban ngày ban mặt, nàng ngủ so heo còn hăng hái hơn a.

Tiêu Nghiêu nhú nhú mày, tầm mắt trừng mắt đối diện ba người, có vẻ càng thêm hung ác.

Nội tâm Trương Thành thâm kêu khổ, không phải, việc này không thể trách người khác, bọn họ là nô tài phải dựa theo phân phó của chủ tử làm việc, muốn làm bất kỳ vấn đề gì cũng phải đi tìm Hoàng Thượng.

"Trẫm đã hiểu, nhất định là nô tài ngu xuẩn mồm mép vụng về không nói rõ ràng công đạo cho trẫm, ngược lại làm ái tần hiểu lầm. Kỳ thật trẫm thật sự chưa từng nói qua muốn vứt bỏ nàng, trẫm chỉ có đau lòng nàng." Tiêu Nghiêu quay đầu nghiêm túc nhìn nàng, vừa nói vừa vỗ vỗ trán nàng, động tác cực kỳ thân mật mà nhẹ nhàng. Trương Thành chớp mắt, nội tâm sụp đổ, không còn muốn sống trên đời nữa. Cái gì mà lời vàng ý ngọc chứ, Hoàng Thượng rõ ràng chính là trợn mắt nói dối a!

Cho nên "nô tài ngu xuẩn này" chính là chỉ Trương Hiến Năng cùng hắn, trở về nhất định phải cáo trạng, Cầu Hoàng để mắng chửi người a!

"Thế ngài đem hạc giấy trở về là có ý tứ gì? Vẫn là muốn vứt bỏ tần thiếp đúng hay không?" Tần Phiến Phiến ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc hỏi hắn. Tiêu Nghiêu sùng sột một chút, ngay sau đó tầm mắt lại lần nữa hướng về Trương Thành, Trương Thành cảm thấy chính mình quả thực là phân hóa thành trì, chậu phân gì cũng có thể quăng lên đầu hắn.

"Trẫm là sợ nàng nằm ở trên giường nhiều sẽ chán, cho người đem hạc giấy tặng cho nàng để giết thời gian. Thế mà Trương Thành dám nói là trả lại cho nàng, trẫm liền khẳng định là nô tài này miệng lưỡi vụng về mới làm nàng thương tâm như vậy."

Lời lẽ của hắn nói ra cực kỳ chính đáng, tầm mắt trách cứ kia không ngừng phóng về phía Trương Thành.

"Nguyên lai là Trương công công nói sai à, tần thiếp đã trách oan ngài rồi. Tần thiếp rất nhớ ngài a." Nàng cũng liếc Trương Thành một cái, tầm mắt mị mị kia không có sai biệt lắm.

Vị Trương công công vừa bị trát thành cái sàng kia trong lòng thật mệt mỏi, đối diện với đôi vợ chồng này khiến hắn cực kỳ tổn thương. Mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng hắn liền cảm giác chính mình sống còn không được lâu nữa rồi.

"Trẫm cũng nhớ nàng." Hắn ôm nàng.

Giờ phút này không khí cực kỳ âm áp lắng mạn, các cung nhân đều ngưng lại rồi hô hấp, không dám nói lời nào.

Trên thực tế bọn họ hận không thể biến chính mình thành không khí, như vậy đôi vợ chồng kia mới không cần tìm người tính sổ, cũng liền tính không đến bọn họ nữa.

"Cái này chờ phía sau lưng thiếp khỏi, tần thiếp muốn cấp Hồng Y, Hồng Thường thiêu điểm giấy, tần thiếp muốn xin lỗi các nàng." Tần Phiến Phiến nhắc tới song bào thai, trong giọng nói đều là bi thương.

"Không cần không cần, trẫm này liền bồi cho người. Trương Thành, đi an bài, mang người tới."

Trương Thành tựa như một đường chạy thẳng ra ngoài, mẹ ơi, hắn không muốn ở trong kia thêm một khắc nào nữa rồi. Hắn tự mình sai người đi tiếp song bào thai, hình phòng vừa dơ loạn, lại còn cực kì âm trầm, kết quả thời điểm hắn dẫn người đi vào, liền thấy song bào thai ngồi xổm trên mặt đất gặm chân gà, ăn đến sung sướng, mỡ dính đầy trên miệng.

"Di, Trương công công tới ăn gà sao?" Hồng Thường trên mặt mang đầy ý cười, giọng chân gà hỏi hắn.

Trương Thành nhíu chân mày, lạnh nhạt nói: "Ta chỉ nghĩ ăn thịt heo. Phải là thịt heo con bốn trăm cân."

Trên bàn vẫn còn mấy miếng gà nướng, còn có mấy cái bình rượu, chắc hẳn song bào thai sống trong này không hề chịu khổ, thậm chí hưởng phúc đầy đủ, không nghĩ tới ở bên ngoài hai vị chủ nhân bởi vì chuyện này đều đã nháo đến túi bụi. Song bào thai hai vị vàng thu thập đi theo Trương Thành, vừa đến Thường Đào Các liền thấy Vọng Lan chờ ở bên ngoài.

"Cô cô." Song bào thai cung kính hành lễ với nàng.

Vọng Lan sững sốt một chút, lại cười cười, thấp giọng nói: "Hai người đi vào gặp Hoàng Thượng cùng chủ tử đi, Trương công công đừng bước."

Trương Hiến Năng nhìn Vọng Lan cô cô trước mặt đang tươi cười hớn hở, trong lòng thế nào lại không hề dễ chịu, hắn cảm thấy hôm nay chính mình quá xui xẻo.

"Buổi tối công công vẫn nên đứng trên cầu gỗ hóng gió đi. Hoàng Thượng nói không cần người đi vào hầu hạ, người đêm nay muốn ở Thường Đào Các." Vọng Lan kéo khoe miệng, muốn lộ ra một nụ cười trấn an cho hắn nhưng hình như không thành công lắm. Chuyện này rơi xuống đầu ai mà chẳng phải sinh khí.

Trương Thành âm thầm cắn chặt răng, quan tâm hỏi một câu: "Hôm nay còn có người khác sao?"

"Không có, đêm nay tất cả Tây Bắc phong đều cho người một người." Vọng Lan thực nghiêm túc mà nói.

Thế xác và tinh thần Trương công công đều mệt mỏi rồi, hắn cảm thấy chính mình đã chịu quá nhiều thương tổn.

Trong điện truyền đến thanh âm của Đào Uyển Nghi và song bào thai vui quá mà khóc, rõ ràng họ lại bắt đầu biểu diễn đây mà.

Chỉ có hắn một mình lẻ loi hiu quạnh nơi đây.

Một lúc sau, Song bào thai vừa ra, đã bị Trương Thành chặn đường đi, hai người đều là vẻ mặt phát ngược mà nhìn hắn, không biết Trương công công đang bị làm sao.

"Chân gà còn không? Ta muốn ăn gà."

Trương công công bị bỏ đói cơm chiều, đáy lòng cực bất bình, thôi trước hết là no cái bụng đã có việc gì nói sau.

Đêm đó, một mình Trương Thành trên cầu ăn gió uống sương, các cung nhân của Thường Đào Các không làm sai toàn bộ đều bụng cơm chính mình đứng ở một bên, vừa ăn cơm vừa xem hắn uống gió.

Mùi cơm thơm nức lan tỏa trong gió, thức ăn Thường Đào Các lại rất ngon, các cung nhân đều có thịt ăn cả, làm cái bụng hắn ngày rệu đến âm ỉ.

Trương Thành: Con mẹ nó!

Hoàng Thượng lại lần nữa đi Thường Đào Các, hơn nữa biết rõ Đào Uyển Nghi bị thương không thể hành phòng, nhưng vẫn như cũ ngủ lại cả một đêm.

Việc này khiến toàn hậu cung khiếp sợ, mọi người đều suy đoán xem vị Đào Uyển Nghi này đến tột cùng có bao nhiêu mị lực, ngay cả bị thương thế này nhưng vẫn có thể lưu lại Hoàng Thượng.

Phải biết rằng một nữ nhân nhất thời thịnh sủng, tại hậu cung rất bình thường, rốt cuộc nam nhân đều là hạng người có mới nói cũ, Tần Phiên Phiên là nhân vật duy nhất còn mới mẻ tại hậu cung, tính cách lại rất là không giống người thường, lại có thể khiến cho Hoàng Thượng thoải mái.

Nhưng mà thời điểm nữ nhân này không thể thị tẩm lại vẫn có thể như cũ bắt lấy tâm Hoàng Thượng, điểm này liền rất làm người ta sợ hãi.

Chỉ sợ không phải Hoàng Thượng tham luyện cảm giác mới mẻ cùng nhan sắc của nàng, mà là toàn bộ con người nàng đi.

Hoàng Thượng trở lại Long Càn Cung, một lúc sau liền phái người đi truyền chỉ, làm cô nương Chu gia trở về nhà dưỡng thương. Hoàng Thái Hậu tuổi đã cao, cần phải dưỡng già, không thể cứ làm lụng vất vả như thế, trước kia là hắn sơ sót, vì thế hắn phái bốn vị Quý phi cùng nhau giải quyết hậu cung công việc.

Khi Hoàng Thái Hậu biết được ý chỉ này, cả người chắc phải tức giận đến ngất đi rồi.

"Hoàng Thượng thế nhưng hạ loại này ý chỉ? Uyển Uyển ở trong cung bị người đánh, lại muốn nàng hồi phủ dưỡng thương, thế này là đánh vào mặt Chu gia chúng ta! Còn nữa ai gia không có già, đừng mơ tưởng cướp quyền lực từ trong tay ai gia đi, ai gia chính là muốn chấp chương hậu cung này!"

Hoàng Thái Hậu căn bản không có duỗi tay tiếp chỉ, lại còn nổi giận đùng đùng mà gầm rú nói.

Tôi tuyên chỉ chính là Trương Thành, hấn vẫn luôn mắt nhìn mũi mũi nhìn tim mà đứng, đôi tay cầm thánh chỉ chờ nàng tới đón, bắt quá mắt nhìn tư thế này của Hoàng Thái Hậu, là muốn kháng chỉ không tuân, hấn không khỏi dưới đáy lòng cười lạnh một tiếng.

Hoàng Thái Hậu cũng là hôn đầu, theo lý thuyết khi tiên hoàng còn trên đời, bà muốn giữ quyền cai quản hậu cung, ai đều không thể nói bà cái gì, bởi bà là Hoàng Hậu.

Nhưng hiện giờ bà là Thái Hậu, này hậu cung oanh oanh yến yến ai được sủng ái, đều cùng bà không quan hệ.

Huống chi Hoàng Thượng cũng không phải do bà sinh, Hoàng Thượng sao có thể e ngại bà chứ.

"Hoàng Thái Hậu, ngài muốn kháng chỉ sao?" Trương Thành nhìn vào thánh chỉ nói.

Vị Hoàng Thái Hậu đang bạo nộ kia không khỏi sùng sốt một chút, nhìn về phía kia thánh chỉ, ánh mắt lập lòe.

Dù gì cũng có ít nhiều năm sống nơi hậu ung, bà cũng sớm phân biệt được đâu lợi đâu hại, nhưng bà mà gât đầu, chỉ sợ mặt sau chờ chuyện của bà chỉ biết càng thêm quá phận, bà đã sớm nhìn thấu, con không phải từ chính mình trong bụng bò ra, chính là cách thiên son vạn thủy.

Hoàng Thái Hậu cuối cùng vẫn là nặng nề mà tiếp nhận thánh chỉ, tuy nói là bà không phục, nhưng mà ngang nhiên kháng chỉ bà vẫn là làm không được, nếu mà làm thật chắc toàn bộ Chu gia đều có khả năng xử trăm mất.

Trương Thành cười tủm tỉm nhìn Hoàng Thái Hậu tiếp thánh chỉ, giơ tay một ngón tay chỉ vào Chu cô cô bên cạnh Hoàng Thái Hậu, dương cao thanh âm nói: "Vị này Chu cô cô lúc trước không coi ai ra gì, coi rẻ quân uy, mang đi."

Hấn vừa nói ra, liền có một đội nhân mã vọt tiến vào, đương nhiên Hoàng Thượng vẫn cho Hoàng Thái Hậu một chút mặt mũi, cũng không có cho thị vệ tiến vào, mà là một đám thái giám vọt vào, trực tiếp liền bắt được một bên tay Chu cô cô, ấn bà ta về phía sau lưng kéo đi.

"Các người làm gì vậy!" Khi Hoàng Thái Hậu vừa hoàn hồn, liền phát hiện Chu cô cô đã bị đè lại, lập tức kinh hoảng thất thố mà muốn đi lên ngăn cản.

"Hoàng Thái Hậu, đây là phân phó của Hoàng Thượng." Trương Thành vẫn là bộ dáng mỉm cười kia nói.

Hoàng Thái Hậu rõ ràng không tin, bà vẫn ngăn không cho bọn họ đi, lạnh lùng nói:

"Sao có thể, vì sao trong thánh chỉ không nhắc tới."

"Hoàng Thượng đã hạ khẩu dụ, Chu cô nương dù gì cũng là người của Chu gia, Hoàng Thượng nói người không cho ngài mặt mũi, thì ngài cũng phải cho Thái Hoàng Thái Hậu mặt mũi. Bắt quá vị Chu cô cô không phải là nhân vật đáng để người cấp thánh chỉ. Mang đi!" Hấn vẫy tay, ngữ khí có chút cường ngạnh.

Những tên thái giám đó cũng không sợ gì Hoàng Thái Hậu, liền kéo Chu cô cô đi.

"Các người lớn mật, ngăn lại bọn họ, không được đi! Ai gia nói không được đi liền không được đi!" Hoàng Thái Hậu hận đến nghiến răng nghiến lợi, bà hung tợn mà nhìn chăm chăm Trương Thành xem, hận không thể một ngụm nuốt hấn.

Nhưng mà vị Trương công công này là do Trương Hiến Năng một tay mang tới, trên khuôn mặt kia là nụ cười không chút gợn sóng, quả thực là đồ đầu vào lừa làm Hoàng Thái Hậu càng thêm hận.

Mệnh lệnh bà thốt ra làm cung nhân ở Vĩnh Thọ Cung xúm lại đi lên nhưng lại không hành động sao cho phải.

"Muốn chết thì tới đi, hôm nay nếu ta không mang Chu cô cô đi được các người cứ chờ thị vệ trong cung dẫn theo đao tới. Một đám các người cảm thấy thứ đồ trên cổ kia quá nặng không nghĩ muốn có phải hay không? Tới a!"

Trương Thành trầm mặt, lạnh giọng quát.

Tức khắc những người đó liền đều dừng, không dám lại lỗ mãng nữa.

Trương Thành xoay người đi, phía sau bọn thái giám áp giải Chu cô cô nhanh chóng đuổi theo, mặc kệ Hoàng Thái Hậu ở sau lớn tiếng kêu to, cũng không có kẻ nào phản ứng với bà.

Thậm chí còn có đại cung nữ sợ Hoàng Thái Hậu xông lên đi, không cẩn thận bị thương lại rước lấy cái gì phiền toái, liền ngăn bà lại nhẹ giọng khuyên nhủ.

Hoàng Thượng là đang thực hiện một loạt hành động khiến toàn hậu cung rung chuyển.

Hấn không chỉ cướp đi quyền lực của Hoàng Thái Hậu tại hậu cung, thậm chí còn sai người trực tiếp mang Chu cô cô đi, khiến người trong hậu cung đều hiểu được vị Hoàng Thái Hậu đang tác quái tác quái kia đã ngã ngựa rồi.

Trước đây Hoàng Thượng không đối phó với bà, thậm chí khi bà cùng Cao thái hậu tranh chấp, hấn cũng không muốn xử lý, bây giờ vừa ra tay chính là thù đoạn lỗi đình như thế.

Trương Thành đi rồi, Hoàng Thái Hậu vẫn còn muốn nháo tiếp, bà cự tuyệt đem Chu Uyển ra khỏi cung, cuối cùng vẫn là Chu Quốc Công phu nhân khi biết tin tức, liền tự mình tiến đem Chu Uyển đi.

Hoàng Thái Hậu ngăn Chu Quốc Công phu nhân, nói nhất định sẽ giữ được Chu Uyển, hơn nữa còn muốn cho nàng làm nữ nhân tôn quý nhất trong cung.

Chu Quốc Công phu nhân lắc lắc đầu: "Thái Hậu nương nương vẫn nên để ta mang nàng về thôi, Chu gia cô nương đều không thích hợp làm đương kim Hoàng Hậu, đây cũng là ý của quốc công gia, vinh hoa phú quý của Chu gia không cần phải nhờ bàn tay của nữ nhân."

Sau khi Chu Quốc Công phu nhân mang theo Chu Uyển ra cung, Hoàng Thái Hậu liền ngã bệnh, những biến cố liên tiếp làm bà căn bản không kịp phản ứng.

Tần Phiên Phiên vẫn ở Thường Đào Các dưỡng thương, những biến cố trong cung căn bản nàng không hề để ý, chỉ là mỗi ngày nghe Liễu Âm trở về báo cáo xem hôm nay có chuyện gì mới mẻ thôi.

Bốn vị Quý phi thượng kia tự nhiên trở thành chủ hậu cung, tuy quyền lực có chút bị phân chia.

Chẳng qua không ai chủ động khiêu khích cả, tú nữ cũng sắp vào cung rồi, tất cả mọi người đều nín thở, duy trì yên lặng trước bão táp sắp tới.

Nhưng mà tú nữ chưa vào cung, thì Đào Uyển Nghi đã ra ngoài rồi.

Sáng sớm hôm nay, toàn bộ Thường Đào Các đều bận rộn cả, chỉ vài cung nữ vây quanh Tần Phiên Phiên.

"Bốn tần hôm nay rời núi, nhất định phải làm hậu cung kia lóa mắt, bộ nào ta có thể mặc đều mang ra cả đi, phải làm mù con mắt bọn họ mới được!" Nàng bị Cầu Hoàng đế chiều đến hư, khẩu khí đã lớn lên không ít.

Tuy nói rằng nàng chỉ là tứ phẩm tần, nhưng lại có cảm giác so với Quý phi còn muốn cao quý.

Xích chó trong tay ta, thiên hạ ta định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sùng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đến Thăm Thái Hậu

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thảo Hoàng Quý phi

Bên trong Vĩnh Thọ cung, bốn phía đều yên tĩnh, Hoàng Thái hậu nằm ở trên giường, sắc mặt vàng như nền nhìn rất âm trầm.

Thời gian mấy ngày gần đây, Hoàng Thái hậu vô cùng không dễ chịu, đạo ý chỉ vừa ra kia của Hoàng thượng khiến cho hướng gió trong hậu cung thay đổi, vốn dĩ những phi tần đến thỉnh an bà cũng bởi vì bà cần dưỡng bệnh nên đã vài ngày không tới.

Vĩnh Thọ cung vốn dĩ rất náo nhiệt, nay trở nên yên tĩnh hiu quạnh dị thường.

Thậm chí ngay cả tâm tình của Hoàng Thái hậu cũng thay đổi, trước đó vài ngày có mấy vị phi tần đến thăm bà, vốn dĩ cười cười nói nói cũng không tệ lắm, nhưng cũng không biết nói đến chuyện gì mà bỗng nhiên Hoàng Thái hậu tức giận, nói các nàng coi thường bà, mắng chửi người một trận rồi đuổi đi.

Bây giờ Chu cô cô cũng bị bắt đi, nghe nói là sau khi bị đánh hai mươi gậy, cũng không biết bị ném đi nơi nào.

Tóm lại kết cục của nàng ta cùng với Chu ma ma lúc trước cũng không khác biệt nhiều lắm, đều không rõ sống chết, căn bản Hoàng Thái hậu không tìm thấy nàng ta ở đâu hết.

"Thái hậu, ngài uống một chén canh nấm tuyết đi." Có tiểu cung nữ hai tay bưng một bát nấm tuyết đi lên.

Kết quả sau khi Hoàng Thái hậu nhìn thoáng qua, trên mặt lộ mấy phần thần sắc căm ghét, liền đưa tay hất bát canh đi.

"Đồ hỗn trướng, trong chén canh này ít nấm tuyết như vậy, có phải Ngự Thiện phòng bên kia chậm trễ hay không? Nhìn Hoàng thượng đối xử với ai gia

như vậy, cho nên những cung nhân các người cũng liền nâng cao đạp thấp, muốn dùng mảnh lối trao đổi phải không? Ai gia còn chưa có chết đầu mà đã dám đòi xử với ta như thế..."

Chén canh nắm tuyết thơm ngọt kia rơi thẳng xuống đất, bát sứ xinh đẹp đập xuống trên nền gạch, nước canh đậm đặc chảy đầy ra đất.

Tiểu cung nữ hơi có chút áy náy, canh nắm tuyết này là ngự trù đặc biệt ninh hơn một canh giờ mới múc ra, là nàng tận mắt nhìn thấy.

Cộng thêm nhóm cung nhân của Vinh Thọ cung vẫn giống như thường ngày, thậm chí bởi vì Hoàng Thái hậu sinh bệnh, mọi người chăm sóc càng thêm tỉ mỉ, trong lúc đi lại đều thận trọng sợ quấy rối Hoàng Thái hậu nghỉ ngơi.

Nhưng mà cho dù hầu hạ cẩn thận như vậy, cũng không được một câu khen ngợi, ngược lại còn bị Hoàng Thái hậu chỉ trích như thế.

Đây rõ ràng là do nỗi lòng của Hoàng Thái hậu thay đổi, bà cảm thấy mặt mũi của mình bị Hoàng thượng đánh rớt hết, lại thu quyền hành, cả người đều trở nên rất miễn cưỡng, nhìn ai cũng không vừa mắt.

"Thái hậu nương nương, Đào Uyển nghi ở bên ngoài cầu kiến, nói là tới thăm ngài." Từ ngoài điện một tiểu cung nữ đi vào nhẹ giọng thông truyền.

Đang lúc Hoàng Thái hậu phát cáu, vừa nghe nói Tàn Phiên Phiên tới, không tự chủ mà giật mình, bà thật không nghĩ rằng Tàn Phiên Phiên sẽ chọn trùng thời điểm này tới thăm bà, phải biết là chắc chắn bà sẽ muốn bày sắc mặt ra.

"Nàng ta cũng dám đến! Trước hết để cho nàng ta ngồi ở ngoài điện một chút, chờ ai gia chỉnh đốn xong đã rồi nói." Hoàng Thái hậu cười lạnh một tiếng, mà quyền sát chương[1] muốn giáo huấn nàng ta.

[1]: Ma quyền sát chương 摩拳擦掌 xoa nắm tay xát bàn tay.

Tiểu cung nữ thừa vâng một câu, rồi nhanh chóng đi ra ngoài. "Các người còn đứng ngẩn ra đây làm gì, mau dọn cái đồng lộn xộn này lại, rồi giúp ai gia rửa mặt thay đồ." Hoàng Thái hậu lạnh giọng phân phó một câu.

Mấy cung nữ ở nội điện lập tức bắt đầu chuyển động, lúc trước đại cung nữ nhìn Thái hậu suy nghĩ gặng gượng muốn rời giường, vội vàng nhẹ giọng khuyên nhủ: "Thái hậu, thái y căn dặn mấy ngày nay ngài nên nằm trên giường tĩnh dưỡng, lúc này cũng không cần ngồi dậy. Ngài muốn cái gì, nô tỳ lấy cho ngài."

Hoàng Thái hậu nghe xong lời này, lập tức trừng mắt liếc qua một cái, tức giận nói: "Lời của thái y đâu phải lúc nào cũng chuẩn, bọn hán còn nói thân thể ai gia vẫn khỏe mạnh đây, ấy thế mà nói ngã bệnh là ngã bệnh ngay. Người cho rằng tiểu tiện nhân Đào Uyển nghi kia chọn thời điểm này tới là vì cái gì, là muốn nhìn thấy bộ dáng chật vật nghèo túng của ai gia, vừa vặn đối lập với nàng ta hoa hòe lộng lẫy thì càng lộ ra ai gia là một lão phụ dân dân già đi mà tuổi tác nàng ta vẫn như nụ hoa vậy, ai gia càng không cho nàng ta như ý!"

Loại thời điểm này, ngược lại Hoàng Thái hậu rất chú ý tới phương diện trang dung[2], hiển nhiên bà lại coi Tàn Phiên Phiên thành Cao Thái hậu.

[2]: Trang dung - 妆容: quần áo diện mạo

Bà đấu với Cao Thái hậu nhiều năm như vậy, vẫn là vô cùng hiểu rõ ý nghĩ của bà ta, đơn giản là những chuyện trang dung hay cách ăn mặc này kia.

Đại cung nữ không lay chuyển được bà, đành phải đỡ lấy bà ngồi ở trước bàn trang điểm, Hoàng Thái hậu đi đường đều run cả lên, cũng không ngăn được lòng muốn chiến đấu của bà.

Lúc Tàn Phiên Phiên được mời vào tới nơi thì chỉ thấy Hoàng Thái hậu dựa vào trên ghế quý phi, cách ăn mặc quanh thân cẩn thận tỉ mỉ, còn tinh xảo hơn mấy phần so với ngày thường thời điểm phi tần tới thỉnh an.

Chẳng qua người đã đến tuổi già, vốn dĩ bà đã lớn tuổi, cộng thêm gần đây sinh bệnh cho nên đã không còn bộ dáng tươi trẻ nữa.

Mà quả thật Tàn Phiên Phiên giống như bà suy đoán, ăn mặc chần chu rực rỡ, một thân váy sam màu vàng nhạt, trên đầu đầy châu ngọc, môi được bôi son đỏ rực cùng kết hợp với đánh phấn trên mặt, quả thật là sự tồn tại bắt mắt nhất ở hậu cung.

Ít ra lúc hai người ở cùng một chỗ trong điện, thì sự chênh lệch so ra vẫn vô cùng rõ ràng.

Hoàng Thái hậu chỉ cảm thấy máu nóng đang dâng lên, một hơi liền muốn nghẹn lại, nữ nhân này coi vậy mà còn to gan trắng trợn như thế.

Vừa đến đã trào phúng bà dần dần già đi.

Tàn Phiên Phiên lẻ loi một mình tiến đến, ngay cả Liễu Âm cũng không mang theo bên người, nàng cũng mặc kệ thần sắc trên mặt của Hoàng Thái hậu là vui hay không vui, khoe miệng của nàng cong lên, cười đến trong veo dị thường[3].

[3]: cười trong veo khác hẳn với những gì thường thấy, đến mức làm ngạc nhiên.

"Tàn thiếp gặp qua Thái hậu nương nương. Trước đó tàn thiếp bị ngài đánh, Hoàng thượng nói với tàn thiếp chỉ là một chút hiểu lầm, bảo tàn thiếp sau khi dưỡng thương tốt lên thì không cần ghi hận trong lòng, tới cho ngài nhìn một cái. Tàn thiếp biết rõ, Thái hậu nương nương là người thiện tâm, làm sao lại phạt đòn tàn thiếp nặng như vậy, dù sao từ lúc tàn thiếp vào cung đến nay vẫn luôn nhu thuận nghe lời. Thái hậu ngài nhìn một cái, hôm nay thân thể

tần thiếp tốt hơn, mấy ngày nay uống nhiều thuốc bổ, khí sắc cũng rất tốt, lão nhân gia ngài cứ yên tâm đi!"

Ngữ điệu lúc nàng nói chuyện trầm bổng du dương, tình cảm dạt dào, thậm chí còn nghe ra có chút kích động quá mức.

Hoàng Thái hậu chỉ cảm thấy ngữ điệu này của nàng có chút hơi khó chịu, dị thường quen thuộc, bà tỉ mỉ suy nghĩ mãi lúc sau mới hiểu được, chính là lúc giọng điệu của thế hệ tôn tử nói chuyện đối với lão tổ tông, cố ý mang theo trạng thái đáng yêu của tiểu nữ nhi kia rất sống động.

Tần Phiên Phiên được như vậy nên Cao Thái hậu mới thích, nàng ta sẽ phạm phải loại sai lầm mất tự nhiên ở cấp thấp như vậy sao?

Rất hiển nhiên là nàng sẽ không rời, nàng chính là tới ghê tởm Hoàng Thái hậu.

"Người cút ngay cho ai gia!" Hoàng Thái hậu nghiêm nghị nói.

Bộ dạng Tần Phiên Phiên vẫn là cười đùa tí tưng, lập tức thi lễ một cái quay người chuẩn bị rời đi: "Đúng vậy, ngài không muốn nhìn thấy tần thiếp nên tần thiếp sẽ không lượn ở trước mặt ngài nữa. Chúc ngài sớm ngày khỏe mạnh!"

Nhưng mà nàng còn chưa đi được bước nào, đã bị người ngăn cản đường đi.

"Ngăn nàng ta lại cho ai gia!" Hoàng Thái hậu ra lệnh một tiếng, lập tức có bốn cung nữ và thái giám vây lại xung quanh nàng.

Tần Phiên Phiên cũng không giận, cứ như vậy quay người đối mặt với Hoàng Thái hậu, vẫn là biểu tình trấn định tự nhiên như trước.

"Thái hậu nương nương đây là luyện tiết tần thiếp, muốn lưu tần thiếp ngồi lại uống trà? Ngài nói một tiếng là được, không cần để cho người ta ngăn đón tần thiếp như thế. Huống hồ tần thiếp thấy ngài từ trên giường bệnh xuống ăn mặc trang điểm một lần cũng không dễ dàng gì, nếu như không để cho nhiều người xung quanh nhìn vài lần, vậy thì trang dung như thế không phải là uống công rồi sao?" Nàng vừa nói vừa đi về phía trước hai bước, lại cung kính kính đối với Hoàng Thái hậu thi lễ một cái, nhìn thì có vẻ rất hợp lòng người.

Nhưng mà Hoàng Thái hậu chỉ cảm thấy nàng ta vô cùng ghê tởm, thấy được khuôn mặt kiêu diễm ướt át của nàng, lại nhớ đến thảm trạng bây giờ của mình, không khỏi càng hận hơn.

Bà hừ lạnh một tiếng, nói: "Lúc Hoàng thượng để cho người ta mang Chu cô cô đi, vốn dĩ không thông qua sự đồng ý của ai gia, trước tiếp để Trường Thành mang người cường ngạnh bắt bà ấy đi. Bây giờ người tự mình đưa đến trên địa bàn của ai gia, chắc hẳn ai gia cũng không cần thông qua sự đồng ý của hần mà trừng phạt người."

Mỗi một câu Hoàng Thái hậu nói, thần sắc trên mặt càng lạnh hơn một phần.

Trán của bà bị nóng đến mơ mơ màng màng, nhưng lửa giận trong lòng càng nóng hơn nữa, tiểu tiện nhân trước mắt này dám can đảm tới cửa khiêu khích như thế, thậm chí ngay cả một cung nhân cũng không mang theo, đây không phải chính là tìm đến cái chết à.

Nếu Tần Phiên Phiên không muốn sống nữa thì đương nhiên Hoàng Thái hậu sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Nhưng mà lời nói của bà vừa dứt, một thái giám tay còn chưa có đựng vào góc áo của Tần Phiên Phiên, đã có thứ gì từ ngoài điện bay đến.

"Vèo..." một tiếng, chuẩn xác không chút sai lệch nào mà đánh vào trên tay hần, ngay lập tức tiếng kêu rên lạnh lạnh của thái giám vang lên trong điện.

Đám người giật mình, chỉ thấy hai cung nữ vọt vào, tướng mạo gần như giống nhau như đúc, rất rõ ràng chính là cặp song sinh.

Đồ vật vừa bay vào trước đó chính là một đồng tiền, hiển nhiên hai cung nữ này thân mang võ nghệ.

Hoàng Thái hậu càng giật mình hơn là vì bà tưởng Tần Phiên Phiên không dẫn người theo tới, không ngờ rằng đã để hai cung nữ này ngoài điện, mà hai cung nữ này còn là cặp song sinh vốn dĩ đáng phải chết đi.

"Các người muốn làm gì! Muốn tạo phản sao?" Hoàng Thái hậu nghiêm nghị chất vấn.

Những người cung nhân kia vốn dĩ vây quanh Tần Phiên Phiên, toàn bộ đều lui lại vây đến trước người Hoàng Thái hậu, lúc trước ngay thời điểm đại náo Thương Đào các, cặp song sinh này đã từng đá vào đám thái giám, sau đó để cung nữ hôn mê, người ở nơi này bản thân đều đã trải nghiệm.

"Tạo phản cái gì? Đây là hai cung nhân mà tần thiếp mang tới, muốn cho Thái hậu nương nương nhìn xem. Chuyện tạo phản này từ đâu mà nói vậy chứ, rõ ràng là vị công công này muốn động tay động chân với tần thiếp, các nàng chỉ bảo vệ tần thiếp mà thôi."

Tần Phiên Phiên mờ to hai mắt, bộ dạng hoàn toàn không rõ Hoàng Thái hậu đang nói cái gì.

Cặp song sinh một trái một phải đứng ở bên cạnh nàng, thần sắc trên mặt mười phần cảnh giác, đồng thời trong tay đều cầm đồng tiền, trạng thái tùy thời chuẩn bị, chỉ cần ai dám tiến lên một bước, các nàng cũng không chút khách khí ném đồng tiền qua.

Tên thái giám kia sau khi bị đánh trúng, một mực che tay khóc rống, căn bản là không đứng dậy được, điều này đủ để thấy được uy lực của cặp song sinh.

Hoàng Thái hậu thấy các nàng cũng không có ý muốn tiến lên phía trước, chứng minh chí ít thì tính mạng của mình không phải lo, sau một hồi bình tĩnh trở lại, lập tức hỏi: "Ai gia nhớ rõ Hoàng thượng nói muốn giết hai người bọn họ, vì sao lại còn sống trên đời này? Miệng vàng lời ngọc, chẳng lẽ trước đó Hoàng thượng lại lừa ai gia?"

Lúc ấy Tiêu Nghiêu đứng trên đại điện ở Vinh Thọ cung, nói lời thề son sắt nhất định sẽ lấy mệnh của hai tiện tỳ này.

Tần Phiên Phiên nghe bà ta nói đến chuyện này, trên mặt lập tức biểu lộ ra vẻ bi thương: "Đúng vậy a, Hoàng thượng đáp ứng Hoàng Thái hậu đã làm được nha. Hai người kia chết thật là thê thảm đấy, đợi đến giữa tháng bảy sang năm, tần thiếp còn muốn đốt chút vàng mã cho các nàng nữa!"

"Đừng gào[4] nữa, mơ tưởng lừa gạt ai gia ư, nếu như đôi song sinh kia chết rồi thì hai người trước mắt kia lại là chuyện gì đang xảy ra hả? Người cho là ai gia mắt mờ không nhìn rõ người sao?"

[4]: Gào (Hào - 嚎) - khóc to: nghe tiếng mà không chảy nước mắt.

Hoàng Thái hậu mắt thấy nàng già khóc liền thấy chán, nghiêm nghị quát lớn, nếu không phải sợ giá trị vũ lực quá cao của cặp song sinh, đoán chừng đã trực tiếp xông về phía trước chỉ vào mũi nàng mắng to rồi.

"Các nàng là đa bào thai, hai người trước chết rồi, hai người này được Hoàng thượng điều chỉnh lại. Tần thiếp khuynh quốc khuynh thành như thế, lỡ như có mụ la sát nào trong lòng có quỷ, suốt ngày cứ muốn hại chết tần thiếp, Hoàng thượng lại không thể lúc nào cũng bên cạnh tần thiếp được, cho nên tìm đến hai người biết võ bảo hộ tần thiếp." Tần Phiên Phiên mở to hai mắt nhìn, cố gắng để Hoàng Thái hậu thấy được nàng vô tội cùng nghiêm túc.

Hoàng Thái hậu bị tức đến thở hổn hển, ai gia tin hành vi không ngay thẳng của người ư.

"Hai người này tên gọi là gì?" Bà cắn răng nghiến lợi hỏi.

"Hong Y và Hong Thường. Tần thiếp vì tưởng nhớ tỷ tỷ của các nàng nên vẫn tiếp tục dùng tên này. Dù sao đối với những nữ hài tử như các nàng được bồi dưỡng từ nhỏ mà nói, danh tự cũng chỉ là một tên gọi thôi, dùng tên tuổi của các tỷ tỷ cũng là để thay các nàng bảo hộ tần thiếp tốt hơn." Tần Phiên Phiên tiếp tục nghiêm trang nói hươu nói vượn.

Hoàng Thái hậu hít sâu một hơi, cố gắng không để cho mình bị tức mà ngắt đi, trầm giọng nói: "Vậy tổng cộng có bao nhiêu bào thai như vậy?"

Tần Phiên Phiên nghĩ lại một chút, thấp giọng nói: "Cái này còn cần phải xem ngài muốn giết mấy người."

Nàng đã trả lời đến vậy rồi mà Hoàng Thái hậu lại không rõ nữa thì là đồ ngu, bà muốn giết mấy người thì giết xong lại thêm hai người, nói tóm lại muốn thì cứ ra thêm hai nữa.

Ngay cả chuyện hòa thuận mặt ngoài Hoàng thượng cũng không nguyện ý làm, cứ như vậy tùy ý để cho Tần Phiên Phiên quang minh chính đại vả vào mặt bà.

Bà là Hoàng Thái hậu!

Tần Phiên Phiên chỉ là một tứ phẩm Uyển nghi mà dám cười trên đầu như vậy, nếu không phải Hoàng thượng cho nàng ta tự tin đó, Hoàng Thái hậu cũng không tin.

"Thái hậu ngài đừng hiểu lầm, kỳ thật tần thiếp đến chỉ là vì thăm bệnh, chúc ngài sớm ngày khôi phục. Ngài nhìn tần thiếp đều đem hai người các nàng lưu ở ngoài điện, chính là sợ kích thích đến ngài, để ngài nhớ tới cái chết thảm trước đó của hai vị kia. Nhưng mà thái giám trong điện này cũng quá không hiểu chuyện, nhất định phải động thủ với tần thiếp, cũng đành phải để cho hai người họ ra tay. Ngài không có chuyện gì chứ? Nếu ngài đau lòng cho hai vị cung nữ kia còn trẻ mà chết thì lần sau tần thiếp thay ngài đốt thêm vàng mã xuống dưới!"

Nàng liền tiếp lo âu nhìn Hoàng Thái hậu, giống như thật sự là một văn bối hiểu thuận vậy.

Trên thực tế nàng thiếu điều chỉ thẳng vào Hoàng Thái hậu mà nói: Hề hề, lão nhân gia, chính ngài nhất định phải làm loạn âm ỉ, ta chỉ muốn đến xem thăm trạng của ngài thôi, không ngờ rằng chính ngài còn muốn làm cho mình thảm hại hơn!

Hoàng Thái hậu tức giận đến sắc mặt xanh mét.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Một Cây Đào

Edit: Lan Sung nghi

Tần Phiên Phiên chân trước mới ra khỏi Vĩnh Thọ cung, sau lưng Hoàng Thái hậu đã bị tức đến ngất đi, Thái y được gọi tới rất nhanh, trong hậu cung không tránh khỏi bị truyền ra vài câu chuyện phiếm.

Đương nhiên Tiêu Nghiêu bên này cũng nhận được tin tức, cuối cùng Trương Đại Tổng quản cũng dưỡng tốt thân thể trở lại vị trí làm việc.

"Mới vừa rồi truyền đến tin tức, nói là sau khi Đào Uyển nghi đi Vĩnh Thọ cung vẫn an Hoàng Thái hậu, chọc Hoàng Thái hậu tức đến hôn mê, hiện giờ đang nằm trên giường chờ Thái y đến bắt mạch." Hẳn thật cẩn thận mà tìm tòi, sợ câu Hoàng đế không vui về lại muốn đổ chấu phân này lên đầu hân.

Lúc Trương Đại Tổng quản ngồi xỏm về vòng tròn bên ngoài, Trương Thành khóc lóc kể về hân cả nửa ngày, cũng không biết là không khí không lưu thông, hay là thật sự chịu áp lực lớn, tóm lại cả thể xác và tinh thần của hai cha con này đều không quá thoải mái.

Bút son phê tấu chương của Tiêu Nghiêu cũng không ngừng lại, âm thanh lạnh lùng nói: "Là trăm để nàng đi thăm Thái hậu, vốn dĩ thân thể của Hoàng Thái hậu yếu đuối, ngã bệnh là chuyện rất bình thường."

Nói xong, không khí trong điện lại khôi phục sự yên tĩnh.

Trong tay Trương Hiền Năng cầm phát trần đứng ở sau lưng hân, nhìn thấy eo lưng của nam nhân thẳng tắp, rất muốn nhắc phát trần gõ lên đầu chó của hân một cái.

Tiểu yêu tinh đúng là không thiếu thủ đoạn, hiện tại Cầu Hoàng đế chưa nhìn thấy mặt nàng đâu, cũng chưa nhìn thấy một mặt hại nước hại dân kia của nàng liên chủ động giúp nàng rồi.

Ngươi cứ kiêu căng đi, sớm muộn gì cũng lên đến tận trời, sau đó ngã xuống bẹp nát "trúng" Cầu!

"Hoàng thượng, Liễu Âm của Thường Đào các cầu kiến." Bên ngoài có một tiểu cung nữ tiến vào bẩm báo.

Thường ngày những cung nữ của các phi tần chủ tử muốn gặp Hoàng thượng đều bị ngăn ở ngoài như nhau, đừng nói là cung nữ, cho dù đích thân một vị phi tần nào đến, cũng đều không vào được.

Đây là quy định do đích thân Hoàng thượng đặt ra, thời điểm lúc trước ở Vương phủ, thư phòng của hân cũng không được tự do tiến vào như vậy, Long Càn cung cũng tương đương với cả tâm điện và thư phòng của hân, càng là tương đương với sự tồn tại của cấm địa.

Hơn nữa những phi tần khác đều ngại, sợ chính mình đưa thứ gì vào bên trong, sẽ bị truyền ra ngoài, bị dán lên cái nhãn "hồng nhan họa thủy".

Nhưng là Đào Uyển nghi không sợ, vẫn luôn quang minh chính đại.

"Tuyên vào." Tiêu Nghiêu vẫy vẫy tay.

Liễu Âm vừa tiến vào lập tức cung kính hành lễ, trên tay nàng cầm một đồ vật hình chữ nhật, mặt trên phủ một mảnh lụa màu hồng nhạt, khiến người ta không nhìn rõ rốt cuộc bên trong để cái gì.

"Hoàng thượng, Đào Uyển nghi lệnh cho nô tỳ mang món đồ chơi nhỏ này đến để ngài giải lao, nàng mới thêm mấy con ở bên trong, ngài không có việc gì có thể hủy đi những thứ này. Uyển nghi nói nàng có vẽ vài thứ ở trên giấy."

Trương Hiền Năng tiếp nhận khay đồ, bóc mảnh lụa lên, thấy bên trong là mấy con hạc giấy, rõ ràng số lượng so với hai mươi con lần trước nhiều hơn, nhưng là vừa nhìn qua liền biết cái nào là mới, rốt cuộc những con cũ kia đã bị Hoàng thượng thưởng thức đến mọc lông.

"Lui xuống đi." Ngồi cửu ngũ vẫn nghiêm túc như cũ mà nhìn tấu chương, đầu đều không ngẩng lên, giọng điệu lãnh đạm.

Trên mặt Liễu Âm đều là cung kính hành lễ lui xuống, trong lòng lại nói thầm: Hoàng thượng đây là làm sao vậy? Một bộ dáng lãnh đạm.

Mới đây còn hòa hợp vui vẻ với Uyển nghi mà, hai người còn cùng nhau ôm ôm ấp ấp, còn chưa làm gì đã khiến cung nhân trực đêm ngoài điện xấu hổ đến không dám ngẩng đầu lên.

Phải biết rằng tuy sau lưng Tần Phiên Phiên bị thương, không thể làm loại kịch liệt vận động kia, nhưng đôi tay nàng lại không chút tổn hại gì, có thể ôm ấp hôn hít.

Cảnh tượng kia so với lúc thân thể Uyển nghi khỏe mạnh còn ân ái hơn mấy phần, nghe nói mấy cung nhân trực đêm hôm đó sang ngày hôm sau đều liều mạng tắm rửa, dục hóa trên người không cách nào dịu xuống được.

Liễu Âm mới vừa lui xuống, lực chú ý của Hoàng thượng liền không thể tập trung, còn chưa có phê bình chú giải xong.

Nhưng thật ra liền tiếp ngẩng đầu, khay hạc giấy kia đặt ở góc bàn, hân vừa ngẩng lên liền có thể nhìn thấy.

Trương Hiền Năng nhìn thấy dáng vẻ này của hân liền thở dài dưới đáy lòng, nhìn những đồ vật mà tiểu yêu tinh đưa đến đặt ở trước mắt hân, lại giống như thả một nắm thịt xương nóng hôi trước mặt một con chó, nhìn thấy muốn ăn nhưng lại tỏ vẻ đứng đắn.

Tiêu Nghiêu luôn do dự, vẫn nghiêm túc đề bút phê bình chú giải, nhưng là nhìn hần vẫn luôn nhủ mảy, chắc là không biết bản thân đã phê cái gì đâu.

Cuối cùng hần vẫn buông bút xuống, khép lại tấu chương, kéo chiếc khay đựng mấy con hạc kia đến trước mặt mình.

"Trẫm đã phê tấu chương lâu như vậy, vừa hay mệt mỏi rồi. Ngươi nói xem, Đào Uyển nghi ngày càng hiểu thấu lòng trẫm." Hần vừa nói vừa bắt đầu thực hiện công cuộc hủy đi mấy con hạc.

Trương Đại Tổng quản lạnh mặt nhìn hần. Hiện tại cầu Hoàng đế cũng thật có tiền đồ, cũng biết tìm cho chính mình một cái bậc thang để đi xuống rồi.

Tiêu Nghiêu thực sự ngồi ở chỗ kia bắt đầu hủy đi một đám hạc giấy, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, chẳng qua sau khi hủy đi mấy con hạc, mảy hần liền nhủ lại, thậm chí còn lật qua lật lại tờ giấy kia mấy lần, có vẻ như xem không hiểu những gì viết bên trên.

Hần mở ra mấy tờ giấy trên bàn, lại chìm vào mê mang, chau mày, trên mặt là biểu tình nghiêm túc, rất giống như đối mặt với quân tình quan trọng.

"Ngươi phải người đi gọi Liễu Âm quay lại."

Cuối cùng Tiêu Nghiêu ngẩng đầu, nghiêm túc khác thường mà ra lệnh cho Trương Hiến Năng.

Trương Đại Tổng quản đang muốn lên nhìn xem trên giấy viết cái gì, kết quả hôm nay mắt hần không tốt, cổ duỗi dài đến mấy cũng không nhìn thấy, còn bị cầu Hoàng đế sai đi làm việc.

"Có lẽ nàng đã đi xa, Hoàng thượng có gì muốn sai bảo ạ?" Trương Hiến Năng hỏi một câu.

"Trẫm xem không hiểu." Hần nghiêng thân thể qua, để lộ ra giấy ở trên bàn.

Vừa lúc Trương Hiến Năng nhìn thấy nội dung của một tờ giấy ở trên bàn, chỉ thấy trên giấy vẽ một vật tròn xiêu xiêu vẹo vẹo dựa vào một đường cong thon dài, đơn giản thô bạo."

Nô tài cũng xem không hiểu." Trương Đại Tổng quản xem hồi lâu, cũng không nhận ra trên giấy này là vẽ cái gì.

Thua rồi, quả nhiên thế giới của quả đào tình kia không phải người bình thường và cầu có thể lý giải được.

"Nô tài lập tức cho người đuổi theo Liễu Âm." Trương Hiến Năng đáp lại một câu liền muốn rời khỏi nội điện để tìm người đi làm việc.

Chỉ nghe Tiêu Nghiêu ở phía sau dặn dò một câu: "Tìm người nào linh hoạt chút, nếu gặp Liễu Âm trên đường thì kéo nàng trở về đây, còn nếu nàng đã trở về Thương Đào các thì thôi đi."

"Vâng, để nô tài kêu tiểu tử Trương Thành đi." Sau khi Trương Đại Tổng quản ra ngoài, liền kéo con nuôi của mình lại dặn dò tốt một phen.

Trương Thành vừa nghe chuyện này, nhanh chân chạy đi, phải biết rằng Liễu Âm đã đi được một lát rồi!

Hoàng thượng thật biết hành người, thất học thì nói sớm đi, cầu sao có thể xem hiểu những gì mà người vẽ chứ, mỗi ngày trong lòng không điểm số.

"Liễu Âm, Liễu Âm!" Trương Thành chạy suốt một đường, rốt cuộc thời điểm gần đến Thương Đào các thì thấy thân ảnh của Liễu Âm, hần nhớ đến dặn dò của Trương Hiến Năng, ngàn vạn lần không thể để Liễu Âm tiến vào Thương Đào các, nếu không Hoàng thượng không lấy được đáp án sẽ thất vọng đấy.

Vốn là Liễu Âm đang đi một bước nhảy hai bước, nhìn bóng dáng có vẻ hăng hái hoạt bát, kết quả nghe được có người gọi mình ở phía sau, đột nhiên quay đầu lại liền thấy Trương Thành đang chạy muốn tắt thở đuổi theo nàng.

Sắc mặt nàng biến đổi đột ngột, cũng nhấc chân lên chạy về hướng Thương Đào các.

"Ngươi chạy cái gì chứ, quay lại!" Trương Thành đuổi theo phía sau mông nàng.

Liễu Âm vừa chạy vừa gào lên: "Ta không nghe, ta không muốn chịu đói, ta muốn ăn cơm chiều! Đêm nay Thương Đào các ăn chân giò heo, ai không cho ta ăn ta sẽ khóc với người đó! Không phải ta đi đưa hạc giấy sao, lại muốn phạt ta không ăn cơm chiều à! Ta không nghe thấy nghĩa là không bị phạt, Trương công công ngài tự mình trở về tìm Hoàng thượng bàn giao đi!"

"Không phải, không phải cấm ngươi--- ăn cơm chiều!" Trương Thành một đường chạy tới, đều chạy đến muốn nôn ra, kết quả nha đầu Liễu Âm này chạy trốn còn nhanh hơn so với hần chạy.

Hần mở miệng muốn giải thích, nhưng là lại nuốt phải một lần gió, lập tức nhớ lại con ác mộng uống gió Tây Bắc kia, bụng lại bắt đầu ần ần đau.

"A a a, quả nhiên là không được ăn cơm chiều sao? Ta không nghe thấy, chuyện này không thể nào xảy ra."

Trương Thành như sắp tắt thở mà gọi nàng, lọt vào tai tựa như muốn bức nàng phát điên, rõ ràng là nàng đã hiểu lầm ý trong lời nói kia.

Khi Liễu Âm chạy vọt vào Thương Đào các, vừa lúc gặp Vọng Lan, lập tức tránh ở phía sau nàng ấy, khóc lớn: "Cô cô cứu ta, Trương Thành không cho ta gặm chân giò heo! Uyển nghi đã sớm nói với Ngự trù của Ngự Thiện phòng làm thịt một con heo, nếu ta không ăn bữa tối, khẳng định sẽ làm một con quý đối..." Nàng lại ảm ức kêu, tóm lại nàng không muốn đi đối mặt với sự thật.

Vọng Lan cô cô vừa nghe bốn chữ "không ăn bữa tối" này chân lập tức mềm nhũn, hoàn toàn đã bị dọa. Lúc trước Hoàng thượng làm như vậy, khiến cho toàn bộ cung nhân trong Thương Đào các đều sinh ra một bóng ma trong lòng.

Chỉ là thời điểm nàng đi ra nhìn xem, Trương Thành đã xoay lưng rồi đi.

Tiểu Trương công công cũng là người có tính tình không tốt, hần đuôi theo suốt một quãng đường như thế, một không khác câu là bao, đã kêu lớn tiếng như vậy, còn nói không nghe thấy.

Trở về hần sẽ cáo trạng, để Hoàng thượng phạt nàng không được ăn cơm chiều!

Kết quả khi hần trở về, trạng thì đã cáo, nhưng bị mắng lại là hần.

"Trẫm đã dặn người tìm một kẻ linh hoạt một chút, người xem hần cái gì cũng làm không xong. Lui ra đi, đêm nay trẫm tự mình truyền nàng đến hỏi!"

Tiểu Nghiêu nghiêng nghiêng nhìn thoáng qua Trương Hiền Năng, giống như muốn nói nhìn xem đứa con nuôi này của người không biết cố gắng đến cỡ nào.

Hai vị Trương công công cứ đứng cụp mi rũ mắt mà nghe giáo huấn, trên mặt là đáng vẻ cam chịu, đương nhiên trong lòng đã mắng con cháu kia vài lần.

Trương Đại Tổng quản thật sự cảm thấy ảm ức trong lòng, lúc trước là chính Hoàng thượng xem trọng Trương Thành, nói tiểu thái giám này thông minh linh hoạt, vì vậy hần mới nhận làm người nối nghiệp, hiện tại lại vì mấy con hạc giấy mà mắng Trương Thành ngu xuẩn.

Rõ ràng Hoàng thượng muốn cái gọi là mặt mũi, còn chuyện Liễu Âm đã về Thương Đào các, nhìn tư thế hiện tại của Trương Thành cũng không phải là do hần lười.

Cuối cùng may mắn là, Trương Thành không bị phạt không được ăn cơm chiều. Nhìn Hoàng thượng không nhin được mà lên gọi lên khoe môi kia cũng có thể đoán được câu Hoàng đế thật sự rất vui vẻ, tối hôm nay lại đi gặp quả đào tình kia.

Tần Phiên Phiên lại bị chiêu hạnh, thời điểm nàng tắm gội kì cọ thật sự rất cẩn thận, vớt từng cánh hoa lên trên người mình, hy vọng lúc nhìn thấy Hoàng thượng trên người phải thật thơm.

"Uyển nghi tắm gội xong rồi." Chờ khi nàng đi lên, Hình ma ma đã cầm bút vẽ đang chờ nàng.

Tần Phiên Phiên chủ động nằm bò lên bàn, bởi vì cho đến giờ, đồ án trên lưng nàng đã không còn, trở lên trắng nõn như lúc ban đầu.

Nhưng lúc này Hình ma ma lại giơ tay lên vỗ vỗ lên lưng nàng, nhẹ giọng nói: "Uyển nghi, hôm nay không vẽ trên lưng, xoay người đi."

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, có chút khần trương mà nằm trên mặt bàn, liền thấy Hình ma ma cầm bút có dính thuốc màu, nhẹ giọng trấn an nàng: "Uyển nghi đừng sợ, vẽ ở phía trước có chút miễn cưỡng, nhưng lại đẹp."

Bà nói xong còn xoa xoa hai luồng mềm mại phía trước của nàng, khiến Tần Phiên Phiên sợ tới mức trừng lớn hai mắt.

Đây là lần đầu Hình ma ma nhìn thấy đáng vẻ chân kinh này của nàng, cảm thấy rất là thú vị, lập tức giải thích nói: "Nơi này quá mềm, xoa nắn một chút để làm nó cứng lên, vẽ sẽ đẹp."

Tần Phiên Phiên không còn lời nào để nói, nàng nhìn vị Hình ma ma trước mắt này cười tủm tỉm chuyên tâm vẽ tranh, chỉ cảm thấy thủ pháp của vị lão ma ma này so với câu từ còn tốt hơn, thật con mẹ nó thoải mái!

Nàng nhắm hai mắt lại hưởng thụ, Hình ma ma còn tưởng rằng nàng đang thẹn thùng, không nhin được nhẹ giọng cười trêu chọc nói: "Uyển nghi đã thị tẩm nhiều lần như vậy, không ngờ tới vẫn còn thẹn thùng."

Đào Uyển nghi là một chủ nhân có tính tình tốt, cho nên những lời này Hình ma ma cũng dám nói.

Không thể không nói, vẽ tranh trên chỗ mềm cảm của thân thể, cảm giác ấy đúng thật là vi diệu, lúc nét bút lướt qua làn da, vừa tê vừa ngứa, khiến cho Tần Phiên Phiên không muốn đi hầu hạ Nhị Cầu Tử nữa, liền muốn ngay tại đây được hầu hạ luôn.

"Xong." Hình ma ma thu hồi bút vẽ, liền thấy hai luồng mềm mại kia của Đào Uyển nghi càng thêm cao vút có hình, trong lòng cũng đặc biệt có cảm giác thành tựu.

Tần Phiên Phiên vừa cúi đầu là có thể nhìn thấy đồ án phía trước, từ xương sườn đi lên ngập tràn những mầm non, đi lên trên nữa là rất nhiều đóa hoa đào đang nở rộ, đến chỗ cao nhất vừa khéo vẽ một quả đào, nhìn vừa đáng yêu lại kiều diễm, quả thực khiến người ta không rời mắt được.

"Uyển nghi thật đẹp, lão nô đã nhìn thấy trước cảnh ngày mai Hoàng thượng thưởng vàng xuống rồi, đêm nay ngài sẽ phải mệt mỏi đấy." Hình ma ma thường thức nhìn thoáng qua tác phẩm của chính mình.

Tranh đẹp như vậy đương nhiên phải vẽ trên người mỹ nhân mới có thể kết hợp tạo thành sức mạnh, hỗ trợ lẫn nhau.

"Ngày mai ta cũng sẽ thưởng vàng cho ma ma." Nàng cười khê, mặc áo lụa vào, lại khoác thêm áo choàng, mang giày đế mềm vào, chậm rãi đi ra ngoài.

Hôm nay Tiêu Nghiêu vì chuyện hạc giấy, vốn trì hoãn một chút, cộng thêm cả ngày tâm thần hấn không yên, trong đầu toàn nhảy ra hình ảnh không nên nhảy.

Mấy ngày nay tiêu yêu tinh bị thương, tuy rằng bọn họ cũng thường ở chung một chỗ, nhưng dù sao thân thể cũng có thương tích, Hoàng thượng thực sự đã khắc chế.

Cho dù có biện pháp đề xuất ra, nhưng cũng không được thoải mái triệt để, hấn liền giống như con thỏ bất an, nhảy nhót lung tung, máu toàn thân đều xao động bất an.

Trương Hiến Năng đứng ở phía sau hấn, nhìn Hoàng thượng một lát lại đổi bút son, một lát lại đổi tấu chương, hiệu suất phê duyệt thực sự rất kém.

Hấn cũng biết đây là Hoàng thượng thực sự rất ghen rồi, từ sau khi xích chó đến tay Đào Uyển nghi, cầu tử cuối cùng không ăn quen những loại xương khác, một mực chờ chén xương nhiều thịt này của mình.

"Hoàng thượng, Đào Uyển nghi đang tắm, chắc là sẽ mau tới thôi. Ngài không sắp xếp sao?" Trương Hiến Năng tốt bụng kiến nghị một câu.

Rốt cục cầu tử đã rơi vào tư thế lửa xém lông mày, nhưng lại không nghĩ tới Tiêu Nghiêu liên tục lắc đầu, thậm chí còn cầm bút lên làm bộ làm tịch bắt đầu phê bình chủ giải.

Trương Hiến Năng hướng lên trời trợn trắng mắt, ngơ ngẩn đi, cho ngơ ngẩn chết.

Thời điểm Tần Phiên Phiên tiến vào, thấy Hoàng thượng còn đang ngồi sau bàn múa bút thành văn, chẳng qua trên người hấn đã đổi thành áo trong, một đồng tấu chương cũng được dọn từ tiền điện vào nội điện.

"Hoàng thượng," Tần Phiên Phiên đứng ở trong điện, giọng nói kiều mị gọi. Tiêu Nghiêu tiếp tục cúi đầu múa bút thành văn, giống như không nghe thấy.

Trương Hiến Năng nhón chân xem xét, ừ, trang tiếp theo, bút trong móng vuốt của cầu căn bản không có hạ xuống giấy, từng giọt mực nước nhiễm bản cả tấu chương.

"Hoàng thượng." Lúc này Tần Phiên Phiên lại gọi một tiếng, giọng nói nũng nịu, tựa như khiến người ta mềm nhũn từ đầu đến chân.

Rốt cuộc Tiêu Nghiêu cũng ngẩng đầu, vốn hấn còn muốn giả vờ một chút, trên mặt mang theo vài phần không kiên nhẫn, kết quả vừa liếc qua một cái liền nhìn thấy Tần Phiên Phiên vạn phần kiều mị đứng ở đó, lập tức không nói được một lời.

Hấn đứng lên, ho nhẹ một tiếng: "Ngươi đã quấy rầy trăm xem tấu chương..." Hoàng thượng vừa mới mở miệng nói câu đầu, liền thấy nữ nhân kia bước dài xông tới, hai tay cuốn lên cổ hấn, hai đùi cũng nhảy lên cuốn lấy eo hấn, lập tức hôn lên môi hấn.

Nhiệt tình này của Đào Uyển nghi khiến mọi người trong điện đều chấn kinh rồi, khi Tiêu Nghiêu ngửi thấy mùi hương trên người nàng, kỳ thật thần trí đã có chút không thanh tỉnh, nhưng trong lúc vội vã vẫn không quên phát tay cho toàn bộ cung nhân lui ra.

Trương Hiến Năng dẫn người rời đi, thời điểm nhắc chân rời đi còn có thể nghe thấy âm thanh môi lưỡi bọn họ đang quấn quýt, tiếng mút lưỡi phát ra.

Hấn là một thái giám không "trúng", nghe thấy âm thanh nhiệt tình đó, thật sự rất đau, không "trúng" lại càng đau.

Quả đào tình nhiệt tình như vậy, xem ra đêm nay Cầu Hoàng đế lại bị rút khô rồi.

Nhóm cung nhân đi rồi, nội điện cũng chỉ còn lại hai người, thanh âm dây dưa càng thêm rõ ràng.

Tiêu Nghiêu cũng đảo khách thành chủ, đôi tay ôm lấy nàng, gất gao mà ép nàng sát vào trong ngực mình, khiến cho xương sườn Tần Phiên Phiên cũng bị ép đến phát đau.

Thời điểm nam nhân kích động, luôn là không biết phân biệt nặng nhẹ như vậy, giống như chỉ có như vậy mới thể hiện được rằng bọn họ rất hài lòng với nữ nhân trong ngực vậy.

Chờ đến khi Tần Phiên Phiên có phản ứng lại, nàng đã bị đè tới trên giường, áo choàng đã sớm không biết bị cởi ra lúc nào, áo lụa đã thành vãi vụn treo ở chân giường, tranh vẽ đào hoa trên hai khối tròn trịa của nàng kia hoàn toàn đánh sâu vào thị giác, cơ hồ Tiêu Nghiêu lập tức trở nên miệng khô lưỡi đắng.

Nàng giống như thực sự biến thành cây đào, thân cây tinh thể mà biến hóa trăm loại tư thái, đào hoa phấn nộn lại mượt mà, nước đào càng là thơm ngọt ngon miệng, ăn thế nào cũng đều không đủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Cây Đào Và Chó

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

Tiêu Nghiêu trầm mê với thân thể Tần Phiên Phiên, rõ ràng chỉ là dưỡng thương hơn nửa tháng, hơn nửa lúc trước cũng thường xuyên nhìn thấy, nhưng hắn luôn cảm thấy nhớ.

Cũng không biết đã bao nhiêu ngày không chạm vào, giống như cái mà người khác gọi – tiểu biệt thắng tân hôn, hắn hận không thể hoàn toàn dính cả người mình lên nàng mới tốt.

Thậm chí hắn sai người vẽ tranh về nàng, giống như mê hồn tán, lần lượt làm hắn chìm trong đó, không thể tự kiềm chế.

Nếu nàng là cây đào lay động, thì hắn chính là chú chó chờ dưới cây đào, từng chút từng chút muốn trèo lên ăn trái cây.

Ngay từ đầu Tần Phiên Phiên có thể nhiệt tình đáp lại hắn, hai người cùng nhau tắm trong bể tình, chỉ là tới lúc sau, rõ ràng thể lực của nàng không đủ, nhưng Hoàng thượng vẫn là một đáng về không biết mệt mỏi.

Rốt cuộc nàng cũng biết Hoàng thượng đã ghen cực kì vất vả, nhưng như thế này thật sự quá mức hung ác, giống như muốn cho nàng chết trên giường vậy.

Chờ đến lúc sau, nàng đã bắt đầu xin tha, nhưng Tiêu Nghiêu vẫn mắt điếc tai ngơ như cũ, vui đầu mà làm.

Long sàng bị lay động đến run lên, tầm mắt nàng cũng trở nên mơ hồ không rõ, tới thời điểm này rồi một mình hắn chơi đùa cũng rất được, tầm mắt của Tần Phiên Phiên tự do ở trong điện, hiển nhiên là thất thần, lại giống như tự tìm lạc thú cho mình.

Cách đó không xa là tấu chương tán loạn trên bàn, trong đầu như linh quang chợt lóe, Tần Phiên Phiên nhớ tới thời điểm vừa rồi nàng mới vào điện, những gì Hoàng đế nói.

"Hoàng thượng, tần thiếp muốn đủ rồi. Không phải mới vừa rồi ngài nói đừng quá vội ngài --- A!". Tần Phiên Phiên vừa mới nói được một nửa, liền cảm giác được cả người muốn lung lay.

Nàng ngẩng đầu, đối mặt với nam nhân đang nheo mắt lại nhẹ nhàng, trên trán hắn có một tầng mồ hôi mỏng, dần dần trượt từ mặt xuống cổ, cực kì gọi cảm làm người khác không rời mắt được.

"Ái tần nói cái gì?". Hắn liếm cánh môi hơi hơi khô, trong giọng nói hỗn loạn có vài phần ý tứ cảnh cáo.

"Tần thiếp nói ngài xem tấu chương đi, tần thiếp không quá vội ngài nữa----", một chữ cuối cùng, ngữ điệu hơi lên cao, hiển nhiên là hắn có ý đồ chơi xấu.

Hắn tạm nghỉ một lát, cúi đầu trao đổi với nàng một cái hôn dài, duỗi tay sờ sờ mồ hôi ướt tóc đen của nàng, khóe miệng nhẹ cong lên lộ ra một nụ cười.

"Biết nhũ danh của Trẫm sao?". Cảm xúc của nam nhân đang chìm đắm trong vui thích, âm thanh cũng mang theo vài phần khàn khàn.

Tần Phiên Phiên vừa mới bị kích thích một lúc, đầu óc còn có chút hỗn độn, theo bản năng mà trả lời: "Biết, Muốn Muốn".

Nàng nói lên tên này, lại nhẹ giọng cười cười, thân thể chấn động làm nơi nào đó lấy lại tinh thần.

Thân thể Tiêu Nghiêu chấn động, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, âm thanh muốn có bao nhiêu dịu dàng thì có bấy nhiêu dịu dàng, khóe miệng ngậm tiếng cười, cổ vũ nói: "Gọi nhiều thêm đi, trẫm thích nghe nàng gọi".

Nếu hắn đã nói như vậy, tất nhiên Tần Phiên Phiên cũng sẽ không khách khí, nuốt một ngụm nước miếng, từng tiếng gọi hắn: "Muốn Muốn, Muốn Muốn...".

Thanh âm của nàng mềm mại mà dài lâu, như khi Tiêu Nghiêu còn nhỏ thích ăn kẹo, cực kì ngọt, ngọt đến tận trong tâm khảm.

"Nàng nói nhiều chữ "Muốn" như vậy, nhìn đáng về như thế nào cũng không đủ, trẫm cần phải nỗ lực hơn rồi, Phiên Phiên". Hắn thấp giọng nỉ non bên tai nàng, độ ẩm thân thể vẫn nóng đến dọa người như cũ.

Hắn hôn thùy tai tinh xảo của nàng, thỉnh thoảng lại dùng hàm răng khẽ cắn.

Chờ Tần Phiên Phiên mở miệng muốn phản bác hần: "Không, đủ rồi, muốn đủ rồi, tần...".

Một câu này nàng còn chưa nói xong, miệng đã bị ngăn lại, trong nháy mắt hô hấp của nam nhân bao phủ cả người nàng, đắm chìm trong nhiệt tình của hần.

Thời điểm ở trên giường, thật sự nam nhân chính là đại hỗn trưởng, lời bọn họ nói đều không thể tin.

Nhìn xem Nhị cầu tử lừa quả đào tinh hồ "Muốn Muốn" hơn nửa đêm, dùng lời nói của ngôi cửu ngũ mà nói, chính là tinh thần của ái tần thật tốt, như thế nào cũng muốn không đủ.

Không nghĩ tới giọng nói của Tần Phiên Phiên đã khàn, còn nói không ra.

Ban đêm yên tĩnh, âm thanh trong nội điện liền trở nên cực kì rõ ràng, Trương Đại tổng quản đã nghỉ ngơi, hôm nay là Trương Thành trực đêm.

Hần run run đứng ở ngoài điện, âm thanh lớn như vậy, hần ở ngoài điện cũng nghe được rõ ràng, đơn giản là trực tiếp đứng ra, miễn cưỡng lắng nghe động tĩnh là đủ rồi.

Người trẻ tuổi hóa khí vượng[1], không có trùng lại càng vượng.

[1] Vượng 旺: Thịnh vượng, hưng thịnh.

Tinh lực của Nhị cầu tử thật tốt, cha nuôi nói hần đã nhện rất vất vả, không thể quá rầy hần, cho dù dưới đáy lòng đã cực kì muốn mắng hần, nếu ảnh hưởng đến đại sự khai trai này, chỉ sợ tâm tình ngày mai của Nhị cầu tử sẽ không tốt, chịu khổ chịu nhọc vẫn sẽ là người hầu hạ bọn họ.

Thật sự hần không muốn lại tiếp tục uống gió Tây Bắc.

Trương Thành nhìn một vòng sao sáng trên bầu trời, cảm thấy hoang vắng, tuổi còn trẻ liền xuất gia, một lòng hướng Phật.

Đêm nay không phải chỉ có một mình hần ngắm trăng, mà cung nhân của Thường Đào các đều rải chiếu ngồi trên chiếc cầu nhỏ, trên tay bưng cái chén nhỏ, bên trong đều là thịt heo thơm nức.

Bên trong chén của Liễu Âm là hai cái móng heo, trên miệng đầy mỡ.

Không cần phải uống gió Tây bắc qua ngày, quả thật là cực lạc nhân gian.

Chờ tới lúc cầu tử gặm xong đào nhỏ, sắc trời bên ngoài đã không còn sớm, chỉ là hần vẫn rất hưng phấn, vẫn không ngủ được như cũ.

Nam nhân giờ tay kéo nàng vào trong lòng ngực mình, một tay khác đặt ở trên ngực nàng, thỉnh thoảng lại thương thức hình vẽ trên người nàng.

Nói đến cũng khéo, bản thân hoa đào cùng quả đào chính là sôi nổi mềm mại, lộ ra sắc thái khiêu khích, làm cho người khác không rời mắt được.

"Trẫm nhìn hình vẽ này trên người ái tần, liền cảm thấy sĩ khí lại có thể tiếp tục muốn!". Hần nhiệt tình mơn trớn phần chân thật.

Tần Phiên Phiên nghiêng qua một bên, mắt nửa khép nửa mở, trên thực tế đã sắp mơ màng ngủ, nếu không phải vì ứng phó với cầu tử trước mắt này, thì nàng đã sớm đi hẹn hò cùng Chu Công rồi.

"Hình vẽ này có gì đẹp? Lúc trước thời điểm tần thiếp mới tiến cung, rõ ràng Hoàng thượng cực kì chán ghét màu hồng nhạt, còn nói làm ngài nhớ tới trên đầu mình còn mang ---".

Tần Phiên Phiên ngủ mơ mơ màng màng, đầu óc có chút không thanh tỉnh, loại lời nói này há mồm liền nói ra. Kết quả chữ cuối cùng còn chưa nói ra, miệng đã bị hần dùng tay捏, căn bản một chữ cũng không thể nói được.

"Tần Phiên Phiên, người đang nói mớ cái gì? Nếu trẫm thật sự nói, người không muốn cái đầu này có phải hay không?". Hần vừa nói vừa buông miệng nàng ra, nhưng tay lại xoa xoa cổ nàng, trạng thái dùng nửa sức bóp chặt.

Tần Phiên Phiên bị động tác này của hần nhắc nhở, lập tức liền thanh tỉnh, mở to hai mắt nhìn như muốn tìm lời giải thích.

Liền thấy Tiêu Nghiêu ôm lấy nàng, đầu dựa vào vai nàng, há miệng cắn trên cổ nàng một miếng.

Nam nhân cũng có răng nanh, bị cắn như vậy nàng cảm thấy rất đau, nghe răng trợn mắt nhìn hần, hần lại giờ tay kéo kéo gương mặt nàng.

"Ngủ đi". Cuối cùng hần vỗ vỗ ngực nàng, hai viên đào run rẩy, tỏ vẻ duy trì quyết định của hần.

Thời điểm ngày thứ hai Tần Phiên Phiên mở mắt, liền cảm thấy cả người đều đau nhức, cảm giác yêu thương quá độ này lại tới nữa.

Quả nhiên không thể quá nhiệt tình đối với cầu tử, nếu không sẽ biến thành chó điên, nàng là một quả đào gầy yếu sao có thể ứng phó được.

"Chủ tử, ngài tỉnh". Liễu Âm canh giữ ở bên cạnh, vẻ mặt biểu tình hưng phấn.

"Chủ tử, ngài nghe được âm thanh hi tước bên ngoài báo tin vui không?". Liễu Âm lại hỏi.

Tần Phiên Phiên mệt đến mức không muốn trả lời, bấp đầu đều có cảm giác cọ xát khoan khoái, có đôi khi thì cảm không phải là việc làm dễ dàng.

"Thế nào, chẳng lẽ hi tước sinh ra trúng phượng hoàng?". Hứng thú của Tần Phiên Phiên không lớn, thời điểm hỏi lại còn trợn mắt qua.

Liễu Âm bị những lời nói này của nàng chặn miệng, ho nhẹ một tiếng mới nói: "Là nô tỳ vừa nghe người của Long Càn cung bàn tán, nói Hoàng thượng chuẩn bị thứ tốt cho ngài".

Tần Phiên Phiên nhìn nàng ấy một cái, cũng không phản ứng lại với tin tức không đáng tin cậy này, thời điểm thu thập xong xuôi muốn rời khỏi Long Càn cung, lại thấy Trương Thành cầm thánh chỉ của mình hoàng đi vào.

Nàng hơi sững sốt, Trương Thành lập tức cười với nàng.

"Đại hi đó, Đào Uyển nghi". Hắn nói một tiếng hi, liền mở thánh chỉ ra, Tần Phiên Phiên lập tức quỳ xuống làm đại lễ.

"Tần thị có nữ nhi Tần Phiên Phiên, xinh đẹp như đào tiên, sâu đến trong tâm trầm, câu cửa miệng chính là Tuyệt Đào tiên tử hạ phàm, biết chăm sóc người khác. Phong làm tử tam phẩm Tiệp dư, khâm thủ". Tiếng nói của Trương Thành lạnh lạnh vang lên trong điện, hơi có chút tư thế tuyên truyền giấc ngộ.

Tần Phiên Phiên cung kính tiếp nhận thánh chỉ, trăm triệu lần nàng không nghĩ tới tiểu biệt thắng tân hôn, uy lực của Hoàng đế ở nơi này lớn như vậy, tuy nói nàng rời khỏi tử tam phẩm Uyển nghi, chỉ nhảy hai cấp, nhưng phân vị này càng lên cao càng khó bỏ.

Hơn nữa thời cơ này thật sự quá đúng lúc, nàng vừa làm cho Thái hậu bị bệnh, buổi tối bồi Hoàng thượng ngủ một giấc, buổi sáng ngày hôm sau liền thăng vị, tựa hồ đã nâng giá trị con người nàng lên, lại gián tiếp đánh vào mặt Hoàng Thái hậu.

"Nô tài, nô tỳ gặp qua Đào Tiệp dư".

Thời điểm Liễu Âm đỡ nàng trở lại Thượng Đào các, cung nhân đều tề tựu một đường, cung kính hành lễ nàng.

Tần Phiên Phiên vừa lòng gật gật đầu, vẫy vẫy tay cho bọn họ đứng dậy, không thiếu được việc muốn dạy bảo bọn họ vài câu.

Nữ nhi Tần gia vào cung hơn nửa năm, cũng đã bỏ tới vị trí tử tam phẩm Tiệp dư, sắp tới phi vị, chuyện này làm mọi người trong hậu cung đều cuống tay cuống chân.

Hoàng thượng đối với nữ nhân hậu cung luôn nhân nhật, hồi trước lúc ở trong vương phủ cũng chưa từng thấy hắn lưu luyến như vậy với bất kì ai, tuy nói thời điểm Hoàng thượng sủng Đào Tiệp dư, cũng không chậm trễ triều sự, nhưng mưa móc đều dính lại không làm được.

Có người hiểu biết tính toán, mới kinh ngạc phát hiện ra Hoàng thượng đã lâu chưa sủng hạnh những người khác.

Nữ nhân trong cung đều rất sốt ruột, thời điểm bốn vị Quý phi tập trung nghị sự, cũng có nhắc tới nàng, chỉ là Tần Phiên Phiên có Cao Thái hậu bảo vệ, cơ bản là không cần phản ứng với các nàng, cộng thêm Tần Phiên Phiên cũng không có ý tứ muốn kết giao với những người khác.

Ngày trôi qua của nàng ở trong hậu cung này, thật sự giống như trong thế ngoại đào nguyên.

Mặc khác ba vị Quý phi còn tốt, gần đây nhất Hoàng Thái hậu ngã bệnh, vẫn luôn không lộ mặt, cho nên chuyện thình an liền miễn, trong bốn vị Quý phi thật ra chỉ có Minh Quý phi là thình an Cao Thái hậu.

Mà đối với vị chủ nhân Cao Thái hậu này lại không thể không đến, mỗi ngày nhất định đều yêu cầu rất nhiều người tới trình diện.

Đương nhiên trước kia chỉ cần một người vuốt mông ngựa của Cao Thái hậu là được, hiện giờ biến thành ba người, hai người Cao Tổ Tuyệt cùng Tần Phiên Phiên, phi tần các nàng cũng cẩn thận đến nín thở.

Lần này lại đến thời điểm nghị sự, Minh Quý phi một bộ dáng phần nộ đi đến.

"Ai pha trà này, lạnh, pha lại một ấm khác". Nàng bưng chén trà trong tay lên nhấp một ngụm, kết quả miệng mảy lập tức nhăn lại gắt gao, biểu tình trên mặt vô cùng bất mãn.

Kết quả lại một lần nữa trà được pha ra, nàng vẫn không hài lòng, tiểu cung nữ ở một bên muốn tiếp nhận chén trà rót thêm cho nàng, cũng không biết là sai lầm của ai, chén trà kia cứ thế bị vứt đi một đường, trực tiếp rơi xuống vỡ nát.

"Bang ---" một tiếng giòn tan, tiểu cung nữ lập tức quỳ xuống xin tha.

Minh Quý phi lại chửi ầm lên: "Người không có mắt sao, ai dạy quy củ, cầu đồ vật mất mù cũng muốn cười trên đầu bản cung, kéo ra ngoài đánh hai mươi trượng!".

Nàng vừa dứt lời, lập tức có cung nhân tiến lên kéo tiểu cung nữ này đi, mặc kệ âm thanh kêu khóc xin tha của nàng ta, cũng không ai há miệng nói thay.

nàng ta một câu.

Dù sao người bị đánh cũng không phải là cung nữ các nàng, hà tất phải mở miệng, ai cũng có thể nhìn ra, Minh Quý phi đang phát tiết lửa giận trong lòng.

Cho đến khi xong một ly trà nữa, hỏa khí của Minh Quý phi mới tốt lên một chút.

"Muội muội làm sao vậy, hỏa khí thật lớn". Nhân Quý phi mở miệng trước.

Vốn dĩ nàng đứng đầu trong bốn quý phi, nhưng chỉ bởi vì gương mặt như trẻ con, tính tình lại hiền lành yếu đuối, cho nên thật ra không có cái giá gì, quan hệ với ai cũng không tồi.

"Đừng nói nữa, còn có thể có hỏa khí gì, còn không phải vì kia khí thế như mặt trời ban trưa. Chưa phải là phi đâu, vậy mà tư thế kia so với Quý phi ta còn muốn mạnh hơn vài phần. Hôm nay lại cùng Tô Uyển nghi nổi lên xung đột, ta cũng chỉ nói vài lời nói công đạo, nàng ta liền cắn bừa ta, giống như thôn phụ. Cao Thái hậu còn cho nàng ta toàn quyền, khiến cho ta không thể xuống đài được, bao nhiêu người ở sau lưng nhìn ta chế cười!"

Minh Quý phi nói nói, khuất nhục đến mũi lên men, nàng đường đường là một Quý phi còn phải nhìn sắc mặt của một Tiệp dư để sống, thật sự quá nghẹn khuất.

"Đào muội muội tiến cung sau, tuổi so với người cũng nhỏ hơn, khó tránh khỏi sẽ kiêu căng vài phần. Chờ thêm một thời gian nữa người mới vào cung là tốt rồi". Nhân Quý phi nhẹ giọng khuyên vài câu, tầm mắt của nàng quét về phía Nguyệt Quý phi, hai vị đường tỷ muội này thật sự cố chấp, từ sau khi Minh Quý phi tiến vào, ánh mắt của Nguyệt Quý phi chưa từng nhìn lại.

"Các người là hai chị em, còn giận dỗi cái gì? Chuyện đã qua bao lâu rồi, Đào tiệp dư đã thương vị, còn ở đây cãi cò với người nhà, muốn giận nhau cho tới khi nào chứ!". Nhân Quý phi không chút để ý nói nhiều hơn một câu.

Sắc mặt Minh Quý phi cứng đờ, cũng không phải là nàng sai, từ sau khi Lâm Xảo đi tìm nàng, Nguyệt Quý phi liền hận nàng, chính mình không quản được muội muội ruột còn giận nàng, thật là buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nguyệt Sự [1] Không Đến

[1] Nguyệt sự: Kinh nguyệt.

Sau khi bốn vị Quý phi xử lý việc đó xong thì mỗi người tự rời khỏi cung điện nghị sự. Như thường lệ, Nguyệt Quý phi luôn là người đi đầu tiên. Nàng vốn luôn bày ra tư thế cao ngạo rồi đi, nhưng hôm nay lại rất từ từ thông thả ở phía sau, lúc nhìn thấy Minh Quý phi còn liếc mắt nhìn về phía nàng ta.

Minh Quý phi vốn không định phản ứng lại, chỉ là từ lúc nàng bắt đầu tiến cung đã luôn theo hộ tống vị đường tỷ tỷ này, cho nên trong lòng nàng, Nguyệt Quý phi có ảnh hưởng rất lớn, tuyệt đối không dám đắc tội.

"Gần đây Đào Tiệp dư phong quang nổi bật, người tránh được thì nên tránh đi. Lần trước hai vị phu nhân Lâm gia đã bị mắng cực kỳ thảm, đến bây giờ vẫn còn bị những phu nhân khác chế cười, người cũng nên thu liễm lại. Đừng giống như đứa trẻ mãi không lớn, luôn luôn khiến người khác phải nhọc lòng!" Trên mặt Nguyệt Quý phi vẫn giữ biểu tình lạnh nhạt, lúc nói những lời này, trong giọng nói cũng mang theo vài phần cảm giác cao cao tại thượng.

Minh Quý phi ghét nhất bộ dạng như vậy của nàng ta, mở miệng nói: "Nếu tỷ tỷ đang giáo huấn ta, vậy thì miễn đi! Hiện tại người và ta đều là Quý phi, ta sẽ không để người tùy ý sắp xếp."

Cả người Nguyệt Quý phi ngậy ra, hai người các nàng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lại cùng nhau tiến cung. Tuy rằng sau khi tiến cung cũng vô tình xảy ra khúc mắc, nhưng Minh Quý phi vẫn chưa từng nói chuyện kiêu như thế với nàng.

Sắc mặt của nàng càng thêm khó coi, cười lạnh một tiếng: "Ta biết người cố chấp. Chỉ là vẫn là phải nhắc nhở một câu, tính tình của người dễ xúc động, đừng cho rằng có thể đè áp được người khác. Chuyện lần trước Xảo Nhi bị đuổi về nhà, nếu không phải do hai người các người quá mức nóng vội, sao có thể mắc mưu người khác!"

Nguyệt Quý phi nhắc lại chuyện Lâm Xảo, chuyện này giống như một cái gai trong lòng Minh Quý phi, nàng ta lập tức nói: "Tỷ tỷ không cần nhắc tới nàng ta, nếu không phải do nàng ta ngu xuẩn, sao có thể xảy ra chuyện này."

Hai chị em đều cảm thấy đối phương không vừa mắt! Trước khi đi Nguyệt Quý phi liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nhủ thầm nói: "Được, những chuyện khác ta không nói người, nhưng sắc mặt người khó coi như thế, có phải sinh bệnh rồi hay không? Tốt nhất nên tìm Tiết Thái y khám một chút, nếu không điều trị thân thể cho tốt thì việc gì cũng không thể làm được."

Minh Quý phi vốn đang trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, cả người lạnh lẽo, chỉ cần Nguyệt Quý phi nói bất kỳ lời nói khó nghe nào, nàng sẽ không

khách khí mà đáp lại, thật sự không nghĩ rằng ta lại quan tâm đến thân thể của nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Minh Quý phi ngây ngẩn cả người, chờ đến lúc lấy lại tinh thần, Nguyệt Quý phi đã rời đi. Tiểu cung nữ thấp giọng hỏi: "Quý phi, Nguyệt Quý phi có ý gì vậy?"

Minh Quý phi lạnh mặt: "Làm sao ta biết được, chắc nàng ta muốn nhân cơ hội giáo huấn ta vài câu. Nhưng mà sắc mặt của ta khó coi lắm sao?"

Tiểu cung nữ gật đầu: "Nô tỳ cũng không biết, chỉ là sau khi ngài bị Đào Tiệp dư chọc giận sắc mặt đã như vậy, hẳn là khó coi."

Minh Quý phi tức giận trong lòng, sao nàng lại hỏi một nha đầu ngu xuẩn như vậy.

Nguyệt Quý phi vừa rời đi không lâu, sắc mặt cũng trở nên âm trầm, đôi mắt mang theo vài phần lạnh lẽo.

"Quý phi, ngài cũng đừng tức giận, Minh Quý phi luôn như thế." Cung nữ bên cạnh nhẹ giọng trấn an.

Nguyệt Quý phi cười lạnh một tiếng: "Năm đó, lúc Hoàng Thượng không phong nàng ta thành phi, cũng chưa từng thấy nàng ta ương ngạnh như vậy, hoá ra vẫn giữ dã tâm lớn, không chịu nghe lời. Nếu không nghe lời, bản cung lưu lại nàng ta cũng không có tác dụng gì. Hồi thử Tiết Thái y bên kia đã chuẩn bị chưa, bản cung cần phải nhìn thấy kết quả càng sớm càng tốt, thuốc viên kia cũng đã uống không ít."

Cung nữ lắc lắc đầu, mặt lộ vẻ khó xử: "Tiết thái y nói vị chủ tử kia không muốn chịu khổ, cũng không thích uống thuốc. Trước đây bị Hoàng Thái hậu đã thương cũng không chịu uống thuốc, sau đó nô tỳ mua chuộc được một y nữ, trộn thuốc vào thức ăn nàng ta mới ăn vào một chút, chỉ sợ còn phải chờ một đoạn thời gian nữa."

"Còn phải chờ tới khi nào, nữ nhân kia đã có phân vị cao như vậy rồi. Bản cung đã cho hẳn thời gian rất lâu, ngay từ đầu hẳn nói Thái Y viện không phải do hẳn định đoạt, bản cung liền cho hẳn làm Viện phán, còn lật đổ cả Hách Thái y. Kết quả, tới lúc bắt hẳn làm việc, hẳn liền thoái thác các kiểu, thiên hạ làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Người nói hẳn mau chóng lên, bản cung chờ kết quả." Nguyệt Quý phi không thể kiên nhẫn nữa, chủ tớ hai người bước nhanh về điện của mình.

Mấy ngày gần đây Tần Phiên Phiên cực kỳ nhàn nhã, phụng dưỡng Cao Thái hậu, dỗ dành cậu Hoàng đế, thích thì ngủ một giấc, nàng cảm thấy từ đầu đến chân đều rất ưng ý thoải mái.

Nàng nguyên ý cứ trải qua những ngày như vậy rồi chết già trong cung, thỉnh thoảng cùng Cậu tử làm chút chuyện cũng rất vui vẻ.

Chỉ là không khí trong Thường Đào các có chút không thích hợp. Thực tế, ngoại trừ Tần Phiên Phiên, những cung nhân khác đều có thể nhận ra chương sự Vọng Lan cô cô cực kỳ khắt khe, nha đầu Liễu Âm kia cũng không cười nữa, thường xuyên nhìn chăm chăm vào Tần Phiên Phiên.

Sau đó hai người lại thì thầm, cũng không biết đang nói cái gì, nhưng biểu tình trên mặt cực kỳ nghiêm túc.

Tần Phiên Phiên nằm trên ghế phơi nắng, cả người ảm áp dào dạt. Nàng dùng một mảnh khăn tay che mắt, thoải mái chìm vào giấc ngủ, còn gặp được mộng đẹp.

Giấc mộng đẹp kia cực kỳ "xuân sắc", có một nam nhân ôm nàng bằng cánh tay cường tráng hữu lực, cùng nhau "vận động" vui sướng.

Nam nhân ghé vào bên tai nàng, gọi một tiếng "Ái tần", thỉnh thoảng lại còn liếm lỗ tai, khiến nàng ngứa đến mức luôn dựa vào lồng ngực của nam nhân kia.

Không cần nói nàng cũng biết, nam nhân này nhất định là Hoàng thượng, hẳn giống như một con báo đốm, tính lực luôn luôn dồi dào.

"Ái tần, trăm cho người một bảo bối." Hắn chớp chớp mắt, có chút cố lộng huyền hư [2].

[2] Cố lộng huyền hư: làm ra vẻ có chuyện, làm ra vẻ huyền bí.

"Bảo bối gì cơ?" Nàng hỏi.

"Tiểu Muốn Muốn." Hắn giống như một đứa bé chia sẻ bí mật của mình, ghé vào bên tai nàng, nỉ non nói ra ba chữ.

"Bỏ đi, tần thiếp không muốn." Nàng lập tức bừng tỉnh, dường như nói bằng tất cả sức lực, hai đùi co rút lại như run rẩy.

Cho dù là lúc nửa tỉnh nửa mê, đều có thể nhận thấy được cảm giác chua xót kéo dài sau khi bị lừa.

Gần đây Hoàng thượng thích chơi trò này, quần lấy nàng, muốn nàng gọi "Muốn Muốn", cả buổi tối cũng không ngừng.

Từ lúc đó Tần Phiên Phiên đã bị huấn luyện thành một nữ nhân bị hai chữ "Muốn Muốn" dọa đến nỗi nằm sấp xuống.

Nàng chậm rãi mở to mắt, bởi vì có khăn che nên ánh mặt trời cũng không quá mạnh. Toàn bộ thân thể bị phơi đến nổi nhून ra, giống như muốn vĩnh viễn nằm liệt nơi này.

Nàng cau mày, âm thầm hồi tưởng lại cảnh tượng trong mộng.

Nàng không biết vì sao mình lại trả lời như vậy trong mộng, chắc là do là phản ứng sinh lý mỗi khi quá mức đáng sợ.

"Chủ tử, ngài mơ thấy mộng đẹp gì vậy?" Liễu Âm vẫn luôn đứng bên cạnh, thật ra cũng bị phôi nấng đến mức có chút mơ màng buồn ngủ. Lúc nhìn thấy Tần Phiên Phiên ngủ mà khoe miệng còn nhẹ nhàng lộ ra một nụ cười, không khỏi tò mò hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên lười nhác duỗi eo, lấy khăn đang che mắt xuống, chậm rãi nói: "Mơ thấy Hoàng thượng nói tặng cho ta một bảo bối, cho phép ta sinh Tiểu Muốn Muốn. Ai da, vì sao chỉ nói với ta những lời này trong mộng, nếu hiện thực có thể sinh Tiểu Muốn Muốn thì thật tốt, ta sẽ đùa giỡn với nhi tử, không cần đùa giỡn với Cầu tử nữa."

Câu cuối cùng bị nàng đè thấp lưỡi mà nói, có chút mơ hồ không rõ, đương không thể để Liễu Âm nghe được, nếu không nha đầu này hét lên kinh hãi, thế nào cũng bị truyền ra ngoài.

Kết quả, nàng vừa chuẩn bị đứng dậy, liền nghe Liễu Âm gào to một tiếng: "Chủ tử!"

Tần Phiên Phiên bị dọa đến mức nhảy dựng, chân mềm nhũn ngồi trở lại trên ghế nằm. Nàng nhìn về phía Liễu Âm, chau mày: "Làm sao vậy? Thiếu chút người đã hù chết ta rồi!"

Chỉ là Tần Phiên Phiên thật sự không thể nói nổi những lời trách cứ, bởi vì khắp mặt Liễu Âm đều là thần sắc bi thương, một đôi mắt ửng hồng nhìn về phía nàng, giống như nàng sắp chết trước mặt nàng ấy vậy.

Tần Phiên Phiên nhú mày: "Rốt cuộc là sao vậy? Tối hôm qua Hoàng thượng lại phạt người uống gió Tây Bắc sao?"

Liễu Âm lắc lắc đầu, "Nô tỳ sợ Hoàng thượng phạt ngài uống gió Đông Nam Tây Bắc."

Trên mặt nàng ấy toàn là biểu tình hoảng loạn, sau đó lại còn kéo Vọng Lan đến.

"Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, nha đầu này không chịu nói gì cả. Vọng Lan, người nói xem." Nàng vẫy tay, liếc mắt xem thường Liễu Âm, hiển nhiên không có ý muốn ức hiếp nha đầu nhà mình. Vọng Lan cẩn thận đánh giá Tần Phiên Phiên một chút, tầm mắt cố tình dừng lại trên cái bụng nhỏ của nàng một lát, sau đó mới nói: "Chủ tử, ngài đã không có nguyệt sự hai tháng rồi."

Trương đối mà nói thì nguyệt sự của Tần Phiên Phiên vẫn rất đúng ngày, lúc này chắc chắn có chút không bình thường.

"Có thể gần đây thân thể ta biết Hoàng thượng đang cực kỳ sủng hạnh nó, cho nên nguyệt sự không đến, cho ta cơ hội giữ vững sủng ái." Tần Phiên Phiên nghiêng nghiêng đầu, hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề gì.

"Nhưng lúc này ngài nằm mơ thấy chuyện sinh hài tử, có phải là thai mộng hay không?" Liễu Âm nhanh miệng nói tiếp một câu.

Tần Phiên Phiên chớp mắt, thử hỏi: "Nếu không thì thỉnh Thái y đến xem?"

"Không được không được!" Nàng vừa dứt lời liền bị hai người trước mặt phản đối mãnh liệt.

Thấy các nàng kích động như thế, Tần Phiên Phiên ngây ngẩn cả người, sau đó vẫn phải nhờ Vọng Lan giải thích.

"Hoàng thượng không cho phép các chủ tử trong hậu cung có thai, mỗi lần sủng hạnh xong đều phải để các nàng uống canh tránh thai. Lúc còn ở vương phủ, có chủ tử không uống còn giấu diếm không báo, đến tận ba tháng sau khi thai đã ổn định mới thông báo ra ngoài. Hoàng thượng tức giận, nói rằng hài tử có thể sinh, nhưng mẫu thân của hài tử đó sau khi sinh xong cũng đừng nghĩ có thể sống tiếp. Hắn nói được thì làm được, phái người chiếu cố chủ tử kia thật tốt, nhưng lại không bước vào viện của nàng ta nhìn một cái nào, chẳng khác nào vương phủ không có nàng ta."

Liễu Âm nói tiếp: "Vị chủ tử kia vốn đang được sủng ái, nàng ta cho rằng Hoàng thượng sủng nàng ta, cho dù sinh ra một hài tử cũng không có chuyện gì. Dù sao đã lỡ có thai, Hoàng thượng cũng không thể làm ra chuyện tổn hại âm đức như là mưu sát con ruột, cho nên liền lên đồ canh tránh thai. Nhưng là trăm triệu lần không nghĩ tới, nàng ta cuối cùng vẫn phải chết."

Tâm trạng Tần Phiên Phiên vốn đang thoải mái, coi như là nghe chuyện xưa của câu Hoàng đế, không nghĩ tới cuối cùng nữ nhân kia đã chết, không khỏi kinh hãi.

"Hoàng thượng giết sao? Hài tử đâu?"

Liễu Âm cùng Vọng Lan liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt xen lẫn vài phần cảm xúc phức tạp.

Vọng Lan lắc lắc đầu, nói: "Không phải Hoàng thượng giết. Hài tử không sinh được, bụng đã to tám tháng thì tiểu thiếp kia thất cổ chết. Ngày đó, toàn bộ những người bên cạnh chăm sóc nàng ta đều bị nàng ta điều đi. Lúc ấy trong vương phủ đều truyền nhau rằng nàng ta muốn trả thù Hoàng thượng, nhưng chỉ sợ chuyện này không đơn giản như vậy. Nô tỳ vốn là người hầu hạ ở trong cung, không phải là người hầu tử vương phủ, sau này hỏi thăm được, có thể là vị chủ tử nào đó trong vương phủ muốn thử thái độ lúc đó của Hoàng thượng nên mới dùng tiểu thiếp này làm kẻ tiên phong. Nhưng Hoàng thượng nhất quyết không chịu nhượng bộ, còn nói nếu sinh ra hắn cũng sẽ không nhận, cuối cùng tiểu thiếp này vẫn phải chết."

Thật lâu sau đó, Tần Phiên Phiên không nói gì, nàng nhất thời có chút đau đầu.

"Hoàng thượng vẫn luôn kiên trì không cho nữ nhân hậu cung sinh hài tử, hơn nữa đây lại là điểm mấu chốt. Bất kỳ vị phi tần nào được sủng ái cũng không ngoại lệ. Cũng từ chuyện lần đó, Hoàng thượng càng canh phòng việc này nghiêm ngặt, lần nào cũng phái Đại thái giám đáng tin đến giám sát việc uống thuốc. Tuyệt đối không thể xuất hiện chuyện lén đổ thuốc này một lần nữa, bởi vậy trong cung không còn người nào có thai."

Liễu Âm là cung nữ đến từ Long Càn cung, nàng ấy càng biết rõ Hoàng thượng đề bụng chuyện này đến mức nào, quả thực đề bụng tới nỗi biến thái, kiên quyết không bỏ qua một lỗi nhỏ nào.

Những thái giám giám sát các phi tần uống thuốc không thể quá thân cận với chủ tử của các cung, nếu không đều sẽ bị chinh đòn.

Bởi vì Tần Phiên Phiên chỉ uống loại canh kia có một lần, hơn nữa là do chính Trương Hiến Năng tự mình giám sát, cho nên cũng không biết đến loại tình cảnh này.

"Ta đã uống canh tránh thai được ba năm, căn bản sẽ không mang thai được." Nàng không tin.

"Việc này cũng không biết được, chỉ có một liều thuốc, lỡ đâu..." Liễu Âm thấp giọng ngáp ngừng.

Gần đây Hoàng thượng và Đào Tiếp dư cả ngày quần quít, cho dù là giường ở Long Càn cung hay Thường Đào các cung bị hai người làm cho rung chuyển, đủ để thấy bọn họ có bao nhiêu thiên nhiên, rất có khả năng là mang thai.

Tần Phiên Phiên nghiêng đầu: "Phải làm sao bây giờ? Không thể thỉnh Thái y bắt mạch, cũng không thể lộ ra, chẳng lẽ ngồi chờ bụng lớn lên như vậy? Nếu không thì các người chiếu cố ta thật tốt, cho ta ăn thật nhiều món ngon, giúp Hoàng thượng sinh một tiểu tử béo tròn?"

Nàng vừa nói vừa cầm một miếng kẹo đậu phộng từ bàn bên cạnh nhét vào trong miệng, nhai nuốt "rộp rộp", khắp miệng đều là mùi vị thơm ngọt của đậu phộng.

Vọng Lan vốn đang nóng nảy sốt ruột, Liễu Âm lại lo lắng đến mức sắp khóc đến nơi, nghe những lời này, sắc mặt cũng lạnh xuống, vẻ mặt bình thản nhìn nàng.

"Chủ tử, đây là chuyện liên quan đến chính tánh mạng của ngài, không phải nói đến ai khác trong phòng này, ngài tỉnh táo một chút đi!" Liễu Âm nhìn không được phải nhắc nhở nàng.

Tần Phiên Phiên tròn mắt, rút tay về, quyết định cho nàng ấy một chút mặt mũi.

"Khoảng cách từ lúc này đến lần nguyệt sự trước đây của ta là bao lâu?" Nàng tỉnh tể hỏi một câu.

"Hai tháng năm ngày." Vọng Lan mau chóng đáp lại.

Tần Phiên Phiên nhíu mày, ngón tay gõ trên bàn không nhanh không chậm, hiển nhiên là đang tự hỏi. Cuối cùng nàng lên tiếng: "Trước đây chưa từng có chuyện này sao? Bởi vì nguyệt sự không chuẩn, hoặc không biết vấn đề cơ thể thế nào mà lại mang thai ngoài ý muốn, những phi tần khác sẽ làm thế nào?"

"Có, tất cả đều là lạng lẽ thỉnh một Thái y quen biết đến xem." Vọng Lan tương đối hiểu biết những tình huống thế này.

Nguyệt sự của nữ nhân thật đúng là khó mà nói, trong cung nhiều nữ nhân như vậy, khó tránh khỏi trường hợp nguyệt sự không chuẩn.

"Vậy dựa theo quy tắc cũ mà làm, lạng lẽ đi Thái Y viện thỉnh Thái y đi."

Nếu Tần Phiên Phiên đã quyết định thì bọn Liễu Âm các nàng cũng không ngăn cản. Sau đó Thái y đã tới rất nhanh.

"Tiết Thái y gần đây hi sự lâm môn [3], nét mặt sáng ngời." Tần Phiên Phiên đã ngồi ở nội điện, trong tay cầm một chén trà nhỏ, trên mặt vẫn giữ một thần sắc thản nhiên.

[3] hi sự lâm môn: ý nói trong nhà có việc vui, việc tốt.

Lúc Tiết Thái y nhìn thấy tư thế như vậy của nàng thì có chút sững sốt, nhưng trên mặt lại tươi cười: "Nhờ phúc của Đào Tiếp dư. Vi thần cũng chúc mừng ngài hi sự lâm môn, là chủ tử thăng vị nhanh nhất hậu cung."

Tần Phiên Phiên trực tiếp nâng tay đặt lên bàn, Liễu Âm nhanh nhẹn phủ một chiếc khăn lên cổ tay.

"Xin mời, mong rằng Tiết Thái y chẩn bệnh cẩn thận một chút, dù sao cũng là chuyện liên quan đến mạng người." Trên mặt nàng vẫn giữ thần sắc tươi cười tùm tùm, chẳng qua trong những lời này không có một chút hiền lành nào, trái lại còn mườì phần uy hiếp.

Tiết Thái y lập tức nghiêm túc gật đầu, cam đoan với nàng: "Trong nhà vi thần đã có nhiều thế hệ làm nghề y, chưa từng bắt mạch qua loa bao giờ."

Hắn nâng tay lên, cẩn thận chẩn bệnh một lát, Tần Phiên Phiên thì vẫn luôn quay đầu nhìn chằm chằm mặt hắn.

Vị Tiết Thái y này trẻ tuổi hơn so với Hách Thái y lần trước bắt mạch cho Tần Phiên Phiên rất nhiều, nhìn cũng giống một người đang hoảng.

Tiết Thái y bắt mạch, sắc mặt thay đổi, thậm chí ngón tay chuyển động đảo qua vào vị trí.

Không khí trong điện cứng đờ một cách dị thường, nhìn ý tứ của Tiết Thái y này, Liễu Âm dường như không thể đứng yên.

"Đào Tiếp dư." Tiết Thái y thu tay, nhìn về phía Tần Phiên Phiên, ánh mắt có chút né tránh, biểu tình trên mặt xem ra cũng không được tốt.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên lạnh lùng, trầm giọng nói: "Tiết Thái y có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi."

"Sờ mạch tượng thi hỉ mạch rất lưu thông, nhưng số tháng của ngài quá nhỏ, có lẽ là vi thần sờ nhầm. Y thuật của vi thần không tốt, còn thỉnh Tiếp dư thứ lỗi." Tiết Thái y trực tiếp hướng về phía nàng đập đầu, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Cả người Liễu Âm run lên, nếu không phải Vọng Lan nhanh chóng giữ chặt nàng ấy, có lẽ nàng ấy đã bị dọa đến mức ngất đi.

Nhưng Tần Phiên Phiên lại không có phản ứng quá lớn, nàng chỉ cảm khăn xoa xoa ngón tay.

"Hách Thái y trước đây giúp ta bắt mạch đâu?" Nàng thấp giọng hỏi một vấn đề gần như không liên quan.

Tiết Thái y hơi ngắc đầu, lập tức nói: "Hách Thái y lớn tuổi, đã cáo lão hồi hương. Trong nhà vi thần đã có nhiều thế hệ làm nghề y, xin Tiếp dư yên tâm, vi thần biết quy củ. Ngài nhanh chóng hạ quyết định đi, vi thần có thể giúp ngài giấu được ít lâu thôi. Còn nữa, ba tháng đầu tốt nhất nên tĩnh dưỡng, không được thị tẩm để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Phiên Phiên Ra Chiêu

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thục phi

Tiết thái y một mực dằn dò, thậm chí chủ động nói ra giúp nàng giấu kín bí mật.

Tần Phiên Phiên nheo mắt, không nói gì.

Tiết thái y có chút đoán không được vị chủ tử này, nào có phi tần như vậy? Nàng không biết Hoàng thượng có bao nhiêu kiêng kỵ đối với chuyện hài tử sao?

Đào Tiếp dư là nữ nhân trước mắt Hoàng Thượng sủng ái nhất, hơn nữa cũng là người tấn vị nhanh nhất, lúc trước Hoàng Thái hậu đánh nàng, lại bị Hoàng thượng liên tiếp chèn ép, đủ thấy tầm quan trọng của vị Đào Tiếp dư này.

Đương nhiên nếu nói nữ nhân như vậy chỉ có một khuôn mặt, lại không có tâm cơ, Tiết thái y không tin.

Có chút nói nhiều sai nhiều, còn có vẻ vẽ rắn thêm chân, thế này vừa vặn tốt.

"Vậy vi thần cáo lui, nếu Tiếp dư có quyết định, còn xin ngài mau chóng báo cho vi thần." Hắn cung kính hành lễ, rồi xoay người lui xuống.

"Chủ tử, vậy phải làm sao bây giờ? Tuy Tiết thái y nói không chắc chắn là hỉ mạch, nhưng sau khi hắn dằn dò ngài chuyện này, chính là xác nhận hỉ mạch. Thái y nhiều tuổi bọn họ luôn thích nói chuyện vòng vo, sợ gánh trách nhiệm!"

Liễu Âm bắt đầu khóc lên với Tần Phiên Phiên, tốc độ nói đều gấp đến độ như bay.

Tiết thái y vừa lúc đi tới cửa, còn loáng thoáng nghe được nàng ta khóc nức nở, không khỏi cong khóe môi.

Cho đến khi không còn thấy thân ảnh Tiết thái y, Tần Phiên Phiên mới vẫy tay: "Gào cái gì mà gào, Tiết thái y đã nói, ta đây là hỉ mạch, lại không phải tang mạch, cười lên cho ta!"

Vọng Lan và Liễu Âm: Cười không nổi.

"Chủ tử, có phải ngài bị kích thích quá mức hay không, đầu óc đều có chút không tỉnh táo?" Liễu Âm quỳ trên mặt đất, ôm lấy chân nàng, hốc mắt hồng hồng, nhìn đáng yêu như lập tức khóc tới nơi.

Tần Phiên Phiên cúi đầu nhìn thấy bộ dáng đáng thương này của nàng ta, không khỏi khẽ thở dài một hơi, duỗi tay vỗ khuôn mặt nhỏ của nàng ta.

"Được rồi, sóng to gió lớn gì mà chủ tử ngươi chưa thấy qua. Từ nhỏ ta chính là gạt người mà lớn lên, ai nói thật nói dối vẫn có thể nhìn ra. Vị Tiết thái y kia nửa thật nửa giả, chính là muốn dẫn ta mắc mưu, ta càng không để hắn thực hiện được." Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng.

Liễu Âm chớp mắt, mười phần khó hiểu hỏi: "Không phải, hẳn là ngài có mục đích gì? Nếu nói Hoàng thượng muốn long chủng, lừa ngài, để ngài bêu xấu trước mặt mọi người, thậm chí nếu tính tình ngài kiêu căng một chút, ý vào có long chủng điều vô dương oai, đắc tội hết toàn bộ chủ tử hậu cung. Chờ cuối cùng không sinh ra long tử long tôn, ngài bị Hoàng thượng phán tội khi quân còn chưa tính. Nhưng hiện giờ Hoàng thượng không nghĩ muốn long chủng, hẳn là ngài cái này, ngài lại không ngờ tất nhiên sẽ không đắc tội toàn bộ người hậu cung..."

Nàng ta một mặt nhăn chặt mày, vất óc tự hỏi, còn một mặt nhẹ giọng mà nói thầm.

Liễu Âm càng nói, sắc mặt Tần Phiên Phiên càng khó coi, trong mắt nha đầu ngốc này nàng chính là cái chày gỗ (~đầu gỗ).

Nghe lời nói này một chút, cái gì mà đắc tội toàn bộ nữ nhân hậu cung, đây là ước gì nàng không tốt à.

Tần Phiên Phiên ném cho nàng ta một ánh mắt xem thường, nhẹ giọng quát lớn: "Nói hươu nói vượn cái gì đấy? Có thể nói cái gì tốt đẹp hơn hay không!"

Liễu Âm ảm ức mà dẫu miệng, lập tức cãi lại: "Ô tỳ sẽ không nói, ngài hỏi Vọng Lan cô cô đi."

"Nếu chủ tử nói Tiết thái y lừa ngài, vậy ô tỳ sẽ dựa theo phương hướng này mà suy đoán. Nếu ngài hoài long chủng, bất luận đứa nhỏ này giữ được hay là mất thì ít nhất hai ba tháng ngài không thể thị tẩm. Tú nữ sắp vào cung, lúc này đối với ngài mà nói cũng không phải thời cơ tốt, thậm chí vì tránh cho làm gì sai sót, ngài sẽ hiếm khi gặp Hoàng thượng. Trong cung luôn luôn là chỉ thấy người mới cười, đâu nghe người xưa khóc. Chờ ngài tu đường xong, ai biết Hoàng thượng có thể có niềm vui mới rồi hay không."

Vọng Lan xem như hiểu rõ sự tình hơn Liễu Âm, lập tức nghĩ tới tuyền tú gần trong gang tấc, sáng ngày mai tú nữ tiến cung, trước tiên là các ma ma kiểm tra thân thể, các loại sơ tuyền linh tinh.

Sau đó người lưu lại chờ phục tuyền, Hoàng thượng chọn lựa đến hoa mắt, đúng vào thời điểm yêu cầu Tần Phiên Phiên củng cố sủng ái, nàng lại tránh mặt Hoàng thượng, vậy không phải chấp tay dâng thịnh sủng cho người.

Liễu Âm vừa nghe lời này, cũng không khóc, đột nhiên vỗ đùi.

"Đúng vậy, đúng là như thế, chủ tử hậu cung đều ghen ghét chủ tử nhà ta được sủng ái, cho nên mới dùng thủ đoạn hạ lưu này, làm ngài dần dần biến mất trước mặt Hoàng thượng, rồi thất sủng."

Tần Phiên Phiên nhìn hai nàng, trên mặt lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Hai người đều giật mình, phải biết rằng chủ tử nhà các nàng không chỉ có bộ dáng xinh đẹp, cười rộ lên càng đẹp mắt, đặc biệt là thời điểm nàng ấy muốn dụ hoặc một người, cười như vậy càng làm cho người cảm thấy đẹp đến tâm khảm.

"Thế nào, nụ cười này của bốn tần đẹp hay không?" Nàng tự tin hỏi.

Liễu Âm lập tức gật đầu như giả vờ, hoàn toàn giống con gà mổ thóc, dị thường đáng yêu.

"Ta vì làm mẹ cả vui lòng, lúc ta năm tuổi, đối mặt với gương đồng luyện cười thế nào cho đẹp, quai hàm đều mỏi nhừ, cười đến phát khóc." Tần Phiên Phiên không chút để ý mà nói.

Hai người các nàng đều ngơ ngẩn, không biết vì sao bỗng nhiên nhảy tới đề tài này.

"Ta là thứ nữ, mẹ cả ta công chính nghiêm minh, tuy đối đãi với thứ nữ không tệ, nhưng cũng kiên quyết không dễ dãi. Vì có thể sống tốt hơn, cho nên từ nhỏ khi ta đã học biết rất nhiều kỹ năng. Nhưng đối với bọn tỷ muội, ta sẽ không bỏ nhiều tâm tư như vậy, bởi vì không cần thiết. Lấy chính mình làm ví dụ chỉ là để giải thích cho các người, người chuyên bắt mạch cho ta vốn là Hách thái y, tuổi tác lớn như vậy, ở Thái Y viện nhất định căn cơ rất sâu, nhưng lại vô duyên vô cớ mà cáo lão hồi hương, còn thay đổi Tiết thái y này rõ ràng tuổi trẻ hơn rất nhiều, đương nhiên hiện giờ đã là Tiết Viện phán. Nếu nói người sau lưng và Tiết Viện phán không hề quan hệ, ta không tin, bỏ ra nhiều tinh lực như vậy chỉ vì làm ta ba tháng không thị tẩm? Cuộc mua bán này không có lời nha!"

Tay Tần Phiên Phiên vô thức mà gấp khăn, chỉ trong chớp mắt liền biến ra hình dạng một con thỏ con, vô cùng đáng yêu.

Nhưng thời điểm nàng nhìn con thỏ này lại không có vẻ gì là vui mừng hay thích thú, nghĩ đến lại là kỹ năng học vì người nào đó.

"Ý ngài là người sau lưng mưu đồ lớn hơn nữa?" Liễu Âm nhẹ nhàng mà ngừng hô hấp, tim đập thành thịch, nàng khẩn trương và bất an không lý do.

Thời điểm chủ tử nhà nàng nói đoạn chuyện cũ về mẹ cả kia, hoàn toàn là bộ dáng xa lạ.

Biểu tình trên mặt lạnh nhạt, giống như người đứng xem người khác kể chuyện cũ vậy.

"Vọng Lan nói nữ nhân ở vương phủ kia có thai, sau đó kết quả thế nào?" Tần Phiên Phiên hỏi một câu.

Vọng Lan sùng sốt một chút mới nói: "Thất cổ chết, thời điểm chết còn mang bụng to tám tháng. Một thì hai mệnh."

Tần Phiên Phiên cong khóe môi, cười lạnh một tiếng: "Thực rõ ràng người sau lưng kia cũng muốn ta có cái kết cục này. Nàng ta muốn ta chết, không chết sao có thể an tâm?"

Liễu Âm nuốt nước miếng, một đôi mắt to toát ra thần sắc sợ hãi.

"Nhưng mà chủ tử, nếu Tiết thái y bị người nọ thu mua, hiện giờ hẳn là Viện phán, đáng ra nên lấy được ghi chép tình trạng thân thể các vị chủ tử từ Thái Y viện. Chuyện ngài dùng canh tránh thai ba năm, hẳn hẳn là biết được, không đến mức ——" Vọng Lan nhin không được đưa ra một nghi vấn.

"Khi một người muốn một người khác chết, sẽ luôn có trăm phương ngàn kế. Nàng ta nhất định còn có hậu chiêu." Tần Phiên Phiên nhướn mày, biểu tình trên mặt có chút giao hoạt, hoàn toàn chính là đứa trẻ nghịch ngợm, giống như người bị tính kế lúc này không phải nàng.

Liễu Âm sợ hãi mà rút cổ, hiện tại nàng nhìn thấy chủ tử cười, trong lòng liền khiếp sợ.

"Thế ta cứ chờ sao?" Nàng ta run rẩy hỏi một câu, bất luận là ngữ khí hay biểu tình đều đặc biệt không có cảm giác an toàn.

Tần Phiên Phiên hừ lạnh một tiếng: "Chờ cái muội muội nàng ta ấy! Ta được sủng ái như vậy cũng chưa đi giết các nàng, thế nhưng còn có người dám ra tay với ta trước, xem thường ai hả! Các nàng không phải xem thường ta, là xem thường chính Nhị cầu tử đang xem tấu chương kia kia!"

Nàng tức muốn học máu mà hô, tay phải còn mạnh mẽ vỗ bàn, phối nhạc cho chính mình, vô cùng kích động lòng người.

Trong điện lâm vào yên tĩnh như chết, sau một lát Liễu Âm có chút nhin không được hỏi: "Cuối cùng ngài nói chính là xem thường ai? Sao nô tỳ nghe thấy Nhị cầu tử, cầu sẽ phê tấu chương sao?"

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không phải, người nghe lầm. Ta nói chính là yêu Hoàng thượng, yêu trong thân thân yêu yêu áp áp ôm ôm, ta đối với hẳn là vô cùng yêu!"

Nàng kích động, lời không nên nói cũng đã nói, những lời này có chút quá phận, thật là không thể cứu vãn.

Bởi vậy bắt đầu vòng vo, nghĩ cái gì nói cái đó, ghê tởm như thế nào sau đó ra sao, nàng hy vọng hai nha đầu kia buông tha nàng.

Kết quả trời không chiều lòng người, lần này đến Vọng Lan cũng trở nên không hiểu chuyện, vô cùng khẳng định đề chi viện Liễu Âm: "Nô tỳ nghe cũng là Nhị cầu tử, rõ ràng chính xác, chủ tử ngài đừng nghĩ chối."

Tần Phiên Phiên trừng mắt nhìn các nàng, muốn dùng ánh mắt trấn áp các nàng, nhưng hai người này đều bị nàng sùng đến hư rồi, hoàn toàn không sợ hãi.

Nàng thỏa hiệp: "Chính là Nhị cầu tử thì làm sao, đó là bí mật nhỏ giữa ta và Hoàng thượng. Hẳn thích ta kêu hẳn như vậy, Nhị cầu tử nghe thân thiết hơn. Nhưng chỉ cho phép ta kêu, các người không thể kêu, nếu không hẳn sẽ trở mặt."

Liễu Âm và Vọng Lan liếc mắt nhìn nhau một cái, đều cúi đầu không nỡ nhìn thẳng.

Vậy đi, chết vì sĩ diện, người thừa nhận người nói sai thì đã làm sao, bị ép phải nhận, người cũng không chịu!

"Chủ tử." Vừa lúc đến thời gian thay phiên công việc, cặp sinh đôi đi đến.

Tần Phiên Phiên lập tức ho nhẹ một tiếng, thăm nghĩ hẳn là các nàng không nghe thấy mấy lời nói vừa rồi, lập tức nói: "Có người muốn tính kế ta, ta càng không để bọn họ được như nguyện, các người đi Long Càn cung cùng Nhị... "

Xung hô này đã kêu lên nguyền, nhìn xem trong khoảng thời gian ngắn còn chưa sửa được miệng.

Nhưng thật ra Hồng Thường lạnh mồm lạnh miệng mà tiếp lời: "Người là muốn nô tỳ đi tìm Nhị cầu tử sao?"

Khấp điện yên tĩnh, Hồng Y không ngừng đưa mắt ra hiệu cho nàng ta, mẹ, không phải đã nói không nên bại lộ việc bọn họ tới sớm một chút, vừa lúc nghe được Tiệp dư xuất sắc lên tiếng về chuyện này sao?

Sao vừa đến nơi này, một giây liền phá sản, muội muội ngu xuẩn nha!

Biểu tình trên mặt Tần Phiên Phiên có thể nói là xuất sắc ngoạn mục, cuối cùng đuôi tay chỉ về phía Hồng Thường nói: "Hồng Y, người đánh nàng cho ta!"

Bên trong Long Càn cung, Hoàng thượng cần cù lại đang phê duyệt tấu chương, mỗi ngày ngoại trừ phê tấu chương rồi chửi đồng, ôm Tần Phiên Phiên và ôm nàng(^-^), trên cơ bản hẳn đều không có chuyện gì, ngày tháng trôi qua vô cùng phong phú.

Thời điểm sáng nay đi thỉnh an Cao Thái hậu, Cao Thái hậu nói với Cao Tổ Tuyết, Hoàng thượng lại to lớn hơn rất nhiều, thời điểm mới sinh ra giống như con heo con, hiện giờ nhìn giống lão heo mẹ dòi dào tính lặc.

Biểu tình ngay lúc đó của Cao Tổ Tuyết một lời khó nói hết, lúc cúi đầu còn không ngừng nhìn trộm hán, đoán chừng ý muốn chết tâm với biểu cảm cũng có, ít nhất phải dùng heo đực để hình dung chứ.

Nhưng Hoàng biểu ca hán không hổ là heo con Cao Thái hậu nuôi lớn, khả năng miễn dịch không phải mạnh bình thường.

Ngây ra làm bộ nghe không hiểu, bưng chung trà chậm rãi nhấp một ngụm, mắt điếc tai ngơ, hoàn toàn miễn dịch.

Điều này cũng khó trách, khi hán đối mặt với Tần Phiến Phiến làm nũng giận dỗi vẫn phát hiện được chỗ đáng yêu của nàng, đối với việc nàng vô cớ gây rối và có chút buồn nôn lại hoàn toàn bỏ qua, đây đều là thói quen dưỡng từ nhỏ đến lớn, tự động giữ lại tình hoa bỏ đi cặn bã.

Bằng không đoán rằng hán không lớn lên nổi, sớm bị Cao Thái hậu tàn phá rồi.

"Hoàng thượng, vừa rồi Hồng Y tiến đến truyền lời, nói là Đào Tiệp dư mời ngài hôm nay có rảnh đi Thường Đào các một chuyến." Trương Hiến Năng nhẹ giọng nói một câu.

Tiêu Nghiêu vừa phê tấu chương vừa gật đầu: "Ừ, dù sao cũng không có chuyện gì lớn, chờ lát nữa thăm qua thăm nàng ấy."

Lời hán nói vừa ra, trong điện chính là một mảnh tĩnh mịch, Hoàng thượng đột nhiên ngừng đầu, tựa như mới phản ứng lại chính mình vừa nói gì, lập tức sửa miệng: "Đào Tiệp dư cũng quá không quy củ, trăm trăm công ngàn việc, nào có sức lực để mỗi ngày đến chỗ nàng, sao nàng cứ như thét to một tiếng gọi chó thế!"

Trương Đại tổng quản yên lặng mà gật đầu dưới đáy lòng, a, ngài thực sự có thể tự mình hiểu lấy!

"Nàng ấy nói lúc trước Đào Tiệp dư thỉnh Tiết thái y đến bắt mạch để ngài chuẩn bị tâm lý trước, là kết quả ngài không muốn nhìn thấy nhất." Trương Hiến Năng nhẹ giọng mà bổ sung nửa câu sau.

Tiêu Nghiêu giả vờ nháy mắt tiêu tan hòa khí, cả người đều yên lặng ở nơi đó, ánh mắt có chút mờ mịt, nháy mắt liền ném bút trong tay, vội xông ra ngoài.

Cho đến khi chạy ra ngoài cửa điện, cung nhân giữ cửa sôi nổi hành lễ với hán mới khiến hán bừng tỉnh lại.

Bên ngoài vừa lúc là ban ngày, nắng chiếu trên người ấm dáo dạt, nhưng sao hán lại vui không nổi, thậm chí còn cảm thấy lạnh, bị đè nén nói không nên lời, hán đây là làm sao vậy?

"Hoàng thượng, ngài muốn đi Thường Đào các sao?" Cuối cùng Trương Đại tổng quản đuổi tới, nhìn thấy sắc mặt của hán không đúng, không khỏi đề thấp thanh âm hỏi, sợ câu từ bị kích thích quá mức mà sửa như điên với mình.

Hiện giờ xích chó không ở trong tay hán, chú ý chú ý lại cẩn thận!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Trêu Trọc Cầu Tử

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

Tiêu Nghiêu quay đầu lạnh lùng liếc nhìn hán, giống như đang trách cứ Trương Hiến Năng luôn là cái kiểu này, biết rõ còn cố hỏi. Trương Hiến Năng không dám hé răng, lập tức ngoan ngoãn đi ở phía trước dẫn đường.

"Đi nhanh chút, có phải người lớn tuổi rồi không, biến thành người già nhiều bệnh hả?" Tiêu Nghiêu lạnh mặt răn dạy hán.

Trương Đại Tổng quản cảm thấy ngứa tay không chịu nổi, vô cùng muốn đánh chó, nhưng hán lại nhịn xuống.

"Hoàng thượng, hay là ngài truyền long liễn đến?" Hán quay đầu nhẹ giọng đề nghị.

Thuận tiện nhanh chóng nhìn thoáng qua ngôi cửu ngũ, trên mặt Hoàng thượng vẫn là một bộ biểu tình lạnh nhạt tự tin kia, giống như hoàn toàn không để bụng, nhưng từ hành động không ngừng muốn đi nhanh hơn của hán mà nói, hán hiển nhiên là thực sự lo lắng.

Cộng thêm Hoàng thượng sốt ruột trực tiếp lao đi, đều quên luôn chuyện phải gọi long liễn, dĩ nhiên đi bộ so với ngồi kiệu sẽ nhanh hơn.

Tiêu Nghiêu sừng sốt một chút, sau khi lấy lại phản ứng, cảm thấy trên mặt có chút nóng.

Hắn lại ngu!

Nhìn tên Đại Tổng quản đang cụp mi rũ mắt ngoan ngoãn đứng chờ nghe sai bảo trước mắt này, đương nhiên Tiêu Nghiêu sẽ thanh toán việc mình phải chịu khổ lên đầu hắn.

"Sao hả, việc gọi long liên trăm cũng phải tự mình làm luôn hả?" Hắn lạnh giọng chất vấn một câu, giọng điệu không tốt.

Trương Hiến Năng lập tức cho người đi truyền long liên, đồng thời cũng hung hăng cho mình hai cái bạt tai ở trong lòng, ai bảo người lảm lời nhắc nhở Nhị Câu tử, cứ để cho hắn vui về tự thân mà đi, dù sao hắn cũng không sợ mệt.

"Nhanh."

"Nhanh hơn nữa!"

Đọc theo đường đi, Hoàng thượng ngồi trên long liên chỉ đạo, không ngừng thúc giục nhanh hơn nữa.

Bốn thái giám khiêng long liên chạy đến mức thờ hồng học, một đám cung nhân đi theo phía sau cũng không ngừng chạy, chỉ có một mình Tiêu Nghiêu ngồi trên long liên là vô cùng thanh nhàn.

Khó khăn lắm mới đến Thường Đào các, chỉ thấy cung nhân ngoài điện ai nấy đều một vẻ yên tĩnh, giống như đã bị rút đi toàn bộ tinh thần vậy. Trong lòng Tiêu Nghiêu "lộp bộp" một tiếng, rốt cuộc bắt chấp mặt mũi, long liên vừa hạ xuống, hắn liền lao nhanh vào bên trong.

"Phiên Phiên."

Hắn nhìn không được mà gọi tên nàng, ngôi cửu ngũ là một nam nhân khẩu thị tâm phi, cho dù Tần Phiên Phiên được sủng ái như vậy cũng rất ít khi nghe được hắn gọi tên nàng.

Xung hô bình thường đều là "ái tần", ngay cả thời điểm không tức giận cũng mang theo mấy phần hài hước.

Chỉ có thời điểm động tình ở trên giường mới có thể nghe thấy hai chữ "Phiên Phiên", đây cũng là lần đầu tiên ở dưới giường nghe được cách gọi khi động tình này.

Tần Phiên Phiên ngồi ở trước bàn trang điểm, nghe được hắn gọi không có quay đầu lại, cũng không đứng dậy, mà là cảm son phấn trang điểm cho chính mình.

Đứng hai bên trái phải là song bào thai, trên mặt hai người đều tràn đầy thần sắc lo lắng.

Tiêu Nghiêu thấy nàng ngồi yên ổn ở chỗ kia, cũng không xoay đầu lại nên không khỏi dừng bước, gắt gao nhăn mày.

"Phiên Phiên." Hắn lại gọi một tiếng, lén lút đi tới trước mặt nàng.

So với trạng thái bước nhanh như bay vừa rồi, hiện tại hắn rõ ràng đi rất nhiều, thậm chí giọng nói khi nói chuyện còn chậm lại mấy nhịp, giống như sợ dọa đến nàng.

"Hoàng thượng, ngài đến rồi." Lúc này Tần Phiên Phiên mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, nhét bút vẽ mi trên bàn vào tay hắn.

"Hoàng thượng, tần thiếp vẫn luôn muốn xinh đẹp, đôi mắt long lanh, môi hồng răng trắng, xảo tiếu phiến hề, mỹ mục phán hề [1]. Không bằng ngài thay tần thiếp vẽ mày đi." Nàng vừa nói vừa cầm bút vẽ mày trên bàn lên nhét vào trong tay nam nhân.

[1] 巧笑倩兮, 美目盼兮: một câu miêu tả nữ nhân có khuôn mặt đẹp trong kinh thi.

Tiêu Nghiêu mỉm môi không nói gì, đôi mắt tinh tường kia liền nghiêm túc nhìn nàng, ánh mắt mang theo vài phần ý tứ đánh giá.

"Không thể để tần thiếp đẹp đến cuối cùng sao?" Nàng cười hỏi hắn, trong đôi mắt lại mang theo ánh nước mê mang, lộ ra ngập tràn bi thương và yếu ớt.

Tiêu Nghiêu cầm lấy bút vẽ, nghiêm túc mà vẽ theo khuôn lông mày vốn có của nàng.

Thủ pháp của nam nhân có chút mới lạ, nhưng mà cũng may là lông mày của Tần Phiên Phiên vốn đã đẹp, chỉ cần vẽ lên hai nét là đẹp rồi, không cần để hắn thoải mái phát huy.

Sau khi vẽ xong, hai người cùng nhau nhìn vào nữ tử trong gương đồng, nàng quả nhiên là cực kỳ xinh đẹp.

"Hoàng thượng vẽ thật đẹp, tần thiếp sẽ mãi mãi nhớ dáng vẽ mà Hoàng thượng vẽ mày cho tần thiếp. Cho dù hiện tại tần thiếp cứ đi như vậy, cũng coi như không còn gì nuối tiếc, rốt cuộc được Hoàng thượng tự mình vẽ mày..."

Nói tới đây nàng đã bắt đầu ghen ngào, nói năng có chút không rõ ràng, nhưng cũng đủ để Hoàng thượng nghe hiểu.

"Hoàng thượng, ngài nói thần thiếp có đẹp không?" Nàng nhìn nam nhân trong gương đồng, hỏi.

Tiêu Nghiêu cúi người, duỗi tay nâng cằm nàng lên, quay mặt nàng hướng về phía chính mình, bốn mắt hai người đối diện.

Tần Phiên Phiên thấy được biểu tình nghiêm túc trong mắt nam nhân, hần nhẹ gật đầu, thấp giọng nói: "Đẹp."

Bây giờ Tiêu Nghiêu còn có chút ngây ra, hần chỉ cảm thấy bản thân có chút không bình thường, khả năng là Tần Phiên Phiên sắp chết, một nữ nhân đẹp như vậy, chẳng lẽ thật sự là trời đổ hồng nhan sao?

Hần không biết giờ phút này đang là tâm trạng gì, phản ứng có chút chậm chạp, dường như đầu óc cũng không muốn chuyển động, thân thể rét run, lại không vui không buồn.

Nam nhân dùng ngữ điệu trầm thấp khen, hốc mắt Tần Phiên Phiên lại đỏ, rốt cuộc lúc này nàng không thể không chế được nữa mà rơi lệ, trên mặt lại mang theo biểu tình vui sướng.

"Có những lời này của Hoàng thượng, thần thiếp chết cũng vui vẻ. Ở trong lòng Hoàng thượng sẽ có vị trí của thần thiếp phải không? Cho dù lại có thật nhiều oanh oanh yến yến vào cung, Hoàng thượng vẫn sẽ nhớ rõ có một Đào Tiệp dư gọi là Tần Phiên Phiên chứ? Nàng ấy thích nhất Hoàng thượng vẽ mày cho nàng ấy, trên người còn có hoa đào và cành đào mà ngài sai Hinh ma mà vẽ lên, Cao Thái hậu cũng thích nhất nàng ấy..."

Nàng càng nói càng ảm ức, càng nói càng động tình, nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống. Đó là nàng lưu luyến thế giới này, không nỡ buông tay.

"Có, nàng đừng khóc. Trẫm sẽ mãi mãi nhớ rõ Tần Phiên Phiên." Hắn nâng ngón tay cái lên lau nước mắt cho nàng, lại phát hiện nữ nhân này khóc quá dữ dội, nước mắt mãnh liệt, căn bản là lau không hết.

Cuối cùng ôm nàng vào trong ngực, cánh tay nam nhân rất có lực, ngực cũng rất rộng lớn lại ấm áp.

Tần Phiên Phiên cảm nhận được Hoàng thượng hiếm khi thương tiếc như vậy, lúc nàng đặt cằm lên vai hắn, dùng sức mà chớp mắt, khóc hết sạch nước mắt trong hốc mắt. Mẹ nó, ướt hết rồi, thật khó chịu, lông mi còn vì khóc mà chọc vào trong mắt, nước mắt cũng không ngăn được.

"Nói với trẫm, rốt cuộc thì nàng bị bệnh gì?" Hắn một bên giơ tay nhẹ vỗ phía sau lưng nàng, một bên ôn nhu hỏi, hoàn toàn là đáng vẻ đang sợ dọa đến nàng.

Tần Phiên Phiên nghe được lời này của hắn, khóc càng dữ dội hơn, cả người đều run rẩy.

Trên thực tế nàng đang gào khan mà không hề rơi nước mắt, ai nhìn cũng biết.

Song bào thai đã lên lút đứng ở một góc, hai người run bắn bật mà dựa vào nhau, trên mặt đều bày ra đáng vẻ hoảng sợ.

Làm sao mệnh các nàng lại khổ như vậy, lúc trước lần đầu tiên làm việc đã đánh cháu gái ruột của Hoàng Thái hậu. Hiện tại mới "khởi tử hồi sinh", lần thứ hai làm việc thế mà lại gặp được Đào Tiệp dư bày ra hành động đùa giỡn này.

Máu toàn thân đều ngưng kết, đặc biệt là thời điểm Tần Phiên Phiên biểu diễn "sét đánh không mưa" (khóc mà không chảy nước mắt), dường như các nàng đã nhìn thấy Diêm Vương vẫy tay lần thứ hai với các nàng rồi.

Ánh mắt Trương Hiến Năng bình tĩnh nhìn thẳng Đào Tiệp dư, lá gan của vị chủ nhân này càng ngày càng lớn, dám đùa Cầu tử đến xoay vòng vòng.

"Nàng đừng khóc, nói với trẫm, rốt cuộc thì nàng làm sao vậy? Nói ra mới giải quyết được, cho dù là bệnh gì, chi cần phối hợp trị liệu với Thái y đều có khả năng khỏi hẳn. Nếu là những Thái y trong cung kia vô dụng, trẫm sẽ chiêu mộ rộng rãi thần y trong dân gian cho nàng, vì vậy, không cần sợ hãi, nói với trẫm."

Tiêu Nghiêu nghe nàng khóc ngày càng thương tâm, muốn xoa người nàng lại, để nàng nhìn vào mắt mình, cho nàng thấy sự cổ vũ và ủng hộ của mình với nàng.

Nhưng có lẽ Tần Phiên Phiên đã quá mức thương tâm, căn bản không muốn ngẩng đầu lên, vẫn luôn ghé vào trên bả vai hắn, đều khóc ướt hết quần áo của hắn.

Trên thực tế nước mắt của Tần Phiên Phiên đã khóc cạn, đôi mắt còn có chút khó chịu, phải chờ một chút mới ổn.

Cho đến khi nàng đã sắp xếp lại tốt cảm xúc của mình mới tránh ra khỏi lồng ngực của hắn, nghiêm túc nhìn đôi mắt hắn.

Bởi vì nàng khóc quá thương tâm, tóc mái trên trán đã rất loạn, đôi mắt cũng phồng hông giống như một con thỏ bị thương. Tiêu Nghiêu duỗi tay sửa lại tóc giúp nàng, nhẹ giọng nói: "Trẫm nghe, nàng nói đi."

Hắn vừa nói vừa đan những ngón tay của mình vào tay nàng, cùng nàng mười ngón đan xen.

Ánh mắt nam nhân vô cùng nghiêm túc, Tần Phiên Phiên cắn cắn môi dưới, vô cùng ảm ức nói: "Tiết Viện phán nói, thần thiếp mang thai long chủng của ngài."

Nội điện rơi vào yên lặng đến chết chóc, các cung nhân ở lại xem quá trình Đào Tiệp dư diễn kịch xong, đều cảm thấy toàn thân đã lạnh, trong lòng yên lặng mừng quá đào tình hôm nay lại làm trò, hơn nữa còn không ai ngăn được.

Tiêu Nghiêu sững sốt một chút, hần đã chuẩn bị tốt tâm lý cho bản thân, cho dù nàng nói ra chứng bệnh nan y gì, hần đều phải trấn an nàng, nói có thể trị khỏi, lời cổ vũ cũng đã chuẩn bị tốt trong lòng.

"Không có việc gì, nhất định có thể..." hần vừa mới mở miệng, liền phải ứng lại.

Cả người như bị dội một chậu nước lạnh, hần biết chính mình bị chơi, trong nháy mắt toàn bộ biểu tình ôn nhu đều tiêu tán sạch, trở nên cứng rắn lạnh như băng, hần dùng sức nắm tay nàng đi.

"Tần Phiên Phiên, có phải ngươi muốn chết hay không?" Hần gào lên với nàng, sau khi đột nhiên đứng lên, liền túm chặt lấy vạt áo phía trước của nàng, một tay nhắc nàng lên.

"Tần thiếp không muốn chết, chỉ là tần thiếp mang long chủng, ngài có muốn tần thiếp sống không?" Tần Phiên Phiên sợ hần dùng sức quá mức mà bóp chết chính mình, lập tức dùng hai tay ôm lấy cánh tay hần, giống như một con koala, hai chân cũng cuốn quanh eo hần.

Tiêu Nghiêu lập tức nâng tay kia lên, dùng sức mà vỗ lên mông nàng một cái, nàng đau đớn nên nhẹ nhàng tròn mắt, nhưng mà vẫn gắt gao bám lấy hần không chịu buông.

"Ngươi lăn xuống cho trể! Lần này đừng nghĩ lừa gạt cho qua ả, mỗi lần đều vô tâm vô phế như vậy, trêu chọc trể rồi vỗ tay sau lưng, ngươi thật sự là bị trể chiều hư rồi!" Hần buông vạt áo trước nàng ra, muốn kéo nàng xuống.

Nhưng không nghĩ tới động tác này, lại càng thuận tiện cho Tần Phiên Phiên dính sát vào hần, thuận thế dùng đôi tay ôm lấy cổ hần, đầu miệng liền muốn hôn hần.

"Hoàng thượng đừng giận, tần thiếp hôn hôn ngài thì sẽ tốt thôi."

"Cút!" Tiêu Nghiêu xoay đầu đi, lạnh mặt, rất có nguyên tắc mà kêu nàng cút.

Tần Phiên Phiên tiếp tục cọt ở trên người hần, thời điểm hai người xô đẩy, Tiêu Nghiêu hơi sơ sẩy, bị nàng túm lấy đẩy ngã về phía trước, cổ tình hai đùi của Tần Phiên Phiên lại cuốn lấy người hần, dưới tình huống không có bất cứ cái gì chống đỡ cũng bị ngã theo.

May mắn Hoàng thượng phản ứng đủ nhanh, một giây cuối cùng duỗi tay ra che lên cái gáy của nàng, nàng là gối lên lòng bàn tay của Hoàng thượng mà chạm xuống đất.

Hai người rơi xuống kêu một tiếng nặng nề, cũng may bọn họ đáp xuống một tấm thảm cho nên không đến mức bị trầy da, nhưng là sắc mặt âm trầm kia của Hoàng thượng cũng tuyệt đối khiến người ta không dám đến gần.

Cung nhân trong điện hoảng sợ, vội vàng nâng hai vị chủ tử dậy.

Tần Phiên Phiên tự biết đuối lý, cũng không dám lại quẩn lên người hần.

Tiêu Nghiêu tức giận đến đau gan, nữ nhân này thật đúng là, một ngày không đánh liền sẽ leo lên nóc nhà mà lật ngói, cả ngày liền vì những việc này xem hần giống như con khỉ mà chơi đùa.

"Hoàng thượng, ngài đừng nóng giận. Tiết Viện phán nói tần thiếp hoài long chủng, đầu tiên là tần thiếp mừng như điên vì rốt cuộc cũng được làm mẫu thân. Nhưng Tiết Viện phán lại nói Hoàng thượng không cần long chủng, còn nói lúc trước ở Vương phủ của ngài đã từng có chuyện một thi hai mệnh. Tần thiếp sợ hãi cũng sẽ uống mạng như vậy, hần nói hần có thể giấu diếm cho tần thiếp một thời gian, chờ tần thiếp nghĩ kỹ rồi lại nói cho hần biết nên làm thế nào. Tần thiếp nghĩ tần thiếp mang chính là hải tử của ngài, sao lại nói với hần, đương nhiên là nói với ngài rồi, hần chính là muốn hại thiếp."

Tần Phiên Phiên thấy Tiêu Nghiêu lạnh mặt ngồi ở chỗ đó, một bộ dáng vẻ dù thế nào cũng không đỡ được. Trên mặt nàng đều là biểu tình tâm thần luống cuống, căn bản là không cần người hỏi cũng nói ra tất cả. Tiêu Nghiêu cũng không phản ứng lại nàng, nữ nhân này nhất định sẽ càn quấy.

"Hoàng thượng, ngài cảm thấy tần thiếp nên uống thuốc phá thai hay là giữ lại?" Nàng duỗi tay xoa bàn tay hần, mang theo ý tứ lấy lòng lại có chút trấn an.

Nhưng Tiêu Nghiêu rất nhanh thu tay về, căn bản không muốn xảy ra tiếp xúc với nàng, rốt cuộc cũng tiến hành lạnh nhạt một cách rõ ràng.

Tần Phiên Phiên thấy từ này đến giờ thấy hần không nói gì, nàng cũng ngoan ngoãn ngâm miệng lại, đứng ở bên cạnh hần, giống như khi còn nhỏ làm sai chuyện gì bị phạt đứng vậy.

Không khí trong điện cứng ngắc, rõ ràng lần này Hoàng thượng không dễ bị dỗ như vậy, các cung nhân xung quanh đều lo lắng đề phòng, chỉ có đương sự là Tần Phiên Phiên vẫn mang biểu tình mờ mịt trên mặt.

Nhưng nàng cũng không phải loại người sẽ ngừng nghĩ, đột nhiên cả người nàng đều bắt đầu run lên, chỉ là nàng cố gắng nhịn xuống, cho đến cuối cùng vẫn không ngừng run, trên mặt đều là vẻ thống khổ.

Lúc này Tiêu Nghiêu mới chú ý tới nàng có chỗ không thích hợp, nhưng lại không biết nàng là bị thật hay giả vờ, không khỏi nhủ mảy.

"Người lại làm sao vậy? Đừng nghĩ lại lừa trầm." Giọng nói của hắn ép tới có chút thấp, nhưng cũng không còn cách xa người hơn ngàn dặm như lúc trước.

Thân thể Tần Phiên Phiên run lên ngày càng dữ dội, nàng gất gao cắn môi, đã cắn đến sắp chảy máu.

"Tần thiếp đau bụng, đau quá..." Nàng run run rẩy rẩy mà nói ra những lời này, những lời sau càng nói không rõ ràng, rõ ràng là đau đớn quá mức, giống như đầu lưỡi đã cứng đờ.

Lập tức Tiêu Nghiêu có chút luống cuống, nhưng hắn đã bị lừa quá nhiều lần, vẫn là có chút không tin, miễn cho bản thân lại bị xấu mặt.

Hắn ngồi ở trên ghế quan sát một lát, liền thấy Tần Phiên Phiên đau đến không chịu nổi, trực tiếp tê liệt ngã xuống mặt đất, cả người đau đến run rẩy, trên trán đều toát ra mồ hôi lị ti, vừa thấy liền biết không phải là giả vờ.

Hắn không hề do dự, lập tức tiến lên ôm nàng lớn tiếng gọi người truyền Thái y.

"Phiên Phiên, nàng làm sao vậy? Sao bụng lại đau, có phải do vừa rồi bị ngã không?" Hắn cúi đầu nhìn chiếc bụng nhỏ bằng phẳng của nàng, trên mặt hiện lên biểu tình phức tạp khó nói.

Nếu biết nữ nhân khác mang long chủng, Hoàng thượng nhất định sẽ tức giận, từ thái giám đưa thuốc cho đến cung nhân hầu hạ, ai cũng đừng nghĩ sẽ có kết cục tốt. Nhưng mà nữ nhân trước mắt này là Tần Phiên Phiên, mặc dù hắn còn chưa kịp suy nghĩ đến phương diện long chủng này, cũng đã bị mảnh khốc tinh vi của nàng lừa chọc, phản ứng đầu tiên thế nhưng là để ý chuyện nàng lừa mình.

Cho tới lúc này thấy nàng nằm trên mặt đất ôm bụng run rẩy, hắn mới ý thức rằng nữ nhân này đang mang long chủng.

Người trong miệng đầy lời nói dối lại giả vờ đứng đắn này, không có chút nào hiền lương thực đức, thế nhưng mang thai long chủng của hắn.

Hắn không còn hơi sức mà nghĩ đến nữ nhân này có tư cách hay không, bởi vì trên tay của hắn đã truyền đến một trận lại một trận đau đớn, vậy mà nàng lại dùng móng tay véo tay của hắn.

Móng tay của Tần Phiên Phiên không dài lắm, nhưng khẳng định là không ngắn, dùng sức véo hắn như vậy, cũng khiến cho Hoàng thượng đau đến nhe răng trợn mắt.

"A!..."

"A!..."

Hai người cùng nhau kêu, giọng nam cao vút, giọng nữ bén nhọn, hợp cùng một chỗ, thật là một bản xô-nát đi vào lòng người.

"Đừng véo!" Tiêu Nghiêu muốn tránh khỏi tay nàng.

Tần Phiên Phiên một bên đau đến phát khóc, một bên vẫn cuốn lấy tay hắn không chịu buông: "Tần thiếp đau quá, Hoàng thượng, tần thiếp đau quá..."

Tiêu Nghiêu cảm thấy đau lòng, cánh tay bị véo đau đến bốc hỏa, người đau thì tự véo mình đi, tay trầm cũng là làm từ thịt mà.

Nhìn tư thế này của hai người bọn họ, Trương Hiến Năng yên lặng quay người đi trước, ở phía sau là hai người đang ôm ấp lôi kéo nhau, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe.

Thời điểm Thái y chạy tới, Tần Phiên Phiên đang bận bịu véo Nhị Cầu tử ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua.

Ồ, vẫn là Tiết Viện phán tự mình tới cửa!

Tiết Viện phán mới vừa lên làm Viện phán liền ôm hết mọi công việc của Thường Đào các lên người mình. Nếu là những Thái y khác còn có thể lý giải được, dù sao Đào Tiệp dư cũng là nữ nhân Hoàng thượng sủng ái nhất. Nói không chừng vị Viện phán này là nhờ hưởng hồng phúc của Đào Tiệp dư mà được làm chức Viện phán.

Hắn cho rằng Đào Tiệp dư đã nghĩ kỹ xem muốn xử lý long chủng trong bụng thế nào, cho dù cứu hay là bỏ đều là một nhược điểm có thể nắm trong tay, ít nhất về sau có thể uy hiếp được vị chủ nhân này.

Kết quả hắn vừa nhìn thấy một thân ảnh màu vàng sáng trong nội điện, liền muốn quay đầu, nhất định là hắn đi nhầm chỗ rồi!

Tác giả có lời muốn nói:

Quả đào tinh: Cầu tử, người đoán xem ta có thai không?

Nhị Cầu tử: Người có thai hay không ta không biết, nhưng ta cảm thấy người nhất định là hồng mất rồi!

Quả đào tinh: Cười không nổi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Đẹp Thật Sự

Edit: Cát Sung dung.

Beta: Nga Quý tần.

"Tiết Viện phán, mời". Hồng Y dẫn đường phía trước làm một động tác thỉnh.

Hồng Thường đi theo phía sau, không chút khách khí duỗi tay đẩy hẳn một cái, Tiết Viện phán đang ngầy người trực tiếp bị đẩy một cái nên lão đảo, thiếu chút nữa đã quỵ rạp xuống đất, may mắn Hồng Y ở phía trước kéo hẳn dậy đúng lúc, mới không làm trò xấu mặt trước mặt Hoàng thượng.

Tiết Viện phán sửa sang xiêm y lại một chút, âm thầm nghĩ cặp song sinh này thật giống với chủ tử của các nàng, thật không phải người, đằng sau mới cho một bàn tay, phía trước liền lập tức cho một quả táo ngọt.

"Hoàng thượng, Tiếp dư, vi thần ---".

"Đừng nhiều lời, nhanh đến xem nàng bị làm sao vậy?".

Lời thỉnh an của Tiết Thái y còn chưa nói xong, đã bị Tiêu Nghiêu thô bạo cắt đứt.

Trên mặt Hoàng thượng đều là thần sắc nôn nóng, hiển nhiên là bởi vì lo lắng cho Đào Tiếp dư, Tiết Viện phán còn nhìn riêng đánh giá một chút, mới xác định Hoàng thượng vậy mà không có ý tứ trách cứ.

Hắn đoán Hoàng thượng cũng không cảm kích việc Đào Tiếp dư có thai.

Tâm tư Tiết Viện phán trầm xuống, chăm chú bắt mạch, mày gắt gao nhăn lại, tầm mắt thường xuyên đảo qua trên mặt Tàn Phiên Phiên, hi vọng vị chủ tử này cho hắn một chút ánh mắt nhắc nhở.

Tàn Phiên Phiên bắt đắc dĩ nằm trên giường nhắm mắt rằm rì, căn bản là không phản ứng lại hắn.

Tiết Viện phán lại nhìn về phía hai song bào thai, hai nàng hẳn là cung nữ gần Đào Tiếp dư, có lẽ lúc trước Đào Tiếp dư có dặn các nàng gì đó.

Kết quả hai người kia vẫn luôn cúi đầu nhìn chăm chăm hoa văn may trên giày mình, không có bất kì một ánh mắt giao lưu nào với hắn.

Tiết Viện phán cảm thấy mình bị cô lập.

"Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Nàng đã đau đến như vậy, người còn khám không ra sao?". Tiêu Nghiêu đã không còn kiên nhẫn gì, đặc biệt là Tàn Phiên Phiên còn ở bên cạnh liên tục kêu đau.

Mới vừa rồi lúc hai người dây dưa bị quăng ngã một chút, nhưng lúc ấy nàng không kêu đau, huống hồ Tiêu Nghiêu chỉ lo tức giận, đối với chuyện hoài thai long chủng cũng không có nhận thức chính xác, cả người đều ở bên trong bạo nộ, không phản ứng lại.

"Này, vi thần phải hỏi Tiếp dư đến tột cùng vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, mới có thể trả lời Hoàng thượng, thỉnh Hoàng Thượng đợi một chút".

Hắn há mồm giải thích một câu, xoay mặt vừa định hỏi Tàn Phiên Phiên một câu, kết quả liền thấy nàng hô lớn: "Đừng hỏi ta, bỗng nhiên ta đau bụng. Người khám ra được bệnh gì thì cứ nói".

Tiết Viện phán tạm dừng một chút, dưới tình huống Hoàng thượng chăm chú như hổ rình mồi, căng da đầu nói: "Tiếp dư ăn phải đồ vật bị hồng, mới vừa rồi lại bị té ngã một cái, nên bị đau hồng. Vi thần ---".

Hắn nói nhiều thêm một chữ, lại cảm giác được ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm trên người mình nhiều thêm một phần, đến mức mặt hắn sắp nóng đến không chịu nổi.

Bởi vì Hoàng thượng dùng một loại ánh mắt nhục trí nhìn hắn, ánh mắt kia phức tạp lại lạnh nhạt, hài hước lại trào phúng, quả thật sắp dọa hắn chết ngất rồi.

Vẫn là Hồng Thường ở một bên đứng ra nói: "Tiết Viện phán, ngài đừng nói bậy, Hoàng Thượng cũng đã biết. Tiệp dư của chúng ta có long chủng, mới vừa rồi còn không phải là ngài bắt mạch sao, tại sao vừa chuyển mặt đã thành đau hông rồi, ngài còn có thể bịa đặt mủi quăng như vậy sao? Làm trò trước mặt Hoàng thượng, ngài nói là muốn...".

Nha đầu Hồng Thường này luôn là gà tặc, lập tức liền nhìn chuẩn cơ hội nói chuyện, hơn nữa nửa câu cuối cùng muốn nói lại không nói, so với nói hoàn chỉnh còn có hiệu quả hơn.

Tức khắc trong điện một mảnh tĩnh mịch, Hoàng thượng đặt ánh mắt trên người Tiết Viện phán, giống như đang nhìn một vật chết, lạnh băng dọa người.

Tiết Viện phán lập tức nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, Hoàng thượng lại biết việc này!

Đáy lòng hần "lộp bộp" một cái, ần ần có một loại dự cảm xấu.

Hoàng thượng có yêu cầu vô cùng quái dị đối với con nối dõi, toàn bộ hậu cung cũng cam chịu sự thật này, các Thái y trong Thái y viện đối với phương diện này lại càng vô cùng cẩn thận, căn bản không dám chạm đến.

Lúc trước sự kiện tiểu thiếp kia chết trong Vương phủ, sớm đã truyền khắp hậu cung, nhưng lần này Đào Tiệp dư hoài long chủng, sao Hoàng thượng lại có phản ứng này?

"Hoàng thượng thứ tội, vi thần...", hần nhìn nhìn Tàn Phiên Phiên, Đào Tiệp dư tận chức tận trách mà kêu đau, cơ bản là không quan tâm đến hần.

"Vi thần khám có thể còn có sai lệch, ngài có thể gọi Thái y khác đến xem. May mắn thân thể Đào Tiệp dư luôn luôn khỏe mạnh, thai nhi trong bụng cũng không có việc gì, không cần quá mức kích động...".

Tiết Viện phán phát huy sở học cả đời hần, nói dối vòng vòng, cũng may Hoàng thượng không động sát tâm, chỉ là có chút thất thần nhìn Tàn Phiên Phiên, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Hoàng thượng, thần thiếp không cần uống thuốc, ngài giúp ta xoa xoa bụng đi". Tàn Phiên Phiên kéo kéo vạt áo Tiêu Nghiêu, trên mặt là biểu tình đáng thương hề hề.

Tiêu Nghiêu cau mày không động dậy, tất cả mọi người ngừng thở, không khí cũng ngưng lại.

Tiệp dư chủ tử cũng thật là ngu ngốc, hiện giờ nàng đang mang thai đó, Hoàng thượng ghét nhất sự việc đã xảy ra, nàng không những không thu liễm tính tình, mà còn làm trời làm đất, muốn Hoàng thượng xoa bụng cho nàng, cũng không sợ xoa xoa rồi xoa luôn khối thịt kia xuống dưới.

Tiết Viện phán nuốt nuốt nước miếng, tim hần đập như sấm, trên thực tế hần còn khăn trương hơn so với bất cứ người nào.

Hần nói Đào Tiệp dư hoài long chủng, hần đã từng nghĩ qua vô số phương pháp sẽ ứng đối với Đào Tiệp dư, lại duy nhất không nghĩ rằng, Hoàng thượng sẽ trực tiếp tìm tới, bắt hần nói chuyện mang thai.

Đào Tiệp dư có lẽ không muốn sống nữa.

"Tiết Viện phán, ba tháng đầu, trầm sờ bụng nàng, có đáng ngại không?".

"Dạ, không có gì đáng ngại".

Tiết Viện phán miên man suy nghĩ, Hoàng thượng thỉnh linh hỏi lời này, nên thuận miệng trả lời.

Thời điểm hần phản ứng lại mình vừa nói gì, muốn đổi ý đã chậm, Hoàng thượng ngồi ở mép giường, thật sự một tay ôm Tàn Phiên Phiên, một tay khác cẩn thận đặt trên bụng nhỏ của nàng, cơ bản đến cả lực đạo vuốt ve cũng không dám sử dụng, nhẹ nhàng như vậy mà chạm vào.

"Tay Hoàng thượng thật ấm, dương khí cũng đủ".

Nữ nhân căn bản đau đến chết đi sống lại, thế nhưng lại thật sự chậm rãi hết đau, nước mắt cũng không chảy, thân thể cũng không run lên, ngược lại một bên khen Hoàng thượng, một bên khoe miệng lộ ra nụ cười tươi nhàn nhạt.

Chẳng qua bởi vì tươi cười của nàng tương đối cứng đờ, có thể nhìn ra tinh thần trạng thái của nàng đã từng không tốt.

Tiêu Nghiêu trừng mắt liếc nhìn nàng một cái: "Người lại nói bậy gì đó!".

Nữ nhân này ngày thường nói còn chưa tính, làm trò trước mặt thái y, nói cái gì dương khí, đủ loại lời nói này.

Nhìn hai người bọn họ ôm nhau gắt gao, cùng với thái độ vô cùng cẩn thận của Hoàng thượng, cả người Tiết Viện phán đều đứng ngồi không yên, đột nhiên lùi về phía sau một bước.

Chuyện này cùng với tưởng tượng của hần hoàn toàn không giống nhau!

Không phải Hoàng thượng chán ghét nhất nữ nhân hoài hài tử của hần sao? Hậu cung này, mặc kệ là nữ nhân nào cũng đều không xứng hoài thai long

chúng, chỉ cần hoài thai, mặc kệ được sủng ái như thế nào cũng đều chỉ có một đường chết. Đúng là hần biết được tin tức này, mới hợp tác cùng Nguyệt Quý phi.

Nhưng hiện giờ, sau khi Hoàng thượng biết được Đào Tiệp dư hoài thai, ngay trước mặt mọi người, giúp nàng xoa bụng.

Còn nhớ tới việc thai phụ ba tháng đầu là yếu ớt nhất, hỏi một câu đến cùng hần có thể chạm vào hay không, Hoàng thượng có từng cẩn thận như thế đối với nữ nhân nào sao?

Đào Tiệp dư là khác biệt, cực kì khác biệt.

Tính toán của Nguyệt Quý phi, chỉ sợ là hoàn toàn thất bại, mà hần tồn tại làm nanh vuốt của Nguyệt Quý phi, đoán chừng cũng không có kết cục tốt gì.

Trong đầu Tiết Viện phán nháy mắt hiện lên vô số ý niệm, cuối cùng chỉ còn lại hốt hoảng, tay chân hần lạnh lẽo, hần không thể lập tức rời khỏi nơi này.

"Tiết Viện phán, đừng làm trò trước mặt Hoàng thượng, bổn tần hỏi lại ngươi một câu, đến tột cùng trong bụng này có long chủng hay không?". Tần Phiên Phiên nằm trong ngực Tiêu Nghiêu, chỉ cảm thấy thật sự thoải mái.

Mới vừa rồi biểu tình của Tiết Viện phán liên tục biến hóa, nàng đều thấy trong mắt, nàng quyết định cho hần một cơ hội cuối cùng.

Nghe thanh âm của Đào Tiệp dư lạnh lùng nghiêm túc, Tiết Viện phán hơi hơi sùng sốt, hần lặng lẽ ngẩng đầu vội vàng liếc mắt nhìn Đào Tiệp dư một cái, cuối cùng nhớ tới làm sao mình lên được Viện phán, ít nhiều đều có Nguyệt Quý phi.

Nếu hần lâm trận lùi bước, chỉ sợ Nguyệt Quý phi không tha cho hần, hần cắn chặt răng nói: "Xác thật thoát nhìn Tiệp dư có hoạt mạch hiện ra, chỉ là thời gian quá ngắn, còn cần phải quan sát thêm".

Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, cũng không cho hần tránh thoát, ép hỏi nói: "Tiết Viện phán chính là người đứng đầu Thái y viện, sao có thể nói chuyện ba phải thế này được. Ngươi là Thái y, chính là trị bệnh cứu người, loại thái độ này làm sao có thể làm người bệnh tin phục. Bổn tần hỏi lại ngươi một câu, rốt cuộc trong bụng này là có hay không có? Ngươi đừng đợi năm ba tháng, còn nói chưa xác định, muốn Hoàng thượng nghĩ như thế nào?".

Tiêu Nghiêu nhú nhú mày, hiện giờ hần bình tĩnh lại, cũng phát hiện Tiết Viện phán có chỗ không thích hợp.

"Tiệp dư đang hỏi ngươi, trả lời nàng. Thuận tiện trầm cũng nghe xem, trầm nhớ rõ Tiết Viện phán có nhiều thế hệ làm y, Tiết gia các ngươi am hiểu nhất là xem bệnh cho phụ nhân, đặc biệt là hi mạch, cực kì chuẩn. Nếu ngươi không làm được, nhân lúc còn sớm đến Tiết gia tìm một người kế thừa y bát tới, miễn làm bẩn thanh danh gia tộc".

Lần này Hoàng thượng mở miệng, không cho hần được quá tốt.

Tiết Viện phán bị buộc không còn biện pháp, chỉ có thể nhận, ý tứ của Hoàng thượng không phải là muốn hần mời một người Tiết gia rời núi, mà muốn hần cắt trở về, đừng tới đây mất mặt xấu hổ.

"Vi thần thấy được, thật sự là Đào Tiệp dư có hĩ".

Sau khi hần nói ra những lời này, ngược lại lại cực kì bình tĩnh.

Không sao, Đào Tiệp dư có thai, nhất định không thể thị tẩm, tú nữ sắp vào cung, đến lúc đó sẽ không để nàng ta có cơ hội xoay người.

Cộng thêm Nguyệt Quý phi nơi đó không có khả năng sẽ án binh bất động, nhất định sẽ không để Đào Tiệp dư sống được đến ngày đó.

"Ngươi lui ra đi". Tiêu Nghiêu phát tay.

Tiết Viện phán lập tức cõng hòm thuốc rời đi, Tiêu Nghiêu bố trí tốt cho Tần Phiên Phiên, để nàng nằm yên ở trên giường, xê dịch một chút góc chân, không nói một lời mà xoay người rời đi.

Trong lòng Tần Phiên Phiên không yên, rốt cuộc cầu tử này nghĩ như thế nào, nên sửa một tiếng đi chứ.

Vậy mà lại không rên một tiếng, làm sao nàng biết được đến tột cùng Nhị cầu tử muốn ị phân hay là muốn ăn phân?

"Hoàng thượng, ngài làm sao vậy?". Nàng ngồi dậy, xóc chân lên muốn xuống giường.

"Lăn lên giường nằm cho tốt đi".

Tiêu Nghiêu xoay người, liếc mắt một cái nhìn thấy nàng đang muốn đi xuống, lập tức dương cao thanh âm quát.

Tần Phiên Phiên bị hần quát sợ tới mức run lập cập, ngoan ngoãn nằm xuống, mới vừa rồi rõ ràng rất tốt còn che bụng nàng, hiện tại mặt lạnh phát hỏa.

Muốn đánh chó, cực kì muốn!

"Trầm có chuyện, trầm tức giận, trầm muốn phát hỏa!". Hần đứng cách giường nàng ba thước, hướng ra bên ngoài mà rống.

Khoảng cách xa như vậy, cũng không biết có phải hấn sợ kích động quá hay không, phòng ngừa lúc nói chuyện phun nước miếng lên mặt nàng.

"Tần thiếp sai rồi, tần thiếp không nên hoài long chủng, tần thiếp biết ngài không thích, nhưng mà tần thiếp cũng không khống chế được mà. Là ngài vẫn luôn kêu tần thiếp muốn muốn muốn muốn, muốn tới vậy, làm sao bây giờ?". Nàng bĩu môi, cực kì oan ức.

Cầu tử không nói lí mà, là hấn vẫn luôn bắt nàng nói muốn ở trên giường, kết quả Na Tra tới thật, hấn lại ghét bỏ!

Không thể như vậy!

"Trầm tức giận đến mức muốn ném vỡ cái ly!". Tiêu Nghiêu hung tợn nhìn thẳng nàng, lạnh giọng rống lên một câu.

"A? Há?". Về mặt Tần Phiên Phiên mờ mịt, không phải, người phát hỏa thì phát hỏa, còn thông báo chuyện sẽ làm à.

Loại động tác ném vỡ đồ vật biểu hiện sự tức giận này, chính là muốn xuất kỳ bất ý[1], mới có cảm giác kinh sợ.

[1] Xuất kỳ bất ý: hành động luôn mà không có dự tính.

Vậy mà Hoàng thượng trước tiên thông báo, để cho tất cả mọi người trong điện đều chuẩn bị trước tâm lý, cho nên căn bản không dọa người, ngược lại cảm thấy giờ phút này hấn tức giận, còn có chút tính tình trẻ con.

"Thanh âm vang không?". Tiêu Nghiêu hỏi nàng.

Tần Phiên Phiên gật đầu: "Vang".

"Bụng đau không?". Hấn lại hỏi.

Tần Phiên Phiên lắc đầu: "Không đau".

"Vậy trầm lại tiếp tục ném". Hấn lạnh mặt lần nữa thông báo.

"Ngài tiếp tục ném đi".

Thanh âm của Tần Phiên Phiên vừa nói ra, Hoàng thượng lại liên tiếp ném ba chung trà, mới xem như bớt giận.

Dường như hấn ném đến mệt mỏi, tìm cái ghế dài kéo tới mép giường, đặt mông ngồi xuống, cùng nàng mặt đối mặt.

"So sánh với chuyện người hoài long chủng, trầm càng tức giận việc người dùng bệnh hiểm nghèo để lừa gạt trầm. Trầm cho rằng người muốn chết". Đường như hấn đã bình tĩnh lại, thanh âm có vẻ nhẹ nhàng, nhưng đúng là bởi vì loại cảm giác không tự tin thỏa hiệp, làm người khác nghe được vài phần ý vị mềm yếu.

Tần Phiên Phiên hô hấp khó khăn, thế mà nàng lại cảm nhận được hơi thở mềm yếu trên người Nhị cầu tử, có lẽ đúng là nàng muốn bệnh.

Hấn chính là ngôi cừu ngũ cao cao tại thượng, là nam nhân tôn quý nhất trên đời này, nghĩ muốn cái gì đều dễ như trở bàn tay, luôn luôn nói một không nói hai, lại có thể sẽ sợ sẽ mềm yếu?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Phu Nhân Tiến Cung

Edit: Nhã Thực dung

Beta: Giang Hiến tần

"Nếu người cứ đem việc chết ra đùa giỡn thì trầm có thể trở mặt bất cứ lúc nào. Trầm nể tình người vì phạm lần đầu nên sẽ bỏ qua, trầm mong đây là lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng." Giọng nói của Tiêu Nghiêu vô cùng kiên định, nghiêm túc khi nói ra câu này.

Tần Phiên Phiên biết Hoàng thượng đang cảnh cáo nàng nên gật đầu ngay lập tức.

Tiêu Nghiêu biết tật xấu của nàng, hỏi thêm một câu: "Nghe rõ không?"

"Nghe rõ, lần sau tần thiếp sẽ không thể nữa." Tần Phiên Phiên lập tức gật đầu.

Hai người không ồn ào như mọi khi nên trong điện bắt đầu yên tĩnh. Khi có "người thứ ba" sắp đến hai người sẽ cảm thấy có chút khác biệt.

Huống hờ thái độ của Hoàng thượng đối với "người thứ ba" này không rõ ràng, cộng thêm Tần Phiên Phiên luôn luôn nhảy nhót lung tung bị yêu cầu phải tỉnh dưỡng, trong điện lập tức tràn ngập không khí ngưng ngừng.

"Cảm giác hiện tại của ngươi thế nào?" Hoàng thượng là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, thấp giọng hỏi một câu.

Tần Phiên Phiên cúi đầu nhìn thoáng qua cái bụng nhỏ của mình, do dự một chút, nói: "Nếu Hoàng thượng hỏi về thân thể thì tần thiếp cảm thấy rất thoải mái, ăn uống rất tốt. Nhưng nếu ngài hỏi về tâm tình, thì tần thiếp đang rất thấp thỏm. Tần thiếp cả gan hỏi một câu, ngài có muốn tần thiếp và long chủng này sống hay không?"

Giọng nói của nàng ép thấp, vừa nói vừa ngẩng đầu đánh giá thái độ của Hoàng thượng, trong mắt tràn ngập thấp thỏm lo âu.

Lúc trước khi nàng thị tẩm thì uống canh tránh thai đã bị phun ra, Hoàng thượng lại trào phúng hỏi nàng một câu: "Ngươi cũng xứng sao?"

Bộ dáng khinh thường của hắn lúc ấy vẫn còn rõ ràng trong đầu nàng.

Tiêu Nghiêu sững sốt, hắn vẫn rất tức giận vì Tần Phiên Phiên nhảy nhót lung tung làm lệch trọng điểm. Khi nàng nhắc nhở như vậy thì hắn mới phản ứng lại, điều khiến hắn cuồng nộ nhất là việc nữ nhân này dám mang long chủng!

Nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy có vài phần may mắn, ít nhất mang long chủng so với bệnh bất trị thì tốt hơn nhiều.

"Ngươi có ý phải không? Lúc đầu thì khiến trẫm nghĩ ngươi sắp chết, bây giờ lại nói với trẫm ngươi mang long chủng. Tóm lại việc mang thai vẫn tốt hơn việc ngươi phải chết. Không lẽ ngươi nghĩ trẫm sẽ chấp nhận việc mang long chủng này sao?"

Hoàng thượng phát hiện lông mày của hắn nhẹ nhàng nhăn lại, nhìn về phía Tần Phiên Phiên trong ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

Nữ nhân này không phải vô ý gây chuyện mà là cố ý.

Tần Phiên Phiên sững sốt một lát, suýt chút nữa là bị sặc nước miếng của chính mình.

Lúc này nàng thật sự rất muốn kêu gọi những người có nuôi chó. Bất kể là nuôi chó thật hay nuôi một tên chó đội lốt bạn trai, nhất định không được tìm loại thông minh quá mức với bạn gái. Nếu không, việc lừa bịp họ cũng rất khó nhọc.

"Không phải, tần thiếp chưa từng nói mình bị bệnh nan y mà. Không phải là ngài muốn chuyện tần thiếp mang long chủng là giả hay sao? Khi nào ngài thay đổi quyết định thì nhớ phải nói cho ta biết đầu tiên." Tần Phiên Phiên mở to hai mắt, ra vẻ vô tội.

Tiêu Nghiêu nhìn thấy nàng như vậy thì rất muốn đưa tay lên sờ mặt nàng.

Nhưng tầm mắt của hắn bỗng nhiên nhìn về phía bụng, sau đó lại thu hồi tay, nữ nhân hư hỏng này!

"Tạm thời cứ giữ lại." Hắn lạnh nhạt nói.

"Giữ mạng của tần thiếp hay là giữ long chủng trong bụng?" Tần Phiên Phiên thấp giọng hỏi.

"Đều giữ lại." Tiêu Nghiêu tức giận nói, chỉ là cảm thấy trả lời như vậy sẽ làm cho Tần Phiên Phiên rất đắc ý nên lập tức bổ sung: "Tốt nhất ngươi nên ngoan ngoãn một chút cho trẫm. Nếu trẫm thấy ngươi làm trò trước mặt trẫm, trẫm sẽ lập tức lấy mạng chó của ngươi!"

"Gâu gâu gâu!"

Hắn vừa dứt lời, Tần Phiên Phiên liền sửa theo tiếng chó.

Tiêu Nghiêu lạnh lùng nhìn nàng, thật sự rất muốn đánh! Nói thế nào đi nữa, nữ nhân này rất dễ khơi dậy hỏa khí tức giận của hắn, giống như lửa cháy đổ thêm dầu.

Dường như nhìn thấy cảm xúc trên mặt Hoàng thượng, Tần Phiên Phiên cười gượng: "Hoàng thượng nói mạng chó, tần thiếp học vài câu tiếng chó sửa cho ngài nghe một chút. Ngài đừng tức giận."

Tiêu Nghiêu giờ tay làm bộ muốn đánh nàng, Tần Phiên Phiên lập tức né sang một bên, kêu lên: "Hoàng thượng đừng đánh, bụng của tần thiếp đau."

Cuối cùng hắn chỉ duỗi tay kéo chân giúp nàng, trầm giọng nói: "Ngươi đã suy nghĩ bấy bả cả ngày rồi, bây giờ ngươi cần phải tỉnh dưỡng, nghỉ ngơi thật tốt."

"Hoàng thượng sẽ thường xuyên đến thăm tần thiếp phải không?" Nàng ngoan ngoãn nằm trên gối, nhẹ giọng hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu dừng một chút mới nói: "Ngươi nghe lời thì trẫm sẽ thường xuyên đến thăm ngươi."

"Vậy tần thiếp có thể gặp mẫu thân không? Sau khi vào cung, tần thiếp chưa từng gặp người của Tần gia, tần thiếp thấy rất nhớ bà ấy." Tần Phiên Phiên lập tức "được voi đòi tiên".

Phải biết rằng, người của Tần gia trong mắt Hoàng thượng luôn ở trạng thái nửa nóng nửa lạnh. Nói không chừng một ngày nào đó tâm tình hần không tốt thì có thể lưu đầy cả nhà cho hả giận.

Trước đây Tần Phiên Phiên làm người luôn khép chặt đuôi, muốn gì cũng không dám nói. Hiện tại nếu không lợi dụng "Na Tra" trong bụng, nàng sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Tiêu Nghiêu lại trừng mắt nhìn nàng, Tần Phiên Phiên nhỏ giọng bổ sung: "Tần thiếp sẽ không gặp Nhị tỷ."

"Trăm thật muốn tức giận mà." Khuôn mặt Hoàng thượng vốn đang lạnh nhạt, nghe được lời của nàng, tâm trạng càng trở nên tức tối.

Tần Phiên Phiên nhìn cái bàn cách đó không xa: "Chỉ còn thừa một chén trà có đủ để ngài ném không? Nếu không đủ thì tần thiếp nói Hồng Y đến kho lấy cho ngài mấy cái?"

Tiêu Nghiêu cau mày đánh giá con giận của mình, lắc đầu nói: "Không cần, ném vỡ cái chén này là đủ nguôi giận rồi."

"Vậy ngài ném đi, tần thiếp chờ nghe tiếng vỡ." Tần Phiên Phiên gật đầu.

Hai người thương lượng với nhau, nhìn thế nào cũng là cảnh tượng hài hòa ân ái, nhưng vào mắt các cung nhân trong điện thì chỉ cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Đặc biệt là Trương Hiến Năng, hần cảm thấy Hoàng thượng trước mặt mình nhất định là giả! Trước kia lúc Cầu Hoàng để tức giận, những người lọt vào mắt của hần chắc chắn đều phải chịu hậu quả, vài năm liên tiếp cũng chưa có một ngày nào khá hơn.

Nhưng hiện tại Đào Tiệp dư làm hần tức giận nhưng hần lại không trực tiếp phát hỏa, trước khi ném đồ còn thương lượng với người ta, sau đó ném vỡ bao nhiêu đồ cũng hỏi ý kiến của người ta, giống như màn biểu diễn để chọc cười mỹ nhân.

Nhận thức của Trương Đại tổng quản đã được khắc sâu một điều chính là Cầu Hoàng để càng ngày càng đi theo hướng hôn quân, bị Đào Tiệp dư ăn sạch không còn một mảnh.

Sau khi Hoàng thượng ném vỡ chén trà thì thờ phì phì rồi đi. Chắc là hần trở về Long Càn cung để bình tĩnh một chút. Chính hần cũng nhận thấy bản thân mình có chút không bình thường.

Thân ảnh của Hoàng thượng vừa biến mất thì Tần Phiên Phiên vốn đang nhắm mắt ngủ say trên giường đột nhiên ngồi dậy. Toàn bộ chân cũng bị ném xuống đất, nhìn nàng có vẻ cực kỳ hưng phấn.

"Nhanh lên, mau đưa chén nước cho ta, đau chết mất." Tần Phiên Phiên che miệng, đầu lưỡi cuộn lại, nói chuyện có chút không rõ ràng.

"Chủ tử, ngài đợi chút, chén trà và ấm trà đều bị ném vỡ rồi." Hồng Y nhẹ giọng đáp một câu, sau đó lập tức lao đi tìm đồ.

Cuối cùng, Hồng Y bưng chén nước đến, Tần Phiên Phiên uống một ngụm súc miệng rồi phun ngược vào chén.

Nước súc miệng nàng nhổ ra có mang theo tơ máu hồng hồng, không biết đã cắn đầu lưỡi của chính mình từ khi nào.

"Đề Hoàng thượng tin rằng ta thật sự đau bụng cũng đâu dễ dàng gì, suýt chút nữa đã cắn đứt lưỡi rồi." Nàng vừa uống nước vừa nói.

Cặp song sinh liếc mắt nhìn nhau, thứ nhìn thấy trên mặt đối phương là sự bất đắc dĩ, các nàng biết Hoàng thượng lại bị lừa.

Có điều hai người các nàng không dám cáo trạng, những chuyện giữa Hoàng thượng và Đào Tiệp dư đều chính là tình thú. Cho dù sau này Hoàng thượng biết sẽ tức giận đi nữa thì Hoàng thượng cũng chỉ ném mấy cái chén đĩa là sẽ hả giận với Đào Tiệp dư. Chỉ sợ hai người các nàng cáo trạng thì kết cục sau này không mấy tốt đẹp.

Vì những ngày tháng yên ổn về sau, nhiều thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện. Tốt nhất là các nàng nên im lặng và ngoan ngoãn chờ đợi là được.

Tần Phiên Phiên vốn luôn bị Hoàng thượng cảnh cáo "Người đừng mơ được gặp người của Tần gia" vậy mà ngay hôm sau lại được gặp Tần phu nhân.

"Chủ tử, Tần phu nhân cầu kiến."

Tần Phiên Phiên đang ăn điểm tâm, sau khi nghe lời này thì không khỏi nhẹ nhàng nheo mắt.

May là hôm qua nàng đã kịp thời cho người đưa tin tức. Nếu không chuyển đi hôm nay của Tần phu nhân cũng bằng không.

"Mẫu thân."

Tần phu nhân vào trong điện thì phải hành lễ nhưng lại được Tần Phiên Phiên nhanh tay đỡ lên. Nàng không dám để Tần phu nhân hành lễ với mình.

"Phiên Phiên, người gầy đi rồi."

Tần phu nhân vừa ngẩng đầu lên đã thấy hốc mắt Tần Phiên Phiên đỏ hồng, trong lòng cũng lập tức mềm đến nỗi rối tinh rối mù. Đứa nhỏ này ngay từ nhỏ đã giống như tri kỷ của bà, lúc ở Tần gia vô cùng ngoan ngoãn, không tranh không đoạt, chỉ sợ là khi vào hậu cung này đã gặp không ít gian nan.

Trong cung có nhiều nữ nhân muốn cướp Hoàng thượng như vậy. Tính tình Tần Phiên Phiên ngoan ngoãn như thế, đứa nhỏ này nhất định đã chịu thiệt rất nhiều mới có thể bò đến vị trí này.

"Các người lui xuống đi, ta trò chuyện với mẫu thân một lát."

Toàn bộ cung nhân trong điện đều lui xuống, kể cả bọn Liễu Âm cũng rời đi. Chỉ còn lại nha hoàn mà Tần phu nhân đem tới là giữ lại, cũng không ai đuổi nàng ấy đi.

"Phiên Phiên, những ngày tháng sống trong cung người có sao không?" Tần phu nhân ngó trái ngó phải kiểm tra thân thể nàng.

Tần Phiên Phiên lập tức gật đầu: "Nuông, người yên tâm, Hoàng thượng đối xử với ta rất tốt. Đạo này trong nhà thế nào?"

"Còn có thể thế nào được nữa. Ngay từ lúc người tiến cung, ta và cha người lo lắng đến nỗi không ngủ được. Trong cung không truyền ra tin tức nào làm chúng ta sợ rằng Hoàng thượng không vừa lòng với người. Sau này người được sủng ái, tình trạng trong nhà mới được cải thiện. Có những người từ xưa luôn lạnh nhạt với nhà chúng ta mà bây giờ lại vội vã chạy tới tìm hiểu tin tức. Ta đều không để ý tới. Nếu không phải cha người ngăn cản, ta đã cầm chổi đuổi đánh bọn họ đi." Tần phu nhân vừa nói vừa bĩu môi, trên mặt lộ rõ sự khinh thường.

Tính tình của bà luôn thẳng thắn. Tần lão gia thì ngược lại có chút mềm mại hơn.

Tần Phiên Phiên cũng không ngắt lời, vẫn luôn mỉm cười nhìn bà nói chuyện, hiểu thuận ngoan ngoãn giống hệt như lúc còn ở Tần phủ.

Tần phu nhân kể chuyện một lúc, nhìn phong thái khác hẳn từ trong ra ngoài của Tần Phiên Phiên, lập tức có chút xúc động.

Đứa nhỏ này tuy không phải con ruột của bà, nhưng cũng là do bà chăm sóc mà lớn lên. Trong những thứ nữ, người Tần phu nhân chú ý nhất chính là nàng, dù sao cũng có vài phần tình cảm.

"Hôm qua người truyền người đến báo, nói rằng có thể sẽ gọi ta tiến cung, dẫn ta lúc tiến cung mang theo một y nữ am hiểu phụ khoa đến. Có phải cơ thể người có vấn đề gì bất thường hay không?" Tần phu nhân giữ chặt tay nàng, trong mắt đầy vẻ lo lắng.

Tần Phiên Phiên là một người thông minh. Trước kia, những quý nữ dưới triều Đại Diệp đều lấy sự ốm yếu làm tiêu chuẩn cái đẹp. Một đám tiêu cô nương vì muốn đẹp mà không ăn cơm, nghe nói còn có người tự làm mình từ không bệnh thành có bệnh nhưng Tần Phiên Phiên từ đầu đến cuối đều hiểu lúc nào nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, còn có lúc mập lên.

Thân thể của nàng lúc nào cũng tốt, nếu sinh bệnh thì không chừng là bệnh nào đó cực kỳ nghiêm trọng.

"Có một viện phán nói ta mang long chủng" Tần Phiên Phiên cong môi cười lạnh một tiếng.

"Hoàng thượng có biết không? Hắn không cho phép người khác mang thai, người có tự ý đồ tránh thai không? Người nhất định không được ngu ngốc như Nhị tỷ của người." Tần phu nhân nghe nàng nói xong, sắc mặt liền thay đổi.

Tần Kiều luôn tùy ý tự mình cho mình đúng, sự thật chứng minh, chủ trương của nàng ta giống như giỏ tre múc nước [1], công sức đã trắng.

[1] giỏ tre múc nước: giỏ tre là giỏ đan bằng tre, có nhiều lỗ trống, không thể dùng để múc nước, câu này ý nói bỏ công sức nhưng không thu được kết quả gì.

"Trước hết để cho vị cô nương này bắt mạch đã." Tần Phiên Phiên không định giải thích, duỗi tay gọi nha hoàn kia đến bắt mạch.

Nha hoàn này chính là y nữ mà Tần phu nhân mời đến, ngay trang thành nha hoàn để tiến cung.

"Tiếp dư không mang thai. Việc nguyệt sự không chính xác là do hai khả năng, một là ăn uống không đúng giờ giấc, khí huyết không đủ, hai là bị người khác dùng thuốc làm chậm nguyệt sự." Tiêu cô nương nói một cách khẳng định, ngữ khí cũng rất bình tĩnh, không hề có cảm giác lo lắng của người lần đầu tiến cung.

Tần Phiên Phiên nhướng mày, tò mò nhìn nàng ta một cái.

"Vị cô nương này họ Hách, là cháu gái của Hách thái y." Tần phu nhân chủ động giải thích.

Tần Phiên Phiên cả kinh, nàng không nghĩ rằng Tần phu nhân có thể mời Hách cô nương cùng tiến cung.

"Vậy thỉnh Hách cô nương giải thích giúp ta, Tiết Viện phán thế một cách rất chắc chắn trước mặt ta và Hoàng thượng. Nói ta đã mang long chủng, hơn nữa hắn nói có thể thỉnh những thái y khác ở Thái y viện đến xem mạch, hoàn toàn không có sự sợ hãi, hắn không sợ các thái y khác sẽ vạch trần mình sao? Đây là chuyện gì vậy?"

Tần Phiên Phiên cau mày, ngay từ đầu nàng đã cảm thấy mình không mang thai, nhưng hôm qua lúc hỏi Tiết Viện phán, hắn đáp trả cực kỳ chắc chắn cho nên nàng cũng không dám xác định.

Chính vì vậy nên mới muốn Tần phu nhân tiến cung. Kỳ thật gặp Tần phu nhân chủ yếu là để xem mình có mang thai hay không, cũng có thể tính toán tốt bước tiếp theo.

Hách cô nương gật đầu nói: "Tổ phụ từng nói với ta, thái y của Thái y viện phải luôn giữ chặt đầu trong tay, nếu chọc giận vị chủ tử nào đó thì có thể mất đầu. Đối với chuyện bắt mạch phải cực kỳ cẩn thận, kẻ bệnh cũng không dám nói bừa, sợ nhất là gánh vác trách nhiệm, đặc biệt là đối với việc có hi mạch. Trước đây một vị ái phi của hoàng đế tiền triều không rõ là có thai hay không, gọi toàn bộ thái y ở Thái y viện đến bắt mạch, rất nhiều người đều nói có thai nhưng về sau mới biết có sự sai sót. Đối với chuyện hi mạch luôn luôn phải thận trọng, chỉ cần có mạch tượng tương tự như mang thai, các vị thái y đều sẽ phán đoán theo hướng có thai, sau đó kê thuốc. Tiết Viện phán là người đứng đầu Thái y viện, ngài lại không có nguyệt sự, mạch tượng biểu hiện không rõ ràng. Tất cả bọn họ sợ bị lỗi ra chém nên đều sẽ hứa theo nói như vậy. Tiết Viện phán nắm được tâm lý này nên mới càng ngày càng lỗ mãng như thế."

Tần Phiên Phiên hơi sững sốt, không nghĩ sẽ có chuyện như vậy phát sinh, toàn bộ Thái Y Viện đều sai lầm.

Dường như Tần phu nhân thấy nàng nghi ngờ, lập tức nói: "Ta cũng từng nghe thấy chuyện này, tuy rằng lúc đó phong tỏa tin tức nhưng sau này vẫn bị truyền ra ngoài, còn trở thành trò cười cho người trong thiên hạ, nói cái gì mà "hóa ra thái y cũng chỉ có vậy"."

"Ta nghe nói Hách thái y cáo lão hồi hương, hân..." Tần Phiên Phiên nhớ tới vị thái y già giúp mình bắt mạch, đột nhiên cảm thấy hân là một người vừa cơ trí vừa thân thiết.

"Tổ phụ biết Thái Y Viện không yên ổn. Tiết thái y nhìn trúng vị trí kia, muốn diệt trừ những người đứng trên mình, tổ phụ cũng nhân cơ hội dễ dàng rời đi. Nhưng Tiết thái y đã từng xem ghi chép bắt mạch của ngài, trong lòng tổ phụ biết sinh tồn ở hậu cung không dễ dàng, sợ hân làm ngài bất lợi, trong lòng bất an nên cho dân nữ đi báo với Tần gia một tiếng. Vừa lúc Tần phu nhân muốn mang y nữ tiến cung, dân nữ liền đi theo, coi như là hoàn thành tốt việc mà tổ phụ giao cho." Hách cô nương nghiêm túc nói.

Nàng ấy vô cùng trấn định, không giống với tuổi thật chút nào. Tần Phiên Phiên quan sát bàn tay của Hách cô nương, cũng không giống bàn tay được chăm chút của những cô nương nhà khuê các.

"Hách thái y cao thượng, ta nợ ông ấy một ân tình. Nếu về sau có chuyện gì gấp muốn nhờ ta giúp đỡ thì nói cho nương của ta, kêu bà ấy thay người truyền lời. Nhân lúc Hách cô nương tiến cung, ta cũng muốn cô nương giúp ta chút chuyện, viết cho vài loại thuốc. Dù sao cũng không thể bị người khác dắt mũi mũi được."

Hách cô nương nghe xong yêu cầu của Tần Phiên Phiên liền ngoan ngoãn đi ngoại điện để viết phương thuốc, để lại không gian cho mẹ con bọn họ.

"Người có xem trọng y thuật của nàng ấy không? Sống trong cung thì rất cần một nha hoàn bên cạnh am hiểu về y thuật, sao lúc này lại không hỏi ý thu nhận?" Tần phu nhân biết Tần Phiên Phiên rất tán thưởng Hách cô nương, không khỏi hỏi một câu.

Nàng lắc đầu: "Ngón tay Hách cô nương thô ráp, vừa nhìn đã biết sẽ tung hoành làm y khắp thiên hạ. Chí hướng của nàng ấy ở muôn nơi, sao ta có thể bắt nàng ấy ở lại chốn hậu cung chỉ có một tác vuông này."

Tần phu nhân ngăn ra, sau đó cười nhẹ, thương tiếc nói: "Từ nhỏ người đã là một đứa bé tốt, vào đến đây rồi cũng không hề thay đổi chút nào."

"Chuyện ta không có thai, mong nương sẽ giữ bí mật, dù là ai cũng không thể nói." Tần Phiên Phiên trịnh trọng nói với bà.

Ý cười trên mặt Tần phu nhân biến mất, trầm giọng nói: "Người tính toán sao bây giờ? Nhân lúc còn sớm thì nên nói cho Hoàng thượng, để Hoàng thượng xử lý đám người ở Thái Y Viện kia."

Bà là người "một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng", năm đó khuê nữ ruột thịt của bà nhất ý cô hành [2], muốn đổi phu quân, kết quả biến thành trò cười cho người trong thiên hạ. Đến bây giờ bà vẫn còn hối hận, tại sao lúc đó lại không đánh gãy chân chó của Tần Kiều, không để nàng ta làm ra việc khiến bà xấu hổ cả đời.

[2] nhất ý cô hành 一意孤行: tự làm theo ý mình

Tác giả có lời muốn nói:

Tần phu nhân: Người, người định làm cái gì...

Diễn tình: Ta muốn làm bọn họ phải chết! Ngoan ngoãn mà xem ta làm thế nào đi ~

Cầu tử: Ừm...mm, người làm cái gì ta vậy!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Thử Lòng Người

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

"Nói cho Hoàng thượng biết nhưng làm sao để Hoàng thượng tin tưởng ta? Chỉ là một tiểu cô nương nói ta không hoài thai, nhưng những Thái y khác đều nói có, Hoàng thượng sẽ tin tưởng ta sao? Cứ cho rằng lúc ấy hấn tin ta, giáng tội Tiết thái y, vậy chờ khi ta sắc suy ái giảm hoặc là tú nữ tiến cung lọt vào mắt hấn, khi đó hấn sẽ còn tin ta sao? Nữ nhân khác thối gở bên gối hấn, lúc đó, chỉ sợ trong đầu hấn chỉ toàn là tính xấu của ta. Nào là người hay nói dối, chơi thủ đoạn không chấp nhận được. Từ ngữ không tốt đều sẽ bị đặt lên người ta."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt thương tâm, thoát nhìn nàng vừa khổ sở vừa sợ hãi, hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Tần phu nhân nhìn đáng vẻ tội nghiệp của nàng, trong lòng đã sớm co rút lại, phải biết rằng đứa nhỏ này cũng là do bà nuôi lớn.

Tuy nói mẹ cả đều không thích thứ nữ, nhưng Tần Phiên Phiên từ nhỏ không có mẹ ruột, lại rất hiểu chuyện, cho nên Tần phu nhân đối xử với nàng không tệ.

Cộng thêm lần này Tần Phiên Phiên tiến cung, thật ra là thay Tần gia trả nợ, trong lòng Tần phu nhân càng thêm áy náy.

"Nương cũng biết con đã chịu ủy khuất. Con luôn luôn thông minh, hiểu lòng người, ngàn vạn lần đừng giống Nhị tỷ của con, nương và cha con tuy không nói nhưng vẫn luôn rối bời ở trong bụng." Tần phu nhân lập tức nói.

Tần phu nhân cho dù sợ Tần Phiên Phiên tự tiện làm chủ cuối cùng làm hỏng bét, nhưng bà cũng không có cách nào nhúng tay vào.

Rốt cuộc hiện giờ người đang gặp nguy hiểm ở trong cung là Tần Phiên Phiên, so với Tần phu nhân, nàng càng biết rõ tính tình của Hoàng thượng và các phi tần, mọi việc nàng làm đều tính toán vì chính mình.

"Được, cảm ơn nương."

"Cảm ơn ta làm cái gì, con phải sống tốt."

Hai mẹ con không nói được mấy câu thì phải tách ra, Hách cô nương nhanh chóng đem phương thuốc viết ra, còn dặn dò riêng: "Đây là phương thuốc, bởi vì Tiệp dư sợ khổ, có thể chế thành thuốc viên để nuốt. Sau này ta cũng sẽ làm một ít để ở Tần gia, nếu trong cung Tiệp dư không tìm được người làm, có thể phái người đi Tần gia lấy."

Hách cô nương thật là một người chu đáo, đến điểm này mà nàng ta cũng nghĩ tới, không hổ là người đã vào Nam ra Bắc.

"Vậy làm phiền Hách cô nương." Tần Phiên Phiên gật đầu cảm tạ.

Sau khi Tần phu nhân rời khỏi, Liễu Âm mới đi vào nội điện, Vọng Lan cùng song bào thai cũng vào theo. Sắc mặt bốn người trông rất bình tĩnh, chỉ là hơi thở có chút không được tự nhiên.

Nghĩ cũng có thể đoán được, bốn người bọn họ vốn là cung nữ Tần Phiên Phiên tín nhiệm nhất, lần này Tần phu nhân tiến cung khẳng định là nói chuyện gì đó rất quan trọng nhưng một người cung nữ Tần Phiên Phiên cũng không lưu lại. Vậy mà nha hoàn của Tần phu nhân mang đến từ Tần gia lại để lại, đây là biểu hiện nàng không tín nhiệm bọn họ.

Tần Phiên Phiên nhẹ nhàng liếc các nàng, khoe môi cong một cái, lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng.

"Ta cho các người đi xuống, không phải không tin các người, mà là ta sợ các người không dám làm cho ta tin tưởng. Nha hoàn mới vừa rồi đi vào với nương của ta, là một y nữ có y thuật lợi hại. Ta nghĩ hấn là các người hiểu rõ đây là ý gì, còn kết quả chẩn bệnh của nàng ta, thì các người phải lựa chọn. Muốn nghe thì ở lại, nhưng những lời này ra khỏi miệng ta, đi vào lỗ tai các người, lại không thể vào lỗ tai người khác. Bất kỳ ai cũng vậy, bao gồm vị trong Long Càn cung kia. Có thể làm được thì lưu lại, không thể làm được thì rời đi. Người rời đi ta nhất quyết không làm khó, trước kia như thế nào, về sau vẫn như thế."

Tần Phiên Phiên không lòng vòng, đi thẳng vào chủ đề.

Trên thực tế từ thời điểm nàng nói người nha hoàn đó là y nữ, sắc mặt bốn người đối diện liền khác nhau, tất cả mọi người đều đoán được Tần Phiên Phiên mời y nữ vào cung chỉ sợ là vì chuyện long chủng.

Càng biết rõ lời kế tiếp nàng sắp nói có quan hệ đến tính mạng người nhà nàng, cho nên mới có chuyện đến Hoàng thượng cũng không thể nói.

"Nô tỳ là người Thương Đào các, đương nhiên chỉ coi Tiệp dư là chủ tử." Vọng Lan không hề do dự, liền mở miệng biểu lộ lập trường.

Loại người như nàng có thể lên làm cô cô quản giáo một cung là do năng lực xuất sắc của bản thân, nhưng trước hết phải có nhận thức vô cùng thanh tỉnh.

Nàng xuất thân từ Thương Đào các, Đào Tiệp dư chính là chủ tử của nàng. Chủ tử vinh hoa phú quý, bọn họ liền gà chó lên trời [1], chủ tử mắc phải tội, thì bọn họ bị chém đầu trước, không có gì phải do dự.

[1] Gà chó lên trời: mọi người đều được nhờ.

Muốn phản bội chủ tử mới thật sự là ngu xuẩn.

"Tuy nô tỳ từ Long Càn cung đến đây, nhưng đã đi theo Đào Tiệp dư thì chính là người của Tiệp dư. Nô tỳ ngu ngốc lại vô dụng, chỉ biết là đi theo Tiệp dư có móng heo gặm, không cần uống gió Tây Bắc." Ngay sau đó Liễu Âm liền tỏ rõ lập trường của mình.

Đương nhiên nàng luôn canh cánh trong lòng chuyện uống gió Tây Bắc, Vọng Lan trộm xem thường nàng, nói người ngốc đúng thật là ngốc, chính là bởi vì đi theo Tiệp dư nên người mới phải uống gió Tây Bắc đó.

Nếu là đi theo chủ tử khác, Hoàng thượng cũng sẽ không nhìn thấy người, đương nhiên sẽ không bị phạt.

Hai người song bào thai liếc nhau một cái, các nàng là do một tay Hoàng thượng bồi dưỡng ra, đương nhiên cũng là nỗi băn khoăn lớn nhất của Tần Phiên Phiên. Bởi vì các nàng là những người có khả năng trở thành thám tử Hoàng thượng đặt ở bên cạnh nàng nhất.

"Chủ tử có thể yên tâm, bọn nô tỳ từ nhỏ đã biết phải trung thành như một, cũng sẽ chỉ có một chủ tử, Hoàng thượng ban chúng ta cho ngài, cũng đã biểu đạt rõ ràng ý tứ. Người tập võ không thể làm chó săn, nếu tâm đã hỏng rồi, con đường võ học cũng chấm dứt."

Toàn bộ bốn người đều biểu lộ lập trường, các nàng đều buộc trên một chiếc thuyền, ai cũng không thể phản bội Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên cong khóe miệng, gật đầu nói: "Thực tốt, chúng ta chủ tớ đồng lòng, cùng nhau quấy đục cái đầm nước hậu cung này. Nhân thù ta có, thịnh sủng của Hoàng thượng ta cũng có, phân vị này cũng tạm chấp nhận được, thậm chí ta còn có long chủng, mặc kệ nó là thật hay là giả, vị trí Hoàng hậu kia, ta muốn!"

Khi nàng nói những lời này, giọng nói có vẻ không chút để ý, đơn giản giống như là muốn đi Ngự Thiện phòng lấy bát canh gà, nhưng ý tứ bên trong lời nói ai cũng có thể nghe ra được, nàng đang nghiêm túc.

Tần Phiên Phiên đang muốn thương thức về mặt ngơ ngơ của bốn nha đầu kia, đâu có nghĩ đến nha đầu Liễu Âm này không phải tầm thường, điên cuồng gật đầu.

"Chủ tử, được, hiện tại liền làm. Ngài dẫn hai người song bào thai đi đại sát tứ phương trước, Vọng Lan cô cô ở phía sau trợ uy, nô tỳ giữ nhà." Ánh mắt của nàng lóe sáng lấp lánh, giống như chứa đầy ngôi sao.

Ba người cung nữ còn lại đều nhìn về phía nàng, trong ánh mắt mang mười phần khinh bỉ cùng khiển trách.

Tần Phiên Phiên nhìn nàng cười ôn nhu: "Ngoan, đêm nay người không cần dùng bữa, uống gió đi."

Bởi vì Liễu Âm nói mấy câu chọc cười, tuy lời động viên trước trận chiến có hơi sai sai một chút, nhưng Tần Phiên Phiên vẫn vừa lòng, chỉ có Liễu Âm buổi tối đứng khóc hu hu trên cây cầu nhỏ chờ gió Tây Bắc tới.

Ngày thứ hai, Tần Phiên Phiên dậy thật sớm. Sau khi trang điểm đơn giản, liền đi về phía Duyên Thọ cung.

Trên đường vừa đúng lúc gặp gỡ Tô Uyển nghi, hai người đều nhìn nhau không vừa mắt, bởi vậy đầu tiên là một cái liếc mắt ân cần thăm hỏi. Chỉ là Tô Uyển nghi đã cùng Tần Phiên Phiên giao chiến vài lần, sau đó đều thua, nên đã biết ngoan, lập tức hành lễ với nàng.

Phải biết rằng năm đó phân vị của nữ nhân Tần Phiên Phiên này thấp hơn rất nhiều so với Tô Uyển nghi, nhưng lại có thể làm hai vị Thái hậu phạt cấm túc Tô Uyển nghi. Hiện giờ phân vị cao hơn mình hai phẩm giai, nếu không cúi đầu, còn không biết nàng ta sẽ hành hạ mình như thế nào đâu.

Tần Phiên Phiên không phản ứng lại, lạnh mặt đi đến Duyên Thọ cung Tô Uyển nghi nhìn bóng dáng nàng đắc ý rồi đi, trong lòng tức khắc ngấm bức bội. Tô Uyển nghi gần đây vẫn luôn hầu hạ Cao Thái hậu, muốn trở thành Tần Phiên Phiên thứ hai, lọt vào mắt Cao Thái hậu, tốt xấu gì cũng có hậu thuẫn mạnh mẽ phía sau.

Nhưng nàng ta tính ngộ có hơi muộn, bên người Cao Thái hậu hiện nay có Cao Tổ Tuyết và Tần Phiên Phiên. Coi như nàng ta dựa vào việc nghiên cứu chế tạo ra son phấn mà lọt vào mắt Cao Thái hậu, thì cũng vẫn không thể có quyền trước khi thỉnh an có thể tùy ý ra vào Duyên Thọ cung, phải chờ ở bên ngoài cùng những phi tần khác.

Nhưng Tần Phiên Phiên lại có thể, nàng tới sớm như vậy cũng không tốt.

"Gần đây có người liên tiếp mời Thái y, thoát nhìn tiêu tụy không ít. Vậy mà sáng sớm lại đến chỗ Thái hậu để xum xoe, cũng không hiểu được phải trang điểm đẹp chút. Sao rồi, hình như là biết khi tú nữ vào cung, bản thân mình sẽ thất sủng, cho nên từ bỏ việc trang điểm đi đoạt sủng chỗ Hoàng thượng, chỉ muốn lấy lòng Thái hậu?"

Cái miệng của Tô Uyển nghi này, thật là tốt! Tốt, sớm muộn gì cũng nhận trái đắng.

Tần Phiên Phiên xoay người, cười lạnh nhìn nàng ta một cái.

"Đào Tiếp dư, ngươi nhìn ta làm gì? Ta chỉ chột nhớ ra nên nói vài câu, không phải nói ngươi đâu!" Trên mặt Tô Uyển nghi lập tức lộ ra một nụ cười, không giống người đàn bà đánh đá chửi đổng lúc nãy chút nào.

Tần Phiên Phiên không phản ứng, chỉ vịn tay Liễu Âm đi vào Duyên Thọ cung, chờ lát nữa những người này cũng phải chịu tội thôi.

Nàng đi vào nội điện, Cao Thái hậu đang ăn ngân nhĩ [2], nhìn thấy nàng vào, lập tức vui vẻ đứng lên kéo tay nàng, kêu nàng ngồi xuống ăn.

[2] Ngân nhĩ hay còn gọi nấm tuyết, là một loài nấm được sử dụng trong ẩm thực của một số nước châu Á như Trung Quốc, Việt Nam

"Phiên Phiên, ngươi tính toán rất tốt đấy. Dưỡng thương tốt rồi mà không đến chỗ của ta trước, lại đi chỗ Hoàng Thái hậu. Nhưng cũng tốt, chọc bà ta giận hết cả người, đến bây giờ cũng chưa gặp mặt ai. Lần sau ta nhìn thấy bà ta cần phải chê cười bà ta cho đã. Hôm nay ngươi muốn giúp ta búi kiểu đầu nào?"

Cao Thái hậu đã không gặp nàng một khoảng thời gian, vừa thấy nàng liền hưng phấn đến nói không dừng được.

Tần Phiên Phiên cười lắc đầu: "Mẫu hậu, xin thứ cho ta trong khoảng thời gian này không thể chải đầu cho ngài, bởi vì..."

Nàng vừa nói vừa cúi đầu nhìn xuống cái bụng nhỏ của mình, nội điện truyền đến một tiếng vang thanh thúy, đương nhiên là thứ gì đó rơi vỡ trên mặt đất.

Sáng hôm nay đến Duyên Thọ cung thỉnh an, thời gian chờ rất lâu, Cao Thái hậu vẫn chưa xuất hiện.

Chúng phi tần trong điện cũng không dám có bất kì câu oán hận nào, chỉ có Minh Quý phi nhíu chặt mày, vẻ không kiên nhẫn trên mặt vô cùng rõ ràng.

Mỗi ngày sau khi thỉnh an xong, bốn vị Quý phi đều phải tự lại thương thảo công việc hậu cung. Gần đây, Hoàng Thái hậu đều không xuất hiện, cho nên các vị phi phải đến đây chờ bà, không nghĩ tới hôm nay chờ càng lâu hơn.

Không khí mất kiên nhẫn trong điện ngày càng tăng, dần dần nảy sinh ra âm ỉ.

"Phiên Phiên, ngươi chú ý chút đi, nhìn dưới chân."

Đúng lúc sự mất kiên nhẫn đã lên đến đỉnh điểm, giọng nói của Cao Thái hậu truyền đến, nhưng mà bà lại tự mình nâng Tần Phiên Phiên ra.

Mọi người cả kinh, trong điện nháy mắt liền trở nên yên tĩnh, bình thường Tần Phiên Phiên cho dù được sủng ái như thế nào, cũng đều là nàng điu Cao Thái hậu, có bao giờ Cao Thái hậu lại đỡ nàng như vậy.

Nàng ta không muốn sống nữa sao? Hành động trái quy củ như vậy mà cũng làm ra được, quả thực là đưa nhục điểm đến tay mọi người.

Minh Quý phi nhìn thấy Đào Tiếp dư như thế, đôi mắt nheo lại, trên mặt mang theo vài phần ngo ngoe rục rịch, nàng muốn giết chết nữ nhân kia!

"Tổ Tuyết, ngươi đứng xa xa ra chút, các ngươi là người chưa từng sinh hài tử, chân tay vụng về, nhờ đầu té ngã liên lụy đến Phiên Phiên, nàng ấy không giống những kẻ vô cùng ngu ngốc các ngươi!"

Cao Thái hậu bỗng nhiên ghét bỏ mà thét to một câu, tên ngu ngốc Cao Tổ Tuyết ngoan ngoãn mà lui về phía sau hai bước.

Được được được, xem như các ngươi lợi hại, ta liền xem các ngươi làm như thế nào.

"Lót một tấm nệm dưới chỗ của Đào Tiếp dư, phải mềm đấy." Cao Thái hậu ra lệnh một tiếng, cái đệm lập tức được mang tới.

Bà tự mình đỡ tay Tần Phiên Phiên, đưa nàng đến chỗ ngồi của Tiếp dư.

Cả điện yên tĩnh, tầm mắt đều phóng tới trên người nàng, cảm xúc hưng phấn của Minh Quý phi dần tắt xuống.

Mọi người trong điện, đều đã nhận ra có chuyện gì đó không giống bình thường.

"Chân đau không? Ai da, ba tháng đầu là quan trọng nhất, ngươi phải người nói với ai gia một tiếng, tới Duyên Thọ cung làm cái gì, cũng không ngồi kiệu đến..." Cao Thái hậu hỏi han ân cần, hận không thể đem nàng ôm vào trong ngực cẩn thận che chở.

Giọng nói của bà không cao lắm, nhưng khi chui vào tai các phi tần khác, lại giống như sấm sét.

Một nữ nhân được chiếu cố cẩn thận như thế, lại còn ba tháng đầu quan trọng nhất, đáp án được miêu tả ngày càng sinh động, hơn phân nửa phi tần đều thay đổi sắc mặt.

"Các ngươi đều ở đây thì tốt, ai gia hôm nay muốn tuyên bố một chuyện vô cùng vui mừng. Đào Tiếp dư có thai, trong bụng nàng có long chủng của

Hoàng thượng. Về sau các người đều phải chú ý cho ai gia, bất luận là phân vị cao hay thấp, nhìn thấy Đào Tiệp dư đều phải cẩn thận chút, việc hành lễ có thể miễn thì miễn. Nếu ai gia biết có ai lợi dụng địa vị để bới móc, làm rớt khối thịt trong bụng nàng, ai gia sẽ làm cho nàng ta đẹp mặt."

Cao Thái hậu đứng ở bên người Tần Phiên Phiên, nhìn về phía phi tần xung quanh. Câu nói này dội lại vào trong điện, vang lên thật lâu.

"Chuyện này không có khả năng! Mỗi người sau khi thị tẩm đều phải uống canh tránh thai, nàng ta cũng không ngoại lệ! Nàng ta kháng chỉ bất tuân, không uống canh tránh thai, Hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho nàng ta."

Cao Thái hậu vừa nói xong, Minh Quý phi đã nhảy dựng lên, vẻ mặt khó có thể tin được.

Đương nhiên toàn bộ phi tần trong điện đều không ngoại lệ, đều là vẻ mặt không tin và phẫn nộ.

Đào Tiệp dư rõ ràng là muốn chết, mang thai còn không lạng lẽ xoá sạch, vậy mà lại nói ra cho mọi người biết.

Tác giả có lời muốn nói:

Diễn tinh: Cái gì, ta giả vờ mang thai thì không cần "làm" sao? Đó là không thể nào, ta chỉ biết càng phải "làm"! Dù sao thì Cầu tử cũng không biết mà! Để ta "làm" cho các người thấy, không cần quan tâm mấy lão già kia.

Cầu tử: Gâu gâu gâu, mấy lão già kia nhìn mặt ta có đỏ không? Sao ta lại cảm thấy hơi đau đầu!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Thái Hậu Dạy Con

Edit: Thảo Hoàng quý phi

Beta: An Thực phi

"Sao lại không có khả năng? Thái y đã khám mạch rồi, nếu không tin, các người tự mình đi hỏi Tiết Viện phán là xong. Ai gia không muốn dây dưa với các người, dù sao trong bụng nàng ấy có long chủng, vô cùng quý giá, các người đều không được chạm vào nàng, càng không cho phép nhân cơ hội làm chuyện xấu gì với nàng ấy. Nếu không ai gia sẽ không tha cho các người!" Cao Thái hậu không kiên nhẫn mà nhìn chăm chăm các nàng, hiển nhiên là cảm thấy các nàng vẫn luôn ngắt lời mình nói, tâm tình thật bức bối.

Trong điện một vùng yên tĩnh, trước sau Tần Phiên Phiên vẫn thản nhiên ngồi ở vị trí của mình, tay đặt trên bụng nhỏ, hơi cúi đầu.

Trên mặt nàng là biểu tình cực kỳ hạnh phúc, độ cong khóe miệng cũng sắp kéo đến gần mang tai.

Rất hiển nhiên nàng thành đối tượng toàn thể nữ nhân hậu cung thù hận, cả khi Cao Thái hậu về tới ghế phượng, nhận mọi người thỉnh an, trước sau cũng đều có vô số ánh mắt quét tới quét lui ở trên người Tần Phiên Phiên.

Trong toàn bộ nữ nhân hậu cung, nàng là người đầu tiên hoài long chủng, cũng là người duy nhất.

Lúc trước ở trong vương phủ, lần cả lọt lưới đó làm Hoàng thượng vô cùng cảnh giác đối với chuyện này, ở dưới phòng thủ nghiêm mật như vậy, căn bản không có khả năng có người trúng thầu.

Bởi vậy long chủng trong bụng Tần Phiên Phiên đến tốt cùng tới từ đâu, khiến cho người ta vô cùng hoài nghi.

Đương nhiên các nàng chưa từng hoài nghi long chủng này không phải của Hoàng thượng, Tần Phiên Phiên được sủng ái như thế, thị tẩm cũng đủ nhiều, không cần làm ra loại sự tình rơi đầu này, chẳng qua nàng ta trốn thoát hiệu lực của thuốc tránh thai như thế nào, vẫn làm người ta còn nghi vấn như cũ.

"Mẫu hậu, tần thiếp tò mò hỏi một câu, Hoàng thượng đã biết Đào Tiệp dư mang thai chưa?"

Tô Uyển nghi ngồi trên vị trí của mình, ghen đã lâu, rốt cuộc vẫn không nhịn được mà hỏi ra khỏi miệng.

Cao Thái hậu nói với về đương nhiên: "Hắn đương nhiên đã biết, chuyện tốt cực độ này tất nhiên Hoàng thượng biết, đây chính là mang thai cốt nhục của hắn."

Nhìn trạng thái như thể lão Tiêu gia muốn hạ hồng vũ[1] này của bà, các vị phi tần trong điện có chút cạ lời, vị này chính là không biết đầu óc nhi tử nhà mình có vấn đề, không giống nam nhân bình thường khác.

[1] lão Tiêu gia muốn hạ hồng vũ: nói lái từ câu "lão thiên gia muốn hạ hồng vũ" (ông trời làm mưa đỏ), chỉ việc xảy ra một kỳ tích, sự việc hiếm gặp.

Mỗi lần người được thị tẩm đều phải uống canh tránh thai, đối với chuyện có con giống như tránh còn không kịp.

"Đào Uyển nghi đâu? Người nói cho Hoàng thượng rồi?" Minh Quý phi truy hỏi một câu, lần này nàng ta hướng về phía Tần Phiên Phiên.

Nữ nhân ngọc Cao Thái hậu kia có thể biết cái gì, hỏi bà ấy cũng như không, tất nhiên phải xác nhận với đương sự.

Cao Thái hậu có khả năng không biết Hoàng thượng chán ghét con nối dõi, nhưng nhất định Tần Phiên Phiên biết, hậu cung này không có nữ nhân nào có thể chạy thoát canh tránh thai.

Dù được sủng ái cũng không ngoại lệ, nàng cũng không tin Tần Phiên Phiên có thể đánh vỡ cái ma chú này.

Kết quả mọi người muốn nhìn là Tần Phiên Phiên biến sắc mặt cũng không phát sinh, ngược lại nàng ngẩng đầu, hướng về phía mọi người cười dịu dàng, trên mặt toàn là biểu tình hạnh phúc, hoàn toàn lộ ra một loại phát sáng thuộc về người làm mẹ.

"Hoàng thượng biết, hần còn bảo ta nghỉ ngơi cho tốt, ba tháng đầu là quan trọng nhất với thai nhi, nhất định phải bảo dưỡng cẩn thận, không thể kích động cũng không thể vận động mạnh. Cho nên mấy tháng này ta mang thai, chỉ sợ sẽ có rất nhiều chỗ thất lễ với các vị tỷ muội, còn mong mọi người thứ lỗi, chờ ta sinh hạ xong rồi nhất định tạ lỗi với các vị."

Tần Phiên Phiên vừa nói vừa ngượng ngùng đỏ mặt, lộ ra phong thái yêu kiều của cô gái nhỏ, muốn đáng yêu bao nhiêu có bấy nhiêu.

Chỉ là những phi tần khác lại như bị chấn động, lập tức ngây ngốc ở nơi đó, cả người rét run.

Đầu óc mọi người đều bị cùng một ý niệm chiếm cứ, thế nhưng Hoàng thượng đã biết?

Hoàng thượng biết chuyện này, không chỉ không tức giận, ngược lại còn bảo nàng ta giữ gìn thân thể? Những lời này là có ý gì, căn bản mọi người nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hoàng thượng không cho phép nữ nhân sinh hài tử, đây là một cái ma chú, là một cây xương cá mắc nghẹn trong họng nữ nhân hậu cung, nhưng hiện giờ ma chú này bị Tần Phiên Phiên phá vỡ?

Nữ nhân cười tươi rói trước mặt này, ngoại trừ đáng vẻ kịch cỡm bên ngoài thì không đúng tí nào, nàng ta dựa vào cái gì có thể làm ngôi cửu ngũ sửa mệnh?

"Tạ lỗi cái gì, ai gia đều đã lên tiếng. Người mang thai chính là long chủng, những người này cũng chưa mang thai, có tư cách gì khiến người xin lỗi? Trong cung này mẫu băng tử quý, người tiền cung nửa năm đã có mang, các nàng đều đã nhiều năm, có người đã gần mười năm cũng không mang thai. Các nàng nhìn thấy người nên hổ thẹn! Người, Đào Tiệp dư là cứu tinh của toàn bộ hậu cung, làm Tiêu gia có người kế nghiệp."

Cao Thái hậu lập tức rất kích động mà mở miệng, bộ dáng hung tợn kia thiếu điều chỉ vào mặt phi tần khác mà mắng, đều là một đám vô dụng, ngu lâu như vậy, đến đứa nhai con cũng không thể sinh.

Trên thực tế những phi tần có mặt ở đây, nội tâm đều cực kỳ đau khổ.

Các nàng nằm mơ cũng muốn mang thai, bắt đầu dĩ là Hoàng thượng căn bản không cho phép, còn một bộ dáng ai mang thai cốt nhục của trẫm, trẫm liền giết chết người đó.

Nào biết tất cả cục diện bế tắc này đều bởi vì Tần Phiên Phiên tiến cung mà thay đổi, trên cơ bản mỗi người phóng tầm mắt đến trên bụng nàng ta đều mang theo oán độc, hận không thể khiến nàng ta đẻ non ngay lập tức.

"Được rồi được rồi, trong lòng các người nghĩ cái gì ai gia đều biết, chính là ghen ghét Phiên Phiên. Ai gia cũng là từ vị trí lúc này của các người mà đi lên, nữ nhân khác mang long chủng, chỉ cần không phải chính mình mang, vậy thật là nằm mơ cũng mơ thấy một vũng máu. Thời điểm năm đó ai gia mang thai Hoàng thượng, không biết có bao nhiêu người nghĩ hại ai gia đấy, chỉ là hiện giờ ai gia sống rất tốt, nhi tử còn lên làm Hoàng thượng, những người hại ai gia cũng không sống nổi đến khi ai gia sinh hạ hài tử."

Cao Thái hậu lại nghĩ tới sự tích anh dũng của mình năm đó, dương cao thanh âm nhắc mãi vài câu, tầm mắt của bà một mực đảo qua những phi tần phía dưới, trên mặt toàn là biểu tình khinh thường.

"Các người thường lui tới luôn tự xưng thông minh hơn ai gia, hiện giờ đừng hồ đồ, lui ra đi."

Cao Thái hậu lạnh mặt đuổi các nàng đi, vốn Tô Uyển nghi còn định lưu lại lấy lòng bà, nhưng vừa thấy Tần Phiên Phiên vẫn cứ ngồi trên ghế, tư thái vui tươi hơn hờ kia của Cao Thái hậu, cũng sẽ không có hơi sức phản ứng với những người khác, nàng liền thức thời mà rời đi.

Lại nói chuyện Tần Phiên Phiên mang thai, thực sự làm người ta quá khó có thể tiếp nhận rồi, nàng phải đi về thích ứng một chút.

Tuy các phi tần tốp năm tốp ba mà rời đi, nhưng trên cơ bản mỗi người đều đang bàn tán chuyện này, tươi cười trên mặt đều biến mất, chỉ còn ưu sầu.

Nếu lời Tần Phiên Phiên nói là sự thật, như vậy đại biểu cho một tin tức: Đào Tiếp dư là người đặc biệt nhất trong lòng Hoàng thượng.

Một đường Minh Quý phi ngồi liễn kiệu đến phòng nghị sự, biểu tình âm trầm trên mặt nàng ta đều có thể chảy ra nước, quả thật đáng sợ.

"Nha, đây lại là ai đắc tội muội muội, tóm lại lạnh mặt không tốt, về sau cười tươi lên mới xinh đẹp."

Nhân Quý phi nhìn thấy tư thái nổi giận đùng đùng của nàng ta, lập tức nhẹ giọng cười cợt một câu.

Thời gian ba người các nàng chờ đợi có chút lâu, trong lòng khó tránh khỏi có vài phần oán hận, chỉ là tư thái tức muốn học máu này của Minh Quý phi nên cũng không ai dám nói gì với nàng ta, miễn cho nàng ta phun lửa.

"Đào Tiếp dư mang thai."

Tiếng nói của Minh Quý phi vừa phát ra, trong điện lâm vào lặng yên như tờ, ba vị Quý phi khác ngồi ở vị trí của mình, toàn bộ đều là trạng thái ngầy ra như phỗng.

Chờ đến khi phản ứng lại, bọn họ mới biểu lộ ra các loại cảm xúc phức tạp, hoài nghi, kinh ngạc, khó có thể tin cùng với khủng hoảng.

"Sáng nay thời điểm thỉnh an ở Duyên Thọ cung, Cao Thái hậu tự mình lôi kéo nàng ta tuyên bố trước mặt mọi người. Còn Hoàng thượng cũng đã biết chuyện này."

Thời điểm ba người còn lại còn chưa kịp tiếp thu vấn đề, Minh Quý phi bổ sung lời nói cho hoàn chỉnh.

"Hoàng thượng biết chuyện này, không có bất luận phản ứng gì sao? Nàng ta vi phạm ý chỉ của Hoàng thượng, hẳn là muốn chém đầu?"

Ngay cả Thư Quý phi tính tình tốt nhất cũng nhin không được nghi ngờ hỏi.

Minh Quý phi cười lạnh nhìn nàng ta một cái: "Thật hiển nhiên nàng ta vẫn sống yên ổn."

"Chuyện này không có khả năng, Hoàng thượng không cần con nói dối, ai cũng không ngoại lệ!" Sắc mặt Nguyệt Quý phi khó coi nhất, nàng ta lớn tiếng hô một câu như vậy.

Đáng tiếc không ai trả lời nàng ta. Nhân Quý phi là người bình tĩnh lại đầu tiên, nàng ta lập tức phất người ra ngoài hỏi thăm, Đào Tiếp dư tuyên bố chuyện nàng ta mang thai trước mặt mọi người, chỉ cần truyền tới lỗ tai Hoàng thượng, đến lúc đó xem Hoàng thượng ứng như thế nào là có thể nhìn ra Tần Phiên Phiên có nói dối hay không.

Trong khoảng thời gian cung nhân đi ra ngoài hỏi thăm tin tức, trong đại điện là một mảnh yên tĩnh, không có người nào trò chuyện, rất nhiều công việc tồn đọng, lại không ai muốn xử lý.

Bốn người ngồi liễn nhau, mày đều nhăn lại gắt gao, thần sắc trên mặt đều không thả lỏng.

Nguyệt Quý phi bị dày vò nhất, việc này so với trong tưởng tượng của nàng hoàn toàn không giống nhau.

Tần Phiên Phiên tiến cung sau cùng, đối với chuyện Hoàng thượng kiêng kị chỉ có thể nghe được từ trong miệng người khác, càng là truyền thuyết sự tích thì càng khiến người ta sợ hãi, nàng ta chắc sẽ làm con rùa đen rút đầu, Nguyệt Quý phi mới thuận lợi tiến hành bước tiếp theo.

Không nghĩ tới nữ nhân này không chỉ nói cho Hoàng thượng, còn tuyên bố với toàn hậu cung, đây là muốn làm cái gì?

Rốt cuộc bên trong đang khó có thể chờ đợi, cung nhân đi ra ngoài hỏi thăm tin tức đã trở lại.

"Hồi bẩm Quý phi nương nương, Hoàng thượng đi Duyên Thọ cung, nói là đón Đào Tiếp dư trở về." Cung nhân truyền lời đến đầu cũng không dám ngẩng lên.

Khi bốn vị Quý phi nghe được câu trả lời này, tim cũng sắp ngừng đập.

Các sự việc đều thể hiện là Hoàng thượng thật sự muốn đưa nhò này.

...

Trên đường đi Duyên Thọ cung, khuôn mặt Tiêu Nghiêu âm trầm, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới Tần Phiên Phiên lại lừa gạt hán như vậy, trước đó rõ ràng hán đã ngăn chặn dò vạ chặn dò, kêu nàng không cần làm gì, ngoan ngoãn ở nhà đợi.

Nhưng một buổi tối vừa qua khỏi, nàng khiến cho toàn hậu cung đều biết, còn mang theo Cao Thái hậu làm hậu thuẫn cho nàng.

"Trương Hiển Năng, tới Duyên Thọ cung, nếu nàng còn khỏe khoắn như vậy, trăm phải và miệng nàng vài cái. Tuy nói nàng đang mang thai, nhưng trăm lại không chạm vào bụng nàng, và mặt là tuyệt đối sẽ không có việc gì."

Tiêu Nghiêu còn chưa tới nơi, trong lòng lại bắt đầu hiện lên tình cảnh lúc đó, hơn nữa cứ mãi chặn dò Trương Đại tổng quản phải nhắc nhở hán.

Loại lời nói này Trương Hiến Năng cũng nghe một chút, lần trước Trương Thành trở về đã nói cho hắn, lời nói của Hoàng thượng trên đường đều là cái rắm, tới trước mặt Tần Phiên Phiên rồi, cả người liền vui sướng đến không biết đông tây nam bắc, nếu có người nhắc nhở hắn, hắn còn muốn trở mặt đó.

"Ngươi nghe được không? Nhất định phải dùng sức ho khan, nếu trẫm không phản ứng, ngươi cứ trực tiếp mở miệng nói ra." Tiêu Nghiêu thấy hắn ta không phản ứng lại mình, lập tức dò hỏi tới cùng.

"Nô tài tuân chỉ." Trương Hiến Năng gật đầu xã giao nói.

Đoàn người vào Duyên Thọ cung, còn chưa đi vào nội điện đã nghe thấy bên trong truyền đến một tràng tiếng cười đùa, hoàn toàn là đắm chìm trong sung sướng.

"Phiên Phiên, ta nói ngươi này, ngày thường nam nhân luôn là một bộ dáng cao cao tại thượng, đặc biệt là nam nhân Tiêu gia bọn họ, cứ ý vào nhà mình có ngôi vị Hoàng đế được kế thừa, thật là muốn đạp cả trời ở dưới chân. Nhưng một khi nữ nhân mang thai, bọn họ phải chấp nhận chịu thiệt. Lúc trước ta đều là đi theo phía sau Tiên hoàng, ngoan ngoãn cúi đầu, giống như con dâu nhỏ bị khinh bỉ. Đến khi ta mang thai hài tử, ta có thể trực tiếp cười trên cổ hắn, muốn làm gì thì làm đó. Chờ lát nữa Muốn Muốn tới, ngươi cũng đừng khách khí!"

Cao Thái hậu đang truyền thụ kinh nghiệm làm nũng cho Tần Phiên Phiên, bà rất hứng thú, mặt mày đều tràn đầy ý cười.

Tần Phiên Phiên rút cổ, tuy nói hai nam nhân của các nàng đều là Hoàng thượng, nhưng hình như khác biệt còn rất lớn.

"Mẫu hậu, tần thiếp biết ngài là muốn tốt cho tần thiếp, nhưng tần thiếp có cung nhân hầu hạ, thật sự không cần làm Hoàng thượng từ Long Càn cung chạy tới đón tần thiếp."

Tần Phiên Phiên nhỏ nhẹ ngắt lời bà, nếu từ lời nói Cao Thái hậu, đoán rằng một ngày một đêm cũng chưa giằng xong.

"Cái này sao có thể giống nhau, ngươi mang trong bụng chính là cốt nhục của hắn, lại không phải của người khác. Khi đó ta ước gì mỗi ngày đều treo ở trên người Tiên hoàng, cùng hắn thượng triều." Cao Thái hậu mở to hai mắt nhìn nàng, giống như nhìn cái đứa ngốc.

Tần Phiên Phiên hướng về phía bà cười gượng hai tiếng, chỉ là từ sau khi kêu cung nhân đi mời Hoàng thượng, nàng liền có chút không được tự nhiên, nàng chột dạ.

Hoàng thượng còn chưa biết nàng thông báo cho toàn hậu cung đâu, chờ lát nữa không chừng muốn phát hỏa, huống hồ trong bụng nàng cũng không có gì, toàn dựa vào lừa gạt hắn, lỡ như về sau lộ ra, nàng cảm thấy dù tính tình cầu tử có tốt đi chăng nữa cũng sẽ bạo phát.

Thừa dịp nàng còn có chút lý trí, bớt làm một chút, miễn cho về sau thật sự quý khóc cũng không đỡ lại được tâm của cầu tử.

"Phiên Phiên, sao ta cảm thấy ngươi sợ Hoàng thượng nha?" Cao Thái hậu nhìn biểu tình cười còn khó coi hơn so với khóc của nàng, rốt cuộc phát hiện điểm mấu chốt.

Tần Phiên Phiên quay đầu, dò hỏi: "Ngài không sợ sao?"

"Không sợ, hắn do ta sinh ta sợ cái gì. Hài tử đều là miếng thịt rớt xuống từ trên người người mẹ, ngươi sợ thịt trên người ngươi sao?" Cao Thái hậu nghiêm trang trả lời, còn rất kinh ngạc hỏi lại một câu.

Tần Phiên Phiên có chút muốn khóc, nhưng cầu tử lại không phải ta sinh, cho nên ta sợ.

"Thế ngài sợ Tiên hoàng không?" Nàng có chút tò mò hỏi.

Lúc này Cao Thái hậu hơi xấu hổ một chút, cười nói: "Nam nhân của ta, ta sợ cái gì?"

Tần Phiên Phiên và Cao Tổ Tuyết ngồi một bên liếc mắt nhìn nhau một cái, đều không nói ra lời.

Các nàng không có lời nào để nói.

Tiêu Nghiêu lạnh mặt bước đi vào, hắn còn không tiến vào, cảm giác mẹ hắn còn muốn dạy Tần Phiên Phiên cười trên đầu hắn như thế nào.

"Tần Phiên Phiên, ai cho phép nàng lan truyền chuyện này cho mọi người đều biết? Lời trẫm nói là vô dụng có phải hay không?"

Hắn vừa nói vừa đi hướng về phía Tần Phiên Phiên, thấy Hoàng thượng sắp bước đi tới, Tần Phiên Phiên muốn tránh theo bản năng, nàng luôn cảm thấy giây tiếp theo chính mình sẽ bị đánh.

"Mẫu hậu!" Tần Phiên Phiên tội nghiệp mà hô một câu.

Lúc đầu Cao Thái hậu còn chưa kịp phản ứng lại, bị tiếng kêu này của Tần Phiên Phiên nhắc nhở, lập tức nói với Tiêu Nghiêu: "Ngươi ở trước mặt ai gia quát ai đây!"

Cao Thái hậu lập tức đứng lên, tuy rằng vóc dáng bà nhỏ bé, nhưng đủ khí thế nha.

Bước chân Tiêu Nghiêu dừng lại, đứng ở bên cạnh Tần Phiên Phiên cũng không làm gì, chỉ là giải thích với Cao Thái hậu: "Mẫu hậu, nữ nhân Tần Phiên Phiên này hoa ngôn xảo ngữ[2], người không thể nghe lời một phía của nàng. Ba ngày không đánh nàng sẽ leo lên nóc nhà lật ngói, trăm phải dạy dỗ nàng cho tốt!"

[2] hoa ngôn xảo ngữ (花言巧语): dùng lời nói êm tai dối gạt người.

Lời hán vừa nói ra, Cao Thái hậu lập tức nói: "Người nói vậy, ta còn chưa thấy nữ nhân nào hoa ngôn xảo ngữ hơn ta!"

Toàn bộ đại diện đều yên tĩnh, người ở đây đều bị đông cứng.

Đối mặt với tiếng quát mắng đúng lý hợp tình như vậy của Cao Thái hậu, rốt cuộc Hoàng thượng lại nghĩ tới bản lĩnh của mẹ ruột hán.

"Mẫu hậu, ngài so đo với nàng làm gì, nàng ấy hay giận dữ còn luôn thích nói dối gạt người. Ngài chính là chân thành nhất, chỉ là...." Lời nịnh hót này của Tiêu Nghiêu mới nói được nửa câu liền ngừng.

Bởi vì phía đối diện ánh mắt của Cao Thái hậu hung ác dị thường, dường như muốn ăn tươi nuốt sống hán.

"Lúc trước ta nói với người như thế nào? Nữ nhân là đồ sứ, rất dễ tổn thương, nữ nhân mình thích càng vô cùng trân quý. Phiên Phiên còn mang thai hài tử của người, người càng nên nâng niu nàng trong lòng bàn tay, ngậm trong miệng mà che chở. Hôm nay ta mới biết được, người đối với nàng thô tâm đại ý[3] như vậy, còn trọn mắt trọn mũi quát nàng ấy, còn giỏi hơn cả cha người! A, Tiêu Muốn Muốn!"

[3] thô tâm đại ý (粗心大意): làm việc qua loa, không cẩn thận.

Ba chữ cuối cùng Cao Thái hậu kêu to hữu lực, người trong đại diện đồng thời chấn động.

Đầu tiên Tần Phiên Phiên sững sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại đây là Cao Thái hậu kêu Hoàng thượng.

Dòng họ và nhũ danh chồng lên, hiệu quả kinh sợ này quả thực là nhân lên gấp đôi.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu thay đổi mấy lần, càng cảm giác mất mặt và hổ thẹn, một nam nhân gần ba mươi tuổi là hán, sao có thể đối mặt với cái tên như vậy.

Năm đó khi Cao Thái hậu tức giận, bà luôn dùng cả tên lẫn họ như vậy mà kêu hán, Tiêu Muốn Muốn.

Cái tên Tiêu Nghiêu này là sau khi hán vỡ lòng đọc sách, Tiên hoàng cảm thấy đề thân tử kêu con của hán như vậy thì không hay lắm, mới đổi nhũ danh Muốn Muốn thành âm tiết Nghiêu.

Trên đời này không có cha mẹ nào tùy tiện như của hán.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thái Hậu Đánh Nhi Tử

"Mẫu hậu, sao người vẫn còn tức giận vậy? Trăm đối xử với nàng ấy làm gì có điểm không tốt, vẫn luôn thực tốt a. Đúng không? Phiên Phiên."

Hán vừa nói vừa sát vào Tần Phiên Phiên, duỗi tay vén tóc mai trên trán nàng ra sau tai, hoàn toàn là bộ dáng ôn nhu, ấm áp, chẳng qua lúc kêu tên nàng, ngữ khí mang vài phần đông cứng. Tựa hồ nếu Tần Phiên Phiên dám không thuận hán ý, hán liền ngay tại chỗ trở mặt.

Nhưng là Tần Phiên Phiên là ai a? Thời điểm nàng lẻ loi một mình đối mặt Hoàng Thượng, đó chính là thời điểm nàng không có gì a, nhưng hôm nay nàng có hậu đãi rồi. Cao thái hậu còn ở đây, nàng không tận dụng thì khi nào làm nữa?

Nàng cúi đầu, chính là không nói lời nào.

Trong điện lâm vào một mảnh yên tĩnh, cơ bản tất cả mọi người đem tầm mắt ở Tần Phiên Phiên trên người, chờ nàng trả lời, nhưng việc nàng không dám nói đã biểu đạt hết thảy.

Tức khắc Cao thái hậu liền kích động, chỉ vào Tiêu Nghiêu nói:

"Người ngày thường đã đối đãi với nàng như thế nào ta hôm nay mới biết được. Đáng thương Tuyết Đào tiên tử của ai gia, nói là đệ nhất sủng phi, như thế nào liền bị gán nhiều tội như vậy? Cái này đến Ngọc Hoàng đại đế cũng không chịu được, ngày mai ai gia liền đổi..."

"Cô mẫu!"

Không chờ nàng nói xong, Cao Tổ Tuyết liền dương cao thanh âm đánh gãy lời nàng, trên thực tế chưa cần Cao Thái hậu nói rõ nữa sau mọi người cũng đều đoán được phần nào.

Tần Phiên Phiên đều bị sợ tới mức chân mềm, làm sao có thể nói đôi là có thể đổi được.

"Mẫu hậu, Hoàng Thượng đối với tần thiếp rất tốt, thực sự rất tốt, rất tốt, rất tốt a."

Nàng lập tức không dám ngồi, liền tiếp nói bốn cái rất tốt, ở trước mặt Cao thái hậu mà tác quái có bao nhiêu nguy hiểm, còn dám nói đôi hoàng đế nữa.

Cao Thái hậu liếc hai nàng một cái, tức giận nói:

"Hai đứa đại nghịch! Ta có thể đổi ai nữa, ta chỉ hù dọa các con thôi. Nếu mà tiên hoàng vẫn còn, ta còn có thể lại cùng hần sinh một đứa để đổi đi, hiện tại cũng chỉ có một đứa, tốt xấu gì cũng phải nhận thôi!"

Tiêu Nghiêu không rên một tiếng, hần không phải không dám nói lời nào, là không thể nói chuyện.

Hần sợ chính mình vừa nói xong, khẩu khí mà không tốt, nương hần có thể đem Duyên Thọ Cung ném đi.

Đương nhiên tội danh hần đều tính lên đầu Tần Phiên Phiên, thừa dịp Cao Thái hậu không chú ý, hần liền lén捏 tay Tần Phiên Phiên một cái

"Á..."

Tần Phiên Phiên không để ý liền hét lên, tức khắc làm mọi người trong điện đều dọa nhảy dựng.

"Làm sao vậy?" Cao Thái hậu vội vàng đi tới, sợ nàng đau bụng.

Tần Phiên Phiên không dám nói, hốc mắt hồng hồng, lập tức nước mắt liền đầy hốc mắt.

"Là Hoàng Thượng đánh con hay là đau bụng?" Cao Thái hậu thể nhưng một phát đoán ra ngay sự tình.

Tần Phiên Phiên chỉ là không ngừng lắc đầu, cũng không dám nói.

Thời điểm nàng hô to một tiếng, Tiêu Nghiêu liền vội vàng vàng mà chạy ra một bước, để thoát tội, hần liền không quan tâm tới mặt mũi.

Cao Thái hậu hỏi một vòng mà Tần Phiên Phiên vẫn không chịu nói, nàng không có biện pháp đành phải trừng liếc mắt một cái Tiêu Nghiêu xi một tiếng, rồi ngồi trở lại chỗ mình.

Hoàng Thượng trước sau đều là nịnh nọt, vô tội càng giống như mới sinh ra trợn mắt xem heo con không bằng.

Cao Tổ Tuyết ngồi ở một bên xem kịch, tuy mặt không chút biểu cảm nhưng nội tâm đã nổi lên sóng to gió lớn rồi.

Mẹ ơi, cả một nhà ba người diễn kịch với nhau, Tần Phiên Phiên này là từ trong bụng Na Tra tái sinh ra, đừng nói đem lột da Long Vương tam thái tử, chính là đem cả Long Cung san bằng cũng không nói chơi.

"Hoàng Thượng, con không nên trách ai gia nhiều lời, tiên hoàng tuy là lòng dạ hiểm độc, nhưng là hần rất tốt với ta a. Con xem Phiên Phiên của ta lớn lên miệng rất ngọt a, ta thấy toàn hậu cung này, không có cô nương nào tốt hơn nàng đâu. Con thích nàng thì phải đối với nàng thật tốt, nếu con mà thích nàng, chính là ta năm đó không sinh ra được đôi mắt tốt cho con!"

Cao Thái hậu ngồi ở ghế trên, bưng lên một bên chung trà nhấp một hơi, tiếp tục chiến đấu.

Toàn bộ trong điện, tất cả đều là vẻ mặt khó hiểu.

Đợi chút, Thái Hậu, người có phải hay không lầm? Sao lại là Phiên Phiên của ta hả! Người là nương của Cậu Hoàng đế, không phải nương của tiểu yêu tinh a, có phải hay không nhận sai con rồi?

Tiêu Nghiêu quả thật nghe không lọt tai nổi, hần rất muốn nhắc nhở nương hần rằng quan tài cha hần đại khái là không mở được nữa. Bất quá nếu cần thận trọng tượng lại, cha hần nếu mà nghe được lời này, khả năng sẽ cười đến rụng người rồi khen Thái hậu:

"Tiểu Bạch Vân nói thật là dễ nghe, lại thêm một câu nữa."

Hần thu hồi lại tâm tư, kẻ muốn cho người muốn nhận, hần là kẻ thứ ba liền không cần lại chen chân, một người!

Cao Thái hậu nói mãi, không có non nửa canh giờ đó là kiên quyết không dùng, Tiêu Nghiêu bắt đầu thất thần.

Ánh mắt hần tự động liếc sang nữ nhân bên cạnh, Cao thái hậu nói quả thực đúng phân nửa, Tần Phiên Phiên đích xác lớn lên miệng rất ngọt, nhìn cái ánh mắt hình ngôi sao nàng nhìn Thái Hậu kia, hoàn toàn là bộ dáng hâm mộ a.

Xem ai đâu xem ai đâu! Nam nhân của nàng đang ngay bên cạnh nàng nhìn nương của ta làm gì? Nương cũng không thể cho em bé vào bụng nàng a!

Tiêu Nghiêu cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Tần Phiên Phiên xem, tầm mắt cực kỳ oán niệm, Tần Phiên Phiên phát hiện cũng không quay đầu lại nhìn hắn.

Vừa bị chó cào một phát, sao lại có thể dễ dàng thỏa hiệp ngay, nàng chính là muốn nói cho hắn, nàng thực tức giận, kiên quyết không phản ứng.

Trương Hiến Năng đứng ở trong một góc, bàng quan nhìn móng vuốt Cầu hoàng để lại lần nữa ngo ngoe rục rịch, muốn cào tiểu yêu tinh một phen, hắn không khỏi cười lạnh.

Hai đại tát tai đâu rồi? Phòng chường Hoàng Thượng không nhớ rõ chính mình trước khi vào cửa đã nói gì, miễn bàn phiến tiểu yêu tinh tát tai, hắn không đối với chính mình mặt tát một cái, đã xem như hôm nay có cút khí.

"Á..."

Tần Phiên Phiên lại lần nữa kêu ra tiếng, Cầu hoàng để lại cào nàng.

"Làm sao vậy, làm sao vậy?" Cao Thái hậu dùng thuyết giáo lại, lập tức chạy tới.

Tần Phiên Phiên lúc này dùng sức trừng mắt, trong nháy mắt, nước mắt liền rơi xuống, thế nhưng trực tiếp khịt khịt đi lên.

"Mẫu hậu, ta đau quá a. Có, có người đánh ta!" Nàng kiên quyết mà cáo trạng.

Nếu lại không cáo trạng nữa thì nàng chính là ngốc tử, mẫu hậu, ta tin tưởng ở ngươi!

Cao Thái hậu vừa nghe, đôi mắt lập tức khi đỏ, trực tiếp quay đầu hướng Tiêu Nghiêu mà trừng.

Tiêu Nghiêu cơ hồ trong nháy mắt liền bày ra vẻ mờ mịt vô thố: "gi, có người đánh nàng hả, không phải trẫm a!"

"Tiêu Muốn Muốn, ngươi còn dám ngay trước mặt ta đánh Phiên Phiên a, gọi quá nhi, ta đâm ngươi!"

Cao Thái hậu dùng mười phần trung khí, hướng mà hắn rống, liền thật sự giơ lên nắm tay liền đánh hắn.

"Ngô, mẫu hậu, trẫm không đánh nàng, trẫm không đánh, không..." Hoàng Thượng ngay từ đầu không phản ứng lại, bả vai lập tức bị Cao thái hậu đâm mạnh một cú.

Trương Hiến Năng không khỏi nhắm mắt, có chút không đành lòng lại nhìn.

Cao Thái hậu tuổi trẻ thời điểm, có cái danh hiệu là "Thiết quyền nữ nhân", tiên hoàng cũng đều bị đâm quá, Tiêu Muốn Muốn khi còn nhỏ lại bị đánh trúng càng nhiều, có đôi khi hai cha con họ cùng nhau bị đâm, có đôi khi Tiêu Muốn Muốn bị cả hai người họ cùng nhau đâm.

Tóm lại người bị thương luôn là Tiêu Muốn Muốn.

Năm đó từng có thần tử không có mắt thượng tấu, nói đến việc nhà tiên hoàng, tỏ vẻ Cao Thái hậu không hiền lương thực đức, đối đãi với hoàng tử không ra sao, cần phế bỏ phi vị Hoàng Quý Phi.

Tiên hoàng đã thốt ra một câu danh ngôn kinh điển: Nam hải tử không đánh không nên thân, huống hồ nữ nhân ta đánh nhi tử ta, ta làm cha cũng chưa gấp, ngươi gấp cái gì, có phải ngươi coi trọng Hoàng Quý Phi của trẫm hay không? Ta giết chết ngươi!

Từ đây lại không ai dám thượng tấu, bởi vì tiên hoàng có chứng vọng tưởng, cảm thấy cả triều văn võ đại thần yêu Tiểu Bạch Vân của hắn, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

"Đại ngọc nữ, ngươi thất thần làm cái gì? Tôi giúp ai gia đâm hắn, cái đồ không biết cố gắng nha! Ngươi khi còn nhỏ không thiếu chịu khi dễ, đều đã quên, ngọc nữ!"

Cao thái hậu đánh trúng vẫn chưa ghiền, chủ yếu là Hoàng Thượng một lúc sau mới phản ứng, liền giơ tay chặn nàng công kích.

Nàng không có đâm đến thịt, cảm thấy nhi tử này càng lớn càng ít đánh, khó khăn lắm mới đánh được một ít.

Huống hồ hắn cũng không giống khi còn nhỏ yếu ớt như vậy, khi đó đều chủ yếu là hù dọa, đánh là phụ, hiện giờ mới thực sự là đánh!

Cao Tổ Tuyết đang ngồi xem kịch, thời điểm bị Cao Thái hậu điểm danh liền run lên một chút.

"Phiên Phiên, ngươi hảo hảo ngồi, đừng tới đây, miễn cho cái bụng bị đau."

Cao Thái hậu liếc mắt nhìn đến vẻ nóng lòng muốn thử của Tần Phiên Phiên, lập tức nhẹ giọng dặn dò một câu.

Tần Phiên Phiên có chút thất vọng mà ngồi trở lại ghế, nàng hận chính mình nói dối, muốn đi hành hung đầu chó, chân đá chân chó, khẳng định là rất sáng

khoái!

Cao Thái hậu thiếu chút nữa đáng từ trong điện đánh tới ngoại điện, cũng may thái độ Hoàng Thượng lúc nhận sai rất tốt, cuối cùng cũng thu tay lại.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu thực phức tạp, tuy rằng là xấu hổ đỏ lên, nhưng lại lộ ra vẻ âm trầm, rõ ràng là không cao hứng.

"Muốn Muốn, đánh vào thân ngươi, đau ở tâm nương a. Ngươi nói xem Phiên Phiên nữ hài tử nhu nhược như vậy, một người cơ khổ đến cái hậu cung ăn thịt người này, nàng là người Tần gia mang tới để chuộc tội, ngươi nếu mà còn đối nàng không tốt, nàng nên làm cái gì bây giờ? Huống hồ nàng hiện giờ lại có thai, ngươi nếu không thương nàng, ở hậu cung này nữ nhân khác có thể ăn sống nàng rồi! Ai!"

Cao Thái hậu thở dài một hơi, vừa nói vừa lộ ra biểu tình thương cảm, tựa hồ nhớ tới chính mình năm đó.

Cao Thái hậu nói nửa ngày, Tiêu Nghiêu vẫn như cũ trung ra bản mặt lạnh tanh, bà liền ghen không hé răng, không ngừng đưa ánh mắt ra hiệu với Cao Tổ Tuyết, muốn gọi hoà giải.

Cao Tổ Tuyết trung vẻ mặt mờ mịt, đừng tìm ta, ta là đại ngốc, ta xem không hiểu ngươi có ý gì.

Nàng cúi đầu uống trà, giả bộ mình không tồn tại.

"Muốn Muốn, ngươi đừng nóng giận a, mẫu hậu lát nữa kêu Ngự Thiện Phòng làm cho ngươi bát canh tuyết lê hạ nhiệt. Các ngươi đều hảo hảo, mẫu hậu mới có thể hảo hảo, còn muốn ăn cái gì cứ nói với ta, mẫu hậu kêu Ngự Thiện Phòng làm cho ngươi!"

Cao Thái hậu ho nhẹ một tiếng, đôi mắt một mí trợn lên, tức giận trong nháy mắt biến mất không thấy, liền trở nên cực kỳ nhiệt tình dào dạt, tươi cười trên mặt đều tràn tới.

Phượng thức nói chuyện nũng nịu, tựa như tiểu cô nương lấy lòng.

Tiêu Nghiêu khôi phục biểu tình lạnh nhạt, nương hấn luôn có bản lĩnh như vậy, hấn từ nhỏ đã lớn lên bên bà, mỗi lần sau khi Cao Thái hậu đánh nhi tử, hấn đều khám phá hồng trần, một lòng hướng Phật.

Có đứa con theo Phật, thích làm gì thì làm, còn có thể tuyệt giao sao?

"Không, trăm không ăn ở chỗ mẫu hậu." Hấn nhanh nhẹn mà cự tuyệt.

Tin hay không trên bàn ăn, Cao Thái hậu nói còn nhiều hơn thức ăn trên bàn, nói đến cả người chỉ muốn đi đầu xuống đất.

"Cũng đúng, Phiên Phiên đang ở thời kì ba tháng đầu, thân mình không tốt, không thể ở bên ngoài lâu, các ngươi nhanh về đi, chiều cố nàng cho tốt." Cao Thái hậu lập tức đứng dậy đuổi người.

Tần Phiên Phiên đang chuẩn bị xem tiếp tiết mục nghiêm mẫu đánh tử liên mờ mịt mà nhìn Cao Thái hậu.

Không phải, đánh xong rồi à?

"Hảo, trăm mang nàng đi." Tiêu Nghiêu tựa hồ nhớ tới cái gì, hướng về phía Cao Thái hậu cười cười, đi lên liền bắt được tay Tần Phiên Phiên, muốn kéo nàng đi.

Đi đi đi, trở về thu thập nàng!

Tần Phiên Phiên lập tức tung quần, hiện tại ai đi ai là cầu a! Nàng không phải, nàng không muốn đi!

"Mẫu hậu, ta muốn ăn cơm chỗ người, ta không đi!" Nàng cơ hồ là khóc thét mà cầu xin.

"Đi đi, cơm nơi này của ta không thể ăn, ngươi ăn cùng Hoàng Thượng mới ngon, hai ngươi là người một nhà a, đừng nhảm. Muốn Muốn, mau đem nàng đi, đứng rồi, bế nàng lên, nàng phải bảo trọng thân thể, vừa lúc không cần đi đường!"

Cao Thái hậu vẫy vẫy tay, không hề lưu luyến.

Tiêu Nghiêu trực tiếp chặn ngang bế lên nàng, Tần Phiên Phiên bị treo lên liền sợ tới mức rúc ở trong lòng ngực hấn không dám động dẩy.

Nàng liền mở to đôi mắt, trong đầy khăn cầu Cao Thái hậu cứu nàng, đáng tiếc nàng cảm động được trời nhưng không cảm động nổi Cao Thái hậu.

Hai người sau khi rời khỏi, Cao Thái hậu ngồi trở lại vị trí, thỏa mãn, thờ phào nhẹ nhõm.

Hôm nay nàng lại làm một chuyện lớn nhỏ, nhi tử khi dễ con dâu, nàng giáo huấn nhi tử để con dâu hết giận, nhưng vẫn có chừng mực, sự tình còn lại vẫn nên để hai vợ chồng tự giải quyết, cùng nàng không quan hệ.

Nàng thật là Tiểu Bạch Vân vĩ đại nhất trên đời!

Cao Tổ Tuyết thấy Cao Thái hậu cười ngậy ngô với cái chung trà, không khỏi rụt cổ, lạnh cả người.

Sao nàng bỗng nhiên cảm thấy cô cô không giống người tốt, đầu tiên là mắng Hoàng Thượng, cảm thấy không đủ sáng khoải, lại đấm hấn mấy quyền, đấm xong mới thoải mái, chính là Hoàng Thượng hề không cao hứng a.

Cao Thái hậu lại đi nói, kết quả phát hiện nói không tốt, trực tiếp giao cho Tần Phiên Phiên, dù sao không liên quan chuyện của bà.

Cao Tổ Tuyết hiện tại trong lòng thấy vô cùng may mắn, may mắn lúc ấy nàng không gả cho hoàng biểu ca, cô mẫu của nàng mới là lòng dạ hiểm độc!

"Đại ngọc, người nhìn cái gì thế, có phải cũng muốn ai gia đấm người mấy quyền?" Cao Thái hậu ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt đánh giá của Cao Tổ Tuyết, lập tức giờ nắm tay lên.

Hiển nhiên nàng vẫn còn ghi hận, chuyện chất nữ mới vừa rồi thấy chết mà không cứu đâu!

Cao Tổ Tuyết cúi đầu không dám hé răng, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Mặt Đột Nhiên Biến Sắc

Tần Phiên Phiên ghé vào trong lòng ngực của Hoàng thượng, vẫn không nhúc nhích, ngoan ngoãn giống như trứng cút.

Tiêu Nghiêu vẫn luôn lạnh mặt, môi mỏng mím chặt, toàn thân tản ra một loại khí tức "Ta rất không vui", Tần Phiên Phiên lại càng không dám đắc tội hấn.

Ra cửa điện, long liễn liền ngừng ở cửa, Tiêu Nghiêu buông nàng xuống, ngồi thẳng người lên.

Tần Phiên Phiên đứng ở một bên, hấn không phân phó nên không dám lên khiếu, mấy thái giám nâng long liễn cũng không dám có động tác gì.

Trương Đại tổng quản thật buồn mả, Hoàng thượng là cậu hẹp hòi, hiện giờ hấn đang nổi nóng, nếu tức giận với các phi tần khác, vậy Trương Hiến Năng khẳng định sẽ không chút nào do dự, trực tiếp cho người nâng long liễn lên đi rồi.

Nhưng vị trước mắt này chính là Đào Tiếp dư, Hoàng thượng thịnh sủng nữ nhân này lâu như vậy, hơn nữa vẫn là nữ nhân duy nhất sau khi hoài thai long chủng không bị Hoàng thượng truy cứu.

Trước mặt nàng tức giận của ngôi cửu ngũ cũng không tính là tức giận, nếu tự mình làm chủ, lúc sau chỉ biết lại càng nhanh bị vả mặt.

Tiêu Nghiêu ngồi trên long liễn, chung quanh yên tĩnh như chết, hỏa khí dưới đáy lòng hấn lại càng thêm mãnh liệt, hấn không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trương Hiến Năng.

"Đi mau!" – Hấn gầm nhẹ.

"Khỏi giá---", giọng nói bén nhọn của Trương Hiến Năng truyền đến, long liễn lập tức bị nâng lên, chậm rãi di chuyển về phía trước.

Tần Phiên Phiên ngoan ngoãn lui về sau, đứng tại chỗ cúi đầu nhìn chằm chằm giày thêu của mình, trên thực tế tảng đá lớn trong lòng rút xuống.

Hoàng thượng ném nàng ở nơi này cũng khá tốt, dù sao nàng cũng có khiếu liễn, chớ lát nữa kêu một chút là đến nơi, không cùng Hoàng thượng ở bên nhau sẽ không bị mắng, quả thực là quá tuyệt vời.

Chỉ là ý niệm này trong đầu nàng còn chưa nghĩ xong, liền nghe thấy âm thanh "cộc cộc cộc" rất nhỏ vang lên.

"Người đứng ở chỗ đó làm gì? Đi lên".

Long liễn bị đặt trên mặt đất, thuận tiện cho nàng đi lên, Tiêu Nghiêu còn dịch sang bên cạnh, trừ ra một chỗ rất rộng, hiển nhiên là sợ nàng bị chật chội.

"Đi chậm lại một chút".

Chờ tới thời điểm long liễn bị nâng lên, Hoàng thượng còn không quên dặn dò một tiếng.

So với vội vã lúc trước, lần này trên đường trở về có vẻ bình yên khác lạ, mấy thái giám nâng khiếu theo dấu chân một trước một sau, đi đường cực kì vững chắc.

Tần Phiên Phiên ngồi trên cỗ khiếu cũng không thành thật, nàng không biết sau khi trở lại Thường Đào các, Hoàng thượng sẽ đối xử với nàng như thế nào,

cho nên thừa dịp hiện tại mới ra khỏi Duyên Thọ cung, lửa giận của Hoàng thượng vẫn ở mức bình thường, chưa bị lên men.

Nàng lập tức duỗi tay sờ mu bàn tay hắn, néo ngón tay hắn, thậm chí muốn nắm chặt hết tất cả cơ hội, cùng hắn mười ngón tay giao nhau.

Tiêu Nghiêu phát phát tay, né tránh thân cận của nàng, đặt tay trên đầu gối, lại cách xa nàng một ít.

Tần Phiên Phiên kiên quyết không buông tay, lại vuốt ve tay hắn đang đặt trên đầu gối, Tiêu Nghiêu lập tức bắt lấy tay nàng, thu chân về bên sườn, không cho nàng đụng tới.

Nàng dẩu dẩu miệng, trực tiếp duỗi tay sờ đầu gối hắn.

Tiêu Nghiêu bị nàng dọa cho hoảng sợ, này còn ở trên long liễn đấy, rõ như ban ngày, hành động này của nàng lúc nào cũng có thể bị người khác nhìn thấy.

Hắn lạnh mặt trừng nàng, Tần Phiên Phiên liền cười cười với hắn, bàn tay trắng nõn nhu mì mềm mại đặt trên đầu gối hắn, cũng không sờ loạn, giống như cho thấy đây là địa bàn của nàng.

"Ngồi yên". Hắn lạnh giọng mở miệng nói.

"Tần thiếp mời eo". Nàng xích lại gần hắn một chút, thấp giọng nói.

Tiêu Nghiêu nhướng nhướng mày, có chút không tin, thấp giọng cảnh cáo nói: "Đừng giả vờ".

"Không giả vờ, thật sự eo tần thiếp có chút không thoải mái". Nàng lại xích sát vào một chút, bữu môi giống như muốn hôn hắn.

Tiêu Nghiêu lạnh mặt giờ tay, nụ hôn này của nàng dừng ở trên mu bàn tay hắn, nhẹ như lông chim.

Môi Tần Phiên Phiên luôn luôn rất mềm, đã hôn qua nàng vô số lần nên ngồi cửu ngũ biết rất rõ, chỉ là không nghĩ tới thời điểm môi nàng dừng trên mu bàn tay, cái loại cảm xúc mềm mại này vẫn rõ ràng như vậy, giống như ăn bánh chưng ở Tết Đoan Ngọ, ngọt ngào mềm mềm, rồi mềm tới tận trong lòng.

Hắn bị hôn như vậy, đại hỏa khí trong lòng cứ vậy biến mất, nhưng trên mặt vẫn đang giả vờ tức giận.

Tần Phiên Phiên thấy hắn không giao động, không khỏi có chút nhụt chí, trong bụng nàng còn có cái "long chủng", cũng chỉ có thể hôn hôn sờ sờ như vậy, ở trên long sán cũng đừng nghĩ đến chuyện sinh hoạt xấu hổ.

Cũng không biết đến bao giờ mới có thể đỡ tốt hắn.

Nàng nghĩ đến đây, eo cong, lưng cũng cong, giống như cả người không còn ý chí để phản kháng.

Nàng biết tiếp xúc phía sau lưng nàng không phải là long liễn lạnh lẽo, mà là cảm xúc ấm áp, nàng vừa quay đầu lại, liền thấy cánh tay Hoàng thượng đặt trên vị trí sau lưng của nàng, chỉ cần hơi dựa ra sau một chút, thì chính là dựa trên tay hắn.

Trên mặt Tần Phiên Phiên lập tức liền mang theo tươi cười, trong ánh mắt lập lòe vài phần ý vị giao hoát, trạng thái nản lòng ban đầu tiêu tán, nàng cảm thấy mình còn có thể làm lại, cũng có thể đỡ Hoàng thượng thật tốt.

"Muốn Muốn, ngài thật tốt".

Nàng tiến đến bên tai hắn, thấp giọng nói một câu, âm thanh mềm mại hỗn loạn có vài phần ý vị làm nũng.

Tiêu Nghiêu quay đầu đi không phản ứng lại nàng, chỉ là khoảng cách với nàng thật ra cũng không xa, cánh tay kia vẫn luôn che ở phía sau nàng.

Trương Hiến Năng dẫn đường ở phía trước, bởi vậy đến tột cùng hai vị ở trong long liễn xảy ra chuyện gì, ở sau lưng hắn cũng không có mắt, cho nên không nhìn thấy.

Chỉ là lúc tới Thường Đào các, Tiêu Nghiêu xuống cỗ kiệu trước, sau đó xoay người, vươn tay về phía Tần Phiên Phiên.

Đào Tiệp dư cười cười lấy lòng hắn, Hoàng thượng giống như mặt lạnh, chẳng qua cuối cùng nửa ôm nàng xuống dưới, như vậy chưa tính, hai người còn tay nắm tay đi vào nội điện.

Trương Đại tổng quản nhướng mày, thủ đoạn của tiểu yêu tinh đúng là càng ngày càng lợi hại, phạm vào sai lầm lớn như vậy, vậy mà ở trên đường có thể đỡ tốt, cầu tử này cũng càng ngày càng dễ đỡ.

Cho đến khi vào đến nội điện, hắn mới buông tay nàng ra, cười lạnh một tiếng: "Hiện tại năng lực của ngươi thật lớn, có thể cáo trạng trước mặt mẫu hậu".

Ngữ khí của nam nhân không tốt, Tần Phiên Phiên cúi đầu đứng trước mặt hắn, rất giống đứa trẻ đang ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

Hắn vừa thấy bộ dáng ngoan ngoãn này của nàng liền không chịu nổi, rõ ràng trong lòng biết nữ nhân này sẽ lại nói dối, nhưng vẫn nhịn không được bị

biểu tình này của nàng lửa gat.

"Từ nhỏ tằm thiếp lớn lên bên người mẹ cả, tuy nói mẫu thân đối với ta thật không tồi, nhưng cũng luôn kém một phần. Tính tình Thái hậu hào sảng lại hoạt bát, đáy lòng cũng thiện lương, tằm thiếp có thể cảm giác được bà ấy thật tình thương ta, nên nhất thời không nhịn được, liền muốn giống như hài tử làm nũng với bà, cả gan coi bà như mẹ ruột. Hơn nữa, thời điểm bà cười đùa với Hoàng thượng, tằm thiếp cảm thấy rất có ý tứ".

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt là tươi cười chân thành hiếm thấy, mặt mày đều tràn đầy âm áp, cực kì đáng yêu.

"Bà cùng tằm cười đùa? Ngươi với bà cùng cười đùa tằm thì có?". Thiếu chút nữa Tiêu Nghiêu đã bị nàng lửa gat, nếu không phải một câu cuối cùng làm hắn đột nhiên bừng tỉnh, hắn đã thật cho rằng ba người bọn họ là đại đoàn viên.

Người ta hai người một lòng, chơi đùa hắn đến xoay mòng.

Tần Phiên Phiên nói không ra lời, trong lòng hồi hận, mẹ nó nhiều lời thêm một câu làm gì chứ, hiện giờ đầu óc của cậu tử cũng dùng được rồi.

Trương Đại tổng quản nhìn hai người bọn họ quyết đấu, không khỏi thở phào nhẹ nhõm trong lòng, còn tốt còn tốt, hôm nay cậu Hoàng đế đã phát huy vượt xa người thường, hy vọng xoay người là rất lớn.

"Tất cả mọi người đều cười cực kì vui vẻ?". Tần Phiên Phiên lập tức bổ sung cứu nguy.

Tiêu Nghiêu nhăn mày lại, ngữ khí chất vấn cực kì không tốt: "Nhìn tằm bị đánh, ngươi rất vui vẻ?".

Tần Phiên Phiên hít nhẹ một hơi, Nhị cậu tử hôm nay có chút khó thu phục, nàng thay đổi phương pháp tiếp tục nói: "Tằm thiếp muốn mẫu hậu lộ ra nhiều tươi cười như vậy, thời điểm Tiên hoàng còn sống, nhất định bà ấy là một người thích cười?".

"Đúng vậy, thời điểm bà liên thủ với người khác cùng nhau đùa giỡn tằm, đều cười thật cao hứng. Ngươi cũng rất vui vẻ chứ hả?". Tiêu Nghiêu cong cong khóe môi, biểu tình trên mặt cười như không cười, thấy thế nào cũng đều mang theo mười phần trào phúng.

Cái này bảo nàng phải trả lời thế nào, tất nhiên nàng rất vui vẻ, nhưng mà nàng không dám nói.

Bên trong đại điện bỗng lâm vào yên tĩnh xấu hổ, đại não Tần Phiên Phiên nhanh chóng xoay chuyển, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, lập tức nói: "Hoàng thượng, ngài đừng có gấp, kiên nhẫn từ từ, chờ tằm thiếp sinh hài tử cho ngài, hai ta cùng nhau trêu đùa hắn".

"Ý kiến hay". Tiêu Nghiêu lập tức tiếp miệng nói.

Hắn còn ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng, bên trong như chứa đầy ngôi sao.

Cung nhân trong cung điện thấy tâm tình Hoàng thượng tốt lên, một đám đều mang tươi cười trên mặt, dường như đều chờ mong tiểu bảo bảo trong bụng Đào Tiệp dư.

"Cười cái gì mà cười! Ngươi đùa giỡn tằm còn chưa đủ, còn muốn đùa giỡn nhi tử của tằm! Tần Phiên Phiên, ngươi đừng quá phận!". Hắn lập tức lạnh mặt răn dạy nàng.

Cung nhân chung quanh lại lần nữa khôi phục bộ mặt quan tài, thoát nhìn tất cả đều giống như mặt than.

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng: "Tằm thiếp nói giỡn với ngài thôi, nhất định tằm thiếp sẽ đối đãi với hắn thật tốt, để hắn cảm nhận được cả người đều ngập trong từ ái".

Nàng vừa mới đắc ý vênh vao, thiếu chút nữa quên mất thời thơ ấu của cậu Hoàng đế có khuyết điểm, nên vẫn luôn hi vọng hài tử của mình sẽ có một người nương đáng tin cậy.

Rõ ràng Tiêu Nghiêu rất không tin tưởng mà nhìn chằm chằm nàng, mặc kệ như thế nào Tần Phiên Phiên vẫn không giống như người mẫu thân đáng tin cậy.

"Muốn ngươi thời thời khắc khắc đều chăm hắn, không thể bởi vì tằm không cao hứng, liền đi dỗ tằm, mà xem nhẹ hắn. Cũng không cần buổi tối giảng giải cho hắn chuyện quý quá ngày xưa, hắn sẽ trèo lên đầu tường vứt quần đi, muốn ngươi ôm hắn một cái, không thể cười nhạo hắn. Càng không thể bởi vì hắn lúc hắn chơi trò chơi, hắn chơi đùa còn tốt hơn ngươi, ngươi sẽ thờ ơ phi phi đến cáo trạng với tằm! Nếu tằm đã biết, sẽ chỉ cười nhạo ngươi, nhất định không cùng mặt trận thống nhất với ngươi đi bắt nạt hắn...".

Trăm triệu lần Tần Phiên Phiên không nghĩ tới, nàng thuận miệng nói một câu, thế mà rước lấy vô số câu lên án của cậu Hoàng đế, hơn nữa cảm xúc càng ngày càng kích động, đôi mắt mở càng ngày càng lớn, mắt thấy không thể tự khống chế.

Nhìn Tiêu Nghiêu không hề mặt lạnh, biểu tình ghen ghét trong chốc lát lại bất đắc dĩ thay đổi, Tần Phiên Phiên cảm thấy nói với hắn câu nói kia, đổi thành Tiêu Muốn Muốn càng tốt.

Hóa ra thời thơ ấu của Tiêu Muốn Muốn là như vậy, khó trách tâm lý vặn vẹo, đối với nương của hài tử tương lai của mình yêu cầu thành như vậy, nhìn ai cũng không hài lòng.

Hắn tìm nữ nhân gì chứ, rõ ràng là tìm nương thôi.

Chỉ là loại tiểu cô nương giống như Tần Phiên Phiên vừa cập kê không lâu, chỉ có yêu kiều khả ái, không có tiểu cô nương thành thực ôn trọng, chưa sinh qua hài tử, trên người sẽ không phát ra ánh sáng mẫu thân, cho nên hắn mới cảm thấy nữ nhân toàn bộ hậu cung đều không hợp.

Đoán chừng lúc trước đối với lời nói kia nói với Cao Tổ Tuyết, cũng bởi vì người ngốc sẽ nghe lời hơn một chút, để lừa hơn một chút.

"Khụ khụ ----".

Thời điểm cảm xúc của Hoàng đế nhất thời kích động, Trương Đại tổng quản ho nhẹ một tiếng.

Hắn rất hiểu cầu Hoàng đế, nếu lúc này hắn không nhắc nhở, để Hoàng thượng tiếp tục mất mặt, như vậy lát nữa rời khỏi Thường Đào các, hắn sẽ phải chịu đựng.

Quả nhiên nghe thấy âm thanh ho khan này, Tiêu Nghiêu đang lên án lập tức ngừng lại, hắn nhẹ nhàng nheo đôi mắt lại, nói câu tổng kết cuối cùng.

"Tóm lại, hài tử là nhất, trăm thứ hai, người thứ ba". Hắn chém đinh chặt sắt nói.

"Đương nhiên, tần thiếp sẽ như ngài mong muốn". Tần Phiên Phiên gật đầu như đảo tỏi.

Nói hay nói hay, đến lúc đó người nào không làm được trước người đó là câu!

Tiêu Nghiêu nhìn thái độ nhận sai tốt đẹp của nàng, lại tội nghiệp nàng đứng lâu như vậy, nhớ tới thai phụ ba tháng đầu cực kì quan trọng, lập tức vẫy vẫy tay với nàng.

"Mệt mỏi không? Lại ngồi đây".

Tần Phiên Phiên chậm rãi đi qua, thời điểm ngồi xuống liền làm ra trạng thái cứng eo, thời điểm khom lưng lại càng nhấn chặt mảy, dường như đang phải thừa nhận thống khổ rất lớn.

Tiêu Nghiêu lại chủ động duỗi tay phủ lên eo nàng, lòng bàn tay của nam nhân có độ ấm cực nóng, không ngừng cuộn cuộn truyền tới, làm đáy lòng Tần Phiên Phiên mềm nhũn.

Nhị câu từ vẫn có tiềm chất của một nam nhân tốt, ít nhất giờ khắc này là vậy.

"Chờ lát nữa dựng một phòng bếp nhỏ ở Thường Đào các, không cần phải chạy đến Ngự Thiện Phòng, người ngu ngốc nhà ngươi chiếu cáo với thiên hạ, người nhìn chăm chăm khẳng định không ít, Ngự Thiện Phòng nhiều người nhiều miệng, trong cung của ngươi có phòng bếp nhỏ sẽ an toàn hơn nhiều. Cộng thêm thái y cứ cách ba ngày sẽ tới bắt mạch cho ngươi, tìm người tin được, nếu người không thích Tiết Viện Phấn thì đổi, đáng tiếc Hách thái y đã về quê. Nếu ngươi hoài thai sớm một chút, trăm còn có thể giữ lại hắn, ai cũng chưa nghĩ đến cái thai lại tới lúc này..."

Một tay Tiêu Nghiêu chống đỡ lưng ghé nàng, một tay khác vô ý thức thường thức đầu ngón tay nàng, đầu ngón tay giao nhau, mang theo nhiệt độ cùng tình ý vô hạn.

Cùng với giọng nói trầm thấp của hắn tình tứ dạn dỏ, Tần Phiên Phiên bỗng cảm thấy trên người thật ấm, so với phơi dưới ánh mặt trời trong giờ Ngọ còn ấm hơn.

"Ngươi cười ngây ngô cái gì?". Tiêu Nghiêu vừa ngẩng đầu lên liền thấy nàng đang cười với mình, còn cảm thấy đẹp như vậy, có chút chói mắt, tức khắc ngừng lại hưng hăng hơn.

Có phải hắn đối với nàng quá tốt, nữ nhân này thuộc kiểu không đau thì không vừa lòng, nếu thái độ của hắn tốt như vậy, đoán chừng sẽ càng lợi hại hơn.

"Hoàng thượng tốt với tần thiếp như vậy, tất nhiên tần thiếp vui vẻ. Chỉ là tần thiếp có một chuyện không rõ, còn thỉnh Hoàng thượng giải thích một chút". Nàng nghiêng đầu.

"Nói".

Tần Phiên Phiên có chút do dự, người là loài động vật dễ dàng cảm động, cho dù nàng tự cho là mình lãnh tâm lãnh phổi, thời điểm Hoàng thượng đối tốt với nàng, vẫn nhịn không được mà xúc động.

"Có gì cần nói, ngươi cứ nói, trăm không tức giận". Tiêu Nghiêu thấy vẻ mặt chần chừ của nàng, âm thanh không khỏi mềm lại.

Hắn phát hiện, sự bao dung của hắn đối với Tần Phiên Phiên càng ngày càng lớn, hơn nữa hắn rất hưởng thụ sự dung túng như vậy.

"Lúc trước ngài nói không muốn để những người khác hoài thai long chủng, là mong muốn mẫu thân của tiểu Hoàng tử tương lai có thể giúp chồng dạy con, có phong phạm của mẫu nghi thiên hạ phải không? Vì sao tần thiếp có thể có vinh quang này?"

Nếu Tiêu Nghiêu cho nàng đặc quyền này, như vậy thực sự nàng không cần.

Biểu tình trên mặt Tiêu Nghiêu cứng lại, thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng mới cau mày, có chút hoài nghi nhìn nàng: "Quả nhiên đúng là Cao Tổ Tuyết có nói gì đó với ngươi? Trẫm nghĩ tới, khó trách mấy buổi tối lúc trước, ngươi muốn trẫm vắng vẻ ngươi, còn thúc dục trẫm cần cù. Ai tần, ngươi cần cù lúc thì tằm trên giường sao?"

Hoàng thượng lập tức nhớ tới chỗ không thích hợp của Tần Phiên Phiên lúc trước, một bộ biểu tình thiếu năng trí tuệ mà nhìn.

Tần Phiên Phiên ho nhẹ một tiếng, cảm thấy hiện giờ mình không thừa nhận cũng vô dụng.

"À, trẫm cảm thấy làm hài tử của ngươi, nhất định sẽ rất khoái hoạt, vĩnh viễn đều có thể xem không hết tuồng". Tiêu Nghiêu còn cực kì nghiêm túc hỏi qua vấn đề này.

Tần Phiên Phiên ngẩn ra, ngược lại đẩy lòng dâng lên vài phần cảm giác áy náy.

Nếu nói nàng tương kế tựu kế, tiếp tục ngụy trang giả mang thai, vậy người nàng phải xin lỗi nhất chính là Hoàng thượng.

Bởi vì hần đã phá vỡ quy định lúc trước của chính mình, hơn nữa chiếu cố nàng mọi thứ, dẫu nàng phải chiếu cố thật tốt cho hài tử đáng ra phải có này.

Toàn bộ hậu cung, không tính Cao Thái hậu, thì chỉ có một mình hần chờ mong đứa trẻ này được sinh ra, các phi tần khác có lẽ hận không thể xé Tần Phiên Phiên ra thành tám mảnh.

"Hoàng thượng, tần thiếp---", nàng cầm tay hần, trong lòng dâng lên một trận xúc động, dường như muốn uyển chuyển nói ra lời trong miệng.

Nàng muốn bảo hần thái độ đáng tin cậy đến bất mạch, hoặc chính nàng uống được Hách cô nương lúc trước khai cho, để nàng có nguyệt sự như bình thường, vậy mọi chuyện cũng sẽ tự nhiên sụp đổ.

Tiêu Nghiêu nhìn đôi mắt nàng như sương mù mênh mông, giống như cảm động đến sắp khóc, lập tức giơ tay bảo nàng ngừng nói, có chút ngang bướng nói: "Đừng cảm động, trẫm còn nói chưa xong. Về sau có thể trẫm lại tìm một nữ nhân hiền lương thực đức, thay trẫm sinh con, nếu ngươi không đảm đương nổi việc làm mẫu thân, vậy để nàng ấy nuôi hai đứa nhỏ. Trẫm tư tiền tướng hậu[1], cảm thấy ngươi có hài tử bên cạnh vẫn tương đối tốt, cho nên ngươi không thể quên những lời đã đáp ứng trẫm, nếu không đứa nhỏ này được sinh ra, ngươi cũng không xứng làm mẫu thân của hần".

[1] Tư tiền tướng hậu: Suy xét trước sau.

Tần Phiên Phiên lạnh mặt, đao ở đâu? Nàng vẫn nên một đao cắt đi bảo bối nổi dỗi tông đường này của hần, ngôi vị Hoàng đế của Tiêu gia này không cần người kế thừa.

Trương Đại tổng quản làm người đứng xem, không khỏi rụt rụt cổ, hần bị khuôn mặt biến sắc trong nháy mắt của Đào Tiếp dư dọa sợ rồi.

Hần vẫn cảm thấy bởi vì cầu Hoàng đế đột nhiên kêu lên, đã bỏ lỡ lời nói mà tiểu yêu tinh muốn nói, lời nói kia hẳn là rất quan trọng, quan trọng đến mức không nghe sẽ có khả năng bị thiên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Cửa Hàng Bánh Nướng

Edit: Nhã Thực dung

Beta: Giang Hiền tần

"Trẫm thật sự nghĩ như vậy, ngươi đừng cảm thấy buồn. Chỉ cần ngươi sau này làm tốt việc của mình thì trẫm sẽ không cướp hài tử đi."

Tiêu Nghiêu thấy Tần Phiên Phiên lạnh mặt thì nói thêm một câu. Thẳng thắn mà nói thì thà đừng thêm vào, càng thêm càng khiến người khác giận.

Tần Phiên Phiên vốn không muốn nói chuyện với hần, dù sao hiện tại nàng không hề sợ hãi. Nàng có hài tử, việc gì phải sợ!

"Lúc này ngươi muốn nói cái gì với trẫm?" Hần nhẹ giọng hỏi một câu.

"Không có gì." Nàng nhàn nhạt trả lời.

Tiêu Nghiêu nhăn mày, bất mãn nói: "Nói vậy, rõ ràng lúc này ngươi muốn nói gì đó? Tâm tình ngươi lại làm sao vậy?"

"Tần thiếp đã quên." Nàng đáp trả "đúng lý hợp tình".

"Tần Phiên Phiên, lá gan của ngươi thật không nhỏ!" Ngữ khí của Tiêu Nghiêu cũng trở nên mất bình tĩnh, tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Tần Phiên Phiên cong môi cười lạnh, trong ánh mắt mang theo ý khiêu khích. Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, còn nhân tiện nâng cái bụng nhỏ của mình ra phía trước, bày ra bộ dạng "dâng tận cửa".

Ngươi thuộc họ cầu, có bản lĩnh thì cắn ta đi!

"Đào Tiếp dư, ngươi có ý gì?" Tiêu Nghiêu rống lên với nàng.

Cuối cùng hắn cũng không nghe được câu trả lời từ Tần Phiên Phiên, tức giận đến nổi trợn mắt nhưng lại không có cách nào trừng phạt nàng.

Hoàng thượng nổi giận đùng đùng rời khỏi Thương Đào các, trực tiếp ngồi long liễn quay về Long Càn cung.

Hắn ngồi trên long liễn, dọc đường đi không có phút nào ngừng oán niệm.

"Nàng cho rằng nàng là ai mà dám uy hiếp trẫm, mang long chủng thì ghê gớm lắm sao?"

Giọng nói khi tức giận của hắn có thể rống lên rung trời. Nhìn không khác mấy với những người bụng dạ nhỏ nhen.

Trương Hiến Năng thật sự cạn lời. Dù sao hắn cũng đi trước dẫn đường, Cầu hoàng đế không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, bởi vậy mới trợn mắt không chút khách khí, thăm dò: Mang long chủng đương nhiên ghê gớm, loại người như ngươi muốn cũng không mang được!

"Nàng ấy dám dùng bản lĩnh gì để ưỡn bụng, trẫm cũng ưỡn được! Hiện giờ bụng nàng ấy vẫn còn rất bình thường, một chút lực uy hiếp cũng không có..." Hắn vốn đang tức giận, sau khi nói tới đây thì đột nhiên dừng lại, dường như nhớ tới cái gì đó, rồi thở dài một hơi, thấp giọng nói: "Nhưng bên trong là một hài tử đang chậm rãi lớn lên, sau đó được sinh ra, hẳn là rất thú vị."

Hắn do dự chọn lựa giữa "thần kỳ" và "thú vị" một lát, cuối cùng lại chọn cái sau.

Âm thanh của nam nhân rất trầm thấp, lộ ra mùi phần ôn nhu. Lúc này những cung nhân đi xung quanh mới giám thả lỏng tâm trạng căng cứng.

Thực ra Tiêu Nghiêu vốn không phải một Hoàng đế vui giận bất chợt, bình thường hắn vẫn hay xụ mặt duy trì vẻ uy nghiêm.

Chỉ có lúc cố ý hù dọa hoặc trị tội ai đó, hắn mới bày ra trạng thái nửa âm nửa dương, cười như không cười để nói chuyện làm họ kinh sợ.

Về chuyện này, Đại tổng quản Trương Hiến Năng đương nhiên hiểu rõ, chỉ là từ lúc Đào Tiếp dư vào cung, Hoàng đế cũng trở nên vui giận thất thường.

Nhưng sự chuyển biến cảm xúc này lại không dùng để đa thương người khác, thậm chí không có mục đích gì, chỉ giống biểu lộ cảm xúc thông thường.

Hiện tại hắn xúc động trước một sinh mệnh, điều này khiến Trương Hiến Năng ngại ngùng cả người, thở dài trong lòng: Hoàng thượng vẫn vô cùng chờ mong hài tử trong bụng tiểu yêu tinh.

"Hoàng thượng không cần sốt ruột, nhiều nhất là chờ chín tháng nữa, đứa bé đầu tiên của ngài sẽ ra đời."

Trương Hiến Năng đi chậm vài bước, nhìn sát vào long liễn, thấp giọng nói một câu.

Kết quả lại thấy Hoàng thượng vốn đang cao hứng bỗng nhiên lạnh mặt cau mày nhìn về phía hắn, trong ánh mắt có vài phần bất bẽ.

"Trẫm nhớ đã sai người nhắc trẫm phạt tát tai, kết quả là trẫm bị Thái hậu đánh, còn bị Đào Tiếp dư uy hiếp. Ngươi ở bên cạnh mà không nhắc nhở nổi cái rắm! Trẫm muốn hỏi rốt cuộc ngươi có tác dụng gì!"

Hoàng thượng bỗng nhiên nhớ tới lời dặn dò của mình, lập tức tìm hân tính sổ.

Trương Hiến Năng trầm mặc, hắn rất muốn tát mình hai cái, ai bảo ngươi cảm thấy hôm nay Hoàng thượng đặc biệt mềm mỏng, muốn trấn an hắn một chút, cực kỳ thông cảm với tâm trạng của Hoàng thượng. Kết quả Hoàng thượng biến thành cầu, nói lật mặt thì đã lật mặt.

"Hoàng thượng, chúng ta chưa tới Long Càn cung, ngài đợi khi nào trở về rồi hẵng tức giận, đừng để cho những cung nhân khác nghe được, nếu truyền ra ngoài sẽ không tốt."

Trương Đại tổng quản tuy là "ngựa mất móng trước", nhưng hắn vẫn luôn có biện pháp khống chế Hoàng thượng.

Quả nhiên hắn vừa nói xong, Tiêu Nghiêu liền cảm miệng không đáp nữa. Hoàng thượng là ngôi cửu ngũ chí cao vô thượng, nhất định không thể bị người khác nhìn thấy bộ dạng tức giận lung tung.

Long liễn đi đến một chỗ thì bỗng nhiên ngừng lại, nơi này là hoa viên nhỏ, xung quanh đều là vườn hoa, bên trong có một thảm cỏ xanh mơn mẫm.

Hoàng cung được thiết kế vô cùng độc đáo, lúc rải hạt giống hoa cỏ thì chừa ra một lối đi nhỏ, mục đích là để mỗi khi đi ngang qua nơi này có thể cảm nhận được sự tươi mát.

Đường từ Thương Đào các về Long Càn cung tương đối gần chỗ này, đồng nghĩa với việc Hoàng thượng phải đi ngang nơi này.

Chỉ là giờ phút này lại có một tiểu cô nương đang ngồi trên con đường nhỏ, tay nàng bịt mắt, chỉ lộ ra nửa dưới khuôn mặt. Đôi môi đỏ tươi hé mở, yêu kiều nói: "Các người mau trốn đi, ta đếm tới năm mươi thì sẽ đi bắt các người. Đừng có trêu đùa ta, ta có thể nghe thấy tiếng bước chân của các người đó, nhiều người đang ở đây phải không? Hi hi."

Tiểu cô nương mặc cung trang của Trữ Tú, màu sắc vàng nhạt càng làm nổi bật làn da trắng nõn như ngọc của nàng, cái mũi cao thẳng xinh đẹp lại càng hấp dẫn người khác. Nói vậy, nếu đôi tay kia buông xuống, đôi mắt được che khuất nhất định cũng sẽ rất đẹp.

Tiêu Nghiêu nhíu mày, Trương Hiến Năng duỗi tay chỉ vào con đường nhỏ bên cạnh, ý bảo đám người khiêng kiệu đổi hướng.

Tiểu cô nương chơi trốn tìm ở chỗ này không phải việc mà hần có thể quản, cho dù nàng ta có phải là đang cầu dẫn Hoàng thượng hay không, hần đều không thể giúp đỡ mà càng phải tránh xa.

Dù sao Hoàng thượng cũng mới bước ra khỏi Thương Đào các, nếu thật sự coi trọng vị tú nữ nào ở đây thì chính là đánh vào mặt Đào Tiệp dư.

Hiện tại Đào Tiệp dư còn đang mang long chủng, là lúc được sủng ái nhất. Trong lòng Trương Đại tổng quản vẫn cực kỳ xem trọng Đào Tiệp dư, tóm lại so với vị tú nữ không rõ lai lịch này vẫn tốt hơn nhiều, hần vẫn nên tránh đi một chút.

Mấy thái giám nâng kiệu hiểu ý rất nhanh, rẽ lối muốn đi hướng khác.

Tất cả mọi người đều rất hiểu ý nhau, bước chân thật nhẹ, thậm chí có kẻ nhát gan không dám thở, không muốn quấy rầy vị cô nương này.

Hoàng thượng vẫn không mở miệng, chứng tỏ đối với nàng ta không có điểm gì đặc biệt. Nếu đụng tới nàng ta, sau đó chuyện này truyền tới tai Đào Tiệp dư, chỉ sợ mấy người bọn họ không cần phải sống nữa.

"Bốn mươi bảy, bốn mươi tám, bốn mươi chín, năm mươi!" Tiểu cô nương kia tiếp tục đếm số.

Trương Hiến Năng tròn mắt, đã đếm tới số bốn mươi mấy rồi, vậy lúc này người nói mấy câu vô nghĩa kia làm gì, cứ trực tiếp đi bắt người thôi.

Sau khi nàng ta niệm xong thì lập đứng dậy đi về phía bọn họ, vừa lúc bắt được cánh tay của Trương Đại tổng quản, nàng ta lập tức kéo miếng vải bịt mắt xuống.

"Hừ, ai bảo các người trêu chọc ta, bị ta bắt được..." Nàng ta mở to mắt, đắc ý cười đùa, nhưng lúc nhìn rõ người trước mắt mình là một thái giám thì vội vàng rút tay về.

Thần sắc trên mặt nàng ta đột ngột biến đổi, vội theo bản năng nhìn đến long liễn và người đang ngồi trên long liễn.

Đây không phải kiệu liễn bình thường, trên mặt có khắc hình kim long ngũ trảo. Nàng ta đương nhiên biết, nam nhân có thể ngồi trên kiệu khắc rồng tại hậu cung chỉ có duy nhất một người.

"Thần nữ gặp qua Hoàng thượng, thần nữ không biết Hoàng thượng đến đây, va chạm thánh giá, thỉnh Hoàng thượng bớt giận." Nàng lập tức quỳ gối xuống đất, hoảng hốt hành đại lễ.

Tiểu cô nương đó có giọng nói rất hay, giống như dưa hấu mát lạnh vào mùa hè, ngọt thanh ngon miệng, làm cho người khác cảm thấy thoải mái.

"Người không va chạm đến trẫm, chỉ đụng vào Đại tổng quản, xin lỗi hần đi." Tiêu Nghiêu không cúi đầu liếc nhìn nàng ta một cái, giống như nàng ta là một đồ vật gì đó không liên quan, vẫy tay cho người rời đi.

Long liễn được chậm rãi nâng đi, chỉ để lại tiểu cô nương ngây ra như phỗng cùng với Trương Hiến Năng đang lặng lẽ đánh giá nàng.

Cô nương này nhìn rất xinh đẹp. Cũng không có gì ngạc nhiên, những người được lưu lại trong cung chờ phục tuyền thì không có ai xấu.

"Đại tổng quản, sẽ không sao đâu phải không? Thần nữ không cố ý, có phải đã chọc Hoàng thượng tức giận rồi hay không?" Tiểu cô nương phản ứng cực nhanh, thần sắc mát mẻ chưa kịp biểu lộ cũng đã thu lại, nhìn hần đầy lo lắng.

Trương Hiến Năng vỗ vỗ ống tay áo, bộ dạng thông thả, trên mặt mang ý cười, thấp giọng nói: "Ta 'da dày thịt béo', tiểu chủ có lỡ va chạm thì cũng không sao. Ngược lại tiểu chủ được nuôi lớn trong phủ, đừng bị gì là tốt rồi."

Tiểu cô nương thấy thái độ Trương Hiến Năng tốt như vậy, không khỏi cười cong môi, muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu.

Ai da, mệnh của Nhị Cẩu Tử thật tốt, nhìn tiểu cô nương xinh đẹp này đi, thật dễ khiến người khác cảm thấy thân thiết.

"Xin hỏi tiểu chủ là cô nương nhà ai?" Trương Hiến Năng hỏi một câu.

Trên mặt tiểu cô nương hiện lên vài phần vui sướng, có thể được Trương Đại tổng quản xem trọng, đó chính là thành công một nửa. Ít nhất thì trước mắt có thể lấy lòng người tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng, sau này hần có thể nói giúp một câu trước mặt Hoàng thượng thì nàng sẽ càng dễ dàng thành

công phục tuyền.

"Thần nữ là đích ấu nữ của nhà Hộ Bộ Thị Lang Thái đại nhân, tên chi có một chữ "Hân"." Thái Hân thút tha hành lễ, nàng vẫn cực kỳ nể mặt hân.

Ánh mắt Trương Hiến Năng chợt lóe, cao giọng: "Hóa ra là cô nương nhà Thái đại nhân, quả nhiên tướng mạo tiểu chủ rất hoàn hảo."

"Từ nhỏ thần nữ đã học cầm kỳ thi họa, thơ từ vũ nhạc. Tuy tư chất ngu đốt nhưng cũng may gặp được tiên sinh dạy dỗ rất tốt, cũng có thể biết đôi chút." Thái Hân thấy Trương Hiến Năng khen nàng như vậy, trên mặt vui vẻ, lập tức đề cử chính mình một cách tích cực.

Trương Hiến Năng lập tức gật đầu: "Tiểu chủ tài mạo song toàn như thế, sau này ắt sẽ thành châu báu! Ta nhớ kỹ rồi, ngài về đi, lần sau đừng đến chơi đùa chỗ này nữa, Hoàng thượng sẽ không vui."

Thái Hân nghe lời này xong, vẻ mặt nghiêm lại, biết Trương Hiến Năng đang coi trọng mình, lập tức ngàn ân vạn tạ [1] mà rời đi, không luộm thuộm lằng nhằng thêm chút nào.

[1] Ngàn ân vạn tạ: ý nói mang ơn sâu nặng

Nhìn bóng dáng tiểu cô nương nhanh chóng rời đi, Trương Hiến Năng cười âm hiểm một cái.

Khó trách trước đây Thái đại nhân cất lực muốn Hoàng thượng tuyển tú năm nay. Hóa ra là vì Thái gia bọn họ ẩn giấu một bảo bối như vậy. Quả nhiên rất xuất sắc, hân là một thái giám mà cũng muốn sùng nãi ta một lần.

Chẳng qua là nàng ta vẫn có chút vội vã.

Lúc hân trở lại Long Càn cung, Tiêu Nghiêu đã ngồi uống trà trước long án.

"Cái bánh nướng kia thế nào?" Hân thấy Đại tổng quản trở về, không khỏi hỏi một câu.

Trương Hiến Năng khựng chân, trên mặt có một khoảnh khắc bị đại ra, rõ ràng không hiểu ý. Sau đó mới phản ứng lại, nhớ tới chuyện trước đây Hoàng thượng từng trào phúng Thái đại nhân mở cửa hàng bánh nướng, chê cười cô nương Thái gia là bánh nướng, không định mang bánh nướng mặt rỗ vào cung.

"Theo lão nô nhìn thì mặt không bị rỗ, tướng mạo không tồi, nhưng tính tình lại có chút nóng nảy." Đại tổng quản trả lời thẳng vào vấn đề.

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng: "Nàng ta coi trẫm là kẻ ngốc sao? Đến đó chơi trốn tìm nhưng xung quanh không có một bóng người, nàng ta trốn tìm với quỷ hay sao?"

Trương Hiến Năng im lặng không nói thêm điều gì.

Hoàng thượng năm nay hai mươi tám tuổi, đã từng trải qua nhiều màn câu dẫn của nữ nhân. Vị Thái cô nương này muốn tìm cách quyến rũ theo kiểu tươi mới thoát tục, xinh xắn đáng yêu nhưng rất tiếc Hoàng thượng không thích loại nữ nhân này.

Nhiều năm trôi qua như vậy, nữ nhân có thể giữ chân Hoàng thượng, hơn nữa còn thành công kéo hân lên giường, mang thai long chủng chỉ có một mình Đào tiếp dư.

Bởi vì trước đó nàng từng bày tỏ rõ ràng: Ta không biết xấu hổ, người xem ta dạng chân đẹp như vậy, không ngủ với ta thì chắc là mắt người mù rồi phải không?

Hoàng thượng chắc chắn không mù cho nên nàng dụ dỗ thành công. Hoàng thượng không chỉ ngủ với nàng một lần.

"Có lẽ là nhưng chủ tử khác sợ va chạm thánh giá, trốn tránh không ra ngoài." Trương Hiến Năng cảm thấy không khí có chút xấu hổ, nói tiếp một câu.

"Người đã từng gặp nữ nhân nào ở hậu cung nhìn thấy trẫm mà trốn chưa? Tất cả đều nhào tới giống như mèo thấy chuột. Có phải người nhận đồ gì tốt từ chỗ nàng ta rồi hay không? Trước kia ta cũng chưa từng thấy người nói đỡ giúp Tần Phiên Phiên một câu?" Tiêu Nghiêu khinh thường cười lạnh một tiếng, nhìn hân cực kỳ hoài nghi.

Trương Hiến Năng quả thật vô cùng oan ức, hân có cái rắm mà nhận đồ tốt! Cũng không biết vị Thái cô nương kia ngược ngùng không lấy bạc từ trong túi ra, hay là không biết điều biết ý, tóm lại một đồng tiền hân cũng chưa lấy được.

"Đào Tiếp dư là tốt nhất, đầu cần nô tài nói đỡ giúp nàng." Trương Hiến Năng lập tức giải vây cho mình, mẹ nó, lại lảm miêng.

"Cũng đúng, người ăn nói vụng về, nói đỡ cũng không tốt." Tiêu Nghiêu gật đầu, nhanh chóng mở tấu chương, bắt đầu phê duyệt.

Trương Hiến Năng muốn đánh chó nhưng lại không dám!

Tiểu yêu tinh gần như đã hoàn toàn thuần phục được hân. Gần đây Nhị Cầu Tử quá mức hung hăng ngang ngược, không phải là do mới biết tiểu yêu tinh đang mang long chủng trong bụng hay sao? Chỉ hận không thể thấu trời cao!

Chuyện Thái Hân câu dẫn Hoàng thượng mau chóng truyền khắp hậu cung, phản ứng của các nơi cũng không giống nhau, hiển nhiên hậu cung lại trở nên náo nhiệt một lần nữa.

Tác giả có lời muốn nói:

Câu tử: Hôm nay chỉ số thông minh của ta thật là cao!!! Mau khen ta! Ta không bị sắc đẹp mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Nỗi Sầu Của Cô Nương Ngốc

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

Tần Phiên Phiên đang ngồi trên ghế ăn bánh táo chua, vị chua chua ngọt ngọt rất thích, lại còn mềm mại khác thường, nàng thỏa mãn đến mức nhin không được nheo lại đôi mắt.

"Chủ tử, trên đoạn đường nhất định Hoàng thượng sẽ đi qua khi hồi cung, vừa có vị tú nữ chơi trốn tìm, còn bắt lấy tay của Trương Đại Tổng quản không buông. Hiện tại chuyện đã truyền khắp hậu cung, nói vị tú nữ này muốn một bước lên trời."

Liễu Âm vội vã chạy vào, cả ngày nàng ấy thích chạy lung tung, thích cùng người bàn tán, vì vậy tin tức rất linh thông (nhANH NHẠY, nắm rõ).

Sau khi Tần Phiên Phiên nghe thấy tin tức này, hơi dừng ăn lại một chút, không khỏi nhướn nhướn mày, một câu cũng chưa nói, lại cảm một khối bánh táo chua lên bắt đầu ăn.

"Chủ tử, lời của nô tỳ ngài có nghe rõ không? Mấy vị tú nữ này cũng thật không biết xấu hổ, lúc này mới qua bao lâu, còn chưa phục tuyền đã làm ra dáng vẻ của một vị chủ nhân bừa bãi rồi. Hơn nữa long liễn của Hoàng thượng vừa rời khỏi từ Thưởng Đào các, vị Thái tử nữ này đúng là không để ngài trong mắt mà."

Trên mặt Liễu Âm đều là thần sắc nôn nóng và khó chịu, những tú nữ mới tiến cung đó đều là một đám nha đầu không biết trời cao đất rộng là gì, thật sự cho rằng những phi tần trong cung này đều là những nữ nhân tuổi già sắc suy sao?

Thế mà lại dám phá hỏng quy củ, câu dẫn Hoàng thượng trước mặt mọi người, quả thật vô cùng không biết xấu hổ.

Tần Phiên Phiên thấy nàng ấy tức giận đến mức đầu sắp nổ tung, không khỏi cười khẽ.

"Người gấp cái gì, không phải Hoàng thượng còn chưa triệu hạnh nàng ta à? Vậy đủ chứng minh công phu của nàng ta không ra sao cả, còn có nàng ta họ Thái nên thủ đoạn câu dẫn người cũng rất "Thái". Bắt lấy tay của Trương Tổng quản thì tính là gì, có bản lĩnh nàng ta đi bắt lấy long căn của Hoàng thượng xem nào."

Nàng nhẹ giọng trấn an, nói xong lời cuối thì trên mặt đã tràn đầy thần sắc khinh thường và coi thường dành cho Thái Hân, đúng là tiểu cô nương không thể sánh được với ai.

Về mặt của cung nhân trong điện đều ngây ra, chủ tử vừa nói gì? Mau mau mau, mặt mũi ngài rơi xuống mặt đất đã phủ kín nội điện, phiên ngài khom lưng nhặt nó lên được không?

Rất nhanh Tần Phiên Phiên đã phát hiện ra không khí xấu hổ trong nội điện, mọi người đều rơi vào trạng thái im lặng như chết rồi.

Nàng ho nhẹ một tiếng, thấp giọng tạ lỗi: "Ta quên mất các người đều là hoàng hoa đại khuê nữ, chỉ có ta là người đã ngủ cùng nam nhân. Lần sau ta sẽ nói trắng ra, để tránh các người nghe không hiểu."

Một tiếng "loảng xoảng" vang lên, dường như mọi người nghe thấy tiếng một khuôn mặt rơi xuống trong nội điện.

Đào Tiếp dư của bọn họ chính là bu ru hãn như vậy, Hoàng thượng còn tốt hơn một chút.

Xuân Phong điện của hậu cung chính là nơi nghị sự của bốn vị Quý phi, hiện tại, chưa có một vị nào rời đi, đều ngồi trên vị trí của mình mà mặt ủ mày chau.

Mấy chuyện hôm nay vẫn còn chưa xử lý nhưng lại không ai muốn để ý tới, hậu cung có Thượng Cung cục, các vị Thượng cung đều có thể làm tốt mọi công việc điều hành trong hậu cung này, chẳng qua các nàng chỉ là người giám thị mà thôi.

Tuy nói có chút quyền lực, nhưng hiện giờ so với hai việc là Đào Tiệp dư mang thai và Thái tử nữ câu dẫn Hoàng thượng thì căn bản không đáng nhắc tới.

Tuy rằng tạm thời các nàng đang thực hiện nghĩa vụ của Hoàng hậu, nhưng lại không có được quyền lực của Hoàng hậu, phượng ấn nằm ở chỗ Cao Thái hậu, chung quy các nàng chịu khổ đi lấy lòng, cũng chỉ là may áo cưới thay người khác.

"Nghe nói trên đường Hoàng thượng gặp phải Thái tử nữ nhưng không thêm cho nàng ta một ánh mắt?" Nhân Quý phi mở miệng dò hỏi cung nhân đến hỏi báo tin tức.

"Vâng, chỉ có điều Trương Đại Tổng quản có ở lại nói chuyện với Thái tiểu chủ mấy câu, sau khi Thái tiểu chủ trở về Trữ Tú cung, cảm xúc vẫn luôn vui sướng không ngừng, nhìn đáng vẻ giống như là gặp được chuyện tốt gì." Cung nhân thấp giọng trả lời.

Trong điện yên tĩnh, Minh Quý phi là người đầu tiên nổi giận, nhăn mày nói: "Nữ nhân Thái thị này cũng thật buồn cười, nàng ta mới chỉ là một tú nữ liền dám cả gan làm loạn như thế. Cô cô ở Trữ Tú cung đều là lũ ăn hại à? Không muốn sống nữa thì nói, cũng chỉ là chuyện mấy mạng người thôi, bôn cung vẫn có thể hoàn thành tâm nguyện cho các nàng. Năm nay đều là mấy tiểu tiện nhân, cũng không biết ai là người tuyển đảm tú nữ này, đều là một đám không có tiền đồ."

Trước có Tần Phiên Phiên, sau có vị Thái tử nữ này, đúng là khiến Minh Quý phi tức chết đi được.

Cũng là mấy năm nay tính tình Hoàng thượng tốt, thời điểm trước kia ở Vương phủ, nếu có người dám "bắt người" giữa đường như vậy, thế nào cũng không tránh khỏi bị đánh.

Hiện giờ tiểu tiện nhân Đào Tiệp dư kia nổi lên trong hậu cung như có tác dụng làm người mở đường, khiến không khí của toàn bộ hậu cung đều trở nên không ổn.

Minh Quý phi đã mắng hết một lượt các quan viên tiền triều, không khí trong điện càng trở nên ngột ngạt.

Các vị phụ huynh trong nhà bốn vị Quý phi đều làm quan trong triều, nói không chừng đều có tham dự vào việc tuyển tú. Dù sao thì Đào Tiệp dư cũng quá nổi bật, nhóm lão nhân trong cung đã không đầu lại nàng vậy chỉ có mở rộng tuyển tú, làm phong phú hậu cung, để cho nhóm người mới kia nhập cung, ít nhất có thể phân tán đi lực chú ý của Hoàng thượng.

Nhưng thật hiển nhiên, nhóm tú nữ mới vào cung có tính cách không giống nhau, có người muốn bò lên trên, cũng không phải dễ chọc.

"Minh Quý phi nói cẩn thận, tổ phụ cũng từng chủ trương tuyển tú." Mây Nguyệt Quý phi nhăn lại, vốn dĩ nàng không muốn nói chuyện, nhưng những lời này của Minh Quý phi đã mắng cả người nhà vào luôn, nàng không nhịn được phải nhắc nhở vài câu.

Minh Quý phi nhớ tới gương mặt kia của tổ phụ, lập tức sợ tới mức rụt rụt cổ, nàng sợ nhất chính là tổ phụ.

"Vị Thái tử nữ này nên xử lý thế nào?" Thư Quý phi nhẹ giọng nói hỏi câu.

"Dựa theo cung quy, nếu chạy lung tung, lại còn va chạm thánh nhan thì đánh mười đại bản rồi ném ra khỏi cung đi. Hậu cung không cần dạng nữ nhân không biết an phận thủ thường như vậy." Đôi mắt Minh Quý phi nhẹ nhàng nheo lại, trên mặt mang theo vài phần phần hận.

Vừa biết được Hoàng thượng cho phép Đào Tiệp dư mang long chủng, đối với các nàng mà nói chính là tin dữ lớn nhất trong trời đất này. Nếu lại thêm một kẻ không an phận, đó chẳng phải là dẫn một thêm một tiểu yêu tinh nữa vào cung sao?

"Muội muội đừng vội nóng nảy, theo ta thấy vị Thái tử nữ này mới vào cung, chắc là chưa hiểu rõ quy củ, không bằng từ từ xem biểu hiện của nàng ta. Nếu sau này còn tái phạm, chúng ta sẽ trừng phạt sau, được không? Tạm gác lại đã." Nhân Quý phi cười khẽ một tiếng, thấp giọng trấn an nàng ấy.

Mây Minh Quý phi nhăn lại: "Dựa vào cái gì? Chẳng lẽ nàng ta là người của tỷ tỷ?"

Hậu cung kéo bè kéo cánh nhiều, nhóm tú nữ mới vào cung này chắc chắn cũng muốn gia nhập vào dưới trướng của phi tần có phân vị cao, nếu không lấy thân phận như vậy của các nàng, rất khó đi lại ở trong cung.

Đương nhiên, các phi tần địa vị cao có chút sắc suy tình mỏng, cũng muốn dựa vào mấy tiểu cô nương để có sủng thêm mấy năm, tất cả đều là hỗ trợ nhau cùng có lợi thôi. Dĩ nhiên những mối quan hệ kéo bè kéo cánh này đều không bền chắc, là loại có thể phản bội và tan vỡ bất cứ lúc nào.

Trên mặt Nhân Quý phi có chút xấu hổ, nói chuyện với kẻ ngu xuẩn đúng là tổn sức mà.

"Hoàng thượng còn chưa phục tuyền đâu, lúc này sẽ không ai mượn sức kẻ khác. Muội muội yên tâm đi, tốc độ của ta không thể nhanh hơn người. Ta chỉ cảm thấy trong cung rất thiếu tiểu yêu tinh, nếu lại có thêm một người được Hoàng thượng coi trọng, không phải các tỷ muội khác có thể tọa sơn quan hổ đấu sao? Đừng nóng nảy." Nhân Quý phi vẫn là ý cười nhàn nhạt như cũ, không hề có vẻ tức giận nào.

"Ta tán thành." Nguyệt Quý phi liền nói một câu.

"Ta cũng vậy." Thư Quý phi cũng gật đầu.

Minh Quý phi hung tợn trừng mắt liếc các nàng một cái, cuối cùng không tình nguyện mà đồng ý.

Trong lòng ba người này có chủ ý gì, nàng đều biết, chỉ là trong lòng không quá tán thành mà thôi.

"Chỉ hy vọng là như ý các người, đừng để dẫn sói vào nhà, lại đến một kẻ lợi hại hơn, người ta hai kẻ mạnh liên thủ, những kẻ khác có thể sẽ thật sự phải chết già trong cung." Cuối cùng nàng còn không quên thêm vài câu nói mát.

Bởi vì bốn vị Quý phi thả một con ngựa, Thái Hân tránh được một kiếp, càng khiến những tú nữ khác ngo ngoe rục rịch, không ít người muốn ngẫu nhiên gặp được Hoàng thượng, có điều Minh Quý phi gọi mấy vị cô cô ở Trữ Tú cung đến mắng cho một trận, lập tức nhóm tú nữ bị quản thật nghiêm, rốt cuộc cũng không có cơ hội đi ra ngoài nữa.

Sau khi Tàn Phiên Phiên có thai, đãi ngộ của Thường Đào các liên tăng cao, mở phòng bếp nhỏ, sáu vị Thượng cung của Thượng Cung cục vô cùng ăn ý, mỗi lần có thứ gì đều đưa cho Đào Tiếp dư chọn trước, những món còn dư lại mới đưa đi chỗ phi tần khác.

Hơn nữa Đào Tiếp dư không có chút ý tứ từ chối nào, mỗi lần đều chọn thứ tốt nhất, chẳng sợ có thể nàng sẽ không dùng đến.

Vải vóc châu báu chia cho các phi tần mỗi tháng, nàng chọn cũng chỉ có một cuộn vải gấm nguyệt sắc, hồng bảo thạch lớn nhất cũng bị nàng bỏ qua.

Nàng hoàn toàn đem hai chữ "bừa bãi" dán lên trên trán, mỗi ngày lúc đi thỉnh an Cao Thái hậu nàng đều là người đến cuối cùng, sát canh giờ. Mỗi lần Cao Thái hậu còn khen nàng hiếu thuận.

Nàng nhìn thấy phi tần địa vị cao đều hành lễ qua loa, trên cơ bản chỉ gật đầu không khom lưng, giống như nàng đã từ Tam phẩm Tiếp dư thăng lên làm cực phẩm Hoàng hậu vậy. Không ai dám nổi giận trước mặt nàng, có lần Minh Quý phi từng nổi giận xảy ra tranh cãi với nàng, ngày hôm sau đã bị Cao Thái hậu giáo huấn trước mặt mọi người.

"Có phải ngươi ghen ghét với nàng ấy không? Bản thân không sinh được long chủng còn muốn trách mắng nể người có thể sinh được, rốt cuộc ngươi có ý gì?" Cao Thái hậu ngồi trên ghế phượng, hùng hổ chất vấn.

Hốc mắt Minh Quý phi lập tức đỏ lên, sao nàng lại sinh không được, là Hoàng thượng không cho sinh, dựa vào cái gì mà chỉ có nữ nhân Tàn Phiên Phiên này được Hoàng thượng coi trọng.

Ngày đó, sau khi kết thúc thỉnh an, Minh Quý phi là khóc lóc rời đi, nàng vô cùng ảm ức nhưng lại không dám tranh luận với Cao Thái hậu dù chỉ một lời.

Cao Thái hậu không phải một người xử sự dựa theo lẽ thường, bà sống tùy tâm sở dục (làm theo ý mình, thuận theo tâm trạng, ý muốn). Lần trước bà triệu hai vị phu nhân của Lâm gia vào cung răn dạy, đến nay Minh Quý phi còn nhớ rõ ràng, mẫu thân của nàng và bá mẫu cũng đã là người làm tổ mẫu, lại bị Cao Thái hậu mắng đến mức không dám ngẩng đầu lên.

Nàng vừa áy náy lại vừa đau lòng, nhưng cũng không dám tỏ vẻ gì.

Cho dù bây giờ nàng có tức giận bằng trời cũng không dám phản bác Cao Thái hậu một câu, liên quan đến việc Cao Thái hậu thiên vị Tàn Phiên Phiên cũng là nước lên thì thuyền lên, trong bụng nàng ta còn có long chủng, nếu lúc này mà xuất hiện một vị Hoàng hậu, e là cũng không quý giá bằng nàng ta.

"Thời điểm Minh Quý phi rời đi bị người làm cho tức giận đến phát khóc, ngươi không sợ sao?"

Sau khi kết thúc thỉnh an, Cao Tổ Tuyết lôi kéo Tàn Phiên Phiên đến thiên điện nói chuyện, nhin không được thấp giọng hỏi một câu.

Tàn Phiên Phiên cười khê: "Ta có gì phải sợ, sau khi tiến cung chính là hoàn cảnh lửa cháy đổ thêm dầu. Người có thể đắc tội trong cung ta đều đã đắc tội, cho dù không có long chủng trong bụng, một khi sau này ta thất sủng cũng khó thoát khỏi sự trả thù của mọi người. Dù sao đều là một kết cục, vì sao ta lại không nhân lúc có thể điều võ dương oai để hoành hành ngang ngược một hồi? Chẳng lẽ chờ đến khi ta thất thế lại đi vẫy đuôi lấy lòng? Những người này chắc hẳn sẽ không bỏ qua cho ta đâu nhỉ?"

Nàng tự tin không chút do dự, chột nghe giống như có chút bất chấp tất cả, nhưng Cao Tổ Tuyết hiểu, Tàn Phiên Phiên không có một chút sợ hãi nào là vì nàng tin chắc bản thân sẽ không thua.

Cao Tổ Tuyết sùng sốt một chút, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười: "Lúc này ta rất hâm mộ ngươi, không hề cố kỵ, không có sợ hãi, kiêu ngạo."

Tàn Phiên Phiên lắc lắc đầu: "Ngay từ đầu khi ta tiến cung đã bị chơi xỏ giống như một con khỉ, hiện giờ mới tốt lên một chút. Thật ra ta lại hâm mộ ngươi, ngươi có gia thế tốt, vốn có thể chọn một mối hôn sự mà không cần cố kỵ, không nể nang gì."

"Ngươi cảm thấy Lâm gia thế nào?" Cao Tổ Tuyết trầm mặc một lát, thời điểm lên tiếng dò hỏi, liền có vẻ hơi xúc động.

Tàn Phiên Phiên mở to hai mắt: "Nhà nào? Lâm gia, nhà mẹ đẻ của Minh Quý phi và Nguyệt Quý phi?"

"Phải." Cao Tổ Tuyết gật gật đầu, hơi cúi đầu, chung quy vẫn là có chút ngưng ngưng.

"Người đề ta nói, ta có thể nói hai nàng tốt à, nhà các nàng bao gồm cả vị Lâm Xảo cô nương lúc trước kia đều có bất mãn với ta, vẫn là có thù hận lớn bằng trời đó. Ở trong mắt ta, cô nương thì không sao cả. Nếu nói nam nhân, thật ra ta lại biết một vị, chính là đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của tam thúc của hai vị Quý phi, sống dưới danh nghĩa dòng chính, ăn nhờ ở đậu, là người mà lúc trước ta đính hôn sau đó lại từ hôn, chính là hắn." Tần Phiên Phiên cau mày, nói ra lại khiến nàng có một chút ấn tượng.

Trước khi nàng vào cung cũng từng định thân, nhưng sau khi Hoàng thượng đăng cơ, vì nguyên nhân Tần gia cho Hoàng thượng đội nón xanh nên Lâm gia liền từ hôn trước.

"Chính là hắn." Giọng nói của Cao Tổ Tuyết nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng giọng điệu lại rất khẳng định.

Tần Phiên Phiên ngăn ra, khó có thể tin: "Tổ Tuyết, người không bị gì chứ? Người là đích trưởng nữ của Cao gia, gả cho một đứa con mồ côi của chi thứ Lâm gia, hắn còn không có cha, phía trên là áp lực từ thân mẫu và hai vị bá mẫu, nói vậy thì tìm cho hắn một tức phụ là rất khó đó. Lúc trước mẫu thân nhìn trúng hắn bởi vì con người của hắn, mẫu thân nói hắn có tài mà tính tình của ta lại tốt, ta đi qua đó sẽ không có hại, những ngày sau này sẽ trôi qua không quá tệ. Việc hôn nhân này đối với ta mà nói, không tính là treo cao, ta có thể đứng thẳng sống lưng. Nhưng bởi vì ta là thứ nữ, không có lựa chọn lựa khác tốt hơn, nhưng người là đích trưởng nữ, thân cô mẫu của người là Thái hậu, thân biểu ca là đương kim Hoàng thượng, người có vô số lựa chọn tốt hơn, vì sao lại phải cố tình chọn hắn?"

Nếu nàng có thân phận như Cao Tổ Tuyết, nàng chắc chắn sẽ không chọn một mối hôn nhân như vậy, bởi vì Lâm gia quá loạn, nhiều người nhiều miệng. Hơn nữa Cao Tổ Tuyết lại nhìn trúng người nam nhân ăn nhờ ở đậu này, rất có thể người này có được tính tình kiên nhẫn nhưng lại thiếu sáng sủa, nếu tính kế mà sống qua ngày, sẽ rất mệt.

"Ta đã gặp hắn, tính tình khá tốt, học thức tốt, đáng vẽ cũng rất được." Giọng nói của Cao Tổ Tuyết càng ngày càng thấp, sắc mặt cũng càng ngày càng hồng, hiển nhiên là đang xấu hổ, dường như không dám ngẩng đầu.

Trong điện chìm vào yên tĩnh, Tần Phiên Phiên có chút cạn lời, nàng có thể nói gì đây, người ta cũng đã nhìn trúng, cho dù nàng nói gì, chi sợ cũng không được gì, còn có thể bị nghi ngờ là nói xấu sau lưng người ta.

Nàng cảm thấy mối hôn sự này không xứng nhưng bản thân Cao Tổ Tuyết cảm thấy tốt là được. Huống hồ cho dù người nam nhân kia vốn định thân với nàng, nàng cũng không hiểu rõ hắn, chỉ là vội vàng gấp qua, đúng thật là đáng vẽ tuần tú, mặt như quan ngọc, tướng mạo đường đường.

"Ồi, cuối cùng ta cũng hiểu được câu nói kia của mẫu hậu, hình dung người thật sự chuẩn xác, người đúng là cô nương ngọc!" Tần Phiên Phiên khẽ thở dài một hơi, cười đôi đê tài.

Cao Tổ Tuyết nhấp môi cười, thời điểm ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt nàng ấy đều là ánh sáng lấp lánh.

Điều này khiến Tần Phiên Phiên ngăn ra, đích trưởng nữ mà Cao gia dạy ra, luôn luôn mang dáng vẻ trấn định tự tại, tự nhiên hào phóng, rất ít khi lộ ra tư thái kiêu diễm của tiểu cô nương như thế, nhất thời để cho Tần Phiên Phiên nhìn đến thất thần.

"Cô nương ngọc, may mắn người không tiến cung, nếu không vẫn là câu nói kia của mẫu hậu đúng, vị trí Hoàng hậu đều là của người." Tần Phiên Phiên nhẹ nhàng cười.

Cao Tổ Tuyết và nàng nói đùa vài câu, vẫn còn có chút thấp thỏm, lời kéo tay nàng nói: "Nương của ta cũng nói với ta như vậy, bà nói nam nhân của Lâm gia đều rất ưu tú, là người thừa kế tốt, nhưng sẽ không phải là phu quân tốt bởi vì quá quá vô tâm. Chờ tới lúc cần thiết, người bọn họ vứt bỏ trước tiên chính là vợ con, vì gia nghiệp tổ tiên, cái gì cũng có thể làm. Nhưng mà ta..."

Nàng ấy còn chưa nói xong, Tần Phiên Phiên đã hiểu rõ ý của nàng ấy, nương của nàng ấy nói không tốt, những người khác cũng nói việc hôn nhân này không tốt, chỉ có chính bản thân nàng ấy cảm thấy tốt.

Bởi vì những thứ không tốt theo như lời người khác thì ở trong mắt nàng ấy lại không phải là chuyện gì lớn.

"Dù sao thì Lâm gia nhà lớn nghiệp lớn, ta cảm thấy sẽ không đi đến bước đường yêu cầu vứt bỏ vợ con để đòi lấy gia nghiệp tổ tông đâu." Trong ánh mắt của nàng ấy đều là hy vọng.

Trong miệng Tần Phiên Phiên có chút khó: "Cho dù người nói gì thì chính người cũng đã chọn. Ta khuyên người nghĩ lại cho cẩn thận, theo như lời của Cao Phu nhân ta cũng tán đồng, lúc trước mẫu thân cũng nói với ta như vậy, không thể thổ lộ tình cảm đối với loại nam nhân này, tốt nhất là tương kính như tân, trong tay phải có át chủ bài, không thể bày ra toàn bộ. Chỉ thích hợp cùng chung vinh hoa phú quý, khó có thể cùng chung hoạn nạn. Có điều có thể vị Lâm công tử mà người coi trọng này không giống người thường, tất cả đều tùy thuộc vào người, những ngày sau này đều là tự người trải qua."

Trước mắt Cao Tổ Tuyết lập tức sáng ngời, vui sướng nói: "Đúng vậy, ngày tháng đều là tự mình sống, nhất định ta có thể sống thật tốt."

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, có chút không kịp phản ứng lại, ngay sau đó cười khổ một tiếng, cô nương ngọc này cũng chỉ nghe thấy một câu cuối cùng, những câu nói khuyên bảo trước đó của nàng có lẽ đều như gió thoảng bên tai đi.

Nàng còn muốn khuyên thêm mấy câu thì thấy một cung nữ đi vào.

"Đào Tiếp dư, Tổ Tuyết cô nương, bên ngoài có Cao tú nữ cầu kiến."

Tần Phiên Phiên hơi sững sờ, Cao gia đưa một cô nương khác vào cung tuyên tú? Không phải chứ, Tổ Tuyết thân là đích trưởng nữ đều không chuẩn bị

tiến cung, vậy là đưa ai vào?

"Mời nàng vào." Cao Tổ Tuyết nhướng nhướng mày, nhẹ giọng giải thích với Tần Phiên Phiên: "Là Cao Tinh."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Hoàng Thượng Giận Dỗi

Edit: Nhã Thực dung

Beta: Giang Hiền tần

Tần Phiên Phiên không nghĩ sẽ gặp lại Cao Tinh nhanh như vậy, càng không nghĩ sau khi trải qua việc lần trước Cao Tinh còn dám tiến cung.

Sắc mặt Cao Tinh có chút khác lạ, dưới mắt có một mảng đen, nhìn có vẻ nhiều đêm không ngủ ngon, quầng thâm cũng trở nên rõ ràng.

Cả người giống như "chim sợ cành cong". Lúc nàng ta nhìn thấy Tần Phiên Phiên cũng ở đây, cặp mắt càng tròn tròn, đánh giá không chớp mắt, giống như Tần Phiên Phiên là thứ đồ hiếm lạ gì đó.

"Tinh Tinh, ngươi làm gì đó?" Rốt cuộc Cao Tổ Tuyết cũng nhắc nhở một câu, Cao Tinh mới kịp thời phản ứng.

"Thần nữ gặp qua Đào Tiệp dư." Nàng ta lập tức hành lễ.

Tần Phiên Phiên gọi nàng ta đến ngồi, Cao Tinh lại giữ khoảng cách xa nhất có thể, coi Tần Phiên Phiên giống như là mãnh thú vậy.

Nhìn thấy sự cẩn thận của nàng ta, Tần Phiên Phiên không khỏi cong môi, dường như muốn cười. Chuyện lúc trước Cao Tinh nhìn thấy dáng vẻ tàn bạo trên giường của Hoàng thượng để lại cho nàng ta một bóng ma tâm lý rất sâu. Không biết lần tiến cung tuyển tú này có ý gì.

"Tinh Tinh, ngươi có chuyện gì sao? Trữ Tú cung quản giáo rất nghiêm, hẳn là không cho phép lại đây. Trước đây vị Thái tử nữ kia tự chủ trương ra khỏi Trữ Tú cung, Minh Quý phi đã từng cảnh cáo bọn cô cô, sao ngươi lại đến đây rồi?" Cao Tổ Tuyết nhắc nhở nàng.

Cao Tinh không nói lời nào, chỉ cắn chặt môi dưới, thần sắc khẩn trương nhìn về phía Tần Phiên Phiên, tất nhiên có nàng ở đây thì không tiện mở miệng.

Cao Tổ Tuyết nhướng mày, thấp giọng nói: "Có chuyện gì thì nói đi, chỉ cần ngươi không nhờ Đào Tiệp dư bò lên giường thì chuyện gì cũng đều có thể xem xét."

Tần Phiên Phiên hơi nhướng mày, nàng không nghĩ rằng Cao Tổ Tuyết lại nói trắng ra như thế.

Dù sao đi nữa, ngoại trừ việc nhắc tới vị Lâm công tử kia, Cao Tổ Tuyết luôn luôn biết giữ bình tĩnh.

"Không bò giường không bò giường." Cao Tinh lập tức lắc lắc đầu, dường như là nhớ tới việc gì, trên mặt không còn một giọt máu.

Nàng ta cắn chặt răng, cuối cùng vẫn thấp giọng cầu xin: "Tỷ tỷ, ngươi cứu ta đi, ta không muốn tham gia tuyển tú, ta chỉ muốn tìm một nhà tốt để gả, không muốn tiến cung phụng dưỡng Hoàng thượng."

Cao Tinh bày ra khuôn mặt như khóc tang, giọng nói nghẹn ngào.

Tần Phiên Phiên và Cao Tổ Tuyết đều sững sờ một chút, hoàn toàn không biết nàng ta đến vì lý do như vậy.

"Ngươi không muốn tiến cung, thì lúc xuất hiện trước mặt Hoàng thượng biểu hiện tệ một chút, sẽ không cần phải tiến cung. Huống hồ nương đã nói với ta, việc ngươi tiến cung chỉ là vô bổ, khi nào về sẽ tìm cho ngươi một nhà tốt để gả, Hoàng thượng cũng sẽ không nhìn trúng ngươi." Cao Tổ Tuyết càn lời, trước mắt nàng vẫn là thứ muội luôn "thấy người sang bắt quàng làm họ" kia sao?

Trước đây mấy cô nương của Cao gia đều đã từng tham gia tuyển tú, nhưng cơ bản không có ai được lưu lại hậu cung. Cô nương nào tham gia tuyển tú thông qua vòng sơ khảo, lúc ra khỏi cung chỉ cần có thân phận cao một chút thì việc mai mối sẽ càng dễ dàng thành công.

Dù sao thì sơ tuyển trong cung yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, xuất thân cao quý, còn có tài mạo toàn diện, tổng hợp đầy đủ những tố chất tốt đẹp. Có thể thông qua thì nghĩa là vị cô nương này cực kỳ xuất sắc.

Vốn dĩ Cao phu nhân cũng không dám để Cao Tinh tiến cung tham tuyển, nào biết sau khi Cao Tinh trở về Cao gia thì giống như một người khác, không bao giờ đề cập đến chuyện vào cung nữa.

Thậm chí còn khẩn cầu Cao phu nhân tìm cho nàng một phu quân có tính tình mềm mại, dòng dõi hơi thấp một chút. Không cần ngoại hình quá đẹp chỉ cần đối xử tốt với nàng.

"Nhưng lỡ như có chuyện gì thì sao? Ta, ta rất sợ, ta kiên quyết không thị tẩm, thị tẩm sẽ làm chết người. Ta phải về nhà, tỷ, nếu không người dẫn ta về nhà đi....."

Dường như nàng ta muốn nói gì đó, nhưng đối diện với dáng vẻ cười tủm tỉm của Tần Phiên Phiên lại không nói nên lời.

Cao Tĩnh rất muốn nói, ngủ với Hoàng thượng một giấc thì sẽ chết người, cũng chỉ có nữ nhân mạnh mẽ như Tần Phiên Phiên mới có thể chịu đựng, lại còn mang thai long chủng. Những phi tần khác không có long chủng, nhất định sẽ bị Hoàng thượng giết vô.

Nhìn bộ dạng bị dọa đến sắp ngất của nàng ta, Cao Tổ Tuyết hoàn toàn khó hiểu.

"Người phải hiểu, trước đây người ở trong cung lâu như vậy, cô mẫu năn nỉ i ôi cũng không khiến Hoàng thượng sủng hạnh người, bởi vì người hoàn toàn vô hình trong lòng hắn. Hắn vốn không ưa người, cho nên người tiến cung bao nhiêu lần đi nữa cũng giống nhau. Nhưng mà nương nói, tìm được nhà tốt để định đoạt hôn nhân cho người có chút khó khăn, cho nên mới để người tiến cung nâng cao thân phận, như thế sẽ dễ dàng hơn." Cao Tổ Tuyết không biết nên nói điều gì, thứ muội có chút ngốc, đầu óc cũng có chút sai lệch nhưng không có ý xấu.

"Thật sự là như vậy sao?" Cao Tĩnh đang sắp khóc đến nơi, vừa nghe lời này của Cao Tổ Tuyết thì lập tức ngừng đầu dò hỏi.

"Ta lừa người làm gì."

"Vậy thì tỷ tỷ phải thay ta nói với cô mẫu một tiếng, nhất định phải nói rõ ràng với Hoàng thượng, ta không muốn thị tẩm, ta chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi."

Cao Tĩnh vẫn không yên tâm, cầu xin một cách tội nghiệp.

"Được rồi được rồi, ta nhất định sẽ nói." Cao Tổ Tuyết đáp lại có chút không kiên nhẫn.

Được nàng ấy đồng ý, cảm xúc của Cao Tĩnh mới hòa hoãn lại, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cái bụng phẳng lạng của Tần Phiên Phiên, dường như suy nghĩ điều gì.

Trước khi đi, rốt cục nàng ta cũng không nhịn được, nói với Tần Phiên Phiên: "Đào Tiệp dư, ngài bảo trọng thân thể, nhất định phải để ý khi hoài long chủng, không được thị tẩm. Nếu ngài bị đau thì tìm người khác giúp ngài chịu tội."

Nàng ta nói áp a áp ứng, dù sao cũng là khuê nữ chưa nếm trái, lại có Cao Tổ Tuyết đang ở đây, câu chữ không được rõ ràng lắm.

Nhưng Tần Phiên Phiên vừa nghe đã hiểu, nàng ra vẻ ưu thương thở dài một hơi, kín đáo nói: "Trước đây Cao tú nữ cũng thấy, chỉ cần ta đau khổ cầu xin thì Hoàng thượng cũng không đồng ý, hẳn là người không biết nặng nhẹ. Còn việc tìm người thay ta chịu tội, ta thấy tay chân Cao tú nữ đều dài, hẳn là chịu đau rất tốt, không bằng..."

"Không không không, thần nữ đi trước, chúc ngài sớm sinh quý tử." Cao Tĩnh không đợi nàng nói xong, bỏ lại một câu, sau đó rời đi nhanh như gió.

Trước khi Cao Tĩnh đi còn vấp chân trái vào chân phải, lao đảo suýt ngã.

Tần Phiên Phiên nhìn không được, cười khẽ ra tiếng, Cao Tổ Tuyết bên cạnh liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Không cần hỏi cũng biết việc này là do người bày ra, nhưng mà như vậy rất tốt. Cuối cùng thì đầu óc của nàng ta cũng tỉnh ra, sau này sẽ không vọng tưởng "thấy người sang bắt quàng làm họ", an phận mà trải qua cuộc sống gia đình."

Tần Phiên Phiên chỉ cười khẽ, nếu là chuyện khác thì nàng sẽ kể ra, nhưng việc này liên quan đến chuyện phòng the của nàng và Hoàng thượng. Cho dù nàng không biết xấu hổ thì cũng ngượng ngùng khi giải thích với Cao Tổ Tuyết.

Rất nhanh đã đến ngày phục tuyền tú nữ. Vốn chỉ cần Hoàng thượng, Thái hậu hai cung cùng bốn vị Quý phi ở đây lựa chọn là được, nhưng không biết là do ai đưa ra gợi ý, lại thỉnh cả Tần Phiên Phiên đến.

Tiêu Nghiêu ước chừng đến muộn gần nửa canh giờ, hẳn vốn không có hứng thú gì với lần tuyển tú này nên mới để những tú nữ đó đứng ở bên ngoài lâu như vậy, sau đó khoan thai tới muộn.

"Sao người lại ở đây?"

Nhưng tầm mắt lại tự động liếc đến chỗ Tần Phiên Phiên, chỉ thấy nàng cong cong khóe môi, đứng lên muốn hành lễ.

"Được rồi, người có thai, hành lễ làm gì, ngồi xuống." Tiêu Nghiêu lập tức phát tay, trong mắt chỉ có mình nàng, hoàn toàn không coi ai ra gì, giống như những người khác trong điện đang hành lễ đều là không khí.

Hắn đứng giữa đại điện, do dự một chút, cuối cùng vẫn thay đổi phương hướng, đi nhanh chóng đi đến chỗ của Tần Phiên Phiên.

"Không nghỉ ngơi trong điện mà lại đến đây làm gì?" Tiêu Nghiêu đứng trước mặt nàng, hơi khom lưng, âm thanh nhỏ nhẹ nói với nàng.

Hành động thân mật như vậy của Hoàng thượng lọt vào mắt những người khác trong điện, quả thực là đáng hận đến đỏ mắt.

Đặc biệt là bốn vị Quý phi, bọn họ đều là nữ nhân của Hoàng thượng, đãi ngộ lại khác biệt nhiều như vậy, rốt cuộc thì Tàn Phiên Phiên có gì tốt?

"Là nhờ Minh Quý phi thỉnh tần thiếp tới xem." Tàn Phiên Phiên cười nhẹ nhàng với hắn.

Nàng chưa trang điểm nhưng sắc mặt lại cực kỳ đẹp, thậm chí lúc nói chuyện cúi đầu vô cùng ôn nhu, điều này làm cho lòng Tiêu Nghiêu cảm thấy ngứa ngáy.

Hắn giơ tay, dường như muốn sờ vào mặt nàng, nhưng dù sao cũng đang đứng trước nhiều người, hắn đành phải thu tay lại.

"Lấy cho Đào Tiếp dư một cái đệm, sao bọn người hầu hạ các người không thể tận tâm hơn một chút." Tiêu Nghiêu lạnh giọng dặn dò một câu, lập tức có cung nhân dâng đệm mềm.

Hoàng Thượng thấy nàng ngồi thoải mái, mới nhắc chân đi lên chủ vị rồi ngồi xuống.

Hai vị Thái Hậu một trái một phải ngồi bên cạnh hắn, Hoàng Thái Hậu lạnh mặt, sắc mặt của bà không tốt lắm, hiển nhiên là bệnh chưa khỏi hẳn, nhưng hôm nay nàng lại nhất thiết phải đến đây.

Cao Thái hậu bày ra ý cười nhân nhật, nhìn Hoàng thượng và Tàn Phiên Phiên hoà thuận, trong lòng bà còn ngọt hơn so với ăn mật, thuận miệng khen một câu: "Rất giống phong thái của phụ hoàng người."

Tiêu Nghiêu thâm trầm mắt trong lòng, cũng không biết là ai dạy bà những lời này.

"Minh Quý phi."

Thần sắc trên mặt bốn vị Quý phi đều giữ nguyên, chẳng qua đáy lòng hận thù chùng nào thì không nói được.

Tiêu Nghiêu đột nhiên gọi một câu, Minh Quý phi lộ vẻ mặt vui mừng, cho rằng hắn muốn dặn dò mình cái gì, quả nhiên trong lòng Hoàng Thượng, nàng vẫn có một địa vị nhất định.

"Trẫm nhớ Cao Thái hậu đã nói với người, đừng làm khó Đào tiếp dư, trong bụng nàng ấy có long chủng. Nữ nhân mang thai quan trọng nhất là ba tháng đầu, sao người còn muốn nàng tới chỗ này. Dù sao cũng chỉ là một buổi phục tuyền thôi, cái cớ âm ỉ, có gì vui để xem đâu. Nếu xảy ra vấn đề gì, người bù đắp được sao?"

Âm thanh của nam nhân lộ ra vài phần mất kiên nhẫn cùng chất vấn, hiển nhiên đang trách cứ nàng ta nhiều chuyện.

Vốn dĩ Minh Quý phi đang vui vẻ ra mặt, đột nhiên hoàn toàn lạnh lại, đôi mắt hiện lên vài phần phẫn hận. Cuối cùng sau khi bình tĩnh, nàng ta lập tức nhận sai: "Là thần thiếp suy xét không chu toàn, bây giờ thần thiếp sẽ cho người đưa Đào muội muội trở về."

Tiêu Nghiêu nâng tay ngăn cản: "Thôi, nàng ấy đợi ở trong điện cũng không tốt, nếu đã đến đây rồi thì coi như giải sầu, sau khi kết thúc trẫm sẽ đưa nàng ấy về."

Nam nhân kia lúc nhắc tới Tàn Phiên Phiên, âm thanh có vẻ cực kỳ ôn nhu thân mật, so với thái độ nói Minh Quý phi lúc nãy, quả thực khác nhau như trời với đất.

Trong điện lâm vào trạng thái yên tĩnh, trong lòng bốn vị Quý phi trong lòng đều không cam, giống như nước sắp sôi vậy, bên dưới ùng ục ùng ục kèm theo hơi nóng.

Vì sao trong mắt Hoàng thượng chỉ có một mình Tàn Phiên Phiên? Rốt cuộc nàng ta tốt đến mức nào?

Lúc này Tàn Phiên Phiên đang nâng một tách trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, che khuất nụ cười đắc ý trên mặt.

Trước đây Hoàng thượng không đối xử với nàng ôn nhu như vậy. Từ khi có long chủng trong bụng, hắn lập tức có sự thay đổi lớn, giống như một việc dĩ nhiên.

Nếu không nhờ long chủng này, thái độ của Hoàng thượng đối với nàng có lẽ rất lâu mới chuyển biến.

Hoá ra ngôi cửu ngũ là một người có tính tình khó hiểu.

Còn nữa, nàng muốn cảm ơn người đã đứng sau xuống tay với nàng, quả thực là quạt gió thêm củi.

"Bắt đầu đi." Tiêu Nghiêu vẫy tay, Trương Hiến Năng bên cạnh liền đứng dậy, bắt đầu tuân lệnh.

Bốn người một lượt, một lần hai nhóm, tổng cộng tám người tiến điện, mỗi người dùng một câu giới thiệu chính mình.

Liên tiếp năm lượt, Hoàng thượng không lưu lại bất kỳ một người nào. Về mặt của hắn có vẻ chán đến chết, chỉ đợi những tú nữ giới thiệu xong thì phát tay cho họ rời đi, một câu cũng không chịu nói.

Không khí trong điện càng thêm khàn trương, những người khác đều không biết rốt cuộc Hoàng thượng có ý gì.

"Hoàng thượng, vị Hoàng tú nữ này nổi tiếng rất giỏi nữ hồng, nghe nói từ nhỏ đã học thấu hai mặt. Thần thiếp rất muốn có thêm người giỏi về nữ hồng, không biết ngài có thể đồng ý với thiếp hay không?"

Nhàn Quý phi mở miệng đầu tiên, hiển nhiên vị Hoàng tú nữ này là người mà nàng ta đã chọn sẵn, thấy Hoàng Thượng vẫn như cũ muốn phát tay cho lui, nàng ta lập tức cầu tình.

Phải biết rằng đối với tính tình của Hoàng thượng, một khi đã đuổi xuống thì rất khó để gọi lên lại, chỉ còn cách tận dụng mọi thứ mà mở miệng.

Tiêu Nghiêu nhanh chóng hiểu ra, hắn nhìn nhìn vị Hoàng tú nữ đang xấu hổ cúi đầu kia, sau đó lại quay đầu nhìn Nhàn Quý phi.

Nhàn Quý phi lợi dụng ưu thế của mình, hai mắt vụt sáng nhìn hắn, ngoan ngoãn như một đứa trẻ muốn ăn kẹo.

"Được, nếu người thật sự thích, vậy lưu lại làm cung nữ hầu hạ cho người." Tiêu Nghiêu sáng khoái gật đầu.

Ý cười trên mặt Nhàn Quý phi cứng đờ, Hoàng đại nhân cho nàng không ít vàng bạc không phải là để nữ nhi tiến cung làm cung nữ, mà là muốn bò long sàng.

Nàng lập tức cười khê: "Hoàng thượng, nhìn ngài nói kia, ái nữ của Hoàng đại nhân sao có thể làm cung nữ cho thần thiếp, nàng ấy muốn hầu hạ người, cũng là muốn đến Long Càn cung đó."

Tiêu Nghiêu nhũn mày: "Đến Long Càn cung làm gì, trăm đầu cần học nữ hồng. Người rốt cuộc có muốn hay không?"

Nhàn Quý phi vẫn không thể cười nổi, ghen ngào nói: "Thế thì thôi vậy."

Nàng dám muốn sao? Hoàng đại nhân thế nào cũng phải xé nàng ra trăm mảnh. Đã không đưa nữ nhi của hắn lên long sàng, còn muốn giữ lại làm cung nữ. Cung nữ đủ hai mươi lăm tuổi mới có thể xuất cung, đối với một đích nữ nhà cao cửa rộng mà nói, cuộc đời coi như là đi tong.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đưa Người Hồi Cung

Nhàn Quý phi cầu xin thất bại, đã gõ vang lên chuông cảnh báo ở trong lòng cho những người có mặt ở đây, ba vị Quý phi ít nhiều gì cũng có người được chọn cho mình, nhưng mà thái độ cự tuyệt người ở ngoài ngàn dặm của Hoàng thượng, làm người không khỏi cảnh giác ở trong lòng.

"Năm nay tuyển tú, chẳng lẽ một người Hoàng thượng cũng không giữ sao?" Hoàng Thái hậu rốt cuộc vẫn không nhịn được hỏi ra tiếng.

Bà chính là không nhịn được muốn xen vào việc này, trên thực tế dưới đáy lòng đã cảnh cáo chính mình rất nhiều lần, Hoàng thượng ở trước mắt chính là một con chó điên, có thể không trêu chọc thì không trêu chọc.

Nhưng lúc trước Hoàng thượng đối xử với Tần Phiên Phiên ôn nhu như vậy, chọc hai mắt bà đau đớn.

"Sao Hoàng Thái hậu lại nói lời này vậy, tuyển tú là thay trăm tuyển phi tần, tất nhiên là chọn người trăm thích. Đám tú nữ này đều không được, nhìn đến bây giờ vẫn chưa có ai có thể vừa mắt trăm, ai, hao tài tốn của." Hắn thờ dài một hơi, bày ra dáng vẻ không thể làm gì được.

Xung quanh là một mảnh yên tĩnh, nhóm tú nữ mới vừa tiến vào trong điện, vừa lúc nghe thấy câu nói như vậy, một đám đều gục đầu xuống, giống như cha mẹ chết.

Lời nói này của Hoàng thượng đã kích thích sự nặng nề, làm người không chống đỡ được, giống như các nàng sinh ra không tốt, làm lãng phí cơ hội tuyển tú lần này, rốt cuộc một lần hậu cung tuyển tú cũng rất tốn kém, đúng là một việc hao tài tốn của.

"Ai, khổ cho Hoàng Thượng, đám tú nữ này quả thật không được, không xứng với con ta." Cao Thái hậu sâu kín thờ dài một hơi, tích cực tới xem náo nhiệt.

Hoàng Thái hậu trực tiếp tròn trĩnh mắt, ai bảo người lắm miệng.

Kỳ thật phần lớn người ở trong điện đều biết, Hoàng thượng đang trợn mắt nói dối, tuyển tú ba năm một lần, khắp nơi trên cả nước chỉ cần nữ tử phù hợp với điều kiện đều phải vào kinh.

Sau khi tiến cung đầu tiên là trải qua tầng tầng tuyển chọn mới có thể ở lại, nữ tử thông qua sơ tuyển cho dù là gia thế hay là tài mạo đều là đứng đầu, tùy tiện lấy ra một người cũng có thể lọt vào mắt.

Nhưng Hoàng thượng lại ai cũng coi thường, rõ ràng là đang trả thù quan viên triều đình dốc hết sức chủ trương ép hấn tuyển tú mà.

Lần tuyển tú này, hấn vốn không đáp ứng, thái độ chống cự rất rõ ràng, những người khác còn không dám trách hấn, bởi vì Hoàng thượng nói đám tú nữ này không được, ai lại dám nói là Hoàng thượng không được?

"Thần nữ con gái Chu Quốc công Chu Uyển, năm nay mười sáu, gặp qua Hoàng thượng, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Một thanh âm quen thuộc vang lên trong đại điện.

Lúc này Tiêu Nghiêu mới cúi đầu liếc mắt một cái, quả nhiên liền thấy Chu Uyển vốn bị đuổi ra khỏi cung lại đang duyên dáng yêu kiều đứng ở trong đại điện, mặc cung trang tú nữ màu thủy lam, hơi cúi đầu, bóng dáng nhuộc liễu phù phong [1] xinh đẹp, nhìn cũng thấy rất có cảnh đẹp ý vui.

[1] nhuộc liễu phù phong: liễu rủ trong gió. Ý chỉ người con gái mềm mại yếu điệu như cành liễu rủ trong gió.

Từ lúc Chu Uyển tiến vào điện, Tần Phiên Phiên đã thấy nàng, lúc này đang cẩn thận đánh giá nàng, mới phát hiện tiểu cô nương biến hóa rất lớn.

Vốn dĩ Chu Uyển đi con đường tự nhiên hào phóng, có chút khí chất tiểu thư khuê các của Cao Tổ Tuyết, hiện giờ lại lác mình biến hoá, lại chọc người có chút rủi ro thương.

Tần Phiên Phiên cong cong môi, chuyện khác thường tất có yêu [2], chỉ sợ vị Chu cô nương này sau khi hồi phủ, được người nào đó chỉ điểm, mới từ bỏ tính cách vốn có của mình, để đi một con đường khác.

[2] 事出反常必有妖: chuyện xảy ra khác thường tất sẽ có chỗ kỳ quái.

Trong cung này có vẻ sắp náo nhiệt rồi đây.

Đối với loại thay đổi này của Chu Uyển, Tiêu Nghiêu cũng không có để ý tới, hấn chỉ là nghe thấy được thanh âm quen thuộc mới ngẩng đầu lên xem một chút, sau đó lại không chút để ý mà rời đi.

"Hoàng thượng."

Mất thấy tám vị nữ tử đều giới thiệu xong rồi, Hoàng thượng lại muốn phát tay cho các nàng đi xuống, Hoàng Thái hậu không nhịn được mở miệng.

"Như thế nào, Thái hậu cũng thiếu cung nữ hầu hạ sao? Người nhìn trúng ai liền giữ lại đi." Tiêu Nghiêu lập tức quay đầu, một bộ dáng rất hiểu thuận mở miệng nói.

Sắc mặt Hoàng Thái hậu liền trở nên không tốt, loại tư thế chống đối tiêu cực này của Hoàng thượng quả thực làm người khó có thể chống đỡ.

"Cung nữ thì không cần, ai gia không thiếu người hầu hạ. Chỉ là thật vất vả mới tuyển tú một lần, Hoàng thượng không chọn, vậy ai gia giúp Hoàng thượng đề ý một chút, nếu không thì không thể nào nói nổi. Uyển Nhi là cháu gái ruột ai gia, ai gia nhìn nàng lớn lên, nên hiểu biết rất rõ, đứa nhỏ này lương thiện là một cô nương tốt, giữ lại đi."

Hoàng Thái hậu bày ra một bộ dáng hoàn toàn suy nghĩ vì hấn, giọng nói tuy rằng hiền lành, nhưng là lời này lại để lộ ra ý tứ chân thật ra bên ngoài.

Tiêu Nghiêu nhú nhú mày, hấn còn chưa kịp mở miệng, Cao Thái hậu ở bên cạnh đã lên tiếng châm chọc: "Khó mà làm được, dựa vào cái gì mà giữ chặt nữ người lại chứ, Hoàng Thái hậu cũng không sợ bị người chê cười đây là đi cửa sau sao, lại còn là ở trước công chúng nữa. Ai gia lại không thấy được vị Chu cô nương này có chỗ nào tốt, đứng không ra đứng nhìn giống hồ ly tinh." May mắn Cao Thái hậu còn biết lần này phục tuyển là chuyện lớn, nửa câu cuối cùng là mơ hồ nói qua, chẳng qua là những người ở đây đều có thể đoán được, vừa nghe cũng biết không phải lời gì hay.

"Còn có sắc mặt nàng trắng như vậy, vừa nhìn liền biết là thân thể không tốt, có thể sinh được hài tử hay không đây?" Cao Thái hậu bắt đầu mở to mắt ra để soi mói.

Chu Uyển có chút hồi hận, vì để mình trông càng có vẻ nhuộc liễu phù phong, nàng còn đánh nhiều thêm một tầng phấn nữa, thật là nhuộc liễu phù phong, đáng tiếc Hoàng thượng cũng không có nhìn nàng nhiều thêm một cái, thậm chí còn bị Cao Thái hậu bắt lấy nhược điểm.

Hoàng Thái hậu tức giận đến bốc khói, còn nói đứng không thẳng, hiện giờ hậu cung này người giống hồ ly từ nhất chính là Tần Phiên Phiên, vậy mà Cao Thái hậu lại coi nàng như bảo bối vậy. Đây là nhìn ai không thích, nên chỗ nào cũng có thể bới ra được tật xấu.

"Dựa theo quy củ, mỗi lần tuyển tú Thái hậu đều có tư cách giữ người lại, những người khác thì tùy Hoàng thượng, thích thì giữ không thì thôi. Ai gia muốn giữ Chu Uyển. Cho nàng một thanh ngọc như ý."

Hoàng Thái hậu không muốn cãi cọ với Cao Thái hậu nữa, Cao Vân Vân này thô tục không chịu nổi, nếu có cãi cũng không cãi thắng được bà ta, dù sao bà cố mang cái thân thể bệnh tật này để đến phục tuyển, chính là vì để giữ Chu Uyển lại.

Tuy rằng Hoàng Thái hậu kiên định nói muốn giữ Chu Uyển lại, nhưng không có Hoàng Thượng phân phó, thái giám phụ trách ngọc như ý cũng không dám hành động.

Tiêu Nghiêu nhún mày tự hỏi một lát, lúc sau mới phát phát phát tay: "Hoàng Thái hậu thật vất vả muốn giữ người lại, trăm nào có đạo lý không đồng ý chứ. Chẳng qua đây chính là ngài muốn giữ, hy vọng cô nương Chu gia có thể tuân thủ bốn phận, không làm ra việc gì vi phạm cung quy." Hắn vừa nói xong liền có thái giám hai tay dâng ngọc như ý lên.

Ngọc như ý này là từ bạch ngọc làm thành, thuần trắng không tí vết, mang theo một chút ánh sáng, lúc cảm giác lạnh lẽo kia đánh úp lại, trên mặt Chu Uyển hiện lên vẻ mặt mừng như điên. Vòng đi vòng lại, tốn rất nhiều tâm tư, cuối cùng nàng vẫn được giữ lại hậu cung.

"Thần nữ là cháu gái Cao Quốc công Cao Tinh, năm nay mười lăm, gặp qua Hoàng thượng." Lúc Cao Tinh nói lời này giọng nói vẫn hơi run run.

Sắc mặt của nàng không tốt lắm, đầu cũng không dám nâng lên, đây là bị dọa đến quá mức sợ hãi.

Chờ sau khi một hàng tám người này đều giới thiệu xong, Hoàng Thượng cũng không có lập tức đuổi các nàng đi, mà là quay đầu nhìn về phía Cao Thái hậu nhẹ giọng nói: "Mẫu hậu, ngài muốn giữ lại một người ở trong cung không?"

Dù sao lúc trước Cao Thái hậu cũng muốn Cao Tinh tiến cung như vậy, Hoàng Thái hậu cũng giữ Chu Uyển lại rồi, Cao Tổ Tuyết thì nhất định sẽ không ở lại hậu cung, cho nên Hoàng thượng cũng không ngại để Cao Thái hậu giữ một cái Cao Tinh lại.

Cao Thái hậu nghe vậy lập tức quay đầu đi nhìn Cao Tinh, Cao Tinh vẫn luôn run rẩy, lúc nàng tiến cung là bị mẹ cả ép buộc tới, nói thật Cao phu nhân cũng là vì tốt cho nàng, sau khi tuyển tú có thể nâng cao thân phận, đây là kết quả các nhà đều đồng ý.

Chỉ là Cao Tinh không muốn tới, đủ để thấy lần trước Tần Phiên Phiên cùng Hoàng thượng bạo lực giao hoan đã mang đến cho nàng bóng ma tâm lý lớn như thế nào.

Cuối cùng là Cao phu nhân cứng rắn phái người kéo nàng lên xe ngựa, bắt đầu từ giây phút tiến vào cửa cung kia, đáy lòng Cao Tinh vẫn luôn không yên ổn, nàng chỉ cảm thấy càng ngày càng sợ hãi, sợ Hoàng thượng sẽ giữ lại nàng.

Không phải đều nói nam nhân luôn thích cái loại nữ nhân sợ hãi lại muốn chạy trốn hấn hay sao. Nếu Tần Phiên Phiên biết lúc này trong lòng Cao Tinh đang nghĩ như thế nào, có lẽ là muốn cười ra tiếng, cô nương này cũng quá ngốc, trúng độc hơi sâu rồi.

"Ai gia ——" Cao Thái hậu vừa mở miệng nói chuyện, mới nói hai chữ.

Trái tim Cao Tinh đã bùm bùm nhảy cái không ngừng, hai mắt liền nhắm lại, bị dọa đến ngất đi rồi, phút cuối cùng còn ngã lên người một tú nữ ở bên cạnh làm nàng ta kêu lên tiếng.

Nàng không cần ở lại trong cung, nàng không muốn thị tẩm, thị tẩm là sẽ chết người, Hoàng thượng là tên cuồng biến thái, cô mẫu nàng thích nàng như vậy, nhất định sẽ giữ nàng lại, nàng không muốn nghe hết đâu.

Không thể không nói, bản lĩnh tự cho là biết của Cao Tinh cũng quá cao rồi, đúng là không ai có thể sánh bằng.

"Nha đầu này sao lại hôn mê rồi, ai gia không giữ nàng ở trong cung mà, xem xem dọa đến nàng rồi. Nhanh đi xuống gọi thái y đi." Cao Thái hậu rất không vui.

Nói thật, nàng chưa thấy nữ nhân Cao gia nào nhát như vậy, Cao Tinh nhất định là biến dị, nếu không sao lại sợ đến mức như vậy chứ?

Tần Phiên Phiên đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó liền cảm thấy vô cùng buồn cười, chỉ với lá gan này của Cao Tinh mà lúc trước còn một lòng nghĩ muốn leo lên long sàng, đúng là bị choáng váng đầu óc.

Trải qua chút nhạc đệm này, không khí trở nên cứng đờ bởi vì Hoàng thượng không chọn ai, cũng thả lỏng một chút.

Cao Thái hậu nhìn Cao Tinh bị nâng đi xuống, mới hơi thở dài nhẹ nhõm một chút, nàng nhìn thoáng qua Hoàng Thái hậu ngồi bên kia Hoàng đế, không khỏi liếc mắt một cái.

Đừng tưởng là bà không phát hiện, vừa nãy Hoàng Thái hậu lộ ra vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

"Ai gia cũng không giống mấy người thích đi cửa sau, Hoàng thượng người yên tâm, hôm nay người coi trọng ai liền giữ ai, ai gia tuyệt đối không tạo thêm phiền phức cho người. Nếu ai người cũng không thấy vừa mắt, ta cũng sẽ không nhét người cho người. Chính mình không có bản lĩnh lọt vào mắt Hoàng đế lại còn muốn dựa vào người khác tới gây áp lực, đúng là cười chết người."

Cao Thái hậu nhìn bà ta thấy khó chịu, nên tất nhiên liền nói mĩa.

Hoàng Thái hậu vốn còn muốn nhìn một chút, nhưng mà lúc này cũng hoàn toàn không nhìn được nữa.

Bà hết nhìn lại nhìn, nhưng cuối cùng nhận được cũng không phải là yên bình, mà là Cao Vân Vân được một tác lại muốn tiến thêm một thước, có thể không ra mặt mới là chuyện lạ.

"A, đúng vậy. Hôm nay ai gia cũng coi như là được thêm kiến thức, chẳng qua cũng chỉ là tự giới thiệu thôi mà vừa mới nói xong liền bị ngắt. Thế này thì ngay cả con gà cũng lớn gan hơn cả nàng, vẫn là thứ chưa hiểu việc đời, không lên được mặt bàn." Hoàng Thái hậu cười lạnh một tiếng.

Cao Thái hậu lập tức quay đầu, nói với bà: "Ngươi mới chưa hiểu việc đời thì có. Ngay cả người té xỉu cũng chưa thấy bao giờ, chính mình cũng nói được thêm kiến thức, đến tột cùng ai mới không lên được mặt bàn đây?"

Mắt thấy hai người lại muốn nháo lên, Hoàng thượng lập tức ra tay ngăn chặn.

"Xem nhanh một chút còn kết thúc, trăm còn có tấu chương muốn phê duyệt. Nếu hai vị Thái hậu muốn tập mồm mép, vậy chờ phục tuyền kết thúc lại tiếp tục được không?" Tiêu Nghiêu kéo kéo khóe miệng, hiển nhiên là tâm tình không tốt như lúc trước.

Cứ không tình nguyện mà bị kẹt ở trong son phấn cả nửa ngày, có thể có tâm tình tốt được mới là lạ.

"Thần nữ là nữ nhi Hộ Bộ Thị lang Thái Hân, năm nay mười lăm, tham kiến Hoàng thượng." Một giọng nói mềm mại mang theo ý cười truyền đến, giống như hoàng oanh hót vang, làm người cảm thấy mới mẻ.

"Đúng là một nha đầu xinh đẹp!" Cao Thái hậu không nhịn được lên tiếng khen một câu.

Trên thực tế phần lớn người trong điện đều cảm thấy trước mắt sáng ngời, vị Thái tử nữ này vừa thấy liền biết là không giống bình thường, cả người đều lộ ra một bộ tư thế tinh thần phấn chấn bông bột, hiển nhiên là một người hoạt bát.

Hơn nữa cặp mắt của nàng nghịch ngợm có thần, lúc nhìn về phía chung quanh liền cảm thấy như là rót sức sống vào hoàn cảnh xung quanh.

Một vòng tám người này giới thiệu xong, Tiêu Nghiêu không có lập tức tỏ thái độ, ngón tay hần vô ý thức gõ vào tay vịn, hơi nhíu mày lại, hiển nhiên là đang do dự cái gì.

Trong điện không có ai lên tiếng, chuyện lúc trước Thái tử nữ ở trên đường ngẫu nhiên gặp được Hoàng thượng, sớm đã truyền khắp hậu cung, Hoàng thượng không lập tức phát tay cho người rời đi, hiển nhiên là ở đây có người hần muốn giữ lại.

Tần Phiên Phiên nhướng mày, nàng cẩn thận đánh giá vị Thái tử nữ ở trong điện này.

Quả nhiên bộ dáng xuất sắc, khí chất trên người nàng càng làm cho người trước mắt thấy sáng ngời, nhìn không được muốn thân cận, lớn lên rất chọc người yêu thích.

"Đúng như lời mẫu hậu vậy, Thái tử nữ đúng là một nha đầu xinh xắn. Cha ngươi sao lại không hứa gả ngươi cho nhà nào mà lại muốn đưa ngươi tiến cung?"

Giọng nói trầm trầm của nam nhân, ngữ khí không gọn sóng, nhưng truyền tiến trong tai Thái Hân lại là rất dễ nghe.

Lập tức tìm Thái Hân đập nhanh hơn, nàng nỗ lực khống chế biểu tình trên mặt, nhẹ giọng nói: "Cha nói thần nữ nên tiến cung tuyền tú, để khi Hoàng thượng nhìn qua lại bàn đến chuyện đính hôn sau. Dưới bầu trời này, đất nào mà không phải là đất của Thiên tử, ở trên đất này, dân nào mà không phải là dân của Thiên tử. Tất cả thiên hạ này đều là để Hoàng thượng chọn trước." Nàng vừa nói xong, toàn bộ trong điện đều là một mảnh yên tĩnh với cái vỗ mông ngựa [3] này.

[3] nịnh hót.

Thái thị lang này đúng là buồn cười, không cho nữ nhi đính hôn trước, mà là đưa vào tuyền tú, rõ ràng là nhìn trúng vinh hoa phú quý trong hậu cung, lại cố tình muốn ra về đường hoàng mà nói cái gì là nguyện trung thành với Hoàng đế, này đúng là rất biết ra về.

Nếu theo như lời của hần, những đại thần đính hôn trước cho cô nương nhà mình không tiến cung tuyền tú, đó đều là loạn thần tặc tử hết sao?

"Thái đại nhân đúng là khác với những người khác, trong lòng trăm thấy rất được an ủi. Vậy ý của Thái tử nữ thì thế nào?" Tiêu Nghiêu sâu kín cười, tiếp tục đặt câu hỏi.

Thái Hân ngừng thờ, trên mặt để lộ ra tươi cười đẹp nhất, hơi hơi ngẩng đầu để Hoàng thượng nhìn rõ nụ cười trên mặt mình, nhưng mí mắt lại buông xuống không dám nhìn thẳng hần.

"Có thể hầu hạ Hoàng thượng, là vinh hạnh của thần nữ. Nói ra cũng không sợ ngài chê cười, nguyện vọng từ nhỏ của thần nữ chính là tiến cung phụng dưỡng ngài, còn xin Hoàng thượng thành toàn!" Thanh âm của nàng có vẻ rất trịnh trọng, tươi cười trên mặt hơi thu lại, rất có vài phần ý tứ nghiêm túc.

Không khí trong điện càng thêm yên lặng, vị Thái tử nữ này không hổ là do Thái thị lang sinh, lời nói đường hoàng dễ nghe chỉ cần há mồm ra liền nói được.

Tiêu Nghiêu lạnh mặt nhìn nhìn nàng, bỗng nhiên nhếch môi cười.

"Trăm thành toàn cho ngươi, cho Thái tử nữ ngọc như ý." Hần vuốt tay chỉ chỉ Thái Hân.

Mọi người đều kinh ngạc, Thái Hân trở thành nữ nhân duy nhất trong đám tú nữ được Hoàng Thượng tự nguyện giữ lại.

Không ít người cẩn thận đánh giá vị Thái tú nữ này, giống như là nhìn thấy tương lai thắng chức rất nhanh của nàng ta, còn có người nhân tiện liếc qua nhìn Tần Phiên Phiên vẫn luôn không nói chuyện.

Địa vị của vị Đào Tiệp dư này sợ là gặp phải khó khăn rồi, quả nhiên trong hậu cung trung có người mới tới, lại còn là người được Hoàng Thượng vừa ý mà chọn, mà Đào Tiệp dư lại có thai, không thể thị tẩm cố [4] sủng, nhìn dáng vẻ có lẽ nàng sắp bị thất sủng rồi.

[4] củng cố.

Bốn vị Quý phi cùng lúc nghĩ tới điểm này, Minh Quý phi là người không dấu được gì, cho nên khóe miệng cũng nhếch lên rồi.

Nàng cảm thấy lúc trước bị Hoàng thượng mắng đều đáng giá, vốn là mời Tần Phiên Phiên lại đây xem náo nhiệt, trên thực tế chính là muốn cho nàng ta tự mình nhìn Hoàng thượng tuyển nữ nhân, nói không chừng Tần Phiên Phiên vừa tức giận liền bị dè non.

Chẳng qua cho dù Hoàng thượng rõ ràng biểu lộ ra hứng thú với Thái Hân, Tần Phiên Phiên vẫn cứ là một bộ dáng chuyện không liên quan đến mình, không hề có ý tức giận.

"Cho mời nhóm tú nữ tiếp theo tiến ——" Trương Hiến Năng gập cổ lên muốn tiếp tục.

Tiêu Nghiêu lại phát phát tay, vẻ mặt mệt mỏi nói: "Được rồi, cũng tạm ổn rồi, tuyển được hai người tiến vào, lại nhiều hơn nữa không nuôi nổi. Gần nhất quốc khố trống không, đừng nghĩ bảo trăm nuôi khuê nữ cho bọn hân. Những người khác liền không xem nữa, đều sắp xếp một chút rồi về nhà đi, đỡ cho lãng phí lương thực."

Có Hoàng thượng dặn dò, Trương Đại Tổng quản cũng liền dừng đúng lúc.

Đương nhiên mấy lời nói khó nghe này của Hoàng thượng không ai dám phản bác.

Tiêu Nghiêu đứng lên, người trong điện đều hành lễ cung tiễn hân, Hoàng thượng đi thẳng tới trước mặt Tần Phiên Phiên.

"Đi, trăm đưa người hồi cung." Hân vừa nói vừa vờn tay ra với nàng.

Tần Phiên Phiên cũng đúng lúc nắm được, hai người tay cầm tay đi ra ngoài cung.

Đến lúc trong lòng bàn tay truyền đến cảm xúc non mềm, Tiêu Nghiêu mới phản ứng lại được, hân không nên ở trước mặt mọi người làm ra hành động thân mật như vậy, chẳng qua động tác vừa rồi hoàn toàn là do thói quen, giống như là trực tiếp khác ở trong đầu của hân.

Bởi vì Tần Phiên Phiên mang thai, phải chăm sóc nhiều hơn, cho nên dắt nàng đi đường cũng là việc đương nhiên.

Cho dù có cảm thấy được hơi mất trang trọng, Tiêu Nghiêu cũng không có buông tay ra, ngược lại cứ như vậy lôi kéo tay nàng đi ra ngoài.

Phía sau mọi người tràn đầy khiếp sợ, ở trước công chúng Hoàng thượng lại thân mật với Tần Phiên Phiên như vậy, chỉ sợ cái danh hồng nhan họa thủy này vị Đào Tiệp dư ngồi chắc rồi.

Chẳng qua là nàng cũng không đặc ý được bao lâu, rốt cuộc hậu cung có người mới tới, thật chờ mong không biết Đào Tiệp dư có thai đầu cùng người mới kiểu gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72: Hoàng Thượng Ra Chiêu

"Tại sao tay lại lạnh như vậy chứ? Có phải mặc quá ít hay không?" Hân lôi kéo tay của nàng, cau mày nói thăm.

Tần Phiên Phiên đi theo bước chân của hân, nhân nhả đi ở trên đường, ánh nắng mặt trời rải tới, chiếu lên trên người cực kỳ ấm áp.

"Mặc rất nhiều mà, là tần thiếp một ngày không có gặp Hoàng thượng thì trong lòng sợ hãi." Nàng nhẹ nói.

Tiêu Nghiêu quay đầu, cười nhẹ nhìn nàng một cái: "Gần đây càng ngày càng nhờn nhều nha, có mấy ngày trước đây trăm cũng không thấy nàng, sao lại không thấy trong lòng nàng sợ hãi chứ?"

"Này không phải do trong bụng có một người, một ngày hân không gặp được ngài thì trong lòng sẽ sợ hãi, sau đó khiến tần thiếp cũng sợ hãi theo." Nàng đưa tay sờ sờ bụng nhỏ, cong khóe môi cười đầy yêu thương.

Tiêu Nghiêu hơi sững sờ, nhìn Tần Phiên Phiên khi nói những lời này ra, thật sự càng nghe càng xuôi tai mà.

"Được, bây giờ nàng là lớn nhất, trăm có thời gian sẽ ở bên cạnh nàng." Ngược lại hắn nên thật sáng khoái mới đúng.

Tần Phiên Phiên đá nhẹ lông mày lên một chút, nàng phát hiện từ sau khi mang long thai thì độ bao dung của Hoàng thượng đối với nàng quả thật tăng tấp lên cao, ngay cả tính tình cũng trở nên ôn nhu hơn rất nhiều.

Nếu là trước đây thì chắc chắn sẽ nói vài câu hư hỏng với nàng, cuối cùng là quấy rầy đòi hỏi nàng phải đáp ứng, nói đến đây thì quả thật Tần Phiên Phiên muốn cảm ơn Tiết thái y, vậy mà để cho nàng phát hiện ra được mặt khác của Hoàng thượng.

"Vậy Hoàng thượng nói lời phải giữ lời đấy. Không phải bởi vì trong cung có người mới tới thì ngài liền không có thời gian đến thăm tần thiếp, mà dùng để đi nhìn mấy mấy tiểu cô nương kia." Tần Phiên Phiên lập tức làm nũng nói, tiện thể nhắc tới hai vị tú nữ được lưu lại hôm nay, hoàn toàn là lẫn lộn tâm tư của mình.

Hoàng Thái hậu giữ Chu Uyển lại, dựa vào tính tình của Hoàng thượng, không chỉ sẽ không hề sủng hạnh Chu Uyển mà nói không chừng còn để cho Chu Uyển sống ân hận trong cung, đối với điểm ấy thì Tần Phiên Phiên không có chút quan tâm nào.

Chỉ là vì sao giữ Thái Hân lại, nàng cũng có chút không nghĩ ra được, đáng đáp cô nương kia thật sự quá đáng yêu.

"Tiểu cô nương thì có gì có thể nhìn chứ, đều không có đẹp mắt như nàng." Tiêu Nghiêu thuận miệng an ủi nàng một câu.

Sau khi nói xong ngược lại chính hắn lại ngậm ngẫn cả người trước, lời lẽ xấu hổ dở ngon dở ngọt này mà hắn cũng nói ra được? Hoàn toàn không thể tin được mà.

Hắn ho nhẹ một tiếng, lại lập tức nói: "Trẫm luôn luôn miệng vàng lời ngọc, nói đi thăm nàng thì chính là đi thăm nàng. Còn hai vị kia, trẫm tự có an bài. Nàng không nên suy nghĩ nhiều, vẫn nên dưỡng thai cho thật tốt mới phải."

Tiêu Nghiêu thật sự đưa nàng về đến Thường Đào các, ngồi một chút rồi rời đi.

Hôm nay ở bên cạnh Tần Phiên Phiên xem toàn bộ quá trình chọn lựa là Liễu Âm, một mặt lo lắng, lập tức đã đặt câu hỏi: "Chủ tử, Chu tú nữ thì không có gì, nhưng vị Thái tú nữ kia được Hoàng thượng lưu lại, xem xét cũng không phải là loại người an phận gì. Mà trước đó nửa đường đã ngăn cản long liễn của Hoàng thượng, rõ ràng là một người có chủ ý, bây giờ ngài còn có long thai, cũng không thể để Hoàng thượng ngủ lại, phải làm sao mới ổn đây? Chẳng lẽ thật sự để cho nàng ta chui vào chỗ trống hay sao?"

Tần Phiên Phiên nhìn nhìn đáng vẻ nóng nảy như này của nàng, chỉ có chút nhịu mày, không nói gì.

"Tiếp dư, nô tỳ có hỏi thăm một chút, bên ngoài rất nhiều cung nhân đều nói Thái tú nữ được bay lên đầu cành. Bởi vì Hoàng thượng ra khỏi Thường Đào các của ngài thì liền đến Trữ Tú cung gặp nàng ta." Hồng Y vội vã từ bên ngoài đi vào, cũng là một vẻ mặt không cao hứng.

Mới từ Thường Đào các ra ngoài, liền đến thẳng chỗ Trữ Tú cung, đây cũng quá không nể mặt Đào Tiếp dư rồi.

Các cung nhân khác ở bên ngoài nói chuyện cũng có chút khó nghe, cả đám đều ước gì Đào Tiếp dư thất sủng, bởi vậy mắt thấy vị Thái tú nữ này muốn vùng lên, cả đám đều phát cờ hò reo.

Lông mày của Tần Phiên Phiên nhíu lại, lập tức trong lòng có chút cảm giác khó chịu nhỏ.

"Chờ chút nữa, nếu như hôm nay Hoàng thượng ngủ lại Trữ Tú cung, các người liền đi tìm hắn tới." Nàng lập tức phân phó nói.

"A? Ngài dùng lý do gì đây?" Về mặt của Liễu Âm ngây ngốc.

Mà về mặt của Hồng Y đứng bên cạnh cũng tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, còn có hành động này à, Hoàng thượng sủng hạnh ai thì Đào Tiếp dư đều có thể không chế rồi?

"Ta đau bụng, muốn gặp hắn." Nàng đưa tay vỗ vỗ bụng nhỏ, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

Hai cũng nữ liếc nhau một cái, vẫn là Liễu Âm nói: "Nếu như ngài dùng lý do này, một hai lần thì có thể, chứ không thể cứ dùng hoài như vậy được? Quả thật Hoàng thượng không phải là loại người háo sắc nhưng chỉ sợ ngày sau sẽ sủng hạnh người khác. Chủ tử, ngài--"

Nàng muốn mở miệng khuyên, nhưng lại nói không nên lời, việc này quá tổn thương đến tâm người rồi.

Tiêu Nghiêu hoàn toàn chính xác không phải một kẻ háo sắc, Tần Phiên Phiên thịnh sủng là do có nhiều thủ thuật, cho nên từ sau khi nàng vào cung, thật sự Hoàng thượng cùng nàng dính nhau không rời.

Vì vậy trong lúc nhất thời thì thật không có những nữ nhân khác sờ đến Hoàng thượng được, cho nên các phi tần khác trong hậu cung này mới gặp đến đỏ mắt.

Nhưng hiện nay không thể so với dĩ vãng, Hoàng thượng tự mình mở miệng lưu lại Thái tú nữ, đến tột cùng là dụng ý gì hay là chờ dò xét.

"Sao không thể dùng hoài được, chỉ ít trong lúc ta có thai, hấn sẽ không ngủ được với người khác. Ta thay hấn mang thai hải tử, thời điểm sinh nở còn muốn chạy một vòng quý môn quan, hấn thì tốt rồi ngược lại còn đi sùng hạnh những nữ nhân khác? Mơ tưởng! Hoặc là ta chết đi, hoặc là hấn bị thiên!"

Bỗng nhiên Tần Phiên Phiên vỗ lên mặt bàn, khí thế hung hăng nói.

Cả Liễu Âm và Hồng Y đều bị tư thế khí lực lớn như vậy của nàng gây kinh hãi, sau một lúc lâu Hồng Y mới miễn cưỡng gồng lên mà nói: "Chủ tử, nhưng mà trong bụng ngài là giả đó nha!"

Lúc Tần Phiên Phiên vừa nói những lời kia ra, cho dù là ai cũng đều cho rằng nàng thật sự mang thai, hoài thai mười tháng quả thật cực kì vất vả vô cùng.

"Vậy thì sao chứ? Ta già vờ còn cực khổ hơn, đã vậy còn phải lo lắng lửa giận của hấn sau khi chuyện bị bại lộ, còn phải cố gắng đóng vai buồn nôn ghê tởm này, hấn càng nên toàn tâm toàn ý đối với ta!"

Tần Phiên Phiên trừng các nàng một chút, ngón tay một mực gõ lên mặt bàn, tư thế kia giống như thật sự muốn đem Hoàng thượng đi thiên.

Hai cung nữ đều không có lên tiếng, được được được, người ủy khuất nhất nên người nói gì đều đúng!

Hoàng thượng chỉ ngồi một lúc liền trở về Long Càn cung, đồng thời đêm đó liền đưa thánh chỉ phong vị với cho Thái Hân.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Thái gia có nữ ả nói khéo léo, tướng mạo động lòng người, đặc biệt phong làm chính lục phẩm Quý nhân, tứ phong hào Bính[1]. Ban thưởng thiên điện ở Minh Thục điện, khám thử."

[1]: Bính - 饼: Bánh (thường có hình tròn giết, làm bằng bột để ăn)

Thánh chỉ này là do Trương Thành đến tuyên đọc, thời điểm Thái Hân nhìn thấy hấn, cả khuôn mặt đều tràn ngập vẻ khiếp cùng sự mừng rỡ như điên.

Hoàng thượng chỉ cùng nàng nói có mấy câu đã ban thưởng vị cho nàng, còn là để cho Trương công công đến tuyên đọc.

Tuy nói không bằng Trương Đại tổng quản, nhưng mà ai cũng biết Trương Thành là Đại tổng quản đời tiếp theo trong lòng Hoàng thượng, phân lượng này quá đủ rồi, cũng biểu hiện ra là địa vị của nàng trong lòng Hoàng thượng là không thể coi thường.

Đợi sau khi nàng nghe thánh chỉ xong, trên mặt biểu lộ có chút đắn đo khó nói.

Đầu tiên là không có thị tâm đã có thể lên tới chính lục phẩm Quý nhân, đãi ngộ này so với Đào Tiếp dư lúc trước còn tốt hơn, trước đây lúc Đào Tiếp dư không có thị tâm cũng chỉ được phong là Thái nữ.

Cộng thêm bản thân nàng là Quý nhân còn có thể có phong hào thì càng thể hiện ra nàng không giống với bình thường.

Hết lần này tới lần khác chuyện xấu nhỏ xíu này lại nằm ở chỗ phong hào, chữ "Bính" nghe kiểu nào cũng cảm thấy không có chút liên quan gì đến ưu nhã và vui mừng cả.

"Trương công công, phong hào này là chữ "Bính" nào vậy?" Nàng cung kính tiếp thánh chỉ, tự mình đưa một túi gấm cho Trương Thành, bên trong tất nhiên là đựng đều là vàng.

Thói quen ban thưởng vàng này, vẫn là xuất phát từ Đào Tiếp dư.

Trương Thành đưa tay ước lượng phân lượng, thỏa mãn đưa vào trong tay áo, nhìn cô nương mặt mày xinh đẹp trước mắt này, giật giật khóe miệng lộ ra một nụ cười thân thiết.

"Thưa Quý nhân, "Bính" trong bánh nướng." Hấn cực kỳ nhanh nhẹn trả lời một câu như vậy.

Sau khi Thái Hân nghe được câu này xong, chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, trời đất quay cuồng.

Chuyện lúc trước Hộ bộ thị lang bị Hoàng thượng chỉ vào mũi mà nắng, sớm đã truyền khắp kinh đô, người Thái gia bị toàn bộ mọi người cười nhạo hồi lâu.

Thái Hân tiến cung có thể nói là có hai tầng ý tứ, một là nhất định phải tranh đấu cao hơn người, để những kẻ chế giễu kia ngậm miệng, hai chính là lấy lòng Hoàng thượng đem chuyện cười bánh nướng này ra làm trò mua vui.

Không nghĩ tới nàng còn chưa kịp chúc mừng phục tuyền thông qua thì Hoàng thượng đã đem chuyện bánh nướng này, vĩnh viễn áp lên người nàng.

Bính Quý nhân, cái phong hào này sợ là muốn đi theo nàng cả đời, đương nhiên cũng là si nhục cả đời.

Thật vất vả nàng mới đứng vững, khóe miệng cứng nhắc buộc mình phải cười nói: "Trương công công, đây có phải nhầm lẫn gì rồi hay không? Cho tới bây giờ ta chưa từng nghe nói qua có phong hào là Bính nha."

Trương Thành vỗ vỗ ống tay áo, nói như chém đinh chặt sắt: "Không có sai, Hoàng thượng là suy nghĩ giúp ngài, nói là đặc biệt gán ý tứ của ngài. Bính

Quý nhân, không cần suy nghĩ nhiều, Hoàng thượng hào hứng nghĩ tới cái gì thì lấy cái đó, tiền triều còn có người gọi là Bao Mỹ nhân, cũng là bởi vì lúc ấy Hoàng đế đang ăn bánh bao. Ngài gọi là Bính Quý nhân, cũng rất dễ nghe mà, nô tài cả gan nói một câu, phong hào này tuyệt đối rất là đẹp. Chỉ cần ăn bánh ấy mà là có thể nhớ tới ngài, vậy thì Hoàng thượng ngày ngày đều phải ăn bánh, mỗi ngày cũng có thể nhớ tới ngài đấy!"

Trương Thành thật sự đem khả năng mở mắt là nói lời bịa đặt của Trương Hiến Năng học được đủ cả mười mười.

Nghe một chút ý tứ lừa dối này, kém chút nữa chính hắn cũng tin, nếu không phải tâm của hắn biết rõ ràng Hoàng thượng thích ăn đào nhất, quả thật hắn cũng cảm thấy Hoàng thượng muốn đổi sang ăn bánh.

Thái Hân cười khan hai tiếng, cái phong hào này trước ném sang một bên, nàng mới tiến cung vẫn mờ mờ vẫn là nên hỏi thăm được nhiều một chút.

"Minh Thục điện là chỗ ở của Minh Quý phi, ta ở thiên điện cũng nên đưa lễ gặp mặt cho Minh Quý phi, công công ngài có thể cho ta một chút chủ ý gì hay không?"

Nàng không nói thẳng mình ở cùng với Minh Quý phi sợ rằng sẽ khiến cho Minh Quý phi không cao hứng, mà dùng loại phương thức lượn lờ bên ngoài góc để nghe ngóng.

Ánh mắt của Trương Thành lấp lóe, Bính Quý nhân này thật sự cũng có mấy phần thông minh đấy.

"Nô tài không có hầu hạ qua Minh Quý phi, không rõ yêu thích của ngài ấy. Chẳng qua trước đây có nghe nói Minh Quý phi rất thích thục dược, có lẽ Bính Quý nhân nên ra tay từ chỗ này. Thời gian không còn sớm, Hoàng thượng còn chờ nô tài trở về phục mệnh đây, ngài nên sớm dọn đến Minh Thục điện đi, Trữ Tú cung cũng chỉ là địa phương tú nữ ở, bây giờ ngài đã không còn là tú nữ, không thể ngốc ở nơi này, miễn cho Hoàng thượng không được vui."

Hắn bịa chuyện vài câu, liền vội vàng cáo lui.

Nói đến thời điểm Hoàng thượng vừa mới bắt đầu phân chia cung điện, đều là chỉ bừa, mỹ nhân hậu cung nhiều, cung điện cũng giống vậy rất nhiều.

Các loại danh tự nào cũng có, Hoàng thượng vì dễ nhớ nên thường chọn một số cung điện mang tên dựa theo phong hào của phi tần.

Minh Quý phi cũng có chút tâm tư nhỏ, lúc nàng ta được phân đến Minh Thục điện đã lập tức cho người truyền lời đồn ra ngoài, nói Hoàng thượng thương cảm nàng ta, biết nàng ta thích thục dược, cho nên mới ban Minh Thục điện cho nàng.

Trên thực tế ai cũng biết vị chủ nhân này, yêu nhất chính là loài hoa quốc sắc mẫu đơn kia, vì tên của một cung điện đã tự đổi lại yêu thích của mình.

Bởi vì có vài câu nhắc nhở này của Trương Thành, vốn dĩ Thái Hân nghĩ ngày mai lại dời đi, cũng không thể không tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc trước.

Bên kia của Minh Quý phi ngay cả thánh chỉ cũng không có nhận được, vẫn là cung nữ đi thăm dò được Trương Thành đi tuyên chỉ, mới hiểu được Hoàng thượng đem Thái Hân nhét vào nơi này của nàng.

Minh Quý phi liền trở mặt tại chỗ rồi, quả thật là thờ phỉ phò ném vỡ ba chén trà, lớn tiếng quát mắng.

"Hoàng thượng đây là có ý gì? Nào có để cho Quý phi ở cùng người khác? Ta leo đến vị trí trên cao như vậy, cũng không phải muốn cùng người khác chia chỗ ở ra, phía dưới nhiều chỗ như vậy, tùy tiện chỉ một chỗ cũng không cần đến chỗ của ta, đây rõ ràng là giấu lên mặt ta mà? Sao Hoàng thượng không đem nàng ta phân đến Thường Đào các đi, vừa vặn để cho hai tiểu tiện nhân kia ngẩng đầu không thấy, cúi đầu cầu xé nhau!"

Minh Quý phi nói đến muốn khóc lên, nàng cảm thấy thật ủy khuất.

Từ xưa đến nay, thật sự là không có vị Quý phi nào ở cùng với người khác, vị phận của Quý phi cao như vậy, chính là muốn hưởng phúc, toàn bộ cung điện đều là của nàng mới đúng.

Kết quả còn muốn cứng rắn nhất định phải phân ra một cái thiên điện, nhìn thấy tiểu tiện nhân kia là đã muốn mắc ói rồi, Hoàng thượng đặc cách lưu lại người, thế nào mà không được sủng ái, về sau không chừng toàn bộ Minh Thục điện này cũng muốn đổi chủ luôn rồi.

Minh Thục điện đại náo, Thường Đào các lại là gió êm sóng lặng.

Đội Liễu Âm đem tin tức nghe được, nói một mạch cho Tần Phiên Phiên nghe xong, nàng ngẩng đầu lên cười ha ha.

"Chiều này của Hoàng thượng thật là hay quá mà, Bính Quý nhân, cũng mệt cho hắn có thể nghĩ ra được. Đến nỗi còn cho tới Minh Thục điện thì càng có chút thần kì rồi, toàn hậu cung đều biết tính tình Minh Quý phi lớn nhất, mà lại không có phong phạm khuê tú của một gia đình lớn, không quen nhìn liềm hành, còn đặc biệt hành không có đẳng cấp, làm sao hành cho khó coi. Bính Quý nhân này trong cung, nếu có thể trôi qua thật tốt thì mới gọi là chuyện kì lạ đấy!"

Dường như trong nháy mắt Tần Phiên Phiên đã nghĩ thông suốt, nàng đắc ý cười to, cầu từ tự giác tìm cho nàng một niềm vui mà.

Hôm nay Hoàng thượng đặc cách hỏi thăm vài câu với Thái Hân, khẳng định là có dụng ý, lúc ấy nếu như Thái Hân trả lời chính nàng ta không nguyện ý tiến cung, hoặc là không muốn nịnh nọt như vậy nguy trang bản thân đến lòng dạ son sắt, nói không chừng Hoàng thượng cũng sẽ không tính kế nàng ta

như thế.

"Quả nhiên vẫn là ta thu xếp - dạy dỗ tốt, ta thật có phong phạm!" Tần Phiên Phiên mặt mày hớn hờ nói.

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh, toàn bộ cung nhân đều cúi đầu, hận không thể khiến cho lỗ tai của mình điếc đi cho rồi.

Bọn hần hoàn toàn không biết Tiệp dư nói đến thu xếp - dạy dỗ là cái gì, càng không biết thu xếp - dạy dỗ chính là huấn luyện chó!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Cướp Đoạt Sủng Ái

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Lúc Thái Hân tới Minh Thục điện, sắc trời mới vừa sâm sẩm tối, nào biết lại bị ăn canh bé môn.

Thái giám thủ vệ trực tiếp nói cho nàng ta, Minh Quý phi không nhận được thánh chỉ, đã đi ngủ, có chuyện gì chờ ngày mai lại nói.

Thái Hân lấy ra rất nhiều bạc nhờ vị thái giám này hỗ trợ, thái giám kia theo lệ thu lại toàn bộ, nhưng sự tình lại vẫn làm như cũ, chỉ là thái độ ứng đối tốt lên rất nhiều.

"Xin lỗi, Bính Quý nhân, Minh Quý phi thật sự đã dặn dò. Hôm nay nương nương nhìn tú nữ một buổi sáng, đã sớm mệt đến đầu vầng mắt hoa, sau khi trở về liền chịu đựng không nổi, ngã vào trên giường ngủ rồi. Nương nương nói là trừ phi tới canh giờ thành an ngày mai, không cho phép bất cứ ai tới quấy rầy nương nương, đến nô tài còn không thể nào vào cửa." Tiểu thái giám kia một câu Bính Quý nhân, kêu so với ai khác đều dễ nghe hơn, nhưng ý tứ bên trong lời này cũng khó có thể châm chước.

Khuôn mặt Thái Hân âm trầm, sau khi nàng cứ mãi khẩn cầu, tiểu thái giám kia mới mở ra một cái khe hở, nói mấy câu với cung nữ trực đêm bên trong.

Rất mau đã truyền lời tới "Quý phi nương nương đã tỉnh, cúi giận một hồi, rồi lại ngủ tiếp, nương nương nói trước tiên ngài ở tạm Trữ Tú cung một buổi tối. Đến ngày mai nương nương đi Long Càn cung hỏi một chút mới được, không thể nghe một mình ngài nói mà cho ngài đi vào. Chuyện này rất khó làm."

Thái Hân chau mày, nàng lập tức nói: "Ta có thánh chỉ, công công người lại đi nói với Quý phi nương nương một câu. Ta..."

"Xin lỗi, mời ngài về cho." Tiểu công công này xua tay, xoay người đi vào trong điện, không hề trở ra.

Thái Hân cầm thánh chỉ ngây ngốc đứng ở ngoài cửa, nàng không nghĩ tới Minh Quý phi không cho người để nàng đi vào, không sợ ngày sau Hoàng thượng ra mặt thay nàng, tìm Minh Quý phi tính sổ sao?

Nàng tổn thất một số bạc lớn, còn không có chỗ ở, thử phi phi mà lại trở về Trữ Tú cung, kết quả Trữ Tú cung nàng cũng không vào được.

Lời đồn đãi buổi tối đầu tiên vị Bính Quý nhân mới thượng vị ngủ lại đầu đường rất mau liền truyền đi.

Thoạt nhìn giống như mọi người đều đã ngủ, trên thực tế chủ tử các cung đều phái người hỏi thăm, chờ xem nàng bị chê cười.

"Chủ tử, vị Bính Quý nhân này cũng thật xui xẻo, Minh Quý phi nói không nhận được thánh chỉ không cho nàng ta vào, cô cô Trữ Tú cung lại nói trong cung có quy định chủ tử có phân vị không thể ngủ lại Trữ Tú cung, bảo nàng ta đi tắm điện của mình. Đến lúc này nàng ta còn đang ở ngoài cửa cung, không biết nên làm thế nào cho phải đây." Hồng Y một mực báo lên tin tức nghe ngóng được.

Tần Phiên Phiên đang lật xem sách thoại bản, nghe thấy tin tức này không khỏi cong khóe môi.

"Quy định có phân vị không thể ở Trữ Tú cung, sao ta chưa nghe nói qua? Cho dù không thể ở lại lâu, nhưng ngày tháng phân vị, nếu không kịp dọn ra ngoài thì vẫn có thể nghỉ lại một đêm. Nha đầu này nhìn lanh lợi, sao tới thời khắc mấu chốt lại ngốc thế? Lúc trước ở dưới mí mắt của nhóm cô cô Trữ Tú cung còn có thể thông đồng với Hoàng thượng, một chút chuyện thế này đã bị làm khó rồi."

Trên mặt nàng mang theo vài phần biểu tình cười nhạo, ngữ khí cũng có vẻ không chút để ý.

"Hần là do lúc trước Minh Quý phi đã dặn dò Trữ Tú cung, nô tài nói thật, hậu cung này vẫn là nhìn vào phân vị. Vị Bính Quý nhân này, mắt thấy là Hoàng thượng tự mình lưu lại, tóm lại có vài phần mặt mũi, nhưng phân vị Minh Quý phi cao hơn nàng ta, tất nhiên là ép tới nàng ta không thờ nổi."

Từ nhỏ Hồng Y học võ ở bên ngoài, biết rất ít quy củ hậu cung, hiện giờ xem Thái Hân bị ức hiếp thành như vậy, không khỏi cảm khái một câu.

Chờ sau khi nàng ta nói xong, lại bất tri bất giác nhớ tới phân vị chủ tử nhà mình cũng thấp hơn Minh Quý phi, nhưng lại không để mấy vị Quý phi vào mắt.

Nàng ta lập tức sửa lời: "Đương nhiên ngoại trừ chủ tử ngài. Lúc trước nô tỳ nghe Liễu Âm nói, thời điểm ngài vẫn là Quý nhân cũng đã không sợ Minh Quý phi, thậm chí còn vượt cấp làm Tô Uyển nghi bị phạt cấm túc, cắt tiền tiêu hàng tháng."

Hồng Y vừa nói vừa sáng lấp lánh hai mắt mà nhìn nàng, trong mắt lộ ra vài phần ý vị sùng bái, biểu tình này giống nha đầu Liễu Âm kia y như đúc.

Tần Phiến Phiến cười lắc đầu: "Phân vị rất quan trọng, nhưng sùng ái của Quân vương càng quan trọng hơn. Phân vị này nguyên bản chính là ngôi cửu ngũ cho, tùy thời có thể thu hồi. Huống hồ hiện tại ta càng có chỗ dựa, không sợ hậu cung này quật ngã."

Nàng vừa nói vừa duỗi tay phủ lên bụng nhỏ của mình, trên mặt là biểu tình đắc ý, giống như trong bụng nàng thực sự có long chủng.

Trước khi Tần Phiến Phiến chuẩn bị ngủ thì được tin tức, vị Bính Quý nhân mới tấn phong này vẫn không tìm được chỗ ở như cũ, rất có khả năng đêm nay thật sự phải đứng ở ngoài cung một đêm.

Quý nhân là phân vị thấp, bên người cũng chỉ có một cung nữ hầu hạ, hai chủ tớ bơ vơ không nơi nương tựa, run bần bật trong gió đêm lạnh lẽo.

Chờ nàng ngủ một giấc tỉnh lại liền thấy Liễu Âm đã tới hầu hạ nàng, chỉ là nha đầu này nhất định đã nghe được lời đồn đãi gì, cho nên tinh thần phấn chấn, một bộ dáng gấp không chờ nổi muốn nói.

"Chuyện gì khiến người vui mừng thành như vậy?" Tần Phiến Phiến nhẹ nhàng nhướn mày, nhìn nàng ta mà có chút không có biện pháp.

"Còn có thể là chuyện gì, đơn giản chính là liên quan tới Bính Quý nhân. Ngài đoán xem tối qua vị Quý nhân này ngủ ở đâu?" Liễu Âm tỏ vẻ thần bí, trong ánh mắt còn lấp loè vài phần vui sướng khi người gặp họa, hiển nhiên Thái Hân không có được chỗ tốt gì.

"Không phải là thật sự ngủ một đêm ở bên ngoài chứ?"

Liễu Âm xua tay: "Trái lại không phải, chủ tớ hai người này không có chỗ nào để đi, nghe nói Bính Quý nhân không có biện pháp, oa oa khóc lớn. Nửa đêm là cung nhân Lâm Nguyệt cung đưa cho các nàng cái chủ ý, kêu các nàng ở tạm chỗ ở của cung nữ một đêm."

Sau một lúc lâu Tần Phiến Phiến không phản ứng lại, ở cùng cung nữ, tuy nói còn tốt hơn so với ngủ ngoài trời, nhưng chỉ sợ việc này sẽ trở thành vết nhơ cả đời của Thái Hân.

Kể cả nàng ta là nữ nhi của Hộ bộ Thị lang cũng không tẩy sạch được chuyện ở cùng cung nữ này, rõ ràng là cho toàn bộ nữ nhân hậu cung một đề tài chuyện phiếm, nếu về sau Hoàng thượng không dùng quyền lực để mệnh lệnh, đừng nói vị trí Hoàng hậu, đến phân vị hơi cao một chút cũng vô duyên với nàng ta rồi.

"Nàng ta đây là đưa tiền đồ lên tay người khác. Nguyệt Quý phi mới chân chính là kẻ giết người không chớp mắt." Tần Phiến Phiến cười lạnh một tiếng.

Lâm Nguyệt cung là tâm diện của Nguyệt Quý phi, cung nhân kia nhất định là do Nguyệt Quý phi bày mưu đặt kế.

Vào lúc Thái Hân bơ vơ không nơi nương tựa nhất, có cung nữ vờ tốt bụng tiến đến chỉ điểm bến mê, Thái Hân chắc chắn coi như trâu bò.

Cho dù trên thực tế đây là một cái bẫy, ở thời điểm này Thái Hân cũng sẽ không hề kiêng dè mà dấn lên.

"Ai nói không phải đây, chủ tử ngài cần phải cẩn thận. Bốn vị Quý phi này, tính tình Minh Quý phi kém cỏi nhất, nhưng cũng dễ đoán nhất, ngày thường ba vị còn lại không hiện son lộ thủy[1] nhưng tính tình còn xấu hơn Minh Quý phi, chỉ là không biểu hiện ra ngoài mà thôi."

[1] hiện son lộ thủy (显山露水): thể hiện bản thân.

Liễu Âm đầu miệng, vừa lúc nhắc nhở nàng.

Tuy rằng nàng ấy chỉ là một tiểu nha đầu, không có cơ hội tiếp xúc với mấy vị chủ tử phía trên, nhưng nhắc nhở Tần Phiến Phiến phải cẩn thận những người này, tóm lại là không sai.

Thời điểm thình an buổi sáng, Tần Phiến Phiến khoan thai tới muộn như cũ, nhưng lúc này nàng không phải người cuối cùng, Bính Quý nhân mới tấn phong tới còn muộn hơn nàng.

"Nô thiếp đến trễ, xin Thái hậu nương nương thứ lỗi, nơi này của nô thiếp có món quà tạ lỗi, còn mong Thái Hậu nhận lấy, có thể tha thứ nô thiếp."

Thái Hân cung cung kính kính hành lễ, hơn nữa từ ống tay áo lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, xem độ lớn nhỏ hẳn là son môi.

"Lúc ở khuê các, nô thiếp đã thích mê mấy món đồ chơi này, son môi này là nô thiếp tự mình làm, xin ngài vui lòng nhận cho." Nàng vừa nói vừa lộ ra tươi cười duyên dáng.

Tất nhiên có cung nữ dâng son môi lên, nhưng son môi này còn chưa tới tay Thái hậu, phi tần ngồi bên cạnh đã gạt xuống.

"Gần đây, ai cũng có thể làm phẩn mặt son môi, cũng không sợ chính mình không được tiên sinh chỉ dạy, làm ra đồ vật mang độc. Thái hậu nương nương, ngài vẫn nên để người khác thử trước một lần đi, miễn cho gây ra độc hại gì."

Tô Uyển nghi là người yêu thích làm đồ trang điểm nhất hậu cung, giờ phút này vừa thấy Thái Hân này liền cảm thấy thật không vừa mắt.

Mân mê son phấn, Tô Uyển nghi đã mời tiên sinh có chuyên môn dạy dỗ, dường như điều này giúp cho mọi việc của nàng ở hậu cung đều thuận lợi, rốt cuộc nữ nhân đều thích đẹp. Đoạn thời gian trước Cao Thái hậu nhìn nàng thuận mắt, chính là bởi vì nàng đáng lên không ít thứ tốt.

Hiện giờ nàng đang mảo đủ kính[2] muốn gần thêm một bước, kết quả về mặt này lại nhảy ra một người nữa, tất nhiên là bất lợi với nàng.

[2] mảo đủ kính (卯足劲): tập trung đủ lực lượng, khí lực.

"Xin Thái hậu yên tâm, trước đó nô thiếp đã tự mình thử dùng qua, không có bất cứ vấn đề gì." Thái Hân không đáp lại khiêu khích của Tô Uyển nghi, lập tức nói.

Cao Thái hậu cũng là loại thấy son phấn thì không đi nổi, cũng không để ý đến mạch nước ngầm mãnh liệt giữa các nàng, lập tức lấy ra một khối nhỏ bôi lên môi, lại lấy gương soi soi, tức khắc vui mừng.

"Chất cao tinh tế mượt mà, màu sắc tươi đẹp, mùi vị cũng dễ ngửi, đồ tốt. Thịnh an đã muốn thì cứ cho mượn đi, không phải chuyện gì lớn, huống hồ tối hôm qua ngươi cũng không nghỉ ngơi tốt, đều là bị những người đó làm tri hoãn, ngồi đi."

Hai mắt Cao Thái hậu sáng lấp lánh, tự cho rằng mình mỹ mạo lại cao hơn người một bậc, bộ dáng ngẩng đầu ưỡn ngực có vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Minh Quý phi không khỏi cứng đờ khoe miệng, Cao Thái hậu quả thực chính là khắc tinh lớn nhất của nàng.

Tha thứ Thái Hân đến trễ thì tha thứ đi, vì sao phải trách trên đầu người khác, tuy rằng Cao Thái hậu không chỉ tên nói họ, nhưng Minh Quý phi cũng cảm thấy mũi tên hướng vào chính mình.

Người Cao Thái hậu xem thuận mắt thì bà ta đều coi là người mình mà bên vực, ưu điểm này cũng là khuyết điểm của bà ta.

Cao Thái hậu bảo vệ người tất nhiên là tốt, nhưng dường như Cao Thái hậu luôn không ngừng bảo vệ một ai đó.

"Nhìn dáng vẻ mẫu hậu là đặc biệt thích vị Bính muối muối mới tấn phong này, ngài đối với nàng ấy tốt như vậy, thần thiếp đoán rằng vị Bính muối muối này muốn biến thành Đào muối muối thứ hai. Cũng không biết về sau hai vị này, đến tột cùng ai được mẫu hậu yêu thích hơn đây!"

Minh Quý phi bùng chén trà nhẹ nhấp một ngụm, ngữ khí ôn hòa mà nói.

Đây rõ ràng chính là châm ngòi ly gián, Minh Quý phi vừa nói vừa nhìn về phía Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên cười mà không nói, nhưng Thái Hân lại mở miệng trước: "Quý phi nương nương đề cao nô thiếp rồi, nô thiếp không dám đánh đồng với Đào Tiệp dư. Ai cũng biết nàng ấy là Tuyệt Đào tiên tử Thái Hậu nương nương sủng ái nhất."

Lời này của Thái Hân cực kỳ khách khí, giống như sợ Tần Phiên Phiên sẽ bị châm ngòi, sẽ làm gì nàng ta.

"Bính muối muối không cần tự coi nhẹ mình, bọn tỷ muội nơi này đều là tiên tử Thái hậu nương nương sủng ái. Tuy ngươi mới tới, nhưng cũng có phong hào, đặt là Thiều Bính tiên tử đi. Thái hậu nương nương, ngài nói xem, ngài có thích cái tên Thiều Bính (bánh nướng) tiên tử này không?"

Tần Phiên Phiên vừa dứt lời, liền thấy Cao Thái hậu lập tức gạt đầu: "Thích, trước kia thời điểm ai gia chưa tiến cung thích nhất ăn bánh nướng. Nhưng sau khi tiến cung, phát hiện có quá nhiều món ăn ngon, hình như không có bụng ăn bánh nướng nữa."

Mấy câu nói đó của Thái hậu chọc cười mọi người trong đại điện, trong khoảng thời gian ngắn không khí hoà thuận vui vẻ.

Sau khi Tần Phiên Phiên hoà long chừng, không khí vẫn là rất khó coi, nhưng hôm nay tất cả mọi người đều cười vì bánh nướng tiên tử.

Thái Hân cũng cười theo, chỉ là hai tay nàng lại gặt gao nắm khăn, nàng mở to hai mắt nhìn, một mực đảo qua người cười to trong điện, sớm hay muộn nàng cũng sẽ trả thù.

Muốn hung hăng đâm đâm nữ nhân này dưới chân, xé rách mặt các nàng, như vậy các nàng sẽ biết được hận ý trong đáy lòng nàng giờ phút này.

Không khí rất hài hòa, Cao Thái hậu cũng rất vui vẻ, không làm khó bất cứ kẻ nào, sớm thả các nàng rồi đi.

Trước khi đi, Thái Hân nhẹ giọng nói nàng chuẩn bị làm phẩn, vừa lúc bên ngoài hoa mai đang nở rộ, mời Thái Hậu cùng xem.

"Ai nha, ai gia đã sớm muốn học làm cái này, nhưng nhóm tiên sinh đó dựa vào tay nghề mà kiếm cơm nên cũng không chịu dạy, ngươi thật sự không ngại phải không?" Biểu hiện của Cao Thái hậu thật sự vui sướng.

Chỉ là bà vừa quay đầu thấy Tần Phiên Phiên, lập tức mời nàng: "Phiên Phiên cũng cùng đi chứ? Bên ngoài vừa lúc ban ngày, phơi nắng nhiều có lợi cho người đấy."

Còn không đợi Tần Phiên Phiên mở miệng nói chuyện, bên này Thái Hân đã nói: "Đào Tiệp dư có thai trong người, chỉ sợ không thể cùng đi. Điều chế đồ trang điểm phải tiếp xúc đến không ít đồ vật, chỉ sợ sẽ bất lợi với thai nhi, nên cẩn thận chút cho thỏa đáng."

Về mặt Thái Hân đầy lo lắng, Cao Thái hậu liền có chút do dự.

"Mẫu hậu và Tổ Tuyết cùng đi chơi đi, vừa lúc tần thiếp trở về nghỉ ngơi."

Đương nhiên Tần Phiên Phiên biết ý tứ của vị Bính Quý nhân này, còn không phải là muốn lợi dụng làm son phấn, đoạt lấy sủng ái của Cao Thái hậu sao?

Trong cung này, ngoại trừ sủng ái của Đế vương, còn có hai vị Thái Hậu đấy.

Thái Hân xem rõ ràng, Hoàng Thái hậu đã hoàn toàn ở hoàn cảnh xấu, cho nên trước khi nàng tiến cung đã hỏi thăm kỹ, tính toán làm thế nào có được lực chú ý và sự bảo vệ của Thái hậu, loại trừ Tần Phiên Phiên.

Cao Thái hậu bênh vực người mình, chỉ đối với một mình Thái Hân nàng là đủ rồi.

Tần Phiên Phiên ra khỏi Duyên Thọ cung, Liễu Âm đang điu nàng bắt đầu thay nàng bênh vực kẻ yếu.

"Chủ tử, sao ngài có thể để Bính Quý nhân kia thực hiện được ý đồ? Đáng ra không nên nể mặt nàng ta. Nàng ta chẳng qua chỉ là một Quý nhân từ lục phẩm, đến ngón tay Hoàng thượng cũng chưa sờ đến, lại dám bừa bãi như vậy, muốn gạt ngài ra khỏi bên người Thái hậu? Nàng ta cũng không lấy gương soi chính mình là cái thứ gì!"

Liễu Âm thờ phỉ phò nói.

Trên thực tế so với sủng ái của Hoàng thượng, sủng ái của Thái hậu càng nhìn không thấy.

Hoàng thượng là nam nhân, muốn cố sủng ít nhất có thể ngủ một giấc, nhưng Thái hậu là bà, ngoại trừ lấy lòng khoe mẽ ra phải dựa vào kỹ năng của từng người.

Bình tĩnh mà xem xét, vị Bính Quý nhân kia đích thực rất khôn khéo, Thái hậu hẳn là cũng rất thích nàng ta, bằng không cũng sẽ không trực tiếp khen nàng xinh đẹp ở buổi phục tuyền hôm qua.

Hơn nữa Thái Hân có nghiên cứu về son phấn, thật đúng là bất chệt đúng chỗ mềm yếu của Cao Thái hậu, về sau chỉ cần ở chung thời gian dài, nói không chừng thật sự có thể gần gũi với Thái hậu hơn Tần Phiên Phiên.

"Thật ra không đến mức gạt ra, vị Thái hậu này thoát nhìn không đáng hoàng, nhưng trong lòng bà ấy rõ ràng rành. Người nhìn bà ấy thích ta, nhưng có từng nhúng tay vào chuyện giữa ta và Hoàng thượng chưa? Cho nên dù cho ngày sau Cao Thái hậu càng thích nàng ta cũng không đến mức gây ra ảnh hưởng gì với ta." Thật ra Tần Phiên Phiên đã nhìn rõ.

...

Trong Long Càn cung, Tiêu Nghiêu mới vừa phê xong một đồng tấu chương, đang vô thức vuốt hạc giấy, bỗng nhiên lại hủy đi mấy bức tranh vẽ cổ quái hiếm lạ, này hẳn nhủ lại.

Thật lâu về trước hắn đã nói đi hỏi, kết quả chưa kịp hỏi ra miệng, trước tiên lăn đến trên giường, chờ đến khi lăn xong rồi, trời cũng sắp sáng, chuyện này lại bị ném tới sau đầu.

"Hoàng thượng, Đào Tiệp dư nói tiểu Muốn Muốn muốn Tiêu Muốn Muốn, hỏi ngài có qua không?" Trương Hiến Năng cụp mi rũ mắt mà đi đến phía sau hắn, nhẹ giọng thông truyền một câu.

Trên thực tế từ lúc bắt đầu vào cửa, Trương Hiến Năng vẫn luôn mặc niệm những lời này trong lòng.

Hai câu Muốn Muốn nói ra dường như muốn nín lưỡi, nếu không phải đầu lưỡi hắn nhanh nhẹn, nói không chừng đã cứng lại rồi.

Nghe lời này của tiểu yêu tinh nói đi, đến muốn gặp Hoàng thượng cũng nói được tươi mát thoát tục như thế.

"Đi thôi, vừa lúc muốn hỏi một chút nàng vẽ cái gì, lúc này nhất định phải hỏi ra, sẽ kiên quyết không ngắt lời!" Tiêu Nghiêu gấp lại tờ giấy có hình hạc, thu vào túi gấm, không có bất cứ do dự gì liền đứng dậy đi ra ngoài.

Trương Hiến Năng bước nhanh đuổi kịp, nhìn bước chân vội vã này của Hoàng thượng, không khỏi khẽ thở dài một hơi dưới đáy lòng.

Nhưng thật ra người muốn đánh trống lảng cũng không thể lăn ở trên giường, chỉ sợ gần đây cầu tử bị vắng vẻ rồi.

Lúc hắn đi vào Thường Đào các, vừa lúc Tần Phiên Phiên đang cầm bút vẽ tranh, nói nàng vẽ tranh không bằng nói vẽ xấu.

Từ hình vẽ hạc trên tờ giấy kia là có thể nhìn ra trình độ hội họa của Đào Tiệp dư duy trì ở trình độ của đứa bé ba tuổi, không thể nhiều hơn.

"Nàng vẽ thành như vậy, về sau nếu sinh ra hài tử, đoán rằng nó lấy bút vẽ bừa một nét cũng đều đẹp hơn nàng?" Vốn Tiêu Nghiêu còn nghĩ không quấy rầy nàng nhàn hạ thoải mái, kết quả trông mắt nhìn lên, thiếu chút nữa dọa chết hấn rồi.

Hấn không nên chờ mong Đào Tiệp dư của hấn có thiên phú gì ở mặt hội họa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Bổng Nhiên Tỉnh Ngộ

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

Tần Phiến Phiến ngẩng đầu trông mắt liếc hấn một cái, giận dữ vô cùng.

Tiêu Nghiêu vốn muốn tiếp tục chê cười nàng, nhưng khi đối diện với ánh mắt này của Tần Phiến Phiến, bỗng nhiên cả người đều mềm xuống.

Đào Tiệp dư của hấn lại đẹp hơn rồi.

Một thân thường phục rộng thùng thình, áo váy dài, áo khoác tay hẹp màu hồng đào, đầu chỉ cài một cây trâm ngọc màu xanh lục trên búi tóc, thoải mái, khoan khoái lại đáng yêu.

Trên mặt nàng không thoa phấn, làn da mịn như trứng gà bóc, trắng nõn, trơn mềm.

Tuy bị Hoàng đế chê cười, nhưng thần sắc nghiêm túc trên mặt Tần Phiến Phiến vẫn không giảm, phác họa từng nét như cũ.

"Nàng có hỏi Thái y chưa, người mang thai có thể trở nên xinh đẹp hơn sao?" Hấn dựa sát vào phía trước án thư, khom lưng hôn lên trán của nàng một cái.

Tay Tần Phiến Phiến run lên, cảm giác trán mình giống như bị bông vậy.

"Đại khái là 'Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi' thôi, cuối cùng thì trong lòng Hoàng thượng tần thiếp cũng có chút địa vị, cho nên ngài mới càng nhìn càng thấy đẹp." Nàng cong môi cười, lời nói ra lại giống như một đứa trẻ đang làm nũng vậy.

Có điều ý tứ khiêu khích trong những lời này quá rõ ràng, khiến người ta có chút không chống đỡ được.

Tiêu Nghiêu chớp chớp mắt, chần chờ mà nhìn nàng chăm chăm, dường như đang tự hỏi lời này của nàng là thật hay là giả.

Tần Phiến Phiến nhướn mày, hấp dẫn nha, Cầu tử thật sự để tâm đến nàng là tốt nhất, về sau khi bại lộ chuyện long chủng cũng có thể dựa vào phần tình cảm này cầu tình một chút.

"Chắc là trẫm có chút chú ý đến việc ăn một quả đào sẽ nhả ra một hạt đào thôi. Gần đây ái tần mang thai, liền thích suy nghĩ miên man rồi." Hoàng thượng thấy nàng tươi cười đầy đắc ý thì gọi cho nàng một gáo nước lạnh.

Lập tức Tần Phiến Phiến đi từ phía sau thư án tới, hai tay trực tiếp ôm lấy eo của Tiêu Nghiêu, nhón mũi chân lên, bắt đầu hôn môi hấn.

Nam nhân cảm nhận được xúc cảm mềm mại trên môi, tựa như chỉ trong nháy mắt đã bị trầm luân thật sâu, vị ngọt của quả nho truyền đến, chắc là lúc này Tần Phiến Phiến đã ăn nho, vì vậy hấn càng dụ nàng thâm nhập.

Rất nhanh hấn đã biến từ bị động sang chủ động, một tay ôm lấy sau lưng nàng, một tay ấn gáy nàng xuống, hôn cực kì động tình.

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động, ngẫu nhiên sẽ truyền đến âm thanh môi lưỡi hai người dây dưa, ái muội và nóng bỏng.

Cung nhân trong điện đều cúi đầu, ngay cả Trương Đại Tổng quản cũng không ngoại lệ, hấn lại thở dài một hơi dưới đáy lòng, mới hơi đứng đắn được một chút thôi, kết quả lại biến thành muốn lăn giường rồi.

"Dừng!"

Khi đôi tay của Tần Phiến Phiến cuốn lấy cổ hấn, nỗ lực chuẩn bị dời lên trên, một chân đã nâng lên, cuốn ở trên eo hấn, đúng lúc này Tiêu Nghiêu kêu dừng.

Thực ra sắc mặt hắn đã đỏ bừng, đã hôn đến mức không thở nổi.

Vậy cũng đủ thấy vừa rồi bọn họ kịch liệt bao nhiêu, cả người Tần Phiên Phiên cũng nhũn ra, trực tiếp chui vào trong ngực hắn.

May mắn Hoàng thượng ngừng lại đúng lúc, nếu không hẳn thực sự muốn bế nàng lên ném vào trên giường lộn lộn một hồi.

"Cách trầm xa một chút." Hắn phát tay để nàng cách xa ra, thấy Tần Phiên Phiên đứng nguyên tại chỗ bất động, tự hắn lui về phía sau hai bước, hoàn toàn là đáng sợ nàng.

"Nàng không biết trong bụng mình còn có một người à, nếu vừa rồi làm nó bị thương thì làm sao bây giờ?" Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng, để cho bản thân bình tĩnh lại một chút, mới nói một câu như vậy với nàng.

Tần Phiên Phiên hoàn toàn không sợ, lập tức đánh giá Tiêu Nghiêu từ trên xuống dưới một lượt, vô tội nói: "Sẽ không làm nó bị thương, ngài cũng không có cái gì quá lớn để chống đỡ bụng của tần thiếp mà."

Tiêu Nghiêu lập tức trở mặt, lạnh giọng nói: "Nàng nhìn đi đâu vậy? Nói ai không lớn hả?"

Hai người ân ái ái lại sắp "cháy" lên, có điều hiện tại trong bụng Tần Phiên Phiên còn có một đứa trẻ, trước kia Hoàng thượng sẽ không nhường dù chỉ một bước, bây giờ nhìn nàng dấu miệng muốn nổi giận, lập tức chủ động nhường, để cho nàng "hạ nhiệt".

Nói đến đây, trong lòng Tần Phiên Phiên đã bắt đầu nhũn ra rồi.

Thời điểm Cầu tử hiểu chuyện thật sự rất dễ nói chuyện, với địa vị của hắn như vậy, có thể nhường nhịn nàng đã rất khó.

Nhưng mỗi lần đến thời điểm Tần Phiên Phiên muốn thăng thấn với hắn, nháy mắt hắn đã nói sang chuyện khác, lập tức khiến cho tâm tư của nàng tan thành mây khói.

"Một vòng tròn và một đường lượn sóng này là trò chơi gì?"

Hai người hôn đủ rồi, cuối cùng cũng có thể ngồi xuống nói chuyện trong hòa bình, rốt cuộc Hoàng đế cũng lấy túi cầm ra, nhớ tới muốn hỏi một câu xem trên mặt túi vẽ thứ gì.

"Vòng tròn chính là tần thiếp, đường lượn sóng chính là Hoàng thượng. Ngài xem đường sóng kẻ sát vòng tròn này." Nàng nói tới đây, lại tiến đến bên tai Tiêu Nghiêu, đè thấp giọng nói: "Chúng ta đang làm chuyện xấu hổ đó."

Tiêu Nghiêu vừa định nghiêm túc thảo luận với nàng, kết quả chỉ một câu nói của nữ nhân này đã phá hỏng, cho dù là Hoàng thượng thì hiện tại sắc mặt cũng đã phiem hồng.

Đặc biệt là lỗ tai mà nàng vừa kẻ sát để nói chuyện kia, nóng đến dọa người, mơ hồ còn có thể cảm nhận được cảm giác Tần Phiên Phiên thổi khí vào nó.

"Sao nàng có thể từ một vòng tròn và một đường lượn sóng nhìn ra được đây là trâm và nàng?" Tiêu Nghiêu trừng nàng.

"Vòng tròn là trái đào này, đường lượn sóng chính là rỗng này, nếu không thì tần thiếp vẽ thêm cho ngài một cái chân năm móng nhé?"

Nàng vừa nói vừa làm, cầm lấy bút lông ở một bên vẽ vài nét, bên cạnh đường lượn sóng có thêm vài đường, nhìn qua rất giống móng gà, cũng rất giống nhánh cây lộn xộn, tuyệt nhiên không giống móng rồng chút nào.

Thái Hân vui mừng ôm một đồng đồ ban thường trở về từ Vĩnh Thọ cung, quả nhiên lấy lòng Cao Thái hậu là lựa chọn vô cùng chính xác.

Tính tình của vị Thái hậu này rất tốt, dễ bị dỗ ngọt lại ra tay hào phóng, nàng sắp vượt qua Tần Phiên Phiên rồi.

Kết quả nàng vừa bước vào Minh Nhục điện đã thấy Minh Quý phi ngồi ở trên ghế quý phi phơi nắng, nhìn thấy nàng tiến vào, liền lạnh lùng cười với nàng.

Minh Quý phi nghiêng đầu liền nhìn thấy một đoàn cung nhân đi phía sau Thái Hân đang ôm một đồng đồ ban thường, lại nhìn đến cảm xúc vui vẻ trên mặt nàng, nàng ta lập tức hiểu rõ toàn bộ.

"Nhìn Thái muội muội rất vui vẻ nha, dễ được Thái hậu nương nương liền vui đến quên mất chính mình là ai rồi sao? Ta thật sự không biết người vui vẻ cái gì nữa, thời điểm người nịnh bợ Thái hậu, Hoàng thượng còn đang cùng Đào Tiệp dư nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt đấy. Người là một nữ nhân chưa từng thị tẩm, vị trí chính Lục phẩm Quý nhân đã là cao nhất rồi, chẳng lẽ Cao Thái hậu còn có thể thăng vị cho người sao? Hay là bà ấy có thể cho long chủng của Hoàng thượng vào bụng người?"

Hai câu vừa rồi của Minh Quý phi khiến thần sắc mừng rỡ trên mặt Thái Hân nháy mắt như rơi vào hầm băng.

Nàng vốn cho rằng Minh Quý phi đang nhìn trộm những món đồ nàng được Thái hậu ban thưởng, nhưng mà không phải, theo như lời của Minh Quý phi, từng câu từng chữ đều là xát muối vào lòng nàng.

Nàng chưa từng thị tẩm nên căn bản không thể đứng vững trong hậu cung.

"Đồ vật Thái hậu nương nương thưởng đều là vật tốt, người từ từ hưởng thụ đi. Dù sao người cũng không dùng được đồ mà Hoàng thượng thưởng, tự giải quyết cho tốt đi." Sau khi Minh Quý phi nói xong câu đó thì đứng dậy đi vào trong.

Nếu không phải có mấy người Nguyệt Quý phi khuyên bảo, nàng ta thật sự không muốn nói với nữ nhân này dù chỉ một lời.

"Quý phi, ngài đừng tức giận, các vị Quý phi khác cũng là suy xét cho lâu dài. Ngài nên kích phát tính tình của Thái Quý nhân, để cho nàng ta biết bản thân nên làm gì, nhân cơ hội dịp Đào Tiệp dư xuống mới phải. Bính Quý nhân còn chưa làm nên trò trống gì, trong bụng cũng không có long chủng, về sau muốn xử lý sẽ tương đối dễ dàng." Cung nữ phía sau thấy nàng ta tức giận sắp lên tận trời, lập tức nhẹ giọng trấn an.

"Hừ, ta sẽ chờ xem bánh nướng này có lợi hại hơn quả đào tình không, nếu như không, để xem ta xử lý nàng ta thế nào!"

Không khí trong hậu cung thay đổi, mọi người đều có thể nhận ra.

Chu Uyển vẫn không có phân vị, bị giữ lại ở Trữ Tú cung, đừng nói đến thị tẩm, ngay cả việc triệu kiến cũng chưa từng, Hoàng thượng giống như đã hoàn toàn quên mất nàng.

Đối với Bính Quý nhân mới được sắc phong, mọi người đều cho rằng nàng ta sẽ một bước lên mây, nhưng Hoàng thượng vẫn chưa từng để nàng ta thị tẩm. Cho dù ngẫu nhiên gặp mặt, cũng chỉ nói không quá ba câu liền đuổi nàng ta đi.

Không ít phi tần đang chờ đợi có thể nhìn thấy cảnh tượng Đào Tiệp dư bị phân sủng, nhưng điều này cũng không xảy ra, ngược lại mỗi ngày Hoàng thượng đều ghé thăm Thường Đào các. Rõ ràng là Đào Tiệp dư đã không thể thị tẩm, Hoàng thượng vẫn cứ kiên định không đổi mà đi đến đó.

Mọi người đều như phát điên đến nỗi hoài nghi tin tức của Thường Đào các, rốt cuộc là Hoàng thượng đã trúng ma chú gì mà nhất định phải đi Thường Đào các mỗi ngày. Tàn Phiến Phiến lại có mị lực gì mà không dựa vào thị tẩm, chỉ cần nói chuyện trời đất cũng có thể giữ được lòng của ngôi cửu ngũ.

Thường Đào các vốn không lọt ra một chút gì, mắt thấy đi theo Đào Tiệp dư liền có đường rộng thênh thang mà đi, bọn họ sao lại muốn làm một phần đồ chứ.

Sau đó vẫn là chính miệng Tàn Phiến Phiến dẫn dò bọn họ nên tin tức mới được truyền ra ngoài. "Cũng không phải ta và Hoàng thượng làm chuyện gì mất mặt, các nàng muốn biết cái gì thì nói cho các nàng cái đó đi, chỉ cần các nàng chịu được thì sao ta đây lại phải ngăn cản chứ? Để cho các nàng biết được chỗ của ta là nơi như thế nào!"

Rõ ràng là Tàn Phiến Phiến sợ hãi cái gì, hơn nữa đây cũng không phải là giả vờ phô trương thanh thế.

Tất cả mọi người của Thường Đào các đều biết chủ tử của bọn họ là người mang long chủng, hơn nữa vẫn đang là người duy nhất có thai trong hậu cung, bởi vậy không ai có thể kéo nàng xuống khỏi vị trí thịnh sủng hiện tại.

"Người nói cái gì? Hôm nay Hoàng thượng tay cầm tay dạy nàng ta vẽ tranh?"

Trong Lâm Nguyệt cung, Nguyệt Quý phi tức giận đến mức sắc mặt tái nhợt, đã ném vỡ một cái chén sứ, làm canh tuyết lê vương vãi đầy đất.

Gần đây nàng ưu tư thành bệnh, không ngừng ho khan. Tin tức mỗi lần cung nhân hỏi thăm được đều khiến nàng cảm thấy tuyết lê đường phèn này ăn trong miệng còn đắng hơn so với hoàng liên.

"Vâng." Tiểu cung nữ vội vàng quỳ xuống, giọng nói run lên.

"Dạy nàng ta thế nào, nói rõ ràng tỉ mỉ cho bản cung."

"Quý phi nương nương, thân thể ngài không tốt, hay là đợi thân thể ngài tốt hơn, nô tỳ lại..." Tiểu cung nữ này còn chưa nói xong, Nguyệt Quý phi đã tức giận tới mức ném ly trà ra ngoài.

"Bởi vì ta không đắc sủng, cho nên hiện tại ta cũng không nói được các người đứng không?" Nàng tức muốn học máu quất lên.

"Nô tỳ không dám, Hoàng thượng ôm Đào Tiệp dư ở trong ngực, tay cầm tay dạy nàng vẽ tranh, trước vẽ quả đào, sau lại vẽ hoa đào, rồi cảnh đào. Hoàng thượng nói tươi đẹp như đào mạn (thường được dùng để chỉ thiếu nữ), bốn chữ "mặt như hoa đào" này đều là để hình dung Đào Tiệp dư, nàng nên cười nhiều một chút, long chủng trong bụng mới có thể khỏe mạnh." Tiểu cung nữ vô cùng sợ hãi bắt đầu kể ra tin tức hỏi thăm được.

Càng nghe, sắc mặt Nguyệt Quý phi càng tái nhợt, cắn chặt răng, dường như đã cắn đến chảy máu.

"Tàn Phiến Phiến, nàng ta thật sự gan to bằng trời! Căn bản là nàng ta không có mang long chủng, thế nhưng còn dám bừa bãi như thế! Vì sao Hoàng thượng lại phải vì nàng ta mở ra tiền lệ, vì sao mà chỉ có nàng ta được sinh con! Tiệp nhân này, ta vốn muốn nàng ta chết, nhưng nàng ta lại được đà lần

tới, mượn cái long chủng hư ảo giả dối này mà làm nũng với Hoàng thượng. Được Hoàng thượng tay cầm tay dạy vẽ tranh, đến ta cũng chưa từng được hưởng, nàng ta tính là thứ gì? Thân là một nữ nhân, sao có thể không rõ là mình mang thai thật hay giả."

Nguyệt Quý phi tức giận đến mức thất khiếu (hai mắt, hai lỗ tai, hai lỗ mũi, miệng) bốc khói, nàng phát tiết một hồi, đập hết những đồ vật có thể đập trong tầm mắt của nàng.

Trong điện chỉ còn lại hai cung nữ và một ma ma, cả ba người đều cụp mi rũ mắt quỳ trên mặt đất.

Nguyệt Quý phi ra tay với Đào Tiệp dư, thật sự thành công khiến cho Đào Tiệp dư mang thai giả, chỉ là chuyện chính lại thất bại.

Bởi vì Đào Tiệp dư không chỉ không bị thất sủng, ngược lại vì có long chủng nên càng được Hoàng thượng yêu thích.

"Khụ khụ khụ---" Cảm xúc của Nguyệt Quý phi kích động quá mức, bắt đầu ho khan không ngừng, thiếu chút nữa thì muốn nôn ra.

"Nương nương, ngài đừng gấp, chờ thêm một thời gian nữa đi. Dù sao thì giả cũng không thể biến thành thật, Đào Tiệp dư giả mang thai, hiện giờ Hoàng thượng đối xử với nàng ta càng tốt thì sau này càng thất vọng. Đến lúc đó khiến nàng ta thất sủng sẽ càng dễ dàng hơn, huống hồ, trong cung vẫn còn hai vị tú nữ, Bình Quý nhân..." Vị cô cô kia lập tức vươn tay vỗ lên lưng nàng, nhẹ giọng trấn an.

"Đừng nhắc hai phế vật kia với ta! Đây là lũ ngu xuẩn vô dụng! Chuyện này cần lập tức dừng lại, phải vạch trần nàng ta, nếu không chờ qua mấy tháng nữa, nàng ta và Hoàng thượng càng thêm gắn bó keo sơn, muốn chặt đứt thì tất cả cũng đã muộn. Khâm sai mạch cũng không phải là do Tàn Phiên Phiên, từ đầu đến cuối chuyện này, nàng ta chỉ là người bị hại. Tiệp nhân này đã sớm nghĩ kỹ rồi, nàng ta muốn bản thân thoát tội sạch sẽ, còn muốn lợi dụng long chủng để giữ lại tâm của Hoàng thượng, chờ Hoàng thượng thật sự không rời nàng ta được mới chủ động phát hiện ra chuyện giả mang thai. Như vậy nàng ta có thể kéo thêm được một chút đồng tình, dù Hoàng thượng có biết cũng sẽ chỉ càng thêm thương tiếc nàng ta. Tiệp nhân! Ta ngàn tính vạn tính lại không tính đến việc Hoàng thượng sẽ phá lệ vì nàng ta, cho phép nàng ta sinh nhi dục nữ cho Tiệp gia, một bước sai dẫn đến bước bước đều sai, rất có thể sẽ thua hết cả ván cờ."

Nguyệt Quý phi càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, cả người như rơi vào hầm băng.

Tàn Phiên Phiên đi một nước cờ thật hay, đầu tiên là nàng ta thử xem thái độ của Hoàng thượng với việc nàng ta mang thai long chủng, sau đó mới suy tính biện pháp.

Hiện tại Nguyệt Quý phi mới hiểu được, chuyện này là nàng tự vác đá đập chân mình, tức như muốn học ra một ngụm máu.

"Mau đi mời Tiết Viện phán đến đây."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Ta Định Đoạt

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần.

"Chủ tử, Tiết Viện Phán tới bắt mạch".

Liễu Âm đưa Tiết Viện Phán vào nội điện, Tàn Phiên Phiên nửa dựa vào ghế, Vọng Lan đứng bên cạnh lập tức đặt lên cổ tay nàng một cái khăn.

"Vi thần gặp qua Đào Tiệp dư". Tiết Viện Phán hành lễ nàng xong, liền ngồi xuống ghế bên cạnh, cẩn thận bắt mạch cho nàng.

Hôm nay thời gian tay Tiết Viện Phán đặt trên cổ tay nàng có chút lâu, Tàn Phiên Phiên không khỏi nghiêng đầu nhìn hẩn một cái, nếu dựa theo việc thường lui tới như vậy, Tiết Viện Phán chỉ hơi làm dáng vẻ một chút, liền báo tin vui cho nàng, dặn dò nàng dưỡng thai thật tốt các thứ.

Trong lòng bọn họ đều biết rõ ràng, trong bụng Tàn Phiên Phiên rộng tuếch, cho dù thời gian Tiết Viện Phán bắt mạch lâu thế nào, cũng không có khả năng nhét vào cho nàng một long chủng.

Nhưng hôm nay lại khác với ngày thường lui tới, việc khác thường chắc chắn có chuyện.

Tiết Viện Phán cau mày, bộ dáng vẻ mặt ưu sầu, dường như không biết nên mở miệng nói với nàng thế nào.

Không khí trong điện lập tức trở nên khẩn trương, Tàn Phiên Phiên mặt đầy thấp thỏm, rốt cuộc vẫn nhịn không được mà hỏi: "Tiết Viện Phán, thân thể bản tần có vấn đề gì sao? Sao hôm nay bắt mạch lâu như vậy?".

Tiết Viện Phán ngẩng đầu nhìn Tần Phiên Phiên, cực kì sầu khổ, nhẹ giọng nói: "Tiếp dư chớ kích động, thai này của ngài không quá ổn, có hiện tượng sinh non, chỉ sợ không giữ được".

Thần sắc Tần Phiên Phiên thay đổi mấy lần, cuối cùng biến thành khó có thể tin cùng cực kì bi thương.

"Người nói vậy, người là cái đồ lang băm, rõ ràng ngày hôm qua còn nói tốt, hôm nay liền nói đẻ non? Người đúng là không bằng Hách Thái y lúc trước, nhiều thế hệ làm y cái gì, bôn tần không tin, ô ô ô. Ta thật vất vả mới hoài long chủng, nếu rớt thì làm thế nào cho phải...".

Nàng biến sắc mặt cơ hồ là chuyện trong nháy mắt, lần đầu tiên Tiết Viện Phán nhìn thấy bản lĩnh của nàng, tức khắc đầu lớn một vòng.

Ban đầu nói chuyện mang thai của Tần Phiên Phiên, hẳn liền cực kì chột dạ, hiện tại muốn làm ra trò đẻ non khô hài, đối với cả người hẳn đều là một loại khảo nghiệm.

Huống hồ nữ nhân trước mắt này đang chỉ vào mũi hần nói hần lang băm, rõ ràng chính là một kiểu tư thế không dễ chọc, đúng là hần sợ nàng không quan tâm mà nháo lớn, tới Hoàng thượng bên kia khẳng định sẽ bị liên lụy.

"Tiếp dư bớt giận, chắc chắn vì thần sẽ dùng hết toàn lực để cứu long thai". Hần vừa thấy Tần Phiên Phiên sắp khóc đến ngất đi rồi, lập tức quỳ xuống bảo đảm với nàng.

Tần Phiên Phiên giờ tay, dùng khăn gắm che mặt lại, cả người đều khóc đến run lên.

"Không phải người nói sẽ sinh non sao? Nghiêm trọng như vậy còn có thể cứu được sao? Đừng nghĩ đến chuyện lừa gạt ta".

Tiết Viện Phán cắn chặt răng, thấp giọng nói: "Vi thần chỉ có thể tận lực".

"Cút, người cút cho ta, ta không muốn nhìn thấy đồ lang băm nhà người". Tần Phiên Phiên căn bản không nghe hần nói, lập tức phát tay bảo hần cút.

Tiết Viện Phán do dự một chút, vẫn xoay người rời đi.

Chờ bóng dáng hần vừa biến mất ở ngoài điện, Tần Phiên Phiên liền lập tức lấy khăn gắm từ trên mặt xuống, một giọt nước mắt cũng không có, hiển nhiên là vừa rồi nàng chỉ gào khan.

"Hong Y đi nhìn chăm chăm hần, xem hần đi đâu. Nếu hần muốn đi Long Càn cung tìm Hoàng thượng, nghĩ biện pháp cản đường hần. Hồng Thường, người đi Duyên Thọ cung tìm Tố Tuyết, bảo nàng ấy chờ lát nữa tìm Tiết Viện Phán bắt mạch, mặc kệ như thế nào cũng phải kéo dài thời gian".

Tần Phiên Phiên nhanh chóng phân phó xuống dưới, song bảo thai nghe được mệnh lệnh của nàng, lập tức lĩnh mệnh rời đi.

"Chủ tử, hôm nay Tiết Viện Phán trúng tà sao? Vậy mà lại nói ngài muốn sinh non, long chủng là chuyện hần tự mình bịa ra, sao hiện tại lại muốn đổi ý?". Về mặt Liễu Âm khó hiểu, nàng nhìn không hiểu nhất cử nhất động hôm nay của Tiết Viện Phán là vì sao.

Tần Phiên Phiên cười lạnh một tiếng, khí tức quanh thân nàng có chút căng chặt, hiển nhiên là vì vấn đề của Tiết Viện Phán bên kia.

"Chờ Hồng Y trở lại, có thể hỏi thăm một chút. Khẳng định người sau lưng Tiết Viện Phán hỏi hần, nàng ta không dự đoán được Hoàng thượng cho phép ta hoài long chủng, thậm chí bởi vậy quan hệ với ta càng tốt, không chỉ không lợi dụng được long chủng, làm ta trở thành một cỗ thi thể, ngược lại còn để ta từng bước thăng chức nhờ có long chủng, người nọ sợ, bởi vậy muốn đổi ý. Chỉ là mặc kệ long chủng này là thật hay giả, đều ở trong bụng ta, trò chơi đến một bước này, đã không thể nghe theo sự sắp đặt của bọn họ, nàng ta muốn ta sinh non, nằm mơ!".

Nàng vừa nói vừa khề hừ một tiếng, giống như nghĩ tới cái gì, khóe miệng lên cười đắc ý.

Nha đầu Liễu Âm này nhất gan, vừa nghĩ tới chuyện giả dựng này bị Hoàng thượng vạch trần, liền sợ không được, không khỏi thấp giọng nói: "Nếu không chủ tử ngài thuận nước đẩy thuyền là được. Chuyện giả dựng này tóm lại không tốt, bản thân Tiết Viện Phán đúng là lừa gạt Hoàng thượng, chuyện ngài sinh non này nhất định sẽ phối hợp với ngài, ngài có chỗ nào sơ hở, cũng khẳng định sẽ hỗ trợ lấp liếm, từ đầu đến cuối Hoàng thượng sẽ không phát hiện ra cái gì. Ngài còn có thể mượn cơ hội này, làm Hoàng thượng đau lòng ngài, như vậy càng có thể tăng mạnh cảm tình của hai người".

Kiến nghị của Liễu Âm đúng là rất có lợi với Tần Phiên Phiên, chỉ là nàng vẫn lắc đầu.

"Ta cũng không muốn lừa gạt Hoàng thượng, nhưng hiện tại lại không phải do ta. Chuyện này Tiết Viện Phán chỉ là quân cờ nghe người ta bài bố, ta không hoài long chủng, đối với viện phán mà nói, cũng không có tác dụng lớn gì, nhưng hần vẫn mạo hiểm cả cái đầu để lừa gạt mọi người, giả dựng lên chuyện này. Khẳng định người sau lưng hần có thể lực rất lớn, hiện giờ hần nói ta đẻ non, chuyện này đối với hần và ta đều xem như có lợi, vậy người sau lưng Tiết Viện Phán thì sao? Căn bản chỉ là một hồi bận rộn, sao người biết nàng ta sẽ cam tâm hạ xuống khẩu khí này? Vạn nhất nếu nàng ta đẩy Tiết Viện Phán ra, nói ta và hần cùng một phe lừa gạt Hoàng thượng, hậu quả sẽ như thế nào?".

Đoạn lời nói này Tần Phiên Phiên vừa nói ra, Liễu Âm liền dừng lại tâm tư muốn nàng nhận chuyện sinh non.

Ai cũng không biết người sau lưng Tiết Viện Phán đến tột cùng có bao nhiêu điên cuồng.

Chủ tớ hai người đang nói, Hồng Y liền trở lại, sắc mặt có chút không được tốt.

"Nô tỳ một đường đi theo hần, vị Tiết Viện Phán này cũng thật là, đầu tiên hần đi Minh Thục điện bắt mạch cho Minh Quý phi, sau lại trở về Thái y viện, thay đổi thành trang phục thái giám đi Lâm Nguyệt cung. Nếu không phải thị lực của nô tỳ tốt, thì đã bị hần qua mắt rồi. Sau đó cung nữ hầu hạ bên người Tô Tuyết cô nương, dựa theo ngài phân phó đi thỉnh Tiết Viện Phán bắt mạch, may mắn bị nô tỳ ngăn cản, nếu không vị Tiết Viện Phán này sẽ bị lộ tẩy. Tiết Viện Phán còn ở trong Lâm Nguyệt cung, nô tỳ liền vội trở về bẩm báo với ngài". Hồng Y nói nói, nhin không được trọn mắt, nói cũng rất nhanh.

Tần Phiên Phiên nhẹ nhàng cười, vừa lúc Hồng Thường trở lại, trên mặt còn mang theo vài phần thần sắc nôn nóng.

"Chủ tử, Hồng Y nàng không cho nô tỳ hoàn thành nhiệm vụ, nô tỳ bảo cung nữ đi thỉnh Tiết Viện Phán tới bắt mạch cho Tô Tuyết cô nương, nàng ấy nói nửa đường gặp được Hồng Y, Hồng Y bảo nàng ấy không cần thỉnh, Tô Tuyết cô nương còn tưởng là nô tỳ nghe nhầm đấy!". Mặt Hồng Thường đầy oan ức, sao nàng có thể nghe nhầm.

Tần Phiên Phiên trấn an mà phát phát tay: "Ta cho người đi bên Tô Tuyết, là sợ Tiết Viện Phán vội vã nói với Hoàng thượng ta muốn sinh non, nhanh chóng như vậy đối với ta rất bất lợi, cho nên mới nghĩ để Tô Tuyết giữ chặt hần kéo dài thời gian. Chỉ là nếu bên kia còn chậm rì rì chuẩn bị, ta đây sẽ có đường sống bỏ trí".

Nàng trầm tư một lát, duỗi tay gõ gõ mặt bàn, rồi hạ quyết định giống như quyết tâm làm chuyện gì đó.

"Hồng Y đi một chuyến đến Duyên Thọ cung, bảo người của Tô Tuyết đi với người, chờ vị Tiết Viện Phán này trở lại Thái y viện thay xong xiêm y, lại bảo cung nhân thỉnh hần đi bắt mạch cho Tô Tuyết. Hồng Thường hiện tại đi Thái y viện, thỉnh một vị thái y ít tư lịch tới bắt mạch cho ta".

Hiện giờ Tần Phiên Phiên đã xác định, người sai sử Tiết Viện Phán làm việc, tám chín phần mười chính là Nguyệt Quý phi.

Lúc trước Tiết Viện Phán đi một chuyến đến chỗ Minh Quý phi, chỉ sợ cũng là để phân tán lực chú ý, nếu không phải Hồng Y tiếp tục đi theo hần, trực tiếp trở về bẩm báo với nàng, Tiết Viện Phán đi Minh Thục điện, chỉ sợ Tần Phiên Phiên đã hoài nghi đối tượng chính là Minh Quý phi.

Trong Lâm Nguyệt cung, Nguyệt Quý phi đang phát giận, hiển nhiên nàng đang rất tức giận, Tiết Viện Phán quỳ trên mặt đất, bên cạnh đã có hai chung trà nát, không khí thật sự khàn trương.

"Tiết Viện Phán, người có ý gì, bốn cung bảo người lập tức nói với nàng ta muốn nàng ta đẻ non, hơn nữa đi Long Càn cung nói một tiếng với Hoàng thượng, qua mấy ngày nữa nhân cơ hội xuống tay trên người nàng ta, để nàng ta có nguyệt sự bình thường, đến lúc đó cho dù nàng ta nháo xé trời, cũng nên biết lúc trước đều là giả dựng lên. Cũng không thể nói với Hoàng thượng, chỉ có thể im lặng, người hoàn toàn có thể chỉ trích nàng ta. Đến tột cùng người đang sợ cái gì? Lúc trước bởi vì ta vẫn luôn cho rằng có chuyện cơ, cho nên làm nàng ta giả dựng lâu như vậy, kết quả Hoàng thượng ngược lại càng ngày càng sùng ái nàng ta, đương đoạn bắt đoạn phản chịu này loạn[1]!".

[1] Đương đoạn bắt đoạn phản chịu này loạn: Đưa ra quyết định mà do dự, tất chịu hoạn nạn.

Nguyệt Quý phi tức giận quá sức, sắc mặt trắng bệch, dù để thấy kích động như thế nào.

Lần đầu tiên Tiết Viện Phán thấy Nguyệt Quý phi không màng hình tượng như thế, không khỏi nhú nhú mày.

"Nương nương, vì thần cho rằng vẫn nên từ từ mưu tính mới tốt. Dù sao Đào Tiệp dư cũng là nữ nhân Hoàng thượng sủng ái nhất, làm một động tác vô ý, rất có thể sẽ khiêu khích nàng ta tức giận, nàng ta không giống, hơn nữa phi tần tâm tư như vậy rất dễ đoán. Giống như lúc trước, chúng ta thiết kế nàng ta giả mang thai, đều cho rằng nàng ta sẽ có tính toán khác, nào biết nàng ta trực tiếp nói cho Hoàng thượng. Nếu chúng ta làm nguyệt sự của nàng ta khôi phục lại như bình thường, nàng ta biết mình giả mang thai, khi đó rất có khả năng nàng ta sẽ không quan tâm mà nói cho Hoàng thượng, tính mạng của vị thần liền khó bảo toàn".

Nguyệt Quý phi nghĩ thật đẹp, nhưng hiện giờ Tiết Viện Phán lại không chịu sự khống chế của nàng ta, rốt cuộc chuyện này là chuyện giả dựng nên, nếu bại lộ, người xui xẻo đầu tiên chính là thái y chẩn bệnh.

Lúc trước chính hần làm trò trước mặt Hoàng thượng, thề son sắt rất nhiều lần, thật sự Đào Tiệp dư hoài long chủng, một chút đường sống cứu vẫn cũng không có.

"Từ từ mưu tính, nữ nhân kia sẽ không thiện bãi cam hựu[2]. Người muốn ta nói bao nhiêu lần, nàng ta đã sớm biết chính mình không hoài thai, căn bản là tương kế tựu kế, lợi dụng thai giả trong bụng đi thông đồng Hoàng thượng. Người nói tâm kế nữ nhân này có bao nhiêu sâu, nàng ta là đồ tiện nhân mà thôi!"

[2] Thiện bãi cam hựu: cam tâm tình nguyện mà bỏ qua.

Nguyệt Quý phi tức giận đến mức nhảy dựng từ trên ghế, nàng cảm giác đôi mắt của thái y trước mặt này, nhất định là bị ghen đố kỵ lại.

Tiết Viện Phán quý dị tạm dừng một chút, ngữ khí châm chọc nói: "Vị thần cảm thấy không đến mức, nhất định Đào Tiệp dư không biết chính mình giả hoài thai. Mỗi ngày vị thần đều bắt mạch cho nàng ta, nàng ta đều thật tình chờ đợi tiểu Hoàng tử sinh ra, cùng với chuyện hôm nay nói với nàng ta muốn nàng ta đẻ non, nàng khóc rất lâu, hần không thể thừa nhận loại thống khổ này thay long chủng trong bụng".

Hần nói xong, trong điện lâm vào yên tĩnh như chết.

"Người nói cái gì? Mắt người mù à, nàng ta chính là đang giả vờ, người không cần coi thường Tần Phiên Phiên. Nàng ta là người nào, trên đời này chỉ có

nàng ta là người diễn giỏi nhất, nàng ta có thể chỉ vào Cao Thái hậu nói là Tây Vương Mẫu, tự xưng là Tuyết Đào tiên tử, nước mắt nói đến là đến, vậy mà người lại tin tưởng lời nàng ta nói? Nam nhân các người có phải thời điểm sinh ra quên không mang theo não phải không? Nàng ta có cái gì tốt, miệng lúc nào cũng nói dối, không có gì thật lòng, trước nay đều không đáng tin cậy, nhưng nàng ta nói cái gì, các người liền tin sao? Hoàng thượng như thế, hiện giờ người cũng như vậy? Người là người bốn cung một tay nâng đỡ làm Viện phán Thái y viện, người không tin bốn cung nói, lại đi tin lời nói của một tiện nhân?"

Nguyệt Quý phi liền nhảy dựng lên, trực tiếp xông tới, tát cho hấn một cái, hiển nhiên là sắp bị tức đến ngất đi rồi.

Tiết Viện Phán bị nàng đánh mặt, hấn ở Thái y viện, so với những lão nhân đó tất nhiên tuổi nhỏ hơn, nhưng bản thân hấn không tính là nhỏ tuổi, nhi tử cũng đã hơn mười tuổi bắt đầu làm mai được rồi.

Hiện giờ Nguyệt Quý phi tức đến học máu, trực tiếp tát hấn một cái, loại sỉ nhục này hấn cảm thấy không thể tiếp thu.

Nguyệt Quý phi nâng tay lên, còn muốn tát thêm một cái, nhưng tay lại bị hấn chặt chẽ bắt được.

"Nương nương, vi thần không phải nô tài để ngài tùy tiện đánh mắng, thời điểm ngài động thủ đừng làm người. Còn có mặt của vi thần, có thể tự mình nhìn, Đào Tiệp dư thật sự cho rằng mình hoài long chủng, không phải giả vờ. Tiểu tâm sử đến vạn năm thuyền[3], lúc trước chính ngài đã đưa ra chủ ý xấu xa này, muốn cho nàng ta giả mang thai gì đó, kết quả người tự loạn đầu trận tuyến, chẳng thể trách người khác".

[3] Tiểu tâm sử đến vạn năm thuyền: Làm việc tỉ mỉ cẩn thận thì mọi chuyện sẽ thuận lợi giống như chèo thuyền cẩn thận thì thuyền có thể đi được cả vạn năm

Tiết Viện Phán là thái y, tuy nói bắt mạch tại hậu cung có tính nguy hiểm nhất định, nhưng vốn dĩ là đại phu đã được nhiều người kính ngưỡng.

Lúc trước đều là người bệnh khỏi hấn đập đầu cảm tạ hấn, hiện giờ lại bị người cho một cái tát, hấn thật không chịu nổi.

Huống hồ hiện giờ hấn đã là Viện phán, cảm thụ kia ở trong lòng, lại càng thêm không giống người thường.

"Nói mang thai thật cái gì, cũng chỉ có đứa ngốc mới cho rằng nàng ta mang thai thật. Bốn cung cũng là nữ nhân, nàng ta sao có thể không biết chính mình giả hoài thai, nàng là đang diễn cho người xem, muốn người phán đoán sai lầm, cuối cùng là muốn mệnh của người".

Nguyệt Quý phi đột nhiên kéo cánh tay mình trở về, trên mặt biểu tình phẫn hận, biểu hiện của nàng vẫn tức giận không nhẹ như cũ.

"Nương nương, ngài là nữ nhân, nhưng ngài vẫn như cũ đoán không ra tâm tư của Đào Tiệp dư đó thôi. Lúc trước ước nguyện ban đầu của ngài là muốn vi thần thiết kế Đào Tiệp dư giả mang thai, muốn nàng ta phải chết. Nhưng người ta sống rất tốt, cho nên đừng nói đề tài nam nhân nữ nhân này. Vi thần đã có tính toán, nhất định sẽ làm như ước nguyện của ngài, sau đó ngài đi cầu dương quan của ngài, thần đi cầu độc mộc của thần, ngài giúp vi thần một tay, cho thần được đến chức viện phán này, coi như vi thần trả cho ngài! Cáo từ!"

Ngữ khí hấn cứng rắn nói xong đoạn lời nói này, xoay người liền rời đi, hiển nhiên là đàm phán của hai người tan vỡ.

Nguyệt Quý phi tức giận đến mức bốc khói, nàng lại bắt đầu ho khan kịch liệt, thậm chí cảm thấy cổ họng có một cổ tanh ngọt, giống như tùy thời có thể khụ ra một búng máu.

"Nương nương, ngài đừng nóng giận. Tuy rằng Tiết Viện phán không giỏi, nhưng tốt xấu gì hấn cũng đã đáp ứng ngài rồi, sẽ giúp ngài kéo Đào Tiệp dư xuống, chờ sau khi chuyện thành, ngài sẽ có thời gian xử lý hấn". Cung nữ một bên lập tức đi tới đỡ lấy cánh tay nàng, nhẹ giọng trấn an.

"Không, ta muốn hấn cùng tiện nhân Tàn Phiên Phiên kia đều phải chết! Không phải hấn nói Tàn Phiên Phiên tốt sao, ta để hấn nói được, đều đi tìm chết đi!". Nguyệt Quý phi vất vả lắm mới bình tĩnh lại được, lập tức nói.

Trong Thương Đào các, một thái y tương đối trẻ tuổi đang bắt mạch cho Đào Tiệp dư, mảy hấn vẫn luôn nhăn, hiển nhiên là đoán đo không chuẩn.

Rõ ràng mạch tượng của Đào Tiệp dư không có hoạt mạch hiện ra, nhưng lại thực vi diệu, hấn không biết tại sao lúc trước Tiết Viện Phán một mực chắc chắn Đào Tiệp dư mang thai.

"Vương Thái y, thế nào? Thai nhi của bốn tần có phải rất tốt hay không? Gần nhất đã bắt đầu có phản ứng nôn nghén, mới vừa rồi Tiết Viện Phán cũng nói không tồi, chỉ là người cũng biết, hậu cung này chỉ có một mình ta hoài long chủng, tóm lại phải cẩn thận chút". Tàn Phiên Phiên vừa ăn nhọ vừa nói, chỉ là vừa dứt lời, nàng liền nôn khan hai tiếng.

Liễu Âm bên cạnh lập tức liền bưng cho nàng một chén trà súc miệng, hốc mắt nàng hồng hồng, hiển nhiên là buồn nôn đến khó chịu, nhưng trên mặt lại tràn đầy biểu tình hạnh phúc.

Vương thái y thu hồi tay, hấn đã đặt ở trên cổ tay hồi lâu, nếu Tiết Viện Phán nói lời này, hơn nữa lại xác nhận Đào Tiệp dư có thai, mạch tượng như vậy cũng thực vi diệu, cuối cùng cũng không thể nói người ta không hoài.

"Đúng vậy, mạch tượng của Tiệp dư rất tốt, bảo bảo trong bụng rất khỏe mạnh, ăn nhiều thức ăn bổ dưỡng sẽ càng tốt". Vương thái y gật đầu.

Tần Phiên Phiên cười đến vẻ mặt ngọt ngào, nhẹ giọng nói: "Vậy làm phiên Vương thái y đến Long Càn cung một chuyến, báo với Hoàng thượng một tiếng đi. Lúc trước Hoàng thượng nói muốn thỉnh nhiều thái y coi một chút, y thuật mỗi vị thái y đều không phải cùng đến từ một nơi, có tật xấu gì cũng có thể nhanh chóng phát hiện. Ngươi thông báo với Hoàng thượng tin bình an này, ngày mai ta lại thỉnh thái y khác đến xem, ngươi yên tâm, sẽ không có vấn đề gì".

Wương thái y do dự một chút, làm thái y sợ nhất là gánh trách nhiệm, chỉ là nếu Đào Tiệp dư nói ngày mai thỉnh Thái y khác tới bắt mạch, chuyện xảy ra liền không chỉ có một mình hắn chịu trách nhiệm.

"Có cần nói với Tiết Viện Phán một tiếng không ạ?" Hiền nhiên là hắn đồng ý.

"Không cần, về sau liền ấn quy củ này, sau khi mỗi vị Thái y đến bắt mạch, đều đến Long Càn cung báo một tiếng, không phải thông qua hắn". Tần Phiên Phiên lắc đầu.

"Vâng, vậy vì thần đi trước một chuyến, Tiệp dư nghỉ ngơi tốt đi ạ". Vương Thái y đáp ứng cực kì sáng khoái.

Sau khi Liễu Âm tiễn Vương Thái y đi, bước vào điện liền thấy Tần Phiên Phiên vui vẻ cười to.

"Chủ tử, ngài thỉnh thái y khác tới, còn đi thông báo với Hoàng thượng, đây là vì sao?". Nàng có chút không rõ.

"Vì để nắm trong tay quy tắc cuộc chơi này, Tiết Viện Phán muốn nói cái gì thì chính là cái đó sao, nằm mơ đi! Ta cũng không tin những thái y khác đều nói long chủng tốt, một người hắn dám nói ta muốn đẻ non? Vậy không phải đang nguyên rủa ta sao, Hoàng thượng không giết chết hắn mới lạ!". Tần Phiên Phiên cười lạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Vu Oan

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Liên tiếp ba ngày, Tần Phiên Phiên đều thỉnh các vị Thái y khác nhau đến xem bệnh, hơn nữa mỗi vị đều nói thai nhi của nàng cực kỳ khỏe mạnh, mạch tượng ổn định, còn theo yêu cầu của nàng đi Long Càn cung báo lên cho Hoàng Thượng.

Nụ cười trên mặt Tiêu Nghiêu càng ngày càng chân thành hơn, tâm tình rất tốt, khỏe miệng kéo đến mang tai.

Ngay cả thời điểm thượng triều, hắn đối xử với các triều thần cũng khoan dung độ lượng hơn hẳn.

Các triều thần thấy tâm tình Hoàng thượng đang rất tốt, liền lập tức nhân cơ hội này thượng tấu về mấy quy định không mấy tốt đẹp trước đó của Hoàng thượng, nếu bây giờ không thừa dịp chiếm chỗ tốt, vậy còn chờ đến khi nào.

Kết quả là hôm nay lúc hạ triều, Tiêu Nghiêu vừa đi đến hướng Thượng Đào các, vừa quát mắng trên đường.

"Những tên triều thần đó có phải coi trẫm bị mù hay không, tấu chương cũng đều trình lên một lượt, cho rằng xen những chuyện liên quan đến bá tánh vào đó thì trẫm sẽ đồng ý sao? Hiện giờ yên bình thịnh thế, còn làm lao dịch cái gì, bụng dạ khó lường, sợ thiên hạ không loạn! Bọn lão nhân kia thật quá đáng..."

Hắn mắng suốt đường đi, mắt thấy sắp tới Thượng Đào các, về mặt lập tức hòa hoãn không ít.

"Ai, thôi bỏ đi, trẫm sắp có nhi tử, bọn họ là cái rắm gì. Chờ về sau nó trưởng thành, trẫm liền đem tất cả chuyện này đều giao cho nó, như vậy trẫm sẽ được tiêu dao tự tại!"

Tiêu Nghiêu phát phát tay, hoàn toàn không để ý, trạng thái mặc kệ tất cả, tiêu sái vô cùng.

"Ôi, phụ hoàng đặt tên cho trẫm có phải là muốn trẫm được tiêu dao tự tại [1] không?" Hắn vô thức nói thầm, nụ cười trên mặt càng thêm nồng đậm, tâm tình hiền nhiên cũng tốt đến muốn bay lên.

[1] Anh Hoàng của chúng ta đang nghĩ chữ Tiêu (萧) trong tên mình là lấy từ chữ Tiêu (逍) trong "tiêu dao tự tại" (là hai từ đồng âm).

"Hoàng thượng, tên của ngài là căn cứ vào nữ danh để lấy." Trương Hiền Năng đứng lúc nhắc nhở hắn, chọc giận Hoàng thượng đang nằm mơ giữa ban ngày.

"Mỗi ngày miệng người đều nói bấy bạ, đêm nay không được ăn cơm, uống gió đi!" Tiêu Nghiêu trừng mắt liếc hắt một cái, quyết định hình phạt rất nhanh.

Trương Hiến Năng không nói gì, ở trong lòng nghĩ: Có thể làm ngài không vui thì ta cũng vui lòng nguyện ý uống gió!

"Hôm nay cảm thấy thế nào?" Sau khi Tiêu Nghiêu vào điện, lập tức giữ Tần Phiên Phiên chuẩn bị hành lễ lại, không cho nàng đứng lên.

"Rất tốt, cũng bớt nôn nghén hơn trước rồi. Ba tháng đầu qua đi, tần thiếp có thể ra ngoài dạo một chút, cũng không cần cẩn thận chặt chẽ như trước. Vì đề sau này sinh sản thuận lợi, tần thiếp còn phải đi lại nhiều một chút, tốt cho thân thể, như vậy mới có sức lực." Tần Phiên Phiên cười với hắt.

Tiêu Nghiêu cúi đầu liền nhìn đến dáng vẻ Tần Phiên Phiên cười như hoa, tức khắc liền cảm thấy trong lòng vui vẻ.

Hắt tiến đến bên tai Tần Phiên Phiên nói: "Vừa nhìn đến người, trầm liền thấy rất vui vẻ."

Tần Phiên Phiên sững người, cảm thấy trong lòng tê tê đại đại, nâng tay ôm cổ hắt.

Hắt liền cúi đầu vào cổ nàng, ngồi xổm trước mặt, hai người ôm nhau, hô hấp nhẹ nhàng, ấm áp mà thân cận.

"Thời điểm Tiên hoàng còn sống, rất thích săn thú. Tuy nói là chưa đến đợt săn bắn mùa thu, nhưng mà mấy năm trước đều đi Tây Giao. Nếu người muốn đi dạo, có thể tổ chức một cuộc săn thú nhỏ. Nhưng mà người đang mang thai, sát sinh có thể tổn hại đến phúc đức hay không?"

Hắt chỉ vừa nhớ tới mà thôi, nghe Tần Phiên Phiên nói muốn đi dạo, đầu óc suy nghĩ một lát, cuối cùng liền nhớ tới chuyện săn thú này.

Đôi mắt Tần Phiên Phiên chớp chớp, nàng tò mò nói: "Nhi tử sinh ra ở gia đình đế vương, bản thân đương nhiên có phúc, làm sao tổn hại được? Huống hồ bất kể là nam hay là nữ, chỉ cần nó sinh ra là người Tiêu gia thì không cần sợ cái gì cả. Tây Giao không xa, con đường lại bằng phẳng, gần nửa ngày là đến, chẳng qua là Hoàng thượng còn muốn cho ai tham gia nữa?"

"Coi như là hội săn thú, võ tướng khẳng định sẽ muốn tham gia, cộng thêm..." hắt nói tới đây, sắc mặt liền có chút khó coi, ngừng đầu liếc mắt đánh giá Tần Phiên Phiên một cái, tiếp tục nói: "Cộng thêm lúc trước mỗi lần tổ chức săn thú, Cảnh vương là thân huynh đệ của trẫm, cũng phải tham gia, năm nay nếu tổ chức thì không thể thiếu hắt."

Trong điện yên tĩnh một lát, Cảnh vương chính là Nhị tỷ phu hiện giờ của Tần Phiên Phiên, khó trách ngữ khí của Hoàng thượng có chút không tốt.

"Cũng tốt, Hoàng thượng hiện tại đã có gia đình, có người bên cạnh, chỉ cần ngài dẫn tần thiếp theo, cho dù Cảnh vương dẫn ai, tần thiếp cũng nhất định tranh sĩ diện về cho ngài!" Nàng gạt đầu, thuận thế cúi đầu dán vào mặt hắt, hai người lại trở về trạng thái thân mật khăng khít.

"Hoàng thượng, Tiệp dư, Nguyệt Quý phi cầu kiến." Tiểu cung nữ vội vã đi vào nội điện, trên mặt mang theo vài phần hoảng loạn.

Tần Phiên Phiên hơi sững sốt, Tiêu Nghiêu nhún mày nói: "Nàng ta tới làm gì? Trẫm không có gì muốn nói với nàng ta, bảo lui đi."

"Ngài ấy nói có chuyện cực kỳ quan trọng cần nói, còn nhất định phải đến Thượng Đào các, là chuyện có quan hệ với long chủng trong bụng Đào Tiệp dư." Tiểu cung nữ nói những lời này như sắp khóc tới nơi, nàng cảm thấy ngày chính mình trở nên lạnh lẽo [2] không còn xa lắm.

[2] Ý chỉ sắp chết.

Toàn bộ người trong điện đều yên tĩnh như chết, Tiêu Nghiêu lập tức quay đầu nhìn về phía Tần Phiên Phiên, Tần Phiên Phiên cũng quay đầu nhìn thẳng hắt, hai người đều là vẻ mặt mờ mịt.

"Bảo nàng ta tiến vào." Giọng nói Tiêu Nghiêu vững vàng, không khí ấm áp kiểu điển điển biến mất, biến thành cứng đờ lạnh băng.

Cung nhân cúi đầu, thậm chí ngừng thở, bọn họ cảm nhận được bão táp sắp đến nên yên lặng trước.

"Hoàng thượng, ngài không được tin chuyện ma quỷ của nữ nhân này, nàng ta cùng Tiết Viện phán thông đồng lừa gạt ngài, trong bụng nàng rỗng tuếch, căn bản là không có long chủng!" Nguyệt Quý phi gần như là mạnh mẽ vọt tiến vào, hành lễ cũng không rảnh để thực hiện, trực tiếp duỗi tay chỉ vào Tần Phiên Phiên, lớn tiếng kêu la.

Trong điện đã yên tĩnh lại còn yên tĩnh hơn, tay của Liễu Âm đứng ở bên cạnh hầu hạ run lên, thiếu chút nữa liền quăng ấm trà ra ngoài, cũng may nàng đã kịp ổn định lại.

Đào Tiệp dư là chủ tử của các nàng, Tiệp dư nhất định có đối sách, mọi chuyện đều không cần hoảng. Bọn họ làm nô tài, không thể khiến chủ tử thêm phiền. "Người nói cái gì?" Tiêu Nghiêu hơi nheo đôi mắt nhìn nàng, ngữ khí không tốt, quanh thân đều tản ra một loại khí thế áp bách.

"Thần thiếp nói căn bản trong bụng nàng ta không có long chủng, nàng ta dùng thuốc làm nguyệt sự không tới, những tên Thái y đó đều là rùa đen rút đầu, Tiết Viện phán nói nàng ta có thai, những người khác cũng không dám phản bác. Cộng thêm Đào Tiệp dư thực thông minh, trước tiên gọi Thái y kém kinh nghiệm tới bắt mạch, gọi y vào câu thì những Thái y đó sẽ dựa theo lời nàng ta nói mà làm. Chờ sau này lại mời những lão Thái y đến, bọn họ đều lớn tuổi như vậy, càng thêm tham sống sợ chết, cho dù tra ra có vấn đề gì thì cũng không dám nói. Ngài không được bị nàng ta lừa!"

Nguyệt Quý phi hùng hổ nói, hôm nay nàng trang điểm cực kỳ diễm lệ, vầng trán trắng nõn còn điểm tô đoá hoa màu vàng nhạt, nhìn rất có khí thế bức

người.

Dù cho giờ phút này nàng đang nói ra một sự kiện lớn như vậy cũng không hề chùn bước, dũng cảm tiến tới, giống như không hề đếm xỉa đến cái mạng của mình.

Đối với việc nàng ta đến đây, Tần Phiên Phiên rất kinh ngạc, nàng trăm triệu lần không nghĩ tới vị Nguyệt Quý phi này lại liều mạng như vậy.

Thậm chí Nguyệt Quý phi vì muốn rửa sạch tội còn dám ba hoa chích choè nói Tần Phiên Phiên và Tiết Viện phán thông đồng với nhau, đây đều là nói hươu nói vượn, cần ngược lại một cái.

"Người có chứng cứ gì chứng minh không phải người nói bừa?" Khuôn mặt Tiêu Nghiêu vẫn âm trầm như cũ.

"Thần thiếp có thuốc viên làm cho nàng ta có nguyệt sự trở lại, chỉ cần uống vào một cái, không tới một canh giờ liền sẽ thấy hiệu quả. Đương nhiên Hoàng thượng không cần sợ thần thiếp mượn cơ hội muốn nàng ta sinh non, ngài có thể tìm Thái y đến xem. Cũng có thể gọi Tiết Viện phán đến để xem hán cùng Đào Tiệp dư có nhận đồng bọn hay không!" Nguyệt Quý phi lấy trong ống tay áo ra một bình nhỏ, hiển nhiên bên trong là thuốc viên như lời nàng nói.

Tần Phiên Phiên nheo đôi mắt, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, hiển nhiên nữ nhân này chuẩn bị vạch trần mọi chuyện. Cho dù nàng ta thất bại một cách thảm hại thì cũng muốn lôi Tần Phiên Phiên theo.

"Cần rõ, người muốn ta uống thì ta phải uống sao? Coi như thuốc này không phải là thuốc phá thai, vậy ai biết có ảnh hưởng gì đến thai nhi hay không? Người lấy gì bảo đảm?" Tần Phiên Phiên hừ lạnh một tiếng, thuốc này có uống hay không là do nàng.

"A, giả vờ cái gì, căn bản là người không mang thai, vậy còn có thể ảnh hưởng cái gì. Hoàng thượng gọi những Thái y đó tới bắt mạch là biết. Hôm nay người phải uống thuốc này, nếu nguyệt sự không tới, tùy người xử trí! Ta nhất định phải vạch trần gương mặt giả tạo của người, không để Hoàng thượng tiếp tục bị người mê hoặc, người là yêu nữ mang tai họa!"

Nguyệt Quý phi cười lạnh nói, nàng nói mà không có kị chỗ nào.

Trên thực tế nàng vẫn có thể chờ, không cần mạo hiểm bại lộ mình trước mặt mọi người như vậy, nhưng mà mấy ngày nay, hành động của Tần Phiên Phiên hoàn toàn chọc giận nàng.

Rõ ràng nàng ta có thai, không thể hầu hạ nhưng Hoàng thượng lại không đi tìm nữ nhân nào khác, ngày nào cũng đến chỗ nàng ta như lúc trước.

Thậm chí sau khi mỗi lần Thái y đi Long Càn Cung hồi báo, ban thường đều giống như nước chảy đưa đến Thường Đào các, Hoàng thượng càng sủng ái nàng ta hơn.

Nữ nhân Tần Phiên Phiên này cực kỳ cảnh giác, lúc trước Tiết Viện phán nói những lời thật thật giả giả đó, hiển nhiên đã khiến cho nàng ta nghi ngờ, vậy nên nàng ta không còn tìm Tiết Viện phán bắt mạch, ngược lại tìm một Thái y khác.

Rốt cuộc Nguyệt Quý phi không nhịn được nữa, Tiết Viện phán không thân cận được với Tần Phiên Phiên, cũng đã không còn dùng được, chẳng bằng lần này nàng tự thân xuất mã, kéo nữ nhân này ra khỏi tòa thuê đắc ý, làm nàng ta từ thiên đường rơi xuống tận mười tám tầng địa ngục. Hơn nữa vĩnh viễn cũng đều đừng nghĩ có thể thoát ra, nữ nhân Tần gia thì nên giống Tần Kiều, hối hận cả đời, thất bại hậm hực.

"Gọi toàn bộ Thái y đang trực trong Thái Y viện đến đây, nếu hôm nay người vu hãm người khác, Quý phi người tự biết kết cục." Tiêu Nghiêu đen mặt phân phó một câu, lập tức liền có cung nhân chạy ra ngoài mời người.

Ai cũng có thể nhìn ra, hiện giờ chuyện quá khẩn cấp, chỉ sợ hậu cung lại sắp đầm máu.

Ngày thường Nguyệt Quý phi là người thông minh, hẳn là sẽ không ăn nói lung tung chuyện lớn như vậy, nếu không có chứng cứ vô cùng xác thực, nàng ấy không có khả năng sẽ chắc chắn như thế.

Chẳng lẽ thật sự là Đào Tiệp dư giả mang long thai?

Tiểu cung nữ không dám nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy cả người đều toát ra mồ hôi lạnh, nàng là người ở Thường Đào các, chỉ chờ đợi long chủng trong bụng Tiệp dư bình an.

"Người, có gì muốn nói với trẫm không? Nếu, trẫm là nói nếu..." hán quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tần Phiên Phiên, nói tới đây không khỏi dừng một chút, hít nhẹ một hơi rồi nói: "Nếu người lừa trẫm, hiện tại liền nói với trẫm, trẫm tha cho người được sống."

Tần Phiên Phiên không sợ hãi chút nào mà nhìn thẳng hán, trên thực tế tim nàng đập rất nhanh, sắp từ cổ họng nhảy ra rồi, nhưng không hề có ý định lùi bước.

"Không nên chờ sự việc bị làm lớn lên, vậy thì khó mà giải quyết. Nhưng nếu người không lừa trẫm thì đường đường chính chính mà giằng co cùng nàng ta, trẫm che chở người một đời vinh hoa, ai cũng không đụng vào người được! Dựa vào bên tai trẫm nói đáp án."

Giọng nói của hán bỗng nhiên trở nên mềm mại, chỉ chỉ lỗ tai mình, nhẹ giọng cổ vũ nàng.

Trong lòng Tàn Phiên Phiên mềm nhũn, nàng có hai con đường, một là nói cho hắn, nhưng mà quá nguy hiểm. Nguyệt Quý phi nói Tàn Phiên Phiên cầu kết cùng Tiết Viện phán, chứng cứ phạm tội quá lớn, một khi Tàn Phiên Phiên thừa nhận, như vậy tín nhiệm của Hoàng thượng đối với nàng đều mất hết, đến lúc đó Nguyệt Quý phi - người chỉ điểm sẽ hoàn toàn áp đảo, dù cho những lời đó là giả đi nữa. Trong lòng Hoàng thượng nhất định cũng sẽ mọc một cái gai, cho đến khi hắn cạn tình với Tàn Phiên Phiên, lúc ấy nợ cũ nợ mới đều bị lòi ra, bất kể là thật là giả thì nàng đều sẽ chết.

Một cách khác là không nói cho hắn, Tàn Phiên Phiên nắm chắc phần thắng, cho nên nàng lựa chọn về sau.

"Tàn thiếp không biết nàng ta đang nói cái gì, tàn thiếp không phải đại phu, là Thái y nói tàn thiếp hoài thai, tàn thiếp lại còn nôn nghén, sao có thể là giả được?" Nàng kinh hoàng thất thố mà dán ở bên tai hắn, hoảng loạn vô cùng, hốc mắt hồng hồng, vừa tức giận vừa lo âu, còn xen lẫn vẻ tủi thân.

"Được, trăm tin người, chờ Thái y tới!" Tiêu Nghiêu gật gù đầu.

Trong điện yên tĩnh như chết, rốt cuộc trong sự chờ đợi của rất nhiều người, mấy Thái y nói đuôi nhau mà vào, chẳng qua sắc mặt đều không tốt, hiển nhiên ở trên đường đã nghe tiểu cung nữ nói qua.

Lần này là Nguyệt Quý phi đánh cờ cùng Đào Tiệp dư, bất luận kết quả như thế nào, chỉ sợ Thái Y viện khó có thể thoát khỏi.

"Hai việc, một là bắt mạch, trăm muốn một đáp án xác thực, xem đến tột cùng nàng có mang thai hay không? Hai là thứ thuốc viên gì đó có thể khôi phục nguyệt sự, thân mình nàng hiện giờ có thể uống được hay không?" Tiêu Nghiêu không có chút do dự nào, đi thẳng đến chủ đề.

Vài vị Thái y thay nhau bắt mạch cho Tàn Phiên Phiên, lại từng người xem xét thuốc viên Nguyệt Quý phi đưa ra.

"Đào Tiệp dư mạch tượng rất khoẻ mạnh, còn thuốc viên này thành phần có chút công dụng lưu thông máu, nhưng không nhiều, thân thể Đào Tiệp dư khoẻ mạnh, có thể dùng, đương nhiên về sự an toàn nên không dùng thì tốt hơn."

Một Thái y run run rẩy rẩy trả lời, trên ót đều là mồ hôi.

Tiêu Nghiêu lạnh mặt, cả người lộ ra sự không vui.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Biếm Lãnh Cung

Thái y vừa nói ra, Tiêu Nghiêu đột nhiên đứng dậy đá ngã lăm ghế đầu ở một bên.

"Lời này của các người nói cũng như chưa nói, mạch tượng khoẻ mạnh là có ý gì? Trong bụng nàng ấy rốt cuộc có long chủng hay không, điều này các người cũng không khám ra sao? Còn có được này rốt cuộc có thể ăn được hay không, trong chốc lát các người nói có thể ăn, trong chốc lát lại nói để cho an toàn thì không cần ăn. Đến tột cùng là y thuật của các người có vấn đề, hay là miệng biểu đạt có vấn đề? Muốn trăm lập tức đi Hàn Lâm viện mời mấy đại nho sĩ dạy các người nói chuyện không?"

Quả thực là Hoàng thượng bực bội không thôi, từ trước hắn đã phát hiện, đám người Thái Y viện này nói là danh y y thuật tốt nhất, nhưng nói chuyện lại giống như con cáo già xảo quyệt.

Bọn họ sợ gánh trách nhiệm, roi đầu, càng gặp phải chuyện quan trọng thì càng nói kiểu ba phải cái nào cũng được.

"Ngày thường trăm nghe ngôn quan thẳng thắn nói trăm là bạo quân ngu ngốc vô đạo, liền cảm thấy các ngôn quan hắn là nên chia cho các người một chút cái loại thái độ cương trực này. Người ta bất động hữu động đều muốn đâm đầu vào cột mà chết, hai tay dang đầu lên, hận không thể lập tức lấy mạng khuyên can. Các người có thể có một nửa tinh thần của người ta hay không, lại sợ chết như vậy?"

Tiêu Nghiêu tức giận đến mức trong ngực bị đè nén, có sự đối lập của những Thái y tham sống sợ chết này, ở trong mắt hắn, các ngôn quan chuyện bé xú cũng làm như Đại Diệp triều sắp mất nước đến nơi đều trở nên đáng yêu hơn.

Tàn Phiên Phiên nường mảy, Thái Y viện cũng là chế độ thay ca, ít nhiều Minh Quý phi trợ giúp Tiết Viện phán lên chức, hiện giờ Thái Y viện đều là một đám chỉ biết luồn cúi.

Những người này lại đều có không ít giao tình với Tiết Viện phán, Tàn Phiên Phiên có thai chính là Tiết Viện phán chặn bệnh. Mà mấy người này bọn họ cũng hoặc nhiều hoặc ít đều đi qua trước mặt Hoàng thượng báo cáo thai nhi của Đào Tiệp dư khoẻ mạnh, sao dám nói không mang thai.

Mấy thái y liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn nói: "Từ mạch tượng xem ra là hoạt mạch, nhưng hoạt mạch có vài loại tình huống, hiện giờ Đào Tiệp dư có phản ứng nôn nghén, đó chính là có long chủng."

Hiển nhiên đáp án này cũng làm ngời cừ ngu vô cùng không hài lòng, thật không biết đám lang băm này suy nghĩ cái gì, lấy vấn đề y học tới lừa gạt hắn,

hắn cũng không thể nói cái gì.

"Hoàng thượng, không cần nghe lang băm bọn họ nói hươu nói vượn, hiện tại thần thiếp cũng có thể nôn nghén, lập tức phun một cái cho người nhìn. Còn không phải chỉ là làm bộ ghê tởm buồn nôn, ai chẳng biết. Nhất định là nàng ta giả vờ, khôi phục lại thuốc này thì lập tức có thể biết rốt cuộc thế nào, hoặc là Đào Tiệp dư sợ hãi cũng đúng. Nếu bảy tháng sau người không sinh, đó chính là ngày người vào lãnh cung."

Nguyệt Quý phi nhìn đám thái y này, nói đi nói lại vẫn là bộ dáng rùa đen rụt đầu, đã sớm có vẻ không kiên nhẫn.

Nàng ta bình tĩnh hơn nhiều so với thời điểm mới bắt đầu tới, cũng không hề kêu gào nhất định bức bách Tần Phiên Phiên uống thuốc, mà nói chờ bảy tháng xem kết quả.

Đương nhiên Tần Phiên Phiên không thể khiến nàng ta lùi bước, bảy tháng sau khẳng định chính mình sinh không ra, lộ ra là giả mang thai, dĩ nhiên trúng chiêu của nàng ta.

Bất luận bảy tháng sau như thế nào, hiện tại nàng phải làm Nguyệt Quý phi vào lãnh cung.

"Nguyệt Quý phi nói, ta ăn thuốc này chứng minh mình hoài long chủng, người sẽ tùy ta xử trí phải không? Nếu Quý phi ngài mới vừa rồi đề ra vào lãnh cung, không bằng trừng phạt ngài chính là vào lãnh cung đi? Thế nào, vào hay là không vào?" Tần Phiên Phiên lạnh lùng lên tiếng, biểu tình trên mặt cũng lạnh lẽo, không hề có ý sợ hãi lùi bước.

Nguyệt Quý phi sững sờ một chút, nàng ta không nghĩ tới Tần Phiên Phiên lại hung hãn như thế, hoàn toàn không do dự chút nào.

Chẳng lẽ đúng như lời Tiết Viện phán lúc trước, Tần Phiên Phiên không biết thai của chính mình là giả?

"Có gì không dám? Nếu người mang thai thật, ta sẽ vào, nếu là giả, vậy đó là người vào. Người yên tâm, chúng ta lại chờ bảy tháng sẽ biết kết quả, khẳng định là người vào lãnh cung chứ không phải ta." Nguyệt Quý phi cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không kiêng nể gì.

Nhưng làm nàng ta kinh ngạc chính là Tần Phiên Phiên thật sự nhặt lên một viên thuốc đưa vào trong miệng mình.

Toàn bộ người trong đại điện đều chấn kinh, Nguyệt Quý phi càng là cứng còng đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Tần Phiên Phiên nàng thật sự không biết chính mình giả mang thai! Thế nhưng không chút do dự mà ăn thuốc kia!

"Tần Phiên Phiên, nàng dám, nhử ra!" Tiêu Nghiêu bước lại đây, bóp chặt cổ nàng, muốn ngăn cản nàng nuốt, nhưng lại không dám dùng lực quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn có chút giằng co.

"Nuốt rồi." Nàng vừa nói vừa mở miệng hướng về phía hắn, để hắn thấy rõ ràng trong miệng nàng không có cái gì.

Hai người đối mặt nhau, trong nháy mắt này, Tần Phiên Phiên nhìn thấy vài biểu tình biến hóa trên mặt nam nhân, phẫn nộ, kinh ngạc, khó hiểu, còn có phức tạp nói không rõ cùng một chút thất vọng.

"Tần Phiên Phiên, nàng thật tàn nhẫn." Hắn bóp cổ nàng, lung lay một chút, cuối cùng buông tay ra, xoay người ngồi trở lại vị trí của mình.

Toàn bộ trong điện yên lặng như chết, không có ai dám lên tiếng. Hoàng thượng như lão tăng nhập định, ngồi ở chỗ kia không hề nhúc nhích, chỉ là nhíu chặt mày và thần sắc lạnh lẽo đầy mặt, thể hiện tâm tình tức giận của hắn giờ phút này.

"Người dám ăn thật, ha ha ha, chẳng lẽ người thật sự không biết chính mình là mang thai giả sao? Người làm nữ nhân cũng quá vô dụng đi, người chỉ là thời gian hành kinh bị trễ, ăn thuốc này vào thì sẽ khôi phục, đến lúc đó người đừng vu hại ta nói là người đẻ non. Mạch tượng đề non đến lang băm cũng có thể khám ra, nhưng nguyệt sự tới thì hoàn toàn bất đồng..."

Nguyệt Quý phi vui sướng khi người gặp họa, khản trương cực độ qua đi là hưng phấn cực độ, làm vị thường xuyên tỏ ra lạnh như băng này thế nhưng cũng trở nên lâm nhâm, nói không ngừng.

"Câm miệng!" Tiêu Nghiêu lạnh lùng phun ra hai chữ.

Nguyệt Quý phi ngẩn ra, tươi cười điên cuồng trên mặt thu hồi lại, ngồi trên ghế ở một bên, cả người mềm nhũn, như là mất hồn lạc phách.

Trên thực tế nàng cũng không biết vì sao mình muốn làm ra những chuyện này, không quan tâm, chỉ là phẫn hận và bất mãn với Tần Phiên Phiên, tích tụ lại đến một thời điểm nhất định sẽ bùng nổ, rốt cuộc nàng nhận không được.

Như là bị tuyết đọng làm cong nhánh cây, tới một thời điểm nhất định, hoặc là trực tiếp bị gãy, hoặc là bắn ngược lại quét sạch toàn bộ tuyết đọng.

Nàng không nghĩ tới khuất phục, để cho Tần Phiên Phiên lợi dụng long chủng có thể sẽ có trong tương lai, đi một bước hướng lên trên? Tình cảm với Hoàng thượng càng ngày càng tốt?

Đây là chuyện nàng không muốn nhìn thấy nhất, cho nên nàng liền làm tới, nhưng đến thời điểm vạch trần Tần Phiên Phiên, trong lòng Nguyệt Quý phi lại không vui mừng như trong tưởng tượng.

Dù cho biến mất một Tần Phiên Phiên, có lẽ còn có Tôn Phiên Phiên, Vương Phiên Phiên, tóm lại không tới phiên nàng.

Đám thái y kia cũng chờ bên cạnh, bởi vì không có sự phân phó của Hoàng thượng, bọn họ đến đi cũng không dám.

Tần Phiên Phiên cảm thấy nhàm chán, cho người chuẩn bị dưa và trái cây, nàng một bên cắn hạt dưa, một bên ăn nho.

Đang ăn lại cảm thấy bụng hơi đói, vừa lúc phòng bếp nhỏ nấu mấy củ khoai sọ, nàng liền vừa chấm đường trắng vừa ăn hai củ.

Tuy nói ngồi cửu ngũ ngồi trong điện thỉnh thoảng hận sắt không thành thép mà trừng nàng vài lần.

"Hoàng thượng, ngài muốn ăn không? Mềm mềm mại mại còn ngọt, ăn rất ngon." Nàng ăn củ khoai tương đối nhỏ, chấm nửa vòng đường trắng, dùng chiếc đĩa kẹp, vừa lúc một miếng tràn đầy miệng.

Nàng vừa nói vừa gấp một miếng dưa đến miệng Tiêu Nghiêu, Hoàng thượng ghét bỏ mà nhìn nàng một cái, trong nháy mắt muốn lùi tay về, hắt lại há mồm ngậm lấy miếng khoai.

"Nàng là heo sao?" Hắn vừa nhai vừa hỏi, trên mặt vẫn là biểu tình không vui.

"Tần thiếp là nuôi heo." Trên mặt Tần Phiên Phiên mỉm cười, vừa chớp mắt với hắn vừa cười hi hi nói.

Trong miệng Tiêu Nghiêu chứa đầy khoai sọ, tức khắc nuốt cũng không xong phun cũng không xong, đáng ra hắn không nên ăn khoai sọ này, tiếp nhận sự lây lòng của nàng.

"Tần thiếp chính là đói, muốn ăn, mỗi ngày đều muốn ăn thật nhiều đồ ăn, nhưng thời điểm thực sự ăn lại cảm thấy ngán. Khoai sọ ăn ngon, tần thiếp cũng ăn không hết mấy củ. Vương Thái y, người nói ta như vậy bình thường không?"

Nàng vừa nói vừa thuận miệng dò hỏi một thái y, kia đúng là thái y trẻ tuổi nhất Thái Y viện, hắn đã bị dọa đến mướt mồ hôi ướt cả triều phục, giờ phút này nghe được Đào Tiếp dư điểm danh, càng là cả người run rẩy.

"Bình thường, trong lúc nữ tử mang thai chia thành hai loại tình huống, một loại ăn được uống được, nhìn đến cái gì cũng đều muốn ăn, một loại khác chính là muốn ăn nhưng ăn đến miệng lại phun ra, cái gì cũng ăn không vô. Đây đều là biểu hiện thai nghén, biểu hiện của Tiếp dư vẫn là rất tốt, nuốt trôi chính là phúc. Chứng minh tiểu hài tử trong bụng ngài đau lòng ngài đấy!"

Mồm mép của Vương Thái y này cũng lưu loát, sau khi nói vài câu thì không còn sợ hãi, thậm chí theo thói quen mà bỏ thêm một câu nhỉnh hót.

"A, các thái y Thái Y viện y thuật chẳng ra gì, nhưng trình độ nhỉnh hót thì thật không tệ." Nguyệt Quý phi ở mộ bên lập tức cười lạnh một tiếng, hết sức trào phúng.

Tần Phiên Phiên lại lột một củ khoai sọ, nghe được lời này không khỏi ngẩng đầu mắt tròn trắng: "Lời này của Nguyệt Quý phi thực sự buồn cười, Tiết Viện phán Thái Y viện là một tay người dề bạt lên, hiện giờ không khí này của Thái Y viện vẫn do người ban tặng đây, cũng không biết người oán trách ai. Còn nói người khác và Tiết Thái y quan hệ không rõ, loại lời nói này người cũng dám nói, nếu thực sự có cái tâm tư gì thì cũng là người và Tiết Viện phán có ân tình."

Lại không phải chỉ có Nguyệt Quý phi biết nói hươu nói vượn, ở phương diện vu oan người khác, Tần Phiên Phiên nàng chưa từng sợ hãi.

"Người nói vậy, rõ ràng là người ——"

Nguyệt Quý phi kích động đứng lên khỏi ghế, trên mặt ghen đến mức đỏ bừng, hiển nhiên là bị tức giận.

Nhưng nàng ta còn chưa nói xong, đã thấy Hoàng thượng đột nhiên đập bàn một cái.

"Thế nào, hai vị đều gấp không chờ nổi phải cho trẫm đội nón xanh có phải hay không?"

Một câu này ngữ khí hắt lạnh băng chất vấn, lập tức khiến hai người bị bức lui, không dám nhắc lại lời này.

Hôm nay Tiết Viện phán cũng xui xẻo, hắn vừa lúc đến phiên thay ca về nhà, nếu biết Nguyệt Quý phi náo loạn thành như vậy, đoán rằng phải sợ tới mức tè ra quần lẫn vào cung.

Lại cho hắn hai cái lá gan, hắn cũng không dám làm Hoàng thượng đội nón xanh.

"A ——" Tần Phiên Phiên bỗng nhiên ném chiếc đĩa, đôi tay che bụng lại, vẻ mặt thống khổ.

Không khí trong điện vì việc này mà cứng đờ, lực chú ý của mọi người đều phóng đến trên người nàng. Liễu Âm và Vọng Lan liếc mắt nhìn nhau, trong lòng bàn tay đều thấm ra một lớp mồ hôi lạnh.

Chủ tử đây là làm sao vậy, chẳng lẽ nguyệt sự tới thật?

"Ha ha, nguyệt sự tới có phải hay không? Ta biết người giả mang thai mà." Nguyệt Quý phi vỗ tay cười to, trên mặt là biểu tình vui sướng xưa nay chưa

từng có.

Tiêu Nghiêu ngẩng đầu, mặt như sương lạnh mà nhìn Tần Phiên Phiên, đôi mắt không chớp mà nhìn chăm chăm, một chút ít biểu tình trên mặt nàng đều không buông tha, tay chậm rãi nắm chặt.

Ngay từ đầu Tần Phiên Phiên đau đến độ sắc mặt tái nhợt, nhắm chặt hai mắt, mày nhăn lại, hiển nhiên là đau đến mức chịu không nổi.

"Bắt mạch cho nàng ấy xem đến tột cùng chuyện gì xảy ra." Tiêu Nghiêu gần như gần giọng để phun ra những lời này.

Vương Thái y quỳ gối đằng trước, không biết bị ai đẩy, cả người trực tiếp lao ra, đành phải run run rẩy rẩy mà đứng lên, đi về hướng nàng.

Độc tác đi của hắn một chân nông một chân sâu, giống như là giầy tiếp theo mạng sẽ không còn.

"Không cần lại đây, tần thiếp đau bụng là tiêu chảy, muốn ra cung (là đi vệ sinh đó mà)." Nàng chớp mắt, biểu tình trên mặt có chút e lệ, thanh âm ba chữ cuối cùng nàng ép tới cực thấp, hiển nhiên chỉ muốn để một mình Hoàng thượng nghe thấy.

Tiêu Nghiêu vốn đang nổi nóng ở bên cạnh, bị lời vừa rồi của nàng chinh, sắc mặt càng đen đi vài phần.

Hắn nhíu chặt mày, trầm giọng hỏi: "Hiện giờ bụng nàng còn đau không?"

"Tùng con từng con, nói không chừng, ai da, lại đau."

"Kêu nàng ăn nhiều như vậy, nàng còn nói là đang nuôi heo!" Tiêu Nghiêu phẫn nộ mà vỗ mặt bàn.

Từ đầu Nguyệt Quý phi thấy nàng ta đau thành như vậy, quả thực mừng rỡ như điên, khẳng định nữ nhân này phải vào lãnh cung, ngày lạnh của các phi tần hậu cung lại tới rồi.

Nhưng sau khi nghe nàng ta lấy cớ, cùng thái độ Hoàng thượng đối với nàng ta, Nguyệt Quý phi lập tức đại kinh thất sắc mà nhắc nhở: "Hoàng thượng, đừng bị nàng ta mê hoặc, tốt nhất tìm một cô cô giáo tập đi theo nàng ta. Nhất định là nàng ta muốn thoát khỏi tầm mắt của mọi người."

Đều đã tới bước này rồi, kiên quyết phải san bằng Tần Phiên Phiên, không thể cho nàng ta cơ hội xoay người.

"Nếu Nguyệt Quý phi không tin, vậy đại cung nữ bên cạnh người đi vào cùng ta. Nói vậy vị đại cung nữ này là tâm phúc của người, lời nói của nàng ta người nên tin chứ, cũng không cần tìm cô cô gì, sau khi ta đi vào không thấy máu còn nhìn không ra sao?"

Hiển nhiên là Tần Phiên Phiên đau đến chịu không nổi, trực tiếp chỉ tên muốn cung nữ bên người Nguyệt Quý phi.

"Được, người đi đi, xem cẩn thận cho ta."

Sau khi Tần Phiên Phiên dẫn người chạy nhanh mà vọt vào, sắc mặt Tiêu Nghiêu cũng không tốt, lạnh giọng phân phó cho người dọn hết một bàn đồ ăn đi.

Lúc này, trên bàn giữa hai người đã bày đầy chén đĩa, Tần Phiên Phiên nói nàng nuôi heo, lời này cũng không sai, chính là nuôi chính nàng.

Một lát sau, Tần Phiên Phiên thể hiện vẻ mặt thần thanh khí爽 đi ra, đi đường cũng mang theo gió.

Nhưng sắc mặt tiểu cung nữ đi theo kia lại trắng bệch, Nguyệt Quý phi lập tức sốt ruột hỏi: "Thế nào?"

Tiểu cung nữ lắc đầu, hiển nhiên là không thu hoạch được gì.

Tần Phiên Phiên trở về nhìn thấy đồ ăn trên bàn đã bị dọn sạch sẽ, không khỏi bĩu môi, kéo ngón tay Hoàng thượng qua thưởng thức.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu cho người dọn hết tất cả chạng lại đây, trong điện vẫn luôn im ắng, ngoại trừ Đào Tiệp dư không an phận ngẫu nhiên phát ra tiếng ồn, những người còn lại đều tận lực làm giảm đi cảm giác tồn tại của mình, không quấy rầy Hoàng thượng phê duyệt tất cả chạng.

Sau khi phê duyệt một đồng tất cả chạng, Tiêu Nghiêu lại ngẩng đầu liền nhìn thấy Tần Phiên Phiên đang thật cẩn thận lột đậu phộng, bộ dáng cẩn vô tổn sức lực rất lớn, quả thực chính là thiếu dạy dỗ mà.

"Đã một buổi chiều trôi qua, sắc trời đã sắp tối, ta nhớ rõ theo lời Nguyệt Quý phi chính là một canh giờ thấy hiệu quả. Đây cũng đã hai lần nửa canh giờ trôi qua, nàng ấy ngoại trừ ăn chính là uống, mỗi lần ra cung đều có cung nữ của người đi theo, vẫn không thấy máu, có phải nên có cái kết luận hay không?"

Hắn nhẹ nhàng nheo đôi mắt lại, sắc trời ngoài điện vừa sẫm tối, ánh hoàng hôn cũng không thấy, không biết từ khi nào trên bàn đã châm đèn.

Hiện giờ tự tin trong lòng Nguyệt Quý phi biến thành nôn nóng bất an, lời Hoàng thượng vừa nói ra, biểu tình trên mặt nàng ta liền thay đổi hoàn toàn, sợ hãi, kinh hoàng trào dâng trong óc.

"Không phải, thuốc này là trước đó Tiết Viện phán cho thần thiếp, nhất định là hấn lừa thần thiếp, cho thần thiếp thuốc giả. Không thể nào, nàng ta rõ

ràng là giả mang thai, là dùng thuốc nên nguyệt sự mới không tới, hiện giờ dùng thuốc này, hẳn là phải giải trừ tác dụng thuốc kia chứ, vì sao..."

Nguyệt Quý phi kinh hoàng thất thổ mà hô to lên, nàng ta khó có thể tin được, có lẽ là quá mức không ngờ đến, cả người nàng ta đều sắp hồng rồi.

Bộ dáng la to như vậy trái ngược hoàn toàn với Nguyệt Quý phi cao cao tại thượng lúc trước, giống như bà điên.

"Hoàng thượng, ngài nghe thần thiếp nói, nhất định là nàng ta giả mang thai, nhất định là nàng ta khi quân. Ngài sai thái y khai thuốc khác đi ——" Thanh âm la hét của nàng ta càng ngày càng cao vút, vang vọng trong điện, cực kỳ chói tai.

Sắc mặt Tiêu Nghiêu lại càng thêm âm trầm, hân lạnh lùng nhìn nàng ta, nhẹ nhàng nheo đôi mắt, thấp giọng nói: "Đã đánh cuộc thì phải chịu thua, Nguyệt Quý phi ngươi vu oan hãm hại Đào Tiếp dư, còn có ý đồ mưu hại con vua, dựa theo lời lúc trước, tước đoạt phong hào, biếm vào lãnh cung."

Ngữ khí nam nhân có vẻ không chút để ý, không có sinh khí cũng không có bức bối, chỉ có bình tĩnh, giống như nữ nhân trước mắt bị biếm lãnh cung không phải nữ nhân đã ở bên hắn nhiều năm.

"Không, Hoàng thượng, từ mười lăm tuổi thần thiếp đã đi theo ngài, hiện giờ đã là tám năm, ngài không thể ——"

"Trước đó rất lâu trước đã nhắc nhở ngươi một lần, an phận làm Quý phi của ngươi, nhưng ngươi đều coi là gió thoảng bên tai. Lần này là chính ngươi hứa hẹn, muốn trách chỉ có thể trách chính ngươi. Người tới, mang nàng ta đi." Tiêu Nghiêu đến nói cũng không buồn nói thêm một câu.

Hắn vừa nói ra liền có mấy thái giám đi lên bắt lấy cánh tay nàng ta, kéo nàng ta ra ngoài.

"Hoàng thượng, thần thiếp không nói sai, Tần Phiến Phiến chính là giả mang thai chính là khi quân. Hoàng thượng, vì sao ngài tin nàng ta không tin thần thiếp!"

Thanh âm kêu khóc của nàng ta nhỏ dần, cho đến khi biến mất hoàn toàn, trong điện lâm vào lặng yên như tờ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Trục Tiếp Động Thủ

Edit: Lan Sung nghiBeta: Rine Hiền phi

Tần Phiến Phiến ngồi ở nơi đó, nhìn Nguyệt Quý phi vô cùng chật vật, thời điểm gãy giữa đến cả búi tóc cũng bị tuột, nhưng những cung nhân kéo nàng ta đi lại không hề ngừng tay dù chỉ một chút.

Tần Phiến Phiến nuốt nuốt nước miếng, cuối cùng cũng đánh bại được một đối thủ, hẳn là trong lòng nên mừng như điên mới phải, nhưng nàng lại không dám tỏ ra mặt quá mức.

Bởi vì long chủng trong bụng nàng vốn là giả, đối với một Quý phi dám bôi nhọ không có long chủng, Hoàng thượng đã xử phạt nghiêm khắc như vậy, nếu đến lượt nàng, có phải sẽ là trục tiếp chặt đầu nàng xuống làm cầu đá hay không.

Nghĩ đến đây nàng không thể ngồi yên, chỉ cảm thấy từng đợt khí lạnh ở cổ, giống như đầu và thân thể không còn gắn liền vậy.

Thình thoảng Tần Phiến Phiến lại lên nhìn Tiêu Nghiêu, nam nhân cúi đầu, bắt đầu phê duyệt tấu chương, bình tĩnh như mọi khi.

Căn bản không nhìn ra hắn vừa mới đánh rồi nhốt một vị Quý phi vào lãnh cung, ngược lại ra vẻ lãnh đạm, tự nhiên giống như vừa uống xong một ly trà vậy.

"Ái tần nhìn trầm như vậy làm gì? Sợ rồi sao?" Rõ ràng Tiêu Nghiêu đang phê duyệt tấu chương, nhưng lại giống như mọc thêm một đôi mắt ở trên đỉnh đầu, thế mà lại biết nàng đang lên nhìn hắn.

Tần Phiến Phiến lập tức lắc đầu, nam nhân buông bút son trong tay xuống, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn nàng chăm chăm.

Trên mặt hắn là biểu tình lạnh như băng, dần dần hòa hoãn lại, khóe miệng nhẹ nhàng giương lên, dáng vẻ tươi cười ôn nhu, ngay cả đôi mắt phượng hẹp dài kia cũng lóe sáng giống như ngôi sao vậy.

"Đừng sợ, nếu nàng thật sự lừa trầm thì sẽ thảm hơn so với nàng ta." Giọng nói của hắn trầm thấp mềm nhẹ, như là đang hát xướng vậy, chẳng qua lời nói ra lại khiến Tần Phiến Phiến không rét mà run.

Nàng cong cong khóe môi, muốn cười với hắn, nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

"Bụng còn đau không?" Hấn đẩy nhẹ tấu chuông ra, vòng qua từ sau bàn, ngồi xổm xuống trước mặt nàng, nhẹ giọng hỏi.

"Không đau." Tần Phiên Phiên lắc đầu.

"Không đau thì tốt, nàng cần phải giữ gìn thân thể cho tốt, trăm chờ bảy tháng sau, nàng sẽ sinh cho trăm một tiểu Hoàng tử hoặc tiểu Công chúa. Cho dù là nam hay nữ, trăm đều thích, nàng không cần mang áp lực trong lòng." Hấn vừa nói vừa giơ tay sờ lên mặt nàng.

Quả thật tươi cười ôn nhu kia có thể vắt ra nước, nhưng ở trong mắt Tần Phiên Phiên, lại cực kỳ kinh hoàng, khiến cho nàng không rét mà run.

"Lỡ như trong bụng tần thiếp là một tiểu Na Tra, phải mang thai ba năm thì sao?" Nàng tìm đường chết hỏi.

Tiêu Nghiêu lập tức trả lời: "Không thể nào, đứa bé này không mang họ Lý, không thể biến thành Na Tra, hay là ái tần muốn ám chỉ gì với trăm?"

Hấn cảm thấy màu lục của cái mũi trên đầu mình hình như đã sáng lên, nếu hai chị em Tần gia đều cho hấn đội mũ xanh, Tiêu Nghiêu tuyệt đối sẽ chém đầu cả nhà bọn họ.

Tần Phiên Phiên lập tức lắc đầu, không dám tìm đường chết một lần nào nữa.

Bởi vì lời cảnh cáo này của Hoàng thượng, cả đêm Tần Phiên Phiên khó ngủ, nàng cho rằng chắc chắn Hoàng thượng đã nghi ngờ nàng, mới có thể nói những lời này.

Nhưng hai ngày sau đó, Hoàng thượng vẫn lui tới chỗ nàng như thường, mỗi ngày đều đến ngồi với nàng một lát, sau đó lại trở về Càn Thanh cung phê duyệt tấu chương.

Chuyện Nguyệt Quý phi bị biếm vào lãnh cung khiến cả hậu cung đều không ngờ tới, không một ai nghĩ rằng mọi chuyện sẽ loạn đến mức này.

Rốt cuộc hôm đó đã xảy ra chuyện gì, tuy đến bây giờ vẫn chưa tra ra được gì nhưng sau khi Nguyệt Quý phi bị kéo đi từ Thường Đào các, cũng có thể cho mọi người một tin tức chính xác.

Đó chính là trong trận chiến này, Nguyệt Quý phi đã thua dưới tay Đào Tiệp dư, trăm triệu lần không ngờ tới, thế mà Đào Tiệp dư đã đạt đến trình độ này, ngay cả một Nhất phẩm Quý phi cũng bị nàng ta vật ngã.

Tuy rằng phân vị Tiệp dư không cao, nhưng địa vị của nàng trong cảm nhận của Hoàng thượng là độc nhất vô nhị.

Dưới tình huống mọi người đều hâm mộ đến đỏ mắt, Tần Phiên Phiên tránh trong Thường Đào các, yên lặng uống trà trong đau khổ, trong lòng âm thầm đếm xem bản thân còn sống được mấy ngày.

"Tiệp dư, đồ đạc đã chuẩn bị xong, Hoàng thượng đang đợi ngài, nên đi thôi ạ." Liễu Âm nhẹ giọng nói một câu.

Song bào thai và mấy cung nữ, thái giám cùng nhau ôm tay nài ra ra vào vào, hiển nhiên là muốn ra ngoài.

Lúc trước Hoàng thượng nói đi săn thú, không ngờ hiệu suất nhanh như vậy, mới qua hai ba ngày thôi đã dẫn nàng đi rồi.

Giờ phút này tâm trạng của Tần Phiên Phiên không ổn, không vì được xuất cung mà có chút vui vẻ nào, ngược lại là một khuôn mặt như đang khóc tang run rẩy cầm lấy tay Liễu Âm, thấp giọng nói: "Liễu Âm, ngài nói xem, Hoàng thượng đi săn thú, có phải con mồi kia là ta hay không?"

Bỗng nhiên động tác đang đỡ nàng của Liễu Âm hơi dừng lại, ánh mắt nhìn nàng tối tăm lạnh lạnh.

"Sẽ không, chủ tử, ngài yên tâm đi. Hoàng thượng sủng ái ngài như vậy, sao nữ hoàng tay để ngài trở thành con mồi chứ?" Liễu Âm vẫn tận tâm tận lực trấn an nàng.

Tần Phiên Phiên bĩu môi: "Nếu ngài thật sự nghĩ như vậy, vừa rồi tại sao ngừng lại mà không nói lời nào, ngài đang suy nghĩ cái gì?"

Liễu Âm khẽ thở dài một hơi, nghiêm túc nhìn nàng, thấp giọng nói: "Nô tỳ chỉ đang nghĩ, kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung của Hoàng thượng cao siêu, luôn luôn đều là một kích mắt mạng, cho dù là con mồi giao hoạt hay chạy nhanh đến mức nào cũng không trốn khỏi mũi tên của ngài

, hơn nữa sẽ không chịu chút cảm giác đau khổ nào liền đuổi chân nhắm mắt."

Chân Tần Phiên Phiên càng mềm ra, thiếu chút nữa đứng không vững mà ngã ngồi trên mặt đất, may mắn là Hồng Y giúp một tay mới miễn cưỡng đỡ được nàng.

"Ngài đừng nói bừa, Hoàng thượng không phải săn thú như vậy!" Hồng Y nhẹ nhàng trừng mắt liếc Liễu Âm một cái, giơ tay lên vỗ vỗ sau lưng Tần Phiên Phiên, để nàng không còn sợ hãi như vậy.

Trong lòng Tần Phiên Phiên lập tức bùng lên hy vọng, tràn ngập mong đợi hỏi: "Vậy Hoàng thượng săn thú như thế nào?"

Hồng Y cong khoe môi cười với nàng, nói: "Cũng không phải Hoàng thượng đối xử bình đẳng với mọi con mồi, với loại con mồi có vẻ ngoài đẹp lại hiếm gặp, ví dụ như loài hồ ly trắng có bộ da lông trắng quý thì không thể bắn trúng trái tim, cổ hết sức bắn lên bốn chân, như vậy sẽ không phá hỏng sự hoàn

chính của bộ da lông. Sau đó lại tìm đồ tể có kinh nghiệm đến làm thịt những con mồi đó, đều dùng dao nhỏ trắng sáng, dao vào máu ra, tình cảnh kia..."

"Đừng, đừng nói nữa, ta muốn nôn." Tần Phiên Phiên lập tức cắt đứt lời nói của nàng ấy, nàng đã bị dọa đến mức trợn trắng mắt, thế này còn không bằng đừng hỏi.

"Ôi, có phải phản ứng nôn nghén lại đến không? Nô tỳ đã biết làm mẹ sẽ vất vả mà. Ngài chờ một lát, nô tỳ đi tìm ống nhỏ cho ngài." Liễu Âm vỗ đùi, xoay người muốn đi tìm ống nhỏ.

"Không cần, ta không muốn nôn ra." Tần Phiên Phiên lạnh nhạt nói.

Dọc theo đường đi Bắc Dao, xe ngựa đều chạy với tốc độ rất chậm, trên xe lót một tấm thảm thật dày.

Tần Phiên Phiên và Hoàng thượng ngồi chung bộ liễn, đó đương nhiên là một chỗ rất rộng rãi, còn đặt cả một chiếc bàn nhỏ bên trong, đầy đủ trà bánh, nàng còn có thể nằm ngủ ở trong đó.

Trong tay Tiêu Nghiêu cầm một quyển sách, ngẫu nhiên nhìn kĩ vài lần, Tần Phiên Phiên vì chột dạ nên không dám nhiều lời nói chuyện với hắn, sợ bản thân lỡ miệng nên dứt khoát nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Không ngờ lại thật sự ngủ thiếp đi, chờ tỉnh giấc thì xe ngựa đã ngừng, lúc nàng được đỡ xuống xe mới phát hiện đã đến bãi săn. Cách đó không xa là vô số đỉnh lều trại, chính giữa là một cái lều trại lớn nhất, hiển nhiên chính là nơi ở của Hoàng thượng.

Nàng đã nghĩ thấy mùi phân ngựa, loại tiêu sản như lời Hoàng thượng nói thực ra nhìn qua cũng không nhỏ, ngược lại còn có không ít vô tướng.

Ngày thứ nhất thực ra chủ yếu là sắp xếp đồ đạc, thời điểm tạm nghỉ buổi tối, Tiêu Nghiêu còn lên nói với nàng mấy lời.

"Cảnh vương và Cảnh vương phi cũng tới, nàng chú ý một chút, có thể tránh thì tránh đi, nữ nhân kia là đồ ngốc, vừa ngu ngốc lại vừa điên khùng. Nàng đang có thai, không nên xảy ra xung đột với nàng ta."

Tần Phiên Phiên kinh ngạc, trăm triệu lần không nghĩ tới Nhị tỳ của nàng - người đã cho Hoàng thượng đội nón xanh cũng đến.

Nàng giả bộ lơ đãng, trộm đánh giá sắc mặt Hoàng thượng, lại thấy thần sắc hắn như thường, thậm chí ở thời điểm Tần Phiên Phiên đang đánh giá là trạng thái không một gợn sóng, giống như quan hệ giữa hắn và nữ nhân kia chỉ là người xa lạ chứ không phải phu thê đã từng chung chăn gối.

"Ngủ đi, Tiếp dư và Tiểu Muôn Muôn của trăm." Hắn cúi người hôn lên trán của Tần Phiên Phiên, thổi tắt đèn, nằm xuống bên cạnh nàng.

Sau khi nàng có thai, rất ít cùng chung chăn gối với Hoàng thượng, doanh trường nơi này tất nhiên là không để so với cung điện, hai người kề cận bên nhau, trong lòng nàng khó tránh khỏi nổi lên tâm tư khác.

Thế nhưng nàng lại không thể làm gì, có chút xấu hổ, đang suy nghĩ xem có nên khiêu khích Hoàng đế một chút không, liền nghe thấy người bên gối truyền đến một loạt tiếng ngáy nhẹ nhàng.

Nhị Cầu tử ngủ nhanh như vậy?

Đối mặt với mỹ nhân như nàng, thế mà hắn lại không chút động tâm, chắc chắn là "bất lực" rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, bên ngoài lều tiếng chiêng trống vang dội, Hoàng thượng cũng thay kị trang (trang phục dùng để cưỡi ngựa) ngồi trên lưng ngựa. Trong đám người đông nghìn nghịt, Tần Phiên Phiên nhìn thấy hai vị Nhị tỳ phu trước sau gấp mặt.

Hai người là huynh đệ, tuổi cũng không hơn kém quá nhiều, lớn lên cũng có vài phần giống nhau. Chỉ là Hoàng thượng làm huynh trưởng nên trầm tĩnh hơn một chút, Cảnh vương lại trẻ hơn một chút, khỏe mỗi mím cười, còn hưng phấn mà nói gì đó với Hoàng thượng, không một chút thu liễm, giống như người cho Hoàng thượng đội nón xanh không phải là hắn vậy.

Bỗng nhiên hắn ta nghiêng đầu nhìn qua bên này, duỗi tay chỉ về hướng Tần Phiên Phiên, Tiêu Nghiêu cũng xoay đầu quan sát nàng.

Tần Phiên Phiên không nghe rõ bọn họ đang nói gì, chỉ biết là Cảnh vương nói với Hoàng thượng câu gì đó, sau đó liền cười ha ha, nhưng là biểu tình trên mặt Hoàng thượng lại ngày càng âm trầm, hiển nhiên là không phải lời hay gì.

Tiếng kèn vang lên, lập tức một nhóm người cưỡi ngựa xông ra ngoài, trước khi tiến vào rừng cây thì chia ra nhiều hướng, đương nhiên phía sau các vị chủ tử, đều không thể thiếu được người đi theo.

Trương Hiến Năng làm Đại Tổng quân đương nhiên cũng sẽ cưỡi ngựa, hắn cần phải đuổi kịp. Nhưng mà so sánh ra, hắn cưỡi ngựa cũng lợi hại hơn nam nhân bình thường, không sợ bị hổng "trứng".

Mỗi lần cưỡi ngựa Hoàng thượng không cần thận làm ra động tác lớn, sắc mặt đều khó coi, nhất định là đập đến "trứng", đừng hỏi sao hắn lại biết, chỉ là đoán vậy thôi.

Sau khi bụi đất tan hết, Tần Phiên Phiên không còn thấy vị Nhị tỳ phu đâu, lập tức trái tim đang treo lơ lửng liền thả xuống.

Cũng không biết Cảnh vương nói gì về nàng khiến sắc mặt Hoàng thượng khó coi như vậy. Đương kim Nhị tỷ phu thật đúng là không phải dạng vừa, dám chọc giận Hoàng thượng, lửa giận của Hoàng thượng còn phải chờ nàng tới dỗ đó.

Nàng đỡ tay Hồng Y chuẩn bị trở về doanh trướng, đi được nửa đường lại gặp được Tần Kiều đang nổi giận đùng đùng.

"Tần Phiên Phiên, rốt cuộc thì ngươi đã làm ra chuyện tốt gì?" Gần đây giọng điệu của Tần Kiều vẫn là kiêu căng tận trời, giống như đã kết thù oán rất lớn với Tần Phiên Phiên vậy.

Tần Phiên Phiên hơi hơi sùng sốt, nhìn Tần Kiều muốn lập tức xông tới đánh nàng, Hồng Y phản ứng nhanh nhẹn, đứng chắn ở trước mặt Tần Phiên Phiên.

Tần Kiều bị khí thế của Hồng Y bức phải lui về phía sau một bước, lửa giận trong mắt càng sâu. "Sao hả, ngươi làm chuyện xấu rồi, còn muốn làm con rùa đen rụt đầu?" Nàng ta cười lạnh một tiếng.

"Ta không biết Nhị tỷ đây là có ý gì?" Tần Phiên Phiên lạnh giọng nói.

"Còn không phải ngươi mắng ta..." Tần Kiều muốn nói gì đó, nhưng vừa quay đầu liền thấy xung quanh có không ít người, tuy nói bọn họ đều cúi đầu giả bộ không chú ý bên này, nhưng nàng ta biết tất cả đều đang nghe lén.

"Đi theo ta." Tần Kiều muốn dẫn nàng đi.

"Không phải chỉ là tìm nơi yên tĩnh thôi sao? Ngươi đi theo ta chứ ta cũng không dám theo ngươi, lỡ như ngươi cho hồng thủy mãnh thú chờ ta, không phải ta đây chết chắc à?" Tần Phiên Phiên đứng ở tại chỗ không động đậy.

Tần Kiều hơi do dự, là nàng ta muốn tìm Tần Phiên Phiên nên cuối cùng vẫn đuổi theo.

Dù sao thì nàng ta cũng dẫn theo hai nha hoàn bên cạnh, Tần Phiên Phiên chỉ có một, lại còn gầy gò không có sức, tuy là ngược to.

Tần Phiên Phiên cũng không dẫn nàng ta đi đến chỗ xa gì, chỉ là đi sâu vào trong rừng vài bước, nơi này thực sự yên tĩnh, hơn nữa còn có thể nhìn thấy được tình huống bên ngoài, không ai dám mai phục.

Còn có Hồng Y bên cạnh, Tần Phiên Phiên cũng yên tâm hơn.

"Nhị tỷ, ngươi có gì..."

Nàng vừa quay đầu lại mở miệng, trước mắt liền tối sầm, Tần Kiều xông tới cho nàng một cái tát.

Một tiếng "Chát!" giòn tan vang lên, khiến mọi người xung quanh đều ngây người, ngay cả Hồng Y cũng chưa kịp phản ứng lại. Hơn nữa trên đường đến đây, Tần Phiên Phiên còn lén dặn dò nàng ấy, chờ lát nữa tạm thời đừng nóng nảy, nàng và Nhị tiểu thư có chút nợ càn tính, để Hồng Y không được tùy tiện nhúng tay vào.

"Ngươi, đồ tiện..." Tần Kiều nhú chặt mày, lớn tiếng bắt đầu muốn mắng, nhưng chữ "nhân" này còn chưa nói ra khỏi miệng, trước mắt cũng tối sầm. Tần Phiên Phiên giờ tay lên hung hăng cho nàng ta hai cái tát, hơn nữa trực tiếp ra tay nắm lấy tóc của nàng ta.

"Ôi, ngươi, đồ tiện nhân này!" Tần Kiều hét lớn, duỗi tay, muốn bắt lấy mặt nàng.

"Ngươi mới tiện!" Tần Phiên Phiên giờ tay cào lên mu bàn tay của nàng ta, mu bàn tay của Tần Kiều lập tức xuất hiện vài vết cào rớm máu, hiển nhiên Tần Phiên Phiên đã dùng mười phần sức lực.

Hai người hầu bên cạnh đều sợ đến ngây người, hai vị chủ nhân này ngay cả một lời cũng chưa nói đã đánh nhau rồi, hơn nữa tình hình chiến đấu cực kỳ kịch liệt, không có diễn biến câu chuyện tuần tự, trực tiếp dùng mười phần lực.

Cắn, nắm, giật tóc, những chiêu mà nữ nhân đánh nhau hay dùng đều xuất hiện, hơn nữa hai vị chủ nhân này còn dùng vô cùng thành thạo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Giả Mang Thai Bị Lộ

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

"Giá ——" Tiếng vó ngựa hỗn độn vang lên, Tiêu Nghiêu làm đầu tàu gương mẫu xông lên phía trước, càng đi sâu vào trong rừng càng có thể săn được nhiều dã thú trân quý.

Làm ngôi cửu ngũ, Tiêu Nghiêu từ nhỏ đã tiếp thu giáo dục văn võ đều xem trọng, trước kia lúc tiên hoàng vẫn còn, Tiêu Nghiêu cùng Cảnh vương chính là hai vị Vương gia rất được xem trọng. Chẳng qua tâm Đế vương sâu không lường được, đến tột cùng hẳn hướng về ai, những người khác đều không đoán được, cho nên mới có Tần Kiêu đoán sai, rõ ràng đã là Vương phi của Tiêu Nghiêu, nhưng lại cảm thấy tiên hoàng coi trọng Cảnh vương hơn, thậm chí lúc ấy trong triều rất nhiều đại thần liên tiếp dâng tấu, xin lập Cảnh vương làm Thái tử, lúc ấy Tiêu Nghiêu lại liên tiếp bị tiên hoàng phản đối, thậm chí có những lúc bị quất lớn mà không có lý do gì, cái này làm mọi người nghĩ là Tiêu Nghiêu bị thất sủng.

Hai anh em tranh ngôi vị Hoàng đế, còn không phải một mẹ đẻ ra, vậy tình cảm tất nhiên không được tốt lắm, lại còn có Tần Kiêu làm mối dẫn, tâm tình Hoàng thượng càng thêm không tốt.

"Hu ——"

Tiêu Nghiêu giật mạnh dây cương, con ngựa vốn đang cấp tốc chạy băng băng lại lập tức dừng lại, bọn thị vệ chạy theo phía sau cũng đều ngừng lại, mọi người về mặt kinh ngạc nhìn hần.

"Hoàng thượng, sao lại dừng lại vậy?" Một tiểu tướng trẻ tuổi cười ngựa tiến lên, thanh âm có chút nôn nóng hỏi.

Năm nay là lần đầu tiên hần tham gia săn thú, lại còn là đi theo Hoàng thượng, vừa là làm hộ vệ, nhưng mà bản thân hần cũng muốn săn thú, săn được càng nhiều con mồi, càng lấy được nhiều phong thưởng.

"Các người đi trước, số lượng con mồi một đội này của trẫm liền dựa vào các người, trẫm bỗng nhiên nhớ tới còn mấy phần tấu chương cấp tốc chưa phê, trẫm đi một chút sẽ trở lại."

Tiểu tướng kia nghe thấy lời này, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình vui sướng, vội vàng tỏ thái độ nói: "Chúng thần nhất định không làm nhục sứ mệnh, khẳng định sẽ đánh ngã đội Cảnh vương!" Hần nắm chặt nắm tay quơ quơ trước ngực, hai mắt giống như là đều phát sáng.

Tiêu Nghiêu vốn đang kéo dây cương chuẩn bị quay đầu, sau khi nghe thấy câu nói như vậy lập tức lạnh mặt nhìn hần một cái.

Trương Hiến Năng không khỏi chắc một tiếng trong lòng, nhìn cái tên khờ này xem, săn thú có nhiều đội ngũ như vậy, vì sao lại chỉ nhắc đến mồi Cảnh vương, chỉ bằng với trình độ liên tưởng của Nhị Cầu tử này, nhìn thấy cung nữ mặc màu hồng phấn, hần cũng nói là cười nhạo hần đội nón xanh, tiểu tướng này nhắc đến mồi Cảnh vương, nhất định làm trong lòng Hoàng thượng càng thêm ghi hận.

Tiêu Nghiêu vung roi ngựa, ngựa lại lần nữa xông ra ngoài, chẳng qua lúc này là quay về, Trương Hiến Năng cùng mấy thị vệ cười ngựa theo sát sau đó, không biết thế nào nhưng trong lòng Trương Đại Tổng quản luôn cảm thấy bất an.

Lúc này Hoàng thượng đi nhất định là có gì đó mờ ám, bởi vì theo hần biết, Hoàng thượng cũng không có tấu chương phải phê duyệt gấp, hơn nữa săn thú đối với Hoàng thượng mà nói, luôn luôn là phi thường quan trọng, nam nhân đều rất coi trọng thắng bại.

Huống chi đây còn là sau khi tiên hoàng qua đời, lần đầu tiên Hoàng thượng có tâm tình tổ chức vây săn, nhưng vừa mới bắt đầu liền trở về, thậm chí liền cung cũng chưa kéo một lần, chuyện khác thường nhất định có mờ ám.

Chỉ hy vọng không phải là chuyện gì lớn.

Bên này hai vị chủ tử vẫn đánh rất vui vẻ, trên thực tế hai vị mỹ nhân nũng nịu hiện giờ đã trở nên chật vật, búi tóc tán loạn, xiêm y cũng bị kéo đến rối loạn lung tung.

Những chỗ da thịt trên mặt cùng trên tay bị lộ ra bên ngoài đều hiện ra các vết thương khác nhau, không phải bị móng tay cào, thì là bị miệng cắn, thê thê thâm thâm.

Nhưng mà hình như hai nàng cũng không biết đau, vẫn chiến đấu kịch liệt như cũ.

"Tần Phiến Phiến, từ nhỏ người đã không phải thứ gì tốt, cả ngày miệng đầy lời nói dối, dối trá dị thường, lớn lên càng là kẻ lừa đảo. Có phải ở khắp nơi người đều nói ta là gà mái không thể đẻ trứng, gả cho hai nam nhân, nhưng đến bây giờ cũng chưa có một hài tử nào....."

Tần Kiêu lạnh giọng thét chói tai, nàng càng nói càng kích động, trên tay cũng càng dùng lực thêm, hần không thể lột một miếng thịt trên tay Tần Phiến xuống.

"Người có bệnh à, ta mỗi ngày đều vội vàng dỗ Hoàng thượng đầu phi tần, lấy đầu ra thời gian để ý đến người. Ta lại không giống người là loi ong bướm còn muốn thông đồng với người khác, chỉ của ta ở hậu cung, người lại không phải nữ nhân hậu cung, thì có chỗ nào đáng giá để ta phải phí tâm tư chứ?" Tần Phiến Phiến đánh một cái tát làm mặt Tần Kiêu bị lệch sang một bên.

Hai người đều thở hổn hển, không có lập tức động thủ, nhìn đáng vẻ là muốn nghỉ ngơi giữa giờ, nhưng miệng lại không ngừng mắng.

"Đương nhiên là người không thừa nhận rồi, đây không phải là thứ người am hiểu nhất sao? Một mặt thì nói bấy sau lưng ta, nhưng lúc đến trước mặt ta lại giả làm người tốt, đồ hai mặt. Hiện tại người mang thai long chủng liền ghê gớm lắm sao? Thiếp trước sau gì cũng là thiếp, người vĩnh viễn đều không lên được mặt bàn, không lên được địa vị cao, cái gọi là sủng ái của Hoàng thượng cũng chỉ là hoa trong gương trắng trong nước, long chủng trong bụng

này chỉ sợ không được mấy ngày liền bị người hại, ta xem người còn đắc ý như thế nào?"

Tần Kiều trợn trắng mắt, một chuỗi lời nói ác độc không đi qua đại não mà trực tiếp nói ra, đủ để thấy nàng có bao nhiêu cừ hận với Tần Phiên Phiên, có lẽ những lời oán độc này được giấu sâu trong lòng lâu rồi.

Tần Phiên Phiên giận quá hoá cười nói: "Lúc trước ai truyền lời nói kia, nói đúng lắm, loại nữ nhân oán độc như người không xứng có con. Thật đúng là gà mái không đẻ được trứng, chúc người cả đời đều nuôi hài tử thay người khác!"

"Người đồ tiện nhân này, nhanh thu hồi lại lời nói kia đi! Ta cho người khoe khoang, không cần người khác ra tay, ta tự mình lên!"

Tần Kiều hiển nhiên là bị đâm trúng chân đau, sắc mặt biến đổi đột ngột, sau khi xông lên, trực tiếp nhấc chân nhắm ngay bụng Tần Phiên Phiên mà đá, sức lực lớn như vậy, hiển nhiên là muốn đá hồng thai của nàng.

Tần Phiên Phiên bỗng nhiên giật mình, lập tức lui về phía sau, tuy rằng không đá đến bụng, nhưng cả người nàng đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Tần Kiều đúng là điên rồi, nếu trong bụng Tần Phiên Phiên thật sự có long thai, chỉ với hành động này của nàng ta có lẽ là làm sảy thai rồi.

"A ——" Tần Kiều đập trượt, lúc thu chân không cẩn thận dẫm phải một cục đá, lập tức chân bị trật cả người đều ngã xuống đất.

Nàng cố tình dùng lực rất lớn để đá Tần Phiên Phiên, cho nên phản tác dụng cũng càng lớn, cánh tay vội vàng nâng lên muốn chống đỡ, nhưng lại không thay đổi được gì, cả người nặng nề ngã ở trên mặt đất, làm bụi đất mù mịt.

Từ tiếng kêu rên khi bị ngã, là có thể thấy được nàng đau đớn thế nào.

"Chủ tử." Hồng Y ở bên cạnh đã đánh hôn mê hai nha hoàn của Tần Kiều, lập tức liền nghĩ đến hỗ trợ.

"Người dừng lại đây, người giúp ta đánh, lòng ta khó chịu, nữ nhân này chỉ có tự ta xé nàng, mới có thể giải được mối hận trong lòng!" Tần Phiên Phiên lập tức xông lên.

Tần Kiều quỳ rạp trên mặt đất vẫn chưa đứng dậy, vẻ mặt rất đau đớn.

Tần Phiên Phiên cũng không để ý nàng ta, nhân lúc người bị bệnh mà lấy mạng người.

"Người muốn đá bụng ta, ta đây liền trả lại cho người!" Một chân nàng đá tới xương bánh chè của Tần Kiều để giải hận.

Chuyện đá vào bụng người khác nàng không làm được, tuy rằng Tần Kiều muốn mạng của nàng. Một chân này nàng đá thật mạnh, Tần Kiều nằm trên mặt đất căn bản là không trốn được.

Tần Phiên Phiên ý thức được không đúng, lập tức lui về phía sau, Tần Kiều đầy mặt đều là thống khổ, thậm chí còn rất dữ tợn.

"Người già bộ cái gì, lần này bị đá đến đầu gối cũng không đau đến mức như vậy đi?" Tần Phiên Phiên nhú chặt mày.

"Bộp bộp bộp ——" Mấy tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên.

Tần Phiên Phiên cùng Hồng Y đều kinh ngạc mà quay đầu lại, không nghĩ tới còn có người khác ở đây.

Một nam nhân mặc đồ màu đen đứng cách đó không xa, đang chậm rãi rì rì mà vỗ tay, sắc mặt của hắn so với màu sắc quần áo trên người của hắn còn tối hơn mấy phần.

"Ái tào, đánh cũng thật thoải mái nhỉ, rất có dáng vẻ của nữ hiệp. Sao vậy, bụng nàng ta đau, bụng người không đau sao?" Nam nhân sâu xa nói, giọng nói lạnh lẽo, giống như là bông tuyết bay bay trong trời đông giá rét, làm người khác không chống đỡ được.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên cũng trầm xuống, nàng cảm thấy máu cả người đều đông lại, giống như cả người bị trời đất băng tuyết bao vây, bị đông lạnh thành băng, động cũng không thể động được, hoàn toàn lạnh lẽo.

"Hoàng, Hoàng thượng, ngài đến đây từ lúc nào vậy? Không phải ngài đi săn thú sao?" Tần Phiên Phiên muốn kéo kéo khóe môi lộ ra một nụ cười, kết quả lại là cười khó coi hơn cả khóc.

"Trẫm tới cũng hơi lâu rồi, nên quên mất, dù sao các người đánh nhau xuất sắc như vậy trẫm cũng không muốn bỏ lỡ. Trẫm là đi săn thú, nhưng ngựa vừa mới chạy được hai bước, trẫm liền quay trở lại, cứ cảm giác ái tào có xảy ra chuyện gì lớn, không nghĩ tới thật đúng là chuyện lớn."

Hắn thấy nàng sợ thành như vậy, hắn lại còn cong môi cười, hơn nữa là cười đến rất đẹp.

"Tần thiếp cùng Nhị tỷ đánh nhau từ nhỏ đến lớn, đã quen rồi, có phải là chuyện lớn gì đâu chứ?" Tần Phiên Phiên cười gượng hai tiếng.

Tiêu Nghiêu bước nhanh đến trước mặt nàng, hắn đi hai bước nàng lùi hai bước, chủ yếu là xung quanh Hoàng thượng sát khí thật sự quá nặng, nàng cũng cho rằng mình sắp không sống nổi nữa rồi.

Từ lúc Hồng Y thấy Hoàng thượng cũng đã quỳ rạp xuống đất, đầu cúi thấp đến hết mức, căn bản là không dám ngẩng đầu liếc mắt một cái nào.

Tần Phiên Phiên vẫn luôn chậm rãi bước lùi về phía sau, Tiêu Nghiêu cũng vẫn luôn chậm rãi bước đi tới, tận đến lúc sau lưng nàng dựa đến một thân cây, không còn đường lui nữa.

Nàng vẫn duy trì tư thế cứng đờ, vẫn luôn nhìn Hoàng thượng đứng ở trước mặt nàng.

Tiêu Nghiêu thở dài một hơi, ngữ khí sâu kín nói: "Ái tần đánh thắng, trăm đương nhiên sẽ không tức giận, thậm chí trăm còn rất vui mừng, ngươi có thể bảo vệ tốt cho bản thân."

Hắn vừa nói vừa duỗi tay vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, lực ở bàn tay rất mềm nhẹ, hành động thân mật giống như bình thường.

Tần Phiên Phiên hơi thả lỏng một chút, lập tức khẽ cười nói: "Vẫn là Hồng Y giúp đỡ, nếu không tần thiếp nhất định đánh không lại, đa tạ Hoàng thượng đưa song bào thai các nàng đến bên người tần thiếp, là Hoàng thượng bảo vệ tần thiếp."

Nàng càng nói, tươi cười trên mặt càng chân thành, áp lực dưới đáy lòng cũng bớt rất nhiều. Tay Hoàng thượng vẫn ấm áp như vậy, giống như là trấn an cõi lòng bất an của nàng vậy.

"Phiên Phiên nói chuyện vĩnh viễn đều là ngọt như vậy, trăm thích nghe ngươi nói chuyện nhất, còn nói đến dễ nghe như vậy nữa." Giọng nói của hắn ôn hòa, mi mắt cong cong cười rất đẹp. Tay nam nhân chậm rãi trượt xuống, từ đỉnh đầu sờ đến gương mặt nàng, còn duỗi tay nheo nheo, dường như cảm thấy xúc cảm rất tốt, tươi cười trên mặt hắn càng sâu thêm.

Tần Phiên Phiên cũng nở nụ cười theo, bắt lấy một cái tay khác của hắn, nhẹ nhàng lắc lắc, làm nũng nói: "Tần thiếp chỉ nói lời dễ nghe với mỗi mình Hoàng thượng thôi, những người khác đều không được nghe đâu."

"Phải không?" Hắn cúi người để sát vào bên tai nàng, tay ngoắc tới trên cằm nàng, như là đang trêu ghẹo một con mèo vậy.

"Vậy ngươi nói cho trăm, long thai trong bụng ngươi có khỏe không?" Hắn nghiêng nghiêng đầu hỏi, trên mặt vẫn là ý cười nghiền ngẫm, nhưng mà cái tay kia đã từ cằm trượt tới trên cổ, toàn bộ bàn tay đều nhẹ nhàng dán trên da, bao bọc lấy nửa cái cổ.

Độ ấm trong lòng bàn tay xâm nhập từng chút một, vốn đang làm Tần Phiên Phiên cảm thấy thực ấm áp an tâm, hiện giờ lại giống như là một thanh chủy thủ đặt ở trên cổ, làm lòng toả cả người đều dựng hết lên.

Có ấm hơn nữa, nàng vẫn cảm thấy lạnh.

"Hoàng thượng, ngài đang hỏi cái gì vậy? Tần thiếp vẫn rất tốt, long thai tất nhiên cũng ——" Nàng lại trở nên khẩn trương, tim đập như sấm, nhưng trên mặt lại cố gắng duy trì trấn định. Nhất định là Hoàng thượng bị tư thế đánh nhau oai hùng của nàng thuyết phục, tuyệt đối không phải là hoài nghi nàng không có long thai, nhất định là như thế, tin tưởng chính mình! Ổn định, chúng ta có thể thắng!

Nhưng một câu này của nàng còn chưa nói xong, cũng không dám nói thêm một chữ nào nữa, bởi vì cái tay đặt ở trên cổ bỗng nhiên bóp chặt lại, tươi cười trên mặt Tiêu Nghiêu cũng thay đổi, từ ôn nhu biến thành uy hiếp.

"Ái tần, ngươi nghĩ kỹ đã rồi hãy trả lời trăm, bây giờ tâm tình của trăm rất không tốt." Lực đạo trên tay đang dần dần tăng thêm, nhưng tạm thời vẫn chưa bóp quá chặt.

Nhưng Tần Phiên Phiên lại biết, nếu câu trả lời của mình không làm hắn vừa lòng, chỉ sợ chờ chính mình cũng chỉ có vận mệnh bị bóp chết mà thôi.

"Tần thiếp nghĩ kỹ rồi mới trả lời mà, long thai còn tốt ——"

"Tần Phiên Phiên, ngươi tìm chết!" Hắn đột nhiên để sát mặt vào, hung dữ đánh gãy lời nói của nàng, lực đạo trên tay cũng tăng thêm.

Tần Phiên Phiên đã sớm bị dọa đến chân run lên, nhận thấy được lực đạo trên cổ tăng thêm, sợ mình bị bóp chết, còn chưa làm sao đã rất tự giác tròn trắng mắt lên.

Nàng rất sợ chết nha, cứ giả bộ chết đã rồi tính tiếp.

Hắn túm vạt áo trước của nàng lôi về phía trước, Tần Phiên Phiên lao đảo đi theo bước chân hắn, lòng như tro tàn.

Tuy rằng nàng không bị bóp chết, nhưng nàng lại cảm thấy cách cái chết cũng không xa, nàng cảm thấy mình dấu điểm giả có thai lâu ngày như vậy, nhưng hôm nay bị hồng rồi.

Hoàng thượng cứ lôi kéo nàng như vậy đi được vài chục bước, cây cối xung quanh dần dần che khuất Hồng Y cùng Tần Kiều ngã trên mặt đất, ngay cả Trương Hiến Năng cũng không theo kịp. Mắt thấy Đào Tiệp dư sắp gặp họa, ai theo sau người đó cũng gặp nạn.

"Ngươi có long thai còn dùng sức lớn như vậy đi đá nàng? Ngươi mang thai là hài tử hay là cao da chó, mà dùng sức như thế nào cũng không rơi ra được hả? Trăm hỏi lại ngươi một lần, ngươi rốt cuộc có thai hay không? Tần Phiên Phiên, nếu ngươi còn dám lừa ta, ta lập tức trói ngươi trên cây cắt cho chảy máu để sói ăn, trăm nói được thì làm được!"

Tiêu Nghiêu cười lạnh nói mĩa nàng một câu, rồi lại lập tức trầm mặt xuống, cực kỳ nghiêm túc mà cảnh cáo nàng.

Hai người bốn mắt đối diện nhau, Tần Phiên Phiên nhìn thấy tức giận cùng ý lạnh trong mắt nam nhân, lập tức liền sợ hãi, nàng biết Hoàng thượng cũng không có nói ý nói đùa, lập tức gật đầu.

Tiêu Nghiêu thấy nàng gật đầu, giọng tay giống như muốn đánh nàng, nàng lại lập tức lắc đầu: "Không có, tần thiếp không mang long thai, là Nguyệt Quý phi cùng Tiết Viện phán bắt tay nhau lừa gạt tần thiếp, bọn họ cho rằng tần thiếp sẽ dấu điểm chuyện này, hoặc là làm gì khác, tóm lại đều là tìm đường chết. Nhưng mà bọn họ lại không dự đoán được ngài cho phép tần thiếp mang long thai....."

Nàng có chút không nói ra được nữa, vô số lời giải thích muốn tuôn ra, nhưng rồi lại bị chặn ở trong cổ họng, không tìm thấy đường ra.

Bởi vì nam nhân đứng ở trước mặt nàng, vẻ mặt vốn đang tức giận cùng phức tạp, lúc nghe đến những lời nàng nói, đều biến mất toàn bộ, thay vào đó vô số sự suy sụp.

Ngay cả đôi mắt cũng tối sầm lại, hần rất thất vọng.

"Người biết mình giả mang thai từ lúc nào?" Hần trầm giọng hỏi.

"Sau khi người đồng ý cho tần thiếp mang hài tử, tần thiếp đi tìm y nữ khác xem qua thân thể, không có mang thai." Nàng dùng một chút, vẫn là nhẹ giọng trả lời.

Nàng không dám nói thật ra là Tần phu nhân cùng Hách cô nương, rốt cuộc nếu Hoàng thượng giận giữ lên, chỉ sợ này hai người đều khó thoát khỏi trừng phạt.

"Tần Phiên Phiên, người thật sự dám! Nếu không phải trầm nhìn thấy cảnh tượng người oai hùng đánh người, vậy người còn chuẩn bị giấu trĩm đến bao giờ nữa? Chơi đùa trĩm như vậy có phải rất thú vị hay không? Coi trĩm như thăng ngục mà chơi đùa, người rất sáng khoái, có cảm giác cao cao tại thượng có phải hay không?"

Hần túm lấy cổ áo nàng nhấc lên, nam nhân cao hơn nàng một cái đầu, lại dùng sức kéo nàng như vậy, uy lực là rất lớn.

Tần Phiên Phiên vốn cảm thấy mình ở trong tay hần yếu ớt giống như khối đậu hũ vậy, vừa chọc liền thùng, dùng sức một chút liền bị chia năm xẻ bảy.

"Không, không phải, tần thiếp ——" nàng rất muốn tát vào miệng mình, sao lại không khắc chế được bản thân, lại đi đánh nhau với nữ nhân ngu ngốc Tần Kiều kia, nếu như không đánh nàng cũng sẽ không bị lộ tẩy, nếu Hoàng thượng không trở lại, nàng cũng sẽ không bị phát hiện, tất cả đều quá khéo.

Khéo đến làm nàng sợ hãi hồn vía tán loạn!

Tần Phiên Phiên còn muốn giải thích, đáng tiếc Tiêu Nghiêu một câu cũng không muốn nghe thêm.

Hần trực tiếp cứng rắn lôi kéo nàng, đột nhiên bế nàng lên, ném nàng lên lưng ngựa. Ngựa bị sợ hãi, đột nhiên chạy về phía trước hai bước, may mắn Tiêu Nghiêu tay mắt nhanh nhẹn kéo lấy nó, nếu không nó liền chạy đi mất rồi.

Tần Phiên Phiên ghé vào trên lưng ngựa, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

Tiêu Nghiêu vừa giẫm chân bước lên ngựa, căn bản không cho nàng có thời gian kịp phản ứng, Tiêu Nghiêu dùng sức vùng roi, liền quát lên mông ngựa.

Con ngựa này là tọa kỵ của Hoàng thượng, trắng như tuyết, cao lớn cường tráng, đôi chân lại càng thêm có sức, lao ra ngoài giống như tia chớp.

"Hoàng thượng, tần thiếp ——" nàng vừa mới mở miệng liền bị đầy một miệng gió, một chữ cũng không nói ra được, lúc này mới thật sự là uống gió.

Gió từ bốn phương tám hướng đông nam tây bắc vọt tới, không lệch một chút nào, chỉ cần nàng dám há mồm, toàn bộ liền ùa vào theo tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tranh Cãi Đúng Sai

Edit: Nhu Đức Cơ

Beta: Hy Hoàng Thái Phi

(Tiêu đề chương: 很好看的, có khá nhiều nghĩa nên bốn cung chọn nghĩa phù hợp nội dung chương nhất)

Vó ngựa phi như gió, chạy rất nhanh trong rừng cây, roi trong tay Hoàng Thượng không ngừng đánh vào mông ngựa, một người một con ngựa phối hợp thật tuyệt hảo.

Chỉ là Tàn Phiên Phiên đáng thương ghé vào lưng ngựa, xóc nảy như là sàng trâu.

Thời điểm ngựa chạy lên, Tàn Phiên Phiên chỉ cảm thấy cả người cũng bay lên, dạ dày xóc nảy, trước mắt nàng như ứa ra sao Kim.

"Hoàng... hoàng..." Nàng vài lần mở miệng, nhưng từng đợt gió lạnh tiến vào, căn bản không thốt ra được câu nào.

"Ngô....." Nàng rốt cuộc nhìn không được muốn nôn ra, Tiêu Nghiêu tựa hồ đã nhận ra cái gì, lập tức giữ chặt ngựa.

Tàn Phiên Phiên ghé vào trên lưng ngựa run lên, dạ dày bên trong mãnh liệt cuộn lên từng đợt, nàng liều mạng nuốt nước miếng, muốn áp xuống cảm giác buồn nôn này.

"Tàn Phiên Phiên, nguoi mà phun ra ở chỗ này, trăm tuyệt đối không tha cho nguoi." Nam nhân lạnh giọng cảnh cáo nàng.

Tàn Phiên Phiên gật đầu, há mồm nói: "Ngài cho tần thiếp xuống dưới được không? Dạ dày muốn trào lên, rất khó chịu."

Nàng hít sâu rất nhiều lần, mới tạm cảm thấy ổn, Tiêu Nghiêu thấy nàng bình tĩnh rồi mới đem nàng từ trên lưng ngựa túm xuống.

Tàn Phiên Phiên bị xóc đến mặt tái nhợt, chóng mặt như đầu, lại buồn nôn, muốn nôn khan, nước mắt sinh lý đều chảy ra.

Cảm giác xấu hổ trầm mặc giữa hai người lan tràn, phần nộ trên mặt Tiêu Nghiêu chưa từng có.

Hắn nắm roi ngựa, không kiên nhẫn mà ném tới ném lui, hiển nhiên là muốn đánh người cho hả giận.

Tiêu Nghiêu cảm thấy cả người đều không thoải mái, đối với chuyện Tàn Phiên Phiên giả dựng này, kỳ thật mấy ngày trước đây lúc Nguyệt Quý phi tới, hắn trong lòng đã có suy đoán, hơn nữa đã chuẩn bị tốt tâm lý.

Hắn dùng ít mưu kế liền thấy được cảnh tượng hắn muốn nhìn, hiện giờ trong lòng hắn tràn ngập không chỉ có cảm xúc phần nộ còn cảm giác khó chịu không nói rõ nên lời.

So với câu vì sao nguoi muốn gạt tằm, hắn càng muốn hỏi, nguoi vì cái gì mà không mang thai?

Cho nên hắn càng muốn lấy roi ngựa đánh chính mình, thật sự là thích bị "ngược".

Quân uy hoàng đế có thể bị giẫm đạp, bởi vì hắn có thể tiếp thu lửa gạt của nàng, nhưng hắn để ý nàng không có mang thai, trước kia thứ mà hắn không muốn thấy nhất chính là hài tử, bởi vì hắn cảm thấy thiên hạ này không có nữ nhân nào xứng làm mẫu thân hài tử của hắn.

Quả nhiên mọi việc luôn luôn thay đổi, Tàn Phiên Phiên chạm tới giới hạn của hắn, hắn lại có thể nhượng bộ, Tiêu gia liền không có tiện nam nhân như vậy!

Tàn Phiên Phiên nhận thấy hắn bức bối, không dám động cũng không dám nói chuyện, người lúc nào cũng nhanh mồm dẻo miệng như nàng, hiện tại cũng trở nên ngu dốt.

Nàng lúc đầu cảm thấy lừa hắn là chuyện rất bình thường, hậu cung này, làm gì có nữ nhân nào không lừa Hoàng Thượng, không lừa hắn có thể được sủng ái sao?

Nữ nhân đều nói sống nói chết vì hắn, đến thời điểm phải chết, khẳng định đều đã sớm chạy hết, rốt cuộc Hoàng Thượng chỉ có duy nhất, nữ nhân lại có vô số, hai người bọn họ vốn dĩ liền thành lập trên cơ sở bất bình đẳng.

Có điều nàng giữ lại là đúng, nguyên bản giả dựng chuyện này cũng không phải là nàng làm ra, muốn trách phải trách Nguyệt Quý phi cùng Tiết Viện Phán, nàng chẳng qua là thuận thế mà làm.

Tàn Phiên Phiên có thể tìm ra ngàn vạn cái lý do để giải vây cho chính mình, nhưng đối mặt với sự tức giận của Hoàng Thượng, đầu óc nàng lại trống rỗng.

Từ việc Hoàng Thượng vì nàng mà phá lệ, cho phép nàng mang trong mình hài tử, tuy rằng mỗi ngày nói chuyện rất khó nghe, nhưng nàng cảm nhận được hắn thật sự ôn nhu, hắn chiều cô nàng cũng là sự thật, hắn chờ đợi hài tử ra đời lại càng là sự thật.

Nàng bảo vệ được tâm mình, lại cô phụ sự chờ đợi của hắn.

"Buổi tối thường có bảy sói lui tới, nhớ chú ý tới, mấy ngày nữa trăm tới nhất xác nguoi."

Hắn lạnh nhạt thốt ra những lời này, liền giẫm chân bước lên ngựa, quay đầu ngựa lại, chuẩn bị đi.

Tàn Phiên Phiên sững sờ một chút, mặt phát ngọc, dưới tình thế cấp bách liền lập tức chất vấn: "Hoàng Thượng đã đáp ứng tần thiếp, nếu tần thiếp liền nói thật, người sẽ không đem ta cho sói ăn."

"Trẫm nói không đem người trời lại, dùng máu dụ sói tới, trẫm trời người sao? Cắt thịt người làm người đồ máu sao?" Tiêu Nghiêu hỏi lại nàng.

"Người gạt ta?" Nàng mở to mắt nhìn hắn, hốc mắt vẫn hồng hồng.

Tiêu Nghiêu rừ rừ mắt mắt, cười lạnh một tiếng: "Lời này đến lượt người nói sao? Là người lừa trẫm trước!"

Tần Phiên Phiên nhất thời nghẹn lời, nhìn trào phúng cùng cười lạnh trên mặt hắn, chỉ cảm thấy khó chịu dị thường, đầu óc bị kích thích nóng lên.

"Nam nhân các người đều là kẻ lừa đảo!" Nàng cười lạnh, lá gan lớn lên không ít.

"Nữ nhân các người mới là kẻ lừa đảo!" Tiêu Nghiêu từ kẻ rằng nghiêng ra lời này.

Tần Phiên Phiên chống đỡ thân thể, run rẩy mà đứng lên, ngẩng đầu nhìn hắn: "Đúng vậy, ta lừa người, bởi vì ta muốn tự bảo vệ mình, không đem đầu sỏ gây tội Nguyệt Quý phi kia vào lãnh cung, ta sao có thể an tâm mà sống? Hoàng Thượng thật sự không có gạt ta sao? Người hắn đã sớm biết tấn tiệp giả dụng đi, ít nhất là sau khi Nguyệt Quý phi lấy được tới. Ngài không có vạch trần tấn tiệp, mà nhanh chóng tổ chức vây săn. Nhị tỷ đi lên đã kêu mắng, nói ta vu hãm nàng ta, ta căn bản chưa hề nói bất kỳ gì về nàng ta, nàng ta lại có thể chắc chắn như vậy, hơn nữa còn hận ta đến xương tủy, cuối cùng đầu vô. Mà ngài cũng ở thời điểm chúng ta đánh nhau trở về, hôm nay là ngày đầu tiên săn thú, ngài như thế nào lại vắng hạp? Một con mồi đều không có sẵn, liền trực tiếp quay đầu trở lại."

Nàng cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Hiển nhiên ngài đã biết ta muốn cùng Nhị tỷ đánh nhau, hắn là bên Nhị tỷ có tay chân của ngài đi? Là ngài một tay lập nên cái kế hoạch này phải không?"

Tiêu Nghiêu vẫn cười ở trên lưng ngựa, mắt lạnh nhìn nàng, chờ nàng nói xong mới gật gật đầu.

"Ái tần thật là thông minh đâu, nhanh như vậy liền nghĩ ra. Người lừa trẫm, trẫm tự nhiên muốn tra, hỏi người chắc chắn người sẽ không nói."

"Dùng lời nói dối để nghiệm chứng ra, cũng chỉ có nói dối. Hoàng Thượng liền không nghĩ tới nếu trong bụng ta thật sự có long chủng, không phải bị Nhị tỷ đá rơi xuống?" Tần Phiên Phiên mở to hai mắt nhìn, miệng lưỡi so lúc đầu còn hung ác hơn.

"Có hồng y, nàng sao có thể làm người bị thương? Cường từ đoạt lý, người còn căn ngược lại trẫm một ngụm? Tần Phiên Phiên, lá gan người quả thực lớn quá rồi, xứng đáng bị sói tha đi!" Tiêu Nghiêu vung roi ngựa, vút qua, đem cỏ dại bên đường chặt đứt.

Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy lồng ngực nhói đau, nàng không biết nên nói cái gì để phản bác nữa.

Nàng làm sai sao? Không, nàng không làm sai a, hết thấy đều là tại hậu cung bảo mệnh, nếu nàng có thể đã lừa gạt, về sau vinh hoa phú quý tha hồ mà hưởng.

Nàng làm sai sao? Giống như lại làm sai rồi, bởi vì cái ngôi cửu ngũ chí tôn trước mắt này giống với người thường mà gào lên với nàng "Nữ nhân các người mới là kẻ lừa đảo", chỉ những lời này, nàng liền cảm thấy nói cái gì đều như là cường từ đoạt lý. "Ngài rút ngay đi, ta đi tìm sói tha ta đi!" Nàng hung tợn mà chửi bậy một câu, không giống như là cái nữ nhân vừa lừa Hoàng Thượng, mà như là nữ nhân bị Tiêu Nghiêu vút bỏ.

Nàng nói xong liền xoay người, tay vịn lấy cây chậm rãi đi về phía trước.

"Lộc cốc..." Tiếng vó ngựa ở sau người vang lên, dần dần tới gần.

Tần Phiên Phiên bước một bước, trong lòng cũng tức khắc khẩn trương lên, chẳng lẽ câu từ dối ý, muốn hung tợn đem nàng bắt đi, sau đó đối nàng nói: Nữ nhân, không trẫm phản phò, người dám đi?

Nam nhân cười ngựa, rất nhanh liền đến trước nàng, hơn nữa vòng qua mặt nàng, gân cổ lên nói: "Không phải người bỏ đi, là trẫm trước làm người rút đi!"

Hắn nói xong câu đó, đột nhiên vung lên roi ngựa, lại lần nữa quay đầu ngựa lại, trực tiếp mất hút trong rừng.

Tần Phiên Phiên mờ mịt mắt mắt mà đứng ở tại chỗ, nàng ngẩng đầu nhìn xem bốn phía, rõ ràng đều là hoa cỏ cây cối, nhưng rất an tĩnh, an tĩnh đến nỗi giống như cả thế giới này chỉ còn lại có mình nàng.

Hai chân nàng nhũn ra, con buồn nôn tưởng như bị lãng quên nay trào lên.

"Oa..." một tiếng, nàng rót cuộc nhện không được vẫn là cúi đầu phun ra, cả người ngồi quỳ trên mặt đất, cánh tay đỡ thân cây đều phát run lên.

Trước mắt từng đột biến thành màu đen, cảm giác buồn nôn quá mức mãnh liệt, nước mắt rót cuộc vẫn là nhện không được mà rơi xuống.

Nàng giơ tay không ngừng lau đi, nàng không hề muốn khóc đâu, dù sao người cần xem nàng khóc cũng không còn ở lại nữa, diễn cho ai xem đâu, đừng lãng phí nước mắt.

Chính là nàng không ngăn được nước mắt sinh lý vẫn đang rơi, nàng cũng không buồn lau nữa. Nước mắt muốn rơi thì cứ rơi đi, dù sao không phải là nàng muốn khóc, khóc đến xấu đi cũng không sao, dù gì cái người muốn câu dẫn kia cũng không ở đây.

"Ô ô ——" nàng gân cổ lên bắt đầu gào, người xui xẻo khi uống nước cũng bị tác ở kẽ răng, hiện tại nước mắt cũng khi dễ nàng, nàng muốn khóc a, nước mắt không nghe lời nàng, nàng rất ủy khuất a!

Nàng khóc đến thảm thiết, đây tuyệt đối là ngày mà Tần Phiên Phiên chật vật nhất từ khi sinh ra.

"Lộc cộc ——" Tần Phiên Phiên cảm thấy chính mình nhất định đã xuất hiện ảo giác, bằng không vì sao nàng lại nghe thấy được tiếng vó ngựa, cầu từ sớm bị nàng chọc tức đi rồi, xích chó cũng không còn ở trên tay nàng nữa.

"Người còn có mặt mũi khóc! Không được khóc! Người có biết xấu hổ hay không, trăm mới là người bị lừa mà!"

Nam nhân xoay người xuống ngựa, bước lại gần thì bắt đầu mắng nàng.

Tần Phiên Phiên liền không dám mở mắt, lại cảm thấy giờ phút này bộ dáng mình chật vật xấu cực kỳ, sợ hấn chán ghét chính mình như vậy. Lại còn là nữ nhân đang khóc nữa chứ, cho dù là thiên tiên, cũng xấu không lọt mắt đi.

"Bang ——" một tiếng động vang lên, một con lạnh thấu xương truyền đến khiến Tần Phiên Phiên run lên.

Trên mặt nàng bị thô lỗ mà che lại bởi một khối khăn, khăn lại còn ướt, hấn là vừa rồi Hoàng Thượng đi tắm nước sông, cảm giác lạnh buốt ướt át truyền đến, lau đi vệt bẩn trên khóe miệng nàng, lại lau đi nước mắt nàng.

Động tác nam nhân thực thô lỗ, rõ ràng hấn cảm thấy nữ nhân trước mắt thiếu hấn rất nhiều, làm hấn rất tức giận.

"Tần thiếp, tần thiếp không phải có ý!" Nàng duỗi tay muốn giữ cánh tay hấn, lại bị hấn tránh đi.

"A, hiện tại đã biết chính mình là tần thiếp à, mới vừa rồi người xưng hô là người ta thật sự sáng khoái đi? Thời điểm mắng trăm, trong lòng hạnh phúc đi? Tần Phiên Phiên, cái nữ nhân vô tâm vô phế này, người đã lừa trăm, còn không mang lòng chúng, người đừng nghĩ trăm lại đối với người tốt, đối với người ôn nhu!" Hấn vừa nói, vừa lấy khăn dùng sức lau mặt nàng, tựa hồ lau cho nàng chết.

Cái nước mắt đáng chết này, sao lau thế nào cũng không hết, có cái gì mà khóc, không phải hấn mới là người nên khóc sao?

Nữ nhân lừa hấn còn làm hấn cut đi, nhi tử cũng không có, mẹ kiếp!

"Này, dịch móng sang bên kia đi, người cho rằng người phun đến mùi vị này vẫn chưa đủ hả, còn muốn trăm cùng người cùng nhau ngủ sao?" Hấn vừa nói vừa vỗ sau eo Tần Phiên Phiên.

Tần Phiên Phiên cúi đầu để hấn tùy ý lau nước mắt, một tay để ở trên vai hấn, đáng thương hề hề nói: "Chân tần thiếp đã tê rần, không động đậy được."

"Con mẹ nhà người, mỗi lần đều lừa trăm? Trăm là cái loại nam nhân thấy người khóc liền mềm lòng sao? Trăm nói rồi, không bao giờ đối tốt với người nữa, ngày mai có bị đút cho sói hay không dựa vào lương tâm người đấy!"

Hấn vừa cầu nhàu, vừa thô lỗ mà bế nàng lên, hung hăng ném nàng tới cạnh gốc cây, cho nàng khóc tiếp.

Tần Phiên Phiên khó chịu, hấn cũng không thoải mái là bao, một lúc sau hai người cũng không nói chuyện, nàng khóc nhiều đến nỗi cái khăn so với ban đầu càng ướt hơn.

Hai người ngồi bên gốc cây, chờ đến khi cảm xúc Tần Phiên Phiên trở lại bình thường, hấn mới thúc giục nàng lên ngựa.

"Chính mình bò lên trên đi, đừng hòng trăm ôm người đi lên, muốn lên thì lên, không lên được người ở lại chờ sói ăn đi!" Hấn hung dữ nói.

Ngựa mà Hoàng thượng chọn lựa tất nhiên sẽ kỹ càng, độ cao này cũng không phải loại các nữ tử khuê các như nàng có thể bò lên trên, nàng thử trèo lên rất nhiều lần, nhưng vĩnh viễn chân đều không tới.

Cuối cùng hấn vẫn phải kéo móng nàng, đem nàng đẩy lên.

"Người sao lại lùn thế, người nói xem lúc trước trăm coi trọng người cái gì? Chính là sẽ gạt người sao?" Hấn nói thầm một câu, xoay người lên ngựa.

Dọc đường Hoàng Thượng vẫn luôn không chế được dây cương, trong tay cầm roi ngựa nhưng thật ra rất ít khi dùng đến.

Nàng ngồi ở trong lòng ngực hấn, nhận thấy được ở trên lưng ngựa rất ít khi xóc nảy, ánh mặt trời có chút chói mắt, nàng mắt nhắm lại rồi lại cao hứng.

Nhiều lúc chỉ hy vọng con đường này đi mãi không đến nơi, hấn ngồi ở phía sau ôm lấy nàng, giờ phút này nàng vẫn là người trong lòng ngực hấn.

Không biết khi trở về cung, đối mặt với vô số nữ nhân trong cung cùng với bao biến cố, thái độ Hoàng Thượng đối với nàng sẽ là gì đây? Con đường phía trước bỗng trở nên mịt mù khiến nàng thấy bất an. Một con gió thổi tới khiến nàng run lên.

Tiêu Nghiêu nhận ra, đưa bàn tay tới, ấn ở trên mặt nàng, nàng lập tức nhắm mắt lại, đầu ngón tay hấn lướt qua mí mắt nàng.

"Sao lại khóc rồi? Người còn sợ khóc không đủ hay không?" Hần tức giận hỏi.

"Không phải, là bị gió thổi vào mắt." Nàng đề thấp giọng trả lời, tự cảm thấy câu trả lời không chút thuyết phục.

Nam nhân tạm dừng một chút, nắm cầm nàng xoay lại: "Vậy người không biết tránh gió đi sao? Ngu xuẩn như thế này sao? Lúc người lừa trầm, sao lại muốn như ba Na Tra!"

Tần Phiên Phiên lấy khăn gấm từ ống tay áo ra lau mặt, thân thể ngửa ra sau dựa vào lòng hắn

Nam nhân lập tức lui ra, nàng lại nhích lại gần, cuối cùng không thể tránh được đành phải để nàng dựa sát trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Tần Kiêu Sinh Non

"Người không được dựa trầm! Trầm nhìn thấy liền phiền!" Tiêu Nghiêu hung tợn mở miệng nói.

"Tần thiếp dựa ngài, ngài mới không nhìn thấy tần thiếp, nếu không thì ngài sẽ thấy bóng lưng của tần thiếp à." Nàng nói một cách hợp tình hợp lý.

"Cường từ đoạt lý[1]." Nam nhân thấp giọng lầm bầm một câu.

[1] cường từ đoạt lý: đổi trắng thay đen, nguy hiểm. Tương tự với câu thành ngữ "Cả miệng lấp vù em"

Tần Phiên Phiên không tiếp tục đáp lời, chỉ là nhẹ nhàng dựa sát vào trong ngực của hắn, cảm nhận được phần ấm áp này, có lẽ trở về trong doanh trướng, Hoàng thượng muốn phát nổ rồi, đến lúc đó nàng lại muốn tựa ở trong ngực hắn thì chỉ sợ cũng khó như lên trời.

Tiêu Nghiêu duỗi tay nhắc roi ngựa lên, vó ngựa dần dần tăng thêm tốc độ, một tay của hắn thì cầm dây cương, còn một cái tay khác thì giữ ở trên bụng của nàng.

Vốn cho rằng hai người cứ thế mà trực tiếp thẳng đến doanh trướng, không nghĩ tới nửa đường lại gặp Trương Thành, tiểu tử này ngồi trên lưng ngựa chạy như bay đến, lúc nhìn thấy hai người bọn họ, biểu tình trên mặt mừng rỡ rất rõ ràng.

"Hoàng thượng, Tiếp dư, có đại sự không xong rồi." Hần kéo lấy dây cương, lập tức xuống ngựa, kết quả động tác quá nhanh, trực tiếp "Phù phù" một tiếng quỵ rạp xuống đất, khiến Tần Phiên Phiên giật nảy cả mình.

"Có chuyện gì gấp mà hoàng mang rối loạn vậy?" Tâm tình Tiêu Nghiêu không tốt, giờ phút này ngữ khí tra hỏi dĩ nhiên là khách khí không đến nơi đến chốn.

"Cánh Vương phi đẻ non." Trương Thành thật cẩn thận nói, hiển nhiên là sợ chạm vào váy ngược của hai vị chủ tử.

Tần Phiên Phiên hơi sững sờ, thay vào đó là kinh ngạc, nhị tỷ lại có hài tử?

Có con còn tới tìm nàng đánh nhau? Có phải là có tật xấu hay không?

Cái này cũng thật sự đủ châm chọc quá mà, Tần Kiêu tìm Tần Phiên Phiên đánh nhau, là muốn làm roi hài tử trong bụng của Tần Phiên Phiên, kết quả Tần Phiên Phiên là giả mang thai, cuối cùng làm roi chính là hài tử của mình.

Tiêu Nghiêu nhíu mày: "Sinh non thì sinh non, cũng không phải của trầm, có đại sự gì không tốt chứ. Nàng ta cho trầm đội nón xanh mà mọi người đều biết chuyện này, hẳn là trầm nên đi đốt pháo mới đúng."

Không thể không nói, cái miệng này của Tiêu Nghiêu thật là độc mà, ý nghĩ âm u thế này mà cũng nói thẳng ra được.

"Cánh vương nổi trận lôi đình, nói là Cánh Vương phi và Đào Tiếp dư xảy ra mâu thuẫn khiến cho Cánh Vương phi sinh non, cho nên muốn Đào Tiếp dư đền trả đây! Cánh vương sợ Đại tổng quản mật báo cho hai vị, nên kiên quyết kéo hắn lại, là nô tài vụng trộm chạy đến. Hai ngài nên đưa ra biện pháp." Trương Thành gấp giọng nói.

Ai cũng không nghĩ tới Cánh Vương phi sẽ sinh non, Tần Kiêu có thể không hề cố kỵ tìm Tần Phiên Phiên cãi nhau lại động thủ, hiển nhiên là không biết mình có thai.

Cuối cùng kết quả đánh nhau là nhắm đập vào trên bụng của Tần Phiên Phiên, có lẽ một cước kia của nàng ta dùng sức quá mạnh, bởi vậy không có đập trúng Tần Phiên Phiên còn bản thân ngược lại bị tảng đá làm cho trượt chân.

Sau khi bị ngã mạnh xuống, thì ngã xuống đất không dậy nổi, khó trách lúc Tần Phiên Phiên đạp vào xương bánh chè của nàng ta thì Tần Kiều không có một chút phản ứng nào, một mực che lấy bụng của mình, lúc ấy Tần Phiên Phiên còn tưởng nàng ta giả vờ.

Về phần sau đó khi Tiêu Nghiêu tới, ngược lại Tần Kiều sợ hãi, cứng rắn chịu đựng không dám gọi lên tiếng, đối mặt với chồng trước, nhất định nội tâm của nàng ta hết sức phức tạp khó xử.

"Đền trả thì đền trả, cũng không phải chuyện to tác gì. Trương Thành, người đi tìm Từ thị vệ đòi một con mồi đến, thông minh linh hoạt lên một chút, đừng làm cho những người khác chú ý tới người đòi con mồi này. Phải nhanh!" Tiêu Nghiêu ngược lại hoàn toàn không để trong lòng, không phản ứng một chút nào đối với việc Cảnh vương nổi trận lôi đình.

Trương Thành không dám hỏi nhiều, nghe được phân phó của hấn, lập tức thúc ngựa rời đi tìm Từ thị vệ.

Chỉ còn lại thể giới của hai người ngay cả ngựa cũng không chạy, bọn họ ở nguyên tại chỗ chờ Trương Thành.

Tần Phiên Phiên cúi đầu không nói, trong lòng nhảm chán đếm có bao nhiêu cây cỏ trên mặt đất, lại nghe âm thanh trầm thấp của nam nhân ở sau lưng truyền đến: "Trẫm muốn đánh nàng, mà nàng ở trước mặt trẫm lại khiến trẫm cảm thấy phiền."

Tiêu Nghiêu tức giận nói, vừa nói vừa vỗ vỗ bụng của nàng.

"Vậy ngài đánh đi." Tần Phiên Phiên liếc mắt, nàng còn có thể nói cái gì, câu từ ừ khua nói muốn đánh người, cũng không thể để hấn đánh người khác nha, dù sao đây là chó của mình, cũng không phải của người khác.

Tiêu Nghiêu nâng tay lên mấy lần, đều nhắm đến ngay phía sau lưng của nàng, cuối cùng đều bỏ lại chỗ cũ.

Nữ nhân này quá gầy, y phục mặc hôm nay cũng mỏng, đẹp mắt thì đẹp mắt nhưng đánh một cái, nàng có thể lại nôn hay không?

Mới vừa rồi nôn cũng không ít, tốt xấu gì cũng chứa ít đồ trong dạ dày, bằng không hấn mang về bị đói thành một kẻ ngu thì đây không phải là mua bán lỗ vốn à.

Tần Phiên Phiên chờ nửa ngày, cũng không có cảm nhận được cái đánh nào, không khỏi ho nhẹ một tiếng: "Hoàng thượng, hiện tại ngài không dám đánh tần thiếp, về sau tần thiếp sẽ không cho ngài đánh, qua cái thôn này không có cái tiệm này, tần thiếp..."

Nàng còn chưa nói xong, bỗng nhiên cảm giác được cầm bị người bóp lấy, ngay sau đó trên cổ truyền đến một cảm giác đau đớn, hô hấp âm áp phá lên trên.

Hiển nhiên là hấn hận đến há miệng cắn nàng, Tiêu Nghiêu có một đôi răng nanh cứ như thế cắn vẫn rất là đau, nàng lập tức nhú chặt lông mày.

Chỉ ở ngay từ đầu cắn thôi điểm, hấn dùng mấy phần lực đạo, về sau lại buông lỏng, chỉ là răng còn tại gặm cổ của nàng.

Làn da của Tần Phiên Phiên vừa mềm lại vừa trắng, trên người còn mang theo một mùi thơm ngát nhàn nhạt, là mùi vị quen thuộc cùng xúc cảm của hấn, Tiêu Nghiêu liền không há miệng cắn xuống được.

Cuối cùng thì cắn người đã biến thành chơi đùa, không có tý đau khổ nào.

Lúc Tần Phiên Phiên vừa bị hấn cắn đau đến run rẩy, sau đó lại buông lỏng không ít.

Hóa ra câu từ thiếu một cái răng được mài cứng a!

Thời điểm Trương Thành cưỡi ngựa chạy vội trở về, thì liền thấy được cảnh Hoàng thượng chôn mặt ở giữa cổ của Đào Tiệp dư mà gặm, động tác kia quả thật mang lại cảm giác thân mật.

Hấn luôn cảm thấy cảnh tượng này khiến cho người ta xấu hổ đến sợ hãi, ngay cả một người không có "trứng" như hấn cũng cảm thấy máu trong cơ thể đang mạnh mẽ sôi sục di chuyển ở bên trong.

"Khụ khụ, Hoàng thượng, Tiệp dư, nô tài đã trở về." Trương Thành cúi đầu ho nhẹ một tiếng, lập tức nói.

Cuối cùng Tiêu Nghiêu từ ở giữa cổ của nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía hấn mang theo mấy phần ý tứ khiển trách ở bên trong, dường như đang trách hấn sao trở về ngay lúc không thích hợp chứ.

Trương Thành dâng lên một con gà rừng vừa bị bắn chết tới, Tiêu Nghiêu nhận lấy, trực tiếp lấy ra một cây chủy thủ ra, ở trên cổ gà vẽ ra mấy đường, ngay lập tức máu từ trên nhỏ xuống dưới.

Trong doanh trường, y nữ đang thay người bên cạnh Cảnh Vương phi mang theo một chậu nước máu.

Đợi đến sau khi dọn dẹp sạch sẽ xong, Cảnh vương mới có thể đi vào thăm nàng, Tần Kiều nằm ở trên giường, cả người đều biểu lộ thất hồn lạc phách.

Con của nàng không còn, từ khi nàng gả cho Tiêu Nghiêu, rồi lại gả cho Cảnh vương, thời gian đã tám năm rồi, sớm đã không tính là tuổi trẻ nữa, trông mong sao trời trông mong mặt trăng cầu có hải tử.

Cho nên khi nàng nghe nha hoàn nói, Tần Phiên Phiên khắp nơi chế giễu nàng là một con gà mái không đẻ được trứng, mới có thể thống khổ như vậy...phần nộ như vậy, nàng cảm thấy như cây đao kia đang đâm về vào bên trong trái tim nàng.

Kết quả bây giờ, cuối cùng nàng có hải tử, lại lấy phương thức như vậy cùng con từ biệt, còn chưa thành hình, ngay cả nam hay là nữ cũng không rõ ràng.

"Vương gia, con của chúng ta mất rồi, chàng nhất định phải báo thù cho ta, phải lấy công đạo từ con tiện nhân Tần Phiên Phiên kia." Tần Kiều giữ chặt tay của hắn, động tác cứ run run.

Bên trong đôi mắt của Cảnh Vương hiện lên mấy phần hung ác, hắn dùng sức bóp tay của Tần Kiều một chút, dường như muốn đem bóp gãy xương ngón tay của nàng, thẳng đến khi âm thanh đau nhức của Tần Kiều hô lên, hắn mới buông tay ra.

"Được, nhất định bản vương thay nàng lấy lại công đạo."

Hai người còn không có nói mấy câu, bên ngoài đã truyền đến âm thanh huyền ảo, ngay sau đó có một nha hoàn vội vã chạy vào, gấp giọng nói: "Vương gia, Vương phi, Hoàng thượng ôm Đào Tiếp dư trở về."

Cảnh vương nghe được câu này, lập tức xông ra ngoài, sai bước cử động, mang theo vài phần chờ không kịp.

Hắn lao về phía trước, chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng lưng của Tiêu Nghiêu tiến vào doanh trướng, lập tức muốn đuổi theo đi vào, lại bị Trương Hiến Năng ngăn ở cổng.

"Cảnh Vương, ngài vẫn không nên đi vào, Tiếp dư của chúng ta cũng sinh non."

Hắn đang nói chuyện, thì liền có mấy vị Thái y cùng y nữ mang theo hòm thuốc vội vàng chạy đến, sắc mặt của từng người trắng bệch, hiển nhiên đã nhận được tin tức xấu gì rồi.

Cảnh Vương trông mắt hơi híp, hiển nhiên cũng không tin tưởng lời này, đẩy ra Trương Hiến Năng, vọt thẳng đi vào.

Hắn luôn luôn biết vị huynh đệ Tiêu Nghiêu khác mẹ này quỷ kế đa đoan, nhất định hắn phải tận mắt thấy mới có thể tin tưởng.

Chờ lúc hắn xông đi vào, chỉ thấy tay của Tiêu Nghiêu dính đầy máu đứng bên cạnh giường, bên trên y phục của hắn cũng dính mấy dấu vết máu, trên váy của Tần Phiên Phiên nằm ở trên giường cũng đều là máu.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng, hải tử không còn. Đều là tàn thiếp sai, nhị tỷ tìm đến tàn thiếp, mà tàn thiếp không nên để ý tới nàng ta. Bị nàng ta chửi thì chửi hai tiếng coi như bị đánh đi, cũng không nên để cung nữ ngăn cản, mà không phải tàn thiếp dùng sức né tránh. Nàng ta không có đánh trúng tàn thiếp, chính tàn thiếp bị ngã, đứa nhỏ này liền không còn. Ô ô ---"

Nàng nằm ở trên giường, thần sắc trên mặt dữ tợn, không biết là đau hay là hối hận.

Hai hàng lệ theo gương mặt từ từ chảy xuống, hốc mắt sớm đã sưng đỏ không nhìn được hình dáng gì.

"Cảnh Vương có chuyện gì sao? Trẫm đã nghe nói việc người muốn Đào Tiếp dư đền bù, trẫm còn muốn vương phi nhà người đền bù đấy. Thật hay cho nàng ta đến gây chuyện làm cái gì, biết rõ Tần Phiên Phiên có thai còn muốn động thủ, kết quả lưỡng bại câu thương, đây chính là kết quả nàng ta muốn?" Tiêu Nghiêu liếc nhìn thấy hắn, mặt lạnh hỏi một câu.

Sắc mặt của Cảnh Vương cũng thật không tốt lắm, hắn thi lễ với Tiêu Nghiêu, rồi quay người rời đi.

Hai huynh đệ không có gì đáng nói, đều là thiên đại thù hận.

Hắn vừa rời đi, bầu không khí liền lập tức buông lỏng, một tiểu cung nữ lấy một chậu nước nóng tới.

"Bưng tới." Tiêu Nghiêu hướng về phía tiểu cung nữ vẫy vẫy tay.

Tiểu cung nữ sững sốt một chút, tuy vẫn đem chậu đồng bưng tới như cũ, nhưng lại không nhận được nói một câu: "Hoàng thượng, đây là cho Tiếp dư dùng để lau người ạ, ngài không cần tự mình làm, nô tỳ đến làm là được rồi..."

Tiêu Nghiêu lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, quả nhiên hầu thuận theo chủ, nha đầu này lại là một kẻ chộc người khác ghét, hắn đường đường là cửu ngũ chí tôn, sẽ đi lau người cho một nữ nhân sao?

Trên người nữ nhân kia cũng toàn là máu, nói không chừng còn xen lẫn mùi vị nôn mửa rồi, căn bản hắn sẽ không tới gần có được không!

"Nàng không cần lau người." Tiêu Nghiêu lạnh nhạt nói một câu, ngữ khí lạnh lẽo, vừa nói vừa đưa tay vào trong nước ấm, chậm rãi rửa sạch sẽ vết máu ở trên hai tay.

Tiểu cung nữ kia trực tiếp ngăn cả người, chờ đến lúc phản ứng lại, con mắt bị tức mà đỏ cả lên, hiện ra một tầng nước mắt.

Hoàng thượng thật sự không phải là người, chủ tử rơi mất hài tử, so với ai khác đều thương tâm khổ sở hơn, nhìn nàng khóc như vậy nên tất cả mọi người trong doanh trường đều lo lắng không thôi, hết lần này tới lần khác Hoàng thượng còn muốn đoạt chậu nước ấm lau người của chủ tử nữa chứ.

Còn nói cái gì nàng không cần lau chùi người, Hoàng thượng thật sự là nam nhân lạnh lùng nhất ở trên đời này, thích hấn còn không bằng thích một con chó!

"Nô tỳ lại đi bưng một chậu nước khác." Nàng thi lễ một cái với hấn, xoay người rời đi.

Tâm của Liễu Âm kinh hoàng không thôi ở một bên đưa khăn giấy, trước đó sau khi Hồng Y trở về đều đã nói cho các nàng biết, chuyện chủ tử giả mang thai đã bại lộ, chỉ hi vọng Hoàng thượng không nên truy cứu quá nhiều, nếu không một nhóm người các nàng cũng chịu không nổi.

Tiêu Nghiêu vừa dùng khăn xoa tay, quay đầu sang bên cạnh thấp giọng hỏi một câu: "Nha đầu kia mới vừa rồi có phải có ý kiến gì với trẫm hay không?"

Liễu Âm lập tức lắc đầu: "Không có không có, nàng ấy là mới tới, còn sợ hãi ngài đấy!"

Hoàng thượng, đây thật sự là án oan thiên cổ mà, ở trong mắt những cung nhân không biết rõ tình hình kia, ngài chính là căn bã nam vô địch, hài tử bị mất đi Tiệp dư so với ngài thương tâm hơn, nhìn xem chủ tử của ta khóc đến gọi là tê tâm liệt phế[2] mà.

[2]tê tâm liệt phế: Đau khổ tột cùng.

Nhưng mà trong mắt những người biết chuyện như chúng ta, ngài thật sự là gặp vận đen tám đời, quả thật trừ chuyện chặt đầu, mọi chuyện khác đều thương lượng tốt.

Nhắc tới cũng thật xui xẻo, mấy Thái y kia tới, vừa lúc đều là hôm đó bị Hoàng thượng ép hỏi.

Vương Thái y là người xung phong bắt mạch đầu tiên, tay hấn vừa đặt lên, kém chút nữa là sợ tè ra quần rồi.

Mạch tượng này lại xem bệnh như nào chứ, đến cả xem bệnh cũng không ra được mạch bệnh mà.

Hấn khóc không ra nước mắt, run run rẩy rẩy thu tay lại, chỉ mong được Hoàng thượng cho một chút thống khoái.

"Được rồi, những người khác không cần bắt mạch, cứ vậy để cho Vương Thái y tới phụ trách cho Tiệp dư, tất cả các người đi xuống đi. Vương Thái y đi theo trẫm."

Tiêu Nghiêu mất lạnh nhìn Vương Thái y, cười khê một tiếng, phát phát tay để những thái y kia tất cả đều đi xuống, mình dẫn Vương Thái y đi ra ngoài doanh trường.

"Nói một chút đi, Đào Tiệp dư bị làm sao?" Hấn vừa nói vừa ung dung từ từ ngồi xuống dưới.

Vương thái y "Phù phù" một tiếng rồi quỳ xuống, hé miệng muốn cầu xin tha thứ: "Hoàng thượng, vi thần y thuật không tinh, trước đó xem mạch bệnh, còn xin Hoàng thượng tha cho vi thần. Vi thần trên có già dưới có trẻ"

"Được rồi, ngậm miệng, trẫm hỏi người nàng thế nào?"

"Kính nguyệt của Tiệp dư tới." Lúc Vương Thái y nói chuyện một mực run rẩy, hấn không thể để cho cả người ngất ngay lập tức.

Ôi má ơi, hấn không nghĩ đến đó là kính nguyệt tới, mới nhìn Tàn Phiên Phiên khóc đến sụt sùi như vật, ngay cả Cảnh Vương cũng bị lừa gạt, ở đây ngoài trừ người biết chuyện, những người khác thật sự coi Đào Tiệp dư dễ non.

Đáng thương quá mà.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Cơn Giận Của Muốn Muốn

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Ừ, trẫm biết. Nói đi, người muốn chết như thế nào?" Tiêu Nghiêu gạt đầu, thuốc nguyệt sự là hấn tự mình dứt cho nàng.

Hắn duỗi tay cầm một miếng bánh phù dung trên bàn, cùng Tần Phiến Phiến - nữ nhân lửa đảo kia náo loạn lâu như vậy, hắn đã sớm đói bụng, nhưng mới vừa đưa đến bên miệng, hắn liền nhìn thấy vài vết máu dính trên ống tay áo, dường như chớp mũi cũng ngửi được một mùi tanh, lại ghét bỏ mà ném điềm tâm trở về đĩa.

Ngay lập tức Vương Thái y đã bị sợ tới mức trợn trắng mắt, muốn ngất đi rồi.

Các thái y Thái Y viện mới là đáng thương nhất, đây rõ ràng không hoàn toàn tại bọn họ, bọn họ vẫn luôn nói là không xác định, đều là Đào Tiệp dư liên tiếp khiến bọn họ nhầm lẫn, nói cái gì mà nôn nghén.

Kết quả hiện giờ Hoàng thượng biết Đào Tiệp dư tới nguyệt sự, không chỉ không truy cứu nàng ta, còn hỏi hắn chết như thế nào, chẳng lẽ những lời này không nên hỏi Đào Tiệp dư sao?

"Vi, vi thần không biết chuyện gì xảy ra, Đào Tiệp dư nói nàng có phản ứng nôn nghén. Có đôi khi một nữ tử đặc biệt hy vọng chính mình mang thai sẽ có hiện tượng giả, thậm chí xuất hiện phản ứng giống như mang thai. Vi thần đáng chết, còn xin Hoàng thượng tha mạng." Hắn khóc thiên thương địa[1], khóc đến độ giống như đàn bà.

[1] khóc thiên thương địa (哭天抢地): đập đầu xuống đất và khóc lớn với bầu trời, mô tả nỗi buồn vô cùng.

Tiêu Nghiêu nhú mày, cũng không biết lúc này lựa chọn của hắn là đúng hay là sai.

"Được rồi, đừng gào nữa. Cảnh Vương phi tới tìm Đào Tiệp dư, kết quả hai người đánh nhau, đồng thời sinh non. Ngươi hiểu ý trẫm chứ?" Hắn gõ mặt bàn.

Vương thái y ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, biểu tình trên mặt Hoàng thượng vô cùng lạnh nhạt, mang theo uy nghiêm của chân long thiên tử.

Hắn là cao thủ nghiền ngẫm ý tứ, tất nhiên đã hiểu được, lập tức gật đầu: "Vi thần hiểu rõ, Đào Tiệp dư bị đánh đến sinh non, phải nằm trên giường không dậy nổi, hơn nữa xuất hiện bệnh trạng ra máu nhiều, vô cùng suy yếu."

Tiêu Nghiêu nhú mày, tuy nói cảm thấy Vương thái y này hình dung có chút quá mức nghiêm trọng, nhưng lại nghĩ nếu không nghiêm trọng, bên phía Cảnh vương chỉ sợ cũng không chịu nổi, liền gật đầu.

Trong doanh trướng, tiểu cung nữ cũng bị đuổi đi, hiện giờ ở bên người Tần Phiến Phiến chỉ có Liễu Âm và cặp song sinh, Vọng Lan lưu lại Thương Đào các trông coi.

Tần Phiến Phiến vẫn đang khóc, sụt sịt sùi sùi, nghe thật đáng thương, như là chó con lưu lạc không có nhà để về.

"Chủ tử, ngài tiết kiệm chút sức lực đi, Hoàng thượng đi rồi, cũng không có những người khác. Còn bọn nô tỳ đều biết tình huống của ngài rồi!" Liễu Âm nhin không được nói một câu.

Tại thời điểm yên tĩnh chờ chết này còn phải nghe Tần Phiến Phiến rầm rì, cả người đều đắm chìm trong một loại trạng thái bức bối, chết cũng không thể chết yên ổn một chút.

Tần Phiến Phiến sụt sịt hai tiếng, ầm ục nói: "Cái gì mà bớt chút sức lực, ta tới nguyệt sự, sóng gió mãnh liệt ngươi hiểu hay không? Lượng máu mấy tháng trước không tới đều dồn vào hôm nay, còn không thể lột nguyệt sự mang[2]. Hu hu..."

[2] Nguyệt sự mang: đồ dùng của nữ nhân trong kỳ nguyệt sự.

Sau khi nàng nói xong lại tiếp tục khóc, con mẹ nó, nàng hận, vì sao nữ nhân phải có nguyệt sự, mỗi tháng một lần, nàng tích cóp ba tháng cùng tới một lúc, cảm giác giống như xuống địa ngục.

Bụng nhỏ đau ê ẩm, mỗi lần nhúc nhích liền cảm giác có người dùng cây búa, nhắm ngay bụng nàng mà đánh, từ trong ra ngoài đều cảm thấy đau đớn.

Ba người kia vừa nghe nàng nói như vậy, đồng thời cúi đầu nhìn về phía váy bẩn nàng thay ra.

"Vết máu trên tay Hoàng thượng cũng là ——" Trên mặt Hồng Thương đều là kinh ngạc, run rẩy nói ra những lời này, dù như thế nào nàng cũng không dám tin tưởng.

Tần Phiến Phiến bĩu môi, tức khắc cảm thấy càng ầm ục, thấp giọng nói: "Là cái rắm, hắn ghét bỏ ta, kêu Trương Thành bắt một con gà rừng tới cho hắn lấy máu gà rừng. Ta còn không bằng một con gà rừng!"

Sau khi Hoàng thượng cất xong gà rừng liền hỏi trên người nàng có mang thuốc giải nguyệt sự không, lúc trước hắn đã đoán được, ngày ấy Nguyệt Quý phi làm nàng uống thuốc, Tần Phiến Phiến uống xong cũng không tới nguyệt sự, khẳng định là lại trộm uống thuốc để không khỏi phục nguyệt sự, cho nên cuối cùng chỉ có thể là Nguyệt Quý phi suy tàn.

Tần Phiến Phiến ngoan ngoãn gật đầu, đã bị hắn đút cho một viên thuốc, núi rừng hoang vu tất nhiên là không có nguyệt sự mang, cứ như vậy nàng bị ôm trở về, còn bị ghét bỏ một đường, còn nói không được rót lên trên người hắn.

Sao có thể không rót, nàng còn muốn ném đi về mặt của hán đây!

Một câu bữa bãi cuối cùng của Tần Phiên Phiên, thật sự quá mức quái dị, ba cung nữ đều bị sợ tới mức không dám nói tiếp, như vậy rất dễ dàng thành nói bậy.

Chẳng lẽ còn phải nói với nàng ấy, hoa nhà không bằng hoa dại? Hoặc là sao ngài cứ phải so đo với một con gà làm gì? Tóm lại không ổn.

"Ba người các người ngồi xôm ở đây làm cái gì?" Con đau bụng của Tần Phiên Phiên hơi dịu xuống, tựa như mới nhớ tới tư thế quái dị của các nàng.

Đều ngồi xôm ở góc tường làm gì, nhìn không tốt lành chút nào.

"Chờ chết. Hoàng thượng đã trở lại, phỏng chừng bọn nô tỳ cũng phải chết, đến lúc đó trong lòng không hoảng hốt." Liễu Âm phiến muện mà trả lời nàng.

Tần Phiên Phiên gật đầu: "À, trước khi chết thì hầu hạ chủ tử nhà người đi thay nguyệt sự mang, lại đổi cho ta ly trà nóng, và đưa điểm tâm nóng lên đây, đồ ăn hôm nay đều đã phun ra rồi."

Ba người kia khiển trách mà nhìn nàng một cái, cuối cùng vẫn là đồng thời đứng dậy, một người đỡ nàng đi đổi nguyệt sự mang, hai người khác đi ra ngoài tìm đồ ăn.

Chạng vạng ngày săn bắn đầu tiên, Hoàng thượng tuyên bố kết thúc, hán mang theo Đào Tiệp dư hồi cung.

Cánh vương cũng mang theo Tần Kiều rời đi, rất nhanh các loại lời đồn đãi lan truyền khắp nơi, tất cả mọi người đều rất đồng tình với hai vị nam nhân Tiêu gia, một lần đi săn, chiến lợi phẩm còn chưa săn được lại mất hai hài tử trước.

Tần Phiên Phiên sống không còn gì luyến tiếc mà nằm ở trên xe ngựa, lẳng lặng cảm thụ máu tuần hoàn, trong tay Hoàng thượng cầm một quyển sách chậm rãi lật trang, căn bản là không để ý đến nàng.

Nàng nhắm mắt lại muốn ngủ, nhưng bụng nhỏ đau nhức không có lúc nào là không nhắc nhở nàng, nàng căn bản không ngủ được.

"Hoàng thượng, tần thiếp muốn ăn thịt viên hầm rượu ngự trù làm, mềm mại, còn rất ngọt, vừa lúc thích hợp cho tần thiếp ăn bây giờ."

Sau khi nàng nói xong, hô hấp ngừng lại, tựa như thấp thòm chờ hán trả lời, đương nhiên toàn bộ trong xe ngựa đều là một vùng yên tĩnh, Tiêu Nghiêu chỉ lật một trang giấy, không hề có vẻ muốn phản ứng lại nàng.

"A, món thịt viên hầm rượu kia thật sự rất mềm, lần đầu thần thiếp ăn đã cảm thấy đặc biệt ngon. Thủ pháp của Ngự Thiện phòng và trong nhà làm không giống nhau, hương vị kia thật là ——"

Nàng thở dài một hơi, muốn tiếp tục nói cái gì, kết quả liền thấy nam nhân đối diện cuối cùng cũng có phản ứng, hung tợn trừng mắt nhìn nàng.

"Câm miệng, trên bàn có điểm tâm, tự mình ăn đi."

Tần Phiên Phiên câm miệng, liền tiếp ăn hai miếng bánh, bộ dáng ăn bánh thoát nhìn vô cùng ngon lành.

Nhưng nàng ăn có đẹp mắt như thế nào, Tiêu Nghiêu cũng không nhìn về hướng nàng một cái.

"Ừm, Hoàng thượng, tần thiếp sắp không xong rồi, a, muốn chết, ách..." Bỗng nhiên nghe thấy nàng thấp giọng mà kêu to, ngữ khí vội vàng.

Tiêu Nghiêu bị nàng làm hoảng sợ, lập tức khép quyển sách trên tay lại, ngẩng đầu nhìn nàng.

Hán liền thấy tiểu yêu tinh này duỗi tay bóp cổ, đầy mặt đều là thần sắc khổ sở, bị nghẹn đến trợn trắng mắt.

Tiêu Nghiêu nhăn chặt mày, nói thật, hiện tại hán vô cùng muốn đánh người, nhưng nhìn nàng cuộn tròn, trạng thái hít thở không thông, lại đi qua rót cho nàng một ly trà.

"Tần Phiên Phiên, nàng bị ngốc phải không? Ăn cái bánh cũng có thể nghẹn, nàng cố ý có phải không?" Tiêu Nghiêu lạnh giọng hỏi. Tần Phiên Phiên lập tức lắc đầu: "Không phải, gần đây tần thiếp xui xẻo, uống nước cũng có thể rất kẻ răng, ăn bánh bị nghẹn là rất bình thường."

Nàng tựa như còn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng ngập ngừng mà ngậm miệng lại, thật sự là nàng rất sợ bị đánh.

Tiêu Nghiêu quắc mắt nhìn nàng, ngược lại cười lạnh nói: "Có phải nàng muốn nói, bị trẫm nhìn thấy nàng và Nhị tỷ nàng đánh nhau càng xui xẻo hay không?"

Trong xe ngựa lâm vào yên tĩnh, Tiêu Nghiêu rất nhanh lại đắm chìm vào trạng thái xem sách.

Tuy rằng Tần Phiên Phiên đau bụng, nhưng người lại không thành thật, lập tức sẽ phải hồi cung, nàng lại không tìm cơ hội trấn an Hoàng thượng, đoán rằng sau khi trở về sẽ rất thảm.

"Hoàng thượng, tần thiếp còn muốn ăn dê nướng nguyên con, bên ngoài giòn giòn bóng dầu thơm nức, tần thiếp ——" nàng lại bắt đầu ni non.

Tiêu Nghiêu hoàn toàn ném sách cầm trong tay, mở to hai mắt nhìn nàng. Tần Phiên Phiên nhẹ cong khóe môi cười cười với hắn, liền thấy nam nhân này lại lấy chủy thủ ra lần nữa, đúng là cái ngày hôm qua lấy máu gà rừng, mặt trên còn được khảm viên bảo thạch màu đỏ rất lớn, vừa nhìn đã biết giá trị liên thành.

Hắn vừa rút chủy thủ, tay vẽ ra từng đường dao, múa dao đến mức hô mưa gọi gió, hàn quang dày đặc.

Tần Phiên Phiên lập tức ngậm miệng lại, nàng rút cổ, dường như trước mắt lại hiện ra cảnh tượng kia, lưỡi chủy thủ mới vừa đụng tới gà rừng liền có một miệng vết thương xuất hiện, ngay sau đó bắt đầu đổ máu.

Nói vậy chủy thủ này lướt qua người nàng một cái, còn nhanh thấy máu hơn gà rừng, nàng cũng không có lông chim ngăn cản.

"Muốn ăn thịt viên hầm rượu nữa không?" Nam nhân hỏi, ngữ khí đặc biệt tốt.

Tần Phiên Phiên lắc đầu.

"Dê nướng nguyên con thì sao?"

Nàng lại lắc đầu lần nữa, hiện tại cái gì nàng cũng không muốn ăn, chỉ muốn cầm miệng, lẳng lặng mà nằm yên chờ chết.

"Tần Phiên Phiên, nàng đừng tưởng rằng nàng làm nũng thì chuyện này có thể bỏ qua, chờ hồi cung trăm phải cẩn thận xử lý nàng!" Tiêu Nghiêu lạnh giọng nói một câu.

Hắn cầm chủy thủ ở trên bàn như vậy, lưu lại một ấn ký thật sâu, gần như Tần Phiên Phiên vừa nhắc đầu là có thể nhìn thấy ánh sáng lạnh từ chủy thủ, đành im lặng làm một người câm.

Sau khi trở lại hoàng cung, Hoàng thượng đi Long Càn cung, nàng lại về Thường Đào các.

Đối với câu cảnh cáo kia của Tiêu Nghiêu lúc trên đường, Tần Phiên Phiên buồn rầu một đường, nàng cũng không dám đánh cược.

Hậu cung này đều chờ nàng thất sủng, sau đó băm thây nàng thành vạn mảnh, rốt cuộc lúc trước nàng đắc tội không ít người.

Huống hồ trước khi rời cung, nàng đưa Nguyệt Quý phi vào lãnh cung, vốn đã gây lên sóng to gió lớn, nếu lúc này Hoàng thượng biểu hiện rõ ràng ghét bỏ nàng, vậy khẳng định có không ít người muốn ra tay với nàng.

Thừa dịp nàng bệnh muốn mệnh của nàng.

Rốt cuộc lúc trước nàng lật đổ Nguyệt Quý phi, chẳng khác nào nàng có thể vận ngã đại bộ phận phi tần trong cung, thậm chí là tất cả, vì tránh cho loại tình huống này phát sinh, nhân lúc nàng bị ghét bỏ mà vận ngã nàng là chuyện đương nhiên.

"Mau đi mời Cao Thái hậu đến đây." Tần Phiên Phiên mới vừa tiến vào nội điện, liền phân phó Liễu Âm lập tức đi mời viện binh.

Nàng không thể ngồi chờ chết, hiện giờ Hoàng thượng nổi nóng, nàng dĩ nhiên không được, cũng không biết nên đỡ như thế nào.

Cao Thái hậu tới rất nhanh, vừa tiến đến nhìn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, hốc mắt lập tức đỏ, trực tiếp xà xuống mép giường, thấp giọng nức nở: "Con của ta, sao người gặp phải loại sự tình này, chỉ là đi theo Hoàng thượng ra ngoài giải sầu, thế nhưng lại đánh mất hài tử. Nhất định là Muốn Muốn không chăm sóc tốt cho người đúng không? Ai gia biết mà, nam nhân bọn họ đều rất sợ vợ, người chờ Hoàng đế tới, ai gia đánh hắn thay người."

Cao Thái hậu thật sự đau lòng nàng, lần nguyệt sự này của Tần Phiên Phiên tới mãnh liệt, đau không thôi, sắc mặt cũng vẫn luôn không tốt, hơn nữa trong lòng chất chứa chuyện này nên nhìn càng thêm tiêu tụy.

Bà lôi kéo tay Tần Phiên Phiên, cảm thấy rất lạnh, ngoài miệng trực tiếp trách mắng đến trên đầu Tiêu Nghiêu.

Nếu là ngày thường, khả năng Tần Phiên Phiên sẽ tùy ý Thái hậu trách mắng ngoài miệng một chút, nhưng là lúc này nàng chột dạ, lập tức mở miệng nói: "Không phải Hoàng thượng sai, là tần thiếp quá không cẩn thận, sớm biết vậy sẽ không phản ứng Cảnh Vương phi."

"Ai, nhắc tới Nhị tỷ người ai gia liền tức giận, đều là cùng một phủ ra tới, sao khác biệt lớn như vậy? Nàng ta không phải cái thứ tốt, trước kia khi còn làm con dâu ai gia, nàng ta luôn trọn mắt dụng mưu, nếu không phải ai gia nể nàng ta là Vương phi của Muốn Muốn thì nhất định đã cẩn thận dạy dỗ nàng ta một phen. Nghe nói nàng ta cũng xây mất đứa nhỏ, đúng là ông trời mở mắt. Người còn trẻ, điều dưỡng thân thể cho tốt, vài ba năm sau lại có thể hoài thai, quan trọng nhất chính là yên tâm, không thể mãi nghĩ về chuyện này, nếu không thì mất nhiều hơn được."

Cao Thái hậu là một người rất biết an ủi người khác, một tràng này của bà nói ra làm Tần Phiên Phiên vừa cảm động lại áy náy.

Lúc trước nàng và Hoàng thượng đã thương lượng, chuyện giả mang thai ngoại này trừ vài người biết rõ sự tình, những người khác đều không cần nói nữa, cho dù là Cao Thái hậu cũng không ngoại lệ.

Nói thật lúc Hoàng thượng quyết định như vậy, trong lòng Tần Phiên Phiên trào ra vô số cảm động.

Nàng không biết nếu để Cao Thái hậu biết chuyện, Cao thái hậu sẽ tỏ thái độ như thế nào, nhưng đoán chừng ấn tượng với nàng sẽ suy giảm mạnh.

"Ngài có thể thay tần thiếp nói mấy câu trước mặt Hoàng thượng hay không? Tần thiếp biết sai rồi, nếu không phải tần thiếp nhất thời nóng giận, cũng sẽ không tạo thành cảnh tượng này. Ngài cũng ngàn vạn lần không cần trách cứ hần, không có hải tử, Hoàng thượng hần là thương tâm nhất, tần thiếp chỉ cảm thấy rất xin lỗi hần, cũng rất xin lỗi ngài."

Tần Phiên Phiên cân nhắc một lát, mới nói ra lời này.

Nàng không dám mạo hiểm, lỡ như Hoàng thượng thật sự xử phạt nặng nàng, nàng chỉ sợ chính mình không chịu được mấy ngày đã có người dẫm lên trên đầu nàng rồi.

Cao Thái hậu vỗ mu bàn tay nàng, miệng đáp ứng: "Ai gia hiểu được, sẽ đi khuyên hần. Ngươi đừng nhìn ngày thường Hoàng thượng là một khuôn mặt lạnh, trên thực tế hần đối với người mình thích đều rất tốt, ngoài miệng không nói mà thôi. Hần đã lớn tuổi như vậy rồi còn không có hải tử, ai gia gấp thay hần, khẳng định chính hần càng gấp, thật vất vả mới có một đứa, kết quả lại bị xảy. Hần biểu hiện càng không sao cả thì trong lòng càng để ý, nói không chừng đã trốn ở chỗ nào trốn rồi nước mất đất."

Cao Thái hậu khẽ thở dài một hơi, hoàn toàn là cảm xúc phiền muộn vì nhi tử không con nối dõi.

Tần Phiên Phiên cứng đờ khóe miệng, lại nói tiếp, đối với chuyện không con này, Tiêu Nghiêu một chút cũng không vội, hần chưa đợi được người xứng đáng làm mẹ của con hần, ai cũng không có tư cách sinh.

"Ai gia nói với ngươi này, khi còn nhỏ hần nuôi một con thỏ con, con thỏ kia răng cửa lớn rất đáng yêu. Hần rất thích, mỗi ngày tỉnh ngủ đều phải xem thỏ con, tự mình cho nó ăn cỏ. Sau đó con thỏ kia bỗng nhiên phát cuồng cắn ngón tay hần. Hần bị cắn rất thảm, ta thấy vậy ôm hần khóc, muốn giết chết con thỏ kia cho hả giận, hần lại không cho, nói chờ ngón tay hần lành, tự mình đánh con thỏ. Cuối cùng con thỏ kia vẫn chết, là bị người hạ được mới phát cuồng, nhưng lượng được quá nặng." Dường như Cao Thái hậu nhớ tới cái gì, nhẹ giọng kể chuyện Tiêu Nghiêu khi còn nhỏ với nàng.

"Hần nhìn thấy thỏ con đã chết, chỉ sai Trương Hiến Năng chôn con thỏ, không nói gì. Kết quả nửa đêm hần chạy đâu không thấy, làm người trực đêm bị dọa chết khiếp, báo cáo đến chỗ ta. Ta đánh thức Tiên hoàng, cùng Tiên hoàng khoác xiêm y đi ra ngoài tìm người, kết quả hần đang ghé vào mộ của thỏ con mà khóc. Aiz."

Cao Thái hậu vừa nói vừa thở dài một hơi, Muốn Muốn nhà bọn họ lúc tốt thì vô cùng tốt, lúc hư thì hận không thể tìm cái chảo đập vào đầu hần.

Trong lòng Tần Phiên Phiên có chút ghen muốn chết, nghe xong câu chuyện này, lại nhớ đến tuy rằng Hoàng thượng đối với nàng độc mồm độc miệng, nhưng chung quy không ném nàng xuống, còn lau nước mắt cho nàng, nàng liền cảm thấy chính mình thật không ra gì.

"Thánh chỉ đến ——"

Bên ngoài truyền đến thanh âm truyền chỉ lạnh lạnh của thái giám, Tần Phiên Phiên và Cao Thái hậu liếc mắt nhìn nhau, nàng lập tức muốn xuống giường tiếp chỉ, lại bị Cao Thái hậu dè lại.

"Làm cái gì vậy, thân mình ngươi không tốt, cứ như vậy tiếp chỉ, ai gia cho phép."

Tần Phiên Phiên bị ấn không dậy được, tới truyền chỉ chính là Trương Hiến Năng, nhìn đến cảnh tượng này, mày cũng không nâng lên, hiển nhiên là trong lòng sớm đã có chuẩn bị.

Trước khi tuyên chỉ, Trương Hiến Năng nhìn thoáng qua Tần Phiên Phiên, cung kính mà hành lễ, nói: "Tiếp dư, ngài ngồi yên đó, Liễu Âm, chuẩn bị trà nóng cho Tiếp dư, chờ lát nữa sẽ có khả năng muốn uống một ngụm để kìm nén."

Hần nói xong câu đó, liền mở thánh chỉ tuyên đọc, căn bản không cho những người khác cơ hội xen mồm.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Tần thị Phiên Phiên, cậy sủng mà kiêu, lừa trên gạt dưới, đánh mất thứ quan trọng nhất của trẫm, không ra thể thống gì. Hàng vị đến chính lục phẩm Quý nhân, giữ lại phong hào và tẩm cung này, nhìn vào đó mà hối cải, một lần nữa làm người, khâm thứ!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Khăn Tay Chi Giao[1]

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

[1]: Tình cảm giữa những cô gái thời xưa, thân thiết như chị em ruột, thường tặng nhau những chiếc khăn tay do mình thêu để thể hiện tình cảm.

Sau khi Trương Hiển Năng tuyên đọc thánh chỉ xong, cho dù Tần Phiên Phiên đang ngồi trên giường cũng có một loại cảm giác chịu không nổi muốn ngã xuống.

Thế mà bị hàng xuống nhiều phân vị như vậy, đây là muốn bức chết nàng, đồng thời cũng chứng minh được rốt cuộc là Hoàng thượng tức giận đến mức nào.

"Mau cho Đào Quý nhân uống chén trà nóng." Trương Hiển Năng vô cùng chú ý đến trạng thái của nàng, nhìn thấy sắc mặt của nàng hơi trắng bệch, lập tức gấp gáp nói một câu, giống như là sợ nàng sẽ ngất xỉu vậy.

Nha đầu Liễu Âm ngơ ngác gạt đầu, tay chân luống cuống bưng một chén trà nóng đi qua. Tần Phiên Phiên không uống, nàng ấy liền quỳ rạp xuống đất.

"Chủ tử, cho dù ngài đau lòng ra sao cũng nên uống chén trà nóng này. Ngài dưỡng thân thể cho tốt mới có thể đi dỗ Hoàng thượng hết giận chứ."

Nàng ấy coi ly trà nóng giống như sinh mệnh của Tần Phiên Phiên, nếu như Tần Phiên Phiên không uống ly trà này chính là biểu hiện cho việc không muốn sống nữa.

Tần Phiên Phiên liếc nàng ấy một cái, nhấp hai ngụm nhỏ xem như đã uống, lúc này Liễu Âm mới buông tha nàng, tự mình thỏa mãn lui sang một bên, trên mặt tràn đầy tươi cười vui mừng.

Sau khi nàng uống trà, liền âm ức nhìn về phía Thái hậu, trong ánh mắt bộc lộ ý lên án. Những điều này không giống với những gì Thái hậu nói lúc trước. Cái gì mà luyện tiếc con thỏ đã chết, nửa đêm còn lên chạy ra mộ của nó khóc thương chứ?

Hiện giờ quả đào nàng còn sống rất tốt, tại sao lại đối xử với nàng như vậy, chẳng lẽ là bởi vì trên người nàng không có lông ả?

Cao Thái hậu đối mắt với Tần Phiên Phiên, lập tức cảm nhận được ánh mắt tội nghiệp của nàng, bà có thể nhìn tận sâu vào trong tâm khảm của nàng.

"Trương Hiển Năng, Hoàng thượng nói thế nào?" Cao Thái hậu ho nhẹ một tiếng, quyết định hỏi xem tình huống thế nào.

Trương Hiển Năng thấp giọng trả lời: "Hồi bẩm Thái hậu, ý của Hoàng thượng đều viết trên thánh chỉ."

"Cái gì gọi là đánh mất thứ quan trọng nhất của nó? Chẳng lẽ đó không phải là thứ quan trọng nhất của Phiên Phiên hay sao? Hải tử không còn, trong lòng cả hai người cha mẹ đều sẽ khổ sở, thậm chí người mẹ mang thai đứa bé còn đau lòng hơn so với người cha! Lúc này nó lại muốn phát cái tính tình gì vậy. Còn nữa, nó viết thánh chỉ này là trò gì đây? Nếu không phải ai gia biết Phiên Phiên vừa mới sinh non, còn nghĩ rằng ngày mai Hoàng thượng muốn phê duyệt tâu chương tại Thái giám sở đó."

Cao Thái hậu rất bất mãn, thậm chí còn trợn mắt phê bình thánh chỉ mà Hoàng thượng viết ra. Trương Hiển Năng hơi sững sốt, nghĩ thầm chuyện này có quan hệ gì với chuyện mà Hoàng thượng đi Thái giám sở chứ, hơi suy nghĩ một lát mới hiểu ra.

Đây là Cao Thái hậu đang ám chỉ thứ quan trọng nhất của Hoàng thượng chính là "trứng" ả.

Bởi vì mấy câu nói đó của bà, nội điện im lặng như tờ. Đẳng cấp Cao Thái hậu nâng lên rồi, người bình thường sẽ không ai dám tiếp lời đối với loại vấn đề này.

Nói năng không cẩn thận chính là rơi đầu.

"Ai gia hỏi nguoi đó!" Cao Thái hậu cũng không buông tha hấn.

Trương Hiển Năng ho nhẹ một tiếng, quay đầu nói với Tần Phiên: "Nếu Thái hậu không hài lòng với đạo thánh chỉ này, ngài có thể hỏi Đào Quý nhân có phục trừng phạt này hay không?"

Cao Thái hậu lập tức quay đầu nói: "Phiên Phiên, nguoi có phục hay không? Không sao, nói cho ai gia những lời trong lòng của nguoi đi, không cần sợ. Ai gia chống lưng cho nguoi, hiện tại Tiêu Muốn Muốn thực sự là càng ngày càng kỳ cục."

Tần Phiên Phiên ấp a ấp úng, trong khoảng thời gian ngắn thật sự không thể trả lời tốt.

Đương nhiên nàng không phục, nhưng nàng không nói ra được những lời này, Hoàng thượng tức giận cũng là chuyện đương nhiên, huống hồ đầu sỏ gây tội - Nguyệt Quý phi - đã bị một tay nàng đưa vào Lãnh cung, đến một kẻ chịu tội thay Hoàng thượng cũng không có.

Hiện tại Tần Phiên Phiên hơi hối hận vì mình quá tài giỏi. Sau khi những chương ngại đều bị nàng dẹp bỏ, chính là lúc khiến Hoàng thượng đối đãi với nàng như chương ngại lớn nhất.

"Mẫu hậu, ta thực sự rất có lỗi với Hoàng thượng, là ta sai, ta phục. Vì sao lại không có hải tử chứ, ta còn muốn sinh cho Hoàng thượng một đứa con mà, hải tử của ta..."

Cao Thái hậu thấy nàng khóc thương tâm như vậy, cũng sụt sùi theo, bà là người vô cùng tình cảm.

"Con ngoan của ta, chuyện này không trách con, con là người vô tội nhất. Đứa bé này vô duyên với các con, Muốn Muốn cũng đáng thương, nhưng nó là nam nhân, tâm lý khó tránh khỏi hơi yếu ớt, con là nữ nhân kiên cường nên an ủi nó nhiều hơn. Chờ nó qua cơn hờn dỗi này, đến lúc đó con lại đi dỗ nó."

Một tay Cao Thái hậu ôm nàng vào ngực, một tay vỗ vỗ sau lưng nàng, trấn an nàng.

Trong điện có mấy cung nhân biết chuyện, bao gồm cả Trương Hiến Năng và Liễu Âm, hai mắt đều tròn trắng lên.

Trong chuyện này, cho dù là ai vô tội thì cũng không đến lượt Tàn Phiên Phiên vô tội.

Cũng coi như Tàn Phiên Phiên theo kịp, Cảnh vương phi đến gây chuyện, kết quả lại làm mất hài tử trong bụng nàng ta. Vì không để cho hai vợ chồng Cảnh vương tiếp tục ân ái, Hoàng thượng liền tương kế tựu kế, để cái thai giả trong bụng Tàn Phiên Phiên vật tan kì dị [2].

[2]: 物尽其用: tận dụng hết khả năng của một vật, một việc để tạo ra lợi ích.

Nếu không phải vì nguyên nhân đó, có thể hiện tại kết quả của Tàn Phiên Phiên càng thảm hại hơn.

Đương nhiên nếu Hoàng thượng ở đây, chính tai nghe được nương của hần bồi nhọ hần, có lẽ sẽ tức giận đến thất khiếu bốc khói mất.

"Mẫu hậu." Tàn Phiên Phiên vẫn luôn vui vào trong ngực bà, thật ra là xấu hổ đến phát hoảng rồi.

Cao Thái hậu tiếp tục dỗ nàng: "Nam nhân Tiêu gia bọn họ đều như vậy, ngày thường thấy một người hai người đều xưng vương xưng bá, nhưng khi tới trước mặt nữ nhân của mình, liền yếu đuối giống như một đứa trẻ, cái gì cũng phải dỗ. Ta nói cho ngươi biết, ta dỗ Hằng Hằng còn nhiều hơn dỗ Muốn Muốn đó, Hằng Hằng còn dính người hơn Muốn Muốn cơ. Đã là người bao nhiêu tuổi rồi chứ, lại còn gặp ác mộng, sợ tới mức phải có ta bên cạnh mới có thể ngủ an ổn. Vốn dĩ..."

Tàn Phiên Phiên nghe xong, hồi lâu sau mới phản ứng lại, Hằng Hằng trong miệng Thái hậu là tên của Tiên hoàng - Tiêu Hằng.

"Thái hậu, ngài nói chuyện cẩn thận ạ." Ma ma đi theo ở một bên, nghe bà càng nói càng kỳ cục, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Cao Thái hậu lập tức nhấn chặt mày, phát phát tay: "Thôi, không nói nữa. Muốn Muốn nổi nóng nên mới ban thánh chỉ này. Nó nguội giận, nhưng những kẻ nâng cao đạp thấp trong cung kia sẽ không ngồi yên. Đi, theo ai gia đến Duyên Thọ cung ở mấy ngày đã."

Bà vừa nói vừa giữ chặt tay Tàn Phiên Phiên, tiếp đó kêu Liễu Âm và mấy cung nữ thay Tàn Phiên Phiên thu dọn đồ đạc.

Những người xung quanh đều ngắc ngứ hết cả, Tàn Phiên Phiên lập tức từ chối nói: "Sao có thể làm như vậy, tần thiếp, trên người nô thiếp còn chưa sạch sẽ, không thể đến chỗ kia của ngài." Nàng còn chưa quen, bản thân hàng vị làm Quý nhân, liền phải tự xưng nô thiếp.

"Sợ cái gì, ta là một bà già góa bụa, chẳng lẽ còn sợ một tiểu bối như ngươi ảnh hưởng sao. Nhanh nhẹn thay chủ tử các ngươi thu dọn đồ đạc, đừng dài dòng nữa." Cao Thái hậu trực tiếp vẫy vẫy tay, nói vô cùng cứng rắn.

Mấy người Liễu Âm cũng không dám chậm trễ, nếu là chuyện Cao Thái hậu đã quyết định, vậy không thể dễ dàng thay đổi, lập tức một đám người liền nhanh tay lẹ chân lên. Nhưng ma ma bên cạnh lại ho khan một tiếng, thực sự không tán thành nhìn về phía Thái hậu, lại sợ Tàn Phiên Phiên hiểu lầm, lập tức mở miệng giải thích: "Thái hậu ngài cũng không phải cô đơn mà, Hoàng thượng thực sự rất hiếu thuận với ngài, nếu những lời này của ngài truyền ra ngoài sẽ khiến các triều thần dị nghị mất."

"Ai gia biết, cho nên mới nói nam nhân Tiêu gia đều rất yếu đuối, chính là bị những tên nhãi ranh trong triều kia áp bức. Chỉ riêng việc ngày ngày bọn họ mất to mất nhỏ nhìn chăm chăm chuyện ở hậu cung, đến người bình thường cũng bị buộc phát điên." Trên mặt Cao Thái hậu đều là biểu tình thấu hiểu, thật sự chỉ huy người thu xếp, muốn dẫn Tàn Phiên Phiên rời đi.

Chờ đến khi Trương Hiến Năng trở lại Long Càn cung, Tàn Phiên Phiên đã ngồi trên kiệu liền rời khỏi Thường Đào các.

Thậm chí trước khi đi, Thái hậu còn chỉ tay vào hần, muốn hần truyền lời: "Nói với Hoàng thượng, khoảng thời gian này ta sẽ chăm sóc Phiên Phiên, ai dám bắt nạt nàng, một người ai gia cũng sẽ không tha. Thật là, mới chỉ qua có mấy ngày mà thôi!"

Sau khi Trương Hiến Năng trở về, chuyển lại những lời này cho Tiêu Nghiêu.

Nam nhân ngồi ở trước bàn, tay còn đang gấp hạc giấy, nghe thấy những lời này, trên mặt không có chút thay đổi nào, ngay cả một chút tức giận cũng không thể hiện.

"Việc nàng ấy dọn đến Duyên Thọ cung sắp xếp xong chưa?"

Sau một lúc lâu, hần mới mở miệng dò hỏi, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ.

Trương Hiến Năng nghe thấy vấn đề này, thiếu chút nữa hai chân mềm nhũn mà quỵ sụp xuống, chẳng lẽ Hoàng thượng không tức giận sao? Lại gọn sóng bất kinh [3] như vậy, còn rảnh quan tâm xem Tàn Phiên Phiên sống có tốt không nữa.

[3] 波澜不惊: không có hành động, thái độ gì phản ứng lại, dù chỉ nhỏ như gợn sóng lăn tăn.

Trương Hiến Năng ho nhẹ một tiếng: "Nô tài thấy đoàn người đã rời khỏi Thương Đào các. Có Cao Thái hậu ở đấy, nhất định Đào Quý nhân sẽ sống không tệ. Hơn nữa mấy người Liễu Âm và song bào thai cũng đều đi theo bên cạnh để hầu hạ."

"Vây là tốt rồi." Tiêu Nghiêu nói một câu, giống như đã hoàn toàn yên tâm, rốt cuộc cũng có tâm trạng xem đồng tấu chương chất chồng như núi, bắt đầu phê duyệt từng quyển.

Trương Hiến Năng đứng tại chỗ, sừng sốt một lúc lâu, vậy là tốt rồi, tốt chỗ nào cơ?

Không đứng rồi, không phải lúc trước Nhị Cửu tử tức giận đến trời long đất lở à? Sau khi viết xong thánh chỉ không lập tức đi tuyên, mà chờ sau khi Cao Thái hậu đi thăm Tàn Phiên Phiên, hẳn mới gọi Trương Hiến Năng lấy ra đi tuyên chỉ.

Lúc ấy lời nói của Tiêu Nghiêu hùng hồn, hiện tại lọt vào tai chỉ còn nhẹ nhàng.

"Vừa hay mẫu hậu cũng ở đó, trăm chính là muốn cho mẫu hậu thấy Tàn Phiên Phiên mất mặt đến mức nào! Về sau không cần sừng nàng ta nữa. Tàn Phiên Phiên nhất định không có trái tim, trái tim của nàng ta đã bị chó tha đi rồi! Phải hung hăng đánh vào mặt của nàng ta!"

Kết quả sau khi trở về, phong cách của Hoàng thượng liền thay đổi. Tuy là sau khi Nhị Cửu tử gặp quả đào tình, phong cách vẫn luôn là không bình thường nhưng lúc này thực sự đã dọa cho Đại Tổng quản sợ rồi, qua một lúc lâu sau dường như mới có phản ứng lại.

"Hoàng thượng thừa dịp Cao Thái hậu ở đó kêu nô tài đi tuyên chỉ, chính là vì muốn Cao Thái hậu đưa Đào Quý nhân về Duyên Thọ cung chăm sóc."

Hắn nhất thời không kịp chế được, thốt ra những lời đang nghĩ đến.

Thời điểm lấy lại được phản ứng, bỗng ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Hoàng thượng đang dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn, cảm xúc nghiêm túc trong hai mắt đều đang lên án hắn, dường như muốn nói đôi người gian nan có một số việc không nên vạch trần.

"Lắm lời, gần đây trăm thể hiện về ôn hòa quá nhiều, ngươi cũng bay theo sao, thật sự đáng phạt."

Trương Hiến Năng lập tức tiếp lời: "Nô tài biết sai, đêm nay sẽ lập tức đi Thương Đào các uống gió."

Tiêu Nghiêu chớp chớp mắt, thấp giọng nói: "Thương Đào các đều đi hết, không còn người nào, sợ ngươi uống không no, trăm cho phép ngươi tìm một chỗ ở Long Càn cung để ngồi uống. Có trăm ở đây, còn có long khí bên trong, ngươi sẽ không đói chết!"

Trương Đại Tổng quản rốt cuộc cúi đầu, hiện tại hắn không muốn nói câu nào nữa, thấy Nhị Cửu tử thiếu năng trí tuệ lại còn thích khoe khoang, thật muốn xông lên xé xác hắn ra.

Đáng tiếc từ tám trăm năm trước xích chó đã không còn nằm trong tay hắn. Lúc trước hắn không dám đánh, bây giờ hắn lại sợ bị cắn thật thảm.

Tiêu Nghiêu vui đầu phê duyệt tấu chương, trong đại điện lâm vào không khí tịch mịch. Trương Đại Tổng quản lại bắt đầu thất thần một cách quen thuộc.

Bỗng nhiên người vốn đang chìm đắm trong đồng tấu chương không cách nào tự kiềm chế - ngói cửu ngũ, lại mở miệng lần nữa: "Trăm chỉ hy vọng mẫu hậu dẫn nàng theo, dạy dỗ lại nàng cho thật tốt, nói cho nàng chuyện mà một nữ nhân của Hoàng đế nên làm, chứ không phải là lừa trên gạt dưới, tự chủ trương. Nàng phải ngoan, phải nghe lời, phải không có bất kỳ chuyện gì giấu trăm."

Sau khi hắn nói xong mấy câu này, lại vui đầu vào đồng tấu chương lần nữa, Trương Đại Tổng quản lại thất thần.

Sau khi tỉnh táo lại, bỗng nhiên Trương Hiến Năng có loại cảm giác mình đã ngộ ra đạo, nhìn công phu lừa mình dối người này của Hoàng thượng đi, quả nhiên đã đạt tới đỉnh cao rồi.

Để Cao Thái hậu dạy dỗ tiểu yêu tinh, có lẽ sẽ dạy ra một hỗn thế ma vương, ngày tiểu yêu tinh xoay người thành chủ nhân không còn xa, phỏng chừng muốn cười lên đầu Hoàng thượng để tác oai tác quái đây.

Chúc ngài may mắn, Tiêu Muốn Muốn!

—

Thời điểm Tàn Phiên Phiên đến Duyên Thọ cung, Cao Tổ Tuyết ra ngoài đón nàng, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, lập tức tiến lên hai bước cầm lấy tay nàng.

"Sao tay lại lạnh như vậy? Ngươi chịu khổ rồi." Cao Tổ Tuyết nhẹ nhàng sờ mặt nàng, nói một câu như vậy. Rõ ràng là nàng ấy không am hiểu việc an ủi người khác.

Tàn Phiên Phiên cảm thấy tri kỷ, đồng thời cũng thấy hơi ngượng ngùng, thật ra chỉ là nàng đến nguyệt sự, hơn nữa lúc này chuyện nguyệt sự còn không thể than thở với người khác.

"Không khổ, có thể đến làm bạn với ngươi cũng khá tốt rồi." Tàn Phiên Phiên cong môi với nàng ấy, ý cười ẩn hiện.

Cao Thái hậu thấy cung nữ thu dọn xong đông trắc điện, lại dặn dò mấy câu: "Vừa lúc Tổ Tuyết ở tây trắc điện, người ở đông trắc điện, hai người lại xấp xỉ tuổi, hợp ý nhau, có lời gì trong lòng có thể nói nhiều mấy câu, ai gia là người già tay chân yếu ớt nên không tham gia. Khăn tay chỉ giao trước khi thành thân rất quan trọng, mấy tiểu cô nương các người phải biết quý trọng, đừng giống khuê mật của ta mất sớm, ta và Hằng Hằng còn chưa tốt, các nàng đã không còn nữa."

Một bên Cao Thái hậu thở dài, một bên bước nhanh ra ngoài. Tần Phiên Phiên thấy bà nâng tay lên lau mặt, chắc hẳn là lau nước mắt.

Nàng và Cao Tổ Tuyết liếc nhau một cái, vẫn là Tần Phiên Phiên nhin không được hỏi: "Khăn tay chỉ giao của Thái hậu sao lại hồng nhan bạc mệnh vậy, thật khiến người ta thờ dài tiếc nuối."

"Không, trường thọ đó, là hi tang." Cao Tổ Tuyết bình tĩnh trả lời nàng.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, vẻ mặt khó hiểu, chẳng lẽ không phải khuê mật mà là bạn vong niên?

"Khăn tay chỉ giao của cô cô có rất nhiều, tiểu hoa là chỉ gà Lô Hoa (tên một loại gà ăn rất ngon của Trung Quốc), đại hoa là chỉ vịt trời, cũng chỉ có đồ ăn là sống được lâu nhất, bởi vì đều là thức ăn cho chó, nên cái gì cũng được."

Cao Tổ Tuyết nói xong, không khí trong điện chìm vào tĩnh mịch.

Tần Phiên Phiên hít nhẹ một hơi, quả nhiên là tuổi của nàng còn quá nhỏ, chưa hiểu sự đời. Thời điểm Cao Thái hậu còn trẻ, không thể trêu vào, không thể trêu vào!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Hoàng Tang Tâm Cơ

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Tin tức lớn!

Kề lật đổ Nguyệt Quý phi, một đường tấn vị ngũ với Hoàng thượng, ngũ tới ngũ lui, không biết xấu hổ Tần Phiên Phiên, rốt cuộc con mẹ nó bị giáng vị rồi!

Còn trực tiếp giáng đến chính lục phẩm Quý nhân, đúng, chính là loại phẩm giai tự xưng nô thiếp, tiểu tiện nhân này nhất định là bị vắng vẻ, đại thù được báo, trời không diệt hậu cung ta.

Bọn tỷ muội, xông lên, làm Hoàng thượng, bắt đầu từ ta làm!

Tần Phiên Phiên làm Hoàng thượng phá lệ, gần đây gặp phải vô số vận đen, mất long thai rốt cuộc làm cho Hoàng thượng nổi giận, có lẽ sắp thất sủng.

Tin tức này lan truyền nhanh chóng, hậu cung mặt ngoài bình tĩnh đã lâu, rốt cuộc lại lần nữa trở lên náo nhiệt lên.

Tất cả mọi người như là thấy được vô số hy vọng vậy, một đám trang điểm cho mình đến mức cực kỳ hoa hòe lộng lẫy, chỉ hận không thể đi ra ngoài cửa cũng không cần mặc quần áo, cứ trần truồng như vậy đứng ở trước mặt Hoàng thượng, nói cho hắn biết có bao nhiêu nhớ nhung hắn.

Bảy ngày sau rốt cuộc nguyệt sự của Tần Phiên Phiên cũng hết, nàng đã sớm từ biểu tình thật cẩn thận của mấy người Liễu Âm mà đoán được hiện giờ ở hậu cung đang dâng lên tình phong huyết vũ [1].

[1] 血雨腥风: gió tanh mưa máu. Hình dung hoàn cảnh không khí nguy hiểm, điên cuồng giết chóc.

Vốn là ngày thứ tám nàng liền chuẩn bị rời núi đi đến trước mặt Hoàng thượng thể hiện cảm giác tồn tại, nhưng lại bị Cao Thái hậu ngăn cản.

"Đi cái gì mà đi, ai gia giúp người nhìn, hắn cũng không chạy được. Ít nhất ở trong khoảng thời gian người dưỡng thân thể này, nếu hắn dám đi sủng hạnh nữ nhân khác, ai gia đánh gãy chân chó của hắn. Làm nam nhân cũng thật tốt, nữ nhân cho dù là sinh hài tử hay là làm cái gì đều phải nằm ở trên giường tĩnh dưỡng, khó chịu đến chết đi sống lại, còn bọn họ lại khỏe mạnh có thể ra cửa tìm hoan mua vui! Đừng sợ, Tiêu Muốn Muốn hắn không dám đâu!"

Cao Thái hậu mạnh mẽ vỗ vỗ bả vai nàng, một bộ dáng hai tỷ muội tốt, khẳng định sẽ giúp đỡ bạn không tiếc cả mạng sống.

Vì thế nàng nằm ở trên giường cả một tháng, cả người nóng lòng như lửa đốt, mấy ngày cuối cùng nàng đều phát hoả, môi bị khô uống nhiều nước vào vẫn cảm thấy trong lòng nóng đến khó chịu.

Mấy cái cung nữ hầu hạ bên cạnh cũng không dám nói cái gì ở trước mặt nàng, nhưng mà Tần Phiên Phiên không biết tin tức bên ngoài, chỉ cảm thấy càng thêm khó chịu, nên cứng rắn ép buộc các nàng phải nói.

Mấy người Liễu Âm hiện giờ sợ nhất là đến lượt mình trực đêm, chủ tử không ngủ được, liền lôi kéo các nàng nói chuyện trời nam biển bắc.

Nhưng mà một mảnh trời đất ở hậu cung, tổng cộng có nhiều chuyện như vậy, nhưng lại luôn không thể tránh khỏi nhắc tới Hoàng thượng, lúc đó Tần Phiên Phiên liền ép các nàng nói chuyện mới nhất gần đây.

"Người nói cho ta, các người đều không nói, hai mắt ta đều tối om đen xì, chờ đến lúc đi ra ngoài thì làm sao đâu lại được với những người đó!" Tần Phiên Phiên trợn mắt lên, theo lý cố gắng, còn biểu hiện ra trạng thái không thêm sợ hãi.

Chỉ là mỗi lần nàng nói xong, đều không nhận được muốn liếm môi khô khốc của chính mình, tơ máu mang theo mùi tanh bị liếm theo trong miệng, vừa đau vừa khó chịu giống như bị kim đâm vậy.

"Chủ tử, ngài đừng hỏi, tất cả vẫn tốt, Hoàng thượng không sủng hạnh ai đâu, có Cao Thái hậu ở đây ngài đừng sợ."

Mỗi lần các nàng đều an ủi nàng như vậy, nhìn Tần Phiên Phiên bởi vì liếm môi mà nhũn mảy, các nàng đều thấy đau lòng.

"Không được, người không nói ta tự mình tìm cung nữ bên ngoài hỏi."

Liễu Âm khẽ thở dài một hơi trong lòng, hôm nay vẫn như cũ không đánh lại chủ tử nhà mình, cuối cùng mở miệng nói: "Hoàng Thượng không có sủng hạnh ai cả, nhưng là sau khi hán hạ triều đầu tiên là đi đến tam cung của ba vị Quý phi một chuyến, còn đi thăm Bính Quý nhân. Chu tú nữ vẫn ở Trữ Tú cung, hôm nay nàng ăn mặc một bộ áo thêu trúc màu xanh lá cùng váy sam thủy tú, ở bên ngoài rừng trúc nhảy một điệu 《 trúc u vũ 》, nghe nói vừa đẹp vừa cao nhã, làm người trầm mê, ngay cả Hoàng thượng cũng dừng chân xem một hồi lâu sau mới rời đi."

Sau khi Tần Phiên Phiên nghe xong, đôi mắt đỏ lên hoàn toàn là tức giận.

Đám tiện nhân này đúng là không biết xấu hổ, Chu Uyển vẫn luôn là tú nữ, Hoàng hượng căn bản không để ý đến nàng ta, lúc trước càng là không thèm nhìn.

Nhưng mà từ sau khi Tần Phiên Phiên bị giáng vị, Chu Uyển lại có thể nhìn thấy hán, thậm chí còn múa cho hán xem, mà Hoàng thượng cũng không đuổi nàng ta đi.

Đương nhiên vị Chu cô nương này lúc trước cũng đâm phải vách tường, ban đầu nàng ta mặc một thân váy trắng, tóc đen bay bay, ở đêm trăng tròn để một đôi chân ngọc trần trụi, đứng ở trên trông múa cho Hoàng thượng xem, kết quả bị Hoàng thượng chửi mắng cho một trận.

Nói là nữ quý bà từ dưới địa ngục lên tới lấy mạng, muốn nàng lăn (cút).

Kỳ thật lúc ấy Tiêu Nghiêu muốn nhìn một chút, rốt cuộc trong lòng hán đã sớm tính toán tốt, nhất định phải cho Tần Phiên Phiên nữ nhân kia một bài học.

Kết quả con mẹ nó Chu Uyển nữ nhân này quá ngu, lần trước là bởi vì có người giả dạng giống nữ quý, bị Tiêu Nghiêu đá tới mức bị nội thương, lần này vẫn là chết sống không dài ra trí nhớ [2], chọc hán tức điên.

[2] không chịu nhớ kỹ.

Cuối cùng vẫn là hán thả lộ ra ít tin tức, Chu Uyển mới đi đổi thành con đường thanh y nhảy múa.

"Đám cô ở Trữ Tú cung chết hết rồi sao? Sao lại để thả ra nhiều lần như vậy, Minh Quý phi cũng mặc kệ không quản sao?" Tần Phiên Phiên tức giận đến đau cả gan.

Liễu Âm không có đáp lời, kỳ thật nàng không nói, Tần Phiên Phiên cũng có thể đoán được.

Trong chuyện này nhất định có Hoàng thượng bày mưu đặt kế, còn tâm tư của nữ nhân Minh Quý phi kia, Tần Phiên Phiên cũng khinh thường đi đoán.

Minh Quý phi là bởi vì hiện giờ Hoàng thượng tuy không sủng hạnh ai, nhưng cũng xem như mưa móc đều dính, cung điện mỗi người trong cung đều đi một chút, như vậy Tần Phiên Phiên chẳng khác nào hoàn toàn bị thất sủng, Minh Quý phi chỉ cần nghĩ tới Tần Phiên Phiên xui xẻo, liền mừng thầm trong lòng, cũng không nghĩ lại để ý tới cái gì nữa.

Loại tâm tư này nếu để Tần Phiên Phiên biết được, có lẽ nàng tức đến học máu mắt, không nghĩ tới sẽ có một ngày, những chuyện lúc trước nàng làm bây giờ đều bị báo ứng trở lại.

Muốn khoe khoang liền khoe khoang lên đến tận trời, dù sao xui xẻo không phải chính mình là được.

"Bính Quý nhân lại gây ra chuyện gì?" Tần Phiên Phiên kích động hỏi.

Liễu Âm do dự một lát, vẫn quyết định nói: "Nghe nói Bính Quý nhân xin ân điển, để Thái phu nhân tiến cung gặp nàng, hơn nữa còn mang cho nàng một

con chó Chow Chow rất thông minh. Con chó Chow Chow đã được chuyên gia huấn luyện qua, nghe nói Bình Quý nhân muốn con chó này là do có chỗ cần dùng đến."

Tần Phiên Phiên chau mày, tức giận nói: "Có thể có ích lợi gì chứ, chẳng lẽ còn nói con chó Chow Chow kia là huynh đệ của Hoàng thượng chắc, Chow Chow là Đại Cẩu Tử, Hoàng Thượng là Nhị Cẩu Tử sao?"

Liễu Âm ngậy ra như phồng, lời này nàng không dám tiếp.

"Còn có cái gì đều nói hết luôn đi, dù sao ta cũng đã tức thành như vậy rồi, đều gộp lại cùng tức luôn một thể, không cần phải tách ra."

Tần Phiên Phiên mạnh mẽ vỗ mép giường, tiếng vang nặng nề, cùng với biểu tình tức muốn học máu trên mặt nàng, đúng là rất thích hợp.

Liễu Âm trầm mặc một lát, khiếp vía nói: "Hôm qua người cũng nói như vậy rồi, hôm nay tạm thời không còn chuyện gì nữa, ngày mai có ngày mai lại nói."

"Biến biến biến, ta muốn ngủ!" Tần Phiên Phiên biết nha đầu này sẽ không nói thêm gì, còn đứng ở trước mặt nữa, quá ngứa mắt, nên lập tức không kiên nhẫn phát tay đuổi nàng ta đi. Liễu Âm lập tức thở nhẹ một tiếng, hành lễ với nàng, lén lút chuẩn bị đi ra ngoài.

"Quay lại, người lại nói cho ta nghe một chút xem Đại Cẩu Tử kia trông như thế nào, có giống Hoàng thượng không?" Tần Phiên Phiên lại vẫy tay gọi nàng quay lại.

Liễu Âm liền mang theo một vẻ mặt khóc tang, lời này nàng thật sự không dám tiếp mà! Người đầu mau tới, chủ từ nhà bọn họ điên rồi!

Tần Phiên Phiên rốt cuộc nhận phải hậu quả xấu, giả mang thai không đáng sợ, đáng sợ chính là giả sinh non, ăn uống tiêu tiểu ngủ nghỉ trên cơ bản đều không được ra khỏi cửa, tuy nói ở chỗ Cao Thái hậu có thể kê cao gối mà ngủ, nhưng mà mỗi ngày nghe người khác nói đám tiểu biểu tạt [3] khác lợi hại như thế nào, đồ Hoàng thượng vui vẻ đến mức nào, làm kỹ nữ nàng đây cũng nóng lòng muốn thử, nhưng lại không thể rời đi nửa bước.

[3] 小婊砸 (ngôn ngữ mạng tq): tiểu kỹ nữ.

Mỗi ngày đều sống trong sự hối hận vô cùng, nàng đúng là ngu về đến nhà, mới làm ra chuyện tương kế tựu kế.

Sáng sớm lúc nàng dậy, liền bắt đầu nằm ở trên giường chờ đến nửa đêm, hôm nay đến lượt Hồng Y làm việc, nàng phải nhìn chăm chăm vào Hồng Y, đến lúc đó còn ép hỏi.

Kết quả còn chưa chờ đến buổi tối, mới vừa ăn đồ ăn sáng xong không bao lâu, Cao Thái hậu liền tự mình lại đây.

"Phiên Phiên à, thân thể tốt không?" Cao Thái hậu vừa vào cửa liền đặt câu hỏi.

Tần Phiên Phiên lập tức gật đầu như gà con mổ thóc, còn không tốt thì nàng phải chờ đến lúc xác khô mất thôi.

"Vậy dậy đi, ai gia không chịu được nữa rồi, hôm nay đám người kia biểu diễn quá xuất sắc, ngay cả ai gia không phải là nam nhân cũng phải động tâm, huống gì Muốn Muốn là một nam nhân!" Cao Thái hậu vừa nói vừa giúp nàng nhắc chân lên, tự mình tìm giày thêu cho nàng.

Liễu Âm ở bên cạnh thấy Cao Thái hậu chống hông lên, liền sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lập tức đi lấy giày thêu ra, giúp Tần Phiên Phiên đi vào.

"Mẫu hậu, ngài nói cái gì? Không phải, hôm qua không phải vẫn còn tốt sao. Ngài nói sẽ vẫn luôn giúp ta nhìn Hoàng thượng cơ mà."

Đến lúc Tần Phiên Phiên định đi, nàng lại có chút chùn bước.

"Không được, ta không chống đỡ được nữa, người phải tự mình lên thôi." Cao Thái hậu lập tức xua tay.

Tần Phiên Phiên mang theo một khuôn mặt khóc tang, hiện giờ nàng còn chưa có thu dọn, cả người lờ lờ thối lếch thếch không chịu được, cộng thêm môi bị bong da, còn chưa có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp gì. Tối hôm qua sau khi nghe Liễu Âm nói Đại Cẩu Tử lợi hại đến mức nào, Tần Phiên Phiên tức giận đến không chịu được.

Bởi vì Đại Cẩu Tử này không phải do nàng nuôi, mà là do tiểu biểu tạt khác dùng để phân sủng của nàng, làm nàng tức đến mức há mồm muốn cắn to, kết quả môi giãn ra độ cung quá lớn không chịu được, nên bắn ra một miếng máu, chính là cái loại đồ máu ào ào.

"Nhanh trang điểm cho chủ tử các người thật đẹp vào, son môi phải tô thật tốt, môi khô quá rồi." Cao Thái hậu ra lệnh một tiếng, toàn bộ cung nhân trong điện đều vội lên, bởi vì phải trang điểm cho Tần Phiên Phiên thật xinh đẹp, đưa đi chỗ của Tiêu Nghiêu để tranh sĩ diện.

Sau khi Tần Phiên Phiên sắp xếp xong, đã bị cứng rắn kéo ra ngoài, ngồi kiệu liễn xóc nảy đi đến đình hóng gió, thấy ở bên trong có mấy người ngồi, Tiêu Nghiêu ngồi ở chủ vị, bên cạnh là Thái Hân cùng Tô Uyển Nghi, ngay cả Chu Uyển chưa có phân vị cũng có mặt.

Lúc nào thì thấy Nhị Cẩu Tử thoải mái như vậy?

Nàng tránh ở sau núi giả cách đó không xa, chu miệng, tức giận đến mức sắc mặt biến thành màu đen.

"Mau đi đi! Ai gia canh chừng cho ngươi, một khi có gió thổi cỏ lay gì đó, ai gia lập tức đi ra ngoài bảo hộ ngươi!" Cao Thái hậu không cho phép nàng lùi bước, hạ thấp giọng nói với nàng một câu, sau đó liền trực tiếp đuổi tay đẩy nàng một cái.

Tần Phiên Phiên rút cuộc cảm nhận được Thiết Sa Chương của Cao Thái hậu, vừa cảm thấy phía sau lưng đau nhức, cả người liền bị đẩy nhào ra ngoài.

Bỗng nhiên có người nhảy ra, mấy người ở đình hóng gió kia tất nhiên đều đặt hết lực chú ý lên trên người nàng, Tiêu Nghiêu hí hí mắt, không nói chuyện.

Trong khoảng thời gian ngắn không ai nói chuyện, Tần Phiên Phiên do dự một chút, nàng rõ ràng cảm thấy khí tràng người sống đứng tới gần quanh thân Hoàng thượng, dưới đáy lòng nàng cũng khó chịu, muốn quay đầu rời đi, nhưng mà vừa nhấc mắt liền nhìn thấy biểu tình khinh thường trên mặt ba cái tiểu biểu tặc ở trong đình hóng gió, lập tức trong lòng ngực liền dâng một cỗ tử khí.

Các ngươi muốn ta đi? Vậy ta càng không đi, ghê tởm cũng muốn ghê tởm chết các ngươi.

"Nô thiếp gặp qua Hoàng thượng." Lúc nàng đi vào đình hóng gió, biểu tình ừ dột trên mặt đã hoàn toàn biến mất, khóe miệng ngậm một nụ cười ngọt ngào.

Sau khi nói xong, nàng còn có ý ngẩng đầu lên chớp chớp mắt với hắn, vừa nghịch ngợm lại vừa quyến rũ.

Tiêu Nghiêu nhướng nhướng mày, cũng không có dấu hiệu nổi giận gì, ngược lại còn đuổi tay chỉ chỉ cái ghế đá còn trống nói: "Lại đây ngồi."

Thanh âm của nam nhân quá mức bình tĩnh, thậm chí lúc Tần Phiên Phiên đi tới, khí tràng không cao hứng quanh thân còn thu bớt lại.

Lập tức đình hóng gió càng thêm yên tĩnh, ba người khác vốn tưởng rằng đối với loại nữ nhân đã thất sủng lại còn da mặt dày như Tần Phiên Phiên, Hoàng thượng nhất định sẽ nổi giận lôi đình, thậm chí còn hung hăng mà nhục nhã một trận.

Nhưng mà cái các nàng muốn nhìn cũng chưa nhìn thấy, Hoàng thượng lại còn cho nàng ta ngồi, hơn nữa không hề có dấu hiệu tức giận gì.

Chẳng lẽ nàng ta muốn phục sủng?

Trong đầu mới vừa nhảy ra cái ý nghĩ này, Thái Hân liền sợ đến cả người toát ra mồ hôi lạnh. Không được, nàng mới vừa làm Hoàng thượng sinh ra một chút hảo cảm với nàng, nhất định phải nắm chắc cơ hội, ngàn vạn không thể lại để nữ nhân Tần Phiên Phiên này chen vào được.

"Hoàng Thượng, ngài xem con Chow Chow này có đáng yêu hay không?" Thái Hân đưa con chó Chow Chow ở trong lòng ngực về phía trước, để nam nhân có thể thấy càng thêm rõ ràng.

Tiêu Nghiêu cúi đầu cẩn thận quan sát, bỗng nhiên đuổi tay捏捏 lỗ tai con chó nhỏ, trên mặt khó có được mà lộ ra một nụ cười.

"Đáng yêu."

Hắn vừa dứt lời, con chó kia giống như biết hắn thích mình, liền thè lưỡi ra với hắn, ngay cả Tần Phiên Phiên cũng cảm thấy nó thật đáng yêu.

Ừm, không hổ là Đại Cầu Tử huynh đệ của Nhị Cầu Tử, ở phương diện làm cho người ta thích này, cũng có thể liều mạng với Nhị Cầu Tử.

"Ngài nhìn xem có cảm thấy quen mắt hay không?" Thái Hân sau khi nhận được đáp án mình muốn, có vẻ càng thêm cao hứng, tiếp tục đặt câu hỏi.

Nàng ta vừa nói lời này ra, toàn bộ nữ nhân trong đình hóng gió đều thấy khăn trương lên, hiển nhiên Thái Hân có chiêu sau.

Tiêu Nghiêu nghiêng nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: "Đúng là có chút quen mắt, trước kia trầm từng được một con Chow Chow cứu."

Thái Hân lập tức nói: "Con Chow Chow cứu ngài tuy rằng đã chết, nhưng mà nó có một đồng bào huynh đệ, đây chính là cháu trai của con Chow Chow kia. Nô thiếp nhìn thấy nó liền cảm thấy cảm động, lực lượng huyết thống rất mạnh mẽ, ở trên người một con chó cũng có thể thể hiện ra được, ngài nhìn xem có phải nó lớn lên giống con kia như đúc hay không?"

Đình hóng gió lại là một mảnh yên tĩnh, Tiêu Nghiêu giật giật khóe miệng.

Nữ nhân này đầu óc có bệnh đúng không?

Hắn không trả lời, nhưng về mặt cũng không có ý tức giận gì, Thái Hân xấu hổ một chút, nhưng là nữ nhân hậu cung các nàng đều biết, Hoàng thượng thích nữ nhân không biết xấu hổ, cho nên lúc này nhất định không thể sợ, đi lên chính là thắng!

"Hoàng thượng, lúc trước nô thiếp chỉ là nghe người trong nhà nói tìm được con chó con này, liền nghĩ để mẫu thân nô thiếp mang tiến cung xem một chút. Không nghĩ tới vừa thấy liền không rời tay được, nô thiếp dường như xuyên qua con chó này, nhìn thấy khi ngài còn nhỏ gặp được con Chow Chow kia, thật giống như là nhìn thấy cảnh tượng ngài cùng nó vui đùa vậy. Nó giống như cũng muốn được gặp ngài, lúc mẫu thân muốn mang nó xuất cung, nó không rời đi, không ngừng kêu ngao ngao, nô thiếp nhất thời mềm lòng nên mới để nó lại."

Thái Hân tiếp tục thâm tình chân thành kể ra nàng cùng chó con này gắn bó keo sơn như thế nào, lúc nhìn về phía Hoàng thượng, cặp mắt kia ngập nước, hốc mắt cũng đỏ lên rồi.

"Gâu ——" Đúng lúc này chó con kêu to một tiếng.

Thái Hân dường như vui quá mà khóc, lập tức vui vẻ nói: "Hoàng thượng, ngài xem, nó nhận ra ngài, đang kêu ngài chơi với nó kìa? Đây là xa cách gần hai mươi năm mới gặp lại đó, nó thiếp cảm động quá!"

Thái Hân nói nói, lại là thật sự chảy xuống hai hàng nước mắt.

Tiêu Nghiêu xem đến mức trợn mắt há hốc mồm, con mẹ nó người đầu mau tới đây, ở đây có nữ nhân bị điên rồi!

Tần Phiên Phiên ngăn người, sau đó nhìn đến bộ dáng khóc đến nước mắt lưng tròng của Thái Hân, không nhịn được cười lên tiếng.

"Ha ha ha, Hoàng thượng, nàng đang mừng người kìa!"

Ở trong không khí bi tình Bính Quý nhân cố tình xây dựng ra, tiếng cười của Đào Quý nhân liền có vẻ chói tai mà đột ngột, làm tất cả mọi người đem tầm mắt đặt lên trên người nàng.

Bính Quý nhân càng tức muốn học máu nói: "Đào Quý nhân, người nói bậy cái gì vậy? Ta rõ ràng là đang hoài cảm [4] con chó Chow Chow cứu Hoàng thượng, người đang cười cái gì vậy chứ? Người cái đồ nữ nhân vô tâm vô phế này!"

[3] hoài cảm: nhớ đến và xúc động trong lòng về những gì đã qua.

Nhìn xem, người thông minh luôn biết nên chọc phải chỗ đau gì, Hoàng thượng để ý nhất không phải là nể Tần Phiên Phiên không có tâm sao?

Tần Phiên Phiên lạnh mặt, hừ nhẹ một tiếng: "Người đây là cảm hoài con chó kia sao? Ta thấy là người muốn Hoàng thượng cùng con chó con này xưng huynh gọi đệ thì có? Đúng là to gan lớn mật, còn kêu Hoàng thượng cùng chơi với nó, Hoàng thượng thích chơi thì chơi, không thích chơi thì thôi, như thế nào từ trong miệng người nói ra, liên kỳ cục như vậy chứ! Huống hồ con chó con này đúng thật là đáng yêu, chỉ là người ôm nó, sắc mặt quá mức ghê tởm, chỉ thiếu viết hai chữ "lợi dụng" lên trên mặt nữa thôi."

Tuy rằng ở trong lòng nàng đã nhận định Đại Cẩu Tử là huynh đệ thất lạc nhiều năm của Nhị Cẩu Tử, nhưng ngoài miệng nhất quyết không nói ra.

"Người, người ngậm máu phun người!" Bính Quý nhân chỉ vào nàng, trên mặt đều là ủy khuất mà nhìn về phía Tiêu Nghiêu: "Hoàng thượng, ngài cần phải ——"

Chỉ là lời của nàng còn chưa kịp nói xong, đã bị Tô Uyển Nghi ở bên cạnh tiếp lời nói: "Ta nghe cũng thấy có chút không thích hợp, chỉ là lúc trước chưa phản ứng lại được, lúc này Đào Quý nhân vừa nói ta mới nhớ tới, đúng là Bính muội muội nói chuyện có vấn đề, sao lại cứ có hương vị mắng chửi người như vậy chứ. Bính muội muội, làm trò ở trước mặt Hoàng thượng, người cũng phải hiểu rõ quy củ, đừng lỗ mãng hấp tấp nói ra lời nói như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Yêu Nhất Là Tuyết Đào

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực cơ

Thái Hân bị nói đến nhất thời im lặng, nhếch môi đỏ không nói gì thêm.

Ngược lại Chu Uyển ở một bên mở miệng, nàng nói khẽ: "Hoàng thượng, trước đó thần nữ nhảy "điệu múa Trúc u" xem có được không ạ? Trước đây lúc tiên sinh dạy thần nữ, từng nói: Thần nữ như tiên tử Thuyết Trúc[1] từ trên trời xuống trần gian đây, xanh tươi bất khuất, là một ngọn cỏ riêng biệt nhất trên tiên giới."

[1]: Trong câu thơ:

翠竹黄花非外境

白雲明月露全真

Thuyết trúc hoàng hoa phi ngoại cảnh

Bạch vân minh nguyệt lộ toàn chân

Trúc biếc hoa vàng đầu cảnh khác

Trăng trong mây bạc hiện toàn chân

Chu Uyển vừa vói vừa che miệng cười, chẳng qua dáng tươi cười ngượng ngùng trên mặt kia không thể nào che giấu được, dĩ nhiên là cũng không có ý tứ này.

Tần Phiên Phiên nghe nói như thế, lúc ấy đang uống trà, trực tiếp phun nước trà ra ngoài.

Lời này nghe sao mà cứ quen quen tai, không phải là lúc trước thời điểm nàng vì muốn lấy lòng Cao Thái hậu mà nói lời vô ích nha, giờ lại bị Chu Uyển cứng nhắc làm ra một cái khác, chẳng qua là từ Tuyết Đào tiên tử thành Thúy Trúc tiên tử.

Đương nhiên so với nàng cảm xúc khinh thường ra mặt còn có hai vị nữ tử khác, các nàng đều cảm thấy Chu Uyển không biết xấu mặt mặt mà.

Tuy nói trong hơn phân nửa nữ nhân trong hậu cung này, đều đang lên lên học tác phong làm việc của Tần Phiên Phiên, muốn lưu lại một chút vết tích gì đó dưới đáy lòng của Hoàng thượng, tốt nhất là có thể thay thế được.

Nhưng mà Chu Uyển nghi trên cơ bản là giống y như đúc, điều này thì cả hậu cung cũng chỉ có mình nàng ta, hoàn toàn không biết điểm mấu chốt xấu hổ ở đâu mà.

Tất cả mọi người đều là tiểu thư khuê các xuất thân thế gia, dù muốn làm nhưng việc cổ quái kỳ lạ hấp dẫn sự chú ý Hoàng thượng, vậy thì ít nhất cũng như Thái Hậu này, tạo ra sự vô tình gặp gỡ này.

Kỳ thật lúc làm ra loại chuyện như này, từ đáy lòng của mọi người cũng đều xấu hổ thậm chí có chút kháng cự lại, nữ nhân hậu cung đều là ai cũng không phục ai, muốn các nàng nhắm mắt nhắm mũi đi học theo Tần Phiên Phiên thì quả thật là trực tiếp muốn mất mạng rồi.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác những tính cách của nữ nhân khác, căn bản Hoàng thượng không hề để ý, chỉ có loại bệnh thần kinh này mới có thể khiến cho hắn nhìn bằng hai mắt.

Tô Uyển nghi cắn cắn môi dưới, kỳ thật trước đó nhìn hai nữ nhân kia biểu diễn, nàng đã muốn bỏ cuộc nửa đường, đặc biệt là mỗi lần biểu diễn xong, Tần Phiên Phiên hoặc là cười lạnh hoặc là phụt nước, đối với diễn múa của các nàng là sự không tôn trọng vô cùng to lớn.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác những người khác muốn nói cũng không nói được gì, dù sao Tần Phiên Phiên là hàng thật, các nàng là hàng dỏm mà.

"Hoàng thượng, tần thiếp----" Tô Uyển nghi do dự mãi, vẫn cảm thấy nên biểu diễn, quả thật nàng tự cổ vũ chính mình, trước đó nàng không có học theo Tần Phiên Phiên, kết quả Hoàng thượng đến chỗ ấy của nàng, vừa ngồi xuống xong xoay người đi.

Dù để nàng tùy ý giữ lại như thế nào, căn bản cũng không dùng được, bây giờ nàng cũng không thể để mất cơ hội tốt như này.

"Đủ rồi, không cần nói nữa, các người đều lui ra đi."

Tô Uyển nghi còn chưa có nói xong, Tiêu Nghiêu đã lên tiếng ngăn lại, thậm chí phát phát tay để các nàng rời đi.

Mấy người đều lộ vẻ mặt không cam nàng, thế mà các nàng đã nghĩ đến nứt cả não ra, mới nghĩ ra những chiêu này, lúc này vừa mới bắt đầu biểu diễn, Hoàng thượng đã đuổi các nàng đi rồi?

"Hoàng thượng, chó con này còn chưa có đặt tên đấy, ngài có thể hay không...."

"Không thể." Tiêu Nghiêu không cho nàng có cơ hội nói xong, quả quyết cự tuyệt.

Mấy người đều đứng dậy, Tần Phiên Phiên do dự một chút, cũng đứng dậy theo chuẩn bị rời đi.

Ba người nữ nhân này đều có chuẩn bị mà đến, mà nàng cái gì cũng không chuẩn bị, vẫn là bỏ đi, lần sau sẽ bàn sau.

"Đào Quý nhân ở lại." Nam nhân gõ gõ trên bàn đá, ngữ khí kiên định chắc chắn nói.

Tần Phiên Phiên lại đặt mông ngồi xuống lại, ba người nữ nhân kia hung tợn trừng nàng một chút, Tần Phiên Phiên không khách khí chút nào ném về khinh bỉ ngược lại.

Đợi đến khi trong lương đình chỉ còn lại hai người bọn họ, gió thổi nhẹ, đem mùi son phấn phảng phất ở bên trong đình bay đi, bầu không khí cũng vắng lặng hơn chút.

"Ở chỗ của mẫu hậu sống như thế nào?"

Nam nhân mở miệng nói chuyện trước, thanh âm không có chút rung động nào, không có cảm xúc đặc thù gì, giống như chỉ là một câu hỏi thăm ân cần bình thường.

Tần Phiên Phiên gật đầu: "Thái hậu nương nương đối nô thiếp rất tốt, Tổ Tuyết cô nương cũng rất biết chiều cố người."

"À, vậy là tốt rồi."

Sau khi hắn nói xong câu đó, trong lương đình lại trở nên yên tĩnh hoàn toàn.

Tần Phiên Phiên cảm thấy hắn là nên có qua có lại, liền mở miệng hỏi ngược hắn một câu: "Trong khoảng thời gian này Hoàng thượng sống như thế nào?"

"Vẫn ổn, chính là cảm giác như ở trong ổ gà, khắp nơi lủi rủi, trầm nghe cũng không hiểu các nàng đang nói cái gì, hóa ra không phải giống như vậy à."

Tiêu Nghiêu vốn muốn đi theo đường ra về thâm trầm, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà nói ra hai câu nhảm nhí.

Cái này cũng không thể trách hắn nha, vốn dĩ là thời điểm Tần Phiên Phiên không ở hậu cung, hắn cảm thấy những nữ nhân trong cung này vẫn còn tốt, đều có đặc sắc.

Nhưng lúc mà hắn đi lần lượt qua các cửa điện, luôn có một ý nghĩ rằng những người này tiến cung như thế nào? Có phải đều giống với nữ nhân ngu ngốc của đại ca sát bên, dù sao cũng không phải nữ nhân của hắn!

Hoặc là nhìn thấy cũng không có hào hứng mà nói chuyện nói, hoặc là đối phương đơn phương kích động, kể nói một ít chuyện khắp nơi.

"Chính là trầm ngư không được tốt lắm, khẩu vị cũng không có gì đặc biệt, triều thần trong đại điện cũng càng ngày càng không vừa mắt..."

Dường như Tiêu Nghiêu có rất nhiều phàn nàn để nói, cuối cùng lại chỉ hóa thành một tiếng thở dài thật lâu, giống như không nên nói nữa.

Trong lương đình lại rơi vào trầm mặc lần nữa, Tần Phiên Phiên nghiêng đầu đánh giá hắn một chút.

Đáy mắt của nam nhân hiện lên đường xanh, bờ môi cũng có chút khô nứt da, sắc mặt cũng không có đỏ ửng như bình thường, nhìn tiêu tụy giống như muốn ngã bệnh luôn.

Trong lòng Tần Phiên Phiên giật mình không thôi, lập tức dặn dò: "Hoàng thượng, ngài vẫn nên tìm thái y xem một chút đi, sắc mặt này của ngài nhìn không được tốt lắm"

"Đám lang băm kia thì làm được cái rắm gì chứ!" Tiêu Nghiêu gấp giọng nói.

Một câu lại khiến cho hai người lúng túng, có một cục mụn nhỏ nằm ở ngay nơi này, không nặn được cũng không phá được, rất khó chịu.

"Đi thôi, trẫm đưa nàng trở về."

Hai người một trước một sau ra khỏi đình nghỉ mát, Tần Phiên Phiên đi sau lưng hắn, nhìn bóng lưng chậm rãi đang bước đi của nam nhân, rồi có chút thất thần.

Trước kia lúc bọn họ tản bộ như thế này, luôn luôn tay nắm tay, nhưng bây giờ giống như cầm tay sẽ khó chịu, ai cũng không hề chủ động.

Thời điểm nhanh như vậy đã đến thẳng Diên Thọ cung, đột nhiên nam nhân phía trước dừng bước, Tần Phiên Phiên không có phòng bị, trực tiếp đụng phải phía sau lưng của hắn.

Nàng nhìn xuống âm thanh sắp ra khỏi miệng thờ nhẹ ra, đưa tay sờ sờ chóp mũi bị đụng đỏ, Tiêu Nghiêu cũng cúi đầu ngay lập tức cẩn thận kiểm tra một lần, trong ánh mắt còn mang theo vài ý khẩn trương.

Cho đến khi Tần Phiên Phiên đứng thẳng người lên, dường như hắn mới đột nhiên kịp phản ứng, khôi phục gương mặt lạnh lùng.

"Hoàng thượng, ngài vẫn nên nghỉ ngơi cho nhiều, nô thiếp đi vào đây." Nàng thấp giọng nói, luôn cảm thấy cảm giác áy náy trong lòng như muốn đốt trái tim của mình lên vậy, đầu cũng không dám nhắc lên muốn đi qua.

"Chờ một chút." Hắn gọi nàng lại, dừng lại một lát mới nói: "Trẫm không có ý gì muốn lợi dụng phi tần khác chọc nàng tức giận, việc này có quan hệ với triều đình, nàng không cần lo lắng. Trẫm vẫn thích ăn nhất là Tuyết Đào, chỉ là trẫm không qua được cửa này của mình, không biết Tuyết Đào này lần sau lúc ăn có còn ngọt giống như trước, vẫn ngẫu nhiên có đắng như vậy không nhỉ."

Tần Phiên Phiên có chút không hiểu ngằng đầu, rất nhanh liền kịp phản ứng, ngọt đắng của hắn đúng là một câu hai nghĩa, không biết nàng sẽ lừa gạt hắn lần nữa hay sao?

"Khẳng định ngọt." Nàng ngằng đầu, nói một câu như chém đinh chặt sắt.

Nam nhân đối diện bị giọng điệu chắc chắn của nàng chọc cười, cười nhẹ lắc đầu: "Nàng không phải là người ăn đào, làm sao nàng biết ngọt chính là đắng? Lúc nàng cắn một miếng thật sâu, bên ngoài nàng vẫn là ngọt, thế nhưng trẫm cắn xuống một miếng thì lại là đắng a."

Hai người cứ quả đào đáng chính là ngọt, triển khai thảo luận nghiên cứu cực kỳ nghiêm túc, Trương Hiền Năng đứng ở bên cạnh, nghe được thì choáng váng không thôi.

Hai chủ tử này từ khi xảy ra chuyện kia về sau, lập tức trở nên cao thâm, nhìn cách nói ẩn dụ này, nếu không phải là người có văn hoá thì thật sự nghe không hiểu.

Cuối cùng hai người mỗi người đi một ngã, trên mặt thần sắc đều mang mấy phần không vui, nhưng mà những người trốn xung quanh Diên Thọ cung nhìn lên này, ngược lại đều say không thôi.

Hóa ra các chủ tử giận dữ là như thế này, thật là có một phong cách rất riêng mà.

Từ ngày đó trở đi, Hoàng thượng cũng không biết sao mà bước chân vào hậu cung, trước đó đều là mưa móc dính đều, giống như biểu hiện giả vờ vậy, cũng không biết đang trêu chọc ai chơi.

Chẳng qua hần vẫn bền lòng vững dạ một ngày đi một chuyến đến Diên Thọ cung, mỗi lần thỉnh an xong, đều mang Tàn Phiên Phiên ra ngoài, hai người không có mục đích gì cứ đi dạo.

Nói chuyện trời đất, mỗi một chỗ trong ngự hoa viên, đều có hồi ức lúc nhỏ của Hoàng thượng, hần ngẫu nhiên nói vài lời, có thể chọc cho Tàn Phiên Phiên cười ha ha.

Thậm chí bọn hần còn đi tìm chỗ mai táng con thỏ nhỏ, nhưng mà đã nhiều năm tháng trôi qua nước mưa tẩy rửa, Ngự Hoa viên cũng biến động theo, đã hoàn toàn thay đổi.

Tiêu Nghiêu chỉ có thể nhớ vị trí đại khái, nhưng cụ thể thì hoàn toàn không tìm được.

"Hoàng thượng, trước đây Thái hậu nói ngài nửa đêm chạy tới khóc lóc, là không nhớ xa con thỏ nhỏ sao?" Tàn Phiên Phiên trầm tĩnh lại, thấp giọng hỏi một câu.

Tiêu Nghiêu nhú mày suy tư một lát, mới trả lời: "Hần là không nhớ không có tự mình đánh cho nó một trận đi."

Vốn dĩ trạng thái của Tàn Phiên Phiên buồn lòng, lại càng cứng lên lần nữa, nói thật nàng rất sợ mình bị đánh.

"Ồ, dất tay nhau trở về rồi?"

Tàn Phiên Phiên vừa tiến vào Diên Thọ cung, đã nhìn thấy Cao Thái hậu đang chờ nàng, đồng thời còn thấp giọng hỏi một câu.

Nàng có chút lúng túng gật gật đầu, Cao Thái hậu sờ đi có hỏi ra như vậy, là bởi vì gần đây bà vô cùng chú ý tiến triển của Tàn Phiên Phiên và Hoàng thượng, biết được bọn hần mỗi ngày đi ra ngoài tản bộ, thân mật có lúc còn dất tay nhau, cả người đều kinh hãi.

Bà nhỏ giọng nói câu: "Nếu người nhà của ta muốn không có khả năng không có tiền đồ như thế!"

Kết quả ngày qua ngày, đều qua hơn mười ngày, hai người bọn hần vẫn là đi ra ngoài đi dạo.

Tàn Phiên Phiên không nói chuyện ra khỏi Diên Thọ cung, Tiêu Nghiêu cũng không có đề xuất bất kỳ yêu cầu gì, hai người cứ như tài tử giai nhân quen biết nhau, du lịch hồ chèo thuyền du ngoạn, nói chuyện trời đất, không động thủ động cước cũng là đùa nghịch lưu manh.

"Ôi, Phiên Phiên à, bây giờ ai gia cảm thấy rất không thích hợp. Người nói xem tiểu Nãi Nãi mỗi ngày vẫn muốn chạy ra bên ngoài, nếu không thì nghịch ngợm gây chuyện, cần bản ai gia không chế không nổi nó, vì thế không còn cách nào khác là ngày ngày dẫn nó đi ra ngoài tản bộ. Người muốn hay không mỗi ngày dắt chó đi dạo? Lần sau giả vờ vô tình gặp mặt chút, vừa vận đề hai huynh đệ bọn hần trao đổi chút tình cảm."

Cao Thái hậu vừa ôm chó, vừa nghiêm túc đề nghị.

Tiểu Nãi Nãi trong miệng Thái hậu là con chó Chow Chow[2], lần trước Thái Hân dùng chó lấy lòng Hoàng thượng kết quả cũng không thành công, cuối cùng nàng ta tức giận đá con chó hai cái.

Cao thái hậu vừa vận đi theo nàng ta, liền đem chó ôm trở về nuôi, bởi vì là chó nhỏ mới dứt sữa, liền lấy tên gọi tiểu Nãi Nãi, đơn giản thô bạo, rất phù hợp với phong cách của Cao thái hậu.

"Mẫu hậu, lời này của ngài ta sẽ không nghe dù chỉ là một chút, lần trước ngài nói giúp ta canh chừng, đến lúc đó xảy ra vấn đề gì nhất định che giấu cho ta. Kết quả trông thấy tiểu Nãi Nãi, ngài liền đi theo nó, may mắn sau đó Hoàng thượng không có nổi giận." Tàn Phiên Phiên cũng không có tin bà.

Cao Thái hậu nghe xong chuyện lần trước được nàng mang ra nói, không khỏi có chút xấu hổ, bĩu môi lầu bầu hai câu liền không đề ý nàng nữa.

Vốn dĩ Tàn Phiên Phiên cảm thấy như bây giờ rất tốt, từ thận đến tim, vốn là một quá trình phải đi dài đằng đẳng.

Chẳng qua Cao Thái hậu trước khiêng không được, quả thật bà chọn ngày gọi Hoàng thượng tới, cùng Cao Tổ Tuyết quyết "đuôi" được Tàn Phiên Phiên trở về Thường Đào các.

"Hai người các người giận dữ, thật đúng là đem nơi đó của ai gia làm nơi giúp đỡ, nào có suốt ngày ở tầm điện của bà bà. Hai người nhất định phải đem vấn đề này giải quyết!" Cao Thái hậu cường ngạnh vỗ lên mặt bàn, ác thanh ác khí nói.

Nhìn hai người này giống như đã hòa hảo, lại không phá được tầng lớp trạng thái vì điều này, Cao Thái hậu cũng vì bọn hắn mà buồn đã hơn hai tháng, lại thêm Tần Phiên Phiên đề non đưa nhỏ một tháng kia, nào có hơn việc ba tháng không ngủ Hoàng thượng không được sủng ái nữ nhân?

Bất kể cảm giác bây giờ của Tần Phiên Phiên là cái gì, đều phải ngủ.

Tần Phiên Phiên cùng Hoàng thượng ngồi đối diện nhau, hôm nay nam nhân vẫn là một thân long bào màu đen, ngồi ở phía đối diện khí khái anh hùng hùng hực.

Đối mặt với những lời nói này của Cao Thái hậu, hai người lần nữa trầm mặc một lát, Tần Phiên Phiên cười to với bà: "Thái hậu, Hoàng thượng cùng nô thiếp rất tốt, ngài nếu là ghét bỏ nô thiếp, nô thiếp liền dời ra ngoài. Kỳ thật nô thiếp còn không có ở đủ, nên không nỡ cùng ngài tách ra, giống như cơ cùng mẫu thân của mình vậy."

Nàng nhẹ giọng nũng nịu, thậm chí giờ tay lên ôm lấy cánh tay của Cao Thái hậu lay lay.

Nhưng lại bị Cao Thái hậu tránh khỏi, rời khỏi nàng, trên mặt là dáng vẻ vô tư chính trực.

"Người đừng mơ tưởng lừa dối ta, hai người không gây chuyện khó chịu, vậy sao đoạn thời gian trước Hoàng thượng lại ngã bệnh, có đến hai ngày liên tục không có vào triều. Thời điểm hắn bị bệnh, làm sao người mỗi ngày lo nghĩ đến không được, ngủ không được lại không dám đến thăm hắn. Hai ngày đó hai người không có tần bộ, dường như người rối loạn tinh thần, nói gì người cũng không để ý, suốt ngày thất thần."

Cao Thái hậu trực tiếp không khách khí cho nàng một cái liếc mắt, ngoài miệng cũng càng không ngừng quở trách.

Trên mặt Tần Phiên Phiên hiện lên mấy phần xấu hổ, làm sao Cao Thái hậu đem hết lịch sử đen tối của bọn hắn lấy ra nói a.

"Được rồi, những này không cần nói nhảm nhiều lời, uống rượu. Uống nhiều quá thì có thể rộng mở cái bụng nói ra." Sau khi bà nói xong liền vỗ tay, lập tức có cung nữ bưng lấy mâm gỗ từ đi lên.

Phía trên trưng bày bầu rượu cùng hai ly rượu nhỏ, Cao Thái hậu tự mình rót rượu cho bọn hắn, mùi rượu thơm đã lan ra bốn phía, chui thẳng đến vào bên trong chóp mũi của mọi người.

"Mẫu hậu, trẫm không thể uống say, sao có thể liên vì chuyện này..." Cuối cùng Tiêu Nghiêu cũng mở miệng, cả khuôn mặt là thần sắc bất đắc dĩ.

Nhưng là Cao Thái hậu lại không nghe hắn lấy cớ, trực tiếp rót đầy một ly cho hắn, trầm giọng nói: "Chút rượu này tính là gì, huống hồ vẫn là ủ hoa lê mà ra, cũng không tính cái gì rượu nặng, chính là để các người hơi say rượu, sẽ không chậm trễ chuyện của người. Uống hết đi uống hết đi, ai gia là loại kia hại nước hại dân người sao?"

Dưới thế Cao Thái hậu đề phòng nhìn chăm chăm, hai người bất đắc dĩ liếc nhau một cái, đều đem rượu trong ly uống cạn sạch một hơi.

"Đến, lại uống một chén, hôm nay một người hai chén, nhiều một chén ai gia cũng sẽ không khuyen." Bà rót đầy lần nữa.

Ủ rượu hoa lê này hoàn toàn chính xác không phải rượu nặng, tác dụng chậm cũng không nhiều, cảm giác rất tốt, Tần Phiên Phiên rất ưa thích, cũng không có cái gì chối từ liền uống.

"Được, có hơi say sức lực như này, hai người có lời gì thì nói ra đi. Nào có chậm rãi trôi qua như vậy chứ, nếu là không qua được, lại uống thêm hai chén liền không có trở ngại!" Cao Thái hậu nói xong, liền để các cung nữ nâng cốc ám một loạt đồ vật đều rút đi, bà cũng lôi kéo Cao Tổ Tuyết rời đi.

Cao Tổ Tuyết một mặt choáng váng, sau khi nàng tới, an vị ở bên cạnh nhìn, còn lại chuyện gì đều không có làm, lúc này liền đi?

"Cô mẫu, người đem hai người bọn hắn đơn độc để ở đó, không có chuyện gì chứ?" Nàng có chút bận tâm.

Mấy tháng này, rõ ràng Tần Phiên Phiên trôi qua không như ý, tuy nói Hoàng thượng đối nàng cũng không tệ lắm, cũng không có tìm những phi tần khác, nhưng là đây luôn là cục u ở trong lòng, lại luôn vắng vẻ.

"Có chuyện gì a, nếu như không có chuyện, ai gia mới muốn sốt ruột đấy!" Bà vừa nói vừa lên trốn đằng sau ở cột trụ hành lang.

"A, vậy ngài còn lưu hai người bọn hắn lại, ta phải đi nhìn một cái, rượu nhiều dễ dàng mạnh động, không chừng Phiên Phiên còn bị đánh." Nàng vừa nói vừa vội vã muốn đi vào.

Cao Thái hậu kéo nàng lại: "Lớn mà ngốc thế, người thì biết cái gì, đừng làm hỏng chuyện tốt nha. Người nhìn hai người bọn họ xem, không phải hòa hảo rồi sao?"

Cao Tổ Tuyết nghe bà nói như vậy, liền duỗi cổ hướng vào bên trong lên.

Chỉ thấy hai người vốn vẫn đang ngồi đối diện nhau, dường như đã xích lại gần hơn rất nhiều, thậm chí Hoàng thượng còn đặt tay lên tay của Tần Phiên

Phiên, hai người đang nói cái gì đó, nhưng âm thanh bị ép xuống tương đối nhỏ, căn bản nghe không rõ.

Ngay sau đó là Tần Phiên Phiên tới gần trong ngực hắn, nam nhân hơi ngừng lại một chút, cúi đầu như muốn hôn nàng, cuối cùng nụ hôn kia rơi vào trên trán của nàng, trực tiếp ôm ngang nàng lên, đi vào nội điện.

"Ai ai ai, đi, người một hoàng hoa đại khuê nữ còn coi đến chuyện như vậy à." Cao Thái hậu một tay che kín con mắt của nàng, cuối cùng đem nàng kéo đi.

"Cái này...cái này...cái này, sao lại thế này đây?" Cao Tổ Tuyết đầu lưỡi đều vuốt không thẳng.

Phải biết trước đó hai người vậy mà dặt tay nhau cũng đã hơn nửa ngày mà chuẩn bị tâm tư, cục ư lớn ở trong lòng lớn như thế, sao hiện tại đã dính lấy nhau vậy rồi.

"Cái gì chuyện gì xảy ra chứ, rượu này là đồ tốt, nào có không trôi chảy, trong mắt của ta thì người tuổi trẻ già mồm. Chờ về sau người xuất giá, ai gia chuẩn bị cho người một cái rượu, đều là đồ tốt nhất trong cung." Cao Thái hậu thờ ơ phát phát tay, động thái hung dữ không cần giải thích nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Phiên Phiên Xin Lỗi

Edit: Bình Lương viện

Beta: Rine Hiền phi

Cao Tổ Tuyết nhìn chằm chằm bóng lưng của cung nữ đi phía trước mình, chỉ nhìn thấy trong tay nàng ta cầm một bầu rượu. Chuyện này có vẻ rất khó xử lý, cả người nàng đều đỏ mặt hơi lạnh.

Nàng đã đoán được trong đó bỏ thêm cái gì rồi, thứ được bỏ vào nhiều nhất trong cung, chẳng phải là được trợ hứng sao?

Dĩ nhiên được tính sẽ không quá mạnh, nếu không dễ gây hại đến thân thể. Khi kê thuốc cho phương diện này, Thái y phải rất cẩn thận, nếu lỡ vô ý thì sẽ bị chém đầu.

Có lẽ do rượu hoa lê đã thấm, Tần Phiên Phiên cảm thấy đầu mình có hơi choáng váng, khi Tiêu Nghiêu đến gần nàng, đầu óc của nàng lập tức có phản ứng, không cần suy nghĩ mà dựa ngay vào trong lồng ngực hắn.

Ngực của nam nhân này vẫn rộng lớn và ấm áp như thế, nàng dựa vào nhẹ nhàng, nghiêng tai là có thể nghe được tiếng trái tim hắn đang đập mạnh mẽ, dường như nó luôn vì nàng mà nhảy lên.

Dựa một lát, liền không muốn lui về, nàng mặc kệ cho chính mình được lười nhác.

Cả người đều như một bãi bùn lầy, núp ở trong lồng ngực hắn, không muốn rời đi.

Từ lúc này, Tiêu Nghiêu đã nhìn nàng không chớp mắt, phát hiện gò má trắng nõn của nàng phớt hồng, đẹp một cách lạ lùng, đôi môi đỏ thắm, giống như mời gọi người ta âu yếm.

Hắn không chút do dự cúi đầu xuống định hôn, nhưng lại phát hiện ngoài điện có hai bóng người lén lút. Chẳng phải rõ ràng rồi sao, là mẹ ruột hắn vì muốn tác hợp cho hai người bọn họ, một tay tạo ra chuyện tốt này.

Cuối cùng môi của hắn đặt lên trán nàng, tuy bình thường trước mặt hắn da mặt Tần Phiên Phiên vô cùng dày, nhưng nếu làm loại chuyện này trước mặt trường bối, phỏng chừng nàng vẫn rất xấu hổ.

Hơn nữa mẹ ruột hắn cũng không đáng tin cậy lắm, vì da mặt của quả đào nhỏ nhà hắn nên hắn ôm nàng vào nội điện.

Thời điểm Tần Phiên Phiên bị ném lên giường, cả người vẫn còn mờ mịt ngơ ngác, trong ánh mắt có chút ngây thơ. Ai nói nàng hơi say, rõ ràng là say luôn rồi.

Tiêu Nghiêu nhìn nàng một lát, Tần Phiên Phiên lập tức giơ hai tay ôm cổ hắn, đương nhiên muốn quấn lấy hắn làm chuyện vui sướng kia.

"Chờ một lát, để trẫm cời xiêm y." Hắn cười khẽ.

Nhưng Tần Phiên Phiên lại cố chấp giữ chặt cánh tay hắn, không cho hắn rời đi. Nàng ngồi dậy, kéo cổ áo hắn xuống.

"Tần thiếp coi giúp ngài." Trên mặt nàng lộ ra nét nghiêm túc.

Tiêu Nghiêu nhướn nhướn mày, nàng không nhớ bản thân mình đã bị giáng xuống Quý nhân sao?

Ngón tay nàng thon dài đẹp mắt, bình thường vô cùng linh hoạt, nhưng gần đây lại vụng về giống như mấy chiếc đũa, đến việc coi đồ cũng không làm được.

Cuối cùng vẫn là nhờ sự trợ giúp của Tiêu Nghiêu, thân thể hai người mới gặp được nhau.

Hôm nay Tiêu Nghiêu ôn nhu lạ thường, nghiêm túc hôn môi nàng, bắt đầu từ trán xuống đến mắt cá chân, động tác giống như mưa xuân kéo dài không dứt, rồi lại làm người cảm thấy quý trọng.

Tần Phiên Phiên ôm hân, thấy hân nhu tình như thế, hoàn toàn không chống đỡ được, cuối cùng khóc òa lên.

Tiêu Nghiêu lau nước mắt cho nàng, thấp giọng nói: "Làm sao vậy, có phải do trăm ban ngày tuyên dâm vì ngươi, mạo hiểm gây ra sai lầm, cho nên ngươi cảm động không?"

Tần Phiên Phiên vừa khóc vừa cười, đưa tay muốn véo hân.

Kết quả nam nhân cúi xuống hôn, lại ôn nhu lưu luyến mà hôn môi hôn trán của nàng một lần nữa, lại từ mũi trượt tới đôi môi. Động tác cẩn thận mang lại cảm giác ấm áp, khiến Tần Phiên Phiên tức khắc cảm thấy thể xác và tinh thần của mình đều ở thiên đường.

"Thực xin lỗi, ta không nên dối gạt ngài. Ta hẳn là nên nói rõ ràng với ngài, ta biết ngài không hề muốn có hài tử. Trước đó, có gan nói cho ngài biết ta mang thai, sau lại không dám nói cho ngài đó là giả. Do tư tâm của ta quá nặng....."

Nàng thở gấp gấp, vừa nói vừa khóc.

Nam nhân cúi đầu nhìn dáng vẻ nàng rơi lệ đầy mặt, khe khẽ thở dài một hơi, cũng không dừng lại động tác, dùng tay lau nước mắt cho nàng.

"Ngươi đó, xiêm y đều coi hết rồi, trăm cũng không có khăn gấm để lau nước mắt cho ngươi."

Hân vừa nói vừa cúi người xuống, hôn lên mí mắt nàng, thấp giọng nói: "Lấp suối nước mắt của ngươi lại, không được khóc, còn khóc nữa trăm không biết phải làm sao cả."

Tần Phiên Phiên vẫn xin lỗi, cảm xúc của nàng bị đè nén nhiều như vậy, hôm nay đều bộc phát toàn bộ ra rồi.

Hôm nay Hoàng thượng thể hiện dáng vẻ ôn nhu sẵn sàng mà trước giờ chưa từng có, hân hoàn toàn muốn cho nàng vui sướng, muốn trấn an nàng.

Nhưng mà hân càng như vậy, Tần Phiên Phiên càng cảm thấy khó chịu, thấy oan ức thay cho hân.

"Ta biết ngài khó chịu, còn sinh bệnh, ta nghe thấy ngài ho khan, cũng nhìn thấy ngài sốt đến mặt đỏ lên hết cả. Nhưng mà ta không dám tới thăm ngài, ta sợ!"

Tần Phiên Phiên đắm chìm trong cảm xúc của mình, đôi tay quàng qua cổ hân, từng tiếng kể ra nỗi khủng hoảng trong đáy lòng mình.

"Ngươi sợ cái gì?" Hân vuốt nhẹ mái tóc đen nhánh, trấn an nàng.

"Ta sợ bởi vì ta lừa ngài, cho nên ngài mới bị bệnh. Ta sợ ngài không bao giờ tha thứ cho ta..."

Nàng còn chưa nói xong, miệng đã bị hân chặn lại, khi nụ hôn dừng lại hân mới nói: "Đừng sợ."

"Vậy ngài còn ăn đào không?" Nàng thút tha thút thít hỏi.

Tiêu Nghiêu nhẹ nhàng nheo lại đôi mắt, hôn mút vài cái trên trán nàng: "Ngươi nói đi, nhìn trăm giống như không ăn sao?"

Tần Phiên Phiên nghe được đáp án này của hân, cả người lập tức thả lỏng, đến lúc Tiêu Nghiêu phản ứng lại, nàng đã ngủ rồi.

Ngồi cửu ngũ hồ mưa gọi gió, mà bây giờ động cũng không được, không động cũng không được.

"Ngươi cứ như vậy, trăm thật sự sẽ bắt lực!" Hân thấp giọng nói thầm một tiếng, không có biện pháp gì, cuối cùng không động nữa.

Có lẽ là do đã xin lỗi Hoàng thượng, tăng gần cách kia hoàn toàn biến mất, giấc ngủ này của Tần Phiên Phiên vô cùng thoải mái.

Ban ngày tuyên dâm đang tiến hành lại kết thúc nửa đường, Tần Phiên Phiên ngủ càng thêm ngon.

Chờ lúc mở mắt ra, ánh mặt trời đang chiếu sáng khắp mọi nơi.

Thời điểm Liễu Âm tới hầu hạ nàng mặc quần áo, liền thấy tinh thần của chủ tử nhà mình trở nên tốt hơn, thậm chí lúc đối mặt với nàng còn hơi mỉm cười,

muốn bao nhiêu thân thiện liền có bấy nhiêu.

"Ôi, chủ tử, cuối cùng người cũng nở nụ cười rồi. Lúc trước Hoàng thượng nói mặt người như hoa đào, tròn như quả mận đào, bây giờ xem như đã khôi phục lại rồi." Liễu Âm liên tục vỗ tay, giống như gặp chuyện gì kích động lắm.

Tần Phiên Phiên làm bộ muốn đánh nàng, Liễu Âm mới nghiêm chỉnh lại, lập tức giúp Phiên Phiên mặc quần áo, trang điểm chỉnh tề.

"Hoàng thượng bảo người cùng đi Duyên Thọ cung thỉnh an Thái hậu, để cho lão nhân gia an tâm."

Thời điểm đến Duyên Thọ Cung, Cao Thái hậu đang huấn luyện chó con, đương nhiên là bà rất yêu quý nó.

Nhìn thấy hai người bọn họ nắm tay nhau bước vào, Cao Thái hậu lập tức thả con chó trong lòng ngực xuống mặt đất, vỗ mông nhỏ của nó, thấp giọng nói: "Mau nhìn Hoàng huynh người và Tuyết Đào của hân, đi nghênh đón bọn họ đi."

Bà vừa dứt lời, liền vang lên vài tiếng chó sủa, Cao Thái hậu lập tức vỗ tay cười to, đương nhiên rất vui vẻ.

Tâm trạng Tiêu Nghiêu đang rất tốt, kết quả nhìn thấy chuỗi lời nói cùng hành động của Cao Thái hậu, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

"Mẫu hậu, người nói cái gì thế? Người cho nó làm đệ đệ của trẫm, có hỏi qua phụ hoàng không?" Hân thấp giọng hỏi một câu, lời nói cũng không dám quá phẫn.

Cao Thái hậu lập tức trừng mắt với hân: "Lại ra vẻ không vui, lòng dạ Hằng Hằng không hẹp hòi giống người đâu. Khi còn nhỏ, ta còn để cho người nhận cái cây làm cha nuôi kia! Khi đó tuổi người còn nhỏ, khuôn mặt tuấn tú lại còn nghe lời, bảo gì làm nấy. Đúng lúc mới vừa vỡ lòng, mỗi ngày dậy sớm, đôi chân ngắn ngủn chạy lạch bạch tới cái cây, thừa cha nuôi ta đi đọc sách, vô cùng đáng yêu."

Bà vừa dứt lời, Tần Phiên Phiên liền nhịn không được nở nụ cười, các cung nữ trong điện cũng cúi đầu, tuy không dám cười ra tiếng, nhưng trong bụng cười không ngớt.

"Ôi, Phiên Phiên hôm nay thật là đẹp mắt. Ai gia đã nói gì nào, có ai cứ giận dữ được mãi đâu. Muốn Muốn là nam nhân mà, tóm lại cứ dễ dàng thật nhiều, huống hồ Phiên Phiên cũng không phải là người không hiểu chuyện, sẽ không làm lỡ chuyện giang sơn xã tắc của người."

Cao Thái hậu giữ chặt tay Tần Phiên Phiên, nhẹ nhàng vỗ vỗ, trên mặt thể hiện rất rõ sự vui vẻ của bà.

Vợ chồng son chính là đầu giường cãi nhau cuối giường hòa thuận, đầu ra nhiều gặp ghềnh như vậy. Nếu có liên ngủ một giấc, cảm thấy chưa đủ thì ngủ tiếp, ngủ đến khi tốt thì thôi.

Đây là tôn chỉ mà Cao Thái hậu luôn luôn tuân theo, lần nào cũng đúng.

Có Cao Thái hậu tác hợp, cảm tình của hai người so với lúc trước càng tốt hơn, gần bó keo sơn.

Dường như mỗi đêm Hoàng thượng đều ở bên Đào Quý nhân, thậm chí làm cho mọi người tưởng tượng rằng, ở trong mắt Hoàng thượng, toàn bộ hậu cung cũng chỉ có một mình Tần Phiên Phiên.

Những người khác đều giống như là trang trí, đừng nói đến việc đi cung khác ngồi chơi một lát, trên đường ngẫu nhiên gặp được cũng khó.

Bởi vì Hoàng thượng ngăn chặn hoàn toàn cho nên việc nhảy nhót lung tung như Chu Uyển cũng không còn xảy ra.

Nhóm cô cô Trữ Tú cung canh phòng rất nghiêm ngặt, trên cơ bản lúc nào cũng có hai cô cô nhìn chăm chăm nàng. Chờ đến thời gian lại thay đổi người khác canh, kiên quyết không cho nàng có cơ hội tới gần Hoàng thượng.

Đến mức các phi tần khác cũng như thế, cho dù là Bính Quý nhân đã từng thịnh sủng, cũng bị ném sang một bên.

Tần Phiên Phiên vô cùng ân ái với hân, toàn bộ Thường Đào các đều đắm chìm trong ngọt ngào, so với năm trước còn vui vẻ hơn.

"Ôi trời, hiện giờ toàn hậu cung đều biết được người thần thông đến cỡ nào." Cao Tổ Tuyết đi đến, phía sau nàng có hai cung nữ bưng hai hộp đồ ăn.

"Thần thông cái gì?" Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt, có chút không rõ.

"Dỗ Hoàng Thượng quá thần thông đó. Ta đi Ngự Thiện phòng lấy một hộp điểm tâm, chuẩn bị mang cho người, kết quả ngự trù vừa nghe nói ta tới tìm người, lập tức ngăn câu vạ cầu, nhờ ta đem hộp này đi luôn, vốn nên đưa đến Long Càn cung, nhưng Hoàng thượng đang tức giận, vì vậy bọn họ nhờ người nhanh chóng đưa đi. Còn nói suốt đời không quên đại ân đại đức của người."

Tần Phiên Phiên thấy nàng vừa nói vừa tròn mắt, không nhịn được cười, mi mắt cong cong, đương nhiên là vô cùng vui vẻ.

"Được rồi, biết gần đây người xuân phong đắc ý, ở trước mặt ta thì nên thu liễm một chút đi, để ta khỏi phải ghen ghét muốn đánh người!" Cao Tổ Tuyết vẩy vẩy tay, đùa một câu.

"Nhân lúc đang nóng thì đem đi đi, không chừng Hoàng thượng đang cần, bên Ngự Thiện phòng lại không dám đi, sợ chọc giận Hoàng thượng. Ta nghĩ

chân ở chỗ nguội một chút liền đi."

Tần Phiên Phiên không hề do dự, nàng và Cao Tổ Tuyết đã rất quen thuộc, không cần so đo lễ nghĩa này nọ, huống hồ nàng hiện giờ cùng Hoàng thượng gắn bó keo sơn. Chỉ cần hấn ở Long Càn cung, nàng đều có thể đi tìm, cho dù hấn có đang giận dữ hay không, chỉ cần nhìn thấy nàng, sẽ trở nên ôn nhu như nước.

Nhớ tới sự thay đổi của Tiêu Nghiêu gần đây, trên mặt Tần Phiên Phiên lại lộ ra một nụ cười tươi, lâu lắm rồi nàng không mắng hấn Nhị Cầu tử, đủ để thấy địa vị của hấn đã thăng cấp.

Thời điểm Tần Phiên Phiên đi vào Long Càn Cung, bảo cung nhân không cần thông truyền, muốn trêu chọc hấn một chút.

Kết quả liền nghe thấy một giọng nói vô cùng lạnh nhạt.

"Gần đây Đào Quý nhân rất vui vẻ sao?"

"Vui vẻ, toàn bộ Thương Đào các đều rất vui vẻ." Trương Hiến Năng thấp giọng nói.

"Vui vẻ thì tốt, giờ là thời điểm nên thu tay lại. Khoảng thời gian này, trầm móc tim móc phổi ra đối xử tốt với nàng ta, sủng nàng ta đến tận trời, hiện giờ cũng nên ngã xuống đất rồi. Nữ nhân toàn hậu cung, trầm chỉ nhìn thấy một mình nàng ta, vì nàng ta mà si mà cuồng, nguyện đồng sinh cộng tử cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước. Nàng ta nên tỉnh mộng rồi." Giọng nói của nam nhân giống như băng sương giá rét, làm cả người Tần Phiên Phiên đều đông cứng tại chỗ, không di chuyển được.

"Còn Tần gia thì sao ạ?"

"A." Nam nhân cười lạnh một tiếng: "Thời gian của Tần gia cũng nên chấm dứt rồi, toàn bộ nam nhân lưu đầy biên cương, nữ nhân sung làm quan nô [1] đi."

[1] Quan nô: Nô tỳ nhà quan.

Tần Phiên Phiên cảm thấy lá gan mình muốn vỡ ra, rõ ràng lúc trước còn ở dưới ánh mặt trời ấm áp, hiện giờ đã bị tạt ngay một chậu nước lạnh vào đầu, lạnh thấu xương, đau thấu tâm.

Nàng che miệng, không cho chính mình khóc thành tiếng, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lỗi tai nàng không nghe thấy gì cả, đôi mắt cũng không nhìn thấy gì cả, nàng không biết có người đuổi theo hay không, cũng không biết có nên nói cho Hoàng thượng rằng nàng đã nghe được tất cả hay không?

Nàng chỉ cảm thấy bầu trời của mình đã sụp đổ mất rồi.

Sự ôn nhu của người đó đều hóa thành bột nước. Thật sự đúng là hoa trong gương, trăng trong nước. Nhìn thấy người khác phát lên, cũng đã nhìn thấy người khác sụp đổ, hiện giờ người sụp đổ lại chính là nàng.

"Chủ tử, người làm sao vậy? Điềm tâm..." Liễu Âm chờ ở bên ngoài, trong tay còn cầm điềm tâm.

Nàng vội vàng đến đón, nhưng dường như Tần Phiên Phiên không thấy được nàng, đầu hai người đụng phải nhau.

Hộp đồ ăn bị ném xuống, điềm tâm rải đầy đất, còn mang theo hương vị ngọt ngào thoang thoảng.

Tần Phiên Phiên lập tức quỳ rạp xuống đất, đầu gối nện trên mặt đất vô cùng đau đớn, cả người lan tràn cảm giác lạnh lẽo, làm nàng không ngừng run rẩy, bên trong dạ dày cuộn cuộn.

Rốt cuộc nàng vẫn nhìn không được nôn ra.

"Oẹ ——" Nàng vừa nôn vừa khóc, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều quặn lại, đau đến khó chịu.

"Chủ tử, người làm sao vậy, đừng hù dọa nô tỳ!" Liễu Âm hoàn toàn bị nàng dọa đến ngơ ngác, nước mắt xoạch xoạch rơi xuống.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng hấn ——"

Ba chữ "Không cần ta" này, nàng không cách nào nói ra miệng, nàng đã sớm biết mình không phải là độc nhất, nói gì đến vấn đề này.

"Hoàng thượng, ngài mau tới đi, chủ tử nói phải cho người một niềm vui bất ngờ, sao lại thành ra như vậy rồi?" Giọng nói run rẩy của Liễu Âm vang lên.

Tần Phiên Phiên sững sốt, cả người rúc lại như chim sợ cành cong, nàng không dám ngẩng đầu, nàng sợ nam nhân ấy tới lấy mạng mình.

Một đôi giày màu đen thêu rồng bước tới trước mặt nàng, tạm dừng một lát.

Tần Phiên Phiên ngừng thở, nàng cảm thấy việc "tạm dừng một lát" này giống như là muốn tra tấn nàng đến chết, máu lưu thông quá nhanh, làm cho màng

nhĩ đau nhức vô cùng.

Nam nhân cong lưng, bế nàng lên.

"Tần Phiên Phiên, thì ra ngươi cũng sẽ sợ." Một tiếng thờ dài vừa bức vừa hận truyền đến.

Nàng núp ở trong lồng ngực hắn, đầu óc choáng váng, chỉ cảm thấy vô cùng lạnh, rồi lại không dám kê sát hắn.

Hắn ôm nàng trở về Long Càn cung, đặt nàng trên ghế ngồi, chính mình ngồi xổm trước mặt nàng, cầm khăn tay lau nước mắt cho nàng.

Tần Phiên Phiên run rẩy, xưa nay nàng chưa từng sợ hãi. Vậy mà từng câu lạnh nhạt Hoàng thượng mới vừa thốt ra kia, lại giống như cây búa, nện từng cái vào trong tim nàng, tạo thành ấn ký không thể xóa nhòa.

Thì ra, nàng cách cái chết gần như thế.

"Đừng sợ, trẫm không giết ngươi, cũng không động đến Tần gia." Giọng nói của nam nhân càng thêm nhu hòa. Tần Phiên Phiên càng run rẩy, ai biết hắn ôn nhu trước mặt mình, nhưng sau lưng có phải cất giấu sát ý càng sâu hay không.

Tiêu Nghiêu dùng sức xoa tay giúp nàng, để nàng lưu thông máu.

"Thì ra thời điểm ngươi thật sự sợ hãi là đáng về này. Lúc trước ngươi uống thuốc viên không biết từ đâu ra của Nguyệt Quý phi, uống xong còn nhìn về phía trẫm le lưỡi mỉm cười, trẫm rất sợ. Tần Phiên Phiên, trẫm nói ngươi vô tâm, những lời này là lời nghiêm túc. Ngươi có thể không kiêng nê gì mà gạt trẫm, bởi vì ngươi biết trẫm không muốn giết ngươi, cho nên ngươi không hề sợ hãi, ngay cả chuyện long chủng ngươi cũng có thể lừa trẫm lâu như vậy. Thậm chí làm sao để kết thúc trọn vẹn lời nói dối này, ngươi cũng chưa nghĩ kĩ mà đã làm. Ngươi mới làm trẫm sợ hãi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Tiêu Nghiêu Lên Án

Bộ dạng sợ hãi này của Tần Phiên Phiên, thoát nhìn có vẻ không muốn giao tiếp như bình thường.

Trương Hiến Năng đứng một bên nhìn nàng run rẩy, trong lòng không khỏi thở dài một hơi, lúc tiểu yêu tinh này biết sợ cũng thật đáng thương.

Rõ ràng lúc lừa gạt Hoàng thượng, đến chuyện long chủng cũng dám lừa, tưởng đầu lá gan của nàng rất lớn, ai ngờ chỉ cần Hoàng thượng nói mấy câu đòi giết nàng, nàng lại sợ hãi đến như vậy, sợ đến mức không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

Thật không biết lá gan lớn hay là nhỏ.

Lại nhìn về phía Hoàng thượng đang lạnh mặt ngồi trước mặt nàng, hắn vẫn luôn quan tâm lau nước mắt, mày nhăn lại, rõ ràng là rất bối rối không biết làm cách nào để nàng ngừng khóc.

"Đào chủ tử, đoạn hội thoại lúc này là do Hoàng thượng và nô tài cùng diễn kịch, không phải Hoàng thượng muốn ngài sợ, mà là muốn ngài biết cảm giác bị lừa khó chịu thế nào. Ngài đừng sợ, Hoàng thượng sao có thể giết ngài được?"

Trương Hiến Năng cảm thấy nếu cứ để hai người này tự giải quyết, nói không chừng còn phải phí lời thêm, không khỏi thấp giọng giải thích một câu.

Chuyện này vốn là do Hoàng thượng bày ra, bắt đầu từ điểm tâm ở Ngự Thiện Phòng, sau đó là lúc Tần Phiên Phiên tiến vào nội điện Long Càn cung, không có ai thông truyền, bọn họ cũng vừa vặn bắt đầu vở kịch.

Tiêu Nghiêu muốn cho Tần Phiên Phiên hiểu rằng, cảm giác sau khi bị lừa thật sự rất mất mát và khủng hoảng. Nhưng hiện giờ xem ra "thuốc" của hắn dùng có chút nghiêm trọng.

Không ngờ chữ cuối cùng trong câu nói của Trương Hiến Năng, chữ "sát", lại một lần nữa kích thích đến Tần Phiên Phiên. Nàng không khỏi rụt cổ, run rẩy không ngừng, môi càng thêm nhợt nhạt, thoát nhìn tiều tụy chật vật vô cùng.

"Các ngươi đều lui xuống đi." Tiêu Nghiêu đưa tay nhéo mũi, sau đó vẫy tay với bọn họ.

Tần Phiên Phiên thực sợ hãi, ai cũng biết, xưa nay trong lòng nàng, cảm giác sợ hãi với Hoàng thượng là chưa từng có.

Tiêu Nghiêu ngồi xuống bên cạnh nàng, trong điện to lớn như vậy cũng chỉ còn lại hai người bọn họ, an tĩnh đến quỷ dị, kim roi cũng có thể nghe tiếng.

"Phiên Phiên." Hắn nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng, duỗi tay vỗ lên lưng nàng.

Kết quả Tần Phiên Phiên giật mình một cái, cả người cực kỳ run rẩy. Bàn tay trên lưng rõ ràng vẫn ấm áp, nhưng nàng lại cảm thấy cực kỳ nóng, bàn tay to rộng, động tác mềm nhẹ, nhưng lại khiến Tần Phiên Phiên cảm thấy mũi mình sắp nghẹn.

Nàng cảm thấy cực kỳ muốn khóc, bản thân cũng không biết chính mình đang bị làm sao.

"Trẫm phải nói thế nào thì ngươi mới không sợ?" Hần thấp giọng hỏi một câu, trong giọng nói mang theo vài phần cay đắng và buồn rầu.

Hiện giờ tâm trạng của Tần Phiên Phiên bất ổn, đương nhiên không cách nào trả lời hắn.

"Nói từ lúc bắt đầu vậy, trẫm rất ít giải thích với ai cái gì, ngươi coi như nghe trẫm kể lại chuyện xưa. Tính tình mẫu hậu thế nào chắc ngươi cũng biết rõ, bà sinh hạ trẫm, nuôi dạy trẫm, là một mẫu thân tốt. Nhưng thật ra, so với việc giáo dục trẫm, bà ấy giống như coi ta là một món đồ chơi hơn, phụ hoàng cũng tùy ý bà. Khi trẫm còn nhỏ, hai người bọn họ thường xuyên cùng nhau chơi đùa trẫm. Từ khi đó trẫm đã nghĩ, về sau thế tử của mình có thể không phải là thế tử tốt, nhưng người đó nhất định phải là một người mẹ tốt theo truyền thống."

Âm thanh của Tiêu Nghiêu mềm ra một chút, ngữ điệu trầm thấp, quả thực rất giống kể lại chuyện xưa, từ từ mà kể.

Tần Phiên Phiên đưa tai nghe, có chút chuyển hướng chú ý.

Hoàng thượng quả nhiên là có bệnh, nguyên nhân là vì bị mẹ ruột hắt hủi, cho nên muốn báo thù, mới đi hắt hủi mẹ của nhi tử tương lai của hắn.

Có bản lĩnh ngươi hắt hủi mẹ của mình đi, hắt hủi mẹ của người khác thì có bản lĩnh gì.

"Ý nghĩ này rất kiên định, cho nên dù ta là Vương gia hay là hoàng đế, toàn bộ nữ nhân bên cạnh đều bị ban canh tránh tử. Bởi vì ta cảm thấy bọn họ đều không xứng đáng sinh ra một hài tử, cha mẹ là phải có trách nhiệm với hài tử của mình." Lúc Tiêu Nghiêu nói tới đây, ngữ khí trở nên dồn dập hơn, hiển nhiên là rất kích động.

Thậm chí Tần Phiên Phiên còn chú ý, lúc này hắn dùng từ "ta", mà không phải "trẫm", đủ để thấy được hai vị Tiên hoàng và Cao Thái hậu lưu lại bóng ma tâm lý lớn bao nhiêu đối với Hoàng thượng.

"Lúc ngươi xuất hiện trong cung, trẫm nghĩ mình phải giáo huấn Tần gia một chút. Tính tình ngươi hoạt bát, lại thích giờ trò, trẫm cảm thấy rất thú vị, việc sùng hạnh ngươi dường như là thuận lý thành chương. Chỉ là đối với việc để ngươi sinh hài tử này, trẫm chưa từng nghĩ qua. Bởi vì thoạt nhìn ngươi không quá đáng tin, trước đây còn nói cái gì mà Tuyết đào tiên tử, Ngọc Hoàng đại đế, vừa nghe đã thấy li kinh phản đạo [1], nhi tử của trẫm không thể là Na Tra đâu phải không?"

[1] li kinh phản đạo 离经叛道: trái với giáo lý, đạo đức.

Hoàng thượng lại bắt đầu nói một cách bất chấp, nếu Trương Hiến Năng đứng bên cạnh nghe thấy, nhất định sẽ tuyệt vọng mà nhắm mắt.

Cầu tử, lời nói của ngươi quá mức thật lòng nên mới luôn phải đi dỗ dành người khác. Tiểu yêu tinh lừa ngươi, ngươi phải dỗ dành nàng ấy, ngươi lừa tiểu yêu tinh, vẫn là ngươi phải dỗ dành nàng ấy.

Tần Phiên Phiên không khóc, cũng không run lên, hiện tại nàng có chút ngứa răng muốn phản bác.

Tiêu Nghiêu vẫn luôn quay đầu nhìn nàng chăm chăm, cẩn thận quan sát nàng. Lúc này thấy cảm xúc khủng hoảng của Tần Phiên Phiên có chút giảm bớt, dưới đáy lòng tự cổ vũ mình, cứ nói theo hướng này đi, chúng ta có thể thắng!

"Nhưng mà sau này thái y nói ngươi mang thai, ngươi có ý nói Trương Hiến Năng làm trẫm hiểu lầm, cảm thấy ngươi mắc phải bệnh khó chữa. Trẫm vội vàng chạy qua mới biết không phải ngươi bị bệnh nan y, mà là có thai. Cái loại cảm giác bỏ lên sống sót từ địa ngục này, đời này của trẫm đối với mỹ nhân cũng chỉ trải qua một lần thôi. Đó là loại cảm giác xưa nay chưa từng có, ta không hy vọng ngươi chết, ngươi thì lại không chết, thậm chí còn mang hài tử, ta cảm thấy thật cao hứng."

Cuối câu, nam nhân trầm lại một chút, lời nói vừa nghiêm túc lại vừa trịnh trọng.

Tần Phiên Phiên rốt cuộc nhìn không được, quay đầu nhìn hắn, trên mặt Tiêu Nghiêu thực sự là thần sắc "thật may mắn".

Lúc ấy nàng làm cho Hoàng thượng nghĩ rằng nàng mắc bệnh nan y, chẳng qua là bắt đầu đùa giỡn một chút, dù sao thì những lúc nàng ở cùng Hoàng thượng luôn luôn thích đùa giỡn như thế. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy Hoàng thượng nói chuyện một cách rõ ràng minh bạch như thế với nàng lúc đó hẳn cảm thấy thế nào.

"Trẫm vốn rất phần nộ, bởi vì ngươi lừa trẫm, không có lý do, tâm lý không hề chướng ngại!" Hắn vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

Kỳ thật cũng là do hắn dung túng, bắt đầu từ lúc Tần Phiên Phiên vào cung, miệng đã không quen nói thật, chỉ là những việc kia đều là việc nhỏ, có thể được coi là thú vị.

Nhưng là việc nhỏ bắt đầu mở rộng, từ việc nhỏ tới đại sự, tất cả đều để lại hậu quả.

Tần Phiên Phiên há miệng dường như muốn nói cái gì, Tiêu Nghiêu liền duỗi tay ngăn lại: "Trẫm biết ngươi muốn nói cái gì, ngươi muốn nói, trẫm không

đồng ý để người có thai, nên người mới nói trước là bệnh nan y, sau đó lại nói là có thai. Có sự đối lập như vậy thì trăm sẽ lựa chọn cái tương đối tốt hơn, cảm thấy may mắn, cảm thấy vui mừng. Nhưng mà người có từng nghĩ tới hay không, dựa vào cái gì mà người cảm thấy trăm nhất định sẽ vui mừng? Nếu không phải nữ nhân mà trăm để ý, thì dù đang chết mà sống lại, trăm cũng sẽ không cảm thấy vui mừng, sống chết của người đó thì liên quan gì đến trăm? Sở dĩ người dám làm như thế, chỉ là ý vào sự khác thường của trăm đối với người, trăm không đành lòng vứt bỏ người, cho nên mới có cảm xúc đó."

Tần Phiên Phiên ngượng ngùng mà ngậm miệng, hẳn đoán đúng rồi, lúc ấy nàng thực sự muốn cho hắn cảm thấy sự đối lập, cảm thấy mang thai so với bệnh nan y thì tốt hơn.

Chính nàng không nghĩ tới, lúc trước bản thân mình vì cái gì mà nảy ra ý tưởng này trong chớp mắt, hiện tại hắn vừa nói như vậy, Tần Phiên Phiên lại cảm thấy quả thực mình rất giống với ý mà hắn nói.

Bởi vì người này để ý nàng, nên mới có cảm xúc biến động. Nếu là người xa lạ thì làm gì có nhiều tình lực đùa giỡn cùng nàng như vậy.

"Người dùng bệnh nan y làm lời dẫn, chính xác là muốn làm trăm đưa ra lựa chọn thật nhanh, trăm sợ người chết, vì người mà phá lệ. Trăm không sợ người không đáng tin, bởi vì trăm cảm thấy trăm là phụ thân, mẫu thân của hải tử không đáng tin thì vẫn còn có trăm nuôi dạy hắn. Chỉ cần người sinh hạ hắn, trăm nuôi dạy hắn thật tốt, cũng có thể cho người có ai đó để dựa vào. Tại hậu cung, có hải tử bên người thực sự là chuyện tốt. Trăm bắt đầu dần dần chờ đợi đứa nhỏ này đến, sợ rằng nếu hung dữ với người, lớn tiếng với người thì sẽ dọa đến người. Dù sao thì nữ nhân mang hải tử quả thật rất vất vả, cũng rất cần được bảo bọc. Phụ hoàng làm cái gì, còn ta làm cái gì, phụ hoàng muốn đồ dành mẫu hậu, ta thì lại muốn làm một phụ thân tốt."

Hắn càng nói, trạng thái của Tần Phiên Phiên càng thả lỏng, bởi vì sự sợ hãi khủng hoảng trong lòng nàng đã dần dần nhạt đi.

Nàng nhớ tới ngôi cửu ngũ ngày thường vẫn hay lớn tiếng không tin tưởng nàng, nhưng lại vì nàng đem bệnh nan y ra đùa mà tức giận ném vỡ tách, lại sợ dọa đến nàng, còn thông báo trước rằng mình sắp ném đồ.

"Lúc ấy vì chuyện người mang thai nhưng lại lừa trăm là bệnh nan y, trăm đã ném vỡ mấy tách trà, chuyện cũng trôi qua. Hiện tại trăm ngẫm lại thì rất hối hận, nếu trước đây trăm đối xử nghiêm túc hơn với người, có lẽ người cũng sẽ không dám lừa trăm đâu. Long chủng là già, trăm cảm thấy trước đây bản thân đối với chuyện người mang hải tử, những suy nghĩ rối rắm, sự chờ đợi, che chở hay là tình cảm, tất cả đều như một chuyện cười. Cuối cùng người bị cảm động chỉ có một mình trăm, mà người lại lợi dụng long chủng này, tiến một bước đạt được mục đích của mình. Ừ, chuyện này thật sự là do Nguyệt Quý Phi làm ra, người chỉ là cười lên lưng còng khó leo xuống, thuận thế mà làm. Nhưng người có thể đừng coi trăm như kẻ ngốc được không, nhắc nhở trăm một chút, đừng làm trăm quá nhập vai, cuối cùng tỉnh mộng, mỗi lần nghĩ đến đều cảm thấy xấu hổ. Trăm không thể vượt qua rào cản này trong lòng."

Lúc Tiêu Nghiêu nói tới cảm xúc của mình, thanh âm có chút run rẩy. Đương nhiên một ngôi cửu ngũ cao cao tại thượng chưa chật vật như vậy, cũng chưa từng kể ra như thế với ai.

Hắn nhận thấy mình thất thố, bung tách trà trên bàn nhấp một ngụm, nước trà lạnh băng trôi xuống bụng, làm hòa hoãn bớt cảm xúc của hắn.

"Có câu 'cây sùng mà kiêu', người là như thế thật? Trăm giảm phân vị của người, là cảnh cáo người đã quá phận. Thậm chí sau đó đi đến ngôi ở chỗ của những nữ nhân khác, cũng là nhắc nhở người, nhưng sau đó thấy người ngồi bên cạnh bọn họ không được tự nhiên, trăm lại từ bỏ. Vì sao lại thế, người khó chịu trăm cũng khó chịu. Mỗi ngày trước đây đều đến Duyên Thọ cung tìm người tản bộ nói chuyện phiếm, xây dựng cho người bầu không khí thoải mái, có chuẩn bị đầy đủ. Nhưng ba tháng trôi qua, người không hề có động tĩnh gì, trăm không nghe được lời trăm muốn nghe từ miệng người nói."

Ngữ khí của Tiêu Nghiêu trở nên nản lòng, mấy tháng trước kia, mỗi ngày hắn đều rút bớt thời gian phê duyệt tấu chương để tản bộ cùng nàng, mang theo hy vọng mà đến, lại mang theo thất vọng mà đi.

Bọn họ ở cùng nhau, từ vui cười thú vị, trở nên khó chịu quái dị.

Điểm mấu chốt này cả hai bên đều không giải quyết được.

"Người thích ồn ào, thích nói dối như vậy, vì sao không cười nói một câu, Hoàng thượng, tâu thiếp sai rồi. Trăm chỉ cần một câu này là đủ rồi, Phiên Phiên nàng có để ý trăm không, là người hiểu đạo lý. Nhưng hoàn toàn không có! Người cứ như vậy mà biến mất, cuối cùng vẫn nhờ mẫu hậu dùng hai ly rượu tác hợp chúng ta bên nhau, ngày đó người không có say, trăm suy nghĩ lại mới thấy, người luôn là người am hiểu thời thế nhất. Người nói xin lỗi ở trên giường, lời nói trên giường người có dám tin không? Dù sao trăm cũng không dám tin." Tiêu Nghiêu rướn cổ hỏi nàng một câu.

Tần Phiên Phiên bị hỏi, á khẩu không trả lời được, lời nói lúc ý loạn tình mê, nàng cũng không dám tin.

"Không thể không nói, người chọn thời cơ thật tốt, trăm cảm thấy người lại lừa trăm một lần nữa. Người chỉ là muốn đồ dành trăm. Xin lỗi vào lúc này sẽ không làm người xấu hổ, cũng không làm người cảm thấy hạ thấp bản thân, người muốn trở lại như trước kia. Nhưng mà trăm không nghĩ vậy, trở lại thì người có thể lừa trăm không chút kiêng nể sao? Trước kia là bệnh nan y và long chủng, về sau thì sao, người dùng cái gì lừa gạt trăm nữa đây? Cảm thấy trên đầu trăm chưa đủ xanh, cho nên góp thêm lừa? Nữ nhân Tần gia các người có thể dối người khác mà hất hủi được không?"

Tiêu Nghiêu vỗ bàn, Tần Phiên Phiên lại khóc lại nói, hiện tại hắn vừa nói vừa phải khóc mới được sao?

Ngoại trừ phụ hoàng của hắn, còn Hoàng thượng nào lúc đối mặt với nữ nhân lại thấp hèn như vậy?

Có nha, hiện tại còn có thêm Tiêu Muốn Muốn nữa!

Hắn còn nói bề nát xoa khai [2], nếu không phải nữ nhân mà hắn để ý, ngươi làm gì thì làm, ngươi bắt từ thì trăm mới thua, nào có nhiều thời gian cùng nàng tâm sự tri kỷ như vậy.

[2] bề nát xoa khai: ý nói một lời giải thích cẩn thận và đa diện để người khác có thể hiểu rõ.

"Đó chỉ là trùng hợp, nó thiếp thật sự muốn xin lỗi, cảm thấy thực có lỗi với người, còn làm người sinh bệnh." Tần Phiên Phiên nhin không được phải cãi lại.

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng: "Nếu trăm hay lừa ngươi, sau đó lên giường nói xin lỗi, Phiên Phiên, từ nay về sau trăm sẽ đối tốt với ngươi, ngươi tin sao?"

Tần Phiên Phiên nói không ra lời, không tin!

"Còn có lúc trăm sinh bệnh, ngươi cũng không chịu đến thăm trăm. Ta cho ngươi cơ hội, ngươi lại không bắt lấy, chẳng phải ngươi rất thông minh sao? Lúc đến thăm bệnh trăm, dùng nước mắt níu kéo xin lỗi trăm, thời cơ thật tốt. Tần Phiên Phiên, ngươi thật vô tâm!"

Tiêu Nghiêu lại đập bàn một cái, mẹ, nói tới lại thấy tức giận.

Nữ nhân này lúc nên thông minh thì dường như lại rất ngu ngốc, hắn đã nhiều lần lặp đi lặp lại cho nàng cơ hội, nàng lúc này đảo rụt rè, ngượng ngùng, không chịu bỏ xuống mặt mũi đi làm.

Trước đây lúc lên giường sao lại không biết xấu hổ đi? Đùa giỡn thật nhiều như thế.

Còn tự dất vàng lên mặt mình, nói mình là Tuyết đào tiên từ được sủng ái nhất gì đó, trên mặt cười hi hi, không biết e lệ chút nào.

"Không, nó thiếp..." Tần Phiên Phiên ngập ngừng mở miệng.

"Ngươi có phải muốn ung dung mà ngủ với trăm, sau đó một đường lên đến địa vị cao, sinh đứa con trai xong thì mặc kệ trăm?" Tiêu Nghiêu thấy nàng còn muốn phản bác, tức giận đến trợn mắt, trực tiếp hỏi thẳng câu hỏi trong lòng.

Trong đại diện lâm vào trạng thái yên tĩnh như chết, nàng thật sự nghĩ như vậy đó, ai dám cùng Hoàng thượng nói chuyện yêu đương, sợ mình sống quá lâu sao?

"Tần Phiên Phiên, ngươi chính là kẻ vô tâm như vậy. Trăm và Trương Hiến Năng nói mấy câu, vốn là muốn hù dọa ngươi, muốn cho ngươi hiểu cảm giác bị lừa là thế nào. Ngươi lại cho rằng ta đang lợi dụng ngươi, ôn nhu với ngươi thì lại nói ta có sát ý. Ngươi khóc lóc kêu gào, ngươi dựa vào cái gì mà khóc? Tội khi quân có kết cục gì, ngươi không rõ sao? Ngươi hiểu rất rõ ràng mà vẫn không ngừng lừa gạt, là vì ngươi cảm thấy trăm sẽ không giết ngươi. Tuy ngươi bị trăm vạch trần, nhưng lại hy vọng trăm bao dung ngươi, chiều theo ý ngươi, ngươi dựa vào cái gì?"

Tiêu Nghiêu gấp giọng chất vấn nàng, bàn tay không ngừng vỗ mặt bàn, đủ thấy hắn kích động đến mức nào.

Tần Phiên Phiên không dám ngắt đầu, nàng cảm thấy thân phận của mình và Hoàng thượng dường như bị đối chỗ. Vì sao nàng chỉ là người chuyên lừa gạt, nhưng mỗi lần Hoàng thượng vạch trần xong vẫn không từ bỏ mà tiếp tục chờ đợi, hy vọng nàng sửa chữa lỗi lầm?

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang: Ách ách, ngươi là tên cặn bã đùa bỡn tình cảm của người ta, ngươi dựa vào cái gì mà có nhiều người ủng hộ như vậy!

Diễn tinh: Bởi vì ta là nữ chính!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Mị Nương Vô Thị

Edit: Cảnh Thực viện

Beta: Thư Thực nghi

"Được rồi, trăm đã nói xong, giờ tới lượt nàng." Rốt cuộc Tiêu Nghiêu cũng yên tĩnh, giờ tay rót nước trà vào tách trên bàn, ánh mắt sáng rực nhìn vào nàng.

Tần Phiên Phiên chớp chớp mắt mấy cái, có chút phản ứng không kịp: "Nói cái gì?"

"Nói nàng ủy khuất chỗ nào, lời của trẫm nói thật sự có hơi nặng lời, muốn trả thù nàng, lại không nên lấy tính mạng của nàng và Tần gia để uy hiếp." Tiêu Nghiêu còn nhớ rõ bộ dạng bị dọa đến phát run vừa rồi của Tần Phiên Phiên, giống như một con thú nhỏ bị thương vậy.

Tần Phiên Phiên quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt chăm chú, Tiêu Nghiêu cũng trở nên nghiêm túc, cả người đều ngồi thẳng, hiển nhiên là trạng thái rửa tai lắng nghe.

"Nô thiếp sai rồi, cũng nghĩ muốn đối xử thật tốt với ngài, nhưng nô thiếp so với thân phận của ngài chênh lệch quá nhiều, chỉ một câu của ngài thì ta sẽ vạn kiếp bất phục. Ta có chút giữ lại, đó là bởi vì nô thiếp muốn giữ cái mạng này lại. Hoàng thượng muốn nói ngài lấy tâm chân tình của ngài cho ta, mà ta lại cho rằng ngài đang nói lời không thật sao? Vậy thì nô thiếp có mấy câu muốn hỏi ngài, chân tình của ngài có thể duy trì bao lâu? Ngài thật sự có thể tùy thời tùy chỗ không xúc động tức giận, không cần cái quyền thế cao ngất trời để dọa ép nô thiếp sao?"

Tần Phiên Phiên trầm mặc một hồi, liền mở miệng ngay, chỉ là giọng điệu cường ngạnh của nàng cũng đã thay đổi trước nay chưa từng có.

Người muốn xem ta thật lòng, có thể, cho người xem.

Tiêu Nghiêu sững sốt một chút, hắn không nghĩ tới mình nói nửa ngày, trạng thái của Tần Phiên Phiên cũng không có nhẹ nhàng nói chuyện, ngược lại trở nên chống đối phản kháng.

"Hoàng thượng đối nô thiếp tốt, nô thiếp có thể cảm nhận được. Nhưng ta tính là gì, là một nô tài bên người của ngài, khi vui vẻ thì vui đùa, tức giận đánh chửi cũng sẽ không đánh trả lại ngài. Không phải người mà là nô tài!"

Hoàng thượng nói với nàng nhiều như vậy, trên thực tế trong lòng Tần Phiên Phiên cũng nhẫn nhịn rất nhiều, thân phận địa vị xa cách, tạo thành quan niệm sai lầm của riêng mình, đây là một chuyện rất bình thường.

Hoàng thượng đã để cho nàng nói, thì nàng cũng không cố kỵ gì mà nói ra, ai trở mặt trước là chó.

"Ngài nói ngài toàn tâm toàn ý đối với ta, nô thiếp cũng không nhìn thấy như vậy, ngài đối với nô thiếp mà nói, giống như toàn tâm toàn ý với đồ vật, thế nhưng khi cùng ngài so sánh, cũng không tính là gì cả. Ta nói những lời này, có thể Hoàng thượng sẽ muốn tức giận. Nhưng cũng không thể không nói, người muốn ta nói thật, thì ta nói thật, ta không phải Tuyết Đào tiên tử, ta chỉ là người thay thế nhị tỷ của ta tiến cung chịu tội, ta cũng không có mang long thai, chính là Nguyệt Quý phi nàng ta hãm hại ta, mà ta lại không cam tâm kim nén muốn phản kích, thế nhưng ta là một nô tài làm sao đấu với Quý phi, đương nhiên chỉ có thể mượn uy lực của ngài thôi."

Tần Phiên Phiên cũng cảm thấy khát nước, nàng uống một ngụm nước trà nguội, để tăng thêm lòng dũng cảm cho mình.

Lời kế tiếp sẽ vô cùng đại nghịch bất đạo, chẳng qua cầu từ để cho nàng nói, hắn tự nhận là khắp thiên hạ hắn vô cùng ủy khuất, mớ, lời này thật không biết xấu hổ mà.

Hắn là nam nhân tôn quý nhất trên đời, thiên hạ này đều là của hắn, còn ủy khuất được? Vậy thì những người khác không phải vừa ra đời nên treo cổ luôn cho rồi à.

"Trong thiên hạ, đều là đất vua, đất ở xung quanh hắn là thần tử của vua. Hoàng thượng có giang sơn tốt đẹp như này, ngàn vạn con dân, hậu cung giai lệ ba ngàn, người là người cao quý nhất trên đời này, muốn cái gì thì có cái đó. Thế nhưng nô thiếp đây, chỉ có cái mạng này, bởi vì Tần gia hổ thẹn với ngài, cùng với nô thiếp vốn dĩ không có bất cứ quan hệ nào, chỉ sợ chọc giận ngài. Nô thiếp ngay cả đường lui cũng không có, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí nom nóp lo sợ bảo vệ mạng sống, ngoài trừ chuyện mang thai đã lừa dối khiến ngài chờ mong, còn lại nô thiếp đều không nhận."

Tần Phiên Phiên mở to hai mắt nhìn nhìn hắn, thần sắc trên mặt không có chút sợ hãi nào, hiển nhiên vốn dĩ cũng không hề sợ hãi.

Lông mày của Tiêu Nghiêu nhíu chặt, bỗng nhiên vỗ bàn một cái: "Tần Phiên Phiên, nàng có biết mình đang nói cái gì hay không?"

"Hoàng thượng ngài lại tức giận, ngài đã từng thấy nô thiếp tức giận chưa? Ngài cảm thấy người sống ở trên đời, ngoài trừ cùng ngài đùa vui vẻ thì sẽ không còn cảm xúc tức giận nào khác, nhiều nhất cũng chỉ là sợ hãi, khốc to, nũng nịu với ngài, cầu xin tha thứ từ ngài. Ngài muốn nô thiếp nói lời thật, có thể à, nô thiếp sợ ngài không thích nghe, ngài không vui liền muốn nổi giận, mà nổi giận lên lại muốn giết nô thiếp, liền lụy đến Tần gia. Đến cuối cùng thì ngài muốn một Tần Phiên Phiên chân thực vẫn phải là một con hát kỹ thuật diễn càng cao siêu hơn càng có thể dỗ ngài vui vẻ, đồng thời cũng đừng có đòi bất kỳ thành ý gì của Đào Quý nhân cả?"

Tần Phiên Phiên không sợ hãi, trực tiếp hỏi ngược lại hắn.

Tiêu Nghiêu ngắc ngứ cả người, trong điện lâm vào một mảnh hết sức yên tĩnh.

"Đoán chừng ngài sẽ không muốn một Tần Phiên Phiên chân thực, bởi vì nàng ấy yêu đùa nghịch mà tính tình lại ghen ghét, đã thấy qua rất nhiều thối bại nên rất thích một đời một kiếp chỉ hai người, nội tâm vô cùng ước mơ. Nhưng mà đây là ý nghĩ trái với sách dạy, so với sự chờ đợi của ngài thì thật sự là ngày đêm khác biệt." Tần Phiên Phiên phá vỡ trầm mặc, hiện tại ngực của nàng còn nghẹn chuyện lúc nãy đấy, diễn xuất kia của Hoàng thượng và Trương Hiến Nãi diễn, đến bây giờ vẫn còn làm tim nàng đập rộn lên.

"Nếu ngài muốn có một Đào Quý nhân vui vẻ, vậy thì về sau nô thiếp sẽ càng thông minh cẩn thận hơn một chút, tranh thủ cho ngài nhìn thấy hết những gì ngài muốn nhìn, không còn qua loa lờ mờ không đầy như vậy, mơ tưởng đối với phân vị cao...." Nàng dừng một chút, rồi lại nói tiếp.

Chẳng qua câu nói này còn chưa nói xong, Tiêu Nghiêu đã lên tiếng đánh gãy lời nàng.

"Đủ rồi, nàng không cần nói nữa. Tàn Phiên Phiên, trăm một mực kêu là Tàn Phiên Phiên, phong hào Đào này vẫn là tự nàng xin, hiện tại nàng lại chê, vậy vì sao lúc ấy lại nói muốn mình là Tuyết Đào tiên tử được sủng ái nhất? Trăm hiểu rõ ý của nàng, nàng nên khóc thì khóc, nên cười thì cười, chẳng lẽ mọi thứ là giả vờ hay sao? Nàng muốn nổi giận thì cứ nổi giận, nếu nàng có gì bất mãn với trăm, nàng cứ nói ra. Cuối cùng nàng nói cho ta, nàng giận vì trăm là Hoàng thượng, chứ không phải là bách tính bình thường? Vậy muốn trăm cùng nàng bỏ trốn sao?"

Ngay lập tức Tàn Phiên Phiên không có cùng ý nghĩ bên trên của hắn, cau mày nghĩ lại một chút, mới phản ứng được.

Dường như đã rất lâu rồi mình không lên án về vấn đề thân phận bình đẳng, cụ thể một chuyện mình cũng không có liên quan tới, nhưng mà Hoàng thượng có thể nghĩ thoáng ra được phương diện này, cũng đã thật sự lợi hại.

"Trăm giận nàng lừa gạt trăm, nàng giận trăm là Hoàng đế? Nếu trăm không phải là Hoàng đế, hai chúng ta đều phải đi ra đường kiếm tiền hóp gió sao? Ngoài trừ việc là Hoàng đế, nàng còn có bất mãn gì nữa, trăm đối với nàng có chỗ nào không tốt, nàng nói một chút coi." Tiêu Nghiêu trừng trừng mắt nhìn nàng, nếu không phải người Tàn Phiên Phiên giận là hắn, thì hắn cũng muốn đánh lên đầu nàng một cái thôi.

"Một đời một kiếp chỉ hai người, Hoàng thượng ngài có được hậu cung giai lệ ba ngàn người, nô thiếp chỉ có một mình ngài thôi. Đương nhiên nô thiếp không có tùy hứng làm bậy muốn đem ngài đẩy tới cho phi tần khác, nô thiếp muốn hỏi ngài một câu, nếu có một ngày ngài sủng ái nữ nhân khác, nô thiếp có thể xông đến nổi giận với ngài sao? Có thể mắng ngài sao? Bởi vì người yêu cầu ta bỏ ra chân tình, mà chân tình là thứ đã cho thì không thể thu trở về, thế nhưng ngài lại thích nữ nhân khác, khi đó ngài muốn ta phải làm sao bây giờ?"

Tàn Phiên Phiên chớp chớp mắt, nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Nghiêu há miệng muốn nói cái gì, đã thấy Tàn Phiên Phiên phát phát tay, hướng về phía hắn khẽ cười nói: "Lời của Hoàng thượng sau khi nói ra, nhất định phải nghĩ kỹ nha. Bởi vì nếu như sau này ngài không làm được, vậy coi như là lừa gạt rồi. Cũng không biết đến lúc đó có thể nổi giận với ngài hay không nữa."

Tiêu Nghiêu bị sự thẳng thắn của nàng làm cho sắc mặt trắng bệch, trước tiếp vỗ bàn một cái nói: "Có cái gì mà không làm được, trăm cầu sự công bằng, nàng cũng cầu sự công bằng. Nàng nỗ lực nhiều ít chân tình, trăm cũng nỗ lực nhiều ít chân tình, chờ một ngày trăm không còn chân tình, nàng cứ bắt chước như Mị Nương Võ thị kia, vậy thì cũng có gì bận tâm chứ."

Khuôn mặt của Tàn Phiên Phiên mê mang, đợi một chút, Nhị Cửu tử vừa mới nói cái gì, nàng có chút nghe không rõ.

"Hoàng thượng ngài lập lại lần nữa đi, vừa rồi gió lớn quá, có phải đầu lưỡi của ngài bị gì hay không?" Nàng đang đưa lỗ tai ra làm vẻ nghiêm túc lắng nghe.

"Nàng lại bắt đầu nữa rồi, bên trong nội điện này làm gì có gió ở đâu ra? Lời nói ra như đinh đóng cột, quân vô hí ngôn[1]." Tiêu Nghiêu trừng nàng một chút, hiển nhiên là đang trách nàng cứ muốn mượn cớ mấy chuyện nhỏ này.

[1]: Quân vô hí ngôn. Chữ Hán là 君無戲言, nghĩa là quân vương không nói đùa.

Tàn Phiên Phiên bước qua lại, tỉ mỉ đánh giá Tiêu Nghiêu một chút, giống như đang xác định xem có phải hắn đang ở trạng thái say rượu mà ra ngoài hay không.

Tiêu Nghiêu không có chút nào lùi bước, cứ như vậy ngồi ở bên cạnh nàng, ngay cả chớp mắt cũng không chớp một cái mà cứ nhìn chăm chăm nàng.

"Được, nếu Hoàng thượng đã nói ra những lời này, vậy nô thiếp không còn gì để nói. Nhưng để cho an toàn, ngài vẫn nên hạ thánh chỉ mới được. Cũng là để cho nô thiếp an tâm." Trong lòng Tàn Phiên Phiên tính toán một chút, rất nhanh đã gạt đầu đồng ý, đồng thời còn đưa ra yêu cầu của mình.

"Nàng không tin trăm? Cho tới bây giờ trăm chưa từng lừa nàng." Tiêu Nghiêu trừng mắt với nàng, tựa như hết sức bất mãn với sự không tín nhiệm của nàng.

"Không phải vấn đề ở ngài, vấn đề xuất hiện ở trên người nô thiếp, từ nhỏ ta đã như vậy rồi, không có bất kỳ cảm giác an toàn nào, không tin lời của người khác nói, ta chỉ tin tưởng bản thân mình. Đây là dựa theo yêu cầu của Hoàng thượng, lấy chân tình để đổi đãi, nếu nô thiếp còn muốn lừa gạt ngài, chỉ cần vô cùng cao hứng gạt đầu, mừng rỡ như điên hôn người một cái, sau đó vô cùng cảm động nói ngài thật tốt là đủ, cần gì phải như thế này? Nô thiếp từng nói, Tàn Phiên Phiên cũng không phải là một nữ nhân hoàn mỹ hoàn toàn."

Nàng giương cằm lên, mang theo ý tứ có vài phần vênh vào hung hăng.

Chẳng qua nàng nhìn thấy Tiêu Nghiêu mặt lạnh lùng, rất nhanh đổi lại một khuôn mặt tươi cười, ôn nhu nói: "Đương nhiên nếu Hoàng thượng không thích như vậy, thì tần thiếp cũng sẽ ôn nhu khen ngợi ngài."

"Trương Hiến Năng, bày sẵn bút mực!" Hắn hướng ra bên ngoài hô một tiếng.

Trương Hiến Năng lập tức chạy chậm vào, hắn vốn cho rằng không khí ở nơi này sẽ cứng ngắt, không nghĩ tới tiêu yêu tinh đã thoải mái ngồi ở đó, không hề có dáng vẻ run rẩy sợ hãi như vừa rồi.

Trong lòng của hắc kinh ngạc: Ủi chà chà! Kỹ năng dỗ dành nữ nhân của Nhị ẩu tử thật tiến bộ nha, cũng không dám lại cười trên cổ của Hoàng thượng làm mưa làm gió đấy, không nghĩ tới công phu lúc này so với trước kia càng tốt hơn rồi.

"Trẫm muốn viết thánh chỉ."

Trương Hiến Năng đem đồ vật đều chuẩn bị kỹ càng, liền đứng ở một bên, chuẩn bị tùy thời phụ giúp một tay.

Không nghĩ tới Tiêu Nghiêu lại trở mặt rồi: "Đứng ở chỗ này làm cái gì? Ra ngoài!"

Cái này là hắc viết giấy cam đoan cho Tàn Phiên Phiên đấy, có thể để cho người khác trông thấy được sao? Đây thật là con mẹ nó mất mặt mà, lúc phụ hoàng của hắc làm chuyện mất mặt, đều đem tất cả mọi người đuổi đi, chỉ chừa mỗi một mình Cao Thái hậu thôi.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Hôm nay trẫm cùng Tàn thị Phiên Phiên hứa hẹn, giao phó thành ý với nhau, nếu như có một ngày trẫm thay lòng, thì tùy nàng bắt chước Võ thị, vạn dặm non sông đều là của nàng. Nếu nàng thay lòng---"

Tiêu Nghiêu cứ viết một chữ rồi một chữ, đến khúc này lại dừng lại, lông mày nhíu chặt, hiển nhiên không biết nên làm sao để trừng phạt Tàn Phiên Phiên.

"Vậy muốn mạng của nô thiếp? Ta chỉ có cái này." Tàn Phiên Phiên nghĩ kế cho hắc.

Mặc dù nàng đem mình cùng vạn dặm non sông đặt chung một chỗ để so với nhau, cũng hơi cảm thấy Hoàng thượng bàn chuyện làm ăn đúng là con mẹ nó thua thiệt vốn gốc, nhưng cũng không có cách nào a, nàng nghèo mà.

"Làm gì có chuyện ngon ăn như thế? Trẫm mới không muốn mệnh của nàng." Hắc ghét bỏ nhìn nàng một chút, cúi đầu tiếp tục viết: "Liền bắt nàng mỗi ngày ba bữa đều chịu uống thuốc đắng, so với hoàng liên còn đắng hơn. Khâm thủ."

Sau khi hắc viết sau, đầu tiên là làm khô bút tích, sau đó cầm lên tự mình thương thức một lát, mới đem thánh chỉ cầm nhét vào trong tay của nàng.

Khoảnh khắc cái thành chỉ màu vàng thật sự rơi vào trong tay nàng, loại cảm xúc chắc chắn kia lại làm cho Tàn Phiên Phiên có chút choáng váng.

Nàng muốn cái cam đoan này, Hoàng thượng liền viết thánh chỉ cho nàng, trước đó sợ hãi đến cỡ nào, bây giờ đều thỏa mãn vô cùng.

Nhưng mà hành vi như thế của Tiêu Nghiêu, nếu liệt tỏ liệt tông của Tiêu gia mà biết, đoán chừng phải từ trong mộ phần leo ra, ăn tươi nuốt sống tên tử tôn bất hiếu không có chút tiền đồ này.

Vì muốn làm một nữ nhân yên tâm, mà đã viết thánh chỉ này ra, dùng vạn dặm non sông làm tiền đặt cược.

Đây là đánh cược lớn nhất thiên hạ, trước kia không có ai, sau này cũng không có ai, chỉ có hắc tự nguyện.

Tiền đặt cược của đôi phương chẳng qua chỉ là mỗi bữa cơm uống thuốc đắng, đánh chết cũng chỉ là con rùa nhỏ thôi!

"Yên tâm rồi chứ?" Hắc hỏi nàng.

Tàn Phiên Phiên điên cuồng gật đầu, nàng cảm thấy hai tay mình nắm giữ khắp thiên hạ.

"Thỏa mãn rồi chứ?"

Nàng tiếp tục gật đầu, một đôi mắt đều là sáng như ánh sao, giống như bên trong đầy sao sáng.

"Vậy nàng nên thực hiện lời hứa trước đó." Tiêu Nghiêu nghiêm túc nói với nàng.

Tàn Phiên Phiên nghiêng đầu một chút, có chút không rõ ràng cho lắm: "Lời hứa gì chứ?"

Điều bọn hắc vừa mới đánh cược, chính là nàng hứa hẹn về sau không lựa gạt Hoàng thượng, nghiêm túc đối thật với hắc, thành thành thật thật đối xử tốt hắc nha.

Đây là chuyện cả đời, nào có lời hứa gì hiệu quả nhanh chóng vậy chứ?

"Vô cùng cao hứng gật đầu, mừng rỡ như điên ôm trẫm một chút, sau đó vô cùng cảm động nói trẫm thật tốt. Đây là chính miệng nàng nói, không thể nuốt lời." Tiêu Nghiêu đứng dậy, còn giật giật ống tay áo, nhìn rất trang trọng.

Tàn Phiên Phiên bị hắc chọc cười, hôm nay Nhị ẩu tử của ta thật đáng yêu mà, đáng yêu đến nỗi không thể rời bỏ hắc.

Nàng lập tức đứng dậy, trực tiếp nhảy đến trên người hắc, hai tay vẫn còn cầm thánh chỉ ôm lấy cổ của hắc, Tiêu Nghiêu giang hai cánh tay tiếp được nàng.

Tàn Phiên Phiên cúi đầu, trao cho hắc nụ hôn thật lâu, môi lưỡi của bọn họ dây dưa, hơi thở hòa quyện.

Thánh chỉ trong tay nàng rơi trên mặt đất, chỉ chuyên tâm ôm chặt hấn, mà hấn bị nhiệt tình của nàng làm cho run chân, lui về sau một bước, một chân dẫm lên trên thánh chỉ, lại không phát giác ra chút nào.

Quần áo rơi xuống đất, bên cạnh chính là long sàng, lại là một phen cá nước thân mật.

Lần này hai người đều rất thoải mái, nàng vẫn là tiểu yêu tinh, hấn cũng còn tưởng là hấn chỉ như đã mè trong cối, từng chút từng chút, đột nhiên được nồng nhiệt mãnh liệt, rồi lại bỗng nhiên rả rích không dứt.

Một đám cung nhân trông coi ngoài điện, đã sớm chuẩn bị gọi thái y đến, nghe được âm thanh hừ nhẹ cùng tiếng gầm xuân ý dào dạt bên trong, đều có sắc mặt quý dị.

Không đúng, ôi má ơi xem bệnh ở trên giường, còn gọi thái y làm gì?

Có phải chỉ cả đám cung nhân của Long Càn cung cảm thấy, mà còn cộng thêm cả Liễu Âm nghe được hai người thân mật, còn cảm thấy không đủ người, muốn gọi thêm thái y và cung nữ nữa, góp cho đủ số à?

Thật không phải là...

Trong lòng Trương Hiến Năng khẽ thở dài một hơi, hai vị chủ tử này làm hòa rồi, vốn tưởng sẽ có chuyện nghiêm trọng nổ ra, những nô tài như bọn hấn rốt cục cũng được yên tĩnh, nhưng mà trong lòng hấn lại không nở chút nào.

Phu thế người ta đã làm hòa rồi, chuyện trút giận đánh mèo đùa chó, không phải sẽ rơi ở trên đầu của bọn hấn à?

Đêm nay khả năng lại muốn đi uống gió nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Quỷ Xuống Cầu Xin Thái Hậu

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

Sau khi Tần Phiên Phiên tỉnh ngủ, vừa mở mắt liền phát hiện bên trong điện có thêm vài ngọn nến, ánh sáng cũng không phải quá chói mắt, chắc là vì để không ảnh hưởng đến giấc ngủ của nàng. Nếu không chỉ cần Hoàng thượng không chợp mắt, vừa đến buổi tối trong ngoài điện Long Càn cung này nhất định là đèn đuốc sáng trưng.

Vị trí bên cạnh nàng đã trống không, hiển nhiên là Hoàng thượng đã rời giường đi phê duyệt tấu chương.

Theo lời hấn thì ban ngày tuyên dâm là không được, không phải do loại chuyện này lãng phí thời gian, mà là tình lực bị ép khô, lúc đi xử lý triều sự sẽ rất khó tập trung lực chú ý.

Nghe thấy động tĩnh, Liễu Âm lập tức đi vào thay nàng rửa mặt, chải đầu, trang điểm.

Tiêu Nghiêu ngồi ở ngoài điện, nhũ chặt mày, đối mặt với tấu chương chồng chất, lòng mày hấn đã dựng ngược lên, phê xong một đóng vẫn còn một đóng.

Trương Hiến Năng biết tiểu yêu tinh đã thức dậy, tầm mắt hấn lập tức chăm chú nhìn vào đạo thánh chỉ trên long án. Cuộn thánh chỉ màu vàng sáng kia được cuộn lại, sau khi Hoàng thượng tỉnh ngủ đã cầm từ trong điện ra, vẫn luôn đặt ở một bên như vậy.

"Hoàng thượng, đạo thánh chỉ này, lát nữa nô tài ở Long Càn cung tuyên đọc hay là chờ Đào Quý nhân trở về Thương Đào các, rồi nô tài mới đi tuyên đọc ạ?" Hấn chủ động hỏi một câu.

Hoàng thượng bảo vệ đạo thánh chỉ này như vậy, không cho ai xem, khiến nó thần thần bí bí, hấn đã có chút ngứa ngáy khó nhịn trong lòng rồi.

Bút son trong tay Tiêu Nghiêu lập tức ngưng lại, quay đầu lại nhìn hấn một cái, ánh mắt thanh lãnh, trong đó còn mang theo vài phần ý tứ trách cứ.

"Ai kêu ngươi tuyên đọc, đây là thư tình trẩm tặng Phiên Phiên, là thứ ngươi có thể xem sao?" Hấn lạnh giọng chất vấn.

Trương Hiến Năng lập tức cúi đầu, bày ra tư thế ngoan ngoãn nghe dạy bảo, trên thực tế trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Trò chơi này phá sản luôn rồi, dùng thánh chỉ để viết thư tình? Lúc đó chắc chắn là chỉ dùng nửa người dưới để suy nghĩ.

"Chỉ là người đã nhắc nhở trầm, thực sự có một đạo thánh chỉ cần người tuyên đọc, chuẩn bị bút mực." Tiêu Nghiêu nhủ đầu mày.

Thời điểm Tần Phiên Phiên rửa mặt chải đầu xong đi ra, liền thấy tay Trương Hiến Năng cầm thánh chỉ, ý cười ẩn hiện đứng bên ngoài.

"Đào chủ tử, chúc mừng ngài." Trước tiên hắn nói lời chúc may mắn.

Tần Phiên Phiên hơi sùng sốt, nhìn thoáng qua thánh chỉ trong tay hắn, lại nghiêng đầu nhìn Hoàng thượng ngồi phía sau long án, không khỏi chớp chớp mắt. Thầm nghĩ Cầu tử sẽ không để Trương Hiến Năng đọc đạo thánh chỉ viết giấy cam đoan kia trước mặt mọi người chứ.

Tiêu Nghiêu ho nhẹ một tiếng nói: "Đọc đi."

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Tần thị Phiên Phiên, thông tuệ khả ái, tú ngoại tuệ trung [1], lòng trầm rất an ủi. Phong làm chính Nhị phẩm Phi, khâm thủ." Trương Hiến Năng cao giọng đọc.

[1] 秀外慧中: bên ngoài xinh đẹp thanh tú, bên trong thông minh trí tuệ.

Sau khi giọng nói bén nhọn của Trương Đại Tổng quản dừng lại, trong đại điện chìm vào yên tĩnh, ngay sau đó là những lời nói chúc mừng của các cung nhân.

"Ra mắt Đào Phi nương nương." Tất cả mọi người cúi người hành lễ.

Cả người Tần Phiên Phiên đều ngây ra, trong tiếng chúc mừng của mọi người mới từ từ có phản ứng lại, trên mặt toàn là ý cười, nàng thật sự không ngờ đến bản thân lập tức thăng lên phân vị Phi.

Nàng lập tức quay đầu nhìn về phía Tiêu Nghiêu, trên mặt đều là thần sắc mừng rỡ, sau khi tiếp nhận thánh chỉ liền đi đến trước long án.

"Hoàng thượng đề thần thiếp từ chính Lục phẩm Quý nhân, trực tiếp thăng lên chính Nhị phẩm Phi, khoảng cách quá lớn. Chỉ sợ những người khác trong cung sẽ bàn tán, cộng thêm triều thần bên kia cũng không dễ nói chuyện." Tuy ngoài miệng nàng nói lời lo lắng, nhưng biểu tình vui vẻ trên mặt lại không thể hoàn toàn che lấp.

Tiêu Nghiêu lại bày ra dáng vẻ "hoàn toàn không sao cả", duỗi tay bóp chặt mặt nàng nói: "Vậy thì có gì đâu, chỉ cần nàng vui vẻ là được. Còn những cái khác đều là chuyện của trầm."

Trong tay có giấy cam đoan của Hoàng thượng, phân vị cũng đã thăng lên cao, tâm tình Tần Phiên Phiên vui vẻ muốn bay lên, giống như là đạp lên đám mây vậy.

Hiện tại nàng không có bất kỳ sự lo lắng nào, bởi vì đám mây có Chân Long, cho dù nàng muốn ngã xuống, cũng phải kéo theo Tiêu Nghiêu cùng ngã chết.

Thời điểm tin tức Tần Phiên Phiên thăng lên phân vị chính Nhị phẩm Phi truyền khắp hậu cung, mọi người đều kinh ngạc.

Các nàng mới ăn mừng Tần Phiên Phiên bị biếm thành Quý nhân chưa được bao lâu, tiểu yêu tinh này đã lại như điều gặp gió lần nữa, khiến cho đặc ý đào tạo của các nàng lúc trước không khác gì dáng vẻ của kẻ ngốc.

Bây giờ mới qua bao lâu, thế nhưng đã để nàng ta bò lên lại, hơn nữa phân vị so với Tiếp dư ban đầu càng cao hơn, Tần Phiên Phiên hoàn toàn bước vào hàng ngũ của các phi tần có địa vị cao trong hậu cung, dường như chiếm lấy vị trí chủ Lục cung chỉ là chuyện của nay mai thôi.

Hầu hết tất cả mọi người trong hậu cung đều luống cuống tay chân, lúc trước rõ ràng Hoàng thượng đã ghét bỏ nàng ta, nhưng hành động lần này liền tỏ rõ, hai người bọn họ giải hòa, những nữ nhân khác trong hậu cung không bao giờ có thể lợi dụng mà chui vào giữa được.

Thời điểm thỉnh an sáng sớm ngày thứ hai, Tần Phiên Phiên đương nhiên là ăn mặc long lẫy tham dự, đây chính là lần thỉnh an đầu tiên sau khi nàng được phong làm Đào Phi, phải chuẩn bị chu đáo.

Thời điểm nàng tới Duyên Thọ cung, ngoài cửa đã tụ tập không ít phi tần, vốn là vây ở một chỗ tốp năm tốp ba nói chuyện, lúc thấy bóng dáng nàng, lại đồng thời ngậm miệng.

Âm thanh thảo luận đang ồn ào bỗng biến mất không thấy, trở nên yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được. Tầm mắt của mọi người đều rơi trên người nàng, hiển nhiên là vô cùng chú ý đến vị Đào Phi mới ra lò này.

Tần Phiên Phiên vốn định giống như trước kia, đi thẳng đến nội điện Duyên Thọ cung, hầu hạ Thái hậu chải tóc, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, lại thay đổi chủ ý.

Nàng trực tiếp đứng ở bên cạnh Minh Quý phi, phía dưới Quý phi chính là Phi, Tần Phiên Phiên được sùng ái như vậy, làm một vị đệ nhất Phi, nàng hoàn toàn có thể đảm đương nổi.

Minh Quý phi thấy nàng mặc một chiếc váy lụa màu vàng nhạt, da trắng như tuyết, trên má lộ ra hai rãnh mây hồng, vừa nhìn đã biết gần đây sống rất dễ chịu.

Không giống nàng ta đã có xu hướng hoa tàn ít bướm, dù nhiều sơn phấn cũng không che được trạng thái oán phụ khuê phòng trên người. Hoàng thượng không chịu lắm hạnh thì sao nàng ta có thể bày ra tư thái e thẹn ửng hồng của thiếu nữ được đây.

Trong lòng Minh Quý phi khó chịu, càng thêm mong muốn vị trí kia. Hơn nữa là, chúng phi tần phía sau các nàng đều tập trung ánh mắt trên người Tần Phiến Phiến, Minh Quý phi càng thêm tức giận.

Rõ ràng là phân vị của nàng ta cao hơn, vì có gì lại chỉ nhìn sắc mặt của Tần Phiến Phiến để làm việc?"Đào muội muội, đầu tiên chúc mừng người thắng vị. Chỉ là người là người được thăng lên cuối cùng trong các vị muội muội ở phân vị Phi, phải biết quy củ, mấy vị đứng ở phía sau người đều được thăng lên Phi vị sớm hơn người, theo lý người nên khiêm nhường." Minh Quý phi biết Tần Phiến Phiến lợi hại, cũng không muốn vừa gặp đã có cảm giác tức muốn học máu, ngược lại nhẹ nhàng nói, vừa nghe, liền giống như là thật tình cho nàng lời khuyên.

Tần Phiến Phiến quay đầu, cười ôn nhu với nàng ta, dùng giọng nói càng yêu kiều hơn so với nàng ta, nói: "Ồi, lúc ta mới tiến cung đã nghe nói, cùng ở một phân vị, ai được sủng ái hơn người đó sẽ đứng phía trước. Hóa ra là dựa vào tuổi tác để sắp xếp à, các vị tỷ tỷ, ta nhường các người nhé?"

Nàng vừa quay đầu vừa nói với ba vị nữ tử cũng ở Phi vị, ba nàng kia nhìn đáng vẻ tươi cười như hoa của nàng, theo bản năng lắc đầu.

Trước nay nữ nhân Tần Phiến Phiến này cũng không thiếu thủ đoạn, từ sự kiện Nguyệt Quý phi bị kéo đến Lãnh cung lúc trước, người cả hậu cung đều biết nàng lợi hại.

Mấy người các nàng không giống Minh Quý phi, tính tình thẳng thắn như vậy, hơn nữa phân vị của Minh Quý phi cao hơn so với Tần Phiến Phiến, có thể áp chế nàng ta cũng là chuyện thường tình.

"Minh tỷ tỷ, người cũng thấy rồi đó, các nàng không muốn lên, ta đây liền tạm đứng bên cạnh người, cho người dính chút không khí vui mừng." Tần Phiến Phiến quay đầu nói với Minh Quý phi một câu, giọng điệu còn mang theo vài phần ý tứ làm nũng.

Chỉ là sau khi Minh Quý phi nghe xong, lại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lập tức nhũn mày hỏi: "Cái gì gọi là cho ta dính chút không khí vui mừng? Người có chuyện vui gì, không phải long chủng đã mất rồi sao? Sao người lại mang thai nữa rồi?"

Nàng ta cảm thấy bản thân và Tần Phiến Phiến là đối thủ trời sinh, rõ ràng đã cảnh cáo bản thân phải bình tĩnh ở trong lòng rất nhiều lần. Nhưng hai câu vừa rồi đã kích thích lửa giận ở dưới đáy lòng của nàng ta, bùng cháy dữ dội không chút khách khí.

Tươi cười trên mặt Tần Phiến Phiến cứng đờ, rất muốn trợn trắng mắt với nàng ta, nhưng vẫn nhịn xuống, cao giọng nói: "Vậy thì không phải, nếu có nhất định sẽ tặng người trứng gà đỏ. Ta nói dính chút không khí vui mừng, không phải là vì đã lâu tỷ tỷ chưa được triệu đến Long Càn cung sao, sáng hôm nay ta mới vừa từ đó ra, người đứng với ta, nói không chừng ngày mai có thể được Hoàng thượng triệu kiến đó."

Lời này của nàng không thể nghi ngờ đã đâm lên mặt mũi của chúng phi tần ở đây. Đầu chỉ có Minh Quý phi không được gọi đi Long Càn cung, từ sau khi Tần Phiến Phiến tiến cung, ngoại trừ nàng thì không còn ai được triệu hạnh nữa.

Thái Hân càng ghen một ngụm máu ở cổ họng, miễn bàn về khoảng thời gian này, từ trước đến nay nàng ta đều chưa từng được đến đó.

Từ lúc tiến cung đến bây giờ, nàng ta vẫn là một thân hoàn bích như cũ, từ ngày đầu tiên phục tuyền, nàng ta được phong làm Quý nhân, khi đó còn tưởng rằng bản thân sẽ một bước lên trời, đạt được sủng ái của Hoàng thượng, sao có thể ngờ ngay cả sủng hạnh nàng ta Hoàng thượng cũng chưa từng làm.

Vốn là Bính Quý nhân được người người hâm mộ, hiện tại cũng chỉ còn lại cái phong hào nực cười này.

Minh Quý phi tức giận một lát, lập tức cười lạnh nói: "Được, vậy xin mượn lời tốt lành của người. Hy vọng đến lúc đó muội muội không tức giận đến dậm chân. Tại hậu cung này, không được nhất chính là khẩu thị tâm phi đó."

Nàng ta vừa dứt lời, cô cô Duyên Thọ cung liền đi ra, dẫn chư vị chủ tử tiến vào trong điện.

Tần Phiến Phiến cho rằng nàng ta sẽ trực tiếp trở mặt, không ngờ tới Minh Quý phi lại trả lời như vậy, hơn nữa những phi tần kia cũng không có nửa câu oán hận, dường như các nàng đã có chuẩn bị mà đến.

Cao Thái hậu vui vẻ ngồi ngời, bà chú ý đến vị trí của Tần Phiến Phiến, tươi cười trên mặt càng đậm thêm vài phần, giống như nhìn đến khuê nữ nhà mình tranh đua vậy.

"Mẫu hậu, thần thiếp đáng chết." Minh Quý phi ngồi vào ghế còn chưa ấm chỗ, bỗng dưng quỳ xuống.

"Thần thiếp/tần thiếp đáng chết." Ngay sau đó toàn bộ các phi tần có mặt trong điện đều đứng dậy quỳ xuống, hành đại lễ.

Ngoại trừ Tần Phiến Phiến vẫn ngồi ở vị trí của chính mình, các phi tần còn lại đều quỳ xuống.

Cao Thái hậu hơi kinh hãi, bà và Tần Phiến Phiến liếc mắt nhìn nhau một cái, từ trong mắt đối phương có thể thấy được sự mê mang, đây lại là khúc xương nào mới ra vậy?

"Đây là sao? Sao lại đáng chết, đứng lên rồi nói." Cao Thái hậu nhẹ giọng nói.

"Mẫu hậu, ngài một lòng muốn ngâm kẹo dừa cháu, nhưng thần thiếp lại không biết cố gắng, không thể hoà long chủng, thỏa mãn tâm nguyện của ngài. Kỳ thật thần thiếp và chư vị tỷ muội hận không thể lập tức mang thai long chủng, nhưng thần thiếp vô năng, không cách nào khiến Hoàng thượng coi trọng. Ngoại trừ Thương Đào các, đã lâu rồi Hoàng thượng không đặt chân đến cung điện khác, ngoại trừ Đào Phi, chúng tỷ muội còn lại cũng không có vinh hạnh được diện kiến long nhan, còn mong mẫu hậu thay chúng thần thiếp cầu tình, khẩn cầu Hoàng thượng vì con nối dõi có thể ban đều quân ân."

Minh Quý phi nói những lời này mặt không đỏ, tim không loạn, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, một hơi nói xong, không chút nào dây dưa dài dòng.

Tần Phiên Phiên hơi hơi nhướn mày, khó trách trước khi thỉnh an, một đám người tụ lại một chỗ tốp năm tốp ba nói chuyện, trước đây chưa từng thấy đoàn kết như vậy, hóa ra là trước đó đã sớm bàn xong rồi.

Hiển nhiên, việc Tần Phiên Phiên thăng lên đến Phi vị một cách đơn giản như vậy đã hoàn toàn khiến nhóm người này kinh hoàng nên sợ hãi. Khi tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử, thế mà dám cáo trạng đến tận chỗ này của Cao Thái hậu.

Chỉ là Cao Thái hậu bảo vệ Tần Phiên Phiên, các nàng đương nhiên không dám đoạt sủng ái về tay, chỉ có chuyện ôm cháu, nói không chừng còn có chút hấp dẫn với Cao Thái hậu.

"Ai gia không vội ôm cháu, Hoàng đế còn chưa đến ba mươi đâu. Tất cả tùy duyên đi, ai gia không ép buộc, Hoàng đế vui vẻ là được rồi." Cao Thái hậu trầm mặc một lát mới cao giọng nói, còn bày ra dáng vẻ khó hiểu.

Muốn Hoàng thượng ban đều quân ân, sao lại tìm đến chỗ bà, bà luôn mặc kệ những chuyện này mà.

Minh Quý phi vừa nghe Cao Thái hậu nói ra những lời không có trách nhiệm như vậy, liền hận đến ngứa răng, chỉ là nàng ta không có bất kỳ cách nào mà thôi.

"Hoàng thượng độc sủng một mình Đào Phi, chỉ sợ sẽ có lời gièm pha hồng nhan họa thủy, xin mẫu hậu suy nghĩ lại, nói mấy lời với Hoàng thượng. Thần thiếp và chúng tỷ muội quý gồi ở đây, chỉ xin mẫu hậu có thể xem xét mấy năm nay thần thiếp ở bên cạnh ngài, không có công lao cũng có khổ lao, có thể thay các tỷ muội tính toán lối thoát, nếu không thần thiếp chỉ còn có thể bơ vơ không nơi nương tựa, chết già trong cung mà thôi." Nàng ta do dự một lát, vẫn cắn răng nói ra những lời này.

Nữ nhân không được Hoàng thượng sủng hạnh, cũng chỉ có thể thủ tiết sống cô đơn trong cung, nàng ta hiểu rõ điều này.

Thời điểm lúc trước, Nguyệt Quý phi bị đưa vào Lân cung, Minh Quý phi còn có chút vui sướng khi người gặp họa, vị tỷ tỷ này vẫn luôn đề trên đầu nàng ta, cuối cùng cũng bị lật đổ, hơn nữa còn là lấy loại kết cục này rơi đài.

Nhưng không để nàng ta vui vẻ được bao lâu, nháy mắt thế cục trong cung đã thay đổi, Tần Phiên Phiên như điều gặp gió, phân vị có thể áp Quý phi. Lấy trình độ thịnh sủng của Hoàng thượng đối với nàng mà nói, trên cơ bản vị trí chủ nhân Lục cung chỉ như đồ vật trong túi.

Minh Quý phi không muốn chết già trong cung, càng không cần thủ tiết sống cô đơn. Nàng ta đến một đứa bé cũng không có, không còn một chút hy vọng nào. Nghĩ tới việc này, trong lòng nàng ta sinh ra một loại khủng hoảng trước nay chưa từng có.

Cao Thái hậu nhíu nhíu mày, nghi hoặc nói: "Sao các người lại bơ vơ không nơi nương tựa? Trong cung ai nấy đều có một đám kẻ hầu người hạ, nếu người cảm thấy đêm dài trôi chậm, khó lòng ngủ được, tìm một cung nữ nói chuyện với người qua đêm đi, mỗi ngày đổi một người, có thể hơn một tháng không lặp lại đó? Cầm y ngọc thực, đi đường có người đỡ, giày có người giúp người mang, đây quả là những ngày tháng như thần tiên mà. Mong tưởng của ai gia khi còn trẻ, chính là chết già trong cung như vậy, không muốn giữa chừng có người giết chết mình."

Những lời này của bà khiến cho Minh Quý phi á khẩu không trả lời được, nghe qua giống như các nàng có lòng tham vậy.

"Mẫu hậu----"

"Được rồi, ai gia cũng đã từng như vậy, các người nghĩ thế nào ai gia đều hiểu rõ. Nhưng ai gia cũng sẽ không nhúng tay vào việc này. Hoàng thượng không sủng hạnh các người, đó là do bản thân các người không có bản lĩnh, cũng không cần tìm ai gia khóc lóc. Năm đó Tiên hoàng thịnh sủng ai gia như thế nào, các người chắc hẳn đều rõ, cầu xin sai người rồi, đi tìm Hoàng Thái hậu có lẽ còn có cách. Ai gia mệt mỏi rồi, lui ra đi."

Cao Thái hậu vẫy vẫy tay, ngắt lời nàng ta, một câu cũng không muốn nghe nữa.

Buồn cười, tìm bà để khiến Hoàng đế ban đều quân ân, đây không phải là muốn bà tự vả vào mặt mình à? Thật sự coi bà như kẻ ngốc sao, xem thường ai vậy!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: An Ủi Cầu Tử

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

Cao Thái hậu rõ ràng là không muốn quản, làm cho người trong điện sầu tới hồng rồi.

"Quý đi, các người muốn quý thì cứ quý đi, dù sao ai gia sẽ không làm chuyện khiến người ta chán ghét này đâu. Phiên Phiên, đi, cùng ai gia vào nội điện trò chuyện."

Cao Thái hậu căn bản không muốn lưu lại, trực tiếp kéo tay Tần Phiên Phiên đi vào nội điện, không để ý đến những phi tần quý đầy đất.

"Ai, mỗi lần trong cung đều phải nháo ra như vậy, Hoàng thượng chỉ có một, những người này lại muốn mưa móc đều dính, chẳng lẽ còn muốn chia làm ba ngàn phần? Dù cho chia làm ba ngàn phần, mỗi người một phần, các nàng cũng muốn nháo. Bởi vì căn bản các nàng muốn không phải mưa móc đều dính, mà là độc chiếm ân sủng của Hoàng thượng, để người Hoàng thượng sủng ái là chính các nàng. Thật là nằm mơ giữa ban ngày."

Cao Thái hậu trực tiếp trợn trắng mắt, thoát nhìn là bộ dáng vô cùng khinh thường.

Lời này bà cũng có thể nói ra, tuy rằng Tần Phiên Phiên chính là nghĩ như vậy, nhưng lúc này nàng không có tự tin nói ra, ít nhất chờ đến lúc cười trên đầu Nhị Cửu tử lại nói.

"Tổ Tuyết muốn rời cung, người đi trò chuyện với nàng đi, coi như tiền nó. Ai gia đi nằm." Cao Thái hậu vỗ vai nàng, khẽ thở dài một hơi.

Việc hôn nhân của Cao Tổ Tuyết không thể lại kéo dài, hẳn là sau khi rời cung sẽ rất nhanh chóng định ra.

Lúc Tần Phiên Phiên đến trắc điện phía tây, Cao Tổ Tuyết đang ghé vào trên bàn sách luyện chữ, chỉ là lòng nàng ta không tĩnh, từ chữ viết cũng có thể nhìn ra đang thất thần.

Nàng ta buông bút, duỗi tay vo giấy thành một cục rồi vứt bỏ, cả người đều lộ ra trạng thái tâm phù khí táo[1].

[1] Tâm phù khí táo (心浮气躁): trong lòng phiền muộn không yên.

"Nghĩ gì vậy?" Tần Phiên Phiên nhẹ giọng mở miệng.

Lúc này Cao Tổ Tuyết mới chú ý tới nàng, cười cười tỏ vẻ xin lỗi với nàng, chẳng qua tươi cười mang theo vài phần ý vị chua xót.

"Trước khi tiến cung, nương ta thay ta chọn một cửa hôn sự, nhưng trong lòng ta có chấp niệm nên không muốn thỏa hiệp. Kết quả là hiện giờ phải xuất cung, chấp niệm của ta vẫn còn. Người nói một chút con người của ta, vừa sinh ra chính là theo khuôn phép cũ, hình mẫu của một tiểu thư khuê các, lại có chấp niệm tại phương diện này, có phải rất kỳ quái hay không?" Cao Tổ Tuyết không giấu nàng, rất là tru sâu mà nói.

Tần Phiên Phiên duỗi tay vỗ tay nàng ta, sâu kín mà khẽ thở dài một hơi.

"Không có gì kỳ quái, thiếu nữ hoài xuân, trước kia lúc ta nằm trong ổ chăn trộm xem thoại bản luôn muốn làm nữ hiệp tự do tự tại, cuối cùng còn không phải vẫn tiến cung sao. Cuộc đời người là do người trải qua, không ai có thể bảo đảm gả cho ai thì nhất định sẽ sống tốt, người thông minh như vậy, ta nghĩ tất cả đều nên do người tự mình quyết định, tự mình trải qua cuộc sống này, mới có thể đưa ra kết luận."

Cao Tổ Tuyết hơi giật mình, ngược lại gật đầu, ánh mắt vừa lưu chuyển, trên mặt lại lộ ra vài phần thần sắc giao hoạt.

"Kỳ thật ta chính là không cam lòng, nương ta nói ta mang theo ngao khí quý nữ thế gia, đi làm con dâu của chi thứ Lâm gia nhất định sẽ chịu không nổi. Nhưng ta không tin, hơn nữa ta cũng đã lựa chọn, ta đã xin hoàng biểu huynh ban thánh chỉ tứ hôn."

Tần Phiên Phiên chép miệng nói: "Mệnh số tốt chính là không giống nhau, người có thánh chỉ tứ hôn, lúc thành thân dùng kiệu tám người khiêng nâng về. Thời điểm ta tiến cung, không những chỉ có áo xanh kiệu nhỏ, còn là nửa đêm giờ Tý bị người kéo dậy từ trên giường."

Cao Tổ Tuyết bị nàng chọc cười, làm như nhớ tới cái gì, thấp giọng nói: "Người thăng lên địa vị cao, con đường hậu cung này chỉ sợ càng ngày càng khó đi. Loại chuyện như buổi sáng hôm nay, về sau càng nhiều, người phải có phòng bị."

Tần Phiên Phiên chẳng hề để ý mà phát tay: "Địa vị hiện giờ của ta đều dựa vào ân sủng của Hoàng thượng. Cho nên chỉ cần thịnh sủng này vẫn còn, các nàng không thể kéo ta xuống."

"Vậy nhưng thật ra đúng, ta có thể xin được thánh chỉ tứ hôn này còn có chút quan hệ sâu xa với người." Cao Tổ Tuyết gật đầu.

Tần Phiên Phiên khó hiểu mà nhìn nàng ta, việc này có liên quan gì tới nàng?

"Lúc trước ta đi Ngự Thiện phòng lấy điểm tâm kia, thay Long Càn cung đưa cho người, cũng không phải ngự trù kêu ta đưa, mà là Hoàng biểu huynh nhờ ta làm. Hẳn chỉ nói cho người một kinh hỷ, lại không nói cho ta sự tình cụ thể, còn nói làm xong chuyện này, hẳn đồng ý cho ta thánh chỉ tứ hôn." Cao Tổ Tuyết không giấu nàng, hiển nhiên nàng ta cũng không biết cái Hoàng thượng chuẩn bị không phải kinh hỷ, mà là kinh hách vô cùng lớn.

Sắc mặt Tần Phiên Phiên thay đổi thất thường, Nhị Cửu tử này thật là bản lĩnh cao cường.

Thì ra từ lúc bắt đầu Cao Tổ Tuyết lời kéo nàng đưa điểm tâm đã có bút tích của hấn, hấn thật đúng là sẽ tính kế.

Thời điểm Tần Phiên Phiên trở lại Thường Đào các, Tiêu Nghiêu đã ngồi trên ghế uống trà, trạng thái dương dương tự đắc kia giống như nơi này còn thoải mái hơn Long Càn cung.

"Tổ Tuyết muốn xuất cung." Nàng trực tiếp nhắc tới Cao Tổ Tuyết.

"Là trăm bảo nàng ta nhanh rồi đi, thánh chỉ tứ hôn cũng phải tới tay, cần hay không cần là chính nàng ta quyết định, còn ăn vạ trong cung làm gì? Trăm không nuôi nữ nhân giúp người khác." Tiêu Nghiêu nhấp một ngụm trà, âm thanh lạnh lùng nói.

Tần Phiên Phiên bị lời này của hấn làm cho buồn cười, ngay sau đó lại lập tức khôi phục khuôn mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Chuyện điểm tâm ngài còn kéo Tổ Tuyết liên lụy vào làm gì?"

Tiêu Nghiêu không chút để ý nói: "Để nàng ta cống hiến một phần sức lực cho sự hòa hảo giữa hai chúng ta, thêm một người chúc phúc là nhiều thêm một phần khả năng thành công. Huống hồ đây là chuyện thuận miệng nói ra, trăm chỉ thiếu đưa thánh chỉ tứ hôn đến trong tay nàng ta."

Tần Phiên Phiên hoài nghi mà nhìn hấn, điểm tâm này trực tiếp để cung nữ Ngự Thiện phòng đưa lại đây là được rồi, còn nhất định phải thêm một Cao Tổ Tuyết tiến vào, nhìn như thế nào cũng có vẻ thừa thãi.

Tiêu Nghiêu bị nàng nhìn đến ho nhẹ một tiếng, cuối cùng nói: "Được rồi, đúng là trăm có dụng ý khác. Người nàng ta coi trọng chính là người lúc trước đính hôn với nàng. Làm nàng ta góp một tay, chẳng khác nào công tử Lâm gia kia góp một tay, hấn cũng chúc phúc cho chúng ta hòa hảo, cho nên nàng không cần có ý nghĩ khác."

Tần Phiên Phiên bị giải thích này của hấn làm cho vẻ mặt phát ngốc, nhũn mảy nói: "Thần thiếp có thể có ý nghĩ gì? Loại sự tình này Hoàng thượng cũng không thể ba hoa chích choè, thần thiếp mới gặp qua hấn một lần, nào có ý nghĩ gì."

Nếu lời này bị người có tâm nghe được, vậy Tần Phiên Phiên phiền toái lớn, cũng một Tiêu Nghiêu có thể suy nghĩ sâu xa như vậy.

"Trăm là phòng ngừa chuyện chưa xảy ra, nếu lỡ như nàng giẫm lên vết xe đổ, trăm tìm ai kêu oan?" Tiêu Nghiêu nghiêng con mắt nhìn nàng, trả lời đúng lý hợp tình.

Tần Phiên Phiên mở to hai mắt nhìn hấn, vô cùng khó có thể lý giải nói: "Dẫm vào vết xe đổ của ai?"

Vấn đề này quá đáng nha, thì ra Nhị Cầu tử không tin tưởng nàng như vậy? Tuy rằng trước kia nàng thường xuyên lừa hấn, nhưng ở phương diện nam nhân này nàng chưa bao giờ lừa dối. Hậu cung này chỉ có một nam nhân chân chính là hấn, nàng cũng không thể thông đồng với ai khác.

Sao lại gây cho hấn ảo giác mình là nữ nhân là lời ong bướm?

"Ừ ừ ừ." Tiêu Nghiêu tặc lưỡi trả lời.

"Ừ Ừ Ừ là ai?"

Tiêu Nghiêu liếc nàng một cái, tựa như đang trách cứ nàng không có tâm hữu linh tê[2] với hấn, lại nói một lần: "Lỗi Ái Kiệt."

[2] Tâm hữu linh tê (心有灵犀): như tâm linh tương thông, ý nói thấu hiểu lẫn nhau.

Tần Phiên Phiên cảm thấy vô cùng ngứa tay, rất muốn giơ tay tát cho hấn một cái, tức giận nói: "Duỗi đầu lưỡi nói thẳng ra."

"Nhị tỷ nàng." Vẻ mặt Tiêu Nghiêu lạnh nhạt nói: "Trăm nhất định phải nói rõ ràng như vậy sao? Nhị tỷ nàng tạo thành tổn thương với trăm thế nào, không phải thiên hạ đều biết sao? Tuy nói không thể một gây đánh nghiêng cả thuyền, nhưng nàng và nàng ta cùng là nữ nhân Tần gia, cùng ra từ một cửa, trăm nào dám bảo đảm!"

Hấn nói, còn tự mình ầm ức trước, Tần Phiên Phiên chỉ cảm thấy cáu trong lòng, lại không cách nào phản bác.

Tần Kiều hòa li với hấn, đi gả cho Cảnh vương, đây là sự thật không thể chối cãi.

"Vậy đi, ngài đều có lý." Nàng giơ tay đầu hàng, nói không lại hấn.

Tiêu Nghiêu nghe nàng đầu hàng, lập tức chớp mắt, cả người đều có vẻ thật vui mừng.

"Vậy nàng an ủi trăm đi." Hấn ho nhẹ một tiếng, thu lại cảm xúc vui vẻ phần chần trên mặt, nhẹ giọng nói.

Tần Phiên Phiên khó hiểu nói: "An ủi như thế nào?"

"Chuyện nàng am hiểu nhất."

"A?" Tần Phiên Phiên phát ngốc, nàng am hiểu thì nhiều, hơi chút tự hỏi, nói: "Gấp hạc giấy?"

"Thứ đồ kia trên long án của trăm bày mấy chục con rồi, không cần." Tiêu Nghiêu mãnh liệt ghét bỏ, hiển nhiên không phải thứ hần muốn.

"Đó là cái gì? Ngài đều nói thần thiếp là tú ngoại tuệ trung[3], am hiểu nhiều thứ, ngài muốn thần thiếp nêu ra thì nói đến sáng mai cũng không nói xong, nói thẳng đi." Tần Phiên Phiên xua tay nói.

[3] tú ngoại tuệ trung (秀外慧中): vẻ ngoài xinh đẹp bên trong lại hiểu biết, thông minh.

"Hôn hôn, ôm ôm." Hần lạnh mặt nói, nghiêm trang.

Tần Phiên Phiên nói một câu theo bản năng: "Nhắc lên cao?"

Tiêu Nghiêu sững sốt một chút, sau đó gạt đầu: "Vây ôm hôn và nhắc lên cao, đến đây đi."

Bỗng nhiên Tần Phiên Phiên muốn cười, nuông chiều Cầu tử đến hư, mỗi ngày vuốt ve lông.

Nàng lập tức đứng dậy, Tiêu Nghiêu cũng đứng lên, hai người đứng đối diện nhau, hần duỗi tay sửa sang lại vạt áo, thấy thế nào cũng vô cùng nghiêm túc, thật giống như sắp nhận thưởng.

Nam nhân cao hơn nàng một cái đầu, nàng nhón mũi chân cũng không đến, chỉ có thể vỗ bờ vai của hần, ý bảo hần thấp thân xuống.

Tiêu Nghiêu lập tức hiểu ý, trực tiếp ngồi xổm xuống, cứ như vậy ngược lên nhìn nàng.

Hần ngồi xổm xuống ngoan như vậy, thật sự giống chó con bên đường chạy tới, Tần Phiên Phiên trực tiếp đưa tay xoa đầu hần.

Tiêu Nghiêu trừng mắt nhìn nàng, chờ khi Tần Phiên Phiên định duỗi tay sờ hần lần nữa, lại bị tay hần bắt được.

"Đầu rồng không thể sờ, nhanh an ủi đi." Hần trầm giọng nói.

Tần Phiên Phiên cười khẽ một tiếng, trước tiên hôn lên trán hần, muốn giang hai tay ôm lấy hần, kết quả hần nhú mày không vui, duỗi tay chỉ chỉ môi.

Chờ nàng làm theo chỉ điểm của hần, hôn khắp mặt nam nhân xong, mới được cho phép tiến hành bước tiếp theo, nàng dang hai tay ôm lấy hần, nhưng nâng lên cao thì nàng bất lực.

Khổ người Cầu tử lớn như vậy, nàng thật sự không chống đỡ được.

Nhưng không nghĩ tới chính là, sau khi nàng ôm, muốn thu hồi tay, nách đã bị người bóp lấy.

Hần không cần dùng sức mà bế nàng lên, hoàn thành nâng lên cao.

Tần Phiên Phiên cảm nhận được cánh tay hữu lực của Hoàng thượng, đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó cười không ngừng, cũng không biết đến tột cùng là ai đang an ủi ai.

...

Mình Quý phi đã nhiều ngày nôn nóng, tuổi nàng không còn trẻ, sau khi Nguyệt Quý phi bị đẩy vào lãnh cung, trong lòng nàng càng hoảng loạn.

Mọi việc đều không có ai để thương lượng, nàng chỉ cần nhớ tới chính mình phải cô độc chết già trong cung như vậy liền sợ hãi đến cả đêm ngủ không yên.

Tuy Cao Thái hậu nói đúng, phi tần các nàng có vô số cung nhân hầu hạ, tùy tiện tìm một người nói chuyện phiếm mà giải sầu.

Nhưng giang sơn này sớm hay muộn đều phải thay đổi, nhìn sự tình trước mắt này, toàn bộ hậu cung, người duy nhất có thể sinh hài tử cho Hoàng thượng cũng chỉ có một mình Tần Phiên Phiên.

Chờ nhi tử của Tần Phiên Phiên làm Hoàng đế, những người các nàng đi đâu về đâu.

Lúc nàng về già lại không có quyền thế thì đến người chăm dưỡng cũng không có, chỉ sợ đến thái giám đi ngang qua đều có thể dẫm lên chân nàng.

Toàn bộ hậu cung đều không có hài tử, làm cho ý nghĩ nhận nuôi một đứa nhỏ của nàng cũng không thể.

Nếu Cao Thái hậu mặc kệ, nàng chỉ có thể mưu tính đường khác, nhưng bên phía Hoàng Thái hậu, nàng thật sự chưa từng suy xét qua.

Nếu Hoàng Thái hậu có biện pháp, cũng không đến mức để Chu Uyển ở tại Trữ Tú cung cho đến tận bây giờ, phục tuyền tú nữ đều đã qua bao lâu rồi, Chu Uyển còn không bằng Thái Hân, không những vẫn là một thân hoàn bích, đến cái phân vị cũng không có.

Sau khi suy nghĩ một hồi, cuối cùng cân nhắc ra một chủ ý tương đối đáng tin cậy.

Trong Long Càn cung, Hoàng thượng đang gấp giấy cùng Tần Phiên Phiên, ngẫu nhiên nói mấy câu, thoạt nhìn không khí vô cùng hài hòa.

Trương Hiến Năng đứng ở ngoài điện, thu được bẩm báo của tiểu thái giám, thò đầu nhìn vào bên trong, tức khắc cảm thấy nội tâm vô cùng lo lắng.

"Aiz, những chủ tử này thật biết làm khó người khác, lúc Đào phi nương nương ở đây thì đừng tới làm mấy chuyện xấu chứ. Đào phi nương nương còn chưa nói gì, Hoàng thượng đã không vui trước rồi." Trương Hiến Năng thở dài một hơi.

Trên mặt tiểu thái giám truyền lời mang theo thần sắc vô cùng thấp thỏm, thấp giọng nói: "Vậy tiểu nhân đi nói một tiếng với người Minh Thục điện, Hoàng thượng tạm thời không rảnh?"

Trương Hiến Năng xua tay: "Chủ tử khác từ chối là xong, nhưng vị Minh Quý phi này có chuyện quan trọng, chỉ hy vọng thật sự giống như thông truyền, đừng đưa tin tức giả, thế là được rồi. Người chờ ở đây, ta đi vào thông truyền một tiếng."

Hắn bước nhanh vào nội điện, hành lễ, không có sự phản phó của Hoàng thượng nên không dám nói thẳng.

Rốt cuộc Hoàng thượng đã ôm Đào phi vào trong ngực, hai người tay cầm tay gấp giấy, kỳ thật gấp thứ đồ chơi này, phỏng chừng Hoàng thượng căn bản không để bụng, hắn muốn chỉ là mỹ nhân trong ngực mà thôi.

"Chuyện gì?" Sau một lúc lâu Hoàng thượng mới chậm rãi mở miệng dò hỏi.

"Bên Minh Quý phi truyền lời tới, nói là nhị lão gia và nhị phu nhân Lâm gia tiến cung, nói là liên quan đến cửa hàng sơn phấn, có chuyện quan trọng bẩm báo. Mời ngài lập tức đi qua một chuyến." Trương Hiến Năng thấp giọng thông báo.

Tiêu Nghiêu nhíu mày, Tần Phiên Phiên cũng dừng động tác trên tay, Hoàng thượng biểu hiện như thế, khẳng định là muốn đi.

Vị Minh Quý phi này ít nhiều cũng thông minh, không phải chuyện lông gà vò tỏi.

"Trẫm đi một chuyến." Hắn duỗi tay vỗ sau lưng nàng rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Mỗi hoàng tử đều có tiền riêng, hắn cũng không ngoại lệ, nhưng rốt cuộc chuyện này không công khai, cũng sẽ không mang lên mặt bàn.

Lâm gia là nhà mẹ đẻ hai vị thiếp thất của hắn, cha Nguyệt Quý phi cũng chính là Đại lão gia Lâm gia làm quan trong triều, cha Minh Quý phi chính là Nhị lão gia, quản lý phương diện làm ăn buôn bán của Lâm gia.

Đã tìm tới hậu cung chắc là chuyện rất trọng yếu, hắn cần phải đi một chuyến.

Hắn đi đến Minh Thục điện, cung nhân đồng loạt hành lễ với hắn, lại không ai đi vào thông truyền.

Tiêu Nghiêu không để ở trong lòng, chỉ bước nhanh đi vào.

"Hoàng thượng, mời vào nội điện." Một vị cung nữ hành lễ với hắn.

Tiêu Nghiêu nhíu mày, hắn cảm giác sự tình không đơn giản, nếu mình Lâm phu nhân tiến cung còn có thể ở trong nội điện, nhưng còn có Lâm lão gia, gặp nhau ở bên trong điện dường như có chút không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Huân Hương Khác Thường

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Rine Hiền phi

Tuy trong đáy lòng Tiêu Nghiêu có nghi hoặc nhưng vẫn bước vào, ở trong cung còn có người có thể gây thương tổn cho hắn à?

Hắn vốn nghĩ nhiều nhất thì trong nội điện này ẩn giấu thích khách linh tinh, không ngờ sau khi đi vào, đã ngửi thấy một mùi hương khác lạ.

Mới ngửi mùi hương này có hơi gay mũi, sau một lát mới hơi quen.

Tiêu Nghiêu nhíu nhíu mày, hắn có chút miễn cảm với mấy thứ như hương liệu kiểu này, ở bên trong nội điện của các phi tần đều có sử dụng một chút hương thức tinh.

"Thùng, thùng" một loạt tiếng trống nặng nề vang lên, Tiêu Nghiêu dời lực chú ý khỏi mùi hương này, vừa quay đầu liền thấy ở giữa điện bày một cái trống thật to.

Bên trên có một vị tuyệt thế giai nhân đang đứng, trên mặt đeo khăn che mặt, trên người mặc một chiếc váy lụa màu trắng.

Nàng khẽ chân trần, bước từng nhịp từng nhịp trên mặt trống, phát ra từng tiếng "thùng, thùng" vô cùng có tiết tấu.

Trên môi nữ nhân tươi cười, nhìn thấy Tiêu Nghiêu đối diện với nàng, lập tức xoay tròn, áo ngoài bằng lụa trên người trượt xuống, bị nàng dùng một chân hất rơi trên mặt đất.

Nàng không mặc quần trong, lúc nâng đôi chân dài lên, váy lụa mềm mại trượt xuống theo chân, càng nâng càng cao, trực tiếp lộ đến đùi non, vừa trắng nõn vừa gợi cảm.

Ngay sau đó khăn che trên mặt nàng cũng rơi xuống, lộ ra gương mặt đã được trang điểm tỉ mỉ.

Tần suất cử động của hai đùi ngày càng nhanh, tiếng trống cũng càng dồn dập hơn.

Tiêu Nghiêu lại đứng nguyên tại chỗ "vững như Thái Sơn", nhìn dáng vẻ này của nàng, mày nhăn càng ngày càng chặt.

"Cha nương nguoi đâu?" Hần lạnh giọng hỏi.

Minh Quý phi cũng không trả lời, ngược lại động tác vũ đạo càng thêm mạch lạc, đôi tay đặt ở ngực hơi dùng sức một chút, váy trắng đã bị xé rách.

Hiển nhiên là y phục trên người nàng đã được chế tác từ loại chất liệu đặc thù, Minh Quý phi cũng không dùng lực quá lớn, nhưng lại có thể xé rách toàn bộ bộ y phục.

Trên người nàng chỉ còn lại một chiếc áo lụa cuối cùng, chỉ thêu hoa văn tại những vị trí quan trọng trên thân thể, còn lại thì nhìn không sót gì, rõ ràng là xiêm y khi phi tần trong cung thị tẩm nên mặc.

Trên mặt Minh Quý phi bắt đầu nóng lên, không rõ là do nàng nhảy múa nên nóng, hay là huân hương trong điện này quá mê hoặc người, nàng chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên.

Đôi tay nàng bắt đầu dạo khắp thân thể chính mình, nắm chặt áo lụa, cảnh xuân đẹp vô hạn. Những đường cong trên người đều bị nàng phác họa rõ ràng, quả thực giống như đang đốt lửa vậy.

Tiêu Nghiêu lạnh mặt nhìn nàng, thấy động tác của nàng lớn mật như thế, đôi mắt nhẹ nhàng nheo lại.

"Hoàng thượng, ngài tới rồi, chân thần thiếp mềm rồi, ngài ôm chân thiếp xuống được không?" Môi đỏ của nàng sạch sẽ, nhả khí như u lan mà nói, ý tứ câu dẫn hần rõ như ban ngày.

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng." Nàng chật vật bước từ trên chiếc trống to xuống, bởi vì thân trống tương đối cao, nên cả người rơi xuống liền chổng mông lên.

Vốn muốn Hoàng thượng phản kích, tự mình ôm nàng xuống, sau đó ném lên giường.

Hiện giờ lại trở thành trở ngại để nàng đuổi theo Hoàng thượng, Minh Quý phi tự biết thành bại ở ngay hành động này, cũng chỉ có cơ hội lần này, nếu nàng thất bại, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ không chỉ truy cứu sai lầm của một mình nàng, mà toàn bộ Lâm gia cũng không được yên ổn.

Cuối cùng Minh Quý phi chọn được ăn cả ngã về không, lần này nàng dựa vào tên tuổi của Lâm gia làm mọi dự mới có thể lừa Hoàng thượng đến đây.

Tiêu Nghiêu đi đến ngoài cửa điện, dừng bước, xoay người nhìn nàng.

Minh Quý phi mặc một chiếc áo lụa đứng ở bên trong cửa điện, một bước cũng không dám bước ra ngoài.

Nàng dám chắc bản thân chỉ cần bước ra ngoài nửa bước sẽ trở thành trò cười cho cả hậu cung này, dù sao thì có thể có rất nhiều cung nhân đang nấp ở chỗ tối để nghe ngóng tin tức, nàng không thể phạm sai lầm.

Tiêu Nghiêu cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Nguoi ra đây, nguoi không ra, trẫm ôm nguoi thế nào được?"

Hần vừa nói xong, trước mắt Minh Quý phi liền sáng ngời, nhưng lại có chút khó tin, nhìn chằm chằm hắn.

Trước sau nam nhân đều là vẻ mặt không cảm xúc, khiến người ta không thể nắm bắt.

Cuối cùng Minh Quý phi cũng cắn răng bước ra ngoài một bước, nàng cũng đã quyết định muốn câu dẫn Hoàng thượng, không đi đến một bước cuối cùng sao có thể chịu từ bỏ.

Nàng đã chuẩn bị mọi thứ thỏa đáng, chỉ cần Hoàng thượng chịu lâm hạnh nàng, nàng liền nắm chắc có thể mang thai hài tử.

Huân hương thúc tỉnh, gối đầu gia tăng xác suất mang thai, còn có các loại bí dược, nàng nhất định phải "một kích tất trúng" đến lúc đó cho dù Hoàng thượng thật sự chán ghét nàng, nàng cũng có thể dùng long chủng tranh chút cao thấp.

Minh Quý phi hưng phấn đi ra, nàng giờ hai tay lên muốn ôm lấy cổ hắn, càng muốn nhào vào trong ngực hắn.

Chỉ là nàng nhào vào khoảng không, bởi vì Tiêu Nghiêu rất nhanh nhảy tránh thoát khỏi nàng, mảy mảy càng chặt hơn.

"Minh Quý phi nói dối sự việc lừa gạt trăm, chính là tội khi quân. Trăm niệm tình lần đầu vì phạm nên chỉ phạt nhẹ. Nếu người đã thích bộ y phục này, vậy thì cứ mặc thế quỳ ở chỗ này đi, không được khoác thêm bất kỳ y phục gì, sau một canh giờ mới có thể đi vào."

Tiêu Nghiêu không đợi nàng làm ra hành động càng thêm thân mật tiếp theo, trực tiếp tuyên bố trừng phạt nàng.

Nghe được những lời này của Hoàng thượng, cả người Minh Quý phi như rơi vào hầm băng.

Hôm nay người này, là nàng ra tay quá mức rồi.

"Thảo dân/dân phụ tham kiến Hoàng thượng."

Bởi vì náo loạn trước điện gây ra động tĩnh quá lớn, Nhị lão gia Lâm gia và phu nhân vội vàng đi ra từ thiên điện, bọn họ hoàn toàn không biết đã xảy ra việc gì.

Bởi vì mấy ngày trước Minh Quý phi vội vàng gửi về một phong thư, muốn hai người bọn họ tiến cung, kết quả sau khi tiến cung, hai vợ chồng vẫn chưa có cơ hội gặp Minh Quý phi, ngược lại lại được bố trí đến ở thiên điện.

Qua một thời gian, mới nghe thấy động tĩnh ở trước điện, vẫn ở trong trạng thái mê mẩn như cũ.

Tiêu Nghiêu nhìn cũng chưa nhìn hai người bọn họ, nói thẳng: "Đây là nữ nhi tốt của Lâm gia các người, đòi phong bại tước, muốn khiến trăm ban ngày tuyên âm sao. Lâm gia các người, đúng là bị hai nữ nhân phá hủy."

Hắn nói xong câu đó, liền bước nhanh ngồi lên long liễn rồi đi, không quay đầu lại, cũng không cho bọn hắn cơ hội giải thích.

Lâm Nhị lão gia và phu nhân quỳ trên mặt đất, run bần bật.

Cho đến khi Hoàng thượng rời đi, họ mới dám ngẩng đầu lên nhìn, liếc mắt nhìn Minh Quý phi đang quỳ gối ngoài điện một cái, chỉ có một chiếc sa y mỏng, trên cơ bản giống như không mặc.

Lâm Nhị phu nhân bị dọa đến mức lập tức ngất xỉu, thế này nên làm sao cho phải đây?

Nếu truyền ra ngoài, mang tiếng nữ nhi Lâm gia đều bị dạy hư, phỏng chừng không một ai có thể gả vào nơi tốt.

Minh Quý phi sớm đã sợ tới mức run bần bật, nước mắt không ngừng rơi xuống, nàng hối hận. Hoàng thượng không sủng hạnh nữ nhân khác, là thật sự không muốn, cho dù có nữ nhân đưa đến trước mặt, hắn cũng khinh thường liếc mắt một cái.

Tiêu Nghiêu ngồi trên long liễn trở về, thỉnh thoảng khó chịu ho hai tiếng, mấy thái giám nâng long liễn đều biết, hiện giờ Hoàng thượng không thoải mái nhưng không biết là chuyện gì xảy ra.

Trên thực tế huân hương kia rất bá đạo, đôi mắt hắn đã bắt đầu phấp phồng, về mặt tình dục, thân thể hắn cũng đã nổi lên phản ứng.

Ngồi cũng cảm thấy không thoải mái, "tiểu kê kê" cứng lên chột chột khắp nơi. Hắn chỉ sợ chưa đến Long Càn cung, hắn đã không nhịn được, như vậy rất mất mặt.

Hắn không có khả năng ở trên đường phun long tinh ra, hắn không thể làm nam nhân "nhẹ" như vậy.

Tần Phiến Phiến ăn không ngồi rồi ở Long Càn cung, những đồ vật gấp lúc trước đã bị nàng xé gần hết.

Trong lòng nàng vẫn cảm thấy không yên ổn, nếu Minh Quý phi thật sự nói dối, làm ra việc kích thích gì, chỉ sợ Cầu tử không kìm chế được.

Nàng không muốn mới vừa đạt được giấy cam đoan, chưa được mấy ngày bản thân đã phải đi làm Vô Tắc Thiên, nàng còn chưa đoạt được quân quyền đến tay, dám đương không nói việc này.

Mới nghĩ như vậy, liền thấy Tiêu Nghiêu vọt vào giống như một con gió.

Long liễn vừa dừng lại, còn chưa hạ xuống đất hoàn toàn, Hoàng thượng đã trực tiếp nhảy xuống, ngay sau đó bắt đầu chạy như điên.

Câu nói "Hoàng thượng giá lâm!" của Trương Hiến Năng còn mắc ở cổ họng, cũng đã không còn nhìn thấy bóng người nữa, đây thật đúng là nóng lòng về nhà nha.

"Hoàng thượng, ngài đã gặp Lâm Nhị lão gia và phu nhân chưa?"

Tần Phiên Phiên hơi định thần, mới nhận ra người xông tới chính là Tiêu Nghiêu, thấp giọng hỏi. Trên thực tế nàng đã yên tâm, nhanh như vậy Hoàng thượng đã trở lại, ít nhất chứng minh Minh Quý phi chưa đắc thủ.

"Đi." Hần căn bản không trả lời vấn đề của nàng, bắt lấy cổ tay nàng, kéo nàng về hướng nội điện.

"O? Giấy gấp thì sao?" Tần Phiên Phiên còn chưa kịp phản ứng.

Lúc này tiến vào nội điện, ngoại trừ lên long sàng, cũng không còn chuyện gì khác, chỉ là mấy ngày hôm trước Hoàng thượng còn từng oán giận, nói là gần bó với Tần Phiên Phiên, mỗi lần đều khiến hần phân tâm.

"Mau vào đây." Hần căn bản không có phản ứng gì với lời của nàng, sau khi vào nội điện, liền bế nàng lên ném trên long sàng.

Sức lực nam nhân rất lớn, động tác cũng rất dồn dập, thậm chí lúc ôm lấy nàng, tay Tần Phiên Phiên sờ lên tay hần, nóng đến dọa người luôn.

"Không phải ngài nói ban ngày không nên tuyên dâm sao? Nếu để triều thần biết, ngài..."

Ban đầu Tần Phiên Phiên thật sự từ chối, nàng không muốn làm tiểu yêu nữ hại hậu cung, hơn nữa gần đây thời gian bọn họ quấn quýt bên nhau cũng nhiều, có chút cảm giác túng dục quá độ rồi.

Nàng nên khắc chế!

Chỉ là lời nàng còn chưa nói xong, miệng cũng đã bị chặn lại, cái lưỡi nóng như lửa của nam nhân đã xông vào trong miệng nàng, cuốn lấy lưỡi nàng.

Đôi tay hữu lực của hần cũng nhanh nhẹn trút bỏ quần áo của nàng, dao động trên người nàng. Lòng bàn tay nam nhân có độ ẩm quá cao, đã khiến nàng bỏng đến phát run.

Chờ sau khi chấm dứt cái hôn, Tần Phiên Phiên không còn loại ý tưởng đại loại như nên khắc chế này nữa, Nhị Cửu tử câu dẫn nàng trước, không muốn thì thực sự không phải là nữ nhân nữa!

Rất nhanh nội điện đã chìm vào cảnh xuân vô hạn, tất cả cung nhân đều rời khỏi nội điện, đứng canh giữ bên ngoài.

Trương Đại Tổng quản đứng xem toàn bộ quá trình biến hóa của Hoàng thượng, không nhịn được thở dài trong lòng một hơi.

Minh Quý phi làm trò lớn như vậy, chuẩn bị đã lâu, phỏng chừng đã phí không ít bạc, đặc biệt là huân hương kia, kết quả cuối cùng lại là thay người ta may áo cưới.

"Ừm..." Trong điện truyền ra tiếng nữ nhân ngậm khẽ, để người ta nghe xong đều cảm thấy mềm đến tận xương tủy, vừa nghe liền biết là hai người nước sữa giao hòa, là lúc hứng thú cao nhất.

Hồng Thường nghe được càng thêm mặt đỏ tai hồng, không biết sao hôm nay lại xui xẻo như vậy, đến phiên nàng đứng trực.

Mỗi lần theo chủ tử đến Long Càn cung, song bào thai đều cố hết sức tránh đi trực vào buổi tối, dù sao các nàng cũng là người tập võ, mắt tinh tai thính, so với người bình thường thì các giác quan càng nhạy bén hơn.

Đêm nay đến Long Càn cung, nhất định là Hoàng thượng và Đào Phi nương nương muốn làm loại chuyện kia, vì để cho cả thể xác và tinh thần các nàng được khỏe mạnh, vẫn là tránh đi thì tốt hơn.

Nhưng hiện tại bên ngoài mặt trời vẫn đang treo cao, động tĩnh bên trong đã ngăn không được rồi.

Nàng không chỉ có thể nghe được âm thanh thì thậm chí còn lớn một chút, còn có tiếng nước kỳ quái gì đó, lạch bạch lạch bạch, giống như lúc trời mưa, đứa trẻ bướng bỉnh dùng chân dẫm tới dẫm lui trên vũng nước vậy.

Trương Hiến Năng thấy cô nương Hồng Thường này sắp che kín lỗ tai rồi, không khỏi ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: "Ta có mấy câu muốn hỏi ngài, chỗ này để người khác canh là được rồi."

Hần chỉ là tìm đại cái cớ đi ra ngoài, tuy hần không nghe được rõ ràng như Hồng Thường, nhưng mấy ngày gần đây nghe được quá mức thường xuyên, đã có điềm báo thậm chí hư rồi.

Tuy rằng hần không có trúng, nhưng thận của hần vẫn tuyệt đối khỏe mạnh.

Hôm nay Hoàng thượng đặc biệt kích động, hơn nữa thời gian rất dài, Tần Phiên Phiên bị hần hành không chịu nổi.

Mỗi lần muốn nói ngừng lại, nhưng lại có thể bị hần làm mất đi lý trí lần nữa.

Không biết qua bao lâu Tiêu Nghiêu mới nằm qua một bên, giống như hần đã tiêu hao hết tinh lực vậy.

"Hoàng thượng, đây là tự ngài muốn ban ngày tuyên dâm, không liên quan đến ta. Ta chỉ cố hết sức phối hợp thôi." Tuy lúc này Tần Phiên Phiên rất mệt, nhưng khả năng suy nghĩ lại tăng cao.

Nàng thế mà lại không ngủ, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều lộ ra cảm giác sáng khoái.

Nhưng trong nháy mắt đầu óc nàng đã tỉnh táo lại, lập tức đánh đòn phủ đầu, miễn cho Hoàng thượng muốn đổ tội lỗi của chuyện này lên đầu nàng, nàng sẽ không nhận.

Tiêu Nghiêu trầm mặc một lát, vẫn luôn không mở miệng nói chuyện, Tần Phiên Phiên vừa quay đầu, liền thấy hắc nhãn hai mắt lại, hô hấp vững vàng, cũng không biết là đã ngủ hay chỉ chợp mắt.

Tần Phiên Phiên nhú nhú mày, không chút khách khí đưa tay捏 một cái trên cánh tay hắn, từ sau khi trong tay nàng có giấy cam đoan của Hoàng thượng, lá gan cũng to hơn nhiều.

Tiêu Nghiêu hít nhẹ một hơi, mở to mắt trừng nàng, nhưng lại không có bao nhiêu khí thế, ngược lại còn ngáp một cái, trong ánh mắt lập tức có một tầng sương mờ ảo.

"Chờ trăm một chút." Rốt cuộc hắn mở miệng nhưng chỉ nói bốn chữ.

Sau khi Tần Phiên Phiên nghe xong, đầu tiên hơi sững sốt, ngay sau đó bắt đầu cười hoa chi loạn chiến (tĩnh tĩnh, loạn xạ, không ra trật tự, thể thống).

Khi ở trên giường không gì không làm được, Nhị Cửu tử chinh chiến khắp sa trường, thế mà hắn lại nói chờ hắn một chút.

Nàng càng cười càng không ngừng được, đặc biệt là khi nhìn thấy ánh mắt của nam nhân kia, nhìn thế nào cũng thấy có phần đáng yêu, hoàn toàn là đáng về bị Tần Phiên Phiên lăng nhục một phen, biểu tình đã bị ép khổ.

Lần đầu tiên Tần Phiên Phiên thấy hắn từ chó hoang điên cuồng, biến thành chó con đứng cũng không vững.

"Có gì buồn cười?" Tiêu Nghiêu vô cùng miễn cảm đối với cười nhạo của nàng.

Đây chính là thời điểm liên quan đến tôn nghiêm của nam nhân, nữ nhân trước mắt này lại cười không ngừng, hắn cảm thấy năng lực bản thân đã bị cười nhạo, rõ ràng vừa rồi hắn rất mạnh, khiến Tần Phiên Phiên không ngừng xin tha mà.

"Không có không có, thần thiếp ha ha ha ha....." Nàng liên tục xua tay, hiển nhiên là muốn giải thích cái gì.

Kết quả vừa ngẩng đầu thấy dáng vẻ nhú mày của hắn, không hề có khí thế âm trầm chó trọc trăm của ngày thường, ngược lại từ trong ra ngoài lại lộ ra trạng thái "Người đừng cười, tiểu kê kê của trăm đau".

Vì thế nàng lại phì cười lần nữa.

"Tần Phiên Phiên, ngươi còn cười nữa trăm sẽ trở mặt ngay." Tiêu Nghiêu cảnh cáo nàng.

—

Tác giả có lời muốn nói:

Hoàng tang: Ngươi đừng chạm vào ta, chỗ đó của ta thật đau!

Diễn tinh: Được được, không chạm vào, chờ lát nữa để Ngự Thiện phòng hầm canh gà cho ngài, ăn gì bỏ nấy moah moah!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Bắt Đầu Trù Tính

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Khó khăn lắm Tần Phiên Phiên mới nhịn được cười, nhưng mà trên mặt vẫn mang theo ý cười như cũ, nàng vừa nói vừa giơ tay ôm hắn.

"Không phải thần thiếp chê cười ngài, chỉ là cảm thấy ngài giống như tiểu Nãi Nãi vậy, làm người khác muốn ôm ngài vào trong ngực."

Nàng ghé vào bên người hấn, thổi khí về phía lỗ tai hấn, trạng thái thổ khí như lan [1] này hết sức câu người.

[1] Hơi thổ như (hoa) lan.

Sau khi hai người nói rõ hết, lá gan Tần Phiên Phiên càng lúc càng lớn, hiện giờ làm loại chuyện này quả thực là dễ như trở bàn tay.

"Người dám nói trảm giống chó!" Tiêu Nghiêu nghe răng trợn mắt nhìn chăm chăm nàng, rất có vài phần ý khỗ đại cừu thâm [2].

[2] Vì luôn bị ức hiếp mà sinh ra thù hận sâu nặng.

Cao Thái hậu nuôi con chó gọi là tiểu Nãi Nãi, đây là chuyện toàn bộ hậu cung đều biết.

Chẳng qua hiện tại hấn đang trong trạng thái đặc thù, cho dù có thật sự tức giận mà quát lên với nàng, thì vẫn không có khí thế gì, Tần Phiên Phiên lập tức vỗ vỗ bờ vai của hấn coi như trấn an.

"Người đừng chạm vào trảm, cách xa ra một chút." Tiêu Nghiêu nằm nhoài lên trên giường, quay đầu đi tránh khỏi nàng câu dẫn, rất nghiêm túc nói một câu.

Tần Phiên Phiên nhấn chặt mày, nàng lập tức cảm thấy không thích hợp, nếu là ngày thường, nam nhân này nhất định đè lên, hung hăng giáo huấn cộng thêm yêu thương nàng.

Nhưng lúc này nàng đang cười, lại bày ra tư thế câu dẫn, vậy mà hấn vẫn không có động tĩnh gì, còn bảo nàng cách hấn xa một chút?

Tần Phiên Phiên lập tức ngồi dậy, cẩn thận liếc mắt đánh giá hấn một chút.

Tiêu Nghiêu nhận ra được ánh mắt của nàng, giống như đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, trực tiếp nghiêng người quay mông lại với nàng.

"Trảm mệt mỏi, người không cần sờ cầu vô độ [3], tinh lực của trảm còn muốn chia hơn nửa cho giang sơn xã tắc nữa, đầu óc người tỉnh táo một chút đi!" Giọng nói của nam nhân lại trở nên lạnh nhạt như ban đầu, nhưng lúc này cũng không làm Tần Phiên Phiên sợ.

[3] Đòi hỏi không có mức độ, không biết hạn chế.

Bởi vì giờ phút này Hoàng thượng nằm ở nơi đó tu sinh dưỡng tức [4], nhìn thế nào cũng giống bị tưng dục quá độ.

[4] 修生养息: nghỉ ngơi giữ lại sức.

"Được rồi, vậy Hoàng thượng phải giữ lời đấy, hy vọng về sau ngài cũng giữ vững phong thái như vậy." Nàng vừa nói vừa nằm xuống bên cạnh, duỗi tay đặt ở trên người hấn.

Tiêu Nghiêu đưa lưng về phía nàng, cả người đều lộ ra một vẻ tức giận.

Dược hiệu này đúng là muốn mạng người mà, lúc hấn đắm chìm trong đó chỉ cảm thấy có được sức lực vô cùng lớn, kết quả nói kết thúc liền kết thúc, giống như rút mất nửa cái mạng của hấn vậy.

Cứ như người sinh long hoạt hổ [5] vừa rồi, căn bản không phải là hấn.

[5] Sinh lực dồi dào, khoẻ mạnh như rồng như hổ.

Hiện tại chỗ nào đó của hấn vẫn còn nóng rát, rồi lại không hề có tinh thần, lộ ra một cảm giác sử dụng quá độ, như củ cải để lâu bị héo đi rồi.

Về sau hấn nhất định không thể lại dùng loại thuốc này nữa, đúng là hại người mà.

Minh Quý phi quỳ trên mặt đất một canh giờ, mới được người nâng lên, hai chân của nàng đều mềm nhũn như mì sợi, cuối cùng là các cung nhân hợp sức đỡ nàng trở về.

Nhưng nàng nhất định là bị vứt bỏ rồi, mới vừa được đỡ vào trong điện, nàng liền khóc lớn lên. Trong nháy mắt, có vô số ý nghĩ xuất hiện, thậm chí nàng còn nghĩ tới nếu không treo cổ đi, nếu vậy sẽ xong hết mọi chuyện.

Nhưng mà nàng lại sợ chết, chết là một việc đau đớn đến mức nào chứ.

Đương nhiên loại phong cách làm việc này của nàng, làm toàn bộ người ở hậu cung chê cười, không bao lâu, tin tức Minh Quý phi câu dẫn Hoàng thượng không thành, ngược lại còn chọc giận Hoàng thượng, bị phạt quỳ gối ngoài điện một canh giờ phát tán.

Lúc ấy trên người nàng vẫn mặc một bộ sa y mỏng, cái gì cũng bị người thấy hết.

Cũng may trong cung này trừ bỏ cung nữ chính là thái giám, thị vệ cũng không có ở bên tấm cung, nếu không Minh Quý phi cũng chỉ còn nước treo cổ thôi.

Nhưng mà cho dù là như vậy, mọi người đều biết, Minh Quý phi đã hết đường lui, cho dù Hoàng thượng không đuổi nàng đến lãnh cung, cũng sẽ không lại tìm nàng.

Có thể làm một nữ nhân mất mặt như thế, liền chứng minh người nam nhân này hoàn toàn không hề để ý đến nàng.

Thực ra là Tiêu Nghiêu muốn làm đám nữ nhân hậu cung sợ hãi, đừng có dùng loại thủ đoạn xấu xa như vậy nữa, chỉ cần hắn không chủ động tìm các nàng, vậy các nàng cứ an ổn mà đợi, chứ không phải là lại gây ra chuyện xấu.

Chẳng qua từ xưa đến nay, hậu cung phi tần đều lấy tranh sủng làm nhiệm vụ của mình, Hoàng thượng chỉ có một, không tranh đó chính là đồ ngu.

Huống chi biểu hiện hiện giờ của Tiêu Nghiêu, quá mức đáng sợ, độc sủng một mình Tần Phiên Phiên, còn để cho nàng phát lên như điều gặp gió, rất dễ dàng làm người khác ra sức phản kích.

—

Bên trong Tô Ngọc các, Tô Uyển nghi đang quỳ gối trong điện run bần bật, một cánh tay trắng mịn như ngọc lướt qua mặt nàng, nâng cằm nàng lên, có chút đau lòng chếp chếp miệng.

"Tô muội muội, cũng mấy năm trôi qua rồi, sao ngươi vẫn nhát gan như vậy chứ. Thật ra ta cũng không muốn tìm ngươi làm chuyện này, nhưng mà trong cung này cũng chỉ có mỗi ngươi có cái tay nghề này, đồ vật ta đã chuẩn bị xong cho ngươi rồi, ngươi chỉ cần thả một ít vào trong son phấn của ngươi là được rồi. Đừng sợ, xảy ra chuyện gì còn có ta chống cho ngươi, nhất định sẽ không để tiểu tiện nhân kia đụng tới ngươi."

Giọng nói của người nọ thanh thúy êm tai, móng tay hồng nhạt nhẹ nhàng lướt trên mặt Tô Uyển nghi, lập tức móng tay liền dính một lớp son phấn.

"Tay nghề của muội muội càng ngày càng tốt, ta chờ tin tức tốt của muội đấy." Nàng ta nói xong liền muốn rời đi.

Tô Uyển nghi lại lập tức bắt được vật áo nàng ta, run rẩy nói: "Đào Phi thông minh cẩn thận như vậy, trong cung của nàng bao bọc giống như một cái thùng sắt vậy, ta làm thế nào mang đồ vật đưa đến Thượng Đào các của nàng được. Trong cung này có bao nhiêu tỷ tỷ muội muội muốn độc chết nàng, nhưng lại không trộn lẫn được bất cứ gì mang vào."

Người nọ trầm mặc một lát, thấp giọng nói: "Đồ ngọc, đường ta tất nhiên đã thay ngươi dọn tốt. Sau khi ngươi làm xong phần này, liền mang đến Thượng Cung cục, tìm một cung nữ gọi là Phi Thúy. Dù sao không cần ngươi phải mạo hiểm, chuyện còn lại cứ giao cho Phi Thúy là được. Nếu ngươi làm tốt, bốn cung thăng phân vị cho ngươi!"

Tô Uyển nghi lắc đầu như cái trống trời, nàng đã sớm hiểu rõ, không được Hoàng thượng làm hạnh, phân vị có cao cũng đều là giả.

"Tần thiếp chỉ cầu được tồn tại, phân vị thứ này, tần thiếp không dám mơ mộng."

"Muội muội tốt, ngươi làm tốt chuyện này cho ta, là có thể sống được rất tốt. So với hiện tại còn tốt hơn rất nhiều rất nhiều!" Người nọ vỗ vỗ gương mặt trắng nõn của Tô Uyển nghi, đứng lên liền rời đi.

Mãi đến lúc người đi rồi, Tô Uyển nghi mới thả lỏng người, nhưng mà cả người lại trong trạng thái tê liệt ngã xuống đất, hốc mắt hồng hồng, nhìn thật đáng thương.

"Chủ tử, vậy phải làm sao bây giờ? Thứ này là thuốc độc sao?" Tiểu cung nữ ở bên cạnh sắc mặt trắng bệch, trong giọng nói đã mang theo mười phần khóc nức nở, hiển nhiên là bị dọa sợ.

Tô Uyển nghi nằm liệt trên mặt đất một lúc mới quay đầu nhìn về phía cung nữ ôm cái bình gốm kia trong lòng, cả người đều đang run lập cập.

"Ngươi đưa đây, ta xem xem."

Cung nữ dùng hai tay dâng bình gốm lên, một cái bình gốm rất nhỏ, nàng vừa mở ra liền ngửi thấy một mùi gay mũi khó ngửi, hun đến đau cả mắt.

Tô Uyển nghi liếc mắt nhìn vào bên trong một cái, nước mắt liền rơi xuống.

"Đây là đồ vật hại người. Người tiếp xúc lâu rồi, sẽ thành nghiện không cai được, sau đó chậm rãi chờ chết. Tần Phiên Phiên nữ nhân kia có thù tất báo, nếu bị nàng phát hiện, ta nhất định không được yên thân." Nàng run run nói.

Tiểu cung nữ quỳnh lên, lập tức bày mưu tính kế nói: "Vậy chủ tử ngài chủ động đi nói cho Đào Phi nương nương, đầu nhập vào nàng, cùng nhau đối phó Quý phi nương nương."

"Không được, Tần Phiên Phiên tuy rằng được sủng ái, nhưng là tiến vào trong hậu cung này, luôn luôn đều là tiểu đánh tiểu nháo, vị nương nương kia không có phát uy mà thôi. Hiện giờ vừa ra tay chính là loại đồ vật này, rõ ràng là muốn mạng Tần Phiên Phiên, hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc. Nếu ta phản bội vị nương nương kia, chỉ sợ Tần Phiên Phiên cũng không đầu lại nàng, đến lúc đó ta chỉ có vận kiếp bất phục mà thôi." Tô Uyển nghi lập tức đánh gãy lời nói của nàng ta, liên tục lắc đầu, hiển nhiên người bảo nàng hại Tần Phiên Phiên, ở trong lòng nàng có ảnh hưởng quá sâu.

"Nhưng mà thứ này đen thui như vậy, còn lớn như thế nữa, làm thế nào trộn lẫn vào trong son phấn được ạ?"

Tô Uyển nghi hít sâu một hơi, miễn cưỡng làm chính mình trấn định lại.

"Có thể mài thành phấn trộn vào, huống hồ thứ này tuy gây nghiện, nhưng trừ bỏ một bộ phận nhỏ làm thuốc ra, rất ít nhìn thấy. Sẽ không bị lộ, ta không thể chết được, ta cũng không muốn chết. Có trách cũng chỉ trách Tần Phiên Phiên đắc tội toàn bộ nữ nhân hậu cung, không ai muốn buông tha cho nàng."

Ánh mắt của nàng từ mê man đến trấn định, hai câu cuối cùng như là thuyết phục chính mình.

"Mau đi lấy đồ ta làm son phấn tới đây, hiện tại ta phải bắt đầu làm, vị nương nương kia tính tình không được tốt lắm đâu." Tô Uyển nghi bắt lấy cánh tay tiểu cung nữ, gấp giọng phân phó.

—

Sau khi Minh Quý phi bị Hoàng thượng trừng phạt như vậy, hậu cung thật sự yên tĩnh.

Tần Phiên Phiên lại trải qua những ngày tháng giống như thần tiên, trong cung này mọi người đều đối với nàng cung kính có thêm, chỉ hận không thể đến gần nhìn nột, xuất hiện trước mặt nàng đạt được cơ hội gà chó lên trời.

Chẳng qua bên người nàng càng là cảnh tượng phồn vinh náo nhiệt, Tần Phiên Phiên càng thêm dạn dỏ người bên cạnh phải cảnh giác.

"Mỗi một biến hoá của người bên cạnh các người đều phải chú ý, những gì khác với lúc trước, chỉ cần đã xảy ra liền phải đề ý kỹ, bởi vì chỉ cần tồn tại biến hoá nhỏ bé như vậy, nhưng cũng sẽ mang đến vấn đề lớn. Còn những người có giao tình với các người, càng phải giữ vững bình tĩnh, đừng vì chút tiền bạc này liền bán đứng chủ tử. Bởi vì các người bán không phải ta, mà là tính mạng người nhà các người."

Lúc Tần Phiên Phiên đang dạy bảo, tất cả các cung nhân ở Thường Đào các đều đến đông đủ.

"Nếu có một ngày, ta bởi vì ai trong này sơ sẩy mà mất mạng, các người một người đều đừng nghĩ còn sống. Từ giờ trở đi, cung nhân Thường Đào các chỉ có như vậy, vẫn là những người này, đừng nghĩ bán đứng chủ tử liền bỏ đến cung khác, mơ tưởng. Các người sinh là người của bốn cung, chết là quý của bốn cung, cho dù đến Diêm Vương điện ghi danh, cũng vẫn treo cờ hiệu Thường Đào các như cũ! Tan đi."

Nàng trầm giọng nói, cả đoạn nói rất có khí thế, không hề có đường sống để thương lượng.

Nàng làm như vậy, chính là chặt đứt đường lui của những người này, nghĩ bán nàng xong liền chạy, không có cửa đâu.

Trận lời nói này của Tần Phiên Phiên tất nhiên là có tác dụng, không khí toàn bộ Thường Đào các trở nên càng thêm cẩn thận hơn so với trước kia.

"Nương nương, hôm qua Thượng Cung cục đưa tới son phấn, chất phấn càng thêm tinh tế hơn một chút, nô tỳ thấy có lẽ là dùng rất tốt." Vọng Lan vừa giúp nàng trang điểm chải tóc, vừa nhẹ giọng nói một câu.

Sau khi hộp bột nước mở ra là có thể thấy phấn ở bên trong, Tần Phiên Phiên hơi hơi sùng sốt, cẩn thận nhìn nhìn.

Hộp phấn này đúng là Thượng Cung cục thường dùng, nhưng mà chất phấn lại hoàn toàn khác biệt.

"Đồ vật Thượng Cung cục thay đổi, đều sẽ thông báo trước." Vọng Lan lập tức đi tới, lại mở ra một hộp phấn cũ nhìn nhìn, quả nhiên thứ ở bên trong cũng không giống nhau.

"Ngửi mùi thì thấy đều giống nhau, nhưng chất phấn đúng là tốt hơn lúc trước, màu sắc cũng có khác biệt rất nhỏ. Không phải xuất từ cùng một chỗ, loại cách làm son phấn này lại có chút quen mắt, chẳng qua trong khoảng thời gian ngắn nô tỳ không nghĩ ra được. Trước kia nô tỳ có ở Thượng Cung cục một thời gian, đối với hương liệu cùng son phấn có chút xem qua."

Vọng Lan vừa nói vừa nhấn chặt mày, giống như đang tự hỏi đã gặp qua son phấn ở đâu.

Tần Phiên Phiên vẫy vẫy tay: "Tạm thời không cần nghĩ mấy thứ này, Liễu Âm nghĩ cách đi chỗ người khác tìm hiểu một chút, có phải son phấn các nàng lĩnh đến cũng thay đổi hay không. Vọng Lan có thể về Thượng Cung cục liên lạc với bạn cũ lúc trước, có lẽ có thể thám thính đến tin tức hữu dụng nào đó. Ăn mặc chi phí, đều là có khả năng bị người xuống tay, rốt cuộc hậu cung này đang nắm ở trong tay người khác."

Tần Phiên Phiên lại có vẻ rất bình tĩnh, cẩn thận dùng thuyền được vạm năm.

Nguyệt Quý phi bị nàng thiết kế vào lãnh cung, Minh Quý phi cũng tự mình tìm đường chết, xảy ra chuyện như vậy, nhưng hậu cung này đối với nàng mà nói, cũng không phải là địa bàn của nàng.

Ngược lại nếu so về tư lịch, nàng vẫn xem như nửa người mới, trừ bỏ Hoàng thượng sủng ái, cùng với phi vị này ra, so với những phi tần ngấm mình ở hậu cung nhiều năm, nàng vẫn là kém hơn một bậc.

—

Sau khi Tô Uyển nghi tặng son phấn, cả ngày sống như chim sợ cành cong.

Mỗi ngày nàng đều cùng Tần Phiên Phiên ở một chỗ thảnh an, nhìn dáng vẻ vui cười náo nhiệt của Đào Phi, luôn có vài phần run sợ trong lòng.

Một mặt sợ phiền phức sau khi bị lộ, mình không thoát thân được, mặt khác nàng lại chờ Tần Phiên Phiên dùng lâu rồi, sau khi hoàn toàn nghiện, nàng lại ngưng đặc chế son phấn xem bộ dáng nàng ta biến thành bà điên.

Tần Phiên Phiên vẫn luôn chú ý xem bên người có hiện tượng không bình thường không, có vài vị phi tần cũng không dám đối diện với nàng, vẫn luôn là bộ dáng lén lút.

Cộng thêm trong lòng nàng còn vướng mắc chuyện son phấn, cứ cảm thấy trong lòng không yên ổn.

Toàn bộ hậu cung tuy rằng mặt ngoài thoát nhìn gió êm sóng lặng, nhưng bên trong lại là không khí khẩn trương, những người ở bên trong lóe xoáy đều có thể nhận thấy được.

Sau khi Tần Phiên Phiên thảnh an xong ra ngoài, nhìn theo Tô Uyển nghi đang vội vội vàng vàng đi ra ngoài, như là có cái gì đuổi ở sau mông nàng, không khỏi nhú mày.

Nói đến mấy thứ son phấn này, người đầu tiên nghĩ tới chỉ sợ cũng là Tô Uyển nghi, rốt cuộc ở trong cung này yêu thích thứ này nhất chính là nàng ta.

"Tô Uyển nghi, đồ của người bị rơi." Tần Phiên Phiên quyết định thử nàng một chút.

Tô Uyển nghi trong lúc hoảng hốt nghe được thanh âm của nàng, theo bản năng muốn nâng chân chạy, nàng ta vốn không muốn chính diện đối mặt với Tần Phiên Phiên.

Nhưng mà Tần Phiên Phiên ở phía sau gọi nàng rất to, nàng ta biết mình không trốn được, đành xoay người lại, trên mặt mang theo vài phần tươi cười cứng đờ.

"Cầm." Trong tay nàng cầm một cái khăn gấm màu trắng.

Tô Uyển Nghi lập tức nhận lấy, nhìn cũng không nhìn liền nhét vào ống tay áo, rồi hành lễ với nàng, liền nhẹ giọng cáo từ: "Trong cung tần thiếp còn có chút việc, tần thiếp xin cáo lui trước."

Nàng ta nói xong liền vội vàng rời đi, không muốn nhiều lời thêm dù chỉ một câu.

Nói nhiều sai nhiều, không bằng nhân lúc còn sớm dứt ra, chỉ hy vọng tất cả thuận lợi.

Mãi đến lúc bóng dáng nàng ta biến mất không thấy nữa, Tần Phiên Phiên mới thu lại tươi cười trên mặt, gơ tay sửa sửa cổ tay áo trống rỗng.

"Chủ tử, vị Tô Uyển nghi này có vấn đề gì sao?" Liễu Âm nhẹ giọng hỏi một câu.

"Vấn đề lớn, đầu tiên là ánh mắt không được tốt lắm, đó là khăn của ta." Tần Phiên Phiên cong cong khóe môi, cười lạnh một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Thánh Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.